

ตอนที่ 931 ความลับที่อยู่ในความลับ

<https://novel-lucky.com>

หลี่ซีย่พยั๊กหน้าทีหนึ่ง กล่าวว่ “จะว่อย่างนั้นก็ได้ พอดีฝ่านมาที่ทะเลทรายมรณะ สถานที่แห่งนี้เหมาะกับการขัดเกลาร่างกายของตนเองยิ่ง ก็เลยทดลองเดินเพื่อขัดเกลาร่างกายสักหน่อย”

“การบำเพ็ญตบะ เป็นการฝึกฐานเต๋า การขัดเกลาร่างกายเนื้อจะมีประโยชน์อันใด ต่อให้ร่างกายแข็งแกร่งปานใดก็ตาม สามารถแข็งแกร่งกว่าอาวุธอย่างนั้นหรือ?” ดูเหมือนอาเป่าจะมีทีท่าเป็นปฏิปักษ์กับเขาตลอด

หลี่ซีย่มองดูอาเป่าแวบหนึ่ง ยิ้มกล่าวว่า “ความเจ็บปวดของกายเนื้อคือความเจ็บปวดโดยตรง มิเพียงสามารถรองรับความเจ็บปวดของกายเนื้อได้ จึงสามารถรองรับความเจ็บปวดภายในใจได้ แม้แต่ความเจ็บปวดยังรับไม่ได้ ย่อมไม่ต้องกล่าวถึงเรื่องของจิต จิตจึงเป็นแก่นแท้ของการบำเพ็ญตบะ”

“ยอดเยี่ยมมาก...” อีชวจนถึงกับต้องกล่าวออกมาด้วยความชื่นชม เมื่อได้ยินคำกล่าวของหลี่ซีย่ “สหายน้อยอายุยังน้อย แล้วไม่ได้กำเนิดมาจากสำนักใหญ่ กลับมีความเข้าใจเช่นนี้ นับว่าสุดยอดมาก!แค่คำว่าจิตแห่งเต๋าจึงเป็นแก่นแท้ของการบำเพ็ญตบะคำ

เดียว ทำให้รู้สึกเหมือนได้รับคำชี้แนะจากผู้รู้ คล้ายถูกสะกิดให้ตื่น
รู้อย่างนั้น”

ครั้นเมื่ออิชานได้เอ่ยถึงตรงนี้แล้ว หันไปพูดกับบรรดาศิษย์ที่นั่งอยู่
ข้างหลังว่า “พวกเจ้าควรศึกษาจากสหายผู้นี้ให้มากไว้ การขัด
เกลามืออยู่หลายแบบ ความสามารถในการทนต่อทรมานก็คือหนึ่ง
ในนั้น”

ศิษย์จำนวนไม่น้อยไม่เห็นด้วยกับการขัดเกลาร่างกายในลักษณะ
เช่นนี้ของหลี่ชี่เย่ แต่ทว่าเมื่ออยู่ต่อหน้าผู้อาวุโส พวกเขาจึงไม่กล้า
เอ่ยสิ่งใดออกมา ในสายตาของพวกเขา เจกเช่นหลี่ชี่เย่ที่เป็นเพียง
มนุษย์ปุถุชนเดินอยู่ในทะเลทรายเท่านั้น เอาอะไรมาขัดเกลามัน
เป็นเพียงการทรมานกายของมนุษย์ปุถุชนโดยแท้!

“ถ้าเช่นนั้น เจ้ากำลังขัดเกลาลิตของเจ้าอยู่สินะ” หญิงสาวที่เม้ม
ปากยิ้มมีชื่อว่าอาหลี่ นางเองก็จ้องมองหลี่ชี่เย่อยู่ด้วยความรู้สึก
แปลกใจอยู่สามส่วน ในสายตาของนางมองว่าหลี่ชี่เย่เป็นคนแปลก
ดูพิลึกกึกกือ

“ไม่...” หลี่ชียเอหัวเราะออกมา สายหน้าเบาๆ ว่า “ข้าก็แค่เดินเล่นไปอย่างนั้นเอง สำหรับจิตของข้ามัน ไม่มีอะไรต้องขัดเกลาอีกแล้ว จิตของข้าแข็งแกร่งดั่งหิน ไม่มีอะไรที่จะมาสั่นคลอนได้”

“วาจาสามหาวมาก ต่อให้ระดับปราชญ์ก็ไม่กล้าบอกว่าจิตของตนไม่สามารถสั่นคลอนได้ ก่อนจะคุยโตโอ้อวด ไม่รู้จักคิดให้ดีเสียก่อน” ในสายตาของอาเป่า มันเป็นการคุยโตโอ้อวดของหลี่ชียเอทั้งสิ้น

หลี่ชียเอไม่ให้ความสนใจ เพียงยิ้มออกมานิดหนึ่ง เขาเองชี้คร้านจะไปถือสากับระดับเด็กน้อยเช่นอาเป่า

“สหายน้อย ลากันตรงนี้ละนะ ข้ายังต้องนำพาพวกเขาไปขัดเกลาสักหน่อย” อีชวณยิ้มกล่าวคำอำลากับหลี่ชียเอ จากนั้นขับเคลื่อนพรมมารเหินฟ้าจากไป

หลี่ชียเอยิ้มนิดหนึ่ง ออกเดินทางต่อไป ช่วงเวลากลางวัน หลี่ชียเอกราแดดเดินไปเรื่อยๆ ขณะที่ช่วงเวลากลางคืนทำการบรรลู่ถึงความลึกล้ำพิสดารไร้สิ้นสุดต่างๆ

กล่าวสำหรับหลี่ซีเยแล้ว สิ่งที่เขาต้องบรรลุนั้นมีมากมายเหลือเกิน โดยเฉพาะเรื่องชีวิตนิรันดร์ยังมีรายละเอียดปลีกย่อยอีกมากที่เขาต้องสร้างมันขึ้นมา

ขณะเดียวกัน ดังเช่นดวงตรามิติสวรรค์ สัจธรรมสวรรค์แรกเริ่ม เหล่านี้เป็นต้น ก็มีสิ่งที่จะต้องไปบรรลุถึง เจกเช่นบรรดาบรรพบุรุษของดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตที่เข้าใจว่าในสัจธรรมสวรรค์แรกเริ่มสามารถบรรลุถึงเคล็ดวิชาที่สะท้อนฟ้าได้

แต่ว่าหลี่ซีเยกลับไม่ได้ทุ่มเทให้กับทางด้านนี้ เขาไม่เคยคิดที่จะไปบรรลุสุดยอดเคล็ดวิชาจากดวงตรามิติสวรรค์ สัจธรรมสวรรค์แรกเริ่มเหล่านี้ เนื่องจากตัวเขาเองมีเคล็ดวิชาที่แข็งแกร่งมากพอไว้ในครอบครองแล้ว

กล่าวสำหรับหลี่ซีเยแล้ว เขาต้องการนำเอาดวงตรามิติสวรรค์ สัจธรรมสวรรค์แรกเริ่มมาวางเป็นโครงร่างที่สมบูรณ์แบบ แต่ทว่าจากการที่หลี่ซีเยได้พยายามวิวัฒนาการและคำนวณกับมันอย่างเต็มที่ ทำให้เขารู้สึกว่าไม่มีกำลังพอที่จะทำอะไรได้

เนื่องจากมันยังขาดบางส่วนไป หากมองในแง่ของพลังหรือผู้ฝึกยุทธแล้วดวงตรามิติสวรรค์ และสัจธรรมสวรรค์แรกเริ่มนับว่าเป็น

เค้าโครงที่สมบูรณ์แบบแล้ว ถือได้ว่าเป็นเคล็ดวิชาลับที่สมบูรณ์
วิชาหนึ่ง

แต่ทว่าสิ่งนี้หาใช่สิ่งที่ल्लीชเยต้องการ เขาต้องการนำเอาดวงตรา
มิตีสวรรคค์ และสัจธรรมสวรรคค์แรกเริ่มผสานเข้าด้วยกัน สร้างให้
เป็นระบบที่สมบูรณ์แบบขึ้นมา!

แต่ว่ามันหาใช่เป็นเรื่องที่ง่ายตายนัก เนื่องจากสิ่งที่ल्लीชเยได้มานั้น
เป็นเพียงสองในสามส่วนเท่านั้น ส่วนที่ยังขาดหายไปไม่สามารถ
นำเอาสองส่วนนั้นมาคำนวณและวิวัฒนาการให้ออกมาได้!

ความจริงแล้ว สิ่งนี้ไม่เพียงल्लीชเยที่ทำได้เท่านั้น ต่อให้เป็นใคร
ก็ทำได้ ไม่เว้นแม้กระทั่งราชันเซียน

ดวงตรามิตีสวรรคค์ และสัจธรรมสวรรคค์แรกเริ่มได้เกี่ยวพันถึง
ความลับที่สะท้อนฟ้าอยู่ภายใน นับแต่อดีตกาลเป็นต้นมา ยังไม่
เคยมีใครสามารถรวบรวมได้ครบ! กระทั่งกล่าวได้ว่าผู้ที่รับรู้ถึง
ตำนานเรื่องดวงตรามิตีสวรรคค์ และสัจธรรมสวรรคค์แรกเริ่มมีจำนวน
น้อยมากๆ แม้แต่ราชันเซียนเองก็ไม่แน่เสมอไปว่ารู้

“เป็นตำนานเลยนะ” ในที่สุดหลี่ชียเอ่ได้เก็บดวงตรามิติสวรรค์ และ
สัจธรรมสวรรค์แรกเริ่มขึ้น หอดถอนใจออกมาเบาๆ เป็นดังใน
ตำนาน คิดจะวิวัฒนาการให้มันกลายเป็นระบบที่สมบูรณ์แบบ มัน
ยากยิ่งกว่าขึ้นไปบนสวรรค์ชั้นฟ้าเสียอีกเป็นร้อยเท่าพันเท่า

“ตั้ง...ตั้ง...ตั้ง...” ในเวลานี้ หลักกฎเกณฑ์พันเกี่ยวกัน กระปี่สัจ
ธรรมปรากฏอยู่ในมือของหลี่ชียเอ่ เมื่อกระปี่สัจธรรมอยู่ในมือแล้ว
พลันทำให้หลี่ชียเอ่มีความรู้สึกที่แตกต่างกัน

กระปี่สัจธรรม ดำมืดทั้งด้าม ไม่มีปลายกระปี่ที่แหลมคม และไม่มี
ประกายเย็นที่คุกคามต่อผู้คน เกรงว่าต่อให้โยนกระปี่เล่มนี้ลงกับ
พื้น ก็ไม่มีผู้บ้าเพี้ยนตนคนไหนต้องการไปเก็บมันขึ้นมา

หลี่ชียเอ่ลูบไล้ส่วนที่คมของตัวกระปี่ หรือจะกล่าวให้ถูกต้อง ตัว
กระปี่ของกระปี่สัจธรรมนั้นที่ออกมา ไม่มีความคมสักนิด

แน่นอนการที่หลี่ชียเอ่ลูบไล้ตัวกระปี่เบาๆ นั้นหาใช่ต้องการรับรู้ว่
มันคมหรือไม่ แต่ต้องการรับรู้ถึงพลังของหลักกฎเกณฑ์นั้น เป็น
ความรู้สึกที่แยกกันไม่ออก ยามที่เกิดการตอบสนองร่วมกันระหว่าง
คนกับกระปี่ ทำให้รู้สึกได้ว่าหมื่นสัจธรรมอยู่ในมือ หลักกฎเกณฑ์
ทุกอย่างล้วนอยู่ในกำมือของตน

ยามที่ได้กุมกระบี่นี้ในมือ ก็จะมีรู้สึกรู้สึกได้ว่าตัวเองคือผู้บงการทุกสิ่ง สุดยอดมหาสัจธรรมล้วนแล้วแต่อยู่ในกำมือของตน!

“กระบี่สัจธรรมเอ๋ย กระบี่สัจธรรม ช่างเป็นสิ่งที่ผู้คนอยากได้มากอย่างนั้น” หลี่ชียเอ่ลู่บ่ไล่กระบี่สัจธรรมเบาๆ และพึมพำว่า “น่าเสียดาย ปฐมบรรพบุรุษโลหิตในครานั้นไม่สามารถนำมาออกมาได้อย่างจริงจัง!”

“แกร็ง...” ในที่สุด หลี่ชียเอ่ได้เก็บกระบี่สัจธรรมขึ้น หน้าผากเปิดออก ในขณะที่กลางหน้าผากของเขามีประกายพ่นกันอยู่สองสาย สายหนึ่งเป็นประกายสีเงินที่กระพริบไปมา อีกสายหนึ่งกระพริบเป็นสีทอง!

ประกายหนึ่งทองหนึ่งเงินทั้งสองสายคล้ายตั้งเป็นมังกรขนาดเล็ก สองตัวที่พันเข้าด้วยกัน พวกมันดุจตั้งเป็นเกลียวที่หมุนวนไปเรื่อยไม่มีสิ้นสุด! ประกายเงินนั้นเขาได้มาจากเมื่อคราวเช่นฆ่าล้างแดนบรรพชนในตอนนั้น ท้ายสุดได้พลิกวังน้ำวนสีเงินขึ้นแล้วได้มาส่วนประกายสีทองเพิ่งได้มาจากวังน้ำวนสีทองใต้บุปผชาติเบิกโลกของทะเลสาบนั้น

ก่อนหน้านั้น หลังจากที่หลี่ชียเอ่ได้ทำการศึกษาบรรลุมันมาแล้วนับไม่ถ้วน เขาได้รู้ถึงความลึกลับพิสดารที่อยู่ภายใน และรู้ว่าวังน้ำวนสีเงินที่บินหนีไปจากแดนบรรพชนนั้นได้ซ่อนความลับเช่นใดเอาไว้

หลี่ชียเอ่ได้ทำการบรรลุถึงประกายสีทองนั้น และสามารถรู้ถึงความลึกลับพิสดารของมัน ความจริงแล้วก่อนหน้านั้นหลี่ชียเอ่ก็ได้มีความเข้าใจในวังน้ำวนสีทองแล้วละ เพียงแต่เวลานี้ต้องการมองไปถึงส่วนปลีกย่อยเท่านั้นเอง

ในที่สุดหน้าผากของหลี่ชียเอ่ได้ปิดลง ประกายทั้งสองสายได้หายไป เขาลืมตาขึ้น ยิ้มและพึมพำออกมาว่า "ความลับ ทั้งหมดอยู่ในมือของข้า! เจ้าแก่ของถ้าเซียนมารก็รู้แค่ออย่างเดียว ไม่ได้รู้ทั้งหมด! ความลับที่แท้จริง ในที่สุดยังคงอยู่ในกำมือของข้า!"

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชียเอ่จ้องมองไปยังห้องฟ้า พึมพำออกมาว่า "คงมีสักวันที่ข้าจะกลับมาอีก! เหล่าราชันแล้วอย่างไร เหล่าเทพแล้วเช่นใด! ต่อให้เป็นสวรรค์ ข้าก็จะเช่นฆ่าล้างมัน!" กล่าวพลาง เขาหรีตามอง มองไประยะที่ไกลมาก ๆ

ในที่สุดหลี่ชียเอ่ได้หลับตาลง เริ่มต้นเปิดทะเลแห่งความรู้ออกมาท่ามกลางทะเลแห่งความรู้ที่กว้างใหญ่ไพศาล หลี่ชียเอ่ได้พลิกเปิดอ่านมันอย่างละเอียด โดยไม่ปล่อยผ่านทุกรายละเอียด

ภายในทะเลแห่งความรู้ของเขาได้ซ่อนความลับเอาไว้จำนวนนับไม่ถ้วน มีบางส่วนเป็นความลับที่ได้มาจากตาเต๋มาที่อยู่ใต้ผาขาดของหอศิลาโรย อย่างไรก็ตามความลับส่วนน้อยส่วนนี้น่าสะเทือนหัวน้ไหวอย่างยิ่ง ความลับในนั้นบางส่วนกระทั่งสามารถทำให้ราชันเซียนต้องตกใจ!

วันเวลาที่ยาวนานมากในครั้งนั้น เวลานั้นเขายังเป็นอิกาทมิพท์ที่ไม่มีประสบการณ์อะไรนัก เวลานั้นเขาไม่สามารถเหมือนระยะหลังที่สามารถหลอกและสังหารทุกสิ่งอย่าง ในช่วงที่เขามาอยู่ในหอศิลาโรย ได้ถูกตาเต๋มาที่อยู่ใต้ผาขาดหลอกครั้งหนึ่ง

ตาเต๋มาที่อยู่ใต้ผาขาดต้องการล่วงรู้ความลับที่อยู่ในความทรงจำของเขา แต่ทว่าครานั้นความทรงจำของเขาถูกยึดเอาไว้ ทำให้ตาเต๋มานั้นไม่สามารถเคลื่อนย้ายความทรงจำของหลี่ชียเอ่ออกมาจากทะเลแห่งความรู้ ซึ่งตาเต๋มาในเวลา นั้นได้คิดวิธีที่ประหลาดขึ้นมาด้วยการเชื่อมทะเลแห่งความรู้ของตนเข้ากับทะเลแห่งความรู้ของหลี่ชียเอ่ เมื่อเป็นเช่นนี้ ทะเลแห่งความรู้ของทั้งสองคนจึงกลายเป็นต่างฝ่ายต่างก็รู้ถึงอีกฝ่าย

ตาเต๋มาได้ล่วงรู้ความลับบางอย่างเกี่ยวกับถ้าเซียนมาร และล่วงรู้สิ่ง
ที่หลี่ชีย่ได้พบได้เห็นมา ขณะที่หลี่ชีย่ก็รับเอาความลับจากทะเล
แห่งความรู้ของตาเต๋านั้นเข้ามา

อย่างไรก็ตาม ตาเต๋าผู้นี้เป็นผู้ดำรงอยู่ในสถานะที่ฝืนลิขิตสวรรค์
ยิ่ง เขาจึงมีความมั่นใจอย่างเต็มที่ คิดว่าหลี่ชีย่จะอย่างไรเสียก็ไม่
สามารถหนีออกจากเงื้อมมือของเขาได้ คิดไม่ถึงว่าหลังจากที่หลี่
ชีย่ได้อุดกัสนอดทนมาเป็นเวลาอย่างยาวนาน ในที่สุดสามารถ
หลอกตาเต๋าที่อยู่ใต้ผาขาดได้อย่างหมดจด ริดเอาความลับจาก
ทะเลแห่งความรู้ของเขามาได้เกือบทั้งหมด!

ในขณะนั้นแม้ว่าหลี่ชีย่จะต้องจ่ายค่าตอบแทนเพื่อการนี้ไปสูงมาก
แต่ทว่าเขาก็กลับได้ความลับที่สะท้อนฟ้ามาจำนวนนับไม่ถ้วน เรียก
ได้ว่าจับตาเต๋านั้นริดจนแห้ง ยกเว้นความลับเรื่องเดียวเท่านั้น คือ
ความลับที่สุดยอดเรื่องหนึ่ง!

ในอดีตหลี่ชีย่เข้าใจมาโดยตลอดว่า ความลับนี้ยังคงซ่อนอยู่
ภายในทะเลแห่งความรู้ของตาเต๋านั้น เขาไม่สามารถริดเอา
ความลับนี้ออกมาโดยตลอด แต่ทว่ามาคราวนี้ตาเต๋าแห่งใต้ผา
ขาดได้เพลาปากแข็งลง ทำให้หลี่ชีย่เข้าใจว่า เขาได้รับสุดยอด

ความลับได้แล้ว เพียงแต่ว่าจนกระทั่งบัดนี้ เขายังคงไม่รู้ว่าสุดยอดความลับนี้ซ่อนอยู่ที่ใด

ดังนั้นหลี่ชียเอจึงได้พลิกดูความลับต่างๆ ที่ได้มาจากตาเต๋มาที่อยู่ใต้ผาขาด เขาต้องการรู้ว่าความลับสุดท้ายถูกเก็บซ่อนเอาไว้ที่ใดกันแน่

“ตาเต๋มาเอ๋ยตาเต๋มา เจ้านี้แน่มาก ขนาดข้าเองยังคงหาไม่พบ” หลี่ชียเอพลิกอ่านตำราที่มีการเก็บปิดผนึกเอาไว้ ถึงกับพิมพ์้าออกมาว่า “แม้ว่าครานั้นเจ้าได้เลาะกระดูกของข้าออก แต่ก็ว่านะ อาศัยความลับเหล่านี้ของเจ้า อาศัยที่เจ้าได้แอบซ่อนทางหนีที่ไถ่มากมายเอาไว้ ทำให้ข้าสามารถเช่นฆ่าห้องฟ้านั้นจนพ่ายแพ้ยับเยิน! รอให้ข้าเตรียมให้พร้อม ต่อให้ไม่มีความลับชั้นสุดยอดของเจ้า ข้าก็จะจัดการเช่นฆ่าห้องฟ้านั้นจะเลือดไหลเป็นธารอีกครั้ง!”

ไม่ว่าหลี่ชียเอจะพลิกอ่านอย่างไรก็ตาม แต่เขาก็หาความลับสุดยอดนั้นไม่พบ แต่ทว่าหลี่ชียเอมั่นใจว่าคราวนี้ตาเต๋มาต้องไม่หลอกเขาอย่างแน่นอน และเขาก็เชื่อว่าเบาะแสของความลับสุดยอดจะต้องซ่อนอยู่ภายในความลับเหล่านี้ ปัญหาอยู่ที่ว่าเขาได้มองข้ามบางสิ่งไป

ถึงแม้ว่ายังหาความลับสุดยอดนั้นไม่พบ แต่ว่าหลี่ซีเย่ไม่รีบร้อน
อะไร เขาล้วงมองดูห้องฟ้า พิมพ์ออกมาว่า “บางที หากต้องการ
ไซปรีสนาของสุดยอดความลับนี้ ยังต้องบุกไปที่นั่นอีกครั้ง! ไม่ว่า
จะอย่างไรก็ตาม ชาตินี้ข้าจะต้องสำเร็จให้ได้! คอยดูก็แล้วกัน ข้า
จะให้บรรดาเทพตัวปลอมสั่นเทาใต้ฝ่าเท้าของข้า!”

วันรุ่งขึ้น หลี่ซีเย่ก้าวเดินไปข้างหน้าต่อไป ยังคงเดินด้วยเท้าเปล่า
ยังคงปล่อยให้แสงแดดแผดเผาอยู่เหนือศีรษะ ให้ความร้อนคอย
ทรมานตัวเขา!

ตอนที่ 932 อีชานแห่งแคว้นซู่หัง

<https://novel-lucky.com>

หลี่ชีย่ก้าวเดินอยู่ในทะเลทรายมรณะมาเป็นระยะเวลาที่ยาวนานมาก แต่เขาไม่ได้รับร้อนอะไร ค่อยๆ ก้าวไปข้างหน้าทีละก้าวๆ กล่าวสำหรับผู้อื่นแล้ว การเดินด้วยเท้าเปล่าเช่นนี้ นับเป็นการทรมานอย่างหนึ่ง แต่หลี่ชีย่กลับบอกว่ามันคือการเสพสุขชนิดหนึ่ง ณ ที่ตรงนี้ เขาได้ละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่าง มีอิสระเสรีไม่มีข้อผูกมัดใดๆ

กล่าวสำหรับหลี่ชีย่แล้ว เวลานี้สิ่งที่เขาจะต้องทำก็คือ การก้าวเดินออกจากทะเลทรายมรณะ เว้นแต่เป้าหมายดังกล่าวแล้ว เหมือนว่าทุกสิ่งล้วนแล้วแต่ถูกทิ้งเอาไว้ด้านหลัง

“สหายน้อย พวกเราได้พบกันอีกแล้ว” ขณะที่หลี่ชีย่ยังคงเดินต่อไปข้างหน้าทะเลทรายมรณะ วันนี้ พรหมมารผืนหนึ่งได้ปรากฏตัวเหนือศีรษะของหลี่ชีย่อีกครั้งหนึ่ง ผู้ที่นั่งอยู่ก็คือพวกของอีชานนั่นเอง

หลี่ชีย่มองดูพวกของอีชาน ยิ้มกล่าวว่า “เห็นทีเถียงนี้คงเก็บเกี่ยวมาได้ไม่น้อยเลยนะ”

ยอมไม่ต้องสงสัย เมื่อเปรียบเทียบกับ การพบกันเมื่อครั้งก่อน ผู้เยาว์สืบทอดว่าคนที่นั่งอยู่ด้านหลังอีชานดูอิมเอิบมีชีวิตชีวายิ่งขึ้น พวกเขาจะต้องได้รับการขัดเกลามาระดับหนึ่ง

“พวกเราได้สินแร่มาจำนวนไม่น้อยทีเดียว” อาหลี่เม้มปากหัวเราะเบาๆ ท่าทีลึกลับลอยอยู่ข้าง พุดหลุดปากออกมา

“อาหลี่ อย่ากล่าวมากความ ของวิเศษไม่ควรเปิดเผย ปองกันไม่ให้คนเขาอิจฉา” อาเป่าในฐานะศิษย์พี่จึงรีบเร่งกล่าวเตือนศิษย์น้องของตนเอง

สายตาของอาเป่ามองว่า หลี่ชียเอ่เป็นเพียงคนนอกเท่านั้น เรื่องเช่นนี้ยอมไม่สมควรบอกกล่าวต่อบุคคลภายนอก ซึ่งอาจสร้างปัญหาที่ไม่จำเป็นขึ้นมาได้

หลี่ชียเอ่ยิ้มนิดหนึ่ง เหมือนไม่ได้ยินคำพูดของอาเป่า กล่าวกับอาหลี่ว่า “ที่ว่าได้ล่ะ หมายถึงจิต หมายถึงจิตวิญญาณของพวกเขา เมื่อเทียบกับสิ่งเหล่านี้ที่ได้มา สินแร่เพียงของนอกกายเท่านั้นเอง ของวิเศษรี วันหน้ายังมีโอกาสอีกมาก แต่ทว่า การฝึกจิตนั้นใช่จะ

มีเพียงชั้นตอนเดียว บ่อยครั้งที่ขึ้นอยู่กับวาสนา ผลที่ได้รับเช่นนี้
ใช้ว่าจะมีได้ตลอดเวลา”

“คำพูดของสหายน้อยนี้ลึกซึ้งมาก” อีชวณถึงกับต้องกล่าวชื่นชม
ออกมาเมื่อได้ยินคำกล่าวของหลี่ชียเอ่ เข้าจ้องมองหลี่ชียเอ่ บางที
ยังให้สงสัยว่า คำพูดเช่นนี้ออกจากปากของกลุ่มคนรุ่นใหม่ได้ด้วย
รี? ฟังดูเหมือนเป็นผู้ที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมาก ผลฏกับการขัด
เกลามาเป็นจำนวนนับไม่ถ้วน

“พูดไปอย่างนั้นเอง” หลี่ชียเอ่หัวเราะและไม่ได้แสดงออกถึงลำพอง
ใจ กล่าวสำหรับเขาแล้ว มันเป็นเพียงคำพูดที่ธรรมดาเท่านั้น

“วางกลยุทธ์บนกระดาน” เอาเป้าส่งเสียงฮือออกมาเบาๆ เขาไม่
พอใจในตัวของหลี่ชียเอ่ ไม่ว่าหลี่ชียเอ่จะพูดอะไรออกมา เขาก็จะมี
อคติในใจกับหลี่ชียเอ่เสมอ

“สหายน้อยยังคงขัดเกลามาไปอีกหรือ? ต้องการให้เข้าไปส่ง
หรือไม่?” อีชวณยิ้มกล่าวกับหลี่ชียเอ่

หลี่ชียเอ่มองไปข้างหน้า หัวเราะออกมา และส่ายหัวเบาๆ กล่าวว่า
“ไม่ต้องแล้วละ ข้ากำลังจะก้าวเดินออกจากทะเลทรายมรณะได้

แล้ว มีเริ่มต้นก็ต้องมีสิ้นสุด ระยะทางสุดท้ายก็ไม่ไกลเท่าไรแล้ว ก็ให้เข้าไปได้ก้าวเดินต่อไปก็แล้วกัน”

“เยี่ยม” อีชวณยกนิ้วให้ พร้อมกับกล่าวชื่นชมว่า “เดินเท้าเปล่า ออกจากทะเลทรายมรณะ ไม่ใช่เรื่องยากสำหรับผู้บำเพ็ญตน แต่ที่ยากก็คือการทรมานเช่นนี้จะมีผู้บำเพ็ญตนสักกี่คนที่ยินดีอาสา ฐานะของความเป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาไปแบกรับความทรมานเช่นนี้? สิ่งนี้ต้องการความเด็ดเดี่ยวอย่างยิ่ง การที่จะสามารถยืนหยัดต่อไปได้ หาใช่เรื่องง่ายตาย”

สำหรับผู้บำเพ็ญตนแล้ว พวกเขาสามารถทำอะไรได้ตั้งมากมาย แต่ทว่าพวกเขาเคยชินกับการดำรงอยู่ในฐานะผู้บำเพ็ญตนที่สูงเด่น การที่จะให้พวกเขากลับมาเป็นดังมนุษย์ปุถุชนอีกครั้งหนึ่งนั้น เกรงว่าผู้บำเพ็ญตนส่วนใหญ่ก็จะไม่ยินดีรับ!

“พวกเจ้าสมควรเลียนตามพีท่านผู้นี้ การฝึกตนไม่ได้ฝึกเฉพาะเคล็ดวิชา ยังต้องฝึกความเด็ดเดี่ยวของพวกเจ้า ความมุ่งมั่นของพวกเจ้า ความยืนหยัดของพวกเจ้า ขณะเดียวกัน ยังสามารถขัดเกลาให้มีจิตเป็นธรรมดาอีกด้วย” อีชวณถึงกับหันหลังกลับไปบอกกล่าวต่อศิษย์ของตน โดยนำหลีชีเยมาเป็นตัวอย่างให้กับศิษย์ของตน

ศิษย์ที่นั่งอยู่ด้านหลังอีชวันนั่งเงิบ พวกเขาได้แต่ปฏิบัติตามกับคำกล่าวของผู้อาวุโส แน่นอนในใจของพวกเขาไม่เคยเห็นหลี่ชียเอ๋อยู่ในสายตาเลย พวกเขามองว่าเฉกเช่นหลี่ชียเอ๋ที่เป็นเพียงผู้เยาว์ที่ไร้ชื่อเสียงเรียงนาม กระทั่งไม่ได้แตกต่างอะไรกับมนุษย์ปุถุชนธรรมดา ไม่มีสิ่งใดคู่ควรให้พวกเขาต้องไปเรียนรู้

ในความรู้สึกของบรรดาศิษย์ที่อยู่ด้านหลังอีชวัน พวกเขาเหนือกว่าหลี่ชียเอ๋ไม่รู้กี่เท่าตัว พวกเขามีชาติกำเนิดที่สูงส่ง ได้รับการฝึกเคล็ดวิชาที่แข็งแกร่งมาแต่เยาว์วัย ได้รับประทานไอศถที่สุดยอด ผู้เยาว์ที่ไร้ชื่อเสียงเช่นหลี่ชียเอ๋ไม่ได้ต่างอะไรกับมดปลวกสักเท่าไรในสายตาของพวกเขา หากจะกล่าวว่าต้องเรียนรู้จากหลี่ชียเอ๋ที่ใกล้เคียงกับมนุษย์ปุถุชนแล้วละก็ ถือเป็นเรื่องที่เหลวไหลโดยแท้

“สหายน้อย งั้นข้าก็ไม่รบกวนแล้วละ หวังว่าพวกเราจะได้พบกันในทางข้างหน้า” สุดท้าย อีชวันได้กล่าวอำลา กับหลี่ชียเอ๋ ท่าที่เกรงใจยิ่งนัก

อีชวันนับว่ามีฐานะที่สูงส่งมาก เป็นกษัตริย์แห่งแคว้น แต่ทว่าอีชวันก็มีสิ่งที่เหนือคนอื่น สายตาของเขาหาใช่บรรดาศิษย์ที่อยู่ด้านหลังของเขาสามารถเทียบเคียงได้เลย สายตาของอีชวันมองว่า ต่อให้

ลี้ชีเย่มีชาติกำเนิดเป็นเพียงผู้บำเพ็ญตนไว้สังกัด ต่อให้ทักษะของเขารธรรมดา แต่ทว่า หากมีจิตเช่นลี้ชีเย่ มีความเด็ดเดี่ยวและมีความกล้าหาญเช่นนี้ เช่นนั้นแล้ว ในอนาคตก็มีสิทธิ์ฉายแสงเจิดจ้าออกมาได้!

ตัวของอิชวณเองรู้สึกชื่นชมในตัวกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่มีความเด็ดเดี่ยวอย่างมากเช่นลี้ชีเย่ผู้นี้ ในมุมมองของเขามองว่า ชายหนุ่มที่มีความเด็ดเดี่ยว มีจิตยิ่งใหญ่เช่นนี้ สามารถประสบความสำเร็จได้ง่าย

ลี้ชีเย่ยิ้มชนิดหนึ่ง โบกมือลา กับอิชวณ และออกเดินทางต่อไป

ลี้ชีเย่เดินอยู่หลายวัน ในที่สุดก็ได้ก้าวเดินออกจากทะเลทรายมรณะมาได้ ยามที่ก้าวเท้าออกจากบริเวณที่เป็นทะเลทรายมรณะนั้น ปรากฏกลิ่นอายความชุ่มชื้นที่เข้ามาปะทะกับใบหน้าของเขา

เมื่อออกมาจากทะเลทราย ภาพที่เห็นตรงหน้าคือดินแดนที่เต็มไปด้วยคลองบึง พื้นที่เขาบริเวณแห่งนี้แลเห็นเขาเขียวกลางๆ ห้อมล้อมด้วยแม่น้ำลำคลอง เห็นเงาของเรือใบแต่ละลำ เสียงไม้พายที่กระทบกับน้ำแต่ละเสียงที่ดังเข้าหู ภายใต้น้ำที่ใสสะอาด มองเห็นมัจฉาตัวอ้วนพีที่กระโดดขึ้นเหนือผิวน้ำ นกกระสาที่บินเฉียดบึงไป

อย่างรวดเร็ว สองฟากฝั่งแม่น้ำเห็นเป็นควันดำที่หมุนเป็นเกลียว
ลอยวนขึ้นไปบนท้องฟ้า เสมือนหนึ่งเป็นแดนสุขาวดีอย่างนั้น

ด้านหลังคือทะเลทราย ด้านหน้าคือหมู่บ้านริมน้ำ เป็นโลกคนละ
โลกโดยสิ้นเชิง ทำให้รู้สึกเหมือนก้าวออกจากโลกที่ยากจนเข้าไป
อยู่ในภพवादของโลกร้างความมั่งคั่งอย่างนั้น!

ไม่ว่าใครก็ตาม เมื่อมาถึงที่ตรงนี้แล้ว ล้วนแล้วแต่มีความรู้สึกของ
จิตใจที่ผ่อนคลาย รู้สึกเหมือนตัวเองได้ท่องเที่ยวอยู่ในแดนสุขาวดีอย่าง
นั้น

“หมู่บ้านริมฝั่งลุ่มแม่น้ำฉางเจียง ดินแดนอาณาจักรตอนใต้สินะ”
เมื่อออกจากทะเลทราย เข้าไปยังหมู่บ้านที่ตั้งอยู่สองฟากฝั่งแม่น้ำ
หลี่ชียเอถึงกับทอดถอนใจออกมา สถานที่แห่งนี้นับเป็นสถานที่ที่
เยี่ยมยอดโดยแท้ เขาชอบที่จะพักอยู่ที่นี้ระยะหนึ่ง ทุกครั้งที่เขา
ผ่านมาบริเวณฟ้าดินแห่งนี้

ที่ติดอยู่กับดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตคือทะเลทรายมรณะ
ขณะที่ติดกับทะเลทรายมรณะคือดินแดนแดนใต้ เป็นหมู่บ้านริมฝั่ง
แม่น้ำ เมื่อมาถึงยังสถานที่แห่งนี้แล้ว ผู้คนจำนวนมากต้องทอด
ถอนใจออกมาถึงความมหัศจรรย์ของผู้สร้าง ระหว่างหมู่บ้านริมฝั่ง

น้ำกับทะเลทรายเป็นเพียงเส้นบางๆ ที่วางคั่นเอาไว้เท่านั้น เป็นอะไรที่ทำให้ผู้คนยากจะเชื่อ

แดนซาฮาราทุกซีกมีพื้นที่ที่กว้างขวางมาก เรียกได้ว่าพื้นที่กว้างขวาง อุดมไปด้วยทรัพยากร อย่างไรก็ตาม ทิวทัศน์แดนซาฮาราทุกซีกนับว่าดินน้ำอุดมสมบูรณ์เป็นอย่างยิ่ง ส่งผลให้แดนซาฮาราทุกซีกมีแต่อยู่ข้าวอยู่น้ำกระจายอยู่ทุกหนทุกแห่ง ขณะที่บริเวณที่ที่อุดมสมบูรณ์มากที่สุดของแดนซาฮาราก็คือบริเวณตอนใต้สุด

ดินแดนบริเวณตอนใต้สุด บ้างเรียกว่าดินแดนอาณาจักรตอนใต้ และมีคนเรียกว่าเซตหนานถั่ง (ถั่งใต้)

สาเหตุที่บริเวณพื้นที่แห่งนี้ถูกเรียกว่าเป็นเซตหนานถั่ง ก็เพราะว่าดินแดนแห่งนี้อยู่ในความปกครองของแคว้นหนานถั่ง

พื้นที่บริเวณอาณาจักรตอนใต้หาใช่มีเพียงแคว้นหนานถั่งที่เป็นสำนักของแคว้นเท่านั้น ความจริงอาณาจักรแห่งนี้มีสำนักของแคว้นต่างๆ กว่าสิบแคว้น ส่วนสำนักขนาดเล็กต่างๆ มีมากจนนับไม่ถ้วน

แต่ว่าบรรดาแคว้นต่างๆ กว่าสิบแคว้นบริเวณอาณาจักรแห่งนี้ ล้วนแล้วแต่สวามิภักดิ์ขึ้นตรงต่อแคว้นหนานถัง ขณะที่แคว้นหนานถังก็คือสำนักที่แข็งแกร่งและทรงอิทธิพลมากที่สุดของอาณาจักรตอนใต้

ในโลกของผู้บำเพ็ญตน เจกเช่นแคว้นที่อ่อนแอสวามิภักดิ์ต่อแคว้นที่เข้มแข็ง พรรคเล็กขึ้นต่อสำนักขนาดใหญ่ มิให้เห็นอยู่มากมาย แต่ทว่าการขึ้นตรงต่อแคว้นหนานถังกลับมีข้อแตกต่างเนื่องจากแคว้นหนานถังไม่เข้มงวดในการดูแลปกครองบรรดาแคว้นสิบกว่าแคว้น และสำนักที่อยู่ในสังกัดของแคว้นเหล่านั้น โดยปกติแล้วจะไม่ไปก้าวก่ายกิจการภายในของแคว้นเหล่านี้

บรรดาสถาบันต่างๆ กว่าสิบสำนักที่ตั้งอยู่ในเขตหนานถัง พวกเขาขึ้นตรงต่อแคว้นหนานถังแต่ในนามเท่านั้น พวกเขาไม่ต้องส่งเครื่องบรรณาการ ไม่ต้องสยบต่อแคว้นหนานถัง แต่ทว่าแคว้นและสำนักที่อยู่ในสังกัดกว่าสิบแคว้นสำนักต่างก็ยินดีให้การสนับสนุนต่อแคว้นหนานถัง ไม่ค่อยจะมีความขัดแย้งกัน เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วเท่ากับประชาชนที่อยู่ใต้ฟ้าดินแห่งนี้สามารถอยู่กันอย่างร่มเย็นเป็นสุข ดุจดั่งได้อาศัยอยู่ในดินแดนสุขาวดีร่วมกัน

หลังจากที่หลีซีย่ก้าวเดินเข้ามายังหมู่บ้านริมน้ำแห่งนี้แล้ว เดินต่อไปอีกไม่กี่ไกลก็ได้เข้าไปยังเมืองโบราณแห่งหนึ่ง ตำบลและเมืองในดินแดนของหนานถั่งจะมีลักษณะแตกต่างกับที่อื่น

ที่ตรงนี้จะไม่มีกำแพงเมืองที่สูงตระหง่าน ไม่มีถนนหนทางที่กว้างขวางใหญ่โต ไม่มีสิ่งปลูกสร้างที่ดูยิ่งใหญ่น่าเกรงขาม ภายในเมืองโบราณล้อมรอบไปด้วยคูคลอง แต่ละสายสามารถเชื่อมผ่านไปยังทุกซอกมุมของเมือง

ภายในเมืองโบราณแห่งนี้ ขอเพียงอาศัยเรือลำหนึ่งก็สามารถไปได้ทุกที่ของเมืองโบราณแห่งนี้

อย่างไรก็ตาม ภายในเมืองแห่งนี้ ไม่เพียงแต่แวดล้อมไปด้วยแม่น้ำลำคลองที่เชื่อมถึงกันทุกแห่งเท่านั้น ขณะเดียวกัน ภายในเมืองยังมีต้นไม้อายุที่สูงเสียดฟ้า เรียกได้ว่าสถานที่แห่งนี้มีแต่ความร่มรื่นไปทั่ว ที่ตรงนี้มีแต่สายน้ำ ให้ความรู้สึกเหมือนอยู่ท่ามกลางสะพานเล็กๆ พร้อมสายน้ำที่ไหลผ่านไปยังหมู่บ้านริมน้ำอย่างนั้น

ท่าทางหลීซีเยที่ดูย่าแย กระทั่งเรียกได้ว่าหน้าตามอมแมมผมเผ้า
รุงรัง แต่ทว่าลักษณะเช่นเขาเวลาเดินอยู่ในเมืองโบราณแห่งนี้กลับ
ไม่สะดุดตาสักนิด อย่างดีก็แค่ดูว่าเขาเป็นยากคนหนึ่งเท่านั้น

ด้วยลักษณะท่าทางเช่นนี้ บรรดาผู้บำเพ็ญตนจะไม่ให้ความสนใจ
เขาแม้แต่จะมอง มีเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาที่เดินผ่านตัวเขาก็จะ
โยนเศษเหรียญทองแดงให้เขาสามถึงห้าเหรียญ

ดังนั้นหลීซีเยเดินไปได้ไม่ไกลนัก ก็ได้เหรียญมาจำนวนไม่น้อย
เหตุผลง่ายมากเนื่องจากที่นี่เป็นแหล่งอยู่อาศัยน้ำ ประชาชนอยู่เย็น
เป็นสุข มนุษย์ปุถุชนธรรมดาล้วนแล้วแต่มีฐานะค่อนข้างดี จึงยินดี
ที่จะบริจาคให้ทานกับยากจนเฉกเช่นหลීซีเยอย่างนี้

หลීซีเยถึงกับอมยิ้มเมื่อเห็นเหรียญทองแดงที่อยู่ในมือ จึงเก็บ
เหรียญเหล่านี้กับตัวเอาไว้

“สหายน้อย เข้ามานั่งดื่มด้วยกันดื่มัย?” ขณะที่หลීซีเยเดินผ่าน
ต้นไม้ใหญ่ที่สูงเทียมฟ้า ปราบกฏเสียงหนึ่งที่คุ้นเคยดังขึ้น

ต้นไม้ใหญ่ที่สูงเทียมฟ้านี้ขึ้นอยู่ริมแม่น้ำ ใต้ต้นไม้เป็นร้านอาหารที่ ตกแต่งแลดูงดงามมาก พลันที่ได้เห็นก็รู้ได้ทันทีว่า ไซ่สถานที่ที่คน ทั่วไปสามารถเข้ามานั่งดื่มกินได้

ในขณะนี้ ร้านอาหารแห่งนี้ตรงที่นั่งที่อยู่ติดกับริมถนนมีผู้บ๋าเพ็ญ ตนนั่งอยู่สิบกว่าคน ผู้บ๋าเพ็ญตนทั้งสิบกว่าคนนี้เรียกได้ว่าเป็นผู้ที่ รู้จักคุ้นเคยของหลี่ซิเย่ก็ว่าได้ พวกเขาก็คือพวกของอิชวอนนั่นเอง

ในขณะนี้ อิชวอนยกจอกเหล้าขึ้นทักทายหลี่ซิเย่ ท่าที่เกรงใจเป็น อันมาก

หลี่ซิเย่มองดูอิชวอนแวนหนึ่ง ยิ้มนิดหนึ่ง เดินอาดๆ เข้าไปนั่งอยู่ ตรงหน้าอิชวอนอย่างไม่เกรงใจ ทำให้ศิษย์ที่นั่งอยู่เดิมจำเป็นต้อง กระเียบเป็นช่องว่างให้

ศิษย์บางคนรู้สึกไม่พอใจขึ้นมา เมื่อเห็นหลี่ซิเย่ปฏิบัติตนยโสโอหัง ถึงเพียงนี้กับกษัตริย์ของตน แต่อิชวอนกลับไม่ถือสา เขาให้ความ ชื่นชมกับคนหนุ่มผู้นี้ยิ่งนัก

“เคารพมิสู้ทำตามคำสั่ง” หลี่ซิเย่หลังจากนั่งลงอย่างไม่เกรงใจแล้ว จึงยิ้มกล่าวขึ้นมา

ในเวลานี้ ลักษณะท่าทางของหลี่ซีเยที่หน้าตามอมแมมผมเผ้ารุงรัง
กับท่าทางการนั่งอย่างไม่เกรงใจของเขาดูไม่เข้ากันเลย แต่ทว่า
ด้วยลักษณะที่ไม่เข้ากันแบบนี้แหละ เมื่อปรากฏบนตัวของหลี่ซีเย
แล้วกลับดูคู่ควรเป็นเช่นนั้นอย่างยิ่ง

Novel-Lucky

ตอนที่ 933 ฤๅสหายเก๋จะมา

<https://novel-lucky.com>

อีฉวนรินสุราให้หลี่ชียเอ๋เต็มจอก หลี่ชียเอ๋กระดกทีหนึ่งหมดจอก ถึงกับทอดถอนใจออกมาด้วยความจริงใจว่า "รสชาติแบบนี้แหละ สุราเลิศรสบ้านริมน้ำจะไม่เหมือนกันอย่างนี้แหละ ทุกครั้งที่ผ่านมาก็อยากจะดื่มให้มันสะใจไปเลย"

เมื่อหลี่ชียเอ๋ดื่มหมดจอกแล้ว อีฉวนหัวเราะแล้วกล่าวว่า "เช่นนั้นแล้ว แสดงว่าสหายน้อยไม่ใช่คนของเขตหนานถั่งนะสิ"

"ทุกแห่งหนล้วนเป็นบ้าน" หลี่ชียเอ๋ยิ้มชนิดหนึ่ง กล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า "แต่ว่าหนานถั่งนับเป็นที่ที่น่าอาลัยอาวรณ์อยู่เสมอ การได้มาที่นี่ ทำให้จิตใจเบิกบาน"

อีฉวนยิ้มกล่าวว่า "สหายน้อยเคยคิดที่จะอยู่เป็นหลักแหล่งหรือไม่? หากสำนักสักแห่ง ตั้งใจไฝหาธรรมะ เพื่อก้าวเข้าสู่ประตูแห่งธรรม"

"พูดเช่นนั้นแสดงว่าท่านคิดจะรับข้าเป็นศิษย์อย่างนั้นสิ?" หลี่ชียเอ๋วางจอกเหล้าลง มองหน้าอีฉวนแล้วหัวเราะออกมา

“ฮิ ต่อหน้าพระพักตร์อย่าได้เสียมารยาท! ” อาเป่าเห็นท่าทีที่ยโสโอหัง ไม่เห็นผู้ใดอยู่ในสายตาของหลี่ชียเอ จึงกล่าวนำเกรงขามออกมา

อีชวณโบกมือเบาๆ ปรามอาเป่าเอาไว้ ยิ้มกล่าวว่า “ไม่ขอปิดบังสหายน้อย ข้ามีความคิดเช่นนั้นจริงๆ หากว่าสหายน้อยยินดี ลองเข้ามาอยู่ในสำนักของข้า แม้ว่าข้าไม่อาจกล่าวได้ว่าสามารถทำให้เจ้าได้เป็นเอกในหล้า แต่รับรองว่าจะให้เจ้ามีโอกาสได้แสดงฝีมืออย่างแน่นอน”

อีชวณมีความชื่นชมในตัวของหลี่ชียเออย่างแท้จริง ดังนั้นจึงทำให้เขาผูกแนวคิดที่จะรับหลี่ชียเอไว้เป็นศิษย์ ในสายตาของเขามองว่า บางครั้งศิษย์ที่มีพรสวรรค์ดีกลับหาได้ง่ายกว่า ตรงกันข้ามศิษย์ที่มีความเด็ดเดี่ยว มีจิตที่มั่นคงหาได้ยากกว่า

“ความหวังดีของท่าน ข้าขอน้อมรับใส่ใจ” หลี่ชียเอหัวเราะและส่ายหน้า กล่าวว่า “ข้านะท่องไปทั่วหล้า ทุกแห่งหนล้วนเป็นบ้าน อยู่ๆ จะให้หยุดอยู่กับที่อย่างกะทันหัน รู้สึกเหมือนเพิ่มภาระขึ้นมา ทำให้รู้สึกไม่สบายไปทั่วทั้งตัวเลย”

ที่หลี่ซีย่พูดออกไปนั้นจริงครึ่งเท็จครึ่ง คำพูดครึ่งแรกพูดไปอย่างนั้นแหละ ส่วนประโยคหลังเป็นความจริง

“สหายน้อยคิดว่าสำนักของข้าเล็กเกินไปรี?” อีชวณยิ้มกล่าวว่า “ถ้าหากเป็นเช่นนั้น ข้าก็ไม่ถือสาหรอกนะ” ณ แดนชาติทักษิณในวันนี้ อีชวณไม่นับว่าเป็นผู้ที่อยู่ในระดับสุดยอดอะไร แต่ก็บุคคลที่มีน้ำหนักรูปร่าง ค่อนข้างเขาแม้ว่าจะไม่มีพรสวรรค์ที่ล้ำเลิศ แต่ทว่ามีจิตใจที่กว้างขวาง เป็นผู้ที่เข้ากับคนได้ง่าย

“ฮึ แคว้นซู่หังของเราก็นับเป็นแคว้นขนาดใหญ่ในดินแดนภาคใต้! ฝ่าบาทก็เป็นถึงระดับจอมกษัตริ การรับเจ้าเป็นศิษย์ถือเป็นเกียรติของเจ้า!” อาเป่าเมื่อได้ยินหลี่ซีย่กล่าวปฏิเสธ จึงแสดงความไม่พอใจออกมา

ความจริง บรรดาผู้เฒ่าของอีชวณจำนวนไม่น้อยที่รู้สึกไม่พอใจต่อหลี่ซีย่ กระทั่งจ้องมองด้วยความโกรธ ในสายตาของพวกเขา การที่มนุษย์ปุถุชนคนหนึ่งเฉกเช่นหลี่ซีย่หากสามารถเข้าเป็นศิษย์ของฝ่าบาทของพวกเขา นับว่าเป็นเกียรติอย่างยิ่ง อย่างไรก็ตาม หลี่ซีย่ถึงกับกล่าวปฏิเสธ แล้วจะไม่ให้ผู้เฒ่าเช่นพวกเขาต้องออกมาทางความเป็นธรรมได้อย่างไร

“ห้ามพูดเพื่อเจ้า” อีชวันสายหน้าเบาๆ กล่าวต่อพวกของอาเป่าว่า “คนเราต่างจิตต่างใจ ไม่ถือเป็นเรื่องแปลก” เขามีฐานะเป็นกษัตริย์ แต่กลับไม่ได้วางมาดของความเป็นกษัตริย์เลย

หลี่ชียเอ่ดื่มสุราไปจอกหนึ่ง หัวเราะแล้วกล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า “ท่านนับเป็นคนที่ไม่เลวคนหนึ่ง ดื่มสุราของท่านหนึ่งจอก ข้าเป็นหนี้บุญคุณท่านครั้งหนึ่ง ภายภาคหน้าหากมีเรื่องอะไร สามารถมาหาข้าหลี่ชียเอ่ได้”

อีชวันเมื่อได้ยินชื่อ “หลี่ชียเอ่” รู้สึกว่ามันคุ้นหูอยู่ เหมือนว่าเคยได้ยินชื่อนี้จากที่ใดมาก่อน แต่ก็นึกไม่ออก เขาถึงกับครุ่นคิดอย่างละเอียด

“ไม่ว่าเรื่องอะไรก็หาเจ้าได้หรือ?” อาหลี่กระพริบตาที่หนึ่ง กล่าวด้วยความประหลาดใจ

หลี่ชียเอ่มองดูสาวน้อยที่มีกลิ่นอายของความฉลาดงดงาม พยักหน้าแล้วหัวเราะออกมาว่า “ถูกต้อง เรื่องอะไรก็มาหาข้าได้ แต่ว่าจำกัดเพียงแค่ครั้งเดียวเท่านั้น”

“เรื่องจริงหรือเรื่องโกหก?” อาหลี่เม้มปากยิ้ม กล่าวว่า “ฟังดูแล้ว เหมือนคุยโม้เลย เจ้าเป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนคนหนึ่งเท่านั้น เป็นไปได้ อย่างไรก็ตามที่อาจารย์ของข้าจะขอความช่วยเหลือจากเจ้า”

หลี่ชียემองหน้าอาหลี่ กระพริบตาให้ทีหนึ่ง ยิ้มกล่าวว่า “เรื่องนี้รู้ต่อไปเจ้าก็จะรู้เองแหละ จำไว้ให้ดี หนี้บุญคุณของข้านี้มีค่ามากเลยนะ”

ในสายตาของอาเป่าและบรรดาศิษย์ทั้งหลาย โดยเฉพาะศิษย์ที่เป็นชาย เมื่อได้เห็นท่าทีเช่นนี้ของหลี่ชีย่แล้วรู้สึกไม่พอใจเป็นอย่างยิ่ง พวกเขา มองว่าหลี่ชีย่กำลังแหะโลมศิษย์น้องของพวกเขาอยู่!

“ฮึ วาจาสามหาว เป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาเท่านั้น ฝ่าบาทของพวกเราไยต้องขอความช่วยเหลือกับเจ้า” อาเป่ากล่าวน้ำเสียงจริงจัง เขารู้สึกไม่พอใจเป็นพิเศษที่หลี่ชีย่แหะโลมศิษย์น้องของตน

หลี่ชีย่ยิ้มชนิดหนึ่ง ต้มสุราไปคำหนึ่ง ไม่ให้ความสนใจต่ออาเป่า ทำให้อาเป่าถึงกับกัดฟันกรอด แต่ก็รู้สึกจนด้วยเกล้า

หลี่ซีเยมองดูอีชวณที่กำลังครุ่นคิดอยู่ ยิ้มกล่าวว่า “ท่านคงไม่ใช่นั่งรอการมาถึงของข้ากระมัง ในความทรงจำของข้า แคว้นซูหังอยู่ห่างจากที่นี่ไกลมาก”

อีชวณที่กำลังครุ่นคิดได้สติกลับมา ยิ้มชนิดหนึ่งกล่าวว่า “สามารถได้พบกับสหายน้อยนับว่าเป็นวาสนาอย่างหนึ่ง การมาที่ทะเลทรายกลางในครั้งนี่ เพียงต้องการพาพวกเขามาขัดเกลานิดหนึ่ง เดิมทีพวกเราจะเดินทางกลับอยู่แล้ว แต่ว่าฝ่าบาทเสด็จตรวจเยี่ยมดินแดนภาคแดนใต้ถึงที่ตรงนี้ เป็นโอกาสดีที่จะได้ไปรับเสด็จ ให้บรรดาผู้เยาว์ได้ชื่นชมบารมี”

“ฝ่าบาท?” หลี่ซีเยรู้สึกเหนือความคาดคิดที่ได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ อีชวณโดยฐานะของเขาก็คือกษัตริย์แห่งแคว้นซูหังอยู่แล้ว ผู้ที่สามารถให้เขาต้องเรียกว่าฝ่าบาทคงมีอยู่ไม่มาก

อีชวณเร่งรีบกล่าวว่า “ฝ่าบาทซูหยุน ก็คือเจ้าสำนักใหญ่ที่อยู่ในเขตหนานถั่งทุกคนที่อยู่ในเขตหนานถั่งต่างยกย่องนางว่าฝ่าบาทนางคือความภาคภูมิใจของหนานถั่งของพวกเรา”

ได้ยินอีชวณพูดเช่นนี้แล้ว หลี่ซีเยจึงนึกถึงคนผู้หนึ่งขึ้นมา “เยซูหยุน ไช่มัย ผู้สืบทอดของสำนักโกมลพิสุทธ์”

“ท่านเจ้าสำนักได้ปกครองสำนักโกมลพิสุทธิ์และแคว้นหนานถั่งมาหลายปีแล้ว หลังจากทีนางได้ก้าวขึ้นสู่ระดับปราชญ์ก็ได้สืบทอดตำแหน่งเจ้าสำนักโกมลพิสุทธิ์ และปกครองแคว้นหนานถั่ง”

หลี่ชียะจดจำคนผู้นี้ได้แล้ว เย่ชู่หยุน ครานั้น ขณะอยู่ที่หอวิถิฟ้า นางยังเป็นเพียงสาวน้อยคนหนึ่งที่มาพร้อมกับปิงหวี่เซี่ย เขายังเคยพานางขึ้นไปยังต้นจักรวาลอีกด้วย

ชั่วพริบตาเดียวก็ผ่านไปหลายปี เวลานี้นางคือเจ้าสำนักของสำนักโกมลพิสุทธิ์ และกษัตริย์ของแคว้นหนานถั่ง เรียกได้ว่ารวมอำนาจสำนักและอำนาจกษัตริย์อยู่กับนางเพียงคนเดียว

สำนักโกมลพิสุทธิ์นับได้ว่าเป็นสายสำนักราชันเซียน ปฐมบรรพบุรุษของพวกเขาที่ราชันเซียนเยียนวูมีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งมาก อีกทั้งสำนักโกมลพิสุทธิ์ของพวกเขาก็ได้รับการสืบทอดจากราชันเซียนเยียนวูมาส่วนหนึ่ง

สำนักโกมลพิสุทธิ์ยังได้ก่อตั้งแคว้นหนานถั่งขึ้นมา ทำหน้าที่ปกครองดินแดนภาคใต้ที่กว้างใหญ่ไพศาล ตัวของสำนักโกมลพิสุทธิ์ได้รับอิทธิพลจากราชันเซียนเยียนวู ไม่ค่อยจะสนใจกับ

เรื่องราวทางโลก ดังนั้นจึงได้ก่อตั้งแคว้นหนานถั่งขึ้นมาทำหน้าที่ดูแลเรื่องราวทางโลกแทน

ครั้นเอ๋ยถึงเยชูหยุนแล้ว บรรดาศิษย์ที่อยู่ด้านหลังอีชวนต่างรู้สึกใฝ่ฝันหาอย่างยิ่ง กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว การที่สามารถได้เห็นเจ้าสำนักใหญ่ถือเป็นเกียรติอย่างยิ่ง

“แม่นางเยจะมาที่นี่รึ?” หลี่ชีย่ถามออกไปอย่างนั้น ถ้าหากเยชูหยุนจะมาที่นี่สักก็ บังเอิญเขามีเรื่องๆ หนึ่งจะไหว้วานนางพอดีเลย

“ฝ่าบาทเสด็จตรวจราชการดินแดนภาคใต้ถึงที่นี่ หลังจากทีนางได้กุมอำนาจของหนานถั่งแล้ว เว้นระยะหลายปีก็จะตรวจเยี่ยมสักครั้ง เพื่อแก้ไขความขัดแย้งของบรรดาแคว้นต่างๆ ที่อยู่ในเขตหนานถั่ง มาคราวนี้ฝ่าบาทจะผ่านมาทางนี้พอดี บรรดาเจ้าสำนักต่างๆ และกษัตริย์ของพื้นที่แถบนี้จึงให้จัดการต้อนรับฝ่าบาทขึ้น บังเอิญพวกเราก็คอยกันที่นี่ จึงจะพาผู้เยาว์ทั้งหลายได้ยลบุคลิกลักษณะอันงดงามของฝ่าบาท”

สำหรับอาเป่า อาหลี่ และบรรดาศิษย์ทั้งหลายเมื่อได้ยืนยันว่าสามารถเห็นบุคลิกลักษณะอันงดงามของเจ้าสำนักใหญ่ ย่อมเป็นสิ่งที่พวกเขาฝันใฝ่อยู่แล้ว

“แล้วสามารถพบนางได้ที่ไหนกันล่ะ?” หลี่ซิเย่มีแนวความคิดเรื่องหนึ่ง จึงเอ่ยถามออกไป

“ฮึ...” อาเป่ารู้สึกไม่พอใจทันทีเมื่อได้ยินหลี่ซิเย่พูดเช่นนี้ กล่าวว่
“เจ้าสำนักใหญ่เป็นจ้าวแห่งหนานถ้ง สูงส่งยิ่งนัก ไซ้ว่าเจ้าอยากจะพบก็พบได้!”

“อาเป่า อย่าเสียมารยาท” อี้ชวณริบโบกมือไปมา กล่าวว่
“บรรดาเจ้าสำนักและกษัตริย์จะจัดงานเลี้ยงรับรองฝ่าบาทที่สวนกลางบึง ได้ข่าวว่ฝ่าบาทน่าจะมาถึงในวันนี้ สหายน้อยก็ต้องการพบฝ่าบาทอย่างนั้นรึ?”

หลี่ซิเย่เพียงแต่ยิ้มให้นิดหนึ่ง ไม่ได้พูดอะไรออกมา

ขณะที่อาหลี่ได้ม้มปากอมยิ้ม กล่าวว่ “เจ้าคิดจะพบฝ่าบาทก็เป็นที่เข้าใจได้ ในหนานถ้งของพวกเราใครๆ เขาก็บอกว่าฝ่าบาทหั่งสาวหั่งสวยไม่มีที่ติ ฝ่าบาทไม่เพียงบรรลุถึงระดับปราชญ์ หั่งยังมีอายุน้อยและเลอโฉม ไม่รู้ว่มีดาวรุ่งของหนานถ้งจำนวนเท่าไร ต้องมีจิตใจเคลิบเคลิ้มหลงไหลไปกับฝ่าบาท หากเจ้าสามารถพบ

กับฝ่าบาท ไม่นั่นก้อาจจะหลงไหลกับรูปโฉมของฝ่าบาทก็
เป็นได้”

หลี่ชียเอถึงกับหัวเราะออกมากับคำพูดที่ไร้เดียงสาของอาหลี่ สาย
หน้าเบาๆ ว่า “แม่หนูน้อย เจ้าพูดผิดแล้วละ เกรงว่าผู้หญิงที่
สามารถทำให้ข้าหลงไหลได้คงมีอยู่ไม่กี่คน”

“เซอะ...” อาเป่าและบรรดาศิษย์กลุ่มคนรุ่นใหม่ที่เป็นผู้ชายต่าง
มองหลี่ชียเอด้วยหางตา โดยเฉพาะอาเป่า กล่าวด้วยความดูแคลน
ว่า “ไม่มีผู้หญิงทำให้เจ้าหลงไหลได้? นั่นเป็นเพราะเจ้าไม่เคยได้
พบเห็นผู้หญิงที่สวยนะสิ! ฮี หากว่าได้พบเห็นผู้หญิงที่สวยละก็ เจ้า
ก็ต้องมีจิตใจเคลิบเคลิ้มหลงไหลเหมือนกัน หากได้พบกับฝ่าบาท
เกรงว่าเจ้าคงต้องวิญญูณล่องลอยไปแน่”

“อาเป่า อย่าพูดจาเหลวไหล” อีชวจนถึงกับยิ้มเจื่อนๆ กับการต่อ
ปากต่อคำของกลุ่มคนรุ่นใหม่ สายหน้าเบาๆ ห้ามปรามอาเป่าเอาไว้

หลี่ชียเอไม่ได้ใส่ใจกับการหัวเราะเยาะของอาเป่า เพียงแต่ยกจอก
สุราขึ้นดื่มไปหนึ่งจอก

“อ้อ นี่ไม่ใช่กษัตริย์อีหรือนี่? ทำไมรี แคว้นซูหังไม่มีใครที่จะ
ทดแทนกันได้แล้วหรือ แม้แต่ยาจกก็คิดจะรับไว้เป็นศิษย์รี?” ใน
เวลานี้เอง ปราภคณคนกลุ่มหนึ่งลงมาจากชั้นบน ผู้ที่นำมาคือชาย
หนุ่มคนหนึ่ง ชายหนุ่มคนนี้สวมชุดมังกรสีน้ำ เปี่ยมด้วยพลังบุคลิก
ไม่ธรรมดา มีความขมขื่นยิ่งนัก

ผู้ติดตามของชายหนุ่มผู้นี้ล้วนแล้วแต่เป็นยอดฝีมือที่สวมชุด
เหมือนกัน ผู้คนที่ได้เห็นรับรู้ได้ทันทีว่าพวกเขาามีประวัติความ
เป็นมาที่ไม่ธรรมดา

“องค์ชายอู่เซียง (องค์ชายไร้ลักษณะ)...” อีชวณไม่แสดงท่าทีโกรธ
กับการกล่าววาจาเยาะเย้ยถากถางของชายหนุ่มผู้นี้ เขาเพียง
กล่าวอย่างเฉยเมยว่า “ผู้กล้ามีต้องถามที่มา การบำเพ็ญตนไม่
แบ่งแยกมีจน”

ชายหนุ่มผู้นี้คือองค์ชายแห่งแคว้นอู่เซียง แคว้นอู่เซียงก็นับเป็น
แคว้นเจ้าลัทธิหนึ่งในบรรดากว่าสิบแคว้นของหนานถิง มีเขต
ติดต่อกับแคว้นซูหัง ทั้งสองฝ่ายไม่ถูกกันมาโดยตลอด แม้ว่าทั้ง
สองฝ่ายไม่ได้มีเหตุขัดแย้งรุนแรงถึงขั้นเลือดตกยางออกมากมาย
นัก แต่ทว่าเฉกเช่นการเยาะเย้ยถากถางพลันที่พบหน้ากันเกิดขึ้น
บ่อยจนนับครั้งไม่ถ้วน

“อย่างนั้นหรือ? เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จงเฟ้นหาयाจกต่อไปเถอะ หวังว่า จะสามารถหาผู้สืบทอดได้พบจากบรรดาयाจกมากมายนั้น” องค์ชายอู่เซียงมองดูหลี่ซีเยอย่างดูแคลน หัวเราะกล่าวว่า “หวังว่าคงจะสามารถคัดเลือกศิษย์ที่โดดเด่นออกมาจากบรรดาयाจกมากมาย เหล่านั้น มิฉะนั้นละก็ อาศัยศิษย์ที่มีพรสวรรค์ธรรมดาๆ ไม่ก็คนนั้น อย่าหวังจะมาแย่งชิงความเป็นจ้าวกับข้าเลย กษัตริย์อี ถือเป็นโอกาสที่ เจ้ายังไม่แสวงหาผู้สืบทอดให้ได้ เพื่อป้องกันการหาผู้สืบทอดไม่ได้”

คำพูดขององค์ชายอู่เซียงพลันทำให้พวกอาเป่าจ้องมองดูด้วยความโกรธ

ขณะที่องค์ชายอู่เซียงไม่ได้ใส่ใจแม้แต่น้อย หัวเราะเสียงยาว นำพาบรรดายอดฝีมือภายในสำนักจากไป

มองดูเงาหลังองค์ชายอู่เซียงที่เดินจากไป บรรดาผู้เฝ้าอยู่ที่อยู่ด้านหลังอีชานต่างรู้สึกโกรธเคืองยิ่งนัก องค์ชายอู่เซียงจงใจที่จะเหยียบย่ำพวกเขา!

ตอนที่ 934 สานกลางบึง

<https://novel-lucky.com>

หลังจากที่องค์ชายอู่เซียงไปไกลแล้ว อาเป่าถึงกับกัดฟันกรอด กล่าวว่่า "ฮึ องค์ชายอู่เซียงรังแกคนมากเกินไปเสียแล้ว จะชั่วดีอย่างไรฝ่าบาทก็เป็นรุ่นเดียวกันกับพ่อของเขา ฮึ เขาก็แค่ได้พานพบโชคที่มหัศจรรย์ ได้ดื่มเลือดวิเศษเข้าไป จึงกดศิษย์พีใหญ่ได้ชั้นหนึ่ง เก่งนักหรือไง หากไม่เป็นเพราะโชคมหัศจรรย์นั้นละก็ ไม่เห็นว่าเขาจะแข็งแกร่งเกินกว่าศิษย์พีใหญ่ตรงไหนเลย!"

"ไม่จำเป็นต้องโมโห" อีชวนสายหน้าเบาๆ ว่า "ขอเพียงเจ้ามีความแข็งแกร่งเพียงพอ ก็จะไม่มีการกล้าดูแคลนเจ้า ที่องค์ชายอู่เซียงพูดมาไซ้จะไม่มีความจริงที่พรสวรรค์ของเขาสูงกว่าศิษย์พีใหญ่ของเจ้าระดับหนึ่ง หากคิดจะเปรียบกับองค์ชายอู่เซียง พวกเจ้ายังมีหนทางที่จะต้องก้าวเดินอีกไกล แม้แต่ศิษย์พีใหญ่ของเจ้าก็เป็นเช่นนี้"

คนอย่างอีชวนคนนี้ไม่ได้มีพรสวรรค์ที่ล้ำเลิศเป็นหนึ่งไม่มีสอง แต่ว่าเขาเป็นคนที่มีความสามารถกว้างไกล มีจิตใจที่กว้างขวาง เนื่องจากเหตุนี้เอง แคว้นซู่หังภายใต้การปกครองของเขาจึงมีความเจริญรุ่งเรืองขึ้นเรื่อยๆ

อาแป๋ได้แต่ส่งเสียงไม่พอใจออกมา แต่ไม่กล้ากล่าวสิ่งใดออกมา
อีก การถูกร้องขอยู๋เซียงเยาะเย้ยเช่นนี้ ไม่เพียงตัวเขาเท่านั้น
แม้แต่บรรดาศิษย์คนอื่นๆ ที่อยู่ข้างกายก็ยากที่จะกลั้นความคับ
แค้นใจเอาไว้ได้ มีเพียงอีชวนเท่านั้นที่ไม่ได้ใส่ใจกับเรื่องนี้

“พวกเราไปกันเถอะ การที่องค์ชายอู๋เซียงจากไปอย่างรีบร้อนเช่นนี้
สงสัยฝ่าบาทคงใกล้จะเสด็จมาแล้วละ” อีชวนกล่าวกับบรรดาศิษย์
คนอื่นๆ และให้พวกเขาจ่ายค่าอาหารเสีย

บรรดาศิษย์กลุ่มคนรุ่นใหม่เฉกเช่นอาแป๋พลันที่ได้ยินว่าสามารถ
พบกับฝ่าบาทได้ ถึงกับคึกคักขึ้นมาและรู้สึกดีใจเป็นอย่างยิ่งนัก

“สหายน้อย หวังว่าพวกเราคงมีโอกาสได้พบกันอีก” ก่อนจากไป อี
ชวนยังคงกล่าวคำอำลาด้วยหัวใจที่เต็มไปด้วยความเกรงใจ

หลี่ชี่เย๋มและพยักหน้า นั่งดื่มสุราต่อไปโดยไม่ได้รีบร้อนอะไร

พวกของอีชวนออกจากร้านอาหารมุ่งหน้าไปยังสวนกลางบึง
ระหว่างทางอาหลี่ถึงกับเอ่ยถามขึ้นมาด้วยความสงสัย “อาจารย์
ทำไมท่านถึงได้ให้ความเกรงใจต่อหลี่ชี่เย๋มคนนั้น? หรือเขามีพลัง
แฝงมากมายขนาดนั้นเลยรี?”

ความจริงแล้ว ไม่เพียงอาหลีเท่านั้นที่คิดเช่นนี้ แม้แต่อาเปาและบรรดาศิษย์คนอื่นๆ ก็อยากจะถามคำถามนี้เช่นกัน

อีชวนสวยหัวเบาๆ กล่าวว่า “ลูกเอ๊ย อย่าได้มองคนที่หน้าตาบอยครั่ง คนที่มีความแข็งแกร่งมากเท่าไรยิ่งกลับคืนสู่สภาพดั้งเดิมมากขึ้นเท่านั้น”

“ความหมายของอาจารย์คือหลีชีย่คนนี้แข็งแกร่งมากอย่างนั้นหรือ? ข้าว่าไม่แน่เสมอไป ดูไปแล้วเขาคือมนุษย์ปุถุชนธรรมดา” อาเปาพูดขึ้นมารู้สึกไม่น่าเชื่อสักเท่าไร

อีชวนสายหน้า กล่าวว่า “สหายหลีผู้นี้ไม่แน่ว่าจะมีความแข็งแกร่ง แต่ทว่าในอนาคตมีความเป็นไปได้สูงที่จะเปล่งรัศมีออกมา กระทั่งเรียกได้ว่ามีอนาคตที่สดใสไร้ขีดจำกัด พวกเจ้าน่ะมองตัวเองว่าแข็งแกร่งยิ่ง ในด้านบำเพ็ญตบะ ด้านชาติกำเนิด สหายหลีผู้นี้อาจเทียบพวกเจ้าไม่ได้ ความจริงแล้วในด้านจิตใจ ด้านสติปัญญา ด้านความเด็ดเดี่ยวแน่วแน่พวกเจ้าห่างไกลจากเขามาก ไม่เพียงแต่เขามีความมั่นคง ทั้งยังมีสีหน้าที่ไม่แปรเปลี่ยนเมื่อพบกับภูเขากลับมาตรงหน้า”

ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว อีชวนมองหน้าเหล่าผู้เยาว์เหล่านี้ กล่าวว่า “การบำเพ็ญตบะไม่ได้ต้องการให้พวกเจ้ากลับกลายเป็นแข็งแกร่งเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ยังต้องการให้จิตที่อยู่ภายในของพวกเจ้าแข็งแกร่งเช่นนั้น! มีเพียงทักษะและจิตที่แข็งแกร่งเท่าๆ กัน จึงสามารถก้าวเดินไปข้างหน้าได้ไกลขึ้นๆ”

“พวกเจ้าจงจดจำเอาไว้ ไซว่าดาวรุ่งเท่านั้นที่สามารถกลายเป็นผู้ที่แข็งแกร่งที่สุด” อีชวนกล่าวคำแฝงด้วยความหมายที่ลึกซึ้งว่า “นับแต่อดีตกาลเป็นต้นมา มีดาวรุ่งอยู่จำนวนเท่าไร มีผู้ที่เป็นหนึ่งไม่มีสองจำนวนเท่าไร แต่ทว่าทุกยุคสมัยจะมีผู้ที่ได้กลายเป็นราชันเซียนได้เพียงคนเดียวเท่านั้น อีกทั้งยังมีดาวรุ่งที่มีความปราดเปรื่องน่าทึ่งมากกว่าผู้ที่ได้เป็นราชันเซียนเสียอีก ท้ายสุดแล้วพวกเขาได้แต่กลายเป็นเมฆหมอกที่จางหายไป ไม่สามารถเป็นราชันเซียนได้...”

ครั้นอีชวนได้เอ่ยถึงตรงนี้แล้ว หยุดนิดหนึ่ง แล้วกล่าวต่อว่า “... บ่อยครั้งไม่ได้หมายความว่าดาวรุ่งเหล่านี้มีความแข็งแกร่งไม่เพียงพอ แต่ทว่าบ่อยครั้งที่บรรดาดาวรุ่งเหล่านี้มีจิตที่ไม่แข็งแกร่งพอ บางคนหลังจากได้รับความกระทบกระเทือนแล้วก็ไม่สามารถลุกขึ้นมาได้อีก และหายสาบสูญไปท่ามกลางทะเลผู้คน ชำรุดว่าในใจของพวกเจ้ามีความถือดียิ่งนัก แต่ทว่าพวกเจ้าลองนึกดู ถ้าหากพวกเจ้ามีชาติกำเนิดเป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่ง เป็นผู้

บ่าเพ็ญตนไร้สังกัด พวกเจ้าสามารถเอ้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น มองทุกสิ่งไม่สลักสำคัญได้หรือไม่?”

อาหลีและบรรดาศิษย์ทั้งหลายต้องเงียบขริมขึ้นมา เมื่อได้ยินคำกล่าวของอิชวอน กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว คำกล่าวของฝาบาทนี้ส่งผลเตือนใจให้กับพวกเขายิ่งนัก

ภายในร้านอาหาร หลี่ชียเอ่ย์นั่งดื่มสุราจนหมดจึงได้เดินจากไป ก่อนเดินจากหลี่ชียเอ่ย์ได้ถามทางที่ไปยังสวนกลางบึงก่อน จากนั้นมุ่งหน้าไปที่สวนกลางบึง

ความจริงแล้วผู้บ่าเพ็ญตนที่มุ่งหน้าไปสวนกลางบึงไซ้จะมีเพียงหลี่ชียเอ่ย์เท่านั้น ผู้บ่าเพ็ญตนจำนวนไม่น้อย อีกทั้งส่วนหนึ่งยังเป็นผู้บ่าเพ็ญตนไร้สังกัดอีกด้วย ต่างก็มุ่งหน้าไปที่นั่นทั้งสิ้น

ก่อนหน้านี้ข่าวเรื่องการเดินทางมาตรวจราชการของเจ้าสำนักใหญ่ได้แพร่ออกมาเป็นเวลานาน บรรดาผู้บ่าเพ็ญตนสำนักต่างๆ บริเวณนี้ รวมทั้งผู้บ่าเพ็ญตนไร้สังกัด ต่างทยอยกันเดินทางมายังสถานที่แห่งนี้ เพื่อหวังจะได้ยลบุคลิกอันสง่างามของเจ้าสำนักใหญ่

เมื่อกล่าวถึงเจ้าสำนักเยชูหยุนแล้ว ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยที่พูดคุยกัน
อย่างออกรสออกชาติ กระทั่งกล่าวได้ว่าผู้คนจำนวนมากภายใน
เขตหนานถังต่างรู้สึกภาคภูมิใจในตัวของเยชูหยุน

ผู้คนจำนวนมากเมื่อพูดถึงประวัติของเยชูหยุนแล้วคล่องเหมือนนับ
สมบัติภายในบ้านของตน เป็นต้นว่านางได้ก้าวข้ามสูญวัฏณะมา
ตั้งแต่เมื่อหลายปีที่ผ่านมา กลายเป็นหนึ่งในระดับปราชญ์ที่มีอายุ
น้อยที่สุดของแดนชาติทักษิณ หลังจากที่ยุคริบากเต่าได้สิ้นสุดลง!

“เรื่องราวที่เจ้าสำนักใหญ่ได้กระทำไปนับว่ายิ่งใหญ่ยิ่งนัก” ระหว่าง
ทางที่มุ่งหน้าสู่สวนกลางบึงนั้น ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากไม่น้อยต่างอด
ที่จะกล่าวขำขึงถึงเรื่องราวในอดีตของเจ้าสำนักใหญ่อย่างตื่นเต้น
ไม่ได้ โดยเฉพาะบรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่

“นั่นนะสิ เจ้าสำนักใหญ่นับเป็นบุคคลอันดับหนึ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่
แห่งหนานถังของพวกเรา ก่อนหน้านี้นานมาแล้ว นางเดินทางไกล
ไปยังเมืองร้อยเมืองบูรพา เข้าไปในหอวิถิฟ้า กลายเป็นศิษย์ของ
หออรียวิถิ”

ผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่ถึงกับกล่าวด้วยความอิจฉาว่า “นั่นนะ
สิ หออรียวิถินะเนี่ย นั่นมันสถาบันที่รวมเอาดาวรุ่งระดับหัวกะทิของ

แดนมนุษย์กษัตราเลยทีเดียว ดาวรุ่งหลายคนคิดจะเข้าไปยังเข้าไป
ไม่ได้เลย!”

“ผลงานที่ลือลั่นของเจ้าสำนักใหญ่ไซจะมีเพียงเท่านี้ ลือกันว่าเจ้า
สำนักใหญ่ยังเคยขึ้นไปที่ยังต้นจักรวาล เป็นที่ทราบกันดีว่าต่อให้เป็น
ผู้สืบทอดของสายสำนักราชันเซียนก็ขึ้นไปยังต้นจักรวาลไม่ได้ ลือ
กันว่าครานั้นผู้ที่สามารถขึ้นไปยังต้นจักรวาลได้นั้นมีเพียงมนุษย์
เทพจิ้งหวู่ตี้ที่อยู่ในตำนาน เทพธิดาเหมยซู่เหย้าไม่กี่คนเท่า
นั่นเอง แต่เจ้าสำนักใหญ่ของพวกเรากลับสามารถขึ้นไปยังต้น
จักรวาลเฉกเช่นพวกของเทพธิดา ย่อมสามารถรับรู้ได้ว่าเจ้าสำนัก
ใหญ่ของพวกเรามีความแข็งแกร่งปานใด...”

เมื่อมีการถกกันถึงเรื่องราวของเย่ซู่หยุนในอดีต กลุ่มคนรุ่นใหม่
หลายคนยิ่งพูดยิ่งตื่นเต้นจนยากที่จะควบคุมตนเองได้

สวนกลางบึงตั้งอยู่กลางเมืองค่อนข้างไปทางใต้ มีแม่น้ำล้อมรอบ
ทิวทัศน์งดงาม อบอวลด้วยพลัง พื้นที่เช่นนี้ใช้ว่ามนุษย์ปฤชุน
สามารถครอบครองได้

สวนกลางบึงเป็นกิจการของสำนักเจ้าลัทธิแห่งหนึ่ง เมื่อเจ้าสำนัก
ใหญ่ตรวจราชการทางใต้มาถึงที่ตรงนี้ สำนักเจ้าลัทธิแห่งนั้นจึงยก

ให้สถานที่แห่งนี้เป็นสถานที่สำหรับต้อนรับการมาถึงของเจ้าสำนักใหญ่

เมื่อหลี่ชี่เย่ไปถึงสวนกลางบึง บรรดายอดฝีมือของสำนักต่างๆ สวนใหญ่ กระทั่งผู้บำเพ็ญตนไร้สังกัดก็ได้รอคอยการมาถึงของเจ้าสำนักใหญ่กันอย่างเจียบๆ

การมาตรวจราชการทางใต้ของเย่ชู่หยุน ผู้บำเพ็ญตนทุกคนล้วนแล้วแต่สามารถเข้าพบได้ ไม่ว่าคนผู้นั้นจะมีชาติกำเนิดมาจากสำนักเจ้าลัทธิ หรือจะเป็นผู้บำเพ็ญตนไร้สังกัดที่มีชาติกำเนิดต่ำต้อย

ดังนั้น ภายในสวนกลางบึงจึงเนืองแน่นไปด้วยผู้บำเพ็ญตนที่อยู่ละแวกนี้ มีทั้งกษัตริย์เจ้าสำนักของแคว้นเจ้าลัทธิ และผู้บำเพ็ญตนที่มีชาติกำเนิดต่ำต้อย...

สำหรับผู้บำเพ็ญตนที่เข้าไปภายในสวนกลางบึงไม่มีข้อกำหนดมากมาย ขอเพียงเป็นผู้บำเพ็ญตน ก็สามารถเข้าไปได้

ถึงแม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตาม สวนกลางบึงยังคงมีองครักษ์คอยเฝ้ารักษาการณ์อยู่ เพื่อป้องกันผู้ที่อาจมาก่อความ

“มนุษย์ปุถุชนเข้าไปไม่ได้!” เมื่อหลี่ชียเอ่ไปถึงสวนกลางบึงจึงถูก
องครักษ์ที่เฝ้าอยู่หน้าประตูขวางเอาไว้ทันที ย่อมไม่ต้องสงสัย หลี่
ชียเอ่ถูกจัดให้อยู่ในประเภทของคนที่ไม่ห้ามเข้า

ต่อให้หลี่ชียเอ่ไม่ใช่มนุษย์ปุถุชนธรรมดา ด้วยลักษณะที่ใบหน้า
มอมแมม ผมเผ้ารุงรังเช่นนี้ก็ไม้อาจเข้าไปได้ การปล่อยให้คนที่มี
ลักษณะเช่นนี้เข้าไป เท่ากับทำให้หน้าตาของหนานถั่งต้อง
เสียหายอย่างแน่นอน

“อย่าได้ขวางทางของเข้า” หลี่ชียเอ่เพียงเอามือเสยผมของตัวเองที่
หนึ่ง จ้องมององครักษ์สองคนที่ใช้ทวนยาวขวางทางของเขา

เมื่อหลี่ชียเอ่อาศัยประกายตาที่เฉยเมยจ้องมองไป องครักษ์สองคนที่
ถือทวนยาวในมือถึงกับร่างสั่นเทา ประกายตาที่เฉยเมยไม่ได้มี
อำนาจใดๆ แต่กลับให้ความรู้สึกถึงความกดดันที่บอกไม่ถูก ทำให้
เขาทั้งสองข้างรู้สึกเข่าอ่อน และบังเกิดความหวาดกลัวโดย
สัญชาตญาณขึ้นมา!

เดิมองค์รักษ์สองคนมีทักษะยุทธต่ำอยู่แล้ว ย่อมไม่สามารถรองรับกับประกายตาของหลี่ซิเย่ได้ เมื่อเกิดเข่าอ่อนขึ้นมา จึงไม่กล้าที่จะขัดขวางหลี่ซิเย่ ปล่อยให้เขาเข้าไปตามปรารถนา

หลังจากที่หลี่ซิเย่ได้เดินเข้าไปแล้ว องค์รักษ์ทั้งสองคนจึงได้ทอดถอนใจยาวๆ ออกมา ทั้งสองคนถึงกับมองตากันเล็กน้อย รู้สึกเสียวสันหลัง ต่างพึมพำออกมาว่า "นี่ นี่พวกเราเจอผีเข้าให้แล้วสิ!"

ในขณะนี้ ภายในสวนกลางบึงปรากฏผู้บ่าเพ็ญตนจำนวนมากที่รอคอยการมาถึงของเจ้าสำนักใหญ่ ในบรรดาผู้บ่าเพ็ญตนมากมายเหล่านี้ ย่อมมีระดับเจ้าสำนัก ระดับผู้ครองแคว้นมากมาย บรรดายอดฝีมือที่คุ้นเคยกันเหล่านี้ ต่างหักท่ายกันอย่างอบอุน

ขณะที่ผู้บ่าเพ็ญตนไร้สังกัด และหรือผู้บ่าเพ็ญตนมีชาติกำเนิดที่มาจากสำนักขนาดเล็กจำนวนมาก พวกเขาต่างรู้ฐานะตัวตนของตนเองดี จึงเลือกที่จะนั่งอยู่ในมุมที่ไม่เป็นที่สะดุดตาผู้คน ไม่กล้าแข่งรัศมีกับบรรดายอดฝีมือเหล่านั้น ยิ่งไม่กล้าไปแย่งที่นั่งกับบรรดากษัตราทั้งหลาย

แน่นอน บรรดากษัตราและเจ้าสำนักที่มีกำลังกล้าแข็งกว่าก็ต้องได้นั่งอยู่ด้านหน้า พวกเขาได้รับสิทธิการได้เข้าพบเจ้าสำนักใหญ่ก่อนผู้อื่นอยู่แล้ว

“นั่นมันใคร...” ยามที่เจ้าสำนักและกษัตริย์ทั้งหลายต่างกล่าวทักทายกันและกันอยู่นั้น มีผู้คนรู้สึกตื่นตระหนกเมื่อเห็นหลี่ชียเอ่ที่ก้าวเดินเข้ามาจากด้านนอก

ในขณะนี้ สายตาจำนวนมากตกอยู่บนตัวของหลี่ชียเอ่ ผู้คนจำนวนมากที่มองเห็นหน้าตามอมแมมผมเผ้ารุงรังของหลี่ชียเอ่แล้ว ถึงกับขมวดคิ้วกันไปทั่ว

“ยากมาจากไหนกันเนี่ย ทำไมถึงปล่อยให้คนเช่นนี้เข้ามาได้” เจ้าสำนักที่ได้เห็นลักษณะท่าทางเช่นนี้ของหลี่ชียเอ่ ขมวดคิ้วและเอ่ยขึ้นมา

กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว การเข้าพบกับเจ้าสำนักใหญ่เป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่มาก เวลานี้กลับปรากฏจากคนหนึ่งออกมา จะไม่ทำให้พวกเขาารู้สึกไม่สบายใจได้อย่างไร?

“อี เขามาทำอะไรที่นี่ สถานที่เช่นนี้เขามาได้อย่างนั้นรี?” อาเป่าที่ไม่พอใจในตัวของหลี่ชีย่มาโดยตลอด สงเสียงแสดงความไม่พอใจออกมาเมื่อเห็นหลี่ชีย่ถึงกับเข้ามายังสวนกลางบึงเช่นนี้

แม้แต่อีชวาก็นึกไม่ถึงว่า หลี่ชีย่ถึงกับมายังสถานที่แห่งนี้ได้ เขาเองก็รู้สึกเหนือความคาดคิดเป็นอันมาก

“ผู้เยาว์ เจ้าหลงทางมาใช่หรือไม่” เจ้าสำนักที่รู้สึกไม่พอใจเมื่อเห็นหลี่ชีย่เดินเข้ามาโดยพลการ กล่าวเสียงหุ้มต่ำออกมา ลักษณะท่าทีน่าเกรงขามยิ่ง ภายใต้ลักษณะท่าทางเช่นนี้ หากเป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคงหวาดกลัวจนลนลานมือไม้อ่อนไปแล้วละ

หลี่ชีย่ค่อยๆ มองดูเขาแวบหนึ่ง กล่าวว่า “ที่นี่คือสวนกลางบึงใช่หรือไม่?”

“ถูกต้อง ที่นี่คือสวนกลางบึง แต่ ที่นี่ไม่ใช่สถานที่ที่เจ้าสามารถเข้ามาได้...” เจ้าสำนักผู้นี้กล่าวเสียงหุ้มต่ำออกมา พร้อมกับเปล่งอำนาจกษัตราออกมา

หลี่ชีย่โบกมือเบาๆ ตัดบทของเขาวา “เมื่อที่นี่คือสวนกลางบึงก็ถูกแล้ว จันข้าไม่ได้มาผิดที่”

“ว้าว นี่มันสหายของกษัตริย์อีชานมิใช่หรือนะ? เพราะอะไรสหาย
ยากของกษัตริย์อีชานจึงได้ขอทานมาถึงที่ตรงนี้ได้ล่ะ?” ในเวลา
นี้ ปราบกฐเสียงเยาะเย้ยหนึ่งดังขึ้น คนที่พูดก็คือองค์ชายแคว้นอู๋
เซียงนั่นเอง

การที่องค์ชายแคว้นอู๋เซียงกล่าวเช่นนี้ออกมา เป็นการจงใจทำให้
ชานต้องอับอายต่อหน้าผู้คนทั้งหมด จงใจเป็น ปฏิบัติกับอีชาน

ตอนที่ 935 พบสหายเก่าอีกครั้ง

<https://novel-lucky.com>

ในเวลานี้ผู้คนจำนวนไม่น้อยจ้องมองไปที่อีชาน บรรดาเจ้าสำนัก กษัตราที่ต้องการไล่หลี่ชีย่ไปให้พ้นก็จ้องมองไปที่อีชาน

ภาษิตว่า ตีสุนัขก็ต้องดูเจ้าของ อีชานเองนับว่าเป็นผู้ยิ่งใหญ่ใน หนานถั่งคนหนึ่งเช่นกัน ไม่ว่าจะป็นใครก็ต้องเห็นแก่หน้าของเขา ประเภทที่คอยแต่จะฉีกหน้าอีชานเฉกเช่นองค์ชายแคว้นอู่เซียง นับว่ามีจำนวนน้อย

ในขณะนี้ อาเป่าและบรรดาศิษย์ทั้งหลายที่อยู่ด้านหลังอีชานถึงกับ มองหลี่ชีย่ด้วยสายตาที่โกรธเคือง ในสายตาของบรรดาศิษย์ เหล่านี้มองว่าหลี่ชีย่ได้ทำให้แคว้นซู่หั่งของพวกเขาต้องเสียหน้า เป็นการจงใจทำให้ฝ่าบาทของพวกเขาหาทางลงไม่ได้!

ภายใต้สายตาที่จ้องมองจำนวนมากมาย อีชานเองก็รู้สึกกระอัก กระอ่วนอยู่เหมือนกัน เขายิ้มแห้งๆ แล้วกล่าวว่า "ข้ารู้จักกับสหาย น้อยผู้นี้จริง"

ภายใต้สายตาจำนวนมากมาย อีชวณก็ไม่ปฏิเสธ ยอมรับว่าได้อยู่จกกับหลี่ชียเอ

หลี่ชียเอโบกมือเบาๆ กล่าวว่า "ที่เข้ามาที่นี่ไม่เกี่ยวข้องกับกษัตริย์อี ข้าไม่ต้องให้ทุกคนต้องมากังวล ทุกคนสมควรจะทำอะไรก็จงไปทำสิ่งนั้นเสีย"

"แหะ เจ้าหนู หากว่าอีชวณไม่ได้นำพาเจ้ามา สถานที่แห่งนี้เป็นสถานที่ที่เจ้าสามารถมาได้รึ?" องค์ชายแคว้นอู่เซียงกล่าววาจาเยาะเย้ย

"ตาข้างไหนของเจ้าที่เห็นฝ่าบาทของพวกเราเป็นผู้นำพาเขาเข้ามา!" อาเป่าถึงกับจ้องมององค์ชายแคว้นอู่เซียงด้วยความโกรธ การที่องค์ชายแคว้นอู่เซียงพยายามพูดเช่นนี้ เป็นการจงใจเหยียดหยามฝ่าบาทของพวกเรา!

"อาเป่า อย่าเสียมารยาท" อีชวณสายหน้าเบาๆ กล่าวว่า "ถึงแม้ข้าจะเป็นผู้นำพาสหายน้อยผู้นี้เข้ามาก็ไม่เห็นจะมีอะไร การที่เจ้าสำนักใหญ่ตรวจราชการแดนใต้ก็เพื่อพบปะกับผู้บำเพ็ญตนทั่วไปอยู่"

หลี่ชียเอ่ได้แต่ยิ้มกับสถานการณ์เช่นนี้ นั่งลงบนที่นั่งอย่างไม่เกรงใจใคร

“เจ้าผู้เยาว์” ไสหัวไปให้พ้น ที่นั่งตรงนี้มีไว้สำหรับให้เจ้าได้นั่งอย่างนั้นรึ? ที่นั่งตรงนี้เจ้านั่งไม่ได้! เมื่อหลี่ชียเอ่ นั่งลง พลันมีระดับกษัตราตวาดเสียงหุ้มต้อออกมา

ในเวลานี้ สายตาจำนวนมากมองหลี่ชียเอ่อย่างเหยียดหยัน ในสายตาของพวกเขา หลี่ชียเอ่ไม่รู้จักกาลเทศะเอาเสียเลย ถึงกับนั่งลงบนเก้าอี้แถวหน้าสุด

ในสายตาของผู้คนจำนวนมากมองว่า เจกเช่นคนหน้าตามอมแมม ผมเผ้ารุงรังอย่างหลี่ชียเอ่ สามารถนั่งตรงมุมที่ไม่สะดวกตาเท่านั้น กระทั่งผู้บำเพ็ญตนไว้สัจกตยยังไม่ต้องการนั่งด้วยกันกับเขา

เอา กับหลี่ชียเอ่เขาสิ เวลานี้เขากลับไปนั่งอยู่แถวหน้าสุด ด้วยลักษณะที่โดดเด่นเช่นนี้ เป็นการทำให้เสียหน้าอย่างที่สุด

หลี่ชียเอ่หันไปมองดูกษัตริย์ผู้นี้อย่างช้าๆ กล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า “แม้แต่เก้าอี้ไฟฟ้าก็ยังนั่งได้แล้ว นับประสาอะไรกับที่นั่งนี้ หุบปากเจ้าลงเดี๋ยวนี้!”

“เจ้า...” กษัตริย์ผู้นี้โกรธจนร่างสั่นเทา มองดูหลี่ชีย่ด้วยความ
โกรธ กล่าวสำหรับเขาแล้ว การถูกผู้เยาว์ที่ไร้ชื่อเสียงเรียงนาม
เช่นนี้ตะคอกใส่ เป็นความอับยศอย่างยิ่ง

“เห็นท่าคงจะมีคนที่อาศัยอำนาจของกษัตริย์อีชวานนะสิ จึง
หาญกล้าใส่และไร้เหตุผลถึงเพียงนี้” องค์ชายแคว้นอู่เซียงกล่าว
วาจানাเกรงขามออกมา

แคว้นอู่เซียงและแคว้นซู่หังไม่ค่อยจะลงรอยกันมาโดยตลอด เวลา
นี้องค์ชายแคว้นอู่เซียงจึงพยายามจุดเพลิงเพื่อต้องการให้อีชวาน
รู้สึกแยะและทำตัวลำบาก

กษัตริย์คนก่อนหน้าที่ตำหนิหลี่ชีย่ได้กล่าวเสียงห่มต่ำต่ออีชวานว่า
“กษัตริย์อี หากเขาเป็นศิษย์ในสำนักของท่าน ช่วยอบรมสั่งสอนให้
ดีๆ หน่อย อย่าได้เสียหน้าต่อท่านเจ้าสำนักใหญ่!”

หากหลี่ชีย่คือศิษย์ของอีชวาน เขาย่อมไม่สะดวกที่จะลงมือสั่งสอน
จึงกดดันต่ออีชวาน

“กษัตริย์อี ศิษย์เช่นนี้สมควรสั่งสอนให้ดี นี่มันอะไรกันเนี่ย! เจ้าผู้เยาว์ เจ้าจงรีบไปด้านหลังผู้อาวุโสของเจ้าเสีย ที่ตรงนี้ไหนเลยมีที่นั่งสำหรับเจ้า!” เจ้าสำนักที่ไม่พอใจต่อการกระทำของหลี่ชียเอเป็นอันมาก ได้กล่าวนำเกรงขามออกมา

ในขณะนี้ พวกอาเป่าหลายคนต่างจ้องมองหลี่ชียเอด้วยความโกรธ พฤติกรรมของหลี่ชียเอได้ทำให้ฝ่าบาทของพวกเขาต้องลำบากใจ ทำให้ฝ่าบาทของพวกเขาต้องขวยหน้า

อีชวเนงก็รู้สึกกระอักกระอ่วนอยู่บ้าง เขาเองก็จนปัญญา จึงกวักมือต่อหลี่ชียเอว่า “สหายน้อย มานั่งตรงด้านหลังข้าก็แล้วกัน ที่เจ้านั่งนั้นเป็นที่นั่งของเจ้าสำนักษัตรา”

การกระทำของอีชวนเรียกได้ว่าเป็นมิตรต่อหลี่ชียเอเป็นอันมากแล้ว หากเปลี่ยนเป็นคนอื่นคงไม่ปกป้องหลี่ชียเอเป็นแน่แท้

หลี่ชียเอนั่งอยู่ที่ตรงนั้น ท่าที่มั่นคงตั้งเสอาหิน ยังคงสบายไม่หวั่นไหว เขายิ้มให้ทีหนึ่ง กล่าวว่า “กษัตริย์อี ขอขอบคุณที่ท่านเป็นห่วง ข้านั่งอยู่ที่นี้สบายดี”

เมื่อหลี่ซีเยพูดออกมาเช่นนี้ ทำให้อีชานใต้แต่ยิ้มเฉยๆ ขณะที่อาเป่ารู้สึกเดือดร้อนแทน กล่าวว่า “ฝ่าบาท คนเช่นนี้ไม่รู้จักชั่วดี ไปสนใจกับเขาทำไม”

ผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์จำนวนมากต่างจ้องมองไปที่หลี่ซีเย ท่าทีแต่ละคนก็แตกต่างกันไป บางคนรู้สึกว่่าเจ้าหนูคนนี้จะบ้าไปแล้ว บางคนกลับรู้สึกว่่าเจ้าหมอนี้มันน่าสนใจดีนะ สำหรับบรรดากษัตริย์เจ้าสำนักรู้สึกว่่าหลี่ซีเยมีมีรูปลักษณ์ดั่งยาจก หาญกล้ามาแย่งที่นั่งสำหรับกษัตริย์เจ้าสำนักเช่นนี้ เท่ากับเป็นการท้าทายอำนาจของพวกเขาชัดๆ

“เจ้าผู้เยาว์ หากยังคงไม่รู้จักกาลเทศะ ข้าจะจับเจ้าโยนออกไป...” กษัตริย์คนก่อนหน้ากล่าวเสียงน่าเกรงขามออกมา

“หุบปาก.....” หลี่ซีเยที่นั่งหลับตาอยู่ตรงนั้น กล่าวตัดบทของเขา พุดน่าเกรงขามออกมาว่่า “หากยังคงส่งเสียงหนวกหูข้าอีกละก็ ข้าจะจับเจ้าบิดเกลียวเป็นปาห้องโก๋เสียเลย!”

กษัตริย์ผู้นี้พลันถูกยั่วโมโหจนแทบกระอักเลือดเมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ซีเย ลุกขึ้นยืนหันที่ด้วยความโกรธ พลังลมปราณพลุ่งพล่าน!

ขณะที่กษัตริย์ผู้นี้กำลังจะลงมือปล้นได้ยินเสียงร้องแฉ่งมาจากด้านนอก “ท่านเจ้าสำนักใหญ่มาถึงแล้ว...”

“ท่านเจ้าสำนักใหญ่มาถึงแล้ว” เมื่อทุกคนได้ยินคำนี้ จึงทยอยกันลุกขึ้นยืน เพื่อให้การต้อนรับการมาถึงของเจ้าสำนักใหญ่

กษัตริย์ที่คิดจะลงมือต่อหฺลี่ชียเอ่ได้แต่ส่งเสียงนาเกรงขามออกมา โดยกลั่นความโกรธเอาไว้ เพื่อเร่งไปให้การต้อนรับการมาถึงของเจ้าสำนักใหญ่

ภายใต้การออกมาต้อนรับของผู้คน ในที่สุด เย่ชฺูหยุน กษัตริย์แห่งแคว้นหนานถั่งองค์ปัจจุบัน และเป็นเจ้าสำนักโกมลพิสุทธิได้มาปรากฏตัวต่อหน้าทุกคนแล้ว

“คารวะท่านเจ้าสำนักใหญ่” ทุกคนต่างทยอยกันเข้าเฝ้า เมื่อเห็นเย่ชฺูหยุนมา กล่าวสำหรับทุกคนแล้ว เย่ชฺูหยุนไม่เพียงเป็นเจ้าสำนักใหญ่ของแคว้นหนานถั่งเท่านั้น ในขณะเดียวกัน เย่ชฺูหยุนในวันนี้ยังเป็นระดับปราชญ์ที่ยอดเยี่ยมคนหนึ่งอีกด้วย

ทอดสายตาในแดนชาติทักษิณ กลุ่มคนรุ่นใหม่ที่สามารถก้าวขึ้นสู่ระดับปราชญ์มีอยู่ไม่มาก เรียกได้นับคนได้ ซึ่งเยซูหยุนได้บรรลุระดับปราชญ์มาแล้วตั้งแต่เมื่อหลายปีก่อน นับได้ว่ามีความแข็งแกร่งมากพอ มากพอที่จะทำให้ผู้อื่นต้องรู้สึกภาคภูมิใจ และมากพอที่จะทำให้ผู้คนต้องรู้สึกหวั่นเกรง

หลี่ซีเยจ๋องมองไปยังเยซูหยุนที่อยู่ท่ามกลางการห้อมล้อมของผู้คนหลายปีผ่านไป เยซูหยุนดูมีบุคลิกที่สง่างามกว่าเดิมเสียอีก

นางยังคงอยู่ในชุดสีทองอ่อนที่มีส่วนของผ้าที่ยื่นออกมาจากปลายแขน นัยน์ตาที่งดงามฉอเลาะออกอ่อน ท่ามกลางความสวดยหาต เยี่ยมอยู่สามส่วนมีความสูงส่งอยู่เจ็ดส่วน กลิ่นอายความเป็นกษัตริย์ที่ล้ำเลิศเป็นหนึ่งในไม่มีสอง เปรียบพร้อมด้วยความงดงามที่ไม่ธรรมดา ด้วยชุดที่มีส่วนของผ้าที่ยื่นออกมาจากปลายแขนเสื้อแฝงไว้ซึ่งคุณสมบัติประจำตัวที่งดงามดังภูเขาลำเนาและแม่น้ำ ระหว่างที่นางเหลียวซ้ายแลขวาอยู่นั้น คิ้วโค้งที่งามได้รูปของนางมีความงดงามและนุ่มนวลอย่างบอกไม่ถูก

สิ่งที่แตกต่างจากครั้งก่อนก็คือ ทุกๆ ความเคลื่อนไหวของเยซูหยุนในวันนี้มีลักษณะของการเป็นไปตามปรารถนาของนาง มีอำนาจที่สามารถบันดาลเป็นเมฆหรือฝนได้เพียงแค่พลิกฝ่ามือเท่านั้น

ยอมไม่ต้องสงสัย เมื่อไหร่ที่ก้าวขึ้นสู่ระดับปราชญ์ นั้นหมายความว่า
ว่าได้อยู่เหนือท้องฟ้า ก้าวเดินบนวิถีที่ไร้ซึ่งผู้ต่อกร สามารถช่วงชิง
ความเป็นเทพในวันข้างหน้าได้

ในเวลานี้ บรรดาเจ้าสำนักกษัตริราชจำนวนมาต่างทยอยกัน
เบียดเสียดกันเข้าไปคารวะต่อเยชูหยุน แม้แต่ผู้บำเพ็ญตนที่มี
ชาติกำเนิดมาจากสำนักขนาดเล็กและผู้บำเพ็ญตนไร้สังกัดก็หา
โอกาสเข้าไปคารวะ เพื่อคาดหวังให้เยชูหยุนได้มีภาพความทรง
จำที่ดีกับตน ในอนาคตหากมีความจำเป็นต้องขอความช่วยเหลือ
ต่อแคว้นหนานถัง และหรือสำนักโกมลพิสุทธิ์ละก็ อย่างน้อยอาจจะ
มีความคั่นหน้ากันบ้าง

อิชวณเองก็เร่งรีบนำพาผู้เยาว์ของตนเข้าเฝ้าเยชูหยุน สำหรับพวก
อาเป่าแล้ว การได้พบเห็นเยชูหยุนเป็นครั้งแรกต่างรู้สึกตื่นเต้นดีใจ
เป็นอย่างยิ่ง ไม่แบ่งแยกหญิงหรือชาย เจ้าสำนักใหญ่คือเทพธิดาที่
พวกเขาเลื่อมใส สามารถพบเห็นนาง ถือเป็นเกียรติอย่างยิ่งของ
พวกเขา

เยชูหยุนไม่ได้แบ่งแยกว่าคนนั้นจะเป็นผู้ใด ทุกคนได้รับการพยัก
หน้าตอบรับการได้พบ เมื่อเยชูหยุนได้พบกับแต่ละคนไปแล้ว ใน

เวลานี้ ข้างกายของนางได้ถูกห้อมล้อมไปด้วยเจ้าสำนักกษัตรา
มากมาย

ในเวลานี้เอง สายตาของเยชูหยุนได้สะดุดนิดหนึ่ง โดยไม่ตั้งใจ
นางมองเห็นที่นั่งมากมายที่มีแต่ความว่างเปล่ากลับมีคนผู้หนึ่งนั่ง
อยู่ คนที่ผมเผ้ารุงรักษาตามอมแมมคนหนึ่ง แต่ทว่ารูปร่างนั้น
ภาพด้านหลังนั้น มันช่างคุ้นเคยเหลือเกิน

เยชูหยุนถึงกับตระหนกหัวน้ไหว เนื่องจากเขาได้หายสาบสูญไป
นานมากแล้ว ไม่มีใครล่วงรู้ถึงแหล่งที่อยู่ของเขา วันนี้กลับปรากฏ
ตัวขึ้นอย่างกะทันหันตรงเบื้องหน้าของตน มันช่างเป็นเรื่องที่น่าตื่น
ตระหนกหัวน้ไหวยิ่งนัก!

“ฝ่าบาท เจ้ายากคนนี้ได้ลักลอบเข้ามา ให้ข้าจัดการไล่เขาไป!”
องค์ชายแห่งแคว้นอู่เซียงเข้าใจว่า การปรากฏตัวของยากคน
เช่นหลี่ชีย่คนนี้ได้ทำให้เจ้าสำนักใหญ่โกรธเคือง จึงหมายสร้าง
ผลงาน รีบเร่งเดินเข้าหาหลี่ชีย่

“เจ้าขอทานเหม็น ไส้หัวไปให้พ้น อย่าได้แปดเปื้อนสายตาของฝ่า
บาท!” องค์ชายแห่งแคว้นอู่เซียงตวาดเสียงทุ้มต่ำออกไป พร้อมกับยื่น
มือเข้าไปคว้าตัวหลี่ชีย่

“เพี้ยะ...” เสียงดังฟังชัด องค์กรชายแคว้นอู่เชียงยังไม่ทันได้คิดว่าตัวห
ลี่ชียะ กลับปรากฏเสียงของใบหน้าที่ถูกตบเข้าให้ดังขึ้น ไม่มีใคร
หันมองเห็นหลี่ชียะใช้วิธีอย่างไรตบลงบนใบหน้าที่ขององค์กรชาย
แคว้นอู่เชียง “ถู” เขาบัวนเลือดที่กลบปากลงกับพื้น กระทั่งพื้นยัง
ถูกตบจนละเอียดย

“เจ้าเดรัจฉานน้อย...” องค์กรชายแคว้นอู่เชียงโกรธจัด หวังจะเข้า
สังหารหลี่ชียะเสีย

“ถอยไป!” ในเวลานี้ เยชูหยุนที่อยู่ระหว่างตกตะลึงอยู่ได้สติกลับมา
จึงตวาดเสียงหุ้มต่ำออกไป “ถอยไป!” นางที่อยู่ในฐานะระดับ
ปราชญ์ เสียงหุ้มต่ำที่ตวาดออกไปพลันทำให้องค์กรชายแคว้นอู่เชียง
ถึงกับต้องก้าวถอยหลังตึง ตึง ตึงไปหลายก้าว ลำพังแค่ตวาดเสียง
หุ้มต่ำออกไปก็สามารถกำราบองค์กรชายแคว้นอู่เชียงจนลุกไม่ขึ้น
กำลังของทั้งสองฝ่ายนับว่าต่างกันเยอะมาก

หลี่ชียะยังคงมีท่าทีที่เฉยเมยนั่งอยู่กับที่ตรงนั้น ยังคงมีหน้าตาที่
มอมแมมผมเผ้ารุงรัง จ้องมองดูเยชูหยุน ยิ้มอย่างเอ้อระเหยกล่าว
ว่า “แม่นางเย ไม่พบกันเสียนานเลยนะ”

จากการหักทลายออกไปเช่นนี้ ได้ทำให้ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยถึงกับ
รู้สึกอึดอัดแทบหายใจไม่ออก ในแคว้นหนานถึงมีใครบ้างละที่กล้า
เอ่ยนามของเจ้าสำนักใหญ่ออกมาตรงๆ เช่นนี้ ยกเว้นระดับ
ปราชญ์ที่เป็นรุ่นอาวุโสเท่านั้น

เยชุนริบเร่งสาวเท้าเข้าไปหาหลี่ซีเย กล่าวว่า "พี่หลี่ ไม่พบกัน
เสียนาน ไม่คิดเลยว่าพี่หลี่จะมาถึงที่นี่ หากพี่หลี่แจ้งข่าวให้ทราบ
นิดหนึ่ง น้องคนนี้จะไปต้อนรับพี่ด้วยตนเอง"

บรรดาเจ้าสำนักกษัตราที่อยู่ในเหตุการณ์เมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว
พวกเขาแทบจะอึดอัดจนหายใจไม่ออก สามารถทำให้เจ้าสำนัก
ใหญ่ต้องให้ความสนใจถึงเพียงนี้ ย่อมรู้ได้ว่าฝ่ายตรงข้ามมีฐานะ
เช่นใดแล้ว

บรรดาผู้เยาว์พวกของอาเปาที่อยู่ด้านหลังอีชาน ต้องจ้องมองดู
ภาพนี้ด้วยความอัศจรรย์ใจยิ่ง หลี่ซีเยที่มีลักษณะท่าทางที่
มอมแมมผมเผ้ารุงรัง ไม่ว่าจะมองจากทางด้านไหนก็ตามก็ไม่เห็นมี
ส่วนไหนที่สมควรให้เจ้าสำนักใหญ่ของพวกเขาต้องให้ความสนใจถึง
เพียงนี้

หลี่ซีเยหัวเราะที่หนึ่ง สายหน้าเบาๆ ว่า “แม่นางเยเกรงใจไปแล้ว
ข้าเองก็เพิ่งจะกลับมาถึงเท่านั้นเอง บังเอิญผ่านมาที่หนานถั่ง มีอยู่
เรื่องหนึ่งคิดจะไหว้วานแม่นางเยเสียหน่อย”

เยซูหยุนมองดูหลี่ซีเย แม้วานางไม่รู้ว่าได้เกิดเรื่องอะไรขึ้น แต่ทว่า
นางเข้าใจในตัวของหลี่ซีเยที่เคยผ่านเรื่องราวที่ยิ่งใหญ่ตั้งคลื่นที่
โหมสาดซัดและขยายเป็นวงกว้างออกไปนั้น ลองตรองดู ครานั้น
ชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้าสามารถทำลายสำนักใดสำนักหนึ่งได้อย่าง
เอ้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เพียงขยับตัวก็สามารถสังหาร
บรรพบุรุษของสายสำนักราชันเซียนได้เป็นจำนวนนับไม่ถ้วน

“พี่หลี่ต้องการสิ่งใด น้องจะต้องช่วยเหลืออย่างเต็มที่แน่นอน” เยซู
หยุนเร่งรีบกล่าวตอบ “พี่หลี่เดินทางมาเหน็ดเหนื่อย หากไม่
รังเกียจละก็ พี่หลี่ไปพักที่บ้านของน้องชั่วคราวสักวันสองวันดี
หรือไม่?”

“เอาเถอะ ในเมื่อแม่นางเยมีน้ำใจเปี่ยมล้นเพียงนี้ เคารพมิสุ่ปฏิบัติ
ตาม” หลี่ซีเยอมยิ้ม พยักหน้าเบาๆ กล่าวจบจึงจะลุกขึ้นยืน

เยชุนในฐานระดับปราชญ์รับแรงประคองตัวหลีชีเยเอาไว้ นาง
สั่งการกับศิษย์ที่อยู่ข้างกายหลายคำ จากนั้น ประคองตัวหลีชีเยไป
จากที่ตรงนี้ทันที

Novel-Lucky

ตอนที่ 936 เยซูหยุน

<https://novel-lucky.com>

ในเวลา​นี้ บริเวณ​สวน​กลาง​บึง​เจียบ​ส่ง​ดิ่ง​นัก​ ทุกคน​มอง​ดู​เจ้า​สำนัก​ใหญ่​ที่​ประ​คอง​หลี่​ซี​เย่​ไป​จาก​บริเวณ​นี้​ด้วย​ตนเอง

ผู้​คน​จํานวน​มาก​ล้​น​แล้ว​แต่​ตระ​หนก​หวั่น​ไหว​กับ​ภาพ​ที่​เห็น​อยู่​ตรง​หน้า​ ไม่มี​ใคร​รู้​ว่า​ชาย​หนุ่ม​ที่​หน้า​ตาม​อม​แมม​ผม​เผ้า​รุ่ง​รัง​ผู้​นี้​มี​ประวัติ​ความ​เป็น​มา​เช่น​ใด​ เจ้า​สำนัก​ใหญ่​ของ​พวก​เขา​ถึง​กับ​ต้อง​ประ​คอง​ด้วย​ตนเอง​ นี่​มัน​หา​ใช่​เพียง​เกรง​ใจ​เท่า​นั้น​ แต่​มัน​เป็น​การ​ให้​ความ​เคารพ​มาก​กว่า!

ใน​ขณะ​นี้​ ผู้​คน​จํานวน​มาก​รู้​สึก​ว่า​สม​อง​ของ​ตน​ว่าง​เปล่า​ไป​หมด​ รู้​สึก​อึด​อัด​หายใจ​ไม่​สะดวก​เป็น​เวลา​นาน​สอง​นาน​ เจ้า​สำนัก​ใหญ่​ไม่​เพียง​แต่​ควบคุม​อํานาจ​ของ​แคว้น​หนาน​ถั่ง​เท่า​นั้น​ ยัง​เป็น​ระดับ​ปราชญ์​ที่​สุดยอด​มาก​คน​หนึ่ง​ หอด​สาย​ตามอง​ไป​ใน​แดน​ชาติ​ทักษิณ​ นาง​ก็​คือ​หนึ่ง​ใน​ดาว​รุ่ง​ที่​สุดยอด​ที่​สุด​คน​หนึ่ง

มา​วันนี้​ เจ้า​สำนัก​ใหญ่​ของ​พวก​เขา​ถึง​กับ​ประ​คอง​ชาย​หนุ่ม​ที่​หน้า​ตาม​อม​แมม​ ผม​เผ้า​รุ่ง​รัง​ด้วย​ตัวเอง​ ทุก​อิริยาบถ​เปี่ยม​ด้วย​ความ​นับ​ถือ​ ย่อม​คาด​เดา​ได้​ว่า​ชาย​หนุ่ม​ผู้​นี้​มี​ฐานะ​สูง​ส่ง​เช่น​ใด​ใน​ใจ​ของ​เจ้า​สำนัก​ใหญ่

เรื่องเช่นนี้ ผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ทั้งหมดล้วนไม่อยากจะเชื่อ ต่อให้ผู้อื่นเองก็ยังไม่ถึง เขายังเข้าใจว่าหลี่ชีย่เป็นเพียงผู้บ้าเพี้ยนตนไร้สังกัดธรรมดาๆ คนหนึ่งเท่านั้น

สำหรับผู้เยาว์ดังเช่นพวกอาเป่าทั้งหลาย ถึงกับอ้าปากกว้างค้างอยู่อย่างนั้น ไม่สามารถหุบปากลงได้ภายในระยะเวลาอันสั้น กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว เจ้าสำนักใหญ่คือเทพธิดาที่พวกเขาทำได้แค่เงยหน้ามองเท่านั้น สูงเด่นจนเอื้อมไม่ถึง แต่ทว่ามาวันนี้เจ้าสำนักใหญ่ของพวกเขากลับประคองหลี่ชีย่ด้วยตนเองด้วยท่าทีที่ให้ความนับถือ เป็นเรื่องที่เหลือเชื่อจริงๆ!

ก่อนหน้านี้ บรรดาพวกของอาเป่าที่เป็นผู้เยาว์ยังแสดงความไม่พอใจต่อหลี่ชีย่สารพัด เวลานี้ก็อีกที พวกเขาต่างหากที่เป็นพวกโง่เขลาโดยแท้จริง!

“จบสิ้นแล้ว...” องค์ชายแคว้นอู่เซียงถึงกับนั่งก้นจ้ำบ่าลงบนพื้น พลันมีสีหน้าที่ขาวซีด วิญญาณไม่อยู่กับเนื้อกับตัว แม้แต่เจ้าสำนักใหญ่ของพวกเขายังแสดงท่าทีที่ให้ความเคารพถึงเพียงนี้ แต่ทว่าตนเองกลับสว่างเกินเข้าให้เต็มเปา

แม้แต่กษัตริย์ที่คิดจะลงมือต่อหลี่ซิเย่ก่อนหน้านั้นยังต้องเหวี่ยงปืน
ไหลโถมกาย เขาเองก็นึกไม่ถึงว่ายากน้อยที่แลดูไม่สะดุดตา
ตรงหน้าถึงกับมีประวัติความเป็นมาที่น่าสะเทือนฟ้าเช่นนี้

ในเวลาตัวเอง มีบางคนนึกถึงอิชวนขึ้นมา บรรดาผู้ที่อยู่ใน
เหตุการณ์มีเพียงอิชวนเท่านั้นที่เป็นมิตรกับหลี่ซิเย่

“พี่อิ คุณชายเมื่อครูนั้นมีประวัติความเป็นมาเช่นใดกันรี?” กษัตริ
เจ้าสำนักจ๋านวนไม่น้อยต่างต้องการสืบเสาะข่าวของหลี่ซิเย่กับอิ
ชวน พวกเขายังเข้าใจว่าอิชวนจะรู้ถึงประวัติความเป็นมาของหลี่ซิ
เย่

อิชวนถึงกับยิ้มเฉือนๆ สายหน้าไปมา กล่าวว่า “ข้าเองก็ไม่ชัดเจน
เกี่ยวกับรายละเอียดประวัติความเป็นมาของคุณชายผู้นี้”

หลี่ซิเย่นั่งอยู่ภายในรถม้าของเย่ชู่หยุน เย่ชู่หยุนมองเห็นสภาพที่
ย่ำแย่ของหลี่ซิเย่แล้ว ต้องเอ่ยถามขึ้นมาด้วยความเป็นห่วงว่า “พี่
หฺลี่ มันเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่?”

จะอย่างไรเสีย นางก็เป็นระดับปราชญ์ ย่อมสามารถมองออกถึง
ความไม่ชอบมาพากลบางอย่าง

หลี่ชีย่ย์มให้นิดหนึ่ง สายหัวกล่าวว่า “ไม่มีอะไรมาก เพียงแต่เพิ่งกลับมาจากแดนสมุนไพรร่ำธาตุ ก็เลยมีที่ท่าที่ย่ำแย่นิดหน่อยเท่านั้นเอง”

เยชุนเองรู้สึกประทับใจยิ่ง เมื่อเห็นหลี่ชีย่ย์พูดแบบเอ้อระเหย เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แก้วแดนยังไม่มีอาการเชื่อมถึงกัน การฝากำแพงขวางกันระหว่างแดนเข้าไปโดยอาศัยกำลังห้กหาญเข้าไปนั้น มีแต่ตายสถานเดียวเท่านั้น ต่อให้เป็นระดับอ่องเทพก็ไม่สามารถทำได้!

“พี่หลี่ไม่เป็นอะไรมากใช่ไหม” เยชุนถึงกับรู้สึกเป็นกังวลขึ้นมา

หลี่ชีย่ย์หัวเราะทีหนึ่ง สายหัวเบาๆ กล่าวว่า “แม่นางเยไม่ต้องกังวลไป เรื่องเล็กน้อยเท่านั้น เพียงแต่พ่นกับผู้อื่นเรื่องหนึ่ง ฐานเต้าถูกปิดกัน เรื่องเล็กน้อยเท่านั้น”

เยชุนยอมจะเข้าใจ คำว่า “เรื่องเล็กน้อยเท่านั้น” ที่หลุดจากปากของเขานั้น สำหรับทุกคนแล้ว ต้องเป็นเรื่องที่สะท้อนฟ้าดินอย่างแน่นอน

เยซูหยุนได้เชิญหลี่ชีย่เข้าไปยังสำนักโกมลพิสุทธิ์ จัดห้องรับรองที่ดีที่สุดให้ และให้การต้อนรับด้วยฐานะของแขกผู้มีเกียรติสูงสุด

หลังจากที่หลี่ชีย่ได้ผ่านการขัดสีฉวีวรรณจนเป็นที่เรียบร้อยแล้ว เยซูหยุนได้รออยู่ที่ห้องโถงด้านในเป็นเวลานานแล้ว เมื่อนางเห็นหลี่ชีย่เดินเข้ามาจึงรีบลุกขึ้นยืนคารวะต่อหลี่ชีย่เย กล่าวว่ “ครั้งนั้นจากไปอย่างรีบเร่ง ไม่ทันได้แสดงความขอบคุณต่อพี่หลี่ วันนี้ขอให้พี่หลี่ได้รับการคารวะจากน้องคนนี้ด้วยเถอะ”

หลี่ชีย่โบกมือเบาๆ ยิ้มกล่าวว่า “ล้าแล้วแต่เป็นเรื่องที่ผ่านมา นมนานมากแล้ว ไม่ต้องเอ่ยถึงมันอีก อีกอย่างครานั้นเจ้าก็ได้ขอบคุณข้าแล้ว”

“ไม่ หากครานั้นไม่ได้รับการสนับสนุนจากพี่หลี่ เกรงว่าคงไม่มีน้องที่เป็นอยู่ ณ วันนี้” เยซูหยุนยืนยันต้องการแสดงความขอบคุณ กล่าวอย่างจริงจังว่า “ที่น้องประสบความสำเร็จในวันนี้ได้ ก็เป็นเพราะพี่หลี่ที่ประทานให้”

ครานั้นหลี่ชีย่ได้พานางขึ้นไปบนต้นจักรวาล ทำให้นางได้รับโชควาสนาไม่น้อย ส่งผลให้หลังจากที่นางกลับมาแล้ว การฝึกของนาง

สามารถก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว กระทั่งถูกขนานนามว่าเป็นปราชญ์
คนแรกของกลุ่มคนรุ่นใหม่ หลังจากสิ้นสุดยุควิบากแห่งเต่าแล้ว!

ครั้งนั้นเยชูหยุนได้จากไปด้วยความเร่งรีบ ไม่สามารถแสดงความ
ขอบคุณต่อหลี่ซีเย วันนี้ได้มีโอกาสพบกันอีกครั้ง นางจึงต้องการ
แสดงคารวะอย่างจริงจัง เพื่อแสดงถึงความขอบคุณของนางจาก
ส่วนลึกภายในใจ

เมื่อเห็นเยชูหยุนยืนยันมั่นคงเช่นนั้น หลี่ซีเยจึงนั่งลงเรียบร้อยรับการ
แสดงความคารวะตามธรรมเนียมปฏิบัติเต็มที่จากเยชูหยุน

หลังจากที่เยชูหยุนได้กราบคารวะเรียบร้อยแล้ว ได้นั่งเคียงข้างหลี่
ซีเย หลี่ซีเยมองหน้านางกล่าวแฝงด้วยรอยยิ้มว่า “แม่นางเยนับว่า
เป็นคนที่สนิทกันแล้ว ข้าก็จะไม่เกรงใจละนะ ก่อนอื่นข้าต้องการ
ทราบเรื่องเกี่ยวกับสำนักโบราณสี่เหยียนของข้าสักหน่อย”

“เรื่องนี้พี่หลี่สามารถวางใจได้” เยชูหยุนเผยรอยยิ้มออกมาให้เห็น
นางเป็นหญิงสาวที่มีความนุ่มนวลอ่อนหวานเวลาเผยให้เห็นถึง
รอยยิ้มแล้ว รู้สึกน่าดูชมเป็นที่สุด นางกล่าวพร้อมกับแฝงไว้ด้วย
รอยยิ้มว่า “สำนักโบราณสี่เหยียนในวันนี้ไม่ธรรมดาอีกแล้ว แม้ว่า
ข้าจะไม่เคยได้ไปดินแดนภาคกลาง แต่ได้ยินเรื่องราวต่างๆ ที่ลือ

กันออกมาว่า แม่นางหลี่และแม่นางเงินต่างก็สำเร็จกายเขียนชั้น
กลางแล้ว ยังมีเจ้าสำนักซูของพวกท่านก็สำเร็จกายเขียนชั้นกลาง
แล้วเช่นกัน เรียกได้ว่าอำนาจสยบไปทั่วทั้งดินแดนภาคกลาง
กระทั่งทั่วทั้งแดนมนุษยจักรธา! ยามที่เจ้าสำนักซูพวกเขาได้สำเร็จ
กายเขียนชั้นกลางนั้น บรรดาสำนักต่างๆ ในแดนมนุษยจักรธา
จำนวนมากต่างไปร่วมแสดงความยินดี น่าเสียดายที่น้องอยู่ระหว่าง
กักตุนฝึกริชาพอดี จึงไม่ได้เดินทางไป ได้แต่ส่งศิษย์นำของขวัญ
ไปแสดงความยินดีแทน”

คำพูดของเยซุหยุนก็ไม่ได้เกินเลย หนึ่งในสำนักสามราชชั้นเขียน ย่อม
ไม่เป็นการแปลกที่ต้องสยบไปทั่วทั้งแดนมนุษยจักรธา เวลานี้
ปรากฏผู้สำเร็จกายเขียนชั้นกลางถึงสามคน ไม่ว่าจะป็นระดับ
ปราชญ์เช่นใดก็ต้องยอมอ่อนข้อให้! ยิ่งไม่ต้องกล่าวถึงโอกาสที่
คนทั้งสามจะบรรลุกายเขียนชั้นสมบูรณ์ในอนาคต

หากสำนักใดสำนักหนึ่งสามารถปรากฏกายเขียนชั้นสมบูรณ์
พร้อมกันถึงสามคน เมื่อเป็นเช่นนั้น ต่อให้ราชชั้นเขียนก็ไม่กล้า
กล่าวว่าจะเปิดศึกกันง่ายๆ เนื่องจากผู้สำเร็จกายเขียนชั้นสมบูรณ์
คนหนึ่ง มีกำลังพอที่จะต่อกรกับราชชั้นเขียนได้ หากสามารถบรรลุ
กายเขียนพร้อมๆ กันทีเดียวสามคนในสำนักเดียวกัน ไม่แยแสหรือ
หรือ!

แน่นอนว่าไม่มีใครรู้ถึงสมบัติกายของเงินเป่าเจียว แต่ทว่าบางคน ได้คิดคำนวณเอาจากพลังสมบัติกายของเงินเป่าเจียวแล้ว เข้าใจ ว่าที่ฝีกนั้นคือกายเซียน ส่วนรายละเอียดว่าเป็นกายเซียนใดนั้น ไม่ทราบแน่ชัด

ครั้นหลี่ชียเอ่ได้ยินคำกล่าวเช่นนี้จากเยชูหยุนแล้วจึงรู้สึกโล่งอก เขาพยักหน้าแล้วกล่าวว่า "ถ้าเช่นนั้น ข้าขอฝากแม่นางเย่อีกเรื่อง หนึ่ง"

"พี่หลี่ต้องการอะไรส่งการมาได้เลย น้องจะช่วยเหลืออย่างเต็มที่"

หลี่ชียเอ่สายหน้าเบาๆ กล่าวว่า "แม่นางเย่กล่าวเกรงใจมากเกินไป แล้วละ ข้าเพียงต้องการให้แม่นางเย่ช่วยส่งข่าวให้กับข้า ให้ศิษย์ ของสำนักโบราณสี่เหยียนได้รู้ว่าข้ากลับมาแล้วก็พอ"

"นี่เป็นเรื่องเล็กน้อยเท่านั้น" เยชูหยุนเร่งรีบกล่าวตอบ "ข้าจะให้ ศิษย์ภายในสำนักช่วยพี่หลี่ ในเรื่องนี้ แต่ทว่าพี่หลี่ก็ต้องรับรู้สัก หน่อย ภายในระยะเวลาอันสั้นพวกเราไม่สามารถส่งข่าวไปถึง สำนักโบราณสี่เหยียนได้ สำนักโกมลพิสุทธิ์ของพวกเราไม่ได้มี ประตุที่เชื่อมถึงกัน เกรงว่าพวกเราคงต้องอาศัยร้อยเมืองบูรพาเป็น ที่เปลี่ยนถ่าย ไปยืมประตุของวังชนนกะหิมะ"

วิธีการส่งผ่านที่รวดเร็วที่สุดของผู้บำเพ็ญตนก็คือการส่งผ่าน โดยตรงระหว่างสำนักทั้งสอง แต่ว่าวิธีการส่งผ่านเช่นนี้นำเป็นต้อง ให้ประตูของสองสำนักมีการเชื่อมเข้าด้วยกัน หากสองสำนักไม่ได้ มีความสัมพันธ์อันดีต่อกันละก็ โดยพื้นฐานแล้วไม่สามารถกระทำ ได้

ยังมีวิธีการส่งผ่านอีกประเภทหนึ่งก็คือ การส่งผ่านแบบสุม ซึ่งก็คือ จะได้พิภักดิ์ที่ใกล้เคียง ไม่สามารถส่งผ่านได้อย่างแม่นยำ ซึ่งวิธีนี้ จำเป็นต้องสิ้นเปลืองศิลาแกร่งเป็นจำนวนมาก อีกทั้งยังมีโอกาส ผิดพลาดอยู่ไม่น้อยทีเดียว กระทั่งอาจถูกส่งไปยังบริเวณที่สุดแสน อันตรายได้อีกด้วย

“เรื่องนี้ไม่รีบ ขอเพียงส่งข่าวไปให้ถึงก็พอแล้ว” หลี่ชียะพยักหน้า กล่าว ในระหว่างนี้ เขายังไม่คิดจะกลับไปยังดินแดนภาคกลาง เขามีแนวความคิดอย่างอื่นกับการรั้งอยู่ที่แดนขาดทักษิณของเขา

“คำพูดของพี่หลี่ พวกเราจะต้องส่งไปถึงอย่างแน่นอน” เยชู่หยุนก กล่าว “ไม่ทราบว่พี่หลี่จะอยู่ที่แดนขาดทักษิณนานแค่ไหนล่ะ? ถ้าหากว่าพี่หลี่ไม่ได้เร่งรีบและไม่รังเกียจละก็ พี่หลี่รั้งอยู่ที่บ้านของ น้องสีกหลายๆ วัน น้องยังมีเรื่องที่ต้องขอคำชี้แนะจากพี่หลี่นะ” เย

ซูหยุนใช้คำพูดที่ตรงไปตรงมา โดยไม่ได้มีความรู้สึกอะไรเหตุผล
แม้แต่น้อย

“ในเมื่อแม่นางเยมีไม่ตรีจิตเช่นนี้ ข้าก็เคารพมิสู้ปฏิบัติตามคำสั่งก็
แล้วกัน” หลี่ชียะก็ไม่เกรงใจ หัวเราะนิดหนึ่ง มองดูเยซูหยุน เอ่ย
ถามขึ้นมาว่า “หลายปีที่ผ่านมาไม่รู้ว่าแดนมนุษย์กษัตราได้เกิด
เรื่องใหญ่อะไรขึ้นมาหรือไม่?”

“หลายปีที่ผ่านมาหลังจากที่พีหลี่ได้ไปจากที่นี่ แดนมนุษย์กษัตรา
นั้นนับได้ว่าเงียบสงบดี” เยซูหยุนกล่าวว่า “ศึกในครานั้นของพีหลี่
เท่ากับเป็นการเตือนต่อทั่วหล้า หลายปีมานี้ สำนักต่างๆ ในแดน
มนุษย์กษัตราต่างก้มหน้าก้มตาหมั่นฝึกฝนตนเอง น้อยคนนักที่จะ
สร้างความปั่นป่วนขึ้นมา”

เรื่องที่เยซูหยุนพูดมาไม่ผิด ครานั้นการศึกที่หอวิธฟ้าได้สยบผู้คน
ในแดนมนุษย์กษัตราทั้งหมด โดยเฉพาะการบุกถล่มทำลายแคว้น
โบราณประกายไหวของเทพแห่งอาณาจักร ได้ทำให้สำนักเจ้าลัทธิ
จำนวนมากแทบไม่กล้าจะขยับตัว

การดำรงอยู่ของเทพแห่งอาณาจักรที่แข็งแกร่งเช่นนี้ในแดนมนุษย์
กษัตรา ไม่ว่าผู้ใดก็ตาม หากคิดจะก่อความวุ่นวายขึ้นมาก็ต้อง
คำนึงถึงกำลังของตนเองเสียก่อน

หลี่ซีเยได้แต่ยิ้มกับเรื่องราวที่ผ่านมาในอดีต โดยไม่ได้กล่าวมาก
ความ

“หลายปีที่ผ่านมา หนึ่งในเดียวที่สร้างความฮือฮาก็คือ ที่ราบสูงฝง
พุทธะได้ประกาศให้วัดลานถั่วและวัดอื่นๆ ในสังกัดทั้งหมด เปิดให้
มีการช่วยเหลือแก่ผู้มีวาสนาทั่วหล้า” เย่ชู่หยุนได้นำข่าวคราวที่
ตนทราบแจ้งต่อหลี่ซีเย

“ในที่สุด ที่ราบสูงฝงพุทธะก็ได้เปิดแล้ว” หลี่ซีเยถึงกับหรีตาทีหนึ่ง
เมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ กล่าวว่ “เมื่อยุควิบากแห่งเต่าสิ้นสุดลง
แล้ว เห็นที่วัดลานถั่วก็คิดที่จะดึงคนจากใต้หล้าเช่นกัน”

“ผู้บำเพ็ญตบที่มุ่งหน้าไปยังที่ราบสูงฝงพุทธะมีเป็นจำนวนมากมาย
แต่ทว่าหลายปีมานี้ มีดาวรุ่งหลายคนถูกโปรดให้รู้แจ้งในพระธรรม
ดังนั้นผู้ที่จะไปยังที่ราบสูงฝงพุทธะในระยะหลัง โดยเฉพาะดาวรุ่ง
กลุ่มคนรุ่นใหม่ดูจะระมัดระวังตัวมากเป็นพิเศษ”

“ที่ราบสูงผิงพุทธะนะ” หลี่ซียเอถึงกับพึมพำออกมาและเงยหน้าจ้องมองไปยังที่ที่ห่างไกล

ที่ราบสูงผิงพุทธะในฐานะหนึ่งในสิบสองหลุมผิงศพ ในนั้นได้ฝังความลับเอาไว้มากมายเหลือเกิน ภายในนั้นมีเรื่องราวมากมายเหลือเกินที่ผู้คนไม่สามารถเข้าใจได้

“พี่หลี่คิดจะไปยังสุสานผิงพุทธะหรือ?” เยชู่หยุนเอ่ยถามขึ้นมา เมื่อได้เห็นท่าทีเช่นนี้ของหลี่ซียเอ

หลี่ซียเอส่ายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ไม่รีบ ที่ราบสูงผิงพุทธะมันก็ตั้งอยู่ตรงนั้นแหละ ไม่ได้หนีหายไปไหน ในเมื่อวัดลานถั่วได้เปิดขึ้นมาอีกครั้งแล้ว ย่อมแสดงว่าพวกเขาคงไม่รีบปิด รอให้ข้าจัดการเรื่องราวต่างๆ ที่อยู่ในมือให้จบก่อน แล้วค่อยไปที่ที่ราบสูงผิงพุทธะก็ยังไม่สาย!”

“ไม่ทราบว่พี่หลี่มีสิ่งใดที่จะให้น้องได้รับใช้บ้าง?” เยชู่หยุนเอ่ยถามอย่างตรงไปตรงมา

หลี่ซียเออมยิ้มแล้วกล่าวว่า “หากมีสิ่งใดต้องการอาศัยแม่นางเย่ละก็ ข้าจะแจ้งต่อแม่นางเย่แน่นอน”

“ขอเพียงพี่หืดต้องการให้น้องช่วยในด้านใด ถึงเวลาโปรดส่งการ
มาได้เลย น้องและสำนักโกมลพิสุทธิ์จะต้องช่วยเหลืออย่างเต็มที่
แน่นอน” ถึงแม้ว่าเยซูหยุนจะถือกำเนิดในหมู่บ้านริมแม่น้ำของ
แคว้นที่อยู่ดินแดนทางใต้ บุคลิกอ่อนโยนเพียงพร้อมด้วยศีลธรรม
อันดี แต่ทว่าในฐานะเป็นถึงกษัตริย์แห่งแคว้น เป็นผู้นำของสำนัก
การทำงานของนางไม่มีโ้วแอ้แม่แต่น้อย

Novel-Lucky

ตอนที่ 937 เคียงคู่โอบยบิน

<https://novel-lucky.com>

หลี่ชีย่พักอาศัยอยู่ในสำนักโกลมพิสุทธิ์ การพักอยู่ในสำนักโกลมพิสุทธิ์นอกจากขัดเกลาฐานเต๋าแล้ว ขณะเดียวกันยังได้ทำการบรรลุถึงสุดยอดความลึกล้ำพิสดาร เขาต้องการทำให้เรือชีวิตนิรันดร์ให้สมบูรณ์ เขาบังเกิดแนวความคิดในใจขึ้นมาว่า ถ้าหากเรือแห่งชีวิต เรือสร้างภพ และเรือชีวิตนิรันดร์ล้วนอยู่ในขั้นสมบูรณ์แล้วละก็จะกำเนิดโครงสร้างใหม่ขึ้นมาทั้งหมด

หลี่ชีย่รู้ว่าลำพังด้านการสรรค์สร้างชีวิตละก็ จะว่าไปแล้ววิถีทางเส้นนี้ได้เคยมีผู้ที่ได้ก้าวเดินไปได้ไกล ลำหน้าเขาไปไกลมาก

แต่ทว่าต่อให้เป็นผู้ที่มีความแข็งแกร่งมากมายเพียงใดก็ตาม ท้ายสุดแล้วการก้าวเดินบนวิถีทางแห่งการสร้างชีวิตเส้นนี้ก็ต้องแลกมาด้วยค่าตอบแทนที่เจ็บปวดแสนสาหัส เพราะเป็นเรื่องที่ฝืนลิขิตสวรรค์ เป็นการท้าทายต่อสวรรค์

ด้วยสาเหตุนี้เอง ทำให้หลี่ชีย่บังเกิดแนวความคิดขึ้นมาใหม่ทั้งหมด คิดจะท้าทายสวรรค์ คิดจะก้าวล้ำทุกสิ่งอย่าง ลำพังแค่การสร้างชีวิตยังไม่เพียงพอ หาไม่แล้ว คงได้มองเห็นจุดจบของตนได้ล่วงหน้า

ดังนั้นหลี่ชีย่จึงมีแนวคิดใหม่เกี่ยวกับเรือแห่งชีวิต เรือสร้างภาพ และเรือชีวิตนิรันดร์ขึ้นมาทั้งหมด พวกมันต้องไม่ดำรงอยู่อย่างโดดเดี่ยว พวกมันจะต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน เป็นการสร้างรูปแบบใหม่ที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน เป็นการก้าวขึ้นสู่ระดับความสูงที่ไม่เคยมีผู้ใดเคยทำได้มาก่อน!

ดังนั้นกล่าวสำหรับหลี่ชีย่แล้ว เขายังมีเส้นทางที่จะต้องก้าวเดินต่อไปอีกยาวไกลมาก กล่าวสำหรับเขาแล้ว ใ้ว่าการได้เป็นราชันเซียนแล้วทุกอย่างก็จบ สำหรับตัวของเขาแล้ว ภาระทั้งสามสามารถกล่าวได้ว่าการได้เป็นราชันเซียนเป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้นเอง

ระหว่างที่หลี่ชีย่พักอยู่ที่สำนักโกมลพิสุทธิ์นั้น เยชู่หยุนก็ไม่สามารถจำเป็นต้องแสแสสร้างอะไรทั้งนั้น นางนำปัญหาที่พบระหว่างการบำเพ็ญตบะเข้าขอคำชี้แนะจากหลี่ชีย่โดยตรง

แม้ว่าเยชู่หยุนจะถือกำเนิดในหมู่บ้านริมแม่น้ำแคว้นหนานถ้ง แต่ นางไม่ได้มีลักษณะของความเขินอาย นางมีความอ่อนโยน ละมุนละไมและตรงไปตรงมา ขณะเดียวกันนางมีความจริงใจและอ่อนน้อมถ่อมตนที่จะขอคำชี้แนะจากหลี่ชีย่ โดยไม่ได้ถือตัวหยิ่งผยองที่ตัวเองอยู่ในฐานะระดับปราชญ์

เยชูหยุนยอมรู้ดีกว่าบุคคลภายนอก ถึงแม้นางจะอยู่ในระดับ
ปราชญ์ แต่ทว่าหลี่ซิเยมีความร้ายกาจมากกว่าตัวนางเสียอีก
แม้แต่ดาวรุ่งเฉกเช่นปิงหวีเซี่ยยังคงให้ความเคารพต่อหลี่ซิเยเป็น
อย่างยิ่ง นางเองจึงไม่มีสิ่งใดที่น่าภาคภูมิใจอะไรนักหนา

หลี่ซิเยก็ไม่ได้เกรงใจ สิ่งที่เยชูหยุนขอคำชี้แนะมานั้น เขาได้
ชี้ให้เห็นถึงจุดบกพร่องในทุกๆ จุด

เมื่อได้รับการชี้แนะจากผู้รู้เช่นนี้ ทำให้เยชูหยุนเข้าใจอย่างทะลุปรุ
โปร่งกับสิ่งที่ติดขัดไม่สามารถบรรลุเข้าถึงก่อนหน้านั้นในเวลา

“สติปัญญาและการบรรลุในสัจธรรมของพีหลี่ ชาตินี้น้องจะ
อย่างไรเสียก็คงตามไม่ทัน” การรู้แจ้งเห็นจริงของหลี่ซิเยทำให้เยชู
หยุนต้องนับถือทั้งกายและใจ

หลี่ซิเยเพียงยิ้มชนิดหนึ่งกับคำชื่นชมของเยชูหยุน เขาสามารถบ่ม
พักกระทั่งราชันเซียนได้ การให้ความชี้แนะแค่นี้ถือว่าเป็นเรื่อง
เล็กน้อยเท่านั้นเอง

“มันก็ต้องขึ้นอยู่กับเจ้าที่ฟังแล้วสามารถเข้าใจได้ ถ้าหากเจ้าให้เข้าไปสอนกระป๋องสักตัว ต่อให้ข้าสอนอย่างไรก็ตามก็ไม่สามารถสอนให้มันรู้เรื่องได้” หลีซีย่ยิ้มกล่าวไว้

พรสวรรค์ของเยชูหยุนสูงมาก แม้หากเทียบกับปิงหวีเซียอาจจะยังห่างชั้นกันมาก แต่ทว่านางมีจิตใจเมตตา ซึ่งสามารถทดแทนในส่วนที่ขาดหายไปได้

คำพูดของหลีซีย่ทำให้เยชูหยุนเผยให้เห็นถึงรอยยิ้มออกมา การยิ้มบางๆ เช่นนี้ ทำให้หญิงสาวที่งดงามอ่อนโยนผู้นี้ยิ่งดูสวยหยาดเยิ้มต้องตาต้องใจผู้คนมากยิ่งขึ้น

เยชูหยุนหลงใหลไปกับการฝึกบำเพ็ญเพียรหลังจากได้รับคำชี้แนะจากหลีซีย่ หญิงสาวที่มีความบริสุทธิ์จิตใจงดงามได้อยู่เคียงข้างหลีซีย่ ไปไหนมาไหนด้วยกัน

ภาพเช่นนี้ทำให้บรรดาศิษย์ของสำนักโกมลพิสุทธิ์ต่างเข้าใจว่า เจ้าสำนักของพวกเขาได้พบคู่ครองของตนเองเข้าแล้ว แม้แต่ระดับบรรพบุรุษของสำนักโกมลพิสุทธิ์ก็เข้าใจเช่นนั้น

เพราะเรื่องนี้ บรรพบุรุษของสำนักโกมลพิสุทธิตั้งกับเรียกพบเยชู
หยุนเป็นกรณีพิเศษ เอ่ยถามนางว่า “ลูกเอ๊ย เจ้าจะแต่งงานเมื่อไร
ล่ะ?”

ครั้นเยชูหยุนได้ยินคำกล่าวนี้จากบรรพบุรุษแล้วไม่รู้ว่าเจ้าเหว
หรือร้องไห้ดี นางรู้ว่าบรรพบุรุษเข้าใจผิดแล้ว นางยิ้มและสายหัว
เบาๆ ว่า “ท่านบรรพจารย์ ข้าไม่เคยกล่าวว่าจะแต่งงานนี้”

“ข้าเข้าใจตัวเจ้าที่กังวลต่อสำนัก แต่ทว่าเจ้าก็ไม่ควรมองข้ามเรื่อง
การแต่งงานของตนเอง ถ้าหากเจ้ามีผู้ที่ชื่นชอบอยู่ หรือมีผู้ที่
เหมาะสมกับเจ้า เจ้าก็แต่งงานไปเถอะ” บรรพบุรุษผู้นี้กล่าวว่า “สำนัก
โกมลพิสุทธิต่างจากสำนักอื่นๆ สำนักโกมลพิสุทธิของเรา
อนุญาตให้เจ้าสำนักสามารถแต่งงานได้ สำนักโกมลพิสุทธิไม่ได้
ต้องการแย่งชิงความเป็นเอกในหล้า ขอเพียงประสบความสำเร็จ
เล็กน้อยก็พอแล้ว บรรดาผู้อาวุโสภายในสำนักไม่ต้องการให้เจ้า
ต้องปล่อยผ่านเวลาอย่างไร้ประโยชน์ไปชั่วชีวิตเพื่อสำนัก”

เมื่อผู้เป็นบรรพบุรุษของสำนักกล่าวเช่นนี้ เยชูหยุนจึงไม่รู้ว่าเจ้า
อธิบายอย่างไรดี เรื่องที่นางและหลี่ชียเอ้อออกพร้อมกันภายใน
ห้องเดียวกันตลอดเวลาได้แพร่สะพัดไปทั่วทั้งสำนัก เรียกได้ว่าไม่มี
ศิษย์คนใดที่ไม่รู้เรื่องนี้ แต่ในความเป็นจริง พวกเขาทั้งสองไม่เคยมี
อะไรเกินเลยเกิดขึ้นเลย

“เจ้าหนุ่มที่อยู่กับเจ้าข้าก็ได้พิจารณาดูแล้ว นับว่าเจ้าหนุ่มคนนี้ไม่
เลวจริงๆ ไม่ตื่นตระหนกต่อการพบปะกับผู้คน จิตใจไม่หวั่นไหว ใน
อนาคตต้องเป็นผู้ที่สุดยอดคนหนึ่งอย่างแน่นอน หากว่าเจ้า
ชมชอบเขาก็แต่งไปเลย เหล่าผู้อาวุโสภายในสำนักล้วนให้การ
สนับสนุนเจ้า”

เยซูหยุนไม่รู้จะทำอย่างไรดี นางได้แต่สายหน้าเบาๆ ว่า “ท่าน
บรรพจารย์ เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ไม่มีความจริงสักนิด อีกอย่าง ต่อ
ให้ชายินดีแต่งงานด้วย พี่หลี่ยังไม่อยากจะแต่งด้วยเลย ข้างกาย
ของเขาหญิงงามเป็นขบวน ทุกๆ นางล้วนแล้วแต่เป็นดาวรุ่งทั้งนั้น”

“เรื่องของการแต่งงานอยู่ที่ตัวเราเองต้องไปฉกฉวย ขอเพียงเจ้าไป
ฉกฉวยก็ยอมต้องมีโอกาส” บรรพบุรุษผู้นี้กล่าวอย่างมีนัยออกมา

เยซูหยุนไม่รู้ว่าควรจะร้องไห้หรือหัวเราะดี ท้ายสุดได้แต่ขอตัวลา
จากบรรพบุรุษผู้นี้ ไม่ต้องการกล่าวถึงเรื่องนี้ต่อไป เนื่องจากทุกคน
ต่างเข้าใจผิดในความสัมพันธ์ระหว่างนางกับหลี่ซิเย่ อีกทั้งความ
เข้าใจผิดนี้ได้ขยายวงกว้างออกไปเรื่อยๆ

แม้ว่าคนในสำนักจำนวนมากต่างเข้าใจผิดในความสัมพันธ์ระหว่างเยซูหยุนกับหลี่ซีเย แต่ทว่าเยซูหยุนกลับไม่เคยแก้ข่าวในเรื่องนี้เลย หลี่ซีเยเองก็ซื้อบ้านที่จะไปแก้ข่าว เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ทุกคนจึงเข้าใจว่าพวกเขาทั้งสองคงรวมโบยบินเคียงคู่กันไปแล้วละ

ช่วงเวลาที่หลี่ซีเยพักอยู่ที่สำนักโกมลพิสุทธิ์เรียกได้ว่าสบายใจมากเป็นพิเศษ ไม่มีเรื่องใดต้องกังวลเลยแม้แต่น้อย เพราะไม่ว่าจะเป็นเรื่องน้อยใหญ่ใดๆ เยซูหยุนก็จัดการจนเรียบร้อย อีกทั้งการสนทนาธรรมของพวกเขา มีความบริสุทธิ์มากเป็นพิเศษ ไม่มีเรื่องกังวลใจ ไม่มีเรื่องราวทางโลก ขณะที่หลี่ซีเยเองก็ชื่นชอบช่วงเวลาดังกล่าวเช่นนี้

เยซูหยุนและฮูหยินฉือเยียนต่างก็เป็นคนที่นุ่มนวล แต่ก็มีข้อที่แตกต่างกันมาก ฮูหยินฉือเยียนเป็นประเภทอ่อนหวานดั่งสายน้ำนางเหมือนดั่งสายน้ำในฤดูใบไม้ผลิที่รินไหลอย่างไม่ขาดสายค่อยๆ แทรกซึมเข้าไปในวิถีชีวิตของหลี่ซีเย ขณะที่เยซูหยุนดั่งน้ำในลำธารที่ไหลเอื่อยๆ ช่วยชำระล้างกายของหลี่ซีเยให้ปราศจากความเปื้อนมนุษย์ปุถุชนธรรมดา

การมีเยซูหยุนอยู่เคียงข้างกาย ทำให้หลี่ซีเยสามารถบรรลุสุดยอดสัจธรรมโดยไม่มีเรื่องราวในโลกมาคอยรบกวน แต่ทว่าวันนี้เยซูหยุนยังคงมีเรื่องที่ต้องไปรบกวนหลี่ซีเย

“มีข่าวเรื่องหนึ่ง ไม่ทราบว่ามีหรือจะทราบบ้างหรือไม่?” เยชุนยกเกรงว่าหลี่ชียเอ่จะเสียสมาธิ ดังนั้นเรื่องราวต่างๆ ไปก็จะไม่นำมารบกวนหลี่ชียเอ่อยู่แล้ว

“เรื่องอะไร?” หลี่ชียเอ่เอ่ถามไปอย่างนั้น

“ศิษย์ในสำนักของข้าได้ข่าวว่าเมื่อหลายวันก่อนเขาสงครามเทพได้ปะทะประกายเซียนขึ้นมา หลังจากได้รับแจ้งข่าวเรื่องนี้แล้ว ข้าเคยขอคำชี้แนะจากบรรพบุรุษ เรื่องดังกล่าวนี้ไม่เคยปรากฏขึ้นมา ก่อน” เยชุนยกกล่าวว่า “ก่อนหน้าพี่หลี่เคยพูดถึงว่าต้องการเดินทางไปที่เขาสงครามเทพสักครั้งหนึ่ง ดังนั้นไม่ทราบว่ามีหรือจะเดินทางไปที่เขาสงครามเทพหรือไม่?”

ความจริงแล้ว เยชุนยกหวังจะให้หลี่ชียเอ่รั้งอยู่ที่สำนักโกมลพิสุทธิ์ ยิ่งนัก ช่วงเวลาที่ทั้งสองศึกษารรณะด้วยกันนั้นช่างเป็นเวลาที่มีใจผูกพันกันจนไม่อยากแยกจากกัน

“ประกายเซียน? ประกายเซียนเช่นใดกัน?” หลี่ชียเอ่ถึงกับหรีตาลงทีหนึ่ง เอ่ถามขึ้นอย่างซ้ๆ เมื่อได้ยินข่าวเช่นนี้

เยชูหยุนสายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “รายละเอียดซ้ำเองก็ไม่ชัดเจนมากนัก ศิษย์ในสำนักบอกว่าอาจเหมือนมงกุฎก็เป็นได้”

เมื่อหลี่ชียेलุกขึ้นยืนทันทีเมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ หรีตานิดหนึ่งกล่าวอย่างช้าๆ ว่า “ออกเดินทางพรุ่งนี้”

“ไปเขาสงครามเทพหรือ?” เยชูหยุนถามด้วยความเป็นห่วง

หลี่ชียะสายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ไม่ เขาสงครามเทพยังไม่รีบ พวกเราจะไปที่พรรคปกฟ้าก่อนสักครั้งหนึ่ง”

“พรรคปกฟ้า...” เมื่อได้ยินชื่อนี้ เยชูหยุนถึงกับตระหนกนิดหนึ่งกล่าวว่า “หลายปีมานี้ดูเหมือนพรรคปกฟ้าจะไม่ต้อนรับบุคคลภายนอก ฟังว่าพรรคปกฟ้าไม่ได้คิดจะแย่งชิงความเป็นใหญ่ในยุคนี้อันใด”

“พวกเขาต้องยอมพบข้าแน่ ข้ามีของสิ่งหนึ่งฝากเอาไว้ที่พรรคปกฟ้า”

เยชูหยุนมองดูหลี่ซีเย กล่าวด้วยความอ่อนโยนว่า “เข้าไปเป็นเพื่อนพี่หลี่ดีหรือไม่? แต่หากว่าพี่หลี่เห็นว่าไม่เหมาะสม ข้าก็ไม่กล้าติดตามไป”

เยชูหยุนในขณะนี้พยายามให้มีความอ่อนหวานละมุนละไมมากที่สุด ทุกๆ ความเคลื่อนไหว เปี่ยมด้วยความอ่อนโยนที่บอกไม่ถูก

“เช่นนั้นก็ไปด้วยกันก็แล้วกัน” หลี่ซีเยมองดูเยชูหยุนแล้วพยักหน้าเบาๆ กล่าวว่า “หลังจากไปที่พรรคปักษาแล้ว ข้าตั้งใจจะไปที่เขาสงครามเทพสักครั้งหนึ่ง จากนั้นจะเดินทางไปอยู่ที่ราบสูงผิงพุทธะ เขาสงครามเทพสำหรับเจ้าแล้ว ไม่มีอะไรที่น่าสนใจ แต่ทว่าที่ราบสูงผิงพุทธะรับรองว่าเป็นสถานที่ที่สมควรจะไปอย่างยิ่ง ที่นั่นจะทำให้เจ้าได้รับประโยชน์”

“พี่หลี่คอยให้การสนับสนุนน้อง น้องรู้สึกขอบคุณยิ่งนัก” เยชูหยุนรู้สึกยินดี โค้งคำนับกล่าวขอบคุณด้วยความดีใจ

หลี่ซีเยช่วยจัดเส้นผมตรงหน้าผากของนางกล่าวว่า “นี่ไม่นับว่าเป็นการสนับสนุนเจ้า กล่าวได้เพียงเจ้านะถูกใจข้า การไฝหาธรรมะของเจ้าเหมือนดั่งสายน้ำ เป็นไปตามจิตและมั่นคง ดุจดั่งสายฝนในฤดูใบไม้ผลิที่หล่อเลี้ยงสรรพชีวิตอย่างเจียบๆ ในอนาคต

แม้ว่าเจ้าจะไม่ได้ก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งราชันเซียน แต่ทว่าเจ้าจะต้องเป็นผู้ที่ได้รับความเคารพนับถือสูงสุดที่น่าพอใจ”

“พี่หลีกกล่าวยกย่องข้าเช่นนี้ น้องรู้สึกดีใจอย่างที่สุดเลยล่ะ” เย่ชู่หยุนยิ้มเบาๆ เผยให้เห็นถึงความดีใจระหว่างคิ้ว ความสวยหยาดเยิ้มที่งดงามอ่อนโยนได้ซึมซาบเข้าไปในใจของผู้คนโดยไม่รู้ตัว

หลี่ชีย่พยับหน้าเบาๆ สั่งการไปว่า “เจ้าไปเตรียมตัวสักหน่อย เจ้าจะต้องไปจากที่นี่เป็นระยะเวลาานานมาก!”

เย่ชู่หยุนไม่ได้ลังเลแม้แต่น้อย ไปเตรียมตัวทันที นางได้มอบหมายภารกิจภายในสำนักทั้งหมดให้กับบรรดาผู้อาวุโสทั้งหลาย เพื่อเดินทางไปยังพรรคปุกฟ้ากับหลี่ชีย่

วันรุ่งขึ้นหลี่ชีย่ได้ออกเดินทางโดยมีเย่ชู่หยุนติดตามไปด้วย เพื่อไม่เป็นการรบกวนต่อหลี่ชีย่ เย่ชู่หยุนจึงไม่ได้นำพาศิษย์ไปด้วย โดยนางไปเพียงลำพังคนเดียวเท่านั้น

หนานถั่งไม่เพียงแต่ตั้งอยู่ทางใต้สุดของแดนชาติทักษิณเท่านั้น มันยังตั้งอยู่ปลายสุดทิศตะวันตกเฉียงใต้ของแดนชาติทักษิณอีกด้วย ขณะที่พรรคปุกฟ้าตั้งอยู่บริเวณภาคตะวันออกของแดนชาติ

ทักษิณ ดังนั้นหลี่ชีย่กับเยชูหยุนจึงมุ่งหน้าเดินทางไปทางทิศ
ตะวันออก

แต่ว่าหลี่ชีย่ไม่ได้เร่งรีบเดินทาง พวกเขาไม่ได้อาศัยประตูรับส่งมา
ช่วยย่นระยะทาง เยชูหยุนติดตามหลี่ชีย่เดินทางโดยเรือมุ่งหน้าไป
ยังทิศตะวันออก ข้ามน้ำข้ามเขาด้วยความยากลำบาก

ระหว่างทางที่มุ่งหน้าไปยังพรรคปุกฟ้า หลี่ชีย่ยังได้แวะพักตาม
สถานที่ต่างๆ หลากหลายสถานที่ มีทั้งกรุงเก่า ภูเขา แม่น้ำลำ
คลอง ภูเขาเหาะ...

สถานที่แต่ละแห่งที่หลี่ชีย่แวะพักนั้น หลี่ชีย่จะมีท่าทีที่แตกต่างกัน
ออกไป บางครั้งเจียบขริ่ม บางครั้งมีท่าทีสลด บางครั้งเหม่อลอย...

ไม่ว่าจะเป็นช่วงเวลาใด ไม่ว่าจะเป็นเช่นใด เยชูหยุนก็อยู่เคียงข้าง
เป็นเพื่อนของเขาอย่างเจียบๆ

สำหรับแดนชาติทักษิณนั้น มันมีความหมายต่อหลี่ชีย่ที่แตกต่าง
กันออกไป หากจะกล่าวว่าเมืองร้อยเมืองบูรพาเป็นหนึ่งในสถานที่ที่
เป็นต้นกำเนิดของเผ่าพันธุ์มนุษย์ละก็ กล่าวโดยส่วนตัวของหลี่

ชีย่เองแล้ว แดนชาติทักษิณเป็นสถานที่ที่เขาไม่ต้องการหวนนึกถึง

แต่ทว่าในขณะที่เดียวกัน แดนชาติทักษิณก็เป็นสถานที่ที่หฺล่ชีย่ต้องการรั้งอยู่มากที่สุดแห่งหนึ่ง

Novel-Lucky

ตอนที่ 938 พรคปกฟ้า

<https://novel-lucky.com>

ณ แดนชาติทักษิณ สถานที่แห่งนี้ได้ฝังเลือดที่ร้อนระอุเอาไว้
มากมายเหลือเกิน กล่าวได้ว่าศึกสงครามที่หฤโหดมากที่สุดล้วน
แล้วแต่เกิดขึ้นที่แดนชาติทักษิณทั้งสิ้น

ทุกครั้งที่หลี่ซิเย่มาที่แดนชาติทักษิณ ก็ต้องนึกถึงวิญญาณผู้กล้า
เหล่านั้นขึ้นมา การมายืนอยู่ ณ พื้นที่แห่งนี้ บ่อยครั้งที่เขาต้องการ
ให้เวลาได้หยุดนิ่งลง ให้เขาได้อยู่เป็นเพื่อนกับบรรดาวิญญาณผู้
กล้าเหล่านี้ตลอดไป!

หลี่ซิเย่มีท่าทีนิ่งเงียบเมื่อได้มายืนอยู่บนแม่น้ำที่พังทลายนั้น สดับ
ฟังเสียงน้ำไหลอย่างเงียบๆ โดยมีเย่ชู่หยุนคอยเป็นเพื่อกำบังข้าง
อย่างเงียบๆ นางกุมมือของเขาเอาไว้เบาๆ เพื่อเป็นการปลอบโยน

“เจ้ารู้หรือไม่?” หลี่ซิเย่จ้องมองดูเย่ชู่หยุนแล้วชี้ไปยังแม่น้ำที่
พังทลายข้างหน้า กล่าวว่า “ในยุคสมัยที่ยาวนานมาก ที่ตรงนี้เคย
เป็นที่ที่กระดุกองพะเนินเท่าภูเขา ถ้าหากไม่มีกระดุกองของบรรดา
เหล่าผู้กล้าในวันนั้นก็ไม่มีเก้าแดนในวันนี้”

“แม่ว่าน้องคนนี้จะไม่ค่อยรู้อะไรมากมายเกี่ยวกับการศึกษาสงเคราะห์ที่เกิดขึ้นเนิ่นนานมาแล้ว” เยซูหยุนกุมมือของหลี่ชียเออาไว้เบาๆ กล่าว “แต่ว่าน้องหวังว่าพี่หลี่จะได้ก้าวเดินไปข้างหน้าต่อไป การเสียสละของบรรพชนรุ่นก่อนก็เพื่อต้องการให้ชนรุ่นหลังได้ก้าวเดินไปข้างหน้าต่อไป การที่พี่หลี่มีจิตใจที่สลดหดหู่ ภายในใจของน้องเองก็รู้สึกไม่ดีเช่นกัน”

มองดูพื้นที่ที่อยู่เบื้องหน้า หลี่ชียเอต้องทอดถอนใจออกมาเบาๆ การศึกษาในครั้งครานั้นมันช่างโหดร้ายเหลือเกิน กองกำลังที่แข็งแกร่งที่สุดภายใต้บังคับบัญชาของเขา กองกำลังที่เกรียงไกรที่สุด ต้องสูญเสียขุนพลมากมายไปเท่าไร พวกเขาต้องหลังเลือดพลีชีพอยู่ ณ พื้นที่แห่งนี้!

“ไปกันเถอะ พวกเราไปพรรคปกฟ้า” สุดท้าย หลี่ชียเอได้ทอดถอนใจออกมาเบาๆ สายหน้าเบาๆ แล้วไม่ได้กล่าวสิ่งใดออกมาอีกเลย

เยซูหยุนเดินเคียงข้างหลี่ชียเออย่างเงียบๆ มุ่งตรงไปทางทิศตะวันออก ระหว่างทาง เยซูหยุนพยายามแนะนำถึงความเป็นอยู่และวัฒนธรรมของผู้คนในพื้นที่ นางหวังว่าจะได้เห็นรอยยิ้มของหลี่ชียเอทุกๆ วัน

พรรคปวกฟ้า ตั้งอยู่ที่แดนชาดทักษิณ เป็นสิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอด ที่มีชื่อเสียงขจรไกลในแดนชาดทักษิณ กระทั่งทั่วทั้งแดนมนุษย์ กษัตรา พรรคปวกฟ้าเป็นพรรคที่ได้กำเนิดสามราชันเซียน ชื่อเสียง โด่งดัง ยากจะมีผู้เทียบเทียม

ในแดนชาดทักษิณมีสิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอดอยู่สองแห่งที่มีสาม ราชันเซียน หนึ่งในนั้นคือพรรคปวกฟ้า ส่วนอีกหนึ่งก็คือเขาไฟ ประหลาด หากจะกล่าวว่าเขาไฟประหลาดเป็นสิ่งจัดตั้งเพื่อการสื บทอดที่เจริญรุ่งเรือง เช่นนั้นแล้วพรรคปวกฟ้าจะอยู่ในช่วงยามเย็น โดยเฉพาะในยุคสมัยหลายยุคแล้ว พรรคปวกฟ้าได้นิ่งเงียบมาเป็น เวลาที่ยาวนานมาก และทำตัวเงียบเชียบมาเป็นเวลาที่เนิ่นนาน มาก

พรรคปวกฟ้ามีฐานะที่สูงส่งในแดนมนุษย์กษัตรา ซึ่งหาได้เป็นเพราะ เป็นสิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอดที่เป็นหนึ่งสำนักสามราชันเซียน เท่านั้น แต่ที่ยิ่งกว่านั้นก็คือการเสียสละที่เจ็บปวดอย่างแสนสาหัส!

เป็นที่ทราบกันดีว่า ตั้งแต่ก่อนยุคเหล่าราชัน พรรคปวกฟ้าก็มีความ แข็งแกร่งชนิดที่เรียกว่าสุดบรรยาย เคยมีผู้คนรวบรวมสติเอาไว้ ว่า พรรคปวกฟ้าเป็นพรรคที่ให้กำเนิดจักรพรรดิเทพมากที่สุด กระทั่งเคยให้กำเนิดเทพแท้จริง จนมีผู้ขนานนามให้พรรคปวกฟ้าว่า

เป็นสิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอดที่เป็นหนึ่งสำนักสามราชันเซียนที่
แข็งแกร่งที่สุดในโลก!

ถ้าหากไม่เป็นเพราะพรรคปกฟ้าที่เข้าร่วมการศึกสงครามที่
สะเทือนโลกสมรภูมิแล้วสมรภูมิล่า สงผลให้จักรพรรดิเทพ และ
ดาวรุ่งจำนวนนับไม่ถ้วนต้องพลีชีพไป ไม่แน่ว่าพรรคปกฟ้าอาจจะ
ก้าวล้ำพรรคเซียนเหินที่ยโสโอหังยิ่งนั้นก็เป็นได้!

เคยมีผู้คนได้กล่าวเอาไว้ว่า พรรคปกฟ้าคือความภาคภูมิใจของ
เผ่าพันธุ์มนุษย์ เป็นพวกเขาที่คอยปกป้องคุ้มครองให้กับเผ่าพันธุ์
มนุษย์ เนื่องจากสาเหตุนี้เอง บรรดาสายสำนักราชันเซียนอื่นๆ ก็
ให้ความเคารพต่อพรรคปกฟ้าเป็นอันมาก

หลี่ชียเอและเยชู่หยุนได้มาถึงพรรคปกฟ้า เห็นภูเขาเทวะที่ตั้ง
ตระหง่านแต่ละลูก ทุกๆ ภูเขาเทวะล้วนแล้วแต่สูงทะลุเมฆาทั้งสิ้น
เสมือนว่าที่ตรงนี้คือที่ที่อันเป็นที่อยู่ของบรรดาเทพอย่างนั้น

ไม่ว่าผู้ใดก็ตาม หากต้องยืนมองพรรคปกฟ้าจากระยะไกลละก็
ล้วนแล้วแต่รู้สึกได้ว่าตัวเองนั้นเล็กจ้อยมาก ภายใต้พลังที่น่าเกรง
ขามของภูเขาเทวะแต่ละลูก ทุกสรรพชีวิตก็ต้องรู้สึกว่าตัวเองมี
ขนาดเล็กเท่ามดปลวกอย่างนั้น โดยเฉพาะสุดยอดพลังอำนาจ

ภายในพื้นที่บรรพชน ยิ่งสร้างความรู้สึกแก่ผู้คนเหมือนหนึ่งว่าดวง
ดาราเหล่าชั้นฟ้าล้วนแล้วแต่หมุนรอบพรรคปกฟ้าอย่างนั้น

ด้านนอกทางเข้าพรรคปกฟ้ามีแผ่นศิลาจารึกตั้งอยู่ ศิลาจารึกนี้
ไม่ได้มีการจารึกอักษรใดๆ บนนั้น แต่ว่าได้สลักรูปมงกุฎเอาไว้รูป
หนึ่ง ประดุจว่ามันคือมงกุฎสำหรับเขียนอ่องเป็นผู้สวมใส่เท่านั้น

ครั้งนี้ได้มายืนอยู่ตรงด้านหน้าทางเข้าพรรคปกฟ้าอีกครั้ง หลี่ชียเอ
ถึงกับทอดถอนใจออกมาเบาๆ การได้กลับมาอีกครั้งของเขาได้
ผ่านมากี่ปีแล้วนะ

ในห้วงเวลาอันยาวนานที่ผ่านมา ทุกครั้งที่เขาไปจากที่ตรงนี้ชาย
หนุ่มของพรรคปกฟ้าก็จะติดตามเขาไปในการศึกษาที่ห่างไกล
โดยเฉพาะในยุคอเวจี หนุ่มฉกรรจ์ที่ติดตามเขาไปในการศึก
สงครามยังแดนไกลแล้ว สามารถมีชีวิตรกลับมามีจำนวนไม่มาก

ดังนั้นภายหลังจากต่อมา เขาจึงไม่ต้องการกลับไปพรรคปกฟ้าอีก
เนื่องจากเขาไม่ต้องการให้ชายชาติตรีของพรรคปกฟ้าติดตามเขา
ไปในการศึกสงครามอีกต่อไป เขาไม่ต้องการเห็นศิษย์ของพรรคปกฟ้า
ก้าวขึ้นไปบนรถศึกของเขาอีก!

กล่าวสำหรับหลี่ซีย่แล้ว ลำพังแค่ศึกชั้นเด็ดขาดกับอเวจีในครานั้น พรรคปกฟ้าได้เสียสละมากจนเกินไปแล้ว กล่าวได้ว่าในยุคนั้น พรรคปกฟ้าให้การสนับสนุนเขาอย่างเต็มที่ เพื่อโจมตีเผ่าอเวจี กล่าวได้ว่าพรรคปกฟ้าได้เสียสละด้วยค่าตอบแทนที่สูงมาก

เป็นที่ทราบกันดีว่าในห้วงเวลาที่สงครามเลือดเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง กองกำลังของเขาได้ทำการรบพุ่งกับอเวจีครั้งแล้วครั้งเล่า ซึ่งในกองกำลังเหล่านั้นไม่รู้ว่ามึนกรบจำนวนเท่าไรที่เป็นศิษย์ของพรรคปกฟ้า!

ต่อมาภายหลัง หลี่ซีย่ไม่ยอมกลับไปพรรคปกฟ้าอีกเลย เหตุผลง่ายมากเขาไม่ต้องการให้ศิษย์ของพรรคปกฟ้าติดตามเขาไปในการศึกสงครามอีก เนื่องจากสิ่งที่พรรคปกฟ้าได้เสียสละมานั้นมันมากเกินไปแล้ว

แม้ว่าในเยาว์วัยของราชันเซียนเจี้ยนยวี (ราชันเซียนสยบอเวจี) และราชันเซียนมู่เทียน (ราชันเซียนดูแลสวรรค์) เขาจะได้ให้ความช่วยเหลืออย่างเต็มที่ในการครอบครองชะตาฟ้า แต่ทว่ามาในยุคของเหล่าราชัน น้อยครั้งนักที่ตัวเขาจะเหยียบย่างเข้าไปในพรรคปกฟ้า ต่อมาแม้ราชันเซียนเจี้ยนยวี และราชันเซียนมู่เทียนจะได้หวานล่อมให้เขากลับไปที่พรรคปกฟ้า แต่เขาได้ตอบปฏิเสธ

“สหาย โปรดกลับไปเถอะ พรรคปกฟ้าของพวกเราไม่ต้อนรับบุคคลภายนอก” เมื่อหลี่ซียเยยืนอยู่หน้าประตูทางเข้าพรรคปกฟ้า ศิษย์ที่เฝ้ารักษาการณ์ได้สายหน้ากล่าวกับพวกเขา

หลี่ซียเยมองดูศิษย์ของพรรคปกฟ้า สายหน้าเบาๆ ว่า “นั่นมันแค่ไม่ต้อนรับบุคคลภายนอกเท่านั้น ข้าไม่ได้บอกว่าข้าคือบุคคลภายนอก”

คำพูดของหลี่ซียเยทำให้ศิษย์ของพรรคปกฟ้าต้องเพ่งพิจารณาในตัวของหลี่ซียเย กล่าวว่า “ไม่ทราบที่ท่านมีนามว่ากระใด?”

หลี่ซียเยไม่ได้ตอบคำถามของเขา สั่งการกับเยชู่หยุนว่า “เจ้าพักอยู่ที่ตรงนี้ชั่วคราวก่อน ข้าจะเข้าไปพบกับพวกเขาสักหน่อย” กล่าวจบ เดินตรงไปยังแผ่นศิลาจารึกนั้น

บนศิลาจารึกไม่มีอักษรใดๆ หลี่ซียเยเดินไปหยุดอยู่ตรงหน้าศิลาจารึก หน้าผากเปิดออก ปราณหลักกฎเกณฑ์ตั้งประกายสีทองสองสายพุ่งออกมา “ตั้ง” ตรึงเข้าไปบนแผ่นศิลาจารึกนั้น

“แว้งค์” แผ่นศิลาจารึกที่ไร้อักษรในเวลานี้กลับปรากฏประกายสีทองออกมา “ตั้ง” หลักกนกเกณฑ์สีทองสองสายพลันกลับกลายเป็นตัวอักษรสองตัวขึ้นมา เป็นอักษรคำว่า...เทียนลือ (โอรสสวรรค์หรือกษัตริย์นั่นเอง)!

คำว่า “เทียนลือ” เปล่งประกายสีทองอร่าม แลดูน่าเกรงขามยิ่งนัก จากนั้น คำว่า “เทียนลือ” ได้จางหายไป แผ่นศิลาจารึกแยกออกปรากฏมงกฏทองคำลอยล่องขึ้นมา โดยที่มงกฏทองนี้เกิดจากการถักทอของหลักกนกเกณฑ์สีทองสองสายนั้น

เวลานี้ หลี่ชีย่ได้หยิบมงกฏทองขึ้นมา บรรจงสวมใส่ลงบนหัว เมื่อมงกฏทองถูกสวมไว้บนหัวแล้ว ได้ปรากฏแผงม่านลูกปัดสีทองห้อยลงมา ลักษณะเช่นนี้พลันทำให้หลี่ชีย่เปล่งประกายอำนาจเซียนที่น่าหวั่นเกรงขึ้นมา เหลียวซ้ายแลขวาแล้ว หลี่ชีย่เวลานี้ก็เหมือนดังเซียนอ่องแห่งยุค

แม้แต่เยชู่หยุนยังรู้สึกประทับใจยิ่งกัปลักษณะเช่นนี้ของหลี่ชีย่นาที่นี้ หลี่ชีย่ก็เสมือนดังเป็นเซียนอ่องที่มายังโลกมนุษย์ไม่ว่าจะเป็นใคร หากได้เห็นก็ต้องรู้สึกหวั่นเกรงต่อเขา

ศิษย์ของพรรคปกฟ้าที่เฝ้าอยู่บริเวณประตูทางเข้ารู้สึกตระหนกยิ่งนัก ศิลาจารึกไร้อักษรนี้ได้ตั้งอยู่ตรงนี้ไม่รู้ว่านานมากน้อยเท่าไรแล้ว ไม่เคยรู้เลยว่าศิลาแผ่นนี้จะมีคามลึกลับพิสดารอยู่

“ไปเถอะ ไปเคาะระฆังที่หนึ่ง โอรสสวรรค์กลับมาแล้ว” หลี่ชียเอ่ได้ส่งการกับศิษย์ที่เฝ้าอยู่หน้าประตู

ศิษย์ที่เฝ้ารักษาการณ์หน้าประตูถึงกับร่างสั่นเทิ้ม เมื่อได้ยินคำว่า “โอรสสวรรค์กลับมาแล้ว...” ไม่พูดพลาမ်ทำเพลง รีบวิ่งเข้าไปด้านในทันที

หลี่ชียเอ่ที่สวมมงกุฎบนหัวได้เดินเข้าไปภายในพรรคปกฟ้า! เมื่อเหยียบบ่เข้าไปในพื้นที่ที่คุ้นเคยจนไม่รู้จะคุ้นเคยอย่างไรแล้ว หลี่ชียเอ่รู้สึกถึงความหนักอึ้งที่อยู่ภายใน

“ติง...” เสียงระฆังที่หนักแน่นดังขึ้นมาครั้งหนึ่ง เสียงระฆังหนักแน่นนี้ดังไปได้ไกลมาก แม้แต่บรรพบุรุษที่นอนหลับใหลอยู่ภายในสวนที่ลึกที่สุดของพรรคปกฟ้าก็สามารถได้ยิน

“หนึ่งเสียงระฆังโอรสสวรรค์กลับมา” ต่อให้ระดับบรรพบุรุษที่กำลังหลับใหลก็ถูกปลุกด้วยระฆังเสียงนี้ เมื่อได้ยินเสียงระฆังที่ดังกังวาน

หนักแน่นเสียงนี้แล้วรู้สึกตื่นตระหนกยิ่งนัก พิมพ์ออกมาว่า “หรือจะเป็นความจริง!”

ในเวลานี้ หลีซีย่ได้ก้าวเดินเข้าไปในวิหารโบราณแห่งหนึ่ง แล้วไปส่งการกับศิษย์ที่เฝ้าอยู่ตรงนั้นว่า “ให้ระดับบรรพบุรุษหรือหัวหน้าพรรคของพวกเขาเข้ามาพบข้า”

ศิษย์ที่เฝ้าอยู่ตรงนั้นรู้สึกตกใจเป็นอันมาก แต่ก็ไม่กล้าที่จะชักช้ารีบเร่งไปดำเนินการ

เพียงชั่วครู่ ปราบกฐาชายวัยกลางคนผู้หนึ่ง ท่าทีลึกลับลึกลอนวิ่งเข้ามาในวิหาร หลังจากที่เขาเข้ามาแล้วเห็นหลีซีย่นั่งอยู่ตรงนั้น ถึงกับตกใจเป็นอันมาก เขาจ้องมองดูหลีซีย่อย่างละเอียด โดยที่สายตาของเขาได้หยุดอยู่กับมงกุฎที่อยู่บนหัวของหลีซีย่เป็นเวลานานมาก

“พวกเจ้าถอยไปให้หมด” ในที่สุดเมื่อมั่นใจแล้ว ชายวัยกลางคนได้ส่งการกับศิษย์ที่เฝ้ารักษาการณ์หน้าประตู ทั้งหมดรับคำและล่าถอยออกไป

สายตาของหลี่ซีเยตกไปอยู่บนตัวของชายหนุ่มวัยกลางคนๆ นี้ รูปร่างของชายหนุ่มผู้นี้ดูอ้วนท้วน แลดูเหมือนเป็นเจ้าแก๊วร้านค้าแห่งหนึ่งของมนุษย์ปุกุชุนอย่างนั้น

แต่อย่างไร้ได้ลงไปกับรูปลักษณะภายนอกที่อ้วนท้วนของชายวัยกลางคนผู้นี้ เขามีชื่อเสียงโด่งดังมากในแดนขาดทักษิณ! เขาคือหัวหน้าพรรคปุกฟ้า มีฉายาของผู้บำเพ็ญตนว่าตู่เทียน เขาได้ก้าวสู่ระดับปราชญ์ด้วยวิธีฝึกบังคับในยุควิบากแห่งเต๋า จึงทำให้มีชื่อเสียงโด่งดัง เป็นที่เคารพยำเกรงของผู้คน

ตู่เทียนโค้งคำนับต่อหลี่ซีเย กล่าวด้วยท่าทีเคารพนบนอบว่า “ไม่ทราบว่าคุณมีนามว่าอะไร?”

“โอรสสวรรค์ หลี่ซีเย!” หลี่ซีเยตอบด้วยสีหน้าที่ไร้ซึ่งความรู้สึกกล่าวว่า “คำขวัญของพรรคคืออะไร?”

“ปกโอรสสวรรค์ ปองอำนาจโอรสสวรรค์...” ตู่เทียนรีบเร่งตะโกนเสียงอันดังออกมา และก้มกราบกับพื้น ร้องกล่าวว่า “เทียนลือกลับมา ทางสำนักไม่ได้จัดขบวนให้การต้อนรับ เป็นความผิดของศิษย์เอง...”

“พิธีรีตองบนโลกมนุษย์ให้ละเว้นไปเถอะ” หลี่ซีเยโบกมือเบาๆ
กล่าวว่า “เจ้ากับข้าหาใช่คนอื่นไกล พิธีการหุ่มหยมในอดีตให้งด
เว้นไปเถอะ”

ดูเทียบลุกขึ้นยืน เขารู้สึกตื่นตันใจอยู่ไม่น้อย ภายในพรรคปกฟ้า
ของพวกเขาล่าถอยกันมาโดยตลอดว่าภารกิจของบรรดาศิษย์ที่เป็น
ชนรุ่นหลังเฉกเช่นพวกเขาก็คือรอคอยการกลับมาของโอรส
สวรรค์

เหมือนดังเช่นคำขวัญของพรรคปกฟ้าที่ว่า ปกโอรสสวรรค์ ป้อง
อำนาจโอรสสวรรค์! มีคำสั่งบรรพชนที่สืบทอดต่อๆ กันมารุ่นสู่รุ่น!

แต่ทว่าผ่านไปแล้วรุ่นแล้วรุ่นเล่า โอรสสวรรค์ก็ยังไม่ได้กลับมาเสีย
ที ถึงแม้ว่ายุคของราชันเซียนเจี้ยนยวี และราชันเซียนมู่เทียนจะมี
ข่าวคราวเกี่ยวกับเทียนจื่อ แต่ทว่าโอรสสวรรค์ก็ไม่เคยได้กลับมา
เลย

พรรคปกฟ้าได้แต่เฝ้ารอกันไปรุ่นสู่รุ่น รอคอยวันที่โอรสสวรรค์
กลับมา เมื่อมีโอรสสวรรค์แล้ว พรรคปกฟ้าจึงสามารถเป็นพรรค
ปกฟ้าที่แท้จริงได้!

ตอนที่ 939 หัวหน้าพรรคตู่เทียน

<https://novel-lucky.com>

หัวหน้าพรรคได้สติกลับมาจากความรู้สึกที่ตื่นตันใจ คูกเข่าลงกราบหลี่ชียเอ่ กล่าวว่า “โอรสสวรรค์กลับมา เป็นเกียรติยศของพรรคเรา...”

หลี่ชียเอ่โบกมือเบาๆ ตัดบทหัวหน้าพรรคตู่ กล่าวว่า “เจ้าสำนัก ข้าไม่ได้คิดจะรั้งอยู่ที่นี้นาน เรื่องอื่นๆ คงไม่ต้องพูดต่อไปอีกแล้ว พรรคปกฟ้าสมควรทำเช่นใดยังคงทำเช่นนั้นต่อไป จะไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ อันสืบเนื่องจากการกลับมาของข้า”

“โอรสสวรรค์ แล้ว...” หัวหน้าพรรคตู่ถึงกับตะลึงไม่รู้ว่าควรจะพูดอะไรต่อ เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้

หลี่ชียเอ่มองดูหัวหน้าพรรคตู่เทียน เอ่ยอย่างช้าๆ ว่า “หัวหน้าพรรค ข้ารู้ว่าเจ้าน่ะคิดอะไรมากมาย เรียกได้ว่าความคิดสารพัดที่ผุดขึ้นมาอย่างไม่ขาดสาย แต่ สิ่งที่ข้าจะนำพาให้กับพรรคปกฟ้าหาใช่เป็นเกียรติยศไม่ แต่เป็นความตาย!”

“ศิษย์พรรคปกฟ้าทุกรุ่นยินดีรับเพื่อเทียนลือ ต่อให้ต้องพลีชีพ กลางสมรภูมिरบ ก็คือเกียรติยศของพวกเรา!” หัวหน้าพรรคดู เทียนกล่าวเสียงสั้นเครือด้วยความตื่นตันใจว่า “พรรคปกฟ้าดำรง อยู่เพื่อเทียนลืออยู่แล้ว ไม่สามารถปกป้องเทียนลือ แล้วพรรคปก ฟ้าจะกำเนิดขึ้นเพื่ออะไร!”

“ข้ารู้” หลี่ชีย่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ รู้สึกจนด้วยเกล้า ขณะเดียวกันก็รู้สึกสลด กล่าวว่่า “ข้าไม่เคยระแวงในความภักดี ของพรรคปกฟ้าเลย ตลอดเวลาที่ผ่านมามาพวกเจ้าล้วนแล้วแต่มี จิตใจที่ซื่อสัตย์อย่างหาที่สุดมิได้ แต่ทว่า พวกเจ้าได้เสียสละมา มากเกินไปแล้ว ระหว่างที่ทำศึกสงครามกับอเวจี พรรคปกฟ้าพวก เจ้าเกือบถูกทำลาย ต่อมาภายหลัง จากการดำเนินการของราชัน เชียงฉวีเงิน และมุ่เทียนทั้งสองด้วยความยากลำบาก จึงค่อยๆ ฟื้น คืนขึ้นมาใหม่”

“พลีชีพเพื่อโอรสสวรรค์ ต่อให้ต้องเหลือคนสุดท้าย พรรคปกฟ้า ของพวกเราที่ยินดี สิ่งนี้คือคำสาบานที่ปฐมบรรพบุรุษราชัน เชียงฉวีเงิน (ราชันเชียงนเบิกส์จจะปัญญา) ทิ้งเอาไว้ และนับเป็น คำสั่งสอนของปฐมบรรพบุรุษ!” หัวหน้าพรรคดูเทียนกล่าวอย่าง จริงจัง

หลี่ซีเยสายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ไม่ เจ้าไม่เข้าใจ พุดอย่าง
ตรงไปตรงมาแลยนะ ฉวีเจินไม่ได้ติดค้างอะไรข้า เป็นข้าที่ติด
ค้างฉวีเจิน! ครานั้นที่ฉวีเจินก่อตั้งพรรคปกฟ้าขึ้นมา มันคือความ
พยายามและกำลังกายใจของฉวีเจิน! ข้าไม่ปรารถนาให้พรรคปก
ฟ้าต้องสลายไปตั้งหมอกควันเพราะข้า! ”

“พวกเรา...” หัวหน้าพรรคตู่เทียนกำลังจะพูด

หลี่ซีเยโบกมือเบาๆ กล่าวว่า “ข้าเข้าใจความคิดของบรรพบุรุษ
พรรคปกฟ้าว่าคิดเช่นใด ข้ายังรู้ว่าบรรดาบรรพจารย์ต้องการ
กลับมาอยู่ภายใต้สังกัดของข้า ทั้งหมดนี้ข้าเองก็รู้ แต่ว่า ลองไป
สอบถามบรรพบุรุษที่มีอายุมากที่สุดของพวกเจ้าดู พวกเขาจะจำ
กองพลมังกรเขียวได้หรือไม่? ”

เมื่อหัวหน้าพรรคตู่เทียนได้ยินคำกล่าวเช่นนี้แล้ว ไม่รู้ว่าสมควรจะ
ตอบว่าอย่างไร

หลี่ซีเยทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า “ในบางครั้ง กาลเวลาก็
ไม่อาจลบเลือนบางสิ่งบางอย่างได้หรอกนะ ข้าเข้าใจในความภักดี
ที่พรรคปกฟ้ามีต่อข้า พันล้านปีที่ผ่านมา โดยเฉพาะยุคของอเวจี
พรรคปกฟ้าของพวกเจ้าได้เสียสละมากเกินไปเสียแล้ว เป็นข้าเอง

ที่นำพาพวกเขาออกไปเกรียงไกรทั้งแปดทิศ แต่ทว่า ห้ายสุดแล้ว
มีกี่คนบ้างที่สามารถมีชีวิตรอดกลับมาได้เล่า? ”

“เกียรติยศในการปกป้องเผ่าพันธุ์มนุษย์ ปกป้องแดนมนุษย์กษัตรา
ไม่ได้เป็นของข้า มันควรเป็นของผู้ที่ได้พลีชีพในทะเลทราย ต้อง
ฝังร่างเอาไว้ต่างแดนเหล่านั้น! ” หลี่ซีเยทอดถอนใจออกมาเบาๆ
กล่าวว่า “ถ้าหากพรรคปักษาของพวกเขาเจ้ามีบุคคลที่เหมาะสมเป็น
ราชันเขียนได้ล่ะก็ ข้ายินดีให้การสนับสนุนอย่างเต็มที่ หากจะ
กล่าวว่า ให้พวกเขาติดตามข้าไปในศึกสงครามทั่วหล้าล่ะก็ ข้าไม่
ปรารถนาจะได้เห็น”

หัวหน้าพรรคตู่เทียนต้องนั่งเงียบกับคำพูดเช่นนี้

ครั้นเอ๋ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเยมองหน้าหัวหน้าพรรคตู่เทียนกล่าวว่า
“เจ้าคือหลานศิษย์รุ่นที่เท่าไรของสยบโลกันต์กันล่ะ? ”

“เรียนโอรสสวรรค์ ศิษย์คือศิษย์คนสุดท้ายของท่านอาจารย์”
หัวหน้าพรรคตู่เทียนคุกเข่ากราบกับพื้น พูดด้วยเสียงอันดังว่า
“อาจารย์เคยเล่าให้ศิษย์ฟังถึงวีรกรรมของโอรสสวรรค์ ศิษย์จดจำ
เอาไว้ในใจตลอด...”

“ลุกขึ้นมาเถอะ สำหรับข้าแล้ว อาจารย์ของเจ้านับว่าเป็นผู้ที่เห็นดีเห็นชอบตราครุฑและมีผลงานยิ่งใหญ่” หลี่ซีเยโบกมือเบาๆ กล่าว
ว่า “ตัวเขาที่อยู่ในฐานะเทพแท้จริงสามารถมีชีวิตอยู่ได้ถึงปัจจุบัน
นับว่าไม่ง่ายเลย”

หัวหน้าพรรคตู่เทียนลุกขึ้นยืนและกล่าวว่า “ด้วยบารมีของโอรส
สวรรค์ อาจารย์ท่านเคยกล่าวเอาไว้ว่า หากไม่เป็นเพราะโอรส
สวรรค์ได้มอบสุดยอดศิลาเซียนไว้ให้ ก็คงไม่สามารถยืนหยัดมาได้
จนถึงทุกวันนี้”

เกรงว่าบนโลกนี้คงมีคนเพียงไม่กี่คนที่ยังคงจดจำชื่อเทพแท้จริง
สยบโลกกันต์ได้ แต่ที่ ประวัติความเป็นมาของเขานับว่าน่าเกรง
กลัวยิ่งนัก เขาเป็นผู้ที่สามารถอดทนจนผ่านกาลเวลามาได้อย่าง
ยาวนาน ต่อให้ภายในพรรคปกฟ้าเองก็มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่มี
สิทธิ์ได้พบตัวของเขา

ถึงแม้หัวหน้าพรรคตู่เทียนจะเป็นศิษย์ของเทพแท้จริงสยบโลกกันต์
แต่ในความเป็นจริง เทพแท้จริงสยบโลกกันต์ไม่ค่อยได้ถ่ายทอดวิชา
ให้กับเขา การฝึกของหัวหน้าพรรคตู่เทียนมาจากการชี้แนะของ
บรรพบุรุษคนอื่นๆ ภายในพรรคปกฟ้า

สหายเก่ายังคงอยู่ ทำให้หลี่ชียเอต้องทอดถอนใจด้วยความหดหู่
ออกมา ผ่านมาเป็นพันล้านปีแล้ว ผู้ที่ติดตามเขาแล้วสามารถมี
ชีวิตอยู่จนถึงปัจจุบันนับว่ามีอยู่ไม่มากแล้ว

“โอรสสวรรค์ต้องการพบกับอาจารย์หรือไม่?” หัวหน้าพรรคตู่
เทียนขอความเห็นจากหลี่ชียเอ

“ไม่ละ” หลี่ชียเอสายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “หากสยบโลกันต์กลับคืนสู่
โลกปัจจุบันอีกก็ยากจะผืนิกร่างได้อีกต่อไป ข้าเองก็ไม่ได้มี
เรื่องราวสำคัญอะไรเป็นพิเศษ คงไม่ต้องไปรบกวนเขาจะดีกว่า”

หลี่ชียเอมองดูหัวหน้าพรรคตู่เทียน กล่าวว่า “ที่ข้ามาครั้งนี้ก็เพื่อ
ต้องการสิ่งของสิ่งหนึ่งจากพวกเจ้า วั้ข้าใช้เสร็จแล้วก็จะส่งคืนมา
ให้กับพวกเจ้า”

“ไม่ทราบว่สิ่งทีโอรสสวรรค์ต้องการคือสิ่งใด?”

หลี่ชียเอเอ่ยขึ้นมาอย่างช้าๆ ว่า “ครั้งนั้นข้าได้มอบของสิ่งหนึ่งไว้
ให้กับมู่เทียน หากข้าจำไม่ผิดละก็ เขาได้เก็บของสิ่งนี้เอาไว้ที่เขา
ด้านหลัง”

“ของสิ่งนี้...” เมื่อหัวหน้าพรรคตุเทียนได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ จึงรู้ได้ทันทีว่าสิ่งที่หลี่ชียเอ่ต้องการนั้นคือสิ่งใด เขาถึงกับแสดงท่าทีลังเลขึ้นมา ฤมื่อไปมา ท่ามีเหมือนกลืนไม่เข้าคายไม่ออก

“เป็นอะไรไป ไม่สะดวกกรี? ” หลี่ชียเอ่จ้องมองไปยังหัวหน้าพรรคตุเทียน เอ่ยขึ้นอย่างช้าๆ

ท่าทีของหัวหน้าพรรคตุเทียนดูอึดอัดยิ่งนัก เขาหัวเราะแห้งๆ ลังเลนิดหนึ่ง กล่าวว่า “เทียนจื่อ สิ่ง สิ่ง สิ่งของชั้นนี้ พวก พวก พวกเรา ...”

หัวหน้าพรรคตุเทียนอีกๆ อักๆ อยู่ตั้งนาน สุดท้ายแล้วก็ไม่ได้พูดออกมาสักที ความจริง ตัวหัวหน้าพรรคตุเทียนเองก็รู้สึกชนหัวลูก เขาไม่รู้ว่าสมควรพูดเช่นใดออกมา

“ทำไมรี หรือพวกเจ้าไม่ยินยอม? ” หลี่ชียเอ่ถึงกับหรี่ตาสองข้างลง มองดูหัวหน้าพรรคตุเทียน

“ไม่ ไม่ ไม่ใช่ พวกเราไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น...” เมื่อเห็นหลี่ชียเอ่หรือตาทั้งสองหัวหน้าพรรคตู่เทียนพลันรู้สึกตระหนกยิ่งนัก คนอื่นอาจจะไม่รู้ แต่ว่า ตัวเขาเองรู้ดีทุกอย่างว่าตัวเองกำลังเผชิญหน้าอยู่กับสิ่งที่ดำรงอยู่เช่นใด

หัวหน้าพรรคตู่เทียนเร่งรีบตอบว่า “เทียนลื่อ เรื่อง เรื่องนี้ใช้ว่าพวกเราไม่ยอม เรื่อง เรื่อง เรื่องนี้พวกเราเองก็พูดไม่ออก คำ คำ คำพูด เช่นนี้ พวก พวก พวกเราในฐานะผู้เยาว์ ไม่ ไม่ ไม่สมควรพูดคำๆ นี้ออกมา”

“พูดออกมาเถอะ ละเว้นโทษให้กับเจ้า” หลี่ชียเอ่โบกมือเบาๆ

หัวหน้าพรรคตู่เทียนรู้สึกได้ว่าชนหัวลุก เวลาที่เขารู้สึกอึดอัดจนพูดไม่ออก และในที่สุดเขาก็เข้าใจแล้วว่า เหตุใดบรรดาบรรพบุรุษทั้งหลายจึงไม่ยอมออกหน้า นี่เท่ากับเป็นการจับเขาขึ้นไปปิ้งย่างบนตะแกรงนะเนี่ย

ทว่า หัวหน้าพรรคตู่เทียนจำเป็นต้องเผชิญหน้ากับมัน เขาหัวเราะแห้งๆ หลายครั้ง ฤมื่อไปมา ยิ้มแหยๆ กล่าวว่า “เรื่อง เรื่อง เรื่องนี้มันเป็น เป็น เป็นอย่างนี้ ถ้าหากว่าโอรสสวรรค์ท่านไม่ยอมรั้งอยู่

ที่นี่ หรือจะกล่าวว่า หากโอรสสวรรค์ท่าน ท่าน ท่านมาเอาสิ่งของ
สิ่งนั้นล่ะก็ ท่าน ท่าน ท่านต้องแต่งงานกับธิดาสวรรค์ของพวกเรา”

“ธิดาสวรรค์ พวกเจ้ามีธิดาสวรรค์ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน? ” หลี่ชียเอ่หรือ
ตาทีหนึ่ง ล้วงมองหัวหน้าพรรคตู่เทียน

หัวหน้าพรรคตู่เทียนต้องร้องอยู่ในใจ แล้วทำไมเรื่องเช่นนี้จะต้อง
เป็นเขา ได้แต่ฝืนกล่าวออกไปว่า “ความจริงแล้ว คำ คำ คำกล่าว
เช่นนี้เพิ่งจะเริ่มมีขึ้นในยุคของราชันเซียนมู่เทียน ความ ความ
ความจริง ก่อน ก่อนหน้านั้น ไม่ ไม่ ไม่เคยปรากฏมาก่อน บังเอิญ
สายเลือดชาติ ชาติ ชาตินี้ได้กำเนิดธิดาสวรรค์ขึ้นมาพอดี”

หลี่ชียเอ่ถึงกับหรีตาทีหนึ่ง ล้วงมองหัวหน้าพรรคตู่เทียน กล่าวอย่าง
ซ้าๆ ว่า “จะเป็นธิดาสวรรค์อะไรเข้าไม่ใส่ใจ อยากรีก็ตาม เรื่องของ
ซ้ายังไม่ถึงกับต้องให้ผู้อื่นมาตัดสินใจแทนซ้า หัวหน้าพรรคตู่เทียน
เจ้าน่าจะเข้าใจดี หากซ้าต้องการจะเอาสิ่งนั้นไป ไม่จำเป็นต้อง
ได้รับความเห็นชอบจากพวกเจ้า ที่ซ้ามาวันนี้ เป็นการให้เกียรติ
กับทุกคน! ”

“โอรสสวรรค์ ท่าน ท่าน ท่านอย่าเข้าใจผิด” หัวหน้าพรรคตู่เทียน
รู้สึกตระหนกยิ่งนัก รีบเร่งกล่าวว่า “พวก พวก พวกเราไม่ได้

หมายความว่าอย่างนั้น พวก พวก พวกเราไม่กล้าทำให้โอรสสวรรค์
ต้องลำบากอย่างเด็ดขาด เพียง เพียง เพียงแต่คำสั่งบรรพชนไม่
สามารถขัดได้ ราชันเซียนมู่เทียนเคยมอบคำสั่งบรรพชนเอาไว้
บอก บอกว่าโอรสสวรรค์ได้ตกปากรับคำด้วยตนเองมาแล้ว”

“ข้าตกปากรับคำด้วยตนเอง? ข้าไปรับปากว่าจะแต่งงานกับธิดา
สวรรค์ของพวกเจ้าตั้งแต่เมื่อไหร่?” หลี่ชียเอถึงกับหรีตาขึ้น จ้อง
มองไปยังหัวหน้าพรรคตู่เทียน

“โอรสสวรรค์ พวก พวก พวกเรามี มี มี มีบันทึกคำสั่งเสียด้วย
ลายมือของบรรพจารย์เอง เรื่อง เรื่อง เรื่องนี้พวกเราไม่ได้กรูเรื่อง
ขึ้นมาเอง” หัวหน้าพรรคตู่เทียนกล่าวด้วยความรู้สึกอกสั่นขวัญ
หาย เหล่าบรรพบุรุษรู้ว่าจะต้องเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นมา ยังจะให้เขามา
เป็นหนังหน้าไฟอีก!

“เออละ เอาบันทึกลายมือคำสั่งเสียของมู่เทียนมาให้ข้าดูซิ” หลี่ชียเอ
โบกมือไปมา ความจริง เขายังคงนึกไม่ออกว่าตัวเองไปรับปาก
ราชันเซียนมู่เทียนว่าจะแต่งงานกับธิดาสวรรค์อะไรนั้นตั้งแต่
เมื่อไหร่

หัวหน้าพรรคตู่เทียนจึงรีบเร่งไปอัญเชิญคำสั่งเสียของบรรพจารย์
ผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ ในที่สุด หัวหน้าพรรคตู่เทียนได้อัญเชิญคำสั่ง
เสียมาได้แล้ว อาศัยสองมือมอบกล่องวิเศษให้กับหลี่ชีย่ไบหนึ่ง

หลี่ชีย่ไบรับเอากล่องวิเศษมาเปิดออกดู ภายในบรรจุบันทึกเล่มหนึ่ง
เมื่อพลิกเปิดออกมาพลันปรากฏสุดยอดอำนาจราชันเซียนที่หน้า
เกรงขามพวยพุ่งออกมา ซึ่งเป็นอำนาจราชันเซียนที่มาจากราชัน
เซียนหมู่เทียนผู้ล่องลับ ไม่สามารถปลอมแปลงได้อย่างแน่นอน

“เม่ง เจ้าหนูหมู่เทียนนี่บังอาจกล้าหลอกข้า!” ครั้นหลี่ชีย่ไบได้อ่าน
บันทึกแล้วอดที่จะสบถออกมาไม่ได้

ขณะที่หัวหน้าพรรคตู่เทียนตัวสั่นงันงก เขารู้สึกขนลุกชูในใจ เขา
กลัวหลี่ชีย่ไบจะบ้าคลั่งขึ้นมาจริงๆ มันคือข้อตกลงระหว่างโอรส
สวรรค์กับราชันเซียน หากแม่ต้องลามมาถึงผู้เยาว์อย่างพวกเขาละ
ก็ พวกเขาคงพูดอะไรไม่ออกแล้วละ

สำหรับหัวหน้าพรรคตู่เทียนแล้ว เขารู้สึกลำบากใจเป็นที่สุด
บรรดาบรรพบุรุษทั้งหลายรู้อยู่แล้วว่า จะต้องเกิดเหตุการณ์เช่นนี้
ขึ้น จึงไม่ยอมเสนอหน้าออกมา แต่ให้เขามาเป็นหน้าหน้าไฟแทน!

หลี่ชียเอ่ถึงตัวนั่งลงบนเก้าอี้ โยนบันทึกลงกลับลงไปในกลุ่มใบนั้น หัวเราะเจื่อนๆ ทีหนึ่ง ตลอดเวลาที่ผ่านมา มีแต่เขาเท่านั้นที่หลอกคนอื่น มาคราวนี้ เขากลับต้องถูกราชันเซียนมู่เทียนหลอกเอาเข้าให้

ครานั้น ราชันเซียนมู่เทียนได้เคยมาหวานล่อมให้เขากลับไปที่ พรรคปักษา แต่ว่า เขาไม่ได้กลับไป เพียงแต่ได้รับปากเงื่อนไซข้อหนึ่งเอาไว้ "ไม่นึกเลยว่า ราชันเซียนมู่เทียนกลับหลอกเขาเข้าให้

"โอรสสวรรค์เรื่อง เรื่อง เรื่อง..." หัวหน้าพรรคตู่เทียนล้งเลอยู่ครู่ใหญ่ จึงบากหน้ากล่าวออกไปว่า "เรื่องธิดาสวรรค์ เรื่องนี้ท่าน ท่าน..."

หลี่ชียเอ่ได้แต่ทอดถอนใจออกมาอย่างจนปัญญา คราวนี้ ถูกราชันเซียนมู่เทียนหลอกเอาเสียแยเลย

"ถ้าหากเจ้าหนุมู่เทียนยังอยู่ละก็ ข้าจะต้องอัดมันให้นวมไปเลย!" หลี่ชียเอ่กล่าวว่า "ข้าสอนวิชาหลอกคนให้กับเขา เขาถึงกับนำมันมาใช้กับข้าได้!"

“เรื่อง เรื่อง เรื่อง เรื่องนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับบรรพจารย์”ไม่ ไม่ ไม่
เกี่ยวกับผู้เยาว์อย่างพวกเรา...” หัวหน้าพรรคตุเทียนรีบเร่งแยกแยะ
เรื่องราวออกมาให้ชัดเจน เขาไม่ต้องการเผชิญหน้ากับโอรส
สวรรค์ที่กำลังคลั่ง ซึ่งสิ่งนี้คือสาเหตุที่บรรดาบรรพบุรุษไม่ยอม
เสนอหน้าออกมานั่นเอง

Novel-Lucky

ตอนที่ 940 ซู่เจิน

<https://novel-lucky.com>

หลี่ชียเอถึงกับนั่งนิ่งเงียบอยู่ตรงนั้น แม้ว่าครานั้นเขาไม่เคยบอกว่า จะแต่งงานกับธิดาสวรรค์อะไรนั้น แต่ทว่า ราชนันเซียนมู่เทียนลงใจ ขุดหลุมพรางให้เขาต้องกระโดดลงไป เท่ากับเป็นการบงบอกว่าเขาได้ตอบตกลงในเรื่องนี้แล้ว

“โอรสสวรรค์ เรื่องนี้ เรื่องนี้ เรื่องนี้ท่านเห็นว่า ท่านเห็นว่าควรทำเช่นใด?” หัวหน้าพรรคตู่เทียนเห็นหลี่ชียเอนิ่งเงียบ จึงรวบรวมความกล้าขึ้นเอ่ยถามตัวสั้นเหาออกไป

หลี่ชียเอมองดูหัวหน้าพรรคตู่เทียน กล่าวว่า “ข้าพูดแล้วย่อมต้องทำตามทีพูด หนึ่งคำพูดตั้งทองพันชั่ง ในเมื่อข้ารับปากว่าจะแต่งงานกับนาง ข้าก็ต้องแต่งงานกับนาง!”

หัวหน้าพรรคตู่เทียนถึงกับโล่งอกต้องเอามือป้ายเหงื่อเย็นที่อยู่บนหน้าผาก เมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ชียเอ หากว่าโอรสสวรรค์ไม่ยอมรับเรื่องนี้ พวกเขาก็จนด้วยเกล้า เนื่องจากไม่มีใครรู้ว่า รายละเอียดของเรื่องราวที่เกิดขึ้นในครั้งนั้นเป็นเช่นใด

ยิ่งไปกว่านั้น พวกเขาในฐานะศิษย์ ไม่มีสิทธิไปร้องขอหรือบังคับ
โอรสสวรรค์ไปกระทำเรื่องใดเรื่องหนึ่งอยู่แล้ว

“แต่ทว่า เรื่องราชินีสวรรค์เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้” หลี่ชีย่สายหน้า
เบาๆ กล่าวว่า “หากว่านางยินยอม ข้าสามารถมอบตำแหน่งสนม
กับนางได้”

“เรื่องนี้...” หัวหน้าพรรคตู่เทียนพลันรู้สึกลำบากใจขึ้นมาเมื่อได้ยิน
เช่นนี้ ความจริงแล้ว เขาไม่มีสิทธิในการจัดการกับเรื่องนี้โดย
สิ้นเชิงอยู่แล้ว เขาจึงไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรออกมา

“ข้ายินดี!” ขณะที่หัวหน้าพรรคตู่เทียนกำลังลำบากใจ ไม่รู้ว่าควร
จะพูดอย่างไร เสียงที่ดังแว้งวานเสียงหนึ่งดังขึ้น ปราบกฏคนหนึ่ง
บุกเข้ามาจากด้านนอก

หัวหน้าพรรคตู่เทียนรู้สึกตื่นตระหนกจนวิญญานแทบออกจากร่าง
เมื่อได้เห็นผู้ที่บุกรุกเข้ามา รีบเร่งเข้าขวางเอาไว้ กล่าวว่า “ซูเจิน
เจ้า เจ้า เจ้าไม่ควรเข้ามาเช่นนี้นะเนี่ย!”

“หัวหน้าพรรค นี่เป็นเรื่องสำคัญชั่วชีวิตของข้า ข้ามีสิทธิได้รับรู้”
หญิงสาวที่บุกรุกเข้ามา กล่าวออกมา น้ำเสียงของนางน่าฟังมาก
แค่ได้ยินเสียงของเขาก็เหมือนได้เสวยสุขอย่างบอกไม่ถูก

แค่ได้ยินน้ำเสียงของนางก็เข้าใจได้ทันทีว่าต้องเป็นหญิงงาม
แน่นอน เสียงของนางดังกังวานชัดเจนแผงไว้ซึ่งความอ่อนนุ่มอยู่
สามส่วน ฟังแล้วบังเกิดความรู้สึกที่สบาย

“ให้นางเข้ามาเถอะ” หลี่ชีย่กล่าวกับหัวหน้าพรรคดูเทียบที่ขวาง
นางไว้ว่า “ถูกต้อง นี่เป็นเรื่องสำคัญชั่วชีวิตของนาง นางมีสิทธิ
ตัดสินใจได้”

หัวหน้าพรรคดูเทียบฉุนด้วยเกล้า ได้แต่ปล่อยให้นางได้เข้าไป
ภายในใจของเขารู้สึกเหงือตก ด้วยเกรงว่าหากโอรสสวรรค์เห็นรูป
โฉมของนางแล้วจะต้องคลั่ง

หญิงสาวก้าวเดินไปหยุดอยู่ตรงหน้าหลี่ชีย่ ล้อมมองตรงไปยังหลี่
ชีย่ด้วยความกล้าหาญ ไม่มีอ่อนข้อให้แม้แต่น้อย ไม่ได้หวาดหวั่น
เพราะฐานะของหลี่ชีย่แม่เพียงน้อยนิด

หลี่ชีย่พินิจพิจารณาหญิงสาวที่อยู่ตรงหน้า นางสาวชุดอาภรณ์สี
ขาวทั้งชุด ตรงเอวห้อยหยกมรกตชิ้นหนึ่ง นางแต่งตัวด้วยชุดที่
เรียบง่าย แต่ทว่า ด้วยความเรียบง่ายเช่นนี้ของนางกลับทำให้แลดู
มีรสนิยมที่สูงส่ง

ภายใต้ชุดที่หลวมเช่นนี้ยังคงสามารถมองเห็นทรวดทรงองค์เอวที่
สมบูรณ์ของนางได้เช่นเดิม แม้เสื้อผ้าที่หลวมและมีขนาดใหญ่ก็
ไม่อาจปิดบังซ่อนเร้นร่องอกที่ชูชันของนางได้! รูปร่างที่สูงโปร่ง
ช่วงขาที่เรียวยาว เอวที่พลิ้วไหว ไหล่ที่ได้รูป เรียกได้ว่า ทรวดทรง
ของหญิงสาวที่อยู่ตรงหน้าไร้ที่ติจริงๆ

พลันที่เห็นรูปร่างเช่นนี้ก็รู้ได้ทันทีว่าต้องเป็นสาวงามคนหนึ่งอย่าง
แน่นอน สาวงามที่เป็นหนึ่งไม่เป็นสองรองใคร

สิ่งเดียวที่มองไม่เห็นก็คือรูปโฉมของนาง ซึ่งถูกปิดเอาไว้ด้วยผ้า
โปร่งบาง เห็นเพียงแววตาที่สว่างไสวคู่นั้น!

ศิษย์พรรคปักษีฟ้าซู่เจิน คารวะโอรสสวรรค์” เมื่อยืนอยู่ตรงหน้าหลี่
ชีย่แล้ว หญิงสาวได้โค้งคำนับ กล่าวด้วยน้ำเสียงที่ชัดเจนกังวาน
น่าฟังมาก เมื่อได้ยินเสียงเช่นนี้พลันจินตนาการถึงหญิงสาวที่
งดงามพริ้วไหวยืนอยู่ตรงหน้า

หลี่ชีย่จ้องมองดูหญิงสาวตรงหน้าที่ชื่อซู่เจิน กล่าวอย่างช้าๆ ว่า
“แกะผ้าคลุมหน้าของเจ้าออก ให้ข้าได้เห็นหน้าหน่อยซิ”

พลันที่หลี่ชีย่กล่าวคำๆ นี้ออกมา หัวหน้าพรรคตู่เทียนรู้สึกละอายเหมือน
หัวใจตกลงไปอยู่ตาตุ่ม เกือบจะร้องออกมา แต่ดีที่เขายังคงอดกลั้น
เอาไว้ได้

ซู่เจินกลับไม่สะทกสะท้าน ค่อยๆ แกะผ้าคลุมหน้าออกมา และจ้อง
มองตรงไปยังหลี่ชีย่

ไม่ว่าจะเป็นผู้ใดก็ตาม หากเห็นรูปร่างของซู่เจินและได้ยินเสียงของ
นางแล้ว ต้องเข้าใจว่านางต้องเป็นโฉมตรูที่งดงามอย่างแน่นอน

แต่ทว่า เมื่อได้เห็นหน้าตาที่แท้จริงของซู่เจินแล้ว เกรงว่าคงมีผู้คน
จำนวนไม่น้อยต้องรู้สึกตระหนกจนกระโดดตัวลอย กระทั่งมีผู้คน
ต้องร้องเสียงแหลมดังออกมา

หน้าตาของซู่เจินช่างตรงกันข้ามกับรูปร่างของนาง รูปร่างของนาง
นับได้ว่าสมสมบูรณ์แบบมาก แต่ทว่า บนใบหน้าของนางกลับเต็มไปด้วย

ด้วยลวดลายจำนวนนับไม่ถ้วน ซึ่งลวดลายเหล่านี้มีความแปลก
ประหลาดเป็นอันมาก ดูไปแล้วคล้ายเป็นรอยเหยี่ยวบน แต่ก็ไม่
เหมือน ประดุจว่าใบหน้าของนางถูกใครเขาสลักคำสาปที่น่ากลัว
ที่สุดในโลกเอาไว้ไว้อย่างนั้น

รูปลักษณะเช่นนี้ของซูเจินให้ความรู้สึกกับผู้คนถึงความอัปลักษณ์
และดुर้าย เหมือนว่าภายในนั้นแฝงเอาไว้ซึ่งความน่ากลัวที่สุด
เอาไว้ ทำให้ผู้พบเห็นต้องตัวสั่นเป็นลูกนก หลายคนที่ไม่เห็นโฉม
หน้าของนางแล้วไม่ต้องการเห็นเป็นครั้งที่สองอีก

หลังจากที่ซูเจินแกะผ้าคลุมหน้าออกแล้ว กระทั่งหัวหน้าพรรคดู
เทียนยังไม่อยากจมอง ไซ้ว่าเขาจะรู้สึกรังเกียจหน้าตาที่ดู
อัปลักษณ์และดुर้ายของซูเจิน แต่เป็นเพราะเขาไม่ต้องการเห็นซู
เจินต้องได้รับกระหนาบกระเทือนใจจากเรื่องนี้

หัวหน้าพรรคดูเทียนทอดถอนภายในใจเบาๆ เขารู้อยู่แล้วว่า จะช้า
หรือเร็ววันนี้ก็ต้องมาถึง การให้โอรสสวรรค์แต่งงานกับศิษย์ของ
พรรคปักษีฟ้าก็เป็นการบังคับฝืนใจแล้ว ด้วยรูปลักษณะของซูเจิน ไม่
ว่าใครก็ไม่ยินดีแต่งงานด้วยอยู่แล้ว ยิ่งไม่ต้องพูดถึงโอรสสวรรค์ที่
มีฐานะสูงเด่น

“หากโอรสสวรรค์ไม่ต้องการแต่งงานกับซูเจิน ซูเจินก็ไม่โทษโอรสสวรรค์ นี่คือชะตาของซูเจินเอง พลันที่ถือกำเนิดมา ก็ถูกลิขิตเอาไว้ว่าเป็นธิดาสวรรค์ อยู่คือคนของโอรสสวรรค์ ตายก็เป็นคนของโอรสสวรรค์!” ซูเจินที่เผยให้เห็นถึงโฉมหน้าที่แท้จริงไม่ได้รู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ ยังคงไม่สะทกสะท้าน นางเพียงเอ่ยขึ้นอย่างช้าๆ

“โอรสสวรรค์ เรื่องนี้ไม่อาจโทษซูเจินได้ นาง นาง นางมีรูปโฉมเช่นนี้มาแต่กำเนิด” หัวหน้าพรรคตู่เทียนรีบเร่งกล่าวว่า “ลวด ลวด ลวดลายบนใบหน้าของนางเป็นรอยที่ถาวร ไม่สามารถลบเลือนให้หายไปได้ พวก พวก พวกเรา...”

หลี่ซีเยโบกมือเบาๆ ตัดบทหัวหน้าพรรคตู่เทียน เขาจ้องมองดูลวดลายที่อยู่บนใบหน้าของซูเจินอย่างจริงจัง จากนั้น กล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “นับแต่อดีตกาลมา มีคนลักษณะเช่นใดที่ข้าไม่เคยพบเห็นมาก่อน? กล่าวสำหรับข้าแล้ว รูปลักษณ์ กายเนื้อมันก็แค่สังขารเท่านั้น ไม่มีคุณค่าที่จะกล่าวถึง จะสวยงามหรืออัปลักษณ์หาได้มีความสำคัญไม่สำหรับข้า”

“ความหมายของโอรสสวรรค์...” หัวหน้าพรรคตู่เทียนรู้สึกดีใจเป็นอย่างยิ่ง เมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้

หลี่ซีเยมองดูซูเจิน กล่าวอย่างขำๆ ว่า "สิ่งที่ข้าเคยลั่นวาจาเอาไว้ เป็นจริงได้เสมอ เมื่อข้าให้คำมั่นกับมู่เทียนเอาไว้แล้ว ข้าก็ต้องทำได้! หากเจ้ายินดีสะก๊ ข้าสามารถแต่งงานกับเจ้าได้ แต่ว่า ตำแหน่งภรรยาไม่สามารถให้กับเจ้าได้! ที่เป็นเช่นนี้ไม่ใช่เป็นเพราะรูปลักษณะของเจ้า! กล่าวสำหรับข้าแล้ว เกรงว่าไม่มีใครในโลกนี้สามารถเป็นภรรยาของข้าได้! ข้าให้ทางเลือกเจ้าสองทาง หนึ่งเป็นภรรยาน้อยของข้า สอง เป็นคนสนิทของข้า ในเมื่อเจ้ารู้เรื่องราวมากมายเกี่ยวกับข้า ก็มีคุณสมบัติเพียงพอที่จะอยู่ข้างกายข้า คอยติดตามอยู่ข้างกายข้า! "

"ข้ายินดี!" ซูเจินตอบโดยไม่ต้องไตร่ตรอง กล่าวว่า "ไม่ว่าจะเป็นอะไร ขอเพียงโอรสสวรรค์สั่งการมาคำหนึ่ง ข้ายินดีทุกอย่าง! "

"งั้นดีมาก" หลี่ซีเยพยักหน้า กวักมือเรียกนาง "เข้ามาใกล้ๆ ให้ข้าได้เห็นใบหน้าของเจ้า"

ซูเจินเดินเข้าไปหาอย่างไม่ลังเล ไม่มีท่าทีที่อดอ้อน ไม่มีความรู้สึกไม่สบาย ช่างไม่สะทกสะท้านอะไรอย่างนั้น

ซูเจินยืนอยู่ด้านหน้าของหลี่ซีเยในระยะใกล้แค่เอื้อม หลี่ซีเยยื่นมือ
ลูบไล้ใบหน้าที่นางเบาๆ รับรู้ถึงความอ่อนนุ่มของใบหน้า ลูบไล้
อย่างแผ่วเบา ลูบไล้ได้อย่างนั้นครั้งแล้วครั้งเล่า

ซูเจินเองก็ยืนนิ่งอยู่อย่างนั้นโดยไม่ได้กล่าวสิ่งใดออกมาแม้แต่คำ
เดียว ท่าทางเป็นไปอย่างธรรมชาติมาก ทุกอิริยาบถของนาง มี
ความเยือกเย็นและเฉยเมยยิ่ง

หัวหน้าพรรคตู่เทียนที่ยืนอยู่ด้านข้างถึงกับกลั่นลมหายใจเอาไว้
เขาไม่กล้าที่จะกล่าวสิ่งใดออกมาแม้แต่คำเดียว

“เป็นไปไม่ได้” หลังจากหลี่ซีเยได้ลูบไล้ใบหน้าที่นางแล้ว
ครั้งแล้ว รู้สึกตกใจอย่างยิ่ง จ้องมองดูซูเจินแล้วกล่าวว่า “นี่มันเป็น
เรื่องที่เป็นไปไม่ได้ เจ้ามีสายเลือดของฉวีเจินอยู่ในครอบครอง!”

“โอรสสวรรค์ก็รู้ถึงสิ่งนี้” หัวหน้าพรรคตู่เทียนตกใจยิ่งนัก กล่าวว่า
“ที่โอรสสวรรค์กล่าวมานั้นถูกต้อง ซูเจินคือทายาทของปฐมบรรพ
บุรุษ”

“ไม่...” หลีชีเย่โบกมือเบาๆ ตัดบทของหัวหน้าพรรคตู่เทียน “ฉวีเงินมีทายาทหรือไม่ข้ายอมรู้ดี หากฉวีเงินมีทายาทจริง สายเลือดนี้ควรจะได้สืบสานมาตั้งแต่ต้นแล้ว”

“ครั้งนั้นมู่เทียนได้ทำอะไรไป!” เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้ หลีชีเย่ได้นึกถึงความเป็นไปได้อีกอย่าง ล้วงมองหัวหน้าพรรคตู่เทียนแล้วกล่าวอย่างช้าๆ

“เรื่อง เรื่อง เรื่องนี้ เรื่องนี้ศิษย์ไม่รู้แน่ชัดแล้วละ” หัวหน้าพรรคตู่เทียนกล่าวว่า “รายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องนี้ บรรพบุรุษราชันเซียนมู่เทียนก็ไม่ได้บอกกล่าวต่อชนรุ่นหลัง ฟังคำจากอาจารย์แล้ว ดูเหมือนว่าอาจารย์ก็ 모르แน่ชัดเกี่ยวกับเรื่องนี้เช่นกัน”

“ได้ยืมว่า หลังจากยุคของราชันเซียนมู่เทียนไปแล้ว สายของซูเจินจึงได้ปรากฏขึ้นที่พรรคปกฟ้า เป็นท่านที่บ่งชี้ว่าสายนี้แหละที่เป็นเชื้อสายทายาทของปฐมบรรพบุรุษ แต่ว่า เจกเช่นสายเลือดตั้งซูเจินนี้ได้ปรากฏขึ้นเฉพาะยุคนี้เท่านั้น อีกทั้งมีเพียงซูเจินเพียงคนเดียวเท่านั้น” หัวหน้าพรรคตู่เทียนได้เล่าเรื่องทั้งหมดที่ตนเองรับรู้มาให้กับหลีชีเย่

หลังจากฟังความจากหัวหน้าพรรคตุเทียนแล้ว หลี่ซิเย่บ่นพึมพำออกมา หากจะกล่าวว่าเป็นเชื้อสายของราชันเซียนฉวีเจิน ยังมีความเป็นไปได้อย่างหนึ่ง!

หลี่ซิเย่มองดูซูเจิน จากนั้นกล่าวอย่างช้าๆ ว่า “หากจะกล่าวให้ถูกต้อง เจ้ามีสายเลือดของฉวีเจินไว้ในครอบครอง แต่ไม่ใช่ทายาทของฉวีเจิน”

ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว เขามองดูลาวดลายุที่อยู่บนใบหน้าของซูเจิน กล่าวหาว่า “ไม่ว่าเจ้าจะปฏิบัติต่อใบหน้าของตนเช่นใดก็ตาม ข้าหวังว่าเจ้าจะได้เข้าใจเรื่องๆ หนึ่ง การมีรูปลักษณะเช่นนี้จะต้องไม่รู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ สมควรอย่างยิ่งที่จะกล่าวว่า เจ้าควรถือเป็นความภาคภูมิใจอย่างหนึ่งเสียด้วยซ้ำ! การที่เผ่าพันธุ์ของเจ้าสามารถสามารถปรากฏลักษณะเช่นนี้ได้ก็นับเป็นสิ่งที่พบเห็นได้ยากยิ่ง ในสายเลือดของพวกเขาเจ้าถือเป็นสัญลักษณ์ที่มีค่ายิ่งนัก!”

“พวกเราเป็นเผ่าพันธุ์ใดกันแน่? เป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์หรือไม่?” ซูเจินอดจะถามออกไปไม่ได้

ความจริงแล้ว หัวหน้าพรรคตุเทียนก็จ้องมองไปที่หลี่ซิเย่ ในใจของเขาก็เต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็น

แม้ว่าทุกคนต่างก็รู้ว่า ราชันเซียนฉวีเจินเป็นปฐมบรรพบุรุษของ
พรรคปุกฟ้า แต่ทว่า ตัวตนของราชันเซียนฉวีเจินเป็นปริศนามา
โดยตลอด ไม่มีใครรู้ถึงประวัติความเป็นมาของราชันเซียนฉวีเจิน
ไม่มีใครรู้ว่าราชันเซียนฉวีเจินเป็นบุรุษหรือสตรี

กระทั่งเคยมีผู้คนกล่าวไว้ว่า ราชันเซียนฉวีเจินคือราชันเซียนที่
อยู่บนโลกชั้นที่สุด มีตำนานเล่าขานกันว่า หลังจากที่ราชัน
เซียนฉวีเจินได้บรรลุเป็นราชันเซียนแล้วก็ได้หายสาบสูญไป

รายละเอียดจะเป็นเช่นใดนั้น ชนรุ่นหลังไม่มีใครล่วงรู้ แม้แต่เทพ
แห่งริงสยบโลกกันต์ที่เป็นอาจารย์ของหัวหน้าพรรคตู่เทียนก็ไม่รู้
ถึงความลับที่ซ่อนอยู่ภายใน

เรื่องนี้แหละหรือ ในขณะนี้เจ้ายังไม่ต้องไปรับรู้” หลี่ซิเย่สายหัวเบาๆ
กล่าวว่า “หากเจ้ามีความพยายาม เมื่อถึงวันนั้น ข้าจะให้เจ้าได้
รับรู้ถึงความลับที่ซ่อนอยู่ภายใน”

ซู่เจินอดจะเอ่ยถามขึ้นมาไม่ได้ว่า “วันนั้น ถือเป็นอะไรมาเป็น
เกณฑ์ตัดสิน?”

“วันที่เจ้าได้หวนกลับคืนสู่ความเป็นลักษณะดั้งเดิมของบรรพบุรุษ
ในวันนั้น” หลี่ชีย่ลู่บไล้ไบหน้าของนางเบาๆ กล่าวว่า “จำเอาไว้
มันไม่ใช่เป็นภาระของเจ้า และไม่ใช่เป็นความน้อยเนื้อต่ำใจของ
เจ้า มันไม่ได้อัปยศ เจ้าต้องรู้ถึงสาเหตุของการดำรงอยู่ของมัน
สิ่งที่ซ่อนเร้นอยู่ภายในจะต้องอยู่เหนือความคาดคิดของเจ้า”

Novel-Lucky

ตอนที่ 941 ซาดิกำเนิดของซู่เจิน

<https://novel-lucky.com>

ซู่เจินจ้องมองดูหลี่ซีเย เอยขึ้นอย่างช้าๆ ว่า "หวนกลับสู่ลักษณะดั้งเดิมของบรรพบุรุษ อย่างไรก็ตามจะถือว่าได้หวนกลับสู่ลักษณะดั้งเดิมของบรรพบุรุษแล้ว?"

หลี่ซีเยเองก็จ้องมองซู่เจินอย่างละเอียด ลูบไล้ลวดลายที่ปรากฏอยู่บนใบหน้าของนาง การได้มองเห็นลวดลายที่ถึยบทำให้เขาหวนนึกถึงอะไรต่อมิอะไรมากมาย เรื่องราวในอดีตที่เคยถูกปิดผนึกเอาไว้ได้ลอยขึ้นมาอยู่กลางใจ

หลี่ซีเยได้ดึงมือกลับมา มองดูซู่เจินแล้วกล่าวว่า "แล้วเจ้าละ เจ้ามีความเข้าใจในประวัติความเป็นมาของตนเองมากน้อยเท่าไร? เจ้ามีความเข้าใจในบรรพบุรุษของตนเองมากน้อยเพียงใด?"

"ถ้าเช่นนั้น ข้าคือเผ่าพันธุ์อะไรกันแน่?" ซู่เจินย้อนถามกลับหลี่ซีเย

หลี่ซีเยมองดูนัยน์ตาที่สว่างไสวของซูเจิน ท่ามกลางนัยน์ตาที่สว่างไสว นั้นแฝงเอาไว้ซึ่งความฉงน เรื่องบางเรื่องแม้แต่ว่านางเองก็ไม่วู้เหมือนกัน

หลี่ซีเยละสายตากลับมา จ้องมองไปที่หัวหน้าพรรคตู่เทียน ตู่เทียนถึงกับกุมมือไปมา หัวเราะเจื่อนๆ กล่าวว่า “เรื่องนี้ศิษย์เองก็ไม่มี ความชัดเจน แม้ว่าสายของซูเจินจะมีการสืบทอดมาแล้วหลายยุคหลายสมัย แต่ทว่า รายละเอียดเกี่ยวกับความเป็นมาพวกเราเองก็ไม่มี ความชัดเจน มีเพียงบรรพจารย์มู่เทียนเท่านั้นที่รู้ แต่ว่า คำสั่งเสียบรรพชนของท่านเองก็ไม่ได้กล่าวถึงเรื่องนี้”

“โอรสสวรรค์คิดว่าข้าคือทายาทของราชันเซียนฉวีเงินจริงๆ รึ? ” ซูเจินมองดูหลี่ซีเยแล้วเอ่ยถามขึ้นอย่างช้าๆ บางที นางเองก็ ต้องการรู้คำตอบนี้เช่นกัน

สำหรับคำถามของซูเจิน หลี่ซีเยถึงกับนิ่งเงียบไปพักหนึ่ง สุดท้าย พยักหน้ากล่าวว่า “หากจะว่ากันตามความหมายที่กว้างๆ ละก็ เจ้านะเป็นทายาทของฉวีเงินจริงๆ เลือดที่ไหลรินอยู่ภายในกายของเจ้าเป็นสายเลือดของฉวีเงิน บอกตามตรงเลยนะ สายเลือดของเจ้าในเวลานี้นับว่าบริสุทธิ์ บริสุทธิ์มากๆ เลยทีเดียว สายเลือดของเจ้าแทบจะเหมือนกับของฉวีเงินในขณะนั้น และด้วยสาเหตุนี้

เอง จึงทำให้เจ้ามีลักษณะของการกลับคืนสู่บรรพบุรุษเช่นนี้
ปรากฏให้เห็น”

ซู่เจินพยักหน้า เงียบๆ เกี่ยวกับสายเลือดสายนี้ของนาง ออย่าว่าแต่
นางเลย ต่อให้เป็นผู้แก่ผู้เฒ่าของสายเลือดสายนี้ก็ไม่อาจกล่าวได้
ชัดเจน มีเพียงราชันเซียนนมุเทียนเท่านั้นที่รู้เบื้องหลังที่แท้จริง!
เวลานี้หลี่ซีเย่ในฐานะโอรสสวรรค์กล่าวเช่นนี้แล้ว นั้นยอม
หมายความว่าเป็นการบ่งชี้ความเป็นสายเลือดสายนี้ของพวกเขา
แล้ว!

แนนอน ต่อให้พวกเขาเป็นทายาทของราชันเซียนฉวีเจิน แต่พวก
เขารู้เรื่องเกี่ยวกับราชันเซียนฉวีเจินน้อยมากๆ ความจริงแล้ว
ตัวตนของราชันเซียนฉวีเจินเองก็ดูลึกลับยิ่งนัก

การทั้งกล่าวได้ว่า ราชันเซียนฉวีเจินได้ทิ้งร่องรอยเอาไว้ในโลกไม่
มาก สิ่งเดียวที่เป็นที่รับรู้ของคนทั่วไปก็คือ เป็นผู้ก่อตั้งพรรคปกฟ้า
กระทั่งมีชนรุ่นหลังกล่าวว่า พรรคปกฟ้าหาใช่ก่อตั้งโดยราชัน
เซียนฉวีเจิน รายละเอียดเกี่ยวกับเบื้องหลังของเรื่องนี้ ในยุคหลังนี้
ไม่มีใครล่วงรู้อีกเลย

เล่าลือกันว่า ภายหลังจากราชันเซียนฉวีเจินได้เป็นราชันเซียน พลันก็หายสาบสูญไป ชนรุ่นหลังต่างถือว่ราชันเซียนฉวีเจินคือ ราชันเซียนที่อยู่บนโลกชั้นที่สุด เรียกได้ว่าได้เห็นเพียงแวบเดียว เท่านั้น น้อยคนนักที่จะได้เห็นท่วงท่าที่ไร้ผู้ต่อกรของราชัน เซียนฉวีเจิน!

“แต่ว่า ถึงแม้เจ้าจะมีร่องรอยของการกลับคืนสู่ลักษณะดั้งเดิมของ บรรพบุรุษแล้วก็ตาม แต่การที่จะกลับคืนสู่ลักษณะดั้งเดิมบรรพ บุรุษสำหรับเจ้าแล้ว ก็หาใช่เป็นเรื่องที่ง่ายดายนัก” หลี่ชีย่กล่าว กับซูเจิน

“ไม่ทราบว่าจะต้องทำเช่นใด จึงสามารถกลับคืนสู่ลักษณะดั้งเดิม บรรพบุรุษได้อย่างแท้จริง ขอโอรสสวรรค์ได้โปรดชี้แนะข้าด้วย” ซู เจินได้ขอความช่วยเหลือจากหลี่ชีย่

หลี่ชีย่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ ไม่ว่าจะป็นฉวีเจินในเวลานั้น หรือ จะเป็นตัวเขาเอง ก็คาดการณ้เอาไว้แล้วว่าต้องมีเหตุการณ์ เช่นนี้เกิดขึ้น เขามองดูหัวหน้าพรรคตู่เทียน กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “หากข้าจำไม่ผิดละก็ ในตัววิเศษที่อยู่ในหอสุนั้นมีกล่องเหล็กอยู่ใ บหนึ่ง เจ้าไปดูซิว่ากล่องเหล็กใบนั้นยังอยู่หรือไม่”

หัวหน้าพรรคตู่เทียนร่างสั้นเต็มเมื่อได้ยินคำๆ นี้ รีบเร่งกล่าวตอบว่า “โอรสสวรรค์โปรดรอสักครู่ ศิษย์จะรีบไปหาเดี๋ยวนี้” กล่าวจบหันหลังจากไปค้นหาทันที

หลังจากที่หัวหน้าพรรคตู่เทียนจากไปแล้ว หลี่ชียेमองดูซูเจินแล้วกล่าวว่า “พยายามเข้าไว้ รอให้โอกาสสุกงอมแล้ว ข้าจะพาเจ้ากลับไป”

“กลับไป?” เมื่อซูเจินได้ยินเช่นนี้แล้วให้รู้สึกแปลกใจ “โอรสสวรรค์จะพาข้ากลับไปทีไร? หรือจะเป็นแหล่งต้นกำเนิดสายนี้ของข้าอย่างนั้น?”

หลี่ชียेमยิ้มสายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “เรื่องนี้แหละหรือ เจ้ายังไม่ต้องรู้ในเวลานี้ รอให้ถึงวันนั้นแล้ว เจ้าก็จะเข้าใจเอง”

เมื่อหลี่ชียเอกล่าวเช่นนี้แล้ว ซูเจินจึงไม่ถามต่อ นางจ้องมองหลี่ชียเออยู่ชั่วครู่ใหญ่ เอ่ยขึ้นมาว่า “โอรสสวรรค์จะรั้งอยู่ที่พรรคปกฟ้าหรือ?”

“ไม่ เมื่อข้าได้สิ่งของชิ้นนั้นแล้วก็จะจากไปทันที” หลี่ชียเอสายหน้าเบาๆ เขาไม่ต้องการอยู่รบกวนความสงบของพรรคปกฟ้า

“ข้าจะคอยปรนนิบัติรับใช้อยู่ข้างกายโอรสสวรรค์ดีไหม?” ชูเงินเอ่ยปากเสนอออกมาอย่างกล้าหาญ และจริงจัง

“ไม่...” หลี่ชีย่กกล่าวปฏิเสธข้อเสนอของชูเงินทันควัน สายหน้าเบาๆ

ท่าที่ชูเงินนิ่งเฉยบอกกล่าวว่า “เป็นเพราะข้าอัปลักษณ์อย่างนั้นหรือ? การอยู่ข้างกายโอรสสวรรค์เป็นการทำให้เสื่อมเสียอำนาจและเกียรติ”

หลี่ชีย่ถึงกับหัวเราะออกมากับคำกล่าวเช่นนี้ เขาสายหน้ากล่าวว่า “ในเมื่อเจ้ารู้ว่าข้าคือโอรสสวรรค์ เจ้าก็สมควรรู้ถึงค่าเล่าคือเกี่ยวกับข้ามาบ้าง! รูปลักษณ์ก็กล่าวสำหรับข้าแล้ว มันเป็นเพียงลักษณะของเนื้อหนังมังสาเท่านั้น ไม่มีค่าคู่ควรจะกล่าวถึง จะอัปลักษณ์หรือสวยงามไม่มีความหมาย หญิงสาวที่งดงามมากกว่านี้ข้าก็เคยพบเห็นมาแล้ว และหญิงสาวที่อัปลักษณ์กว่านี้ก็พบเห็นมาแล้วเช่นกัน”

“การที่โอรสสวรรค์รับชู้เงินเป็นสนม ชู้เงินสมควรรั้งอยู่ข้างกาย โอรสสวรรค์ เพื่อทำหน้าที่ของสนมให้สมบูรณ์” ชู้เงินเอ่ยขึ้นอย่างช้าๆ

หลี่ชีย่พยักหน้ากล่าวว่า “ข้อนี้ข้ารู้ แต่ทว่า ณ เวลานี้กล่าวสำหรับข้าแล้ว ที่สำคัญหาใช่เรื่องเจ้าต้องมาอยู่ข้างกายข้า แต่เป็นการพยายามบำเพ็ญเพียรอย่างมุ่งมั่นของเจ้า”

“โอรสสวรรค์ตำหนิสนมอย่างช้าๆ ที่มีทักษะอ่อนด้อย...” ชู้เงินกล่าวทอดถอนใจออกมาเบาๆ

หลี่ชีย่หัวเราะและส่ายหัว กล่าวว่า “พรรคปกฟ้าไหนเลยจะมีผู้อ่อนแอ? ด้วยทักษะของเจ้าขณะนี้ สามารถหมายเมินต่อดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่ทุกคน แต่ทว่า ที่ข้าต้องการใช้มีเพียงเท่านั้น เจ้าเข้าใจหรือไม่? ในเมื่อเจ้าคือทายาทของฉวีเงิน เช่นนั้นแล้ว หวังว่าในอนาคตเจ้าจะไม่ทำให้ชื่อของบรรพบุรุษต้องด้อยลง เข้าใจหรือไม่?”

“ชู้เงินจะไม่ทำให้โอรสสวรรค์ต้องผิดหวังอย่างแน่นอน” เมื่อชู้เงินได้ยินคำกล่าวเช่นนี้แล้ว สูดลมหายใจเข้าลึกๆ พยักหน้ากล่าวอย่างจริงจัง

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ ในที่สุดหัวหน้าพรรคตุเทียนได้กลับมาแล้ว สองมือของเขาบรรจุถึกล่องเหล็กอยู่ใบหนึ่ง เร่งรีบเดินเข้ามาด้วยความดีใจ กล่าวว่า “ไม่ทำให้ท่านผิดหวัง เรียนโอรสสวรรค์ กล่องเหล็กยังคงอยู่” กล่าวพลาบสงมอบกล่องเหล็กด้วยความเคารพนอบน้อม

หลี่ชี่เย่รับกล่องเหล็กนั้นเอาไว้ ลูบด้วยมือเบาๆ จากนั้นได้ยินเสียง “คร้าก” กล่องเหล็กถูกเปิดออก หลี่ชี่เย่ได้หยิบเอาแผ่นคล้ายเนื้อเยื่อที่บางเบาเหมือนปีกจิ้งจั่นออกมา

หลี่ชี่เย่จัดแจงนำแผ่นเนื้อเยื่อบางเบาเหมือนปีกจิ้งจั่นนี้ปิดลงบนใบหน้าของซูเจิน มันเหมือนเนื้อเยื่อที่ปิดทับใบหน้าทั้งหมดของซูเจินเอาไว้ อีกทั้งยังค่อยๆ ละลายซึมเข้าไปภายในใบหน้านั้น

เมื่อแผ่นเนื้อเยื่อนี้ได้ละลายซึมเข้าไปใต้ใบหน้าแล้ว ทำให้ใบหน้าของซูเจินดูเลือนรางไม่ชัดเจน มองดูวับๆ แวมๆ ต่อให้อาศัยเนตรฟ้าก็มองเห็นไม่ชัดเจน ให้ความรู้สึกที่ประหลาดยิ่งนัก

หลี่ซีเยมองดูใบหน้าที่เลื่อนกลางของซู่เจินแล้ว พยักหน้าเบาๆ กล่าว
ต่อนางว่า “สิ่งที่ข้าจะทำได้ก็คงมีเท่านี้ ต่อไปจะสำเร็จหรือไม่ต้อง
อาศัยตัวเจ้าเองแล้วละ”

ซู่เจินก็รับรู้ได้ถึงความแตกต่างที่เกิดขึ้น ในเวลานี้ นางรู้สึกถึง
เลือดที่ไหลรินอยู่ภายในกายเหมือนมีการตื่นตัวขึ้นอย่างนั้น มีพลัง
ที่ไร้สิ้นสุดออกมา นางรู้สึกดีใจเป็นอย่างยิ่ง รีบเร่งคารวะต่อหลี่ซีเย

หลี่ซีเยนำกล่องเหล็กส่งคืนให้กับหัวหน้าพรรคตู่เทียน มองหน้า
และเอ่ยขึ้นอย่างช้าๆ ว่า “ตอนนี้จะพาข้าไปเอาของสิ่งนั้นได้แล้ว
ยัง”

หัวหน้าพรรคตู่เทียนคุกเข่ากราบลงกับพื้น “โอรสสวรรค์กล่าว
หนักไปแล้ว หากโอรสสวรรค์ต้องการ ศิษย์ไหนเลยจะกล้าขัดขวาง
ศิษย์จะนำพาโอรสสวรรค์ไปเดี๋ยวนี้”

ความจริงแล้ว ต่อให้หลี่ซีเยไม่ปฏิบัติตามคำสั่งเสียบรรพชนของ
ราชันเซียนมู่เทียน และต้องการนำของสิ่งนั้นไปจริงๆ หัวหน้าพรรค
ตู่เทียนก็ไม่กล้าที่จะขัดขวางอยู่แล้ว

“ลุกขึ้นมาเถอะ เจ้ามีความภักดีเช่นนี้ ข้าไม่เคยคิดตำหนิเจ้าเลยนะ” หลี่ชีย่โบกมือเบาๆ

หัวหน้าพรรคตู่เทียนรีบเดินนำหลี่ชีย่ไปหยิบเอาของวิเศษสิ่งนั้นที่อยู่ใต้ถ้ำนั้น

เย่ชู่หยุนรอหลี่ชีย่อยู่หน้าพรรคปกฟ้ามานานมาก เห็นภายในพรรคปกฟ้ามีแต่ความเงียบสงบ ปราศจากความเคลื่อนไหวใดๆ ทำให้เย่ชู่หยุนอดที่จะกังวลไม่ได้

ทุกคนต่างรู้ว่า พรรคปกฟ้านับเป็นหนึ่งในสิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอดที่แข็งแกร่งมาก มีความโบราณและลึกลับ หอดสายตามองไปใต้หล้า ไม่มีใครกล้าไปกำเริบเสิบสานกับพรรคปกฟ้า

เมื่อนึกถึงความมโหฬารของหลี่ชีย่แล้ว ไม่ว่าจะก้าวเดินไปแห่งหนใดก็สามารถก่อเกิดเรื่องราวขึ้นมามากมาย เย่ชู่หยุนถึงกับรู้สึกเป็นกังวลขึ้นมา นางเกรงว่าแค่คำพูดไม่เข้าหูคำเดียวอาจจะใช้กำลังกับพรรคปกฟ้าได้

เยชูหยุดถึงกับเป็นกังวลอย่างยิ่งเมื่อไม่มีชาวคราวเกี่ยวกับหลี่ซีเย
เลย ถึงกับ เงยหน้าขึ้นมอง หวังให้ได้เห็นหลี่ซีเยก้าวเดินออกมา
จากประตูโดยไว

ในที่สุด หลังจากผ่านไปนานมาก หลี่ซีเยได้ปรากฏต่อสายตาแล้ว
เขาก้าวเดินออกมาอย่างช้าๆ โดยไม่มีส่วนใดบอบสลาย ทำให้เยชู
หยุดถึงโล่งอกขึ้นมา

สิ่งที่สร้างความตระหนกให้กับเยชูหยุดก็คือ ข้างกายของหลี่ซีเยยังมี
คนเคียงข้างอยู่คนหนึ่ง เขาผู้นั้นก็คือหัวหน้าพรรคตู่เทียนที่มี
ชื่อเสียงโด่งดังนั่นเอง

เป็นที่ทราบกันดีว่า หัวหน้าพรรคตู่เทียนไม่เพียงเป็นผู้มีชื่อเสียง
โด่งดังเท่านั้น ยังเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงด้านเป็นผู้มีอิทธิพลที่สยบไปทั่ว
แดนมนุชย์กษัตรา แต่เวลานี้ เขาถึงกับเคียงข้างหลี่ซีเยด้วยท่าทีที่
นอบน้อมยิ่งนัก

ทำให้ในใจของเยชูหยุดรู้สึกตระหนกหัวน้ไหว นางมองหลี่ซีเยไม่
ทะลุจริงๆ กระทั่งเรียกได้ว่าไม่รู้อะไรเกี่ยวกับหลี่ซีเยเลย

เมื่อเดินมาถึงหน้าประตูที่ทำการพรรค หลีซีเยโบกมือเบาๆ กับ
หัวหน้าพรรคตู่เทียน กล่าวว่า “กลับไปเถอะ ไม่ต้องส่งอีกแล้ว”

เดิมทีบรรดาบรรพบุรุษของพรรคปกฟ้าตั้งใจจะมาส่ง แต่หลีซีเยไม่
ต้องการให้มันเอ็กเกริก จึงกล่าวปฏิเสธไป

หัวหน้าพรรคตู่เทียนมองดูหลีซีเยทำท่าจะพูดอะไรบางอย่าง แต่ว่า
ไม่กล้าพูดมากความ จึงหยุดอยู่แค่นั้น

หลีซีเยจ้องมองเขาที่หนึ่ง หอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า “ความ
ภักดีของพรรคปกฟ้าเข้าเข้าใจดี เอาเถอะ วันหน้าหากมีสิ่งใด
ต้องการให้พรรคปกฟ้าช่วย ข้าจะเรียกใช้พวกเจ้าเอง”

“ขอเพียงโอรสสวรรค์สั่งการมา พลพรรคทุกคนของพรรคปกฟ้า
ยินดีสละชีพเพื่อโอรสสวรรค์!” หัวหน้าพรรคตู่เทียนคุกเข่าลง
กราบกับพื้นกล่าวด้วยความดีใจ

หลีซีเยหอดถอนใจออกมาเบาๆ นี่หาใช่นโยบายของเขา ภายในใจ
ของเขาไม่ต้องการนำพาให้พรรคปกฟ้าเข้าไปอยู่ในศึกสงครามที่
ต่อเนื่องอีกต่อไป

“กลับไปเถอะ” สุดท้าย หลีชีเย่โบกมือเบาๆ หัวหน้าพรรคตุเทียน
กราบแล้วกราบอีก ไม่กล้าไปส่งอีกต่อไป

หลีชีเย่นำพาเย่ชู่หยุนไปจากที่ตรงนั้น ระหว่างทาง เย่ชู่หยุนรู้สึก
สงสัยเป็นอย่างยิ่ง ท่าทีที่พรรคปกฟ้ามีต่อหลีชีเย่นั้นมันน่า
ประหลาดใจอย่างยิ่ง ทำให้เย่ชู่หยุนรู้สึกอยากรู้อยากเห็นขึ้นมา แต่
ทว่า ก็ไม่เหมาะที่จะเอ่ยถาม

ตอนที่ 942 พบกับสหายเก่าอีกแล้ว

<https://novel-lucky.com>

หลี่ซิเย่มองดูเย่ซูหยุนที่พยายามอดกลั้นความอยากรู้อยากเห็น เอาไว้ ยิ้มกล่าวว่า “ซูหยุน ในใจเจ้าคิดอะไรก็พูดออกมาเถอะ อย่าอัดอั้นเอาไว้เช่นนั้น”

“พี่หลี่คือศิษย์ของสำนักโบราณสี่เหยียน”

เป็นเรื่องที่ทุกคนรู้ดีโดยไม่ต้องถาม แต่มันก็คือเรื่องที่ทำให้เย่ซูหยุนรู้สึกแปลกใจมากที่สุด นางเอ๋อถามขึ้นมาด้วยความสงสัยว่า “พี่หลี่ ไซ่ว่าข้าจงใจสืบหาอดีตของพี่หลี่ เพียงแต่ ได้ยินมาว่าพี่หลี่ไม่ได้อยู่กับสำนักโบราณสี่เหยียนมาแต่ต้น มีคนเขาบอกว่าพี่หลี่นะเข้าไปภายหลัง”

“สิ่งนี้หาใช่เป็นความลับแต่อย่างใด เกรงว่าขอเพียงคนที่ต้องการสืบเรื่องราวของข้าก็ต้องรู้เรื่องนี้ดี ถูกต้อง ข้าแค่อาศัยความได้เปรียบเข้าไปเป็นศิษย์ของสำนักโบราณสี่เหยียนเท่านั้น” หลี่ซิเย่พยักหน้า

นี่แหละทำให้เยซูฮยุนยิ่งเพิ่มความฉงนเข้าไปอีก อดจะเอ่ยถามไม่ได้ “เหตุใดพีห์ลีถึงเลือกสำนักโบราณสี่เหยียนล่ะ? ในความรู้สึกของน้อง พีห์ลีนั่นเป็นผู้มีความรู้ความสามารถมาก พีห์ลีสามารถดูแลปกครองทั่วหล้า ไม่มีสิ่งใดที่ทำไม่ได้ ไม่มีสิ่งใดที่ไม่เชี่ยวชาญ”

แล้วอย่างไรต่อ? ” หลีชีเย่ได้ยินคำพูดเช่นนี้ถึงกับแฝงยิ้มบนใบหน้า

“ตามความเห็นอันตื่นเขินของน้อง หากน้องเป็นพีห์ลี แล้วต้องเลือกระหว่างสำนักโบราณสี่เหยียนกับพรรคปุกฟ้าแล้วล่ะก็ น้องเป็นเพียงบุคคลธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น เกรงว่าจะต้องเลือกพรรคปุกฟ้า” เยซูฮยุนเผยความสงสัยในใจของตนออกมา

นางมีความเข้าใจในตัวหลีชีเย่ระดับหนึ่ง ด้วยความเข้าใจของนางในเวลานี้เห็นว่า ในเมื่อหลีชีเย่สามารถทำให้หัวหน้าพรรคดูเทียบให้ความนอบน้อมถึงเพียงนี้ได้ เช่นนี้แล้ว หากก่อนหน้านี้หลีชีเย่คิดจะเข้าไปเป็นศิษย์ของพรรคปุกฟ้าคงไม่ใช่เรื่องยาก

ระหว่างพรรคปุกฟ้ากับสำนักโบราณสี่เหยียน ต่อให้เป็นคนที่โง่เพียงใดก็สามารถเลือกได้ แม้สำนักโบราณสี่เหยียนจะเคยเป็นสาย

สำนักราชันเซียน แต่ทว่า ได้ตกต่ำเสื่อมลงจนตกไปอยู่ในระดับ สาม หรือได้ไม่เท่าระดับสามด้วยซ้ำ ขณะที่พรรคปักษา หนึ่งในสำนัก สามราชันเซียน สยบตัวหล้า ได้รับการยกย่องจากหมื่นอาณาจักร การเลือกเช่นนี้ช่างง่ายดายเหลือเกิน กล่าวสำหรับใครก็ตาม ย่อม หลับตาเลือกพรรคปักษาอย่างแน่นอน

หลี่ซีเยมองดูเย่ชู่หยุน หัวเราะและกล่าวว่า "ชู่หยุนเอ๋ย กล่าว สำหรับข้าแล้ว เรื่องชาติกำเนิดไม่ใช่สาระสำคัญอะไร ความเห็น ส่วนตัวของข้า ไม่ว่าจะกำเนิดจากพรรคปักษาก็ดี หรือจาก ต้นหญ้าก็ช่าง ล้วนแล้วแต่ไม่มีค่าคู่ควรจะกล่าวถึง ต่อให้ข้ามีชาติ กำเนิดที่ต่ำต้อยมาจากต้นหญ้า แต่ข้าก็สามารถก้าวขึ้นสู่ระดับ สูงสุด ข้าก็สามารถทำให้หมื่นแดนต้องสลดจนหน้าถอดสี ข้า สามารถหมางเมินต่อตัวหล้าได้เช่นกัน!"

ครั้นเอ๋ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเยจ้องมองไปยังที่ที่ห่างไกลมาก ถึงกับ หรีตาทีหนึ่งแล้วกล่าวว่า "เหตุผลที่ข้าเลือกสำนักโบราณสี่เหยียน นั้นง่ายมาก ข้ากับพวกเขามีวาสนาต่อกันก็เท่านั้นเอง!"

คำพูดของหลี่ซีเยสร้างความนิ่งเงียบให้กับเย่ชู่หยุน นางยิ้มเฉือนๆ ทีหนึ่ง บางทีอาจจะมีเพียงหลี่ซีเยเท่านั้นที่สามารถพูดเช่นนี้ และมี เพียงหลี่ซีเยเท่านั้นที่มีความมั่นใจในตนเองเช่นนี้!

“ไปกันเถอะ พวกเราเดินทางไปที่ศตวรรษออกไปที่เมืองศักดิ์สิทธิ์”
หลี่ชียี่มกล่าวกับเยชูหยุนที่อยู่ในอาการตะลึง

เยชูหยุนได้สติกลับมา จึงรีบเร่งก้าวเท้าตามหลี่ชียี่มออกจากพรรค
ปกฟ้า

หลี่ชียี่มเดินทางพร้อมกับเยชูหยุน เนื่องจากหลี่ชียี่มไม่ได้รับแรง
เดินทางไปยังเมืองศักดิ์สิทธิ์ อีกทั้งยังมีจิตใจดูหมิ่นทิวทัศน์ไปตลอด
ทาง ดังนั้น พวกเขาจึงปล่อยให้เรือลอยล่องไปทางทิศตะวันออก
ตามแม่น้ำไปเรื่อยๆ

พื้นที่ของแดนชาดทักษิณมีความสวยงาม แม้ว่าจะมีชื่อว่าแดน
ชาด แต่ทว่ากลับเต็มไปด้วยแม่น้ำลำคลองที่เชื่อมไปยังทุกจุด
กระทั่งกล่าวได้ว่า ทุกแห่งหนในแดนชาดทักษิณสามารถเชื่อมถึง
กันได้ด้วยแม่น้ำลำคลอง

การปล่อยให้เรือไหลล่องไปตามแม่น้ำ ทำให้หลี่ชียี่มสามารถชื่นชม
กับทิวทัศน์ที่งดงามสองฝากฝั่ง ขณะเดียวกัน เมื่อถึงยังสถานที่บาง
แห่งแล้ว เขาได้หยุดลอยเรือเพื่อครุ่นคิดและไว้อาลัย เพื่อรำลึกถึง
บุคคลในอดีต.....

ตลอดการเดินทาง เย่ซูหยุนได้ประนินบัติหลี่ซีเยอย่างดีเยี่ยม
เสมือนหนึ่งนางคือสาวใช้ข้างกายของหลี่ซีเย วันนี้นางคือกษัตริย์
ของแคว้นๆ หนึ่ง ทั้งยังเป็นดาวรุ่งที่อยู่ในระดับปราชญ์แห่งยุค แต่
ว่า เมื่อมาอยู่ข้างกายหลี่ซีเยแล้ว นางไม่ได้แสดงออกถึงการหยิ่ง
ทะนงตนและสำรวมตนแม้แต่น้อย

หลี่ซีเยเองก็รู้สึกชื่นชมในตัวของเย่ซูหยุน มองดูนางที่ตัดท้ายด้วย
ตนเอง หลี่ซีเยยิ้มกล่าวว่า "ซูหยุน หากเจ้ายินดีล่ะก็ ข้าพร้อมรับ
เจ้าเอาไว้ข้างกายนะ"

เย่ซูหยุนที่กำลังตัดท้ายอยู่เมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้แล้ว เผยให้เห็น
ถึงรอยยิ้มที่ดูอ่อนโยนเปรียบพร้อมด้วยศีลธรรมอันดีงาม กล่าวว่า
"ความปรารถนาดีของพี่หลี่ น้องรู้สึกขอบคุณเป็นอย่างยิ่ง"

"เอาเถอะ เจ้ากับข้าไม่มีวาสนาเช่นนี้ต่อกัน" พลันที่หลี่ซีเยได้ยินก็
เข้าใจได้ทันที จึงไม่คิดจะฝืนใจ

เย่ซูหยุนส่ายหน้าเบาๆ กล่าวว่า "พี่หลี่เข้าใจผิดแล้วละ ข้าไม่ได้
หมายความว่าอย่างนั้น สามารถได้รับความรักและเมตตาจากพี่หลี่
น้องรู้สึกขอบคุณยิ่งจริงๆ คำพูดนี้ออกมาจากใจจริง"

ครั้นเอ๋ยถึงตรงนี้แล้ว เย่ซูหยุนจ้องมองหลี่ซีเย่และทอดถอนใจ ออกมาเบาๆ กล่าวว่า “พี่หลี่มีฝีมือที่ปราดเปรื่องเป็นหนึ่งไม่มีสอง ข้าเชื่อว่าในอนาคตทั่วหล้าจะต้องสั่นเทาเพราะพี่หลี่ น้องเองมีความรู้เพียงน้อยนิด การร้องอยู่ข้างกายของพี่หลี่คงยากที่จะมีผลงานที่สะเทือนโลกา ข้างกายพี่หลี่มีชวงเหยียน เป่าเจียวที่เป็น โฉมตรูผู้เลอโฉมแห่งยุค การที่น้องไปอยู่ข้างกายพี่หลี่มันก็แค่ทำให้ดูดีขึ้นเท่านั้นเอง”

“การร้องอยู่ข้างกายของข้าสำหรับพี่หลี่แล้ว เพิ่มอีกคนไม่ถือว่ามาก ขาดคนหนึ่งไม่นับว่าน้อย” เมื่อเอ๋ยถึงตรงนี้แล้ว เย่ซูหยุนทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า “มิสู้ให้ข้ายังคงอยู่กับสำนักต่อไป เป็น สหายกับพี่หลี่ ในอนาคตหากพี่หลี่มีโอกาสแวะเวียนมาที่แดนชาติ ทักษิณ สามารถมาเยี่ยมเยียนข้า ข้าก็พึงพอใจที่สุดแล้วละ”

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว เย่ซูหยุนได้ทอดถอนใจภายในใจเบาๆ ท่าที กัดกั่ม นางเองเข้าใจดีเหมือนกันว่า การที่ตัดสินใจเช่นนี้ได้ทำ ให้นางสูญเสียหลายสิ่งหลายอย่างไป แต่ทว่า นางยังคงเลือกเดิน ไปยังเส้นทางเส้นนี้

“ต่างคนต่างมีอุดมการณ์ของตนเอง ข้าก็ไม่ฝืนใจ” หลีชีเยพยักหน้ากล่าวว่า “สามารถรู้จักกับเจ้าถือว่าเป็นเกียรติของข้าเหมือนกัน”

เยชูหยุนเผยให้เห็นถึงรอยยิ้มที่เฉยเมย มันช่างดูอ่อนโยนและเปรียบพร้อมด้วยศีลธรรมอันดีงาม ช่างรู้ใจอะไรอย่างนั้น เหมือนหนึ่งหิมะที่ละลายในฤดูใบไม้ผลิ หล่อเลี้ยงหัวใจอย่างเงียบๆ

การล่องเรือของหลีชีเยและเยชูหยุนนั้น ระหว่างทางได้พบกับความครึกครื้นต่างๆ มากมาย

วันนี้ ขณะที่เรื่อน้อยล่องไปตามแม่น้ำ เรื่อน้อยได้แล่นไปตั้งธนูท่ามกลางเกลียวคลื่น โดยมีหลีชีเยนั่งชมวิวยุโรปๆ อยู่บริเวณหัวเรือ

ขณะที่เยชูหยุนนั่งอยู่ข้างกาย คอยควบคุมเรื่องไฟต้มน้ำชงชาให้กับหลีชีเย ไม่ว่าจะพานพบกับคลื่นลมเช่นใดก็ตาม พวกเขาทั้งสองยังคงนั่งอยู่ในเรื่อน้อยตั้งนั่งอยู่ท่ามกลางห้องที่อบอุ่นในฤดูใบไม้ผลิอย่างนั้น

ในเวลานี้เอง พลันหลีชีเยได้หรีตาทั้งสองลง กล่าวอย่างเฉยเมยว่า “ในเมื่อมาแล้ว ก็ปรากรากฎตัวออกมา!”

“พี่หลีนับว่ายอดเยี่ยมมาก ชูเหยาแสดงความเป็นแล้วละ” เสียงที่เสนาะหูยิ่งดั่งขึ้น พลันที่ได้ยินเสียงนี้ทำให้จิตใจของผู้คนต้องหวั่นไหว เหมือนหนึ่งสุราชั้นเยี่ยมที่ทำให้ผู้คนต้องหลงไหล

ผู้หญิงคนหนึ่งเห็นฟ้าลงมาบนเรือน้อยลำนี้ ยามที่ผู้หญิงผู้นี้เห็นฟ้าลงมา สุริยันจันทราต้องสลด หม่อมวลบุปผาต้องซิดเผือด ล่องลอยดั่งเขียน ผู้คนที่พบเห็นรู้สึกได้ถึงจิตใจที่หวั่นไหว เสมือนดั่งนางคือเทพธิดาที่ลงมายังโลกมนุษย์

หลี่ซีเยเพียงมองดูนางแวบหนึ่งโดยไม่ได้ใส่ใจนางสักนิด แม้ว่าผู้ที่ก้าวเข้ามาจะเป็นหนึ่งไม่มีสอง เป็นเทพธิดาที่ลงมายังโลกมนุษย์ก็ตาม

ผู้หญิงคนนี้ปรากฏอยู่บนเรือน้อยโค้งค้ำนับต่อเยชูหยุน กล่าวว่า “แม่นางเย ชูเหมยมาเยือนโดยละลาบละล้งเช่นนี้ หวังว่าคงจะให้อภิเษก”

เยชูหยุนมองดูผู้หญิงที่สามารถทำให้ผู้หญิงจำนวนนับไม่ถ้วนต้องรู้สึกอับอายขายหน้าที่อยู่ตรงหน้า กล่าวว่า “เทพธิดาเหมยเกรงใจ

ไปแล้ว การมาเยือนของเทพธิดาเหมยทำให้เรื่อน้อยดูสดใสไม่น้อยเลยทีเดียว”

ผู้ที่มาเยือนก็คือผู้ที่ได้รับความนิยม เป็นที่หลงใหลของผู้คนเหมย ซู่เหยยานั่นเอง หรือที่เรียกขานกันว่าเทพธิดาเหมย เป็นเทพธิดาในใจของกลุ่มคนรุ่นใหม่จำนวนนับไม่ถ้วน!

เย่ซุหยุนได้เชื่อเชิญให้เหมยซู่เหยยานั่งลงในฐานะเจ้าบ้าน โดยที่เหมยซู่เหยยาได้นั่งตรงข้ามกับหลี่ชียเอ

ประกายตาของเหมยซู่เหยยาดั่งสายน้ำไหล ยามที่ประกายตาของนางไหลริน เสมือนว่าฟ้าดินพลันเจียบสงบขึ้นมา ลมไม้แปรปรวนคลื่นก็สงบลง เสมือนหนึ่งว่านางมีเสน่ห์ที่เป็นหนึ่งไม่มีผู้เสมอเหมือนเช่นนี้อยู่บนตัว จังหวะของฟ้าดินก็ต้องเป็นไปตามทิศทางจังหวะเดียวกันกับนาง

ลักษณะเช่นนี้เป็นการบ่งบอกว่า เหมยซู่เหยยานั้นมีความแข็งแกร่งมากถึงระดับที่ผู้คนต้องหวั่นเกรงแล้ว แม้ว่าขณะนี้นางจะไม่ได้แสดงอำนาจใดๆ ออกมา แต่สำหรับผู้ที่ตาถึง ยังคงต้องรู้สึกหวั่นไหวกับภาพที่ได้เห็น!

“พีหลี ก่อนหน้านั้นที่บุ่มบ่ามไปหวังว่าพีหลีจะให้อภัย” เหมยซู่เหยา คือเทพธิดา พลันที่นางเอ๋ยปากก็สามารถทำให้ผู้คนต้องสยบ ทำให้ผู้คนต้องยินยอมอย่างไม่มีเงื่อนไข นางกล่าวว่า “ซู่เหยา ไม่ได้ตั้งใจจะแอบมองพีหลี ซู่เหยาเพียงเดินทางผ่านมาทางนี้เพื่อ หลบเลี่ยงความวุ่นวาย”

สำหรับเหมยซู่เหยาแล้ว หลีซีเยอย่างใดก็ได้ทั้งนั้น ต่อให้เป็น ผู้หญิงที่เลิศเลอยิ่งกว่านี้เขาก็เคยพานพบมาแล้ว เหมยซู่เหยา ย่อม ไม่สามารถทำให้เขาต้องหลงใหลอยู่แล้ว

หลีซีเยพิจารณาตัวของเหมยซู่เหยาตั้งแต่หัวจรดเท้า เหมือนกำลัง ชื่นชมทรวดทรงองค์เฝ้าทุกส่วนของเหมยซู่เหยาอยู่

พฤติกรรมเช่นนี้ของหลีซีเยนับได้ว่าเป็นการเสียมารยาทอย่างยิ่ง กระทั่งเรียกได้ว่าบ้ากามไม่มีความสำรวมอย่างที่สุด หากมีบุคคล อื่นอยู่ด้วยล่ะก็ เกรงว่าจะต้องออกปากตำหนิหลีซีเยแน่นอน

ขณะที่เหมยซู่เหยากลับไม่ได้ไกรธ สู้กับสายตาของหลีซีเยอย่างไม่ สะทกสะท้าน ปล่อยให้จิตใจหลีซีเยได้ชื่นชมและพิจารณาอย่าง ละเอียด

เป็นที่ทราบกันดีว่า เหมยซูเหยานั้นมีชื่อเสียงเลื่องลือไปทั่วหล้า ทักษะของนางลึกล้ำถึงขั้นยากจะหยั่งถึง ไม่มีใครรู้ว่านางแข็งแกร่งเพียงใดอีกแล้ว นางมีรูปโฉมที่เลิศเลอ หอดสายตามองไปทั่วทั้งแดนมนุษยภคตรา ไม่รู้ว่ามีดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่จำนวนเท่าไรที่ ลุ่มหลงในตัวของเธอ

ไม่รู้ว่ามีสุดยอดดาวรุ่งที่เป็นหนึ่งไม่มีสองต้องแสดงความนอบน้อม ยิงเมื่ออยู่ต่อหน้าเหมยซูเหยา ไม่กล้าเสียมารยาทเช่นนี้ อย่างแน่นอน

“ไม่เห็นหน้าเสียนาน เจ้าสวยขึ้นเยอะเลย ข้าเห็นแล้วก็ชอบนะ” หลังจากที่หลี่ชียเอ่ได้พิจารณาตัวของเหมยซูเหยาแล้ว พยักหน้า กล่าวออกมา

คำพูดที่ไร้มารยาท เจ้าซูเชนนี่ เมื่อออกมาจากปากของหลี่ชียเอ่ แล้วกลับดูเป็นธรรมชาติ ตามใจตามอารมณ์เช่นนั้น ต่อให้เป็นดาวรุ่งที่เป็นหนึ่งไม่มีสองก็ไม่กล้าพูดเช่นนี้ต่อหน้าเหมยซูเหยา

ไม่ว่าเหมยซูเหยาจะเยือกเย็นเพียงใด ไม่ว่าเหมยซูเหยาจะเป็นหนึ่งไม่มีสองเช่นใด แต่ทว่า เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้แล้วก็ทำให้ใบหน้า

ของนางปราภวสีแดงที่สวยงามงดงามจางๆ ขึ้นมา เพียงแต่มัน
เกิดขึ้นเพียงแวบเดียวเท่านั้น

“เจ้าอย่าได้เข้าใจผิด ข้าหาได้ชื่นชมในความงามของเจ้า” หลีซีเย
จ้องมองใบหน้าของเหมยซู่เหยา ยิ้มกล่าวว่า “ดูท่าเจ้าไม่ได้ไปเป็น
เทพธิดาแล้วนะสิ ดีมาก ก้าวหน้าขึ้น”

เป็นความจริงที่เหมยซู่เหยาแตกต่างจากเมื่อครั้งก่อน เหมยซู่เหยา
ในอดีตไม่ว่าจะก้าวเดินเห็นไปทางใด ก็จะมีประกายปรากฏการณ์
ประหลาดขึ้นมา แลดูมากมายหลายหลากงดงามยิ่งนัก แต่ทว่า มา
คราวนี้ ยามที่นางปราภวตัวกลับมีไม่มีเหตุการณ์ประหลาดเกิดขึ้น
เหมือนหนึ่งได้กลับสู่ปกติดั้งเดิมที่เคยเป็น

“ขอบคุณพี่หลีที่ชื่นชม” เหมยซู่เหยา กล่าวว่า “การที่ซู่เหยา
สามารถก้าวเดินมาถึงจุดนี้ได้ ล้วนแล้วแต่เป็นผลงานของพี่หลี
คำพูดคำเดียวของพี่หลีทำให้ตื่นจากความฝัน ทำให้ซู่เหยาได้รับ
ประโยชน์เป็นอันมาก”

“สามารถตื่นรู้ก็ดีแล้ว ไม่เสียทีกับวิชาทิพพจน์ทนะอรัญญะ(1)
ของเจ้า” หลีซีเยเพียงพยักหน้ารับทราบ และรับการแสดงคารวะ
จากเหมยซู่เหยาอย่างสงบ

เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชีย่จ้องมองเหมยซู่เหยาแล้วกล่าวว่า “เจ้ามาที่แดนชาติทักษิณเพื่ออะไรกันแน่ คงไม่ใช่วันๆ ไม่มีอะไรทำจึงเร่ร่อนไปทั่วกระมัง? ”

เหมยซู่เหยามีฐานะที่สูงส่งมากในสายตาของผู้คนจำนวนมากของแดนมนุษย์กษัตรา เกรงว่าคงไม่มีผู้ใดหาญกล้ายิงคำถามที่เสียมารยาทยิ่งเช่นนี้กับเหมยซู่เหยา!

.....

(1) ทิพพจน์หนะอรัญญะคือนิกาย หรือวิธีปฏิบัติตนที่คล้ายๆ กับเซน ซึ่งในระหว่างการศึกษาปฏิบัติศาสนกิจก็จะมี การจุดธูปจันทร และปัญหา ก็จะอยู่ที่ธูปจันทรซึ่งสามารถอาศัยสิ่งนี้ทำให้ผู้คนที่เข้าปฏิบัติศาสนกิจลุ่มหลง หรือถูกสะกดจิตได้

ตอนที่ 943 การย้ายวนของเทพธิดา

<https://novel-lucky.com>

เหมยซู่เหยาไม่ได้แสดงอาการโกรธกับการชักใช้ได้อย่างไรมารยาทของหลี่ซีเย นางที่มีบุคลิกลักษณะที่มีเสน่ห์เป็นเลิศ ยิ้มกล่าวว่า “ไฉนพี่หลี่ถึงได้มั่นใจว่าข้าต้องมาโดยมีเป้าหมายอย่างนั้นหรือ? ”

ขณะที่นางพูดคำๆ นี้ออกมา แฝงไว้ซึ่งเสน่ห์ที่บอกไม่ถูก เป็นความงดงามอย่างมีระดับ เป็นความอยู่เหนือปุถุชนธรรมดา นางคือเทพธิดาตกสวรรค์ ทุกๆ ถ้อยวาจา ทุกความเคลื่อนไหว ล้วนแล้วแต่ทำให้ผู้คนต้องหวั่นไหว ทำให้หลงใหลไปกับนาง

หลี่ซีเยเพียงมองดูนางอย่างน่าเกรงขาม กล่าวว่า “นั่งหนุ อย่าทำเป็นเล่นลูกไม้ต่อหน้าข้า จริ่งอยู่ท่าทีของเจ้าสวยงามน่าหลงใหลอยู่ก็จริง แต่ทว่า ระวังเล่นกับไฟแล้วถูกไฟลวกเอา หากเจ้าย้ายวนข้า ระวังข้าจับเจ้าแก้ผ้าจนหมด! ”

คำพูดที่ไร้มารยาทเช่นนี้ไม่เคยมีใครกล้าพูดกับเหมยซู่เหยามาก่อน แม้แต่เยชู่หยุนที่นั่งอยู่ข้างๆ เมื่อได้ยินคำพูดที่ไร้มารยาทและเจ้าชู้เช่นนี้แล้วยังต้องยิ้มเจื่อนๆ ทอดสายตาไปใต้หูล้ำ คงมีเพียงหลี่ซีเยเท่านั้นที่ไม่ใส่ใจในตัวเหมยซู่เหยาเอาเสียเลย มีเพียงหลี่ซีเยเท่านั้นที่หาญกล้าขู่เยเยเหมยซู่เหยา

เหมยซู่เหยาถึงกับหน้าแดง รู้สึกถึงหัวใจที่อ่อนแรง มันเป็นความรู้สึกพ่ายแพ้ที่บอกไม่ถูก แม้วานางหาใช่คนที่เป็นฝ่ายเริ่มยั่วยวนคนอื่น แต่ทว่า นางมีความมั่นใจในเสน่ห์ของตนเองอย่างมาก กล่าวสำหรับนางแล้ว ยากจะมีใครสามารถหลุดลอดจากเสน่ห์ของนางไปได้

แต่ทว่า หลี่ชีย่กลับไม่แยแสแม้แต่น้อย ในสายตาของเขานางไม่ได้แตกต่างอะไรจากผู้หญิงทั่วๆ ไปเลยแม้แต่น้อย เมื่อนึกถึงจุดนี้แล้ว นางไม่รู้ว่าควรจะโกรธ หรือทอดถอนใจด้วยความหดหู่ดี

สุดท้าย เหมยซู่เหยาได้แต่ทอดถอนใจเบาๆ ต่อให้เป็นเพียงการทอดถอนใจเบาๆ ก็สามารถทำให้จิตของผู้คนต้องหวั่นไหว ไม่ว่าจะใครก็ตาม ขอเพียงได้ยินเสียงทอดถอนใจของนางแล้ว ก็ต้องรู้สึกรักและสงสารนางขึ้นมาในใจ

มีเพียงหลี่ชีย่ที่ไม่รู้สึกหวั่นไหว เขาเพียงมองดูเหมยซู่เหยาอย่างเฉยเมย กล่าวว่า “นั่งหนุ เจ้ามาด้วยเรื่องอะไร?”

“เรื่องนี้ความจริงถือเป็นการลับ พี่หลี่เองก็หาใช่คนนอก กล่าวต่อพี่หลี่ก็ไม่มีปัญหา” เหมยซู่เหยาที่มีความมั่งงามสูงส่งและอยู่เหนือ

ปฤชณธรรมดา แม้ว่าเพียงจะลืมตัวไปบ้าง แต่ว่า เวลานี้นางยังคงรักษาเอาไว้ซึ่งบุคลิกที่อยู่เหนือปฤชณธรรมดาเช่นเดิม

หลี่ชียเอหัวเราะกล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า “เจ้าถือว่าข้าเป็นคนกันเอง ข้าสมควรรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งหรือไม่นะ หรือจะกล่าวว่า นางหนู ข้ารับเจ้าเอาไว้เป็นสาวอุ่นเตียงนอนให้กับข้า เจ้าคิดเห็นประการใดล่ะ?”

วาจาที่ยโสโอหังและไร้มารยาทเช่นนี้ ทำให้เยชูหยุนถึงกับลั้นจุกปากพูดไม่ออก ได้แต่ยิ้มเจื่อนๆ มีเพียงหลี่ชียเอเท่านั้นที่หาญกล้ากล่าววาจาโอหัง ต้องการรับเหมยซู่เหยาเป็นสาวอุ่นเตียงนอนเช่นนี้ออกมา

“พี่หลี่ ท่านปล่อยซู่เหยาเถอะนะ?” เหมยซู่เหยาหัวเราะอย่างขมขื่น น้ำเสียงอ่อนนุ่ม ท่าทีอ่อนลง กล่าวว่า “ครั้งนั้นซู่เหยาบุ่มบ่ามไป ล่วงเกินต่อพี่หลี่ หากพี่หลี่ยังคงถือโทษซู่เหยา จันซู่เหยายินดีรับการลงโทษก็แล้วกัน”

เวลานี้ เหมยซู่เหยามีท่าทีอ่อนลงอย่างเห็นได้ชัด ท่าทางเหมือนน่าสงสารมาก ไม่ว่าจะป็นบุรุษคนใดก็ตาม หากเห็นนางในเวลานี้แล้วก็ต้องบังเกิดความสงสารขึ้นมา โดยเฉพาะกับเหมยซู่เหยาที่

เป็นสุดยอดหญิงงามเช่นนี้ ด้วยความเป็นเทพธิดาที่อยู่เหนือมนุษย์ ปุณฺณชนทั้งหลายพูดกันว่า “ยินดีรับโทษ” ออกมาคำหนึ่ง ช่างเป็น คำพูดที่เปี่ยมด้วยความยั่วยวนอย่างมากสำหรับบุรุษคนใดก็ตาม ไม่ว่าจะ เป็นบุรุษเช่นใดย่อมต้องถูกสยบในบัดดล!

“ไม่ธรรมดา!” หลี่ชียเอ้ออกปากชื่นชม มองดูเหมยซู่เหยาที่แสดง ท่าที่อ่อนช้อยให้ กล่าวว่่า “นั่งหนู บางทีเจ้าอาจไม่ได้มีความ ปราดเปรื่องเท่ากับราชันเซียนชั่วสย แต่ว่่า หัวใจพิสุทธิ์ของเจ้านั้น เกรงว่่าขณะราชันเซียนชั่วสยยังอยู่ในวัยสาวก็เทียบเจ้าไม่ได้”

เหมยซู่เหยาลุกขึ้นยืน โคล้งค้ำนับต่อหลี่ชียเอ เมื่อได้ยินคำกล่าวชื่น ชมจากหลี่ชียเอ “สามารถได้รับคำชื่นชมจากพี่หลี่เช่นนี้ ซู่เหยาดี ใจยิ่งนัก พี่หลี่เปรียบซู่เหยากับปฐมบรรพบุรุษเช่นนี้ ซู่เหยารู้สึกพึง พอใจแล้วละ”

“เออละ นั่งหนู ฝีมือเจ้าไม่เลวเลยจริงๆ เห็นแก่เจ้าที่คราวนี้รู้จัก กาลเทศะดี ข้าก็จะไม่ทำให้เจ้าต้องลำบากใจ” หลี่ชียเอ้โบกมือเบาๆ

แม้แต่เยซุหยุนที่ได้เห็นภาพนี้แล้ว ต้องรู้สึกประทับใจเป็นอย่างยิ่ง เหมยซู่เหยาเป็นใครกันริ นางกระทั่งได้รับการยกย่องว่่าเป็นสุดยอดสาวงามอันดับหนึ่งของแดนมนุษย์กษัตรา เป็นเทพธิดาที่อยู่

เหนือปฤชณธรรมดา ต่อให้เป็นสุดยอดดาวรุ่งก็ยากที่จะทำให้นาง
หวั่นไหวได้ แต่ทว่า มาวันนี้ นางกลับมีท่าทีที่อ่อนลงถึงเพียงนี้
หากมีผู้พบเห็นคงยากที่จะเชื่อว่าเป็นเรื่องจริง

หลังจากที่เหมยซู่เหยา นั่งลงแล้ว ท่าทีก็ยังคงเหมือนเทพธิดาที่อยู่
เหนือมนุษย์ปฤชณ ไม่ว่าจะมองด้านใดก็เป็นทีที่ชื่นชอบของผู้คน

“ไม่ขอปิดบังพินิจ ที่ซู่เหยา ลงใต้ครั้งนี้ เพราะเรื่องของที่ราบสูงผิง
พุทธะ” เหมยซู่เหยา ที่อ่อนหวานงดงามสูงส่ง ลงใจวางท่าทีของตน
ให้ต่ำลง กล่าวว่า “ตามการคาดคะเนของบรรดาบรรพบุรุษของ
สำนักข้า คราวนี้ที่ราบสูงผิงพุทธะจะต้องมีผู้ที่ได้ขึ้นสู่สวรรค์
แน่นอน”

“ขึ้นสู่สวรรค์?” เยชู่หยุน ที่อยู่ข้างๆ รู้สึกตกใจเป็นอันมากเมื่อได้
ยินคำกล่าวเช่นนี้ กล่าวว่า “หมายถึงขึ้นสวรรค์ที่อยู่ในตำนาน
อย่างนั้นรึ?”

เหมยซู่เหยา พยักหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ถูกต้อง อีกทั้งการขึ้นสู่
สวรรค์ในครั้งนี้เกรงว่าจะไม่ได้มีเพียงคนเดียวเท่านั้น บางทีอาจจะ
มีคนที่สอง หรือกระทั่งคนที่สามอีกด้วย”

ตามตำนานเล่าว่า การขึ้นสู่อสุวรรค์มันยากยิ่งกว่าการเป็นราชัน
เซียนมิใช่หรือ? ” เยชู่หยุนเอ๋ยขึ้นเมื่อได้ยินเช่นนี้ ตำนานเล่าลือ
เกี่ยวกับเรื่องการขึ้นสู่อสุวรรค์นั้น นางเองก็เคยได้ยินได้ฟังมา
เหมือนกัน แต่ทว่า ไม่นึกเลยว่าตัวเองในชาตินี้จะมีโอกาสได้เห็น

“มันก็ไม่แนเสมอไป” เหมยซู่เหยาสายหัวเบาๆ กล่าวว่า “เรื่อง
เกี่ยวกับการขึ้นสู่อสุวรรค์นั้นไม่ได้ง่ายอย่างที่คิด ในนั้นเกี่ยวพันถึง
ความลับของที่ราบสูงผิงพุทธะ เรื่องของการขึ้นสู่อสุวรรค์นี้ กล่าว
สำหรับบางคนแล้วจะว่ายากก็ยาก จะว่าง่ายก็ง่าย”

ไม่มีใครรู้ดีไปกว่าหลี่ซีเย่เกี่ยวกับเรื่องของการขึ้นสู่อสุวรรค์อีก
แล้ว เขาไม่ได้รู้สึกสนใจ สิ่งที่เขาให้ความสนใจต่อที่ราบสูงผิง
พุทธะคือเรื่องอื่นๆ หลี่ซีเย่มองดูเหมยซู่เหยาแล้วกล่าวว่า “นั่งหนุ
เจ้ายังมีคำพูดอื่นๆ ที่ยังพูดออกมาไม่หมดนะสิ ลำพังแค่เรื่องการ
ขึ้นสู่อสุวรรค์สามารถทำให้เจ้าให้ความสำคัญกับมันมากถึงเพียงนี้
เชียวรี? เจ้าได้รับการถ่ายทอดที่แท้จริงมาแล้ว การขึ้นสู่อสุวรรค์ทั่วๆ
ไป ไม่อาจทำให้เจ้าสนใจได้”

สายตาพี่หลี่เหลมคมมาก ไม่มีสิ่งใดสามารถปิดบังดวงตาคู่ของ
พี่หลี่ได้เลย” ด้วยท่วงท่าที่ดึงดูดผู้คน เหมยซู่เหยา กล่าวว่า “การ
ขึ้นสู่อสุวรรค์ในครั้งนี้อาจเกี่ยวข้องกับสำนักฉางเหอของ

พวกเรา ที่ซูเหยามาครั้งนี้ก็เพื่อให้ได้คำตอบที่ชัดเจน ซึ่งจะมีประโยชน์ต่อซูเหยาเอง”

“สำนักฉางเหอเนะ.....” หลี่ซีเยถึงกับหรีตาสองข้างลง ไตรตรองอย่างละเอียดรอบคอบ ในห้วงพันล้านปีที่ผ่านมาไม่มีใคร บ้างจากสำนักฉางเหอที่เข้าไปอยู่ในที่ราบสูงผิงพุทธะ? หากว่าจะมี ผู้ที่สามารถขึ้นสู่อสุวรรค์ได้ แล้วจะมีผู้ใดบ้าง?

“พูดเช่นนั้น แสดงว่าบรรดาตาเต๋มากลุ่มนั้นของสำนักฉางเหอรู้แล้ว สិនะว่าใครที่จะได้ขึ้นสู่อสุวรรค์” หลี่ซีเยเผยให้เห็นถึงรอยยิ้มที่เฉยเมย ออกมา

เหมยซูเหยาพยักหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ไม่ขอปิดบังพี่หลี่ บอกตามตรงเลยนะไม่รู้ พี่หลี่ก็คงรู้สินะ เมื่อไรที่เข้าสู่ที่ราบสูงผิงพุทธะแล้วก็ เท่ากับละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่าง แม้ว่าพันล้านปีที่ผ่านมา สำนักฉางเหอ ของพวกเราจะมีผู้อาวุโสจำนวนไม่น้อยที่เข้าไปยังที่ราบสูงผิงพุทธะ แต่ทว่า พวกเขาไม่เคยส่งข่าวคราวกลับมาอีกเลย”

“เรื่องการขึ้นสู่อสุวรรค์ในครั้งนี้ ก็เป็นเพียงการคาดคะเนของบรรดา บรรพบุรุษของสำนักเท่านั้นเอง ไม่สามารถรับประกันได้ร้อย

เปอร์เซ็นต์” เหมยซูเหยา กล่าวอย่างจริงจังว่า “เนื่องจากคราวนี้มีความสำคัญยิ่ง ดังนั้น ซูเหยาจึงได้มาด้วยตนเองสักครั้งหนึ่ง”

“ขึ้นสวรรค์นะเนี่ย.....” หลี่ชีย่เพียงยิ้มชนิดหนึ่ง ไม่ได้ให้ความสนใจกับเรื่องนี้สักเท่าไร ความจริงกล่าวสำหรับเขาแล้ว ต่อให้เรื่องขึ้นสู่สวรรค์ได้ทั้งคำอธิบายที่แท้จริงเอาไว้ก็ไม่เห็นจะมีอะไร

“พี่หลี่ไม่สนใจรี? ” เหมยซูเหยาอ่านใจหลี่ชีย่ออกได้บางส่วนจากท่าทีที่แสดงออกมา

หลี่ชีย่เพียงแต่ยิ้ม ท่าทียังไงก็ได้ กล่าวว่า “ก็แค่ขึ้นสวรรค์เท่านั้น ไม่เห็นมีอะไรมากมาย ข้าไม่ต้องการคำตอบที่แท้จริงเกี่ยวกับเรื่องนี้ ถ้าหากข้าต้องการละก็ ข้าไม่จำเป็นต้องรอถึงวันนี้”

“หรือพี่หลี่ไม่อยากจะไปดูที่วัดลานถั่วสักหน่อยรี? ” เหมยซูเหยา กล่าววาจาอ่อนโยนแผ่วเบาออกมา ยามที่นางปรับเปลี่ยนน้ำเสียงให้อ่อนโยน ทำให้ผู้คนถึงกับรู้สึกอ่อนระทวยไปทั้งตัว ด้วยผู้หญิงที่เสมือนดังเทพธิดาเผยให้เห็นถึงความอ่อนโยนเช่นนี้ออกมาเป็นครั้งคราว ต่อให้น้ำแข็งที่เยือกเย็นมากกว่านี้ก็ยังต้องละลาย ต่อให้เป็นผู้ที่มีจิตแข็งดังหินก็ยังคงต้องอ่อนลง

“วัดลานถั่ว” หลีชีเย่เผยให้เห็นถึงรอยยิ้มออกมา กล่าวสำหรับเขาแล้ว การจะเข้าไปยังวัดลานถั่วจะไปยากอะไร สำหรับคนอื่น การเข้าไปยังวัดลานถั่วอาจจะยากยิ่งกว่าขึ้นสวรรค์ชั้นฟ้า แต่ทว่าสำหรับเขาแล้วการเขาวัดลานถั่วเป็นเรื่องจ๊็บๆ เท่านั้น

ในขณะนี้ หลีชีเย่ได้ละสายตากลับมา มองดูเหมยซู่เหยา กล่าววว่า “นั่งหนู ที่ถูกควรจะบอกว่าเจ้านะต้องการเข้าไปในวัดลานถั่ว”

เหมยซู่เหยาไม่ได้แสดงอาการขวยเขินออกมาเมื่อถูกเปิดโปง ยังคงมีท่าทีสบายๆ กล่าววว่า “ไม่ขอปิดบังพี่หลี เป็นความจริงที่ซู่เหยาต้องการเข้าไปยังวัดลานถั่ว!”

ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว เหมยซู่เหยาสู้อยู่สายตาของหลีชีเย่อย่างไม่สะทกสะท้าน ไม่มีการปิดบังซ่อนเร้น สงบเยือกเย็น กล่าววว่า “วันนี้ได้พบกับพี่หลีโดยบังเอิญ ซู่เหยาจึงบังเกิดความคิดขึ้นมาว่า ต้องการร่วมมือกับพี่หลีเข้าไปยังวัดลานถั่วด้วยกัน”

“ร่วมมือกับซำรี้?” หลีชีเย่จ้องมองเหมยซู่เหยาแล้วหัวเราะออกมา สายหน้าเบาๆ กล่าววว่า “นั่งหนู เจ้านะดูถูกซำหลีชีเย่มากเกินไปแล้ว ซำหลีชีเย่หากต้องการเข้าไปยังวัดลานถั่วละก็ ไม่จำเป็นต้อง

ร่วมมือกับใคร ขอเพียงข้าตั้งใจจะเข้าไป ต่อให้วัดลานถั่วลิกล้าตั้ง
มหาสมุทร ข้าก็สามารถไปมาอย่างอิสระเสรี! "

หากผู้อื่นได้ยินคำพูดเช่นนี้ บางทีอาจเข้าใจว่าหลี่ชีย่พูดจาโอหัง
ไม่รู้จักคำว่าตาย วัดลานถั่วเป็นสถานที่เช่นใด ต่อให้จักรพรรดิ
เทพก็ไม่สามารถไปมาอย่างอิสระเสรี กระทั่งราชันเซียนยังต้อง
ระมัดระวังยิ่ง ยิ่งไม่ต้องกล่าวถึงผู้เยาว์คนหนึ่ง!

เหมยซู่เหยาสุดลมหายใจเข้าลึกๆ จ้องมองดูหลี่ชีย่ เผยให้เห็นถึง
รอยยิ้ม ยามที่นางยิ้มเรียกได้ว่างามยิ่งกว่าบุปผาเสียอีก หม่อมวลบุป
ผาต่างสลดเพราะนาง

นาทีนี้ นางช่างเป็นที่ดึงดูดผู้คนเหลือเกิน ทำให้ผู้คนมีจิตใจ
เคลิบเคลิ้มหลงใหลไปกับนาง นางเอ่ยขึ้นแผ่วเบาว่า "งั้นซู่เหยาขอ
หน้าด้านเดินตามอยู่ด้านหลังของพี่หลี่ได้หรือไม่? อาศัยพี่หลี่เข้า
ไปยังวัดลานถั่วได้หรือไม่? "

ฐานะของเหมยซู่เหยานั้นสูงส่งเพียงใด เรียกได้ว่า นางอยู่ในที่ที่สูง
เด่นมาโดยตลอด สิ่งที่นางกล่าวออกมาในวันนี้ นับว่าเป็นเรื่องที่ไม่
ง่ายเลย

ความจริงหมยชูเหยาเองก็มีกำลังพอที่จะเข้าไปยังวัดลานถั่ว แต่ว่า
มาวันนี้นางกลับเลือกหลี่ชียเอ นางมีความมั่นใจในตัวหลี่ชียเอสูง
มาก!

“ขึ้นวัดลานถั่วกับเจ้านะรี?” หลี่ชียเอถึงกับหัวเราะออกมาเมื่อได้ยิน
คำพูดเช่นนี้จากหมยชูเหยา กล่าวว่า “นั่งหนู ข้าจะรู้ว่าตัวเอง
สามารถขึ้นวัดลานถั่วเองได้ แต่ เจ้าจะตามข้าขึ้นวัดลานถั่ว ข้าจะ
ได้ประโยชน์อะไร?”

หมยชูเหยายิ้ม เหมือนดั่งดอกตูมที่กำลังจะแรกแย้มผลิบาน
ออกมา เต็มไปด้วยความเย้ายวน กล่าวว่า “หากพี่หลี่ยินดี ชูเหยา
ยินดีช่วยพี่หลี่อีกแรง สำนักฉางเหอของพวกเราที่ยินดีช่วยพี่หลี่
อีกแรง!”

คำกล่าวของหมยชูเหยาช่างมีความหมายเหลือเกิน คำกล่าวของ
นางเป็นการพูดในฐานะตัวแทนของสำนักฉางเหอ

สามารถได้รับความช่วยเหลือจากสำนักฉางเหอ ไม่ว่าใครก็ตาม
หากได้ยินคำพูดเช่นนี้แล้วต้องรู้สึกใจเต้นตุบๆ อย่างแน่นอน เฉก
เช่นการดำรงอยู่ของสำนักฉางเหอที่เป็นหนึ่งสำนักสามราชันเซียน
ช่างแข็งแกร่งอะไรปานนั้น!

กล่าวสำหรับใครก็ตาม หากสามารถได้รับการช่วยเหลือจากสำนัก
ฉางเหออย่างเต็มที่ ก็เสมือนหนึ่งเป็นเสือติดปีก โดยเฉพาะกับดาว
รุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่ หากได้รับความช่วยเหลือจากสำนักฉางเหอ
อย่างเต็มที่กำลังสะก๊ี้ ย่อมหมายถึงอนาคตที่ไร้ขอบเขตจำกัด!

Novel-Lucky

ตอนที่ 944 ฟาดเข้าให้

<https://novel-lucky.com>

“สำนักฉางเหอของพวกเขาจะช่วยข้าอีกแรง” หลี่ชีย่เพียงยิ้มเฉยเมยกับสิ่งเย้ายวนเช่นนี้ กล่าวว่ “นังหนู ข้าไม่รู้สึกสนใจกับข้อเสนอนี้แม้แต่น้อย แน่อน หากเจ้าคิดจะติดตามข้าไปยังวัดลานถั่ว ข้าจะรับเอาไว้พิจารณา”

ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชีย่มองหน้าเหมยซู่เหยาที่หนึ่ง กล่าวว่ “แน่อน การที่ข้ายินดีพาเจ้าไปวัดลานถั่วหาใช่เป็นเพราะเจ้าทำให้ข้าชื่นชอบ และก็ไม่ใช่เพราะเจ้ามีความงดงามเช่นใด แต่เป็นเพราะเห็นแก่ราชันเซียนชั่วส่วย ปฐมบรรพบุรุษของพวกเขาเจ้า เจ้าเข้าใจหรือไม่?”

“ซู่เหยาขอบคุณอย่างยิ่งที่พี่หลี่ให้การสนับสนุน” เหมยซู่เหยารีบเร่งลุกขึ้นมากล่าวขอบคุณต่อหลี่ชีย่ โดยไม่ได้สนใจว่ หลี่ชีย่ได้ตอบตกลงคำขอของนางแล้วหรือไม่อย่างไร แต่นางได้ขอบคุณไปแล้ว

“เจ้ากลับไปเถอะ บอกตามตรงเลยนะ ข้าเริ่มรู้สึกเบื่อและรำคาญแล้วละ” หลี่ชีย่เหลือบมองเหมยซู่เหยาที่หนึ่งแล้วโบกมือเบาๆ

คำพูดเช่นนี้สร้างความตกตะลึงให้กับเยชูหยุน ช่างเป็นคำพูดที่สร้างความตกตะลึงให้กับเยชูหยุน คำพูดเช่นนี้ฟังดูไม่น่าจะเป็นไปได้ ความงามของเหมยซู่เหยาเลื่องลือไปทั่วหล้า รูปโฉมเป็นที่เลื่อมใสของแคว้นต่างๆ ผู้บำเพ็ญตนดารุงกลุ่มคนรุ่นใหม่จำนวนเท่าไรที่ยืนติดอยู่กับนาง กระทั่งกล่าวได้ว่า การสามารถอยู่ร่วมกับเหมยซู่เหยาเป็นสิ่งที่บุรุษเพศจำนวนมากใฝ่ฝันหา

เวลานี้หลี่ซีเยกลับบอกว่าเป็อราคาญเหมยซู่เหยาเสียนี้ เป็นการแสดงความรังเกียจต่อเหมยซู่เหยา นางที่เป็นเทพธิดาหนึ่งไม่เป็นสองรองใครกลับถูกคนเขารังเกียจ ไม่ว่าใครก็ตาม ก็ต้องรู้สึกว่าเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้

เหมยซู่เหยากลับไม่แสดงความโกรธออกมากับการแสดงความรังเกียจของหลี่ซีเย นางคารวะด้วยการใช้นิ้วมือสองข้างประกบกันวางไปตำแหน่งเอวด้านซ้ายย่อตัวลง งดงามและเหนียมมนุษย์ปุถุชนธรรมดา ยิ้มกล่าวว่า "วันหน้าหากพี่หลี่มีสิ่งใดต้องการให้ซู่เหยารับใช้ละก็ ส่งการมาได้เลย ต่อให้ซู่เหยาต้องบุกน้ำลุยไฟก็จะไม่เกียจ"

เหมยซู่เหยาคือสุดยอดหญิงงามแห่งยุค ยามที่นางใช้น้ำเสียงที่นุ่มนวลพูดคำเช่นนี้ออกมา ไม่ว่าใครก็ตาม เกรงว่าคงยากที่จะควบคุมตนเองได้ เกรงว่าต้องใจเต้นตุบตามอย่างแน่นอน

หลี่ชีย่จ้องมองเหมยซู่เหยา จากนั้นกระดิกนิ้วให้นางกล่าวว่า “นั่งหนู เข้ามาสิ”

“ไม่ทราบว่ามีอะไรจะชี้แนะหรือ?” เหมยซู่เหยาเดินเข้าไปใกล้หลี่ชีย่ เอียงคอเพื่อรับฟัง เป็นความจริงที่เหมยซู่เหยานั้นงดงามเหลือเกิน ทุกๆ อริยาบถของนาง ทุกท่วงท่าของนางล้วนแล้วแต่สร้างความหวั่นไหวให้กับจิตใจของผู้คนทั้งสิ้น

ในเวลานี้ เหมยซู่เหยาที่เอียงคอเพื่อรับฟังคำจากหลี่ชีย่นั้น สาวงามที่อยู่ใกล้แค่เอื้อม เห็นซอกคอปราศรัยตรงหน้า ผิวเนียนเกลี้ยงเกลา เส้นผมที่ทิ้งตัวลงมา ยามเมื่อสายลมพัดมาเบาๆ ปลายผมที่ปลิวผ่านหน้าไปพร้อมกับกลิ่นหอมที่สดชื่น ทำให้หัวใจต้องเต้นตุบๆ

เป็นภาพที่ยากจะบรรยายด้วยตัวอักษร เป็นภาพที่สวยงามสมบูรณ์แบบที่สุด กระทั่งเย็บหูหนุที่อยู่ข้างกายยังต้องตกตะลึงเมื่อได้เห็นมันช่างเป็นภาพที่สวยงามเหลือเกิน

เย่ซูหยุนเองก็นับได้ว่าเป็นหญิงงามได้เช่นกัน แต่ทว่า เมื่อต้องนำมาเปรียบเทียบกับเหมยซู่เหยาแล้ว นับว่ามีช่วงห่างอยู่ไม่น้อยเลยทีเดียว ต่อให้เย่ซูหยุนมีความงดงามมากไปกว่านี้เมื่อต้องเปรียบกับเหมยซู่เหยาแล้ว ก็ต้องสลดไม่น้อยทีเดียว

แต่แล้ว ชั่วพริบตาเดียวนั้นเอง เหมยซู่เหยาถูกหลี่ซีเยฟาดด้วยมือบนตัวของนางติดต่อกันหลายที

เหมยซู่เหยาร้องเสียงแหลมดังออกมาเหมือนแมวถูกเหยียบหางอย่างนั้น กระโดดตัวลอยขึ้นมา เวลานี้นาทีนี้ กระทั่งเหมยซู่เหยาที่มีบุคลิกที่มีเสน่ห์ยิ่งก็ต้องหน้าถอดสี ทั้งตระหนกทั้งโกรธ และเสียบุคลิกยิ่งนัก

“เจ้าทำอะไรของเจ้า.....” เหมยซู่เหยาทั้งตระหนกทั้งโกรธหลังจากที่กระโดดตัวลอยแล้วจึงร้องออกมาด้วยความโกรธระคนกับความอับอาย

ไม่ว่าจะเป็นช่วงจังหวะใด ไม่ว่าจะพบกับเหตุการณ์ใดก็ตาม เหมยซู่เหยาก็คงไม่สะทกสะท้าน บุคลิกที่สุดยอดไร้ผู้เทียบเทียม แต่ทว่ามาคราวนี้นางต้องตระหนกจนหน้าถอดสีจริงๆ

นับเป็นครั้งแรกที่ถูกคนเขาลวนลาม ไม่สิ เป็นครั้งที่สองแล้ว ผู้ที่ ลวนลามนางครั้งแรกก็คือหลี่ซีเยเช่นกัน!

หลี่ซีเยยังคงสงบนิ่งและมีท่าทีสบายๆ กับท่าทีที่ตระหนกจนหน้า ถอดสีของเหมยซู่เหยา มองหน้านางอย่างเอือระเหย กล่าวว่ “นัง หนู ข้าจะชี้แนะทางสว่างให้กับเจ้า หากว่าเจ้าคิดจะย้ายวนข้าล่ะก็ ไม่จำเป็นต้อองอาศัยวิธีการมารยาสารพัดกับข้า ขอเพียงเจ้าเชื่อฟัง คำข้าทุกอย่างก็พอแล้ว หากว่าเจ้ายอมตามใจข้า ข้าพิจารณารับ เจ้าเอาไว้ก็ได้ สำหรับวิธีการต่างๆ การทำที่เป็นสำรวม และหาเรื่อง อะไรนั้น จงเก็บมันไปเสียจะดีกว่า!”

“..... เจ้าไม่จำเป็นต้อองไปทำอะไรที่คิดจะให้ใจข้าตกเป็นเชลย ของเจ้า” หลี่ซีเยยิ้มเฉยเมย กล่าวว่ “ข้าไม่ใช่เป้าหมายที่เจ้าจะมา ทำหายได้! เจ้าไม่สามารถควบคุมจิตของข้าได้ เจ้ายังไม่มี ความสามารถเช่นนั้น! หากว่าเจ้าคิดตกแล้ว ยอมเป็นผู้หญิงของ ข้าแต่โดยดี ข้าสามารถพิจารณารับเจ้าเอาไว้ ผู้หญิงที่สวยงาม ขนาด นี้ข้าก็ไม่ต้องการให้ตกเป็นของคนอื่นเหมือนกัน! แต่ถ้าหากในใจ ของเจ้าคิดแต่จะวางแผนอะไรล่ะก็ จงไปให้ไกลจากข้า หาไม่แล้ว ข้าไม่ยี่หระที่จะใช้วิธีการที่เหี้ยมโหดกับเจ้า!”

“เจ้า.....” เหมยซู่เหยาทั้งอับอายทั้งโกรธเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ กระทั่งเรียกได้ว่าอายจนแทบแทรกแผ่นดินหนี กล่าวได้ว่า เป็นสภาพที่ย่ำแย่ที่สุดของนางตั้งแต่เล็กจนโตในวันนี้

อย่างไรก็ตาม เยซูหยุนมองดูทั้งสองด้วยความแปลกใจ การถูกเนื้อต้องตัว คำๆ นี้ไม่ว่าอย่างไรก็ทำให้คนต้องคิดฟุ้งซ่านไปได้ต่างๆ นานา เพราะมีช่องว่างที่จะให้คนได้จินตนาการมากมายเหลือเกิน

“คนอย่างข้าไม่ถือว่าใจร้ายต่อผู้หญิง” หลี่ซีเยกล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยกับเหมยซู่เหยาว่า “ตรงกันข้าม ข้าน่าจะพร้อมดีต่อผู้หญิงเสมอ ปัญหาก็คือ อย่าได้คิดเข้าข้างตัวเองมากเกินไปต่อหน้าข้า อย่าได้มีความคิดที่วอกแวกกับข้า”

หลี่ซีเยเลิกหน้ตาที่หนึ่ง กล่าวว่า “ถ้าหากเจ้าคิดจะได้รับผลประโยชน์จากตัวข้า หรือจะกล่าวว่าเจ้าคิดจะมีอิทธิพลกับตัวข้า ในอนาคต เรื่องนี้ไม่ยาก ขอเพียงเจ้าทำได้ข้อเดียวเท่านั้น เชื่อฟังคำของข้า! ข้าจะนำพาผลประโยชน์ที่เจ้าคิดไม่ถึงให้กับเจ้า! แต่หากเจ้าคิดจะใช้แผนของหญิงงามเข้าล่อ หรือใช้วิธีการเพื่อควบคุมข้า ละก็ นั่งหนูเจ้ายังอ่อนเกินไป เจ้ายังไม่มีคุณสมบัติเพียงพอ และไม่กำลังพอที่จะทำเช่นนี้.....”

“..... หากเจ้าเชื่อฟังแต่โดยดี เรื่องอื่นๆ อะไรนั้นข้าซีคร้านจะ
ยุ่งด้วย คนอย่างข้าที่เห็นแก่ราชันเขียนชีวสุย สามารถนำพา
ผลประโยชน์ให้กับสำนักฉางเหอได้!” ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว
สายตาสีเขียวพลันส่งประกายน่าเกรงขามออกมา กล่าวว่า “หาก
ว่าเจ้า หรือสำนักฉางเหอคิดจะทำอะไร หรือมีแนวความคิดที่วกวน
ตั้งลำไส้สะก๊ี้ จงระวังตัวให้ดี ข้าจะไปที่สำนักฉางเหอของพวกเจ้า
ด้วยตนเองสักครั้ง! หากเข้าไปเมื่อไหร่สะก๊ี้ สำนักฉางเหอของพวก
เจ้าคิดจะให้ข้าจากไปคงไม่ง่ายตายแล้วละ!”

ในเวลานี้ นับว่าหฺลื่อซื่อได้พูดออกมาอย่างตรงไปตรงมา เป็นการ
กล่าวตักเตือนอย่างโจ่งแจ้งไม่มีการอ้อมค้อมต่อเหมยซู่เหยา

เหมยซู่เหยาถึงกับนิ่งเงียบ เย่ซู่หยุนที่อยู่ข้างๆ ก็พลันนิ่งเงียบ
เช่นกัน หากเปลี่ยนเป็นตัวของนางที่พบกับสถานการณ์เช่นนี้
เกรงว่าคงยากจะรับมือเหมือนกัน

กล่าวสำหรับบุคคลอื่นแล้ว เหมยซู่เหยามีฐานะที่สูงเด่น เสมือนดัง
เทพธิดาบนสวรรค์ ไม่มีใครหาญกล้าเข้าใกล้และดูหมิ่นนาง แต่
ทว่า หฺลื่อซื่อไม่เคยใส่ใจกับสิ่งนี้เลย ทำทุกอย่างตามแต่ใจ
ปรารถนา

“ข้าผิดไปแล้ว” เหมยซู่เหยา कारวะทีหนึ่ง กล่าวว่ “หากพีหลีจะตำหนิ ก็ตำหนิข้าเถอะนะ ข้ายินดีรับการลงโทษจากพีหลี!”

ครรวนี้ เหมยซู่เหยา กล่าวได้จริงใจมาก ไม่มีลักษณะท่าทีที่ยั่วชวนจิตใจผู้คนเช่นนั้น แม้จะเป็นเช่นนั้นก็ตาม นางก็ยังคงมีความมดงามสุดเปรียบเปรย นางมีรูปโฉมมดงามแต่กำเนิดอยู่แล้ว!

“ช่างเถอะ!” หลีซีเย่มองดูเหมยซู่เหยา อดที่จะคิดถึงคนบางคน คิดถึงเรื่องบางเรื่องขึ้นมา กล่าวว่ “ไปเถอะ ต่ไปหากมีเรื่องอะไรให้บอกกล่าวกับข้าโดยตรง บอกมาตรงๆ ไม่ต้องอ้อมค้อม และอย่าได้ใช้วิธีสกปรกเช่นนั้น”

เหมยซู่เหยา หอดถอนใจออกมาด้วยความผิดหวัง कारวะต่อหลีซีเย ก่อนจากได้หันหลังกลับมาองดูหลีซีเยอีกครั้ง สุดท้ายลอยละลิวจากไป หายลับไปกับขอบฟ้า

หลังจากที่เหมยซู่เหยาจากไปแล้ว เยชูหยุนที่อยู่ข้างๆ ได้พูดขึ้นมาว่ “พีหลี เทพธิดาเหมยชมชอบท่าน”

หลีซีเยเพียงแต่ยิ้มให้นิดหนึ่ง สายหน้าเบาๆ ว่ “ชอบหรือไม่ชอบ ข้าหาใช่เรื่องสำคัญไม่ คนที่ชอบข้ามีมากถมเถไป คนที่เกลียดข้า

ก็นับไม่ถ้วน ต่อให้ผู้หญิงที่ดงามมากกว่านี้ หรือผู้หญิงที่ชมชอบ
ข้า กระทั่งเป็นผู้หญิงที่ข้าชื่นชอบ หากไม่รู้จักกาลเทศะมาเล่น
ลูกไม้ต่อหน้าข้า วางแผนกับข้า ข้าก็จะสังหารนางเสีย! "

เยซุหยุนได้แต่ทอดถอนใจเบาๆ นี่เป็นเรื่องระหว่างหลี่ชีย่กับเหมย
ซู่เหยา นางที่เป็นเพียงคนนอกจึงไม่สมควรจะออกความเห็นใดๆ

แต่ทว่า ในใจของนางก็เต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็น ความ
จริงแล้ว ไม่ว่าจะเป็นอย่างใดก็ตาม หากรู้ว่าหลี่ชีย่และเหมยซู่เหยาเคย
มีความสัมพันธ์มาก่อนละก็ เกรงว่าคงไม่สามารถอดทนต่อความ
อยากรู้อยากเห็นในใจได้ และต้องการจะรู้ว่าระหว่างสองคนนี้ได้
เกิดเรื่องอะไรขึ้นมาบ้าง

"ถ้าหากที่ราบสูงฝั่งพุทธะมีคนจะได้ขึ้นสวรรค์ พี่หลี่ต้องการจะไปดู
สักครั้งหรือไม่?" เยซุหยุนเปลี่ยนหัวข้อเรื่องไม่คุยเรื่องเดิมอีก
ต่อไป

หลี่ชีย่หัวเราะแล้วกล่าวว่า "ซุหยุน เรื่องการขึ้นสวรรค์กล่าว
สำหรับข้าแล้วยังไงก็ได้ หากว่าเจ้าต้องการรู้ถึงคำอธิบายที่แท้จริง
เกี่ยวกับเรื่องขึ้นสวรรค์ ข้าสามารถพาเจ้าไปได้ ข้าจะชิงชุดหนึ่ง
ให้กับเจ้า"

คำอธิบายที่แท้จริงเกี่ยวกับการขึ้นสวรรค์นั้นองไม่กล้าที่จะฝัน ทุกอย่างแล้วแต่วาสนาก็แล้วกัน” เยชูหยุนกล่าวด้วยท่าทีที่สุภาพอ่อนโยน

หลี่ซีเยเพียงพยักหน้า ไม่ได้กล่าวสิ่งใดอีก การขึ้นสู่สวรรค์ หากชาตินี้ที่ราบสูงฝั่งพุทระปราภฏเหตุการณ์ขึ้นสวรรค์อีกครั้ง เกรงว่าคงจะสร้างความฮือฮาขึ้นได้อีกครั้งหนึ่ง

หลังจากเหมยซู่เหยาจากไปแล้ว หลี่ซีเยและเยชูหยุนได้ล่องเรือไปตามสายน้ำ ในระหว่างสองวันนี้ พวกเขาได้พยานพบผู้คนเป็นจำนวนมากไม่น้อย ในจำนวนนั้นเป็นหนุ่มรูปงามกลุ่มคนรุ่นใหม่ของภาคผู้บำเพ็ญตน

ในสองวันนี้ เห็นชายหนุ่มรูปงามจำนวนมากท่าทีริบร้อน มีทั้งที่บนหัวสวมมงกุฎ มีทั้งนั่งรถแหะที่บินผ่านไป มีชายหนุ่มที่เหยียบกระบี่ฟ้าเห็นฟ้ากันไป และมีชายหนุ่มที่มีผู้คนล้อมหน้าล้อมหลังกันไป ทั้งหมดล้วนก้าวไปข้างหน้าอย่างเร่งรีบ.....

“ได้ยินว่าเทพธิดาเหมยปรากฏตัวอยู่ที่เมืองศักดิ์สิทธิ์ พวกเราไปพบนางเถอะ!” บรรดาคนเหล่านี้ที่ท่าที่ร้อนรนล้วนแล้วแต่เพราะเหมยซู่เหยา พวกเขาล้วนแล้วแต่เป็นผู้ที่หลงรักเหมยซู่เหยาทั้งนั้น

กล่าวได้ว่า การมาดินแดนทางใต้ของเหมยซู่เหยาเจียบเขียบมากแล้ว แต่ว่า นางมีชื่อเสียงโด่งดัง และได้รับการยกย่องว่าเป็นหญิงงามอันดับหนึ่งในหล้า คนอย่างนางต่อให้ทำตัวเจียบเขียบกว่านี้ก็เป็นที่สังเกตของผู้คนอยู่ดี

ดังนั้น พลันที่เหมยซู่เหยาปรากฏตัว บรรดาชายหนุ่มรูปงามจำนวนนับไม่ถ้วนต่างทยอยกันรีบรุดไปเพื่อต้องการเห็นหน้าโฉมตรูสักครั้ง

ไม่รู้ว่ามิใช่คนจำนวนมากน้อยเท่าไรในแดนมนุษย์กษัตราที่หลงไหลในตัวของเหมยซู่เหยา ไม่รู้ว่ามิใช่ชายหนุ่มรูปงามจำนวนเท่าไร เพียงเพื่อต้องการได้เห็นหน้าเหมยซู่เหยาสักครั้ง โดยไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น

“เทพธิดาเหมยเสน่ห์ยอดเยี่ยมมาก” เยซุหยุนต้องกล่าวด้วยความจริงใจ เมื่อเห็นชายหนุ่มรูปงามจำนวนมากมายเช่นนี้ที่เทียวติดตามร่องรอยของเหมยซู่เหยา

หลี่ชียเอ่ได้แต่ยิ้มอย่างเฉยเมย กล่าวว่่า “สำนักฉางเหอกำเนิดหญิงงามมาทุกยุคทุกสมัย ทั้งยังมีเสน่ห์ไร้ขีดจำกัด ปฐมบรรพบุรุษของพวกเราราชันเซียนชั่วสຸยก็คือหญิงสาวที่งดงามเป็นหนึ่งไม่มีสอง เรียกได้ว่่าสำนักฉางเหอมีธาตຸแท้ภายในเช่นนี้อยู่! ”

เย่ชຸหยุนพยักหน้าเห็นด้วย นางเองก็เคยได้ยินตำนานเกี่ยวกับราชันเซียนชั่วสຸยบ้างเหมือนกัน เล่าลือกันว่่าเลื่องลือไปทั่วทั้งเก้าแดน ทำให้บรรดาบุรุษทั้งหลายเลื่อมใสหลงรักนาง

พวกหลี่ชียเอ่สองคนปล่อยให้เรือล่องไปตามน้ำ โดยไม่ช้าและไม่เร็ว ในที่สุดก็ถึงยังเมืองศักดิ์สิทธิ์

ก่อนที่จะเข้าเมืองศักดิ์สิทธิ์ หลี่ชียเอ่และเย่ชຸหยุนได้สละเรื่อน้อย ขึ้นฝั่งก้าวเดินด้วยเท้าต่อไป

ตอนที่ 945 เมืองศักดิ์สิทธิ์

<https://novel-lucky.com>

การมองดูเมืองศักดิ์สิทธิ์จากระยะไกล สิ่งแรกที่มองเห็นไม่ใช่เมืองศักดิ์สิทธิ์ แต่เป็นเทือกเขาที่ใหญ่โตมโหฬาร ขณะที่เมืองศักดิ์สิทธิ์สร้างไปตามแนวของเทือกเขาที่ทอดยาวไปนั้น

เมืองศักดิ์สิทธิ์นั้นว่าเป็นเมืองที่มีขนาดใหญ่มาก แต่ทว่าทุกสิ่งปรากฏอยู่ด้านหน้าเทือกเขาที่ใหญ่โตมโหฬาร ต่อให้เมืองศักดิ์สิทธิ์มีขนาดใหญ่มากกว่านี้ก็เป็นได้แค่สิ่งที่มีขนาดเล็กปรากฏอยู่ตรงมุมหนึ่งเท่านั้น เหมือนเรือน้อยที่ล่องลอยอยู่ท่ามกลางมหาสมุทรอย่างนั้น

เทือกเขาขนาดใหญ่โตมโหฬารนี้มีชื่อว่าเขาสยบมังกร มันทอดยาวนับพันล้านลี้ เหมือนมังกรยักษ์ที่หมอบอยู่ในพื้นที่ที่กว้างใหญ่ไพศาลไร้ขอบเขตของแดนชาติทักษิณ

เมืองศักดิ์สิทธิ์มีลักษณะสวยงามแบบสิ่งปลูกสร้างสมัยโบราณ มองดูเป็นสถานที่ที่ผ่านกาลเวลาอย่างยาวนาน แต่ยังคงความเป็นเมืองโบราณที่ตั้งตระหง่านอยู่ได้โดยไม่เสื่อมสลาย

ในแดนมนุษย์กษัตราเคยมีคำกล่าวคำหนึ่งว่า ออกมีเคียงบูรพา ใต้
มีเมืองศักดิ์สิทธิ์ คำๆ นี้หมายถึงร้อยเมืองบูรพามีเมืองเคียงบูรพา
ขณะที่แดนชาติทักษิณมีเมืองศักดิ์สิทธิ์

เมืองศักดิ์สิทธิ์ในอดีตที่นานมากไม่ได้ชื่อว่าเมืองศักดิ์สิทธิ์ ตาม
ตำนานเล่าว่า ในอดีตที่เนิ่นนานมากเมืองศักดิ์สิทธิ์เดิมชื่อว่าเมือง
พิทักษ์สวรรค์ แต่ว่า เนื่องจากทุกยุคสมัยที่ผ่านมา บรรดาผู้
บำเพ็ญตนต่างไม่กล้าทำกำเริบเสิบสานที่เมืองนี้ ไม่กล้าก่อเรื่องก่อ
ราว ทำให้เมืองนี้มีแต่ความเงียบสงบ ดังนั้น ภายหลังจึงถูกผู้คน
เรียกว่าเป็นเมืองศักดิ์สิทธิ์

เมื่อยืนอยู่นอกเมืองศักดิ์สิทธิ์แล้วมองเมืองศักดิ์สิทธิ์จากระยะไกล
สิ่งที่ได้เห็นไม่เพียงลักษณะของเมืองที่สวยงามตามแบบฉบับ
สิ่งก่อสร้างโบราณเท่านั้น ขณะเดียวกัน บนท้องฟ้าของเมือง
ศักดิ์สิทธิ์ยังปรากฏเป็นกลิ่นอายของความเป็นสิริมงคลมากมาย
ภายในเมืองศักดิ์สิทธิ์มีประกายวิเศษสอดส่องไปยังท้องฟ้าเป็น
ระยะๆ บางครั้งก็มีกลิ่นอายมวงลอยขึ้นไปบนฟ้า จับตัวกันอยู่
ด้านบนท้องฟ้าเหนือเมืองศักดิ์สิทธิ์ ยังไม่ต้องกล่าวถึงต้นไม้ขนาดใหญ่
ใหญ่ที่สูงทะลุท้องฟ้า ภายในเมืองศักดิ์สิทธิ์ยังมีน้ำตกลงมาจาก
สวรรค์ พรั่งพร้อมไปด้วยตึก หอสอง วิหารต่างๆ ยอดเขาสูงและ
ภูเขาขนาดใหญ่ที่ลอยล่องอยู่เหนือท้องฟ้าเมืองศักดิ์สิทธิ์...

ภายในเมืองศักดิ์สิทธิ์ไม่มีจำพวกสายสำนักราชันเซียน และไม่มีสิ่ง
จัดตั้งเพื่อการสืบทอดประเภทหนึ่งสำนักสามราชันเซียนอะไรนั้น
ความจริงแล้ว ภายในเมืองศักดิ์สิทธิ์ไม่ค่อยจะมีใครพูดถึงสำนัก
อะไร ส่วนมากที่คุยกันก็จะเป็นบ้านอะไร ตระกูลอะไรทำนองนั้น

ถ้าหากเป็นคนต่างถิ่นที่เข้าเมืองมา รับรองได้ว่าจะไม่ได้ยินเรื่อง
เกี่ยวกับสำนักที่สุดยอดในหล้าอะไร ยิ่งไม่ต้องพูดถึงสิ่งจัดตั้งเพื่อ
การสืบทอดของราชันเซียนอะไรทั้งนั้น

แต่ว่า หากเป็นเช่นนี้แล้วก็ไปดูแคลนเมืองศักดิ์สิทธิ์ละก็ นับว่าเป็น
ความผิดมหันต์เลยทีเดียว! เมืองศักดิ์สิทธิ์เป็นแหล่งที่เฝ้าพันธมิตร
มนุษย์อาศัยอยู่กันอย่างเนืองแน่น ถูกยกย่องให้เป็นเมืองที่มี
เฝ้าพันธมิตรมนุษย์อาศัยอยู่กันอย่างหนาแน่นมากที่สุดในแดนมนุษย์
กษัตริราชเช่นเดียวกับเมืองเคียงบูรพา

แต่ทว่า มันไม่เป็นแต่เพียงที่ที่เฝ้าพันธมิตรมนุษย์อาศัยกันอย่างหนา
แน่นเท่านั้น ในขณะที่เดียวกัน เมืองศักดิ์สิทธิ์ยังเป็นเป็นที่ที่อาศัยอยู่
ของบรรดาตระกูลเก่าแก่ และตระกูลขุนนางโบราณที่สุดอีกด้วย
แม้ว่าภายในเมืองศักดิ์สิทธิ์จะไม่ได้ยินชื่อของสายสำนักราชัน
เซียนอันโด่งดัง และไม่ได้ยินชื่อของสำนักที่ไร้ผู้ต่อกรประเภทนั้น
ในบางครั้งอาจจะได้ยินภาษาพูดของตระกูลสูงส่งที่มีอิทธิพลใน
อดีต!

แต่ ผู้ที่มีความเข้าใจเกี่ยวกับเมืองศักดิ์สิทธิ์จะรู้ว่า ภายในเมืองศักดิ์สิทธิ์มีตระกูลขุนนางโบราณและตระกูลเก่าแก่ที่ไม่ได้มีชื่อเสียงโด่งดังอยู่เป็นจำนวนมาก ซึ่งได้ยื่นหยัดมาเป็นเวลาที่ยาวนานมากอาศัยอยู่ กระจุกกล่าวได้ว่าพวกเขาคงอยู่นานกว่าบรรดาสายสำนักราชันเซียนหลายๆ สำนักเสียด้วยซ้ำ เคยมีราชันเซียนจำนวนมากที่มายังเมืองศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้ อีกทั้งการมาของบรรดाराชันเซียนจำนวนมากไม่น้อยที่ไม่แสดงอำนาจราชันเซียน โดยเป็นการมาในลักษณะของมนุษย์ปุถุชนธรรมดา

ถึงแม้จะเป็นราชันเซียน แต่ก็ไม่ต้องการรบกวนความสงบสุขของพื้นที่แห่งนี้ ที่ราชันเซียนมายังเมืองศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้ก็เพื่อต้องการเยี่ยมชมร่องรอยและรูปร่างหน้าตาของปรัชญาเมธีที่ยังหลงเหลืออยู่!

ด้วยเหตุนี้เอง ทำให้เมืองศักดิ์สิทธิ์มีความเงียบสงบตลอดมา ต่อให้ผู้ที่เคยมีบุญคุณความแค้นต่อกันก็จะไม่ตัดสินปัญหาภายในเมือง แต่เลือกที่จะออกนอกเมืองศักดิ์สิทธิ์ค่อยทำการตัดสินบุญคุณความแค้นระหว่างกัน!

เมืองศักดิ์สิทธิ์มีลักษณะหลังอิงเทือกเขาสยบมังกร หากยืนมองจากระยะไกลตรงบริเวณด้านหน้าประตูเมืองศักดิ์สิทธิ์ ก็จะได้เห็นเทือกเขาที่ขึ้นลงสลับที่อยู่ไกลออกไป เทือกเขาเหล่านี้มีความกว้างขวางยิ่งนัก ไม่ว่าใครก็ตาม หากมองดูเทือกเขาที่ขึ้นลงสลับแห่งนี้แล้ว จะบังเกิดความรู้สึกที่เหมือนหายใจไม่ออกอย่างนั้น รู้สึกได้ถึงน้ำหนักเป็นอันมากของเทือกเขาที่ขึ้นลงสลับนี้กดทับลงบนจิตใจของผู้คนทุกคน

เทือกเขาที่ขึ้นลงสลับเหล่านี้ก็คือเขาเทพยุทธที่ถูกผู้คนกล่าวขานกันอย่างสนุกสนาน ตามตำนานเล่าว่าสถานที่แห่งนี้เคยเกิดศึกสู้รบของเทพมาก่อน!

เมื่อมองเมืองศักดิ์สิทธิ์จากระยะไกล หลี่ชีย่ถึงกับทอดถอนใจออกมาเบาๆ เมื่อมองย้อนกลับไปยังเขาเทพยุทธจากระยะไกล ยิ่งทำให้ภายในใจของหลี่ชีย่รู้สึกหนักอึ้งขึ้นมา

หวนนึกถึงอดีตในครั้งครานั้น หลังการศึกสิ้นสุดลง สถานที่แห่งนี้เลือดไหลนองเป็นธาร กองกระดูกสูงเท่าภูเขา ท้ายสุด เก้าแดนก็ได้ให้การต้อนรับแสงอาทิตย์อรุณรุ่ง ยุคอเวจีได้สิ้นสุดลงแล้วในที่สุด

มองดูเหล่าขุนพลนักรบผู้กล้าและปรีชญาเมธีที่ยังคงมีชีวิตรอดจากการศึกครั้งยิ่งใหญ่ในครั้งนั้น ตัวเขาที่รู้สึกได้ถึงจิตใจที่หนักอึ้งในเวลานั้นจึงได้กล่าวว่ “ไม่ทราบว่ท่านทั้งหลายจะไปทางไหนกันดี? ”

หลังจากนึ่งเงียบกันไปพักใหญ่ มีขุนพลนักรบผู้กล้า และปรีชญาเมธีกล่าวว่ยินดีติดตามเขาไปทุกหนทุกแห่ง และมีขุนพลนักรบผู้กล้า และปรีชญาเมธีที่กล่าวว่ต้องการลาออกจากราชการเพื่อกลับไปยังบ้านเกิดของตน สุดท้าย ยังมีขุนพลนักรบผู้กล้า และปรีชญาเมธีอีกส่วนหนึ่งกล่าวว่ “พวกข้าทั้งหลายยินดีเฝ้ารักษาการอยู่ ณ ที่แห่งนี้ เพื่อปกป้องพื้นที่แห่งนี้ ปกป้องแสงอรุณรุ่งสุดท้ายของแดนมนุษยัภษัตราที่นี้! ”

นับจากนั้นเป็นต้นมา ขุนพลนักรบผู้กล้า และปรีชญาเมธีส่วนหนึ่งก็ได้ลงหลักปักฐานอยู่ ณ สถานที่แห่งนี้ ขยายเผ่าพันธุ์เป็นชนรุ่นหลังสืบต่อกันมา และสร้างเป็นเมืองโบราณที่ใหญ่โตมโหฬารขึ้นท่ามกลางซากปรักหักพัง และขนานนามว่เมืองพิทักษัสวรรค!

จนกระทั่งเวลาผ่านไปนานมาก เมืองพิทักษัสวรรคแห่งนี้จึงค่อยๆ กลายเป็นเมืองศักดิ์สิทธิ์ไปในที่สุด!

การหวนระลึกลงเขาเทพยุทธในครั้งนั้น ภายในใจของหลี่ซีเย่รับรู้ ได้ถึงความหนักอึ้ง ซึ่งเป็นอะไรที่ไม่สบายใจเอาเสียเลย ในยุคนั้น ดาวรุ่งที่กำลังอยู่ระหว่างวัยฉกรรจ์เต็มไปด้วยความมีชีวิตชีวาได้ ติดตามเขาไป ในยุคนั้น ปรัชญาเมธีที่ไร้ผู้ต่อกรจำนวนเท่าไรได้ ร่วมรบเคียงบ่าเคียงไหล่กับเขา

แต่ทว่า คนจำนวนเท่าไรที่ต้องตายอยู่ตรงนั้น นางฟ้าผู้เลอโฉม บุษย์ผู้สูงส่ง ปรัชญาเมธีไร้ซึ่งผู้ต่อกร...คนแล้วคนเล่าที่ล้มลง คน หลังหนุนเนื่องขึ้นมา คนแล้วคนเล่าที่ล้มลงด้านหน้ารถศึกของเขา เพราะการบุกเบิกแผ้วถางทางของเหล่าปรัชญาเมธีทั้งหลาย เพราะ พวกเขาที่หลังเลือดพลีชีพของพวกเขาเหล่านั้น จึงสามารถ ต้านทานการบุกโจมตีอย่างรุนแรงของอเวจี!

การศึกษาในครั้งนั้นช่างโหดร้ายเหลือเกิน ศัตรูที่พวกเขาต้อง เผชิญหน้าไม่เพียงแค่ระดับจักรพรรดิเทพเท่านั้น แต่ยังมีราชัน เซียนอีกด้วย!

ในที่สุด พวกเขายังคงได้ต้อนรับการมาของชัยชนะ แม้แต่ราชัน เซียนก็ยังพ่ายแพ้ต่อพวกเขา นาทีนั้น ยุคอเวจีได้สิ้นสุดลงในที่สุด ทำให้เก้าแดนได้ต้อนรับแสงแรกเริ่มแห่งรุ่งอรุณ!

“พี่หลี จะเข้าเมืองหรือไม่?” เมื่อเยชูหยุนเห็นหลีชีย่กำลังเหม่อลอย จึงเอ่ยถามขึ้นอย่างแผ่วเบา

หลีชีย่ได้สติกลับคืนมาจากการครุ่นคิด มองดูเยชูหยุนแล้วสายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “เจ้าเข้าเมืองไปก่อนก็แล้วกัน ข้าอยากจะไปเดินเล่นยังสถานที่แห่งหนึ่ง วันหลังค่อยมาสมทบกับเจ้า”

“ตกลง เเพิณน้องเองก็กำลังจะไปคารวะผู้อาวุโสท่านหนึ่งพอดี” เยชูหยุนเป็นคนที่เข้าใจรู้ว่าอะไรควรไม่ควร จึงรีบกล่าวตอบว่า “ขอเพียงพี่หลีว่างแล้วสามารถติดต่อเข้าได้ทุกเมื่อ”

หลีชีย่พยักหน้าเบาๆ เยชูหยุนไม่กล่าวสิ่งใดอีก บอกลาหลีชีย่แล้วก็เข้าเมืองศักดีสิทธิ์ไปอย่างเร่งรีบ

หลีชีย่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ เลือกทิศทางถูกต้องแล้วก็มุ่งหน้าไปยังสันเขาแห่งหนึ่ง

ขณะที่ระหว่างเมืองศักดีสิทธิ์และเขาเทพยุทธจะมีสันเขาอยู่เป็นจำนวนมากไม่น้อย และเส้นทางที่เชื่อมต่อไปยังเมืองศักดีสิทธิ์ก็เดินผ่านสันเขาเหล่านี้

สันเขาที่ขึ้นลงสลับเหล่านี้มีประชาชนอาศัยอยู่เป็นจำนวนมากไม่น้อย และกลายเป็นชุมชนหรือตำบลเล็กๆ ขึ้นมา ผู้คนที่เป็นมนุษย์ ปุถุชนธรรมดาหรือผู้บำเพ็ญตนที่ผ่านไปผ่านมาไม่ว่าจะออกหรือ เข้าเมืองศักดิ์สิทธิ์ ก็แวะพักยังสถานที่เหล่านี้

ในบรรดาสันเขาเหล่านี้ มีสันเขาที่ชื่อว่าเหมยหริง (สันเขาดอกเหมย) อยู่แห่งหนึ่ง เป็นสันเขาที่มีขนาดไม่เล็กและไม่ใหญ่ แลดูสวยและสง่างามไม่น้อย แต่สันเขาแห่งนี้เป็นสันเขาที่มีเจ้าของครอบครัวอยู่ มีการปลูกสร้างเป็นบ้านทรงโบราณเรียงบง่ายขึ้นมา กินเนื้อที่กว้างมาก หน้าประตูบ้านมีแผ่นป้ายเขียนอักษรเอาไว้ตัวหนึ่ง คำว่า "สวี"

ขณะที่เชิงเขาเหมยหริงมีตึกโบราณที่ปลูกสร้างอยู่ข้างทาง เป็นนร้านเหล้า ด้านหน้าของตึกมีป้ายผ้าเขียนอักษรคำว่า "สวี" ปลิวสะบัดไปตามลม

ตระกูลสวีแห่งเหมยหริง ร้านเหล้าตระกูลสวี เป็นเพียงตระกูลขุนนางโบราณเล็กๆ เช่นนี้แหละ ร้านเหล้าที่มีขนาดเล็กเช่นนี้ เหมือนหนึ่งว่าคงอยู่นิรันดร์โดยไม่เปลี่ยนแปลงอย่างนั้น

ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์ปุถุชนที่เดินผ่านไปผ่านมา หรือจะเป็นผู้บำเพ็ญ
ตน มีบางคนจะแวะพักที่ร้านแห่งนี้ดื่มกินสักจอกสองจอก บางครั้ง
ก็มีบางคนถามเฝ้าแก้วว่า “บรรพบุรุษของตระกูลสวีมีผู้บำเพ็ญตน
หรือเปล่า?”

ความจริงแล้ว การถามคำถามเช่นนี้ก็ไม่นับว่าไม่แปลก เนื่องจากใน
เมืองศักดิ์สิทธิ์ที่ระหังรอบๆ รัศมีหมื่นลี้ของเมืองศักดิ์สิทธิ์ มีมนุษย์
ปุถุชนจำนวนมากที่บรรพบุรุษของพวกเขาเคยเป็นผู้บำเพ็ญตนมา
ก่อน

สำหรับคำถามเช่นนี้ เฝ้าแก้วร้านเหล้าได้แต่ยิ้ม ไม่ได้ตอบคำถามนี้
แต่อย่างไร

เพียงก้าวขึ้นเหมยหิ้งก็ได้กลิ่นเหล้าที่หอมหวานโชยมาปะจมูกแต่
ไกล เมื่อได้กลิ่นเหล้าที่คุ้นเคยโดยพลัน ปราบกฏความรู้สึกที่หมื่น
พันที่ทะลักขึ้นมากายในใจ จนไม่รู้ว่าจะควรจะทำอย่างไรดี

“สุราเก่าแก่ตระกูลสวีนะเนี่ย เป็นรสชาติที่ชวนให้หวนคิดถึง
เหลือเกิน เป็นรสชาติที่ทำให้หวนนึกถึงอดีตเหลือเกิน” หลี่ชียเออด
พิมพ์้าออกมาไม่ได้

ร้านเหล้าตระกูลสวี เป็นร้านเหล้าเก่าแก่แห่งหนึ่ง ผู้คนที่อาศัยอยู่บริเวณนี้รู้จักร้านนี้ตั้งแต่จำความได้ "ไม่รู้ว่าผ่านไปนานกี่ปีแล้วร้านเหล้านี้ก็ยังคงอยู่เหมือนเดิม ตระกูลสวียังคงบริหารร้านเหล้าแห่งนี้ต่อไปเรื่อยๆ รุ่มสุ่ม"

ขณะที่หลี่ชีย่ก้าวเท้าเข้าไปในร้านเหล้าแห่งนี้ ภายในร้านมีลูกค้าอยู่เพียงไม่กี่คนเท่านั้น นอกจากมนุษย์ปุกุชุนหลายคนที่นั่งดื่มเหล้าแล้ว ยังมีผู้บำเพ็ญตบหนึ่งถึงสองคนกำลังแหวะพักนอนอยู่ที่นี้

พลันที่เจ้าแก่ร้านเห็นหลี่ชีย่เข้ามา ก็รีบเร่งเดินเข้าไปทักทาย หลี่ชีย่เดินดุ่มๆ ขึ้นไปบนชั้นสอง เลือกนั่งที่นั่งบริเวณใกล้หน้าต่าง

นั่งอยู่ริมหน้าต่างแล้วสามารถเห็นสภาพของเหมยหิ่งได้ทั่ว ทำให้หลี่ชีย่เหม่อลอยไปบ้าง "ได้ยินเสียงของเจ้าแก่ร้านที่ถามขึ้น "นายท่าน ต้องการสั่งอะไรบ้าง? "

หลี่ชีย่ได้สติกลับมา มองหน้าเจ้าแก่ร้านที่หนึ่ง มองดูโครงหน้าทีเดียวจะคั่นๆ อยู่บ้าง ทอดถอนใจออกมาเบาๆ ทายาทของตระกูลสวี จึงสั่งออกไปว่า "เอาเหล้ามาภาหนึ่ง กับแกล้มอีกอย่างสองอย่าง"

ถ้าแก้รับคำหันหลังจากไปทันที หลี่ซียเอเรียกเขาเอาไว้แล้วเอ่ยขึ้น
แผ่วเบาว่า “ตระกูลสวีของพวกเจ้าสบายดีอยู่รึ ลูกหลานคงเต็ม
บ้านนะ”

ถ้าแก้หันหลังกลับมา และไม่ได้รู้สึกแปลกใจกับคำถามเช่นนี้ ยิ้ม
กล่าวว่า “เรียนนายท่าน ด้วยบารมีของทุกท่าน ตระกูลสวีของข้า
ได้บริหารร้านเหล้าแห่งนี้มานานมากแล้ว แม้ว่าลูกหลานจะมีอยู่ไม่
มาก แต่มีความกตัญญูยิ่งนัก”

“งั้นก็ดี งั้นก็ดีแล้ว” หลี่ซียเอพยักหน้าเบาๆ

จ้องมองถ้าร้านเดินจากไป หลี่ซียเอต้องทอดถอนภายในใจเบาๆ
ตระกูลสวีเอ๋ย ในยุคสมัยที่เนิ่นนานมากช่างเป็นตระกูลที่มีความ
แข็งแกร่งยิ่งใหญ่เหลือเกิน เป็นตระกูลที่เจริญรุ่งเรืองเหลือเกิน

ในเวลานั้น ความแข็งแกร่งของบรรพบุรุษตระกูลสวีนับว่าเป็นที่
หวั่นเกรงของผู้คน กระทั่งจักรพรรดิเทพของอเวจก็ยังไม่กล้ามา
ต่อแย

ยามเมื่อเขาบุกโจมตีอเวจในเวลานั้น เคยพุดจาเกลี้ยกล่อมผู้คน
เป็นจำนวนมาก ขณะที่บรรพบุรุษตระกูลสวีเป็นคนแรกที่ขานรับ

เขา อีกทั้ง ตระกูลสวีเรียกได้ว่าทุ่มเทอย่างเต็มที่กำลัง บรรดาศิษย์
ของตระกูลสวีต่างเข้าร่วมในศึกสงครามที่ยาวนานคราวนี้!

ครั้งนี้ได้รับชัยชนะสุดท้ายกลับมา ตระกูลสวีเหลือเพียงบรรพบุรุษผู้
นั้นและบุตรสาวคนสุดท้ายเท่านั้น ภายในใจของหลี่ชี่เยวี่รู้สึกถึง
ความหนักอึ้งทุกครั้งทีนึกถึงเด็กสาวคนนั้น

นางเป็นเด็กสาวที่ร่าเริงมากๆ คนหนึ่ง พรสวรรค์สูงมาก หลังจาก
ผ่านศึกสงครามอันโหดร้ายและยาวนานนี้แล้ว นางกลับกลายเป็น
คนที่เงียบไม่ค่อยพูดค่อยจา เปลี่ยนเป็นคนละคน! ศึกลงครามอัน
โหดร้ายที่ผ่านมา นางสูญเสียมากเกินไป เป็นการกระทบกระเทือน
อย่างรุนแรงสำหรับสาวน้อยเล็กๆ คนหนึ่งเช่นนาง

ภายหลังเขาได้เคยมาเยี่ยมเยียนเด็กสาวผู้นี้หลายครั้ง เมื่อเห็นเด็ก
สาวที่ร่าเริงคนหนึ่งกลับกลายเป็นคนที่อยู่อย่างโดดเดี่ยว ปิดปาก
เงียบไม่พูดไม่จา บาดแผลจากสงครามไม่อาจสมานกลับดังเดิมได้
ทำให้หลี่ชี่เยวี่รู้สึกไม่ค่อยสบายใจนัก!

ตอนที่ 946 องค์หญิงจันทรเสียว

<https://novel-lucky.com>

ภายหลังสิ้นสุดสงครามเทพยุทธแล้ว ตัวเขาที่อยู่ในร่างของอิกาทมิฬเคยถามบรรพบุรุษของตระกูลสวีว่าจะทำอะไรหรือไปที่ใดต่อไป ซึ่งบรรพบุรุษตระกูลสวีมองดูบุตรคนเล็กที่ได้รับความบอบช้ำอย่างหนักจากผลของสงคราม ได้ทอดถอนใจด้วยความเหม่อลอยกล่าวว่า "ข้าอยากจะเป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาๆ คนหนึ่งตระกูลสวีจบสิ้นแล้ว ข้าเพียงหวังให้สายเลือดของตระกูลสวีได้สืบทอดต่อไป ข้าหวังว่าทายาทของตระกูลสวีจากนี้ไปเป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่ง อยู่อย่างสงบสุขและปลอดภัย ข้าก็พึงพอใจแล้วละ"

ภายหลัง หลี่ซีเย่ได้ค้นพบเหมยหิ่งแห่งนี้เข้า จึงมอบให้พวกเขาได้ตั้งถิ่นฐานที่นี่ และตระกูลสวีก็ได้ขยายสืบทอดวงศ์ตระกูลที่นับจากนั้นเป็นต้นมา ทายาทของตระกูลสวีไม่มีใครเข้าไปเป็นผู้บำเพ็ญตนอีกเลย เป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาที่มีความเป็นอยู่อย่างเรียบง่ายมายุคแล้วยุคเล่า

การได้นั่งอยู่ริมหน้าต่าง ทำให้หลี่ซีเย่รู้สึกเหม่อลอยอยู่บ้าง ยามที่มนุษย์ปุถุชนรู้สึกอิจฉาที่ผู้บำเพ็ญตนสามารถเหาะเหินดำดินได้ ขณะที่ผู้บำเพ็ญตนที่ได้ประสบการสงครามที่ทารุณโหดร้ายมา

บางครั้งผู้บำเพ็ญตนก็ใช้ว่าจะไม่รู้สึกอิจฉาชีวิตที่เรียบง่าย อยู่เย็น เป็นสุขและปลอดภัยอย่างมนุษย์ปุถุชนเหมือนกัน

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ เจ้าแกล้งได้ยกเหล่าเก่าแก่พร้อมกับแก้ม ของหลี่ชียเอมาให้ หลี่ชียเอได้สติกลับมา ละสายตากลับมาและกำลัง จะจัดแจงรินเหล้าให้กับตนเองหนึ่งจอก

แต่ทว่า เวลานี้ สายตาของหลี่ชียเอกลับไปตกอยู่บนตัวของคนๆ หนึ่งเข้า

โต๊ะที่อยู่บริเวณมุขมุกมีผู้เฒ่าผู้หนึ่งนั่งอยู่ ในขณะนี้ท่าทีของผู้ เฒ่าเหมือนม้วนตัวลีบอยู่ที่มุขตรงนั้น คล้ายว่าต้องการมุดลงดินให้ มั่นรู้แล้วรู้รอดไปอย่างนั้น

หลังจากที่ได้เห็นผู้เฒ่าผู้นี้แล้ว หลี่ชียเอถึงกับเผยให้เห็นถึงรอยยิ้ม ออกมา ผู้เฒ่าคนนี้ช่างคั่นหน้าคั่นตาเหลือเกิน

ผู้เฒ่าคนนี้สวมเสื้อผ้าสีเทาทั้งชุด บนหัวสวมหมวกกระดาษที่ แปลกประหลาดมาก พลันที่เห็นสีหน้าของหมวกใบนี้แล้วก็แทบ อายากจะอาเจียน กระทั่งรู้สึกเหมือนเพื่อนน้ำมนต์อีกด้วย 'ไม่รู้ว่

หมวกกระดาษใบนี้ของเขาได้สวมมาเป็นเวลานานเท่าไรแล้ว ผู้
เฒ่าผู้นี้คิดว่าดูไม่สะอาดตาอะไร แลดูไม่มีอะไรเด่นเป็นพิเศษ

แต่ หลี่ชีย่สามารถจดจำผู้เฒ่าคนนี้ได้ และรู้ถึงประวัติความเป็นมา
ของผู้เฒ่าคนนี้ ครานั้นผู้เฒ่าคนนี้เคยปรากฏตัวที่วิถีสวรรค์มา
ก่อน และหลี่ชีย่ยังได้ช่วยเปิดลังศิลาให้กับเขาด้วย

ที่แตกต่างจากครั้งก่อนก็คือ มาคราวนี้ผู้เฒ่าคนนี้พลันที่เห็นหลี่
ชีย่แล้วแสดงอาการหวาดกลัวอย่างยิ่ง กระทั่งไม่กล้าสบตามองหลี่
ชีย่ และมีที่ท่าต้องการหลบหนีไปจากหลี่ชีย่ แต่ทว่า เมื่อสายตา
ของหลี่ชีย่ได้ตกลงบนตัวของเขาแล้ว ทำให้เขาไม่กล้าที่จะทำ
อะไรบุ่มบ่ามอีกเลย

“ดูท่าจมูกของเจ้าไวไม่ใช้เล่นเลยนะ” หลี่ชีย่หัวเราะ และกล่าว
อย่างเฉยเมยออกมา

ผู้เฒ่ามีท่าทีพะอืดพะอมยิ่ง ร่างของเขาเหมือนแข็งที่ออยู่ตรงนั้น
เขาไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรในเวลานี้ เป็นที่ทราบกันดีว่า เขาเป็น
คนที่สามารถมอบกระหังสัจจอาวุธระดับปราชญ์ให้กับใครคนหนึ่ง
ได้อย่างง่ายดาย ย่อมรับรู้ได้ว่าเขานั้นมีความแข็งแกร่งเพียงใด

แต่ว่า มาวันนี้ผู้เฒ่ากลับเข้าใจเรื่องๆ หนึ่ง หลังจากที่เขารู้เรื่องๆ นั้นแล้ว เขาก็มีความเข้าใจอย่างชัดเจนว่า ต่อให้ตัวเองแข็งแรง ปานใดก็ตาม เมื่อต้องอยู่ต่อหน้าหีชีเยแล้วก็เป็นที่แค่มดปลวก เท่านั้น ไร้ค่าคู่ควรจะกล่าวถึง!

ความจริง เวลาที่ผู้เฒ่าคนนี้ไม่กล้าทำอะไรบ่มบ่าม ถึงแม้ว่าตัวเขา จะมีความแข็งแรงมากก็ตาม! เขาล่วงรู้ความลับมาเรื่องหนึ่ง ล่วงรู้ สุดยอดความลับที่ยิ่งใหญ่เรื่องหนึ่ง!

ขณะที่ผู้เฒ่ากำลังนึกไม่ออกว่าจะทำเช่นใดอยู่นั้น ปรากฏเสียง ฝีเท้าตึง ตึง ตึงก้าวเดินเข้ามา เป็นการก้าวเดินที่แผ่วเบาและ คล่องแคล่วว่องไว ชั่วพริบตาเดียว เห็นผู้หญิงคนหนึ่งก้าวเดินขึ้น บันไดมา

ยามที่ผู้หญิงคนนี้ก้าวขึ้นบันไดมานั้น พลันทำให้ตึกนี้ดูสว่างไสว ขึ้นมา เหมือนหนึ่งว่านางเป็นไข่มุกที่ส่องประกายสว่างไสวให้กับ ตึกแห่งนี้

ผู้หญิงคนนี้แฝงด้วยกลิ่นอายแห่งความชุ่มชื้น ชุดอาภรณ์เป็นสี เหลืองนวลทั้งชุด ยิ่งเป็นการขับให้นางดูเด่นสว่างไสวมากยิ่งขึ้น

ผู้หญิงคนนี้มีรูปจันทร์เสี้ยวเล็กๆ อยู่บนหน้าผาก โดยที่รูปจันทร์เสี้ยวไม่ได้ทำให้รูปลักษณะของนางต้องเสียไป ตรงกันข้ามกลับทำให้นางดูโดดเด่นมากยิ่งขึ้น

“องค์หญิงจันทร์เสี้ยว!” สีหน้าของผู้บำเพ็ญตนสองคนที่นั่งพักอยู่ด้านล่างแปรเปลี่ยนไปขณะที่ผู้หญิงคนนี้ปรากฏตัว รีบเร่งออกจากร้านไปโดยไม่กล้าอยู่ต่อ

องค์หญิงจันทร์เสี้ยวนับว่าเป็นผู้ที่ดำรงไว้ซึ่งโตงดังยิ่งในแดนชาติทักซิณ เป็นดาวรุ่งที่สดยอดมากคนหนึ่ง

หลังจากที่องค์หญิงจันทร์เสี้ยวขึ้นไปบนตึกแล้ว พลันกวาดสายตามองไปโดยรอบ สุดท้ายไปตกอยู่บนตัวของหลี่ซีเย จากนั้นเดินตรงเข้าไปและนั่งลงตรงหน้าของหลี่ซีเยอย่างไม่เกรงใจ

ผู้เฒ่ารู้สึกโล่งอกเมื่อได้เห็นภาพนี้ ความพะอืดพะอมพลันหายไปพร้อมกับการปรากฏตัวขององค์หญิงจันทร์เสี้ยว

“ใต้เท้าเชิญตามสบายเลยนะ ข้าน้อยขอตัวก่อน” ผู้เฒ่าโค้งคำนับ รีบเร่งสาวเท้าลงจากชั้นสอง

หลังจากที่องค์หญิงจันทรเสี้ยวนั่งลงแล้ว ได้กล่าวต่อหลี่ชียเอ่ว่า
“เจ้าก็คือหลี่ชียเอคนนั้นนะสิ”

“หลี่ชียเอคนไหน?” หลี่ชียเอหัวเราะแล้วกล่าวว่า “ในความทรงจำ
ของข้า คนที่สามารถชื่อหลี่ชียเอรู้สีกว่ามีข้าคนเดียวเท่านั้น”

“อี อยามาทำเป็นเล่นลั่นกับข้า” องค์หญิงจันทรเสี้ยวกล่าวน้ำเสียง
น่าเกรงขามว่า “ข้ากำลังถามเจ้า เจ้าคือหลี่ชียเอคนที่เดินอยู่
ด้วยกันกับเยชุนไซหรือไม่!”

หลี่ชียเอจ้องมององค์หญิงจันทรเสี้ยวแวบหนึ่ง กล่าวว่า “ถูกต้อง
เมื่อเจ้าพูดเช่นนี้ จันซำก็คือหลี่ชียเอคนนั้น!”

“ดีมาก จันซำก็หาถูกคนแล้วละ” องค์หญิงจันทรเสี้ยวพยักหน้า
ทำทียโสมาก แต่ว่า นางไม่มีท่าทีจะรังเกะหลี่ชียเอ ด้วยนางมีนิสัย
ยโสมาแต่กำเนิด มองว่าตัวเองนั้นอยู่นือคนอื่นอยู่แล้ว

หลี่ชียเอเพียงแต่ยิ้มชนิดหนึ่ง ท่าทีเหมือนไม่อยากจะสนใจ รินเหล้า
จนเต็มจอก ยกจอกขึ้นค่อยๆ ซดอย่างช้าๆ เหล้าเก่าที่ผ่านการอุ่น

ด้วยเตาถ่านเมื่อเข้าปากแล้ว รู้สึกเหมือนของเหลวข้นๆ ที่อยู่ใน
ตำนาน เมื่อเหล้าหนึ่งจอกลงท้อง หลี่ชียเอถึงกับแลบลิ้นเลียแผลลิบๆ

ผ่านไปเนิ่นนานเท่าไรแล้ว เหล้าเก่าตระกูลสวียังคงมีรสชาติ
เหมือนเดิม ยังคงทำให้ผู้คนต้องหวนคำนึงอย่างไม่สิ้นสุด บรรพ
บุรุษตระกูลสวีไม่เพียงเป็นผู้ที่ดำรงไว้ซึ่งไร้ผู้ต่อกร ยังสามารถหมัก
ปรุงเหล้าได้เยี่ยมยอดมาก

หลี่ชียเอหยิบกับแก้มที่เป็นอาหารเด่นเฉพาะร้านเข้าปากเคี้ยวหุบ
หับ โดยไม่ได้ให้ความสนใจต่อองค์หญิงจันทรเสี้ยวที่นั่งอยู่
ตรงหน้าเท่าไรนัก

สีหน้าขององค์หญิงจันทรเสี้ยวดูน่าเกรงขามขึ้นกับท่าทีที่เยโส
ของหลี่ชียเอ นางส่งเสียงฮือออกมาเบาๆ แต่ทว่า นางยังคงอดกลั้น
ความไม่พอใจเอาไว้ในใจ

องค์หญิงจันทรเสี้ยวจ้องมองหลี่ชียเอและเอ่ยอย่างช้าๆ “ได้ยินว่าเจ้า
กับเยชูหยุนเหมือนตัวติดกันไม่ได้ห่าง...”

หลี่ซีเยเลิกหนังตาที่หนึ่ง กล่าวว่า "อย่าทำเป็นอ้อมค้อมกับข้า มีอะไรก็รีบๆ พุดออกมา เวลานี้ข้ากำลังอารมณ์ดีอยู่ ไม่ต้องการให้ใครมารบกวน"

"เจ้า..." สีหน้าขององค์หญิงจันทรเสี้ยวพลันแปรเปลี่ยนอย่างมาก ล้วงมองหลี่ซีเยด้วยความโกรธ ในสายตาของนางมองว่า หลี่ซีเยเป็นเพียงผู้เยาว์ที่ไร้ชื่อเสียงเรียงนามคนหนึ่งเท่านั้น นางเองไม่เข้าใจเหมือนกันว่าเหตุใดเยซูหยุนถึงได้เลือกผู้เยาว์ที่ไร้ชื่อเสียงเช่นนี้ได้ อีกทั้งยังเป็นประเภทหน้าตาต่างนั้นๆ ประเภทมนุษย์ปุกขุคนที่ไร้ชื่อไร้เสียง!

"หลี่ซีเย เจ้ารู้หรือไม่ว่าองค์หญิงอย่างข้าเป็นใครหรือไม่?" องค์หญิงจันทรเสี้ยวกล่าวอย่างน่าเกรงขามออกมา

หลี่ซีเยเคี้ยวอาหารว่างไป ต้มเหล้าเก่าอย่างเอ้อระเหย ชักร้านจะเลิกกระทงหนังตาด้วยซ้ำ กล่าวว่า "ไม่ต้องดูด้วยตา แค่ใช้จมูกดมชนิดหนึ่ง ข้าก็สามารถได้กลิ่นสาบเผ่ามารโลหิตของพวกเขาเจ้าได้"

"เจ้าคนไม่รู้จักคำว่าตาย..." พลันที่หลี่ซีเยกล่าวคำนี้ออกไป ทำให้สีหน้าขององค์หญิงจันทรเสี้ยวเปลี่ยนไป ตวาดเสียงทุ้มต่ำว่า "หลี่"

ชียะ เจ้าบั้งอาจกล่าววาทาหยามเหยียด สงสัยเบื้อที่จะมีชีวิตอยู่แล้ว
กรรมัง? ”

หลี่ชียะชี้คร้านจะไปสนใจนาง โบกมือแล้วกล่าววาทา “เอาละ ไม่ต้อง
มาพูดจาทไรสาระกับข้า หากวาทาเจ้ามีเรื่องอะไรจะขอร้องข้าก็ให้วาทามา
เร็วไว มิฉะนั้น ก็ไสหัวไปให้พันข้า”

องค้หญิงจันทรเสี้ยว โกรธจนตัวสั่นเทิ้ม นางมีฐานะเป็นถึงองค้หญิง
ของเผ่าโลहितจันทรเสี้ยว ใต้รับการยกย่องวาทาเป็นหนึ่งในห้าแดน
ชาติทักษิณ กลับต้องถูกผู้เยาว์ที่ไรชื่อไรเสียงคนหนึ่งลบหลู่ถึง
เพียงนี้ ทำให้นางต้องเคี้ยวฟันดั่งกรอด หากไม่เป็นเพราะต้องเก็บ
ชีวิตหลี่ชียะเอาไว้ละก็ นางต้องสังหารหลี่ชียะให้จงได้

แต่ นางต้องสุดลมหายใจเข้าไปลึกๆ เมื่อนี้มาถึงเรื่องที่เกี่ยวข้องกับ
ตัวเอง นางจ้องมองหลี่ชียะอย่างเยือกเย็น กล่าววาทา “เจ้าคนแซ่หลี่
เจ้าแต่งงานกับเยชูหยุนเสียว ข้าจะให้ผลประโยชน์กับเจ้า! ”

คำพูดขององค้หญิงจันทรเสี้ยวทำให้หลี่ชียะที่กำลังดื่มเหล้าเก่า
อย่างเอ้อระเหยสบายใจถึงกับชงกนิตหนึ่ง วางจอกเหล้าลงบนโต๊ะ
อย่างช้าๆ เงยหน้าขึ้นมององค้หญิงจันทรเสี้ยว เผยให้เห็นถึง
รอยยิ้ม กล่าววาทา “น่าสนใจ”

“เจ้าจะทำหรือไม่?” องค์หญิงจ้องมองหลี่ชียเอ่และกล่าวอย่างน่า
เกรงขาม

หลี่ชียเอ่มองดูองค์หญิงจันทรเสี้ยวอยู่พักหนึ่ง ยิ้มกล่าวว่า “ทำไม
เจ้าถึงคิดว่าแม่นางเย่ยอมแต่งงานกับข้าล่ะ?”

องค์หญิงจันทรเสี้ยวส่งเสียงฮือออกมา และจ้องมองหลี่ชียเอ่เช่นกัน
กล่าวตามจริง นางยังมองไม่ออกเลยว่าหลี่ชียเอ่มีอะไรพิเศษตรงไหน
ในสายตาของนาง เย่ชู่หยุนติดตามไปไหนมาไหนด้วยกันกับบุรุษ
เช่นนี้ นั่นมันตาบอดชัดๆ

“ผู้หญิงที่อยู่ท่ามกลางความรักเป็นเรื่องที่ยากจะคาดเดา อาศัย
จังหวะเจ้ากับเย่ชู่หยุนกำลังอยู่ระหว่างหลงใหลกันอยู่ รีบขอนาง
แต่งงานเสีย หากว่าเจ้าแต่งงานกับเย่ชู่หยุนได้ล่ะก็ เท่ากับว่าเจ้าได้
ทั้งลาภยศชั่วข้ามคืน กลายเป็นเขยของสำนักโกมลพิสุทธิ์ เมื่อถึง
เวลานั้นยอมเรียกลมเรียกฝนได้” องค์หญิงจันทรเสี้ยวเผยให้เห็น
ถึงรอยยิ้มออกมา

เดิมทีนางนับเป็นผู้หญิงที่งดงามอยู่แล้ว เมื่อเผยแพร่ยิ้มออกมา เรียกได้ว่าเป็นดังร้อยบุปผาบานเบ่งพร้อมกันในเวลาเดียวกันเลย ที่เดียว

หลี่ซีเยที่วางจอกเหล้าเอาไว้ถึงกับหัวเราะออกมา กล่าวอย่าง เอ้อระเหยว่า “เมื่อเจ้าพูดเช่นนี้ ข้ารู้สึกเหมือนใจเต้นตุบตามแล้วสิ เอ ข้าจะแต่งงานกับแม่นางเยหรือไม่มันไปเกี่ยวอะไรกับเจ้า?”

องค์หญิงจันทรเสี้ยวส่งเสียงฮึแสดงความไม่พอใจออกมา กล่าวว่า “เรื่องนี้เจ้าไม่จำเป็นต้องถาม! หากเจ้าแต่งงานกับเยซูหยุนข้าจะให้ผลประโยชน์กับเจ้า ข้าสามารถมอบของขวัญพิเศษให้เจ้าชิ้นหนึ่ง ยาเม็ดวิเศษหนึ่งขวด เจ้าลองคิดดูให้ดี กับเรื่องที่ยิงกระสุนนัดเดียวได้นกสองตัวเช่นนี้ไหนเลยจะไม่ยอมทำ?”

“ข้าเข้าใจแล้วละ” หลี่ซีเยจ้องมองดูองค์หญิงจันทรเสี้ยว หัวเราะออกมา กล่าวว่า “จะต้องเป็นเพราะชายที่เจ้าหมายปองเอาไว้ไปชอบแม่นางเย ดังนั้น เจ้าจึงอยากจะให้แม่นางเยแต่งงานไปเสียให้มันรู้แล้วรู้รอดไป เมื่อเป็นเช่นนี้ ชายที่เจ้าหมายปองก็จะตายใจแล้วเจ้าก็มีโอกาสเข้าไปแทนที่นะสิ”

“พูดมากนะ!” สีหน้าขององค์หญิงจันทร์เสี้ยวเปลี่ยนไป ตวาดเสียง
น่าเกรงขามออกมา

หลี่ชียะเหลือบตามองดูนางเย็นซา กล่าวว่า “จำเอาไว้ให้ดี เป็นเจ้า
ที่มาขอร้องข้า ไม่ใช่ข้าขอร้องเจ้า เจ้าเองที่มาหาข้าถึงที่! ”

“เจ้า...” สีหน้าขององค์หญิงจันทร์เสี้ยวดูไม่ดี จ้องมองหลี่ชียะด้วยความ
โกรธ แต่ว่า นางยังคงสุดลมหายใจเข้าไปลึกๆ มองดูหลี่ชียะ
ด้วยท่าที่หน้าเกรงขาม กล่าวว่า “เจ้าจะแต่งหรือไม่แต่ง! ”

หลี่ชียะสายหน้า กล่าวว่า “เรื่องนี้ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับเจ้า”

องค์หญิงจันทร์เสี้ยวรู้สึกโกรธแค้นในใจไม่เบาเลย แต่ นางยังคง
อดกลั้นต่อไป กล่าวว่า “หลี่ชียะ สำหรับเจ้าแล้วนี่นับเป็นฟ้า
ประทานมาให้ หากว่าเจ้าแต่งงานกับเยชูหยุน ข้าจะเตรียม
ของขวัญชิ้นใหญ่ให้กับเจ้า กล่าวสำหรับเจ้า เมื่อมีของขวัญชิ้นนี้
แล้ว นับว่าสมฐานะคู่ควรกับเยชูหยุนแล้ว และการที่เจ้าแต่งงาน
กับเยชูหยุนก็จะทำให้เจ้าเสพสุขไม่สิ้นไปตลอดชีวิต”

“เอาละ ข้าเข้าใจในความคิดของเจ้าแล้ว” หลี่ชีย่ยมินิดหนึ่งกล่าวว่า “แต่ว่า เรื่องของข้าไม่จำเป็นต้องให้บุคคลภายนอกมาห่วงใย โดยเฉพาะกับเจ้า เชิญกลับไปเถอะ”

สีหน้าองค์หญิงจันทร์เสี้ยวดูน่าเกรงขามขึ้น นางอยู่ในฐานะองค์หญิงของเผ่าโลหิตจันทร์เสี้ยว วันนี้สู้สุดสำหรับมาคุยกับหลี่ชีย่ใน เรื่องนี้ นับว่า ได้ลดตัวลงมามากพอแล้ว แต่หลี่ชีย่กลับยังคงไม่ให้เกียรติกับนาง!

“หลี่ชีย่ การที่ข้ามาคุยเงื่อนไขกับเจ้า นั้นเป็นเพราะข้าให้เกียรติกับเจ้า” องค์หญิงจันทร์เสี้ยวกล่าวน้ำเสียงจริงจังว่า “หาไม่แล้ว เจ้า คงไม่มีโอกาสมานั่งอยู่ที่ตรงนี้ในลักษณะตัวเป็นๆ อย่างนี้แล้ว!”

ตอนที่ 947 ผู้เต๋านิลสรวง

<https://novel-lucky.com>

หลี่ชียเอถึงกับหรีตาทิหนึ่งกับคำพูดขององค์หญิงจันทรเสี้ยว หัวเราะกล่าวว่า “ทำไมรี ไซ้ไม้อ่อนไม่สำเร็จ จะไซ้ไม้แข็งรี?”

องค์หญิงจันทรเสี้ยวกล่าวน่าเกรงขามว่า “ในเมื่อเจ้ารู้จักเผ่ามารโลหิต เจ้ายิ่งสมควรรู้ถึงความแข็งแกร่งของเผ่ามารโลหิต และสมควรรู้ว่าเผ่าโลหิตจันทรเสี้ยวว่าแข็งแกร่งเช่นใด!”

เผ่ามารโลหิตนับว่าเป็นสายที่แข็งแกร่งมากที่สุดของเผ่าโลหิต กล่าวได้ว่า เผ่ามารโลหิตมีอิทธิพลที่แข็งแกร่งมากในแดนชาติทักษิณ พวกเขามีอยู่กันถึงสามสิบห้าสำนักใหญ่ สิบสี่แคว้นเจ้าลัทธิ อีกทั้งเผ่ามารโลหิตยังเคยมีราชันเขียนถึงสามองค์ด้วยกัน!

ขณะที่เผ่าโลหิตจันทรเสี้ยวก็คือหนึ่งในสามสิบห้าสำนักใหญ่ เรียกได้ว่า พวกเขามีอิทธิพลมากพอในแดนชาติทักษิณ

“แล้วไง?” หลี่ชียเอออกอาการหมดอารมณ์ ชี้อันแม่แต่จะจ้องมององค์หญิงจันทรเสี้ยวอีกสักครั้งหนึ่ง

องค์หญิงจันทรเสี้ยวกล่าวน่าครั้นคร้ามว่า “หากข้าคิดร้ายต่อเจ้า ข้าไม่จำเป็นต้องลงมือด้วยตนเอง ขอเพียงข้ากล่าวคำออกไป ในแดนชาติทัณจะไม่มีที่ยืนสำหรับเจ้า กระทั่งทำให้เจ้าอยู่ยิ่งกว่าตายเสียอีก!”

“เออละ ความหมายของเจ้าข้าเข้าใจหมดแล้ว คำพูดไร้สาระของเจ้าข้าก็ได้ยินแล้ว” หลี่ชียเอ๋มเหล้าเก่าไปพลาบ กล่าวด้วยท่าที่เหนียวหนายว่า “ถือโอกาสที่ข้ายังไม่คิดจะฆ่านัก ไสหัวไปให้พ้น”

“เจ้า...” สีหน้าขององค์หญิงจันทรเสี้ยวแปรเปลี่ยนอย่างมาก ลูกขึ้นยืนพรวดพราด เผยให้เห็นถึงปณิธานการฆ่าในตาของนาง แต่ทว่า หลี่ชียเอ๋กลับไม่สนใจที่จะมองนางแม้แต่น้อย

หลี่ชียเอ๋นั่งจิบเหล้าเก่าอย่างช้าๆ ค่อยๆ จิบ ท่าที่ช่างมีความเป็นอิสระและเอ้อระเหยอย่างนั้น ไม่มีองค์หญิงจันทรเสี้ยวอยู่ในสายตาเลยเวลานี้

ท้ายสุด องค์หญิงจันทรเสี้ยวไม่ได้ลงมือ นางสุดลมหายใจเข้าลึกๆ กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “เจ้าลองไตร่ตรองให้ดี หากคิดได้แล้วสามารถมาพบข้าได้ทุกเมื่อ หากว่าเจ้าต้องการแต่งงานกับเย่ชู่หยุน เผ่า

โลหิตจันทร์เสี้ยวของข้าสามารถช่วยเจ้าอีกแรงได้อย่างแน่นอน”
กล่าวจบ หันหลังจากไปทันที

ภายหลังองค์หญิงจันทร์เสี้ยวจากไปแล้ว หลี่ชีย่ได้แต่ยิ้มหนึ่ง
กล่าวอย่างเฉยเมยว่า “นับว่าเป็นคนฉลาดคนหนึ่งเหมือนกัน”
กล่าวจบ นั่งดื่มเหล้าเก่านั้นต่อไป เคี้ยวกินอาหารว่างจានั้นเสียง
ดังหนุบหนับๆ ต่อไป

หลังจากเวลาผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ เหล้าเก่านั้นดื่มกินไปได้ราวครึ่ง
กา หลี่ชีย่จึงได้กล่าวขึ้นมาอย่างเชื่องช้าว่า “เออละ เจ้าขึ้นมาได้
แล้ว อย่ามัวหลบอยู่ข้างล่าง”

เสียงฝีเท้าดังขึ้น คนๆ หนึ่งก้าวเท้าขึ้นบันไดมาจากชั้นล่าง เขาคือ
ผู้เฒ่าลี้กลับที่สวมหมวกกระดาษคนนั้นนั่นเอง

ผู้เฒ่าลี้กลับไม่ได้ไปจากร้านเหล้าแห่งนี้ เขาเพียงยืนรออยู่ด้านล่าง
กล่าวสำหรับตัวเขาแล้ว หากไม่ได้รับคำสั่งจากหลี่ชีย่ละก็ เขาไม่
กล้าจากไปอย่างเด็ดขาด

หลังจากที่ผู้เฒ่าลี้กลับได้ขึ้นมาแล้ว ได้มายืนอยู่เบื้องหน้าหลี่ชียเย
ท่าที่ดูกระอักกระอ่วนยิ่งนัก มือคู้่นั้นของเขาไม่รู้ว่าควรจะวางมัน
เอาไว้ที่ใด

ผู้เฒ่าลี้กลับผู้นี้มีความแข็งแกร่งเป็นอันมาก กระทั่งกล่าวได้ว่ายุค
สมัยนั้นเขากระที่บเท้าที่หนึ่งก็สามารถทำให้เมฆลมแปรผันสลด
ขึ้นมาได้ แต่ทว่า ยามนี้อยู่ต่อหน้าหลี่ชียเย เขาไม่กล้าทำอะไร
บุ่มบ่ามแม้แต่น้อย

หลี่ชียเยมองดูผู้เฒ่าลี้กลับผู้นั้น กล่าวว่่า “ข้ารู้สึกว่่าเจ้านี้กล้าหาญ
ชาญชัยไม่เบาทีเดียวเลยนะ นานแล้ว ข้าไปที่ไหนเจ้าก็จะติดตาม
ไปยังที่นั่น แถมยังล้กหลบซุดเอาของๆ ข้าไปไม่น้อยเลย”

“ไ้เท้า ตาแก่อย่างข้าแค่ตามกันไ้เท้าเก็บเศษเล็กเศษน้อยนิดๆ
หน้อยๆ เท่านั้นเอง ขอไ้เท้าไ้โปรดระงับความโกรธด้วย” ผู้เฒ่า
ลี้กลับเร่งรีบก้มลงหมอบกราบกับพื้น

“เออละ ลุกขึ้นมาเถอะ ถ้าหากข้าจะเอาเรื่องเจ้าจริงๆ ละก็ เรื่องราว
เมื่อคราวถ้าเหล่าสวรรคก็คงไม่ไ้ชีวิตหนูตัวน้อยๆ อย่างเจ้าหรอก
นะ หากข้าต้องการสังหารเจ้าจริง คราวที่อยู่ถนนโบราณก็สามารถ
สังหารเจ้าไ้ได้เช่นกันหลี่ชียเยกล่าวพร้อมกั้บโบกมือเบาๆ

“ขอบคุณใต้เท้าที่เมตตา” ผู้เฒ่าโค้งคำนับกล่าวว่า “ตอนที่อยู่ถนนโบราณยังไม่อาจจดจำใต้เท้าได้ ล่วงเกินใต้เท้าขอใต้เท้าโปรดลงโทษ”

“ไม่รู้ยอมไม่มีความผิด” หลี่ชียู่กล่าวว่า “แต่ว่า ฝีมือเจ้านับว่าไม่ธรรมดา ถึงกับสามารถใช้เวลาอันสั้นชุดเอาเบื้องหลังความเป็นมาของข้าออกมาได้ ล่วงรู้ถึงประวัติความเป็นมาของข้า”

ผู้เฒ่าลึกลับหัวเราะแห้งๆ กล่าวว่า “ข้าน้อยให้ความเคารพนับถือใต้เท้ามาตั้งแต่เด็ก โดยเฉพาะคราวที่ใต้เท้าได้ไว้ชีวิตข้าน้อยที่ถ้ำเหล่าสวรรค์ ข้าน้อยก็ได้จดจำบุคลิกลักษณะอันงดงามของใต้เท้าเอาไว้โดยไม่มีวันลืมเลือนอีกเลย คราวพบกันที่ถนนโบราณ ข้าน้อยก็ให้นึกจนขึ้นมา ดังนั้น จึงได้ทบทวนเรื่องราวในอดีตต่างๆ ที่ผ่านมา และคาดเดาอยู่ในใจ เพียงแต่ข้าน้อยไม่กล้าล่วงเกินต่อใต้เท้า ดังนั้น จึงไม่กล้าขอคำยืนยัน”

“ช่างเถอะ ข้าก็ไม่ได้โทษเจ้า ครานั้นเจ้าสามารถลอบเข้าไปถ้ำเหล่าสวรรค์ของข้าได้ นับเป็นวาสนาอย่างหนึ่ง” หลี่ชียู่โบกมือกล่าวว่า “เจ้าคอยติดตามและศึกษาถึงร่องรอยและเรื่องราวต่างๆ

ของข้ามาโดยตลอด คิดว่าจะตบตาทั้งสองของข้าได้อย่างนั้นหรือ?
หากข้าต้องการสังหารเจ้า เพียงเอ่ยคำๆ หนึ่งเท่านั้น”

ผู้เฒ่าลี้กลับมีท่าทีกระอักกระอ่วน หัวเราะเฉือนๆ ทีหนึ่ง กล่าวว่า
“ใต้เท้าไว้ผู้ต่อกรทุกชาติภพ ข้าน้อยก็แค่หาญกล้าไปศึกษา
เกี่ยวกับเรื่องราวในอดีตของใต้เท้าบ้างเท่านั้นเอง ครั้งนั้นใต้เท้า
และมังกรดำอยู่เหนือเก้าชั้นฟ้า ถึงแม้จะเฝ้ามองดูแวบเดียวจาก
ระยะห่างไกล ข้าน้อยก็ไม่กล้าจะทำการบุ่มบ่าม”

“ในเมื่อเจ้ารู้แล้วว่าข้าคือใคร เจ้าก็ควรรู้ถึงข้อห้ามของข้า” หลี่ชียเอ
ตี้มเหล่าเก่าไปพลาง กล่าวอย่างเอ้อระเหยขึ้นมา

ผู้เฒ่าลี้กลับเร่งรีบกล่าวว่า “ข้าน้อยเข้าใจ ข้าน้อยจะไม่บอกกล่าว
เรื่องของใต้เท้านี้กับบุคคลที่สาม ข้าน้อยสามารถสาบานด้วยชะตา
แท้ของข้าน้อย!”

ผู้เฒ่าไม่ได้พูดเล่น เขาได้ทำการสาบานด้วยชะตาแท้จริงๆ

หลี่ชียเอเอามือตบโต๊ะเป็นเชิงให้ผู้เฒ่าลี้กลับนั่งลง หลังจากผู้เฒ่า
ลี้กลับได้นั่งลงแล้ว หลี่ชียเอมองหน้าเขาแวบหนึ่ง กล่าวว่า “หากข้า
จำไม่ผิดสะก็ ครานั้นเจ้ามีชื่อว่า ราชน้อยนิลสรวงนะสิ”

ผู้เฒ่าลี้กลับหัวเราะเจื่อนๆ กล่าวว่า “เรียนใต้เท้า ครานั้นข้าอายุยังน้อยโง่เขลาเบาปัญญา เนื่องจากสถานที่กำเนิดของข้ามีชื่อว่าเขานิลสรวง ดังนั้น จึงเรียกขานตัวเองว่าเป็นราชันน้อยนิลสรวง ครั้นนั้นข้าอายุน้อยโง่เขลาเบาปัญญา ต้องการแย่งชิงตำแหน่งราชันเขียนกับกัจจน แต่ต่อมาภายหลังจึงได้เข้าใจว่า ผู้ที่ได้รับการคัดเลือกให้เป็นราชันเขียนคือราชันเขียนหยินเทียน ดังนั้นข้าน้อยรู้ตัวไม่กล้าแย่งชิงชะตาฟ้ากับใต้เท้าอยู่แล้ว จึงได้เปลี่ยนชื่อเป็นผู้เฒ่านิลสรวงแทน”

ราชันเขียนหยินเทียนเป็นราชันเขียนก่อนหน้าราชันเขียนท่าคง ถือกำเนิดจากเขาไผ่ประหลาด!

“กัจจนก็มีคุณสมบัติพอที่จะเป็นราชันเขียนได้อย่างนั้นหรือ?” หลี่ซিয়েหัวเราะทีหนึ่ง กล่าวว่า “เขาควรจะขอบคุณข้าที่ข้าไม่จับมันไปถมต่าน้ำในทะเลก็บุญโขแล้ว! ยังหาญกล้าเสนอหน้าออกมาว่าตัวเองเป็นผู้สืบทอดชะตาฟ้า!”

ผู้เฒ่าลี้กลับ หรือก็คือผู้เฒ่านิลสรวงหัวเราะเจื่อนๆ เขาพอรู้มาบ้างเล็กน้อยเกี่ยวกับบุญคุณความแค้นที่อยู่ therein แต่ทว่า เขาไม่กล้าไปวิจารณ์ เนื่องจากมันจะไปเกี่ยวพันถึงสิ่งต้องห้ามของอิคาทมิฟ!

“ดูท่าหลายปีที่ผ่านมา เจ้าแฟนพานไปยังสถานที่ต่างๆ มาไม่น้อยเลยนะ ทุกแห่งที่ข้าเคยไปมา เจ้าก็ต้องไปขุดหาสักรอบหนึ่งไซ้หรือไม่?” หลี่ชียเอ๋ยขึ้นพร้อมกับมองดูผู้เฒ่านิลสรวง

ผู้เฒ่านิลสรวงรู้สึกอึดอัดวางตัวไม่ถูก หัวเราะแห้งๆ เอามือเช็ดกับเสื้อตัวเองกล่าวว่า “เหอะ เหอะ เหอะ ข้าน้อยไม่คิดจะล่วงเกินอำนาจของไต้เท้าเลยแม้แต่น้อย เพียงแต่ เพียงแต่ ข้าน้อยมีข้อเสียเล็กน้อย ดังนั้น จึงอดไม่ได้ที่จะติดตามรอยเท้าของไต้เท้ามา”

แท้จริงแล้ว ผู้เฒ่านิลสรวงเป็นปีศาจหนูตัวหนึ่ง ปีศาจหนูที่บรรลุมรรคผล ในระหว่างที่เขายังไม่ได้มีความแข็งแกร่งเท่าปัจจุบัน มีอยู่ครั้งหนึ่งจับปลัดจับปลู ถึงกับล่วงล้ำเข้าไปยังถ้ำเหล่าสวรรค์ ซึ่งเป็นเขตพื้นที่อิทธิพลหลี่ชียเอ๋ย จึงถูกหลี่ชียเอ๋ยในร่างของอิกาทมิฬจับตัวเอาไว้ได้

ตอนนั้น เขาตกใจลบแทบหัวใจวาย แต่ทว่า ต่อมาหลี่ชียเอ๋ยไม่ได้สังหารเขา เพียงแต่จับมันโยนออกไปเท่านั้นเอง

ต่อมา ผู้เฒ่านิลสรวงจึงบังเกิดความสนใจในตัวของอิกาทมิฬที่อยู่ใต้นาน จึงพยายามแกะรอยเท้าของหลี่ชียเอ๋ย ตามหาร่องรอย

ต่างๆ ของหลี่ซีเย่ที่ทิ้งเอาไว้ ซึ่งทำให้เขาได้รับผลประโยชน์มาไม่น้อย และยังสามารถขุดเอาบางสิ่งบางอย่างที่หลี่ซีเย่เคยทิ้งเอาไว้

ดังนั้น จึงทำให้ผู้เฒ่านิลสรวงมีความสนใจอย่างเข้มข้นในการแกะรอยเท้าของหลี่ซีเย่ในภายหลัง ขอเพียงเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับอิทธิพลในตำนาน เขาก็จะเข้าไปศึกษาดูว่าเป็นเรื่องจริงหรือไม่อย่างไร

“ดังนั้น เจ้าจึงขุดหามาถึงที่นี่เลยอย่างนั้นรี? ” หลี่ซีเย่มองดูผู้เฒ่านิลสรวง

สีหน้าของผู้เฒ่านิลสรวงพลันแปรเปลี่ยนไป รีบเร่งตอบว่า “ใต้เท้าข้าน้อย ข้าน้อย ข้าน้อยไม่มีความประสงค์ร้ายอย่างแน่นอน ข้าน้อย ข้าน้อยที่มาถึงที่นี่ได้ก็เป็นเพราะอาศัยเบาะแสอันหนึ่ง ข้าน้อย ข้าน้อยรับรองว่าจะไม่ทำร้ายคนอื่น ๆ อย่างเด็ดขาด ข้าน้อยสาบานด้วยชะตาแท้ก็ได้”

ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว ผู้เฒ่านิลสรวงเกรงว่าหลี่ซีเย่ยังคงเข้าใจตนเองผิดไป จึงกล่าวเสริมว่า “ใต้เท้า แม้ว่าข้าน้อยจะติดตามแกะรอยเท้าของท่าน ขุดหาสมบัติบ้าง แต่ทว่า ข้าน้อยไม่เคยหาญกล้าที่จะไปทำลายอะไรบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับใต้เท้า ยิ่งไม่กล้าไปทำ

ร้ายทายาทของคนที่เคยอยู่ใกล้ชิดใต้เท้า ใต้เท้ามีของเหลือทิ้ง
เอาไว้มากมาย ขอเพียงเป็นสิ่งที่มิเจ้าของ ข้าน้อยไม่กล้าไปแตะ
ต้องมันเลย...”

หลี่ซิเย่จ้องมองดูผู้เฒ่านิลสรวงอยู่พักใหญ่ๆ พยักหน้าช้าๆ กล่าว
ว่า “ดีมาก อย่างน้อยเจ้าก็รู้ว่าขีดจำกัดของข้าอยู่ตรงจุดไหน”

เมื่อผู้เฒ่านิลสรวงได้ยืนเช่นนี้แล้วจึงรู้สึกโล่งอกขึ้น ถึงกับเอามือ
ปาดเหงื่อเย็นที่แตกพลั๊กบนหน้าผาก แม้ว่าตัวเขามีความแข็งแกร่ง
ยิ่งนัก ยามที่อยู่ในวัยหนุ่มถึงกับมีฉายาว่าราชันน้อย แต่ทว่า เขามี
ความเข้าใจยิ่งกว่า เมื่ออยู่ต่อหน้าผู้ดำรงไว้ซึ่งสิ่งต้องห้ามที่สังหาร
ได้กระทั่งราชันเซียน ยอดฝีมือเช่นเขานับเป็นตัวละครอะไรได้?

“เจ้าสามารถติดตามข้ามาถึงตระกูลสวีได้ ดูไปแล้วนับว่ามี
ความสามารถอยู่ไม่น้อยเลยนะ” หลี่ซิเย่จ้องเขม็งไปที่ผู้เฒ่านิล
สรวง กล่าวว่า “เจ้าอาศัยจากอะไรติดตามมาถึงตรงนี้ได้กันล่ะ?”

“ไม่ขอปิดบังใต้เท้า ข้าน้อยคาดเดาเอาจากเขาสยบมังกร ข้าน้อย
เคยอ่านตำราโบราณมากมาย รับรู้เกี่ยวกับเรื่องราวในอดีตของ
ตระกูลสวีมาบ้าง ดังนั้น ข้าน้อยจึงมาถึงที่นี่”

“ยอดเยี่ยม ถึงกับอาศัยเขาสยบมังกรและค้นพบร่องรอยบางอย่างได้” หลี่ชียเอ๋อถามขึ้น “แล้วเจ้าไปพบเจออะไรบ้างล่ะ?” กล่าวพลาง หรีตาทั้งสองที่หนึ่ง

ผู้เฒ่านิลสรวงพลันรู้สึกใจเต้นตุบๆ ที่หนึ่ง รีบเร่งลุกขึ้นยืนและคารวะกล่าวว่า “ใต้เท้าข้าไม่กล้าคิดเอาไรเกินตัวอย่างเด็ดขาด ข้าน้อย ข้าน้อยไม่เคยคิดที่จะแตะต้องตระกูลสวี หากใต้เท้าไม่ไว้วางใจ ข้าน้อยยินดีให้ใต้เท้าได้ตรวจดูทะเลแห่งความรู้ของข้าน้อยได้!”

ทะเลแห่งความรู้ถือเป็นสิ่งที่เป็นความลับมากที่สุดของผู้บำเพ็ญตนไม่ว่าใครก็ตาม ยินดีเสียชีวิตดีกว่าถูกคนอื่นได้เห็นทะเลแห่งความรู้ของตน

แต่ทว่า ผู้เฒ่านิลสรวงกลับยินดี นั่นเป็นเพราะที่เขาวันนี้ได้ก็เพราะหลี่ชียเอ๋อ เขาสยบมังกรของหลี่ชียเอ๋อได้รับสิ่งต่างๆ มากมาย ทั้งเคล็ดวิชา ของวิเศษ ประสบการณ์... เป็นต้น

กล่าวได้ว่า ในแง่ของความหมายบางประการแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนแล้วแต่เป็นเพราะหลี่ชียเอ๋อประทานให้ทั้งสิ้น!

หลี่ซีเยจ้องมองตัวเขาอยู่ชั่วครู่ สุดท้ายพยักหน้ากล่าวว่า “ดีมาก ในเมื่อเจ้าเข้าใจก็ดีแล้ว ในเมื่อเจ้าสามารถติดตามแกะรอยเท้าข้า ตามมาถึงที่ตรงนี้ได้ เจ้าควรจะได้เข้าใจถึงความหมายของเมือง ศักดิ์สิทธิ์ ยิ่งสมควรเข้าใจถึงเรื่องราวของตระกูลสวีในอดีตที่ผ่านมา! ใครแตะต้องตระกูลสวี คนผู้นั้นจะต้องถูกสังหารเก้าชั่วโคตร หรือกระทั่งสิบชั่วโคตร!”

“ข้าน้อยเข้าใจ” ผู้เฒ่านิลสรวงกล่าวท่าทีจริงจัง เขารู้ว่าคำๆ นี้ ไม่ได้กล่าวออกมาอย่างเลื่อนลอย ยิ่งไม่ใช่เป็นคำกล่าวที่สามารถ ล้อเล่นกันได้! ขอเพียงหลี่ซีเยต้องการ การสังหารสิ้นเก้าชั่วโคตร แค่พูดออกมาคำเดียวเท่านั้น!

“เออละ นั่งลงสิ ในเมื่อเจ้าสามารถติดตามแกะรอยมาตั้งแต่เขาสยบ มังกรจนถึงตรงนี้ได้ เจ้าจะต้องได้รับอะไรบางอย่างมาแน่” หลี่ซีเย กล่าวพร้อมกับใช้มือเคาะกับโต๊ะเบาๆ

ตอนที่ 948 อ๋องมณีราตรีแดง

<https://novel-lucky.com>

หลังจากที่ผู้เฒ่านิลสรวงได้นั่งลงแล้ว หลี่ชีย่ยกกล่าวอย่างเฉยเมยว่า “ไหนเจ้าลองว่ามาสิ เจ้าไปพบอะไรเข้าที่เขาสยบมังกรมาบ้าง?”

ผู้เฒ่านิลสรวงหัวเราะเจื่อนๆ ฤมื่อไปมาแล้วกล่าวว่า “เบาะแสนี้ ชำนาญได้ติดตามมาเป็นเวลานานมากๆ แล้ว ณ เขาสยบมังกร แห่งนี้ ชำนาญได้พบร่องรอยที่ไต่เท้าได้ทิ้งเอาไว้ตั้งแต่ครั้งครานั้น”

หลี่ชีย่เหลือบตามองดูเขาที่หนึ่ง กล่าวว่า “ถ้าหากเพียงแค่พบ เบาะแสบ้างล่ะก็ คงไม่ถึงกับทำให้เจ้าติดตามเบาะแสนั้นจนมาถึงที่ ตรงนี้ได้ เจ้าจะต้องไปค้นพบเจออะไรเข้าแน่นอน ลงเลามาให้ฟัง เสียดีๆ”

ผู้เฒ่านิลสรวงรีบจัดทำทีให้ดูเรียบร้อยขึ้น เขาเข้าใจดีว่า ต่อหน้าหลี่ชีย่จะมีคำโกหกแม้แต่คำเดียวก็ไม่ได้ ไม่มีสิ่งใดในโลกนี้สามารถโกหกดวงตาคู่นั้นของหลี่ชีย่ได้ เพราะดวงตาคู่นั้นของเขาเสมือนดังเป็นคบเพลิงที่ไม่มีวันดับ สองประกายไปตลอดนิรันดรกาล

ผู้เฒ่านิลสรวงสุดลมหายใจเข้าลึกๆ กล่าวว่า “ใต้เท้า เรื่องนี้ว่าไปแล้วคนอื่นอาจจะคิดว่ามันเหลือเชื่อ แต่ ข้ามันใจว่าใต้เท้าจะต้องทราบถึงเหตุผลของมัน ข้าน้อยได้ยินเสียงเหมือนการขยับตัวของทารกในครรภ์อย่างนั้น แต่เป็นเสียงที่อ่อนมากๆ หากไม่เป็นเพราะข้าน้อยมีความตั้งใจในการตามหา เกรงว่าก็คงยากที่จะได้ยินเสียงการขยับตัวของทารกในครรภ์เช่นนี้ได้! ”

“เสียงขยับตัวของทารกในครรภ์! ” สายตาของหลี่ชีย่พลันพุ่งตรงไปข้างหน้าเมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ ถึงกับหรีตาทั้งสองทีหนึ่ง

ภายในเขาสยบมังกรได้ซ่อนความลับที่ไม่มีผู้ใดล่วงรู้มาก่อน ครั้งนั้นราชวงศ์อเวจีเคยก่อสร้างสุดยอดฐานทัพเอาไว้ที่นี่ไซ้จะไม่มีเหตุผล! ความลับที่ซ่อนอยู่ในนั้นเป็นที่ต้องการอย่างยิ่งของผู้คนโดยแท้จริง!

ผู้เฒ่านิลสรวงเข้าใจได้ทันทีว่า หลี่ชีย่ล่วงรู้ถึงความลับที่อยู่ภายในแล้วละเมื่อเห็นท่าทีเช่นนี้ของเขา ซึ่งเป็นไปตามที่เล่าลือกันมาว่า ในโลกนี้ไม่มีอะไรสามารถหลอกดวงตาคู่นั้นของหลี่ชีย่ได้ ไม่มีเรื่องราวใดในโลกที่เขาไม่รู้

ผู้เฒ่านิลสรวงรีบกล่าวว่า “แรกเริ่มเดิมทีที่ได้ยินเสียงการขยับตัวของทารกในครรภ์นั้น ข้าน้อยเองก็รู้สึกแปลกใจ ต่อมาข้าน้อยได้สืบค้นตำราโบราณจำนวนมาก ไล่เรียงเกี่ยวกับเรื่องราวต่างๆ จำนวนมากของไต้เท้า...”

“...ภายหลัง ข้าน้อยได้ขุดพบบันทึกเกี่ยวกับตำนานที่เกี่ยวข้องชั้นหนึ่ง ต่อมา ข้าน้อยจึงได้มีการคาดเดาที่บังอาจมาก รู้สึกว่าครั้งครานั้นไต้เท้าคงได้วางหมากเอาไว้ ดังนั้น จากการคาดการณของผู้น้อยแล้ว สุดท้ายจึงตามเบาะแสจนมาถึงที่นี่” ผู้เฒ่านิลสรวงได้เล่าเรื่องราวทั้งหมดที่ตนทราบแก่หลี่ชียเอ

ผู้เฒ่านิลสรวงย่อมรู้ดีว่าที่ตนกำลังเผชิญหน้าอยู่นั้น เป็นผู้ดำรงอยู่ในสถานะเช่นใด เขาไม่กล้าที่จะปิดบังหลี่ชียเอแม้แต่น้อยนิด

“การขยับตัวของทารกในครรภ์นะเนี่ย...” หลี่ชียเอพิมพ์้าออกมา เขาหรือตามองออกนอกหน้าต่าง ความลับที่ซ่อนอยู่ภายในมีผู้ที่รับรู้เพียงไม่กี่คนเท่านั้น

ขณะที่หลี่ชียเอกำลังอยู่ระหว่างนั่งเงิบอยู่นั้น ด้านล่างปรากฏเสียงดังตึงตึงตึงตึงตึงขึ้น จากนั้นเห็นชายหนุ่มคนหนึ่งก้าวเดินขึ้นมา ชาย

หนุ่มผู้นี้ทั้งเนื้อทั้งตัวเปล่งประกายอัญมณีออกมา ยามเมื่อเขาก้าว
เดินขึ้นมาถึงพลันส่องประกายสว่างไสวไปทั่วทั้งชั้น

ชายหนุ่มผู้นี้แลดูเหมือนมีชีวิตชีวาและมีจิตใจห้าวหาญไม่ธรรมดา
ลักษณะท่าทางเปล่งกลืนอายุความเป็นอ่องออกมา ลมปราณของ
เขาพลุ่งพล่านดังสายน้ำที่เชี่ยวกรากในแม่น้ำ พลันที่เห็นก็รู้ได้
ทันทีว่า สายเลือดของชายหนุ่มผู้นี้สูงส่งมากและมีความแข็งแกร่ง
ยิ่งนัก

ด้านหลังของชายหนุ่มผู้นี้มีผู้ติดตามอยู่กว่าสิบคน ทั้งหมดสวมชุด
ที่เป็นรูปแบบเดียวกัน ท่าทางไม่ธรรมดา พลันที่เห็นก็รับรู้ได้ว่า
ผู้ติดตามเหล่านี้มาจากสำนักที่มีชื่อเสียง

หลังจากที่ชายหนุ่มคนนี้ขึ้นมาถึงก็เดินยืนอยู่ตรงหน้าของหลี่ซีเย
จากนั้นก็นั่งลง ถึงแม้ว่าเขาจะไม่ได้แสดงท่าทีเหยียดหยามต่อหลี่ซี
เย แต่ทว่า ท่วงท่าของเขาแสดงออกถึงความหยิ่งยโสยิ่ง

“ข้าคืออ่องมณีราตรีแดง ชาตีกำเนิดของข้าคือแคว้นราตรีแดง”
หลังจากที่ชายหนุ่มได้นั่งลงแล้วก็ทำการแนะนำตัวเอง ถ้อยคำของ
เขาแสดงออกถึงฐานะความสูงส่งของเขาออกมา

หากเป็นผู้อื่นเมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ละก็ ต้องรู้สึกอึดอัดจนแทบหายใจไม่ออก แคว้นราตรีแดงเป็นสิ่งจัดตั้งเพื่อการสืบทอดที่มีชื่อเสียงโด่งดังในแดนชาติทักษิณ เป็นหนึ่งสำนักสองราชันเซียน ขณะที่อ๋องมณิราตรีแดงเป็นอ๋องที่ได้รับการแต่งตั้ง ผู้ที่ให้การสนับสนุนอยู่เบื้องหลังของเขาเป็นผู้ที่มีอำนาจยิ่งใหญ่มาก และเป็นสาเหตุที่ทำให้ฐานะของเขาดูสูงส่งยิ่ง!

หลี่ซิเย่เอ๋ยขึ้นอย่างเรียบเฉยต่อการแนะนำตัวเองของอ๋องมณิราตรีแดงว่า “แล้วจากนั้นล่ะ?”

อ๋องมณิราตรีแดงล้องมองหลี่ซิเย่ กล่าวเสียงทุ้มต่ำว่า “เวลานี้ข้าต้องการรู้ว่าองค์หญิงจันทรเสี้ยวมาพบเจ้าแล้วคุยอะไรไปบ้าง! เจ้าเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้ข้าฟังอย่างละเอียด อย่าได้ขาดตกไปแม้แต่คำเดียว!”

หลี่ซิเย่มองดูอ๋องมณิราตรีแดงที่หนึ่ง หัวเราะออกมาและกล่าวว่า “ข้าเข้าใจแล้ว ที่แท้เจ้าชอบพอนิ่งหนูนั่น ทั้งยังเป็นประเภทที่ถอนตัวไม่ขึ้นอีกด้วย”

“อย่าได้พูดจาเพื่อเจ้า หากไม่แล้วจะให้ตบปาก” ใบหน้าที่หล่อเหลาของอ๋องมณิราตรีแดงพลันไม่พอใจนัก กล่าวนาเกรงขามออกมา

หลี่ซิเย่มีท่าทีเฉยเมย กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “อย่างนั้นรี แล้วถ้าหาก
ช้าไม่บอกกล่าวต่อเจ้าล่ะ? อีกอย่าง แล้วทำไมช้าจะต้องบอกเจ้า”

อ๋องมณิราตรีแดงวางมุกวิเศษกับโตะเม็ดหนึ่ง กล่าวว่า “นี่คือมุก
กมลชาติผลิตผลประจำแคว้นราตรีแดงของพวกเรา สามารถขับสิ่ง
ชั่วร้ายได้ ขอเพียงเจ้าบอกเล่าเรื่องราวที่องค์หญิงจันทร์เสี้ยว
พูดคุยกับเจ้าอย่างละเอียดให้กับข้า มุกกมลชาติเม็ดนี้ก็เป็นของ
เจ้า”

หลี่ซิเย่มองดูมุกกมลชาติที่หนึ่ง อมยิ้มแต่ไม่มีคำตอบ และไม่แสดง
ท่าทีใดๆ ออกมา

อ๋องมณิราตรีแดงจ้องมองหลี่ซิเย่ กล่าวเสียงทุ้มต่ำจริงจังออกมา
“เกี่ยวข้องกับชายคนนั้น!” พลันที่เขาคาดเดาไปในลักษณะเช่นนี้
แล้ว ในใจของเขารู้สึกตื่นเต้นขึ้นมาทันที

“เจ้ารีบบอกให้ข้าฟังเร็วไว” เมื่อนึกถึงเจ้าหมอนั่นที่เป็นสายเลือด
บริสุทธิ์ซึ่งองค์หญิงจันทร์เสี้ยวชื่นชอบอยู่ ในใจของอ๋องมณิราตรี
แดงพลันรู้สึกตื่นเต้นยิ่งนัก ลุกขึ้นยืนทันที กล่าวเสียงทุ้มต่ำออกมา
ว่า “เจ้าหนู รีบบอกข้ามาไวๆ ”

ในเวลานี้ หลี่ชียเอ่เลิกหนังตาชั้นที่หนึ่ง กล่าวอย่างเหนื่อยหน่ายว่า “ข้าไม่อยากจะสนใจกับความรักหนุ่มสาวที่เป็นประเภทรักสามเส้า เส้าที่คิดเคี้ยวไปมา พัวพันกันวุ่นวายแม้แต่น้อย ในขณะที่ยังไม่ได้รับกวนอารมณ์สุนทรียะของข้านั้น มาทางไหนก็ให้กลับไปทางนั้นเสีย”

“เจ้าหนู เรื่องนี้ตามใจเจ้าไม่ได้!” อ๋องมณีราตรีแดงกล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “หากเจ้าไม่ยอมพูดออกมา ข้าจะจับตัวเจ้ากลับไป!”

“องค์ชาย ให้ข้าน้อยจับเป็นมันกลับไป ถึงเวลานั้น ข้าน้อยจะให้เขาเล่าออกมาอย่างละเอียดออกมาโดยไม่ขาดตกไปแม้แต่คำเดียว!” ผู้ติดตามที่ยืนอยู่ด้านหลังอ๋องมณีราตรีแดงต้องการสร้างผลงาน จึงรีบเร่งก้าวเดินออกมา

“ใส่หัวไปให้พ้น...” หลี่ชียเอ่ไม่ได้เลิกระหังหนังตา เอ่ยคำออกมาด้วยท่าทีที่เหนื่อยหน่าย

พลันที่หลี่ชียเอ่กล่าวคำๆ นี้ออกไป ไม่เพียงแต่บรรดาผู้ติดตามของอ๋องมณีราตรีแดงเท่านั้น แม้แต่ตัวของอ๋องมณีราตรีแดงก็มีสี

หน้าที่แปรเปลี่ยนไป เขามีฐานะเป็นถึงอ่องของแคว้นราตรีแดง
นะเนี่ย มีฐานะสูงส่ง ในขณะที่เจ้าหนูที่อยู่ตรงหน้าเป็นเพียงผู้เยาว์
ที่ไร้ชื่อไร้เสียงเท่านั้นเอง ถึงกับบังอาจกล่าววาจาหยาบหมิ่นต่อ
เขา

“เจ้าเดรัจฉานน้อย ข้าจะให้เจ้าอยู่ยิ่งกว่าตายเสียอีก!” สีหน้าของ
อ่องมณีราตรีแดงแสดงความดุเดือดออกมา มือหนึ่งยื่นออกไปคว้า
ตัวหลี่ชี่เย่ทันที

“ใต้เท้าให้พวกเจ้าไสหัวไป พวกเจ้าก็ไสหัวไปเดี๋ยวนี้!” ขณะที่มือ
ของอ่องมณีราตรีแดงยื่นเขาหาหลี่ชี่เย่นั้น หลี่ชี่เย่ไม่ต้องขยับตัว
อะไรทั้งสิ้น ผู้เฒ่านิลสรวงที่นั่งอยู่ข้างๆ สะบัดแขนเสื้อออกไปทีหนึ่ง

“ปัง” อ่องมณีราตรีแดงและผู้ติดตามของเขาทั้งหมดยังไม่ทันรู้ว่า
อะไรเป็นอะไร ก็ถูกแขนเสื้อของผู้เฒ่านิลสรวงกวาดจนปลิวหายไป
ในเส้นขอบฟ้า ไม่รู้ว่าไปตกอยู่ ณ ที่ใดกัน

จากการเปรียบเทียบพลังระหว่างผู้เฒ่านิลสรวงกับอ่องมณีราตรี
แดงแล้ว กำลังของอ่องมณีราตรีแดงไม่มีค่าคู่ควรจะกล่าวถึงเอา
เสียเลย เสมือนตั้งเป็นมดปลวกกัดๆ

หลี่ซีเยทำตัวเสมือนหนึ่งไม่มีอะไรเกิดขึ้นกับเรื่องเช่นนี้ ยังคงนั่งดื่มเหล้าเส้าชินของเขาอยู่อย่างนั้นเช่นเดิม ขณะที่ผู้เฒ่านิลสรวงก็ไม่กล้ากล่าวมากความ เพียงนั่งเป็นเพื่อนอยู่ข้างๆ

หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ๆ หลี่ซีเยเงยหน้าขึ้นมา วางจอกเหล้าในมือลง เอ่ยขึ้นมาอย่างช้าๆ ว่า “ในเมื่อเจ้าติดตามร่องรอยของข้ามาโดยตลอด เจ้าก็ควรจะได้รู้ว่า ไม่ว่าใครผู้ใดก็จะต้องตระกูลสวีไม่ได้ ”

“ไต่เท้าโปรดวางใจ ข้าน้อยไม่เคยคิดที่จะจะต้องตระกูลสวีเลย! ”
ในใจของผู้เฒ่านิลสรวงต้องเต้นระทึกอีกครั้งหนึ่ง

“อืมม เจ้าไม่ได้จะต้องตระกูลสวีข้อนี้ข้าพอจะเชื่อเจ้าได้” หลี่ซีเยจับเหล้าเส้าชินไปคำหนึ่ง เอ่ยขึ้นอย่างช้าๆ ว่า “หากข้าจำไม่ผิดละก็ เจ้าได้ขุดเอาโลงทองคำน้อยของข้าไป! ”

“เรื่องนี้ เรื่องนี้ เรื่องนี้...” เมื่อหลี่ซีเยพูดขึ้นมาเช่นนี้ พลันทำให้ผู้เฒ่านิลสรวงรู้สึกพะอืดพะอมยิ่งนัก เขาหัวเราะเลือนๆ ทีหนึ่ง ทำท่าถูมือไปมา กล่าวว่า “ไต่เท้า เรื่องนี้ เรื่องนี้ ในอดีตที่นานมาแล้ว ไต่เท้าท่าน ท่าน ท่านได้มอบของสิ่งนี้ให้กับตระกูลกงซุน เพียงแต่เพียงแต่ภายหลังตระกูลกงซุนได้สูญสิ้นไปแล้ว...”

“...ข้าน้อย ข้าน้อย ข้าน้อยได้เฝ้ารออยู่ที่บริเวณซอกปรักหักพังรกร้างตรงนั้นอยู่เป็นเวลานานมาก ภายหลังปรากฏใต้เท้าไม่ได้กลับมาเอา ดังนั้น ดังนั้นข้าน้อยจึงเข้าใจว่าใต้เท้าได้ละทิ้งสิ่งนี้ไปแล้ว ดังนั้น ดังนั้นข้าน้อยก็ ก็ทำให้เจ้าของสิ่งนี้ได้มีโอกาสได้เห็นเดือนเห็นตะวันอีกครั้ง ด้วยการขุดมันขึ้นมา”

เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว ท่าทางของเขาดูเกือบเขินยิ่งนัก ความจริงแล้ว ในระหว่างการติดตามรอยเท้าของหลี่ซิเย่ที่ผ่านมา เขาได้สิ่งของต่างๆ ไปมากมาย แต่ทว่า สิ่งที่มีค่ามากที่สุดก็ต้องยกให้กับเจ้าโลงทองค่าน้อยแล้วละ

ผู้เฒ่านิลสรวงเร่งรีบกล่าวต่อหลี่ซิเย่ว่า “ถ้าหากใต้เท้าต้องการเอาคืน ข้าน้อยจะคืนให้กับใต้เท้าเดี๋ยวนี้เลย”

หลี่ซิเย่เลิกหนึ่งตาขึ้นมาที่หนึ่ง กล่าวด้วยท่าทีเหนื่อยหน่ายว่า “แน่นอน หากข้าต้องการใช้เมื่อไหร่ข้าก็จะกลับมาเอา ในเมื่อเจ้ากว่าจะขุดมันขึ้นมาได้ก็นับว่าไม่ถายนัก ก็ให้เจ้าได้เก็บเอาไว้ใช้ชั่วคราวก่อนก็แล้วกัน”

“ขอบคุณใต้เท้าที่กรุณา” ผู้เฒ่านิลสรวงไม่กล้าชักช้า รีบเร่ง
คุกเข่าก้มกราบกับพื้น

ขณะที่หลี่ซีเยเพียงพยักหน้าหงิกๆ แต่ผู้เฒ่านิลสรวงไม่ยอมลุกขึ้น
หลี่ซีเยวางลอกเหล้าลง จ้องมองที่ตัวเขาแล้วกล่าวว่า “เจ้ายังมีคำ
อะไรจะกล่าวอย่างนั้นหรือ?”

“นับตั้งแต่วันที่ได้พบกับใต้เท้าที่มีบุคลิกลักษณะที่สุดยอดมากใน
ถ้าเหล่าสวรรค์ ข้าน้อยก็กระหายได้เป็นเสมือนดังเช่นปรัชญาเมธี
ที่มีโอกาสได้รับใช้ใต้เท้า วันนี้ข้าน้อยรู้สึกดีใจเป็นอย่างยิ่งนักที่มีโอกาส
ได้พบใต้เท้าอีกครั้ง ข้าน้อยยินดีรับใช้อยู่กับใต้เท้า” ผู้เฒ่านิล
สรวงกล่าวพร้อมกับหมอบกราบกับพื้น

หลี่ซีเยจ้องมองผู้เฒ่านิลสรวงแล้วกล่าวอย่างช้าๆ ว่า “หากมีสิ่งใด
ที่ต้องการใช้เจ้า ย่อมจะเรียกใช้เจ้าเอง ข้าจะอยู่ที่เมืองศักดิ์สิทธิ์
เป็นการชั่วคราว หากข้ามีสิ่งใดต้องการเจ้าช่วยเป็นธุระให้กับข้าก็
แล้วกัน”

“ขอบคุณใต้เท้า!” ผู้เฒ่านิลสรวงคำนับด้วยความเคารพเมื่อได้ยิน
คำกล่าวเช่นนี้ พันล้านปีที่ผ่านมา ได้มีปรัชญาเมธีไร้ผู้ต่อกร

จำนวนเท่าไรที่คอยให้การรับใช้ใต้เท้า ติดตามเขากวาดล้างไปทั่ว
เก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน ในที่สุดวันนี้เขาก็มีโอกาสนี้บ้างแล้ว

“ลุกขึ้นมาเถอะ” หลี่ชีย่โบกมือเบาๆ กล่าวว่า “เบาะแสนี้ให้สุดลง
เพียงเท่านี้ อย่าได้รบกวนตระกูลสวีอีก ตระกูลสวีได้อุทิศในสิ่งที่
สำคัญยิ่งต่อเก้าแดน ต่อเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งผอง อย่างอื่นข้าคงไม่
ต้องกล่าวถึงอีก”

“ข้าน้อยเข้าใจ!” ผู้เฒ่านิลสรวงคำนับด้วยความเคารพ กล่าวว่า
“ในอนาคตหากมีความจำเป็น ข้าน้อยเองก็ยินดีช่วยใช้เท้าให้
ความคุ้มครองต่อตระกูลสวี”

“ตกลง ให้เป็นไปตามนี้ก่อน เจ้าไปได้” หลี่ชีย่โบกมือเบาๆ ผู้เฒ่า
นิลสรวงคำนับอีกครั้ง จากนั้นหันหลังจากไป ชั่วพริบตาเดียวก็
หายวับไปในขอบฟ้า

หลี่ชีย่ นั่งดื่มเหล้าเส้าซินต่อไปอย่างช้าๆ มองดูภูเขาต้นไม้ที่เขียว
ชอุ่ม ชั่วพริบตาเดียวเขาก็ตกอยู่ในพะวงท่ามกลางความนิ่งเงียบ

วันเวลาที่ยาวนาน แต่ละคนที่เคยจดจำตัวเขาได้ก็ได้แก่ตัวกันไป
ค่อยๆ สลายไปกับสายลม ไม่มีใครสามารถเป็นอมตะได้อย่าง
แท้จริง!

Novel-Lucky

ตอนที่ 949 ตันมังกร

<https://novel-lucky.com>

ไม่รู้ว่าเวลาได้ผ่านไปนานเท่าไรแล้ว หลี่ชีย่ได้สติคืนกลับมา เรียกให้เจ้าแก็ร้านมาหา หลังจากที่ได้จ่ายค่าเหล่าอาหารแล้ว กล่าวกับเจ้าแก็ร้านว่า “เจ้าแก็ ข้ำต้องการไปพักที่ตระกูลสวีสักหลายวัน”

เจ้าแก็ร้านสายหน้าและยิ้มกล่าวว่า “นายท่าน เกรงว่าท่านจะเข้าใจผิดเสียแล้ว แม้ว่าตระกูลสวีของเราจะมาเปิดร้านเหล่าที่นี่ แต่ทว่าพวกเราไม่ได้เปิดเป็นโรงเตี๊ยม ตระกูลสวีของพวกเราเป็นที่พักอาศัยสำหรับครอบครัว ไม่ได้มีไว้รับรองแขก”

หลี่ชีย่อมยิ้มกล่าวว่า “เรื่องนี้นะข้ำรู้ แต่ ข้ำต้องการไปอยู่ที่เรือนมังกร เจ้าคงรู้จักนะเรือนมังกรของตระกูลสวี”

สีหน้าของเจ้าแก็ร้านพลันแปรเปลี่ยนไปทันทีที่หลี่ชีย่กล่าวคำๆ นี้ ออกมา เมื่อได้สติกลับมาแล้วเขาจึงสายหน้าเบาๆ ว่า “นายท่าน เกรงว่าท่านจะตีมากเกินไปนิดหนึ่งแล้ว ข้าน้อยไม่เคยรู้จักว่าอะไรคือเรือนมังกร ตระกูลสวีของพวกเราก็คงไม่เคยมีเรือนมังกรอะไรนั้น”

หลี่ซีเยหัวเราะออกมาแล้วกล่าวว่า “ถ้าแก่ ข้าล่ะไม่ใช่คนนอก
หรือคะ เจ้าไปหยิบเอานกหวีดที่เก็บซ่อนอยู่บนคานมาให้ที คำสั่ง
บรรพชนได้มีการกล่าวเอาไว้ ถ้าแก่น่าจะยังจำได้”

สีหน้าของถ้าแก่ร้านพลันแปรเปลี่ยนอย่างมากเมื่อได้ยินคำพูดนี้
ของหลี่ซีเย เขาไม่กล้าซักช้า โคว้งคำนับที่หนึ่ง กล่าวว่า “นายท่าน
โปรดรอสักครู่” กล่าวจบ เร่งรีบเดินจากไปทันที

หลังจากที่ถ้าแก่เดินจากหลี่ซีเยมาก็ทำการปิดร้านทันที ไม่มีการ
รับลูกค้าอีกต่อไป หลังจากปิดประตูร้านเรียบร้อยแล้วก็รีบเดินออก
จากร้านไป

หลี่ซีเยยังคงนั่งรออยู่ตรงนั้น รอคอยอย่างเงียบๆ หลังเวลาผ่านไป
นานมาก ถ้าแก่ร้านก็ได้กลับมาในที่สุด เมื่อพบกับหลี่ซีเยแล้ว
เขาได้ล้วงเอากล่องโบราณใบหนึ่งออกจากอกเสื้ออย่างระมัดระวัง

เขาได้เปิดกล่องโบราณนั้นแล้วหยิบเอานกหวีดอันหนึ่งออกมา
นกหวีดอันนี้แลดูธรรมดาๆ เหมือนกับนกหวีดที่เด็กๆ เอามาเล่น
เป่าฟองสบู่เท่านั้น

ถ้าแกร้านใช้สองมือยกขึ้นทูนให้กับหลี่ซีเย่ หลี่ซีเย่รับและมองดู
นกหวีดที่คั่นเคยตัวนี้ ทอดถอนใจออกมาเบาๆ หลังจากรับมาแล้ว
ได้ลูบมันด้วยมือเบาๆ

หลี่ซีเย่มองดูนกหวีดที่อยู่ในมือ ยิ้มกล่าวว่า “เจ้ารู้ถึงประโยชน์ของ
นกหวีดนี้หรือไม่?”

ขณะที่ถ้าแกร้านปิดปากเงียบไม่ตอบคำถามนี้ หลี่ซีเย่ใบหน้า
เพื่อนยิ้ม กล่าวว่า “ข้ารู้ว่าในใจของเจ้ากำลังคิดอะไรอยู่ เกรงว่าข้า
จะสวมรอยเข้ามา นกหวีดนี้มีประโยชน์อยู่สองประการคือ หนึ่ง
เป็นการส่งสัญญาณขอความช่วยเหลือของตระกูลสวี ต้องเป็น
ทายาทรุ่นหลังของตระกูลสวีเท่านั้นจึงสามารถเป่านกหวีดตัวนี้เพื่อ
ขอความช่วยเหลือได้ เสียงนี้สามารถดังไปทั่วทั้งแดนมนุษย์กษัตรา
สามารถส่งสัญญาณถึงสำนักต่างๆ มากมาย ประการที่สอง ใช้
สำหรับพิสูจน์ตัวตนของบุคคล มีเพียงผู้ที่อยู่ในคำสั่งบรรพชนของ
ตระกูลสวีเท่านั้นที่สามารถเป่านกหวีดนี้ได้”

“ข้าพูดได้ถูกต้องหรือไม่?” หลี่ซีเย่มองดูถ้าแกร้านที่นิ่งเงียบไม่
พูดไม่จา

ขณะที่เก้าอี้ร้านยังคงเงียบไม่ตอบคำถามใดๆ เพียงจ้องมองไปที่ห
ลี่ชียู่เท่านั้น ท่าทีของเขาแสดงออกมาอย่างชัดเจน

หลี่ชียู่ยิ้มนิดหนึ่ง เอานกหวีดใส่ปากแล้วเป่าด้วยจังหวะที่บุคคลอื่น
ไม่เข้าใจออกมา “กา...” ได้ยินเสียงการร้องดังขึ้นมา เห็นอีกาตัว
หนึ่งบินออกมาจากนกหวีดนั้น

พลันที่อีกาตัวนี้ได้บินออกมา ได้ส่งกลิ่นอายที่น่าเกรงขามออกมา
สืบทอดมาเป็นนิรันดร์ แบกรับฟ้าดินเอาไว้ หมื่นวิชาสิโรราบ...

อีกาตัวนี้ได้หายไปในช่วงพริบตาเดียวเท่านั้น หลังจากที่ได้บิน
ออกมาจากนกหวีด มันเป็นเพียงมโนภาพที่หลี่ชียู่ได้เป่ามัน
ออกมาจากนกหวีดนั้นเท่านั้นเอง และมีเพียงหลี่ชียู่คนเดียว
เท่านั้นที่สามารถเป่าออกมาได้!

หลังจากที่ได้เห็นนกหวีดเป่าเป็นมโนภาพของอีกาออกมาแล้ว เก้า
อี้จึงมั่นใจในฐานะตัวตนของหลี่ชียู่ เขาโค้งคำนับแล้วกล่าวว่า
“ที่แท้คือใต้เท้าเอง คำสั่งบรรพชนได้กล่าวเอาไว้ว่า มีเพียงใต้เท้า
เท่านั้นที่פקอาศัยในเรือนมังกรได้”

ถ้าแก่ร้านในฐานะที่เป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น ย่อมไม่รู้ว่าหลี่ซิเย่มีประวัติความเป็นมาเช่นใด และไม่รู้ด้วยว่าอีกา ทมิฬหมายถึงสิ่งใด เพียงแต่ตระกูลสวี่ของพวกเขาเคยมีคำสั่งของ บรรพชนกล่าวเอาไว้ว่า ผู้ใดสามารถเป่าออกมาเป็นอีกา ผู้นั้นก็ เข้าพักในเรือนมังกรได้

หลี่ซิเย่พยักหน้าทีหนึ่ง ถ้าแก่รีบเอ่ยขึ้นว่า "ถ้าเช่นนั้น ขอเชิญใต้ เท้าไปพักที่เรือนมังกร ช้าน้อยจะนำทางให้เดี๋ยวนี้"

หลี่ซิเย่ติดตามถ้าแก่ก้าวขึ้นบันไดเขาเหมยหริง เมื่อมาถึงด้านหน้า ตระกูลสวี่ เป็นเพียงลานบ้านกว้างๆ ที่เก่าแก่และเรียบง่ายเท่านั้น แต่ด้วยลานบ้านที่เรียบง่ายเช่นนี้กระทั่งอ่องเทพก็ดูไม่รู้ถึงหมากกล พิสดารที่อยู่ภายใน

ลานกว้างที่โบราณและเรียบง่ายแห่งนี้ ไม่เพียงถูกสร้างขึ้นโดยปฐุม บรรพบุรุษตระกูลสวี่เท่านั้น ยังเป็นการทุ่มเทพลังกายใจของหลี่ ซิเย่ช่วยสร้างมันขึ้นมา หากไม่ได้รับอนุญาตจากคนของตระกูลสวี่ แล้ว ไม่ว่าใครก็ไม่สามารถผ่านเข้าไปได้

เมื่อไหร่ที่เกิดเหตุการณ์วิกฤต ลานกว้างแห่งนี้จะถูกส่งไปยังที่ที่ไม่มี ใครรู้จักได้ในฉับพลันทันที ยิ่งไปกว่านั้น ตระกูลสวี่ยังสามารถ

ขอความช่วยเหลือไปยังเมืองศักดิ์สิทธิ์ได้ กระทั่งสามารถขอความช่วยเหลือไปยังหลี่ชียเอที่อยู่ในร่างของอิกาทิมิพีได้อีกด้วย!

หลี่ชียเอทอดถอนใจออกมาเบาๆ เมื่อยืนอยู่ด้านหน้าตระกูลสวี จากนั้นเดินตามเก้าแก่เข้าไปภายในบ้านตระกูลสวี

ตระกูลสวีกินเนื้อที่อาณาบริเวณที่กว้างขวางมาก แต่ทว่ากลับไม่ค่อยมีใครพักอาศัยอยู่ที่นี่ เก้าแก่บอกกล่าวต่อหลี่ชียเอว่า “บุตรและหลานต่างอาศัยอยู่ในเมืองศักดิ์สิทธิ์ ต้องรอให้ข้าแก่เฒ่าจนเคลื่อนไหวเดินเหินไม่สะดวกก่อน บุตรชายคนโตจึงยอมกลับมาเพื่อรับช่วงดูแลร้านเหล้าแห่งนั้นต่อไป”

“ก็ปีมาแล้วเนี่ย ตระกูลสวีของพวกเขาเจ้ายังปล่อยวางร้านเหล้าแห่งนั้นไม่ลงสักที” หลี่ชียเอหัวเราะกล่าว

เก้าแก่กล่าวว่า “นี่มันกลายเป็นสัญลักษณ์ของตระกูลสวีไปแล้วละ ถ้ายทอดรุ่นสู่รุ่นไปเรื่อยๆ การดำรงอยู่ของร้านเหล้าย่อมเป็นการบ่งบอกถึงตระกูลสวียังคงสืบสานต่อไปเรื่อยๆ บ่งบอกว่าตระกูลสวียังคงมีผู้สืบทอด ยังไม่ขาดทายาทสืบสกุล”

หลี่ซีเยหัวเราะออกมา แต่เขาเป็นเพียงบุคคลภายนอกคนหนึ่ง จึงไม่เหมาะที่จะออกความเห็นกับเรื่องกิจการภายในของตระกูลสวี

ท้ายสุด เจ้าแก้วได้นำพาหลี่ซีเยมาถึงหน้าประตูโค้งแห่งหนึ่งภายในตระกูลสวี ซึ่งประตูโค้งนี้ปิดสนิทแน่น โดยเป็นประตูไม้ที่หนักมากล็อกปิดเอาไว้อย่างแน่นหนา

“ไต่เท้า นี่แหละคือเรือนมังกร”

หลี่ซีเยพิจารณาดูประตูโค้งตรงหน้าที่ปิดสนิท ต้องทอดถอนภายในใจเบาๆ ขึ้นมา นีมันผ่านไปก็ปีมาแล้วเนี่ย ไม่มีการเปลี่ยนแปลงเลยแม้แต่หน่อย

ประตูโค้งเบื้องหน้าที่เห็นแม้จะเป็นเพียงประตูไม้เท่านั้น แต่ทว่าหากไม่มีกุญแจแล้วล่ะก็ ไม่ว่าผู้นั้นจะแข็งแกร่งปานใดก็ตาม อย่าหวังเปิดประตูเข้าไปได้เลย

ในขณะนี้ เจ้าแก้วร้านได้ล้วงเอากุญแจทองแดงออกมอดอกหนึ่งเสียบเข้าไปยังรูกุญแจ ภายใต้เสียงดัง “เอี้ยด เอี้ยด เอี้ยด” ที่หนักหน่วง ประตูไม้สองบานได้เปิดออกอย่างช้าๆ

เมื่อเดินเข้าไปภายในเรือนมังกร ปรากฏกลิ่นอายแห่งชีวิตที่เต็มเปี่ยมยิ่งได้เข้ามาปะทะกับใบหน้า รู้สึกได้ถึงกลิ่นอายที่สดชื่นลอยเข้ามา แทรกเข้าไปทุกอณูของร่างกาย ทำให้รู้สึกสบายและสดชื่นเหมือนหนึ่งว่าทุกรูขุมขนของร่างกายล้วนแล้วแต่ขยายรับกับสิ่งนี้ อย่างนั้น

คำว่าเรือนมังกร แท้จริงแล้วเป็นเพียงเรือนหอขนาดเล็กที่มีห้องเพียงห้องเดียวเท่านั้น นอกเหนือจากนี้แล้วก็ไม่มีสิ่งอื่นใดอีกเลย โอ้..ไม่ หากจะกล่าวให้ถูกต้อง ภายในเรือนหอยังมีต้นไม้เก่าแก่ปลูกอยู่ต้นหนึ่ง

ต้นไม้เก่าแก่ต้นนี้ก็ไม่ได้มีข้อแตกต่างจากต้นไม้ทั่วๆ ไปมากนัก ไม่รู้ว่าต้นไม้เก่าแก่ต้นนี้ได้ปลูกอยู่ที่ตรงนี้มานานมากน้อยเท่าไร เปลือกไม้ของมันดั่งเกล็ด มันมีความสูงเพียงสามฟุตเท่านั้น แต่กลับให้ความรู้สึกถึงการแบกรับฟ้าดินเอาไว้ของมันอย่างนั้น

ประหนึ่งว่า เมื่อมีต้นไม้เช่นนี้อยู่ต้นหนึ่ง ต่อให้สวรรค์พลงมลงมา มันก็สามารถยกต้านเอาไว้ได้อย่างนั้น

หลี่ซิเย่จ้องมองดูต้นไม้เก่าแก่ต้นนี้ เดินวนมองดูต้นไม้ต้นนี้อย่าง
ละเอียดรอบหนึ่ง สุดท้ายแล้ว สายตาของเขาไปตกอยู่ที่ใบไม้บาง
เบาตรงนั้น มองดูอยู่พักหนึ่ง หรีต่าอยู่ที่หนึ่ง

หลี่ซิเย่ที่จ้องมองดูต้นมังกรเอ๋ยขึ้นมาว่า “ผลมังกรหายไปลูกหนึ่ง”

“ผลมังกร...” เจ้าแก่ร้านถึงกับจ้องมองไปที่ต้นมังกรกล่าวว่า “ใต้
เท้า ผลมังกรอยู่ที่ใด? ขอภัยที่ข้าเหนื่อยแก่แล้วสายตาพร่ามัว
มองเห็นไม่ชัดเจนนัก”

หลี่ซิเย่ชี้ให้เจ้าแก่มองไปยังตำแหน่งนั้น ภายใต้การชี้แนะของหลี่ซิ
เย่ ในที่สุดเจ้าแก่ได้มองเห็นผลมังกรแล้ว ท่ามกลางใบไม้ที่บางเบา
มีผลอยู่ลูกหนึ่งจริงๆ เป็นผลไม้ที่มีขนาดเท่าหัวแม่มือ ผลลูกนี้
เหมือนว่ากำลังสุกอยู่เล็กน้อย แต่ว่ายังไม่ได้หลุดร่วงกับพื้น ด้วย
ผลที่มีขนาดเล็กเช่นนี้ หากไม่มองดูให้ละเอียดละก็อาจจะมองไม่
เห็น

ผลมังกรต้องมีสองลูกอย่างนั้นหรือ? ” ในที่สุดเจ้าแก่ได้มองเห็น
ผลมังกรนั้นได้อย่างชัดเจนแล้ว และพึมพำออกมา นับเป็นครั้งแรก
ของเขาที่รับรู้ว่ต้นมังกรมีผลด้วย ก่อนหน้านั้น เขาไม่เคยได้
สังเกตเลยว่าต้นมังกรต้นนี้มีผลมังกรกับเขาด้วย

“แต่ก่อนมันมีอยู่ด้วยกันสองลูก มีคนเก็บเอาไปลูกหนึ่ง?” ความจริงแล้ว หลี่ซีเย่ไม่ได้ให้ความสนใจในผลมังกรสักเท่าไร เพียงแต่เขารู้สึกสงสัย เนื่องจากลูกหลานของตระกูลสวีล้วนแล้วแต่เป็นมนุษย์ปุกุชนธรรมดา ไม่น่าเป็นไปได้ที่จะไปเก็บเอาผลมังกรนี้ได้

“เรื่องนี้ เรื่องนี้ข้ากลับไม่ได้สังเกตจริงๆ” ถ้าแก่ร้านสายหน้าเบาๆ กล่าวว่ “ก่อนหน้านั้นข้าน้อยยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าต้นมังกรมีผลกับเขาด้วย จึงพุดยากว่าใครเป็นผู้ที่เด็ดเอาไป”

“เคยมีบุคคลภายนอกมาที่นี่? ข้าหมายถึงผู้บำเพ็ญตน” หลี่ซีเย่มองดูผลมังกรแล้วเอ่ยถามไปอย่างนั่นเอง

ถ้าแก่ทำท่าไตร่ตรองนิดหนึ่ง สายหน้าว่า “เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ใต้เท้า พวกเราเคยมีคำสั่งบรรพชนที่ห้ามไม่ให้คบหาสมาคมกับผู้บำเพ็ญตน อีกทั้ง เรือนมังกรเป็นที่อยู่อาศัยของลูกหลานตระกูลสวี บุคคลภายนอกไม่ได้รับอนุญาตให้เข้ามา มันจึงเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้”

ถ้าแก่ได้ไตร่ตรองอีกครั้ง กล่าวว่ “หากจะกล่าวถึงผู้บำเพ็ญตนหนึ่งเดียวที่เคยเข้าไปเหมือนว่าจะป็นยายแล้วละ เรื่องนี้เหมือนว่

จะมีบันทึกวงศ์ตระกูลได้บันทึกเอาไว้ ว่ายายเคยเข้าไปอาศัยอยู่ใน
เรือนมังกรออยู่ช่วงหนึ่ง โดยปกติแล้ว ลูกหลานของตระกูลสวีของ
พวกเราจะไม่เข้ามาอยู่ที่นี้ เนื่องจากสถานที่แห่งนี้กลิ่นอายแห่ง
ชีวิตคึกคักมากเกินไป ซึ่งพวกเราอยู่แล้วจะรู้สึกไม่เคยชิน ถ้า
ตระกูลสวีของพวกเราดูเหมือนมีเพียงยายเท่านั้นที่เคยอยู่ที่นี้มา
ก่อน”

“ยายของเจ้ายังมีชีวิตอยู่หรือไม่?” หลีชีเย่เอ่ยถามขึ้น ยายที่เฝ้า
แก่ร้านพูดถึงก็คือบุตรสาวคนสุดท้ายของปฐมบรรพบุรุษตระกูล
สวีนั่นเอง เคยเป็นเด็กสาวที่มีความร่าเริงและมีความสุข แต่ภายใต้
สงครามอันโหดร้ายทารุณ ทำให้เกิดเป็นเงาหมิพที่ไม่อาจลบเลือน
ได้ภายในใจของนาง

แม้ว่าจะเป็นเช่นนี้ก็ตาม นางเคยดำรงไว้ซึ่งเป็นผู้ที่แข็งแกร่งมาก ๆ
คนหนึ่ง ครั้งครานั้น หลังจากที่สงครามได้สิ้นสุดลงไปแล้วนั้น
ทักษะของนางไล่จี้ตามติดปฐมบรรพบุรุษของตระกูลสวีเข้าไปแล้ว

“เรื่องนี้ เรื่องนี้ข้าน้อยไม่ทราบแน่ชัดจริงๆ ในบันทึกเรื่องราว
เกี่ยวกับตระกูลไม่ได้จดบันทึกเอาไว้” เฝ้าแก่กล่าวพร้อมกับสาย
หน้าเบาๆ

หลี่ซีเยพยักหน้าเบาๆ กล่าวว่า “เจ้าไปทำงานของเจ้าเถอะนะ ข้าจะอยู่ที่นี้เป็นการศึกษาชั่วคราวไม่กี่วัน หากมีเรื่องอะไรสามารถมาหาข้าได้ทุกเมื่อ”

เก้าแก่รับคำแล้วก็เดินจากไป

หลังจากที่เก้าแก่จากไปแล้ว หลี่ซีเยยืนอยู่หน้าตัมมังกกร มองดูตัมมังกกรต้นนี้ที่ได้เจริญเติบโต ณ ที่ตรงนี้ไม่ทราบว่ามีนานเท่าไรแล้ว และอยู่ในอาการนิ่งเงียบเป็นเวลานานมาก

หลังจากที่ผ่านไปนานมากๆ แล้ว หลี่ซีเยจึงหรีตาลง พิมพ์ออกมาว่า “เขาสยบมังกกรนะเนี่ย เขาสยบมังกกร ครั้นครานั้นอเวจีได้หุ้มเทกำลึงกายใจไปเท่าไรแต่ก็ไม่ได้สิ่งที่อยู่ภายใน ครานั้น ราชวงศ์โบราณมังกกรอเวจีได้ตั้งราชธานีขึ้น ณ ผังตรงข้ามที่ห่างไกลจากจุดนี้ ปกครองพื้นที่แห่งนี้ สิ่งที่อยู่ในนี้เป็นสิ่งที่ทุกคนอยากได้อะไรไว้ในครอบครองเหลือเกิน”

เขาสยบมังกกร ในใจของผู้คนจำนวนมากอาจเห็นว่าเป็นสถานที่ที่อันตรายยิ่ง แต่ว่า เป็นที่ทราบกันดีว่า ในยุคของอเวจีนี้ อเวจีปรารถนาอยากจะได้สิ่งที่อยู่ภายในเขาสยบมังกกรเป็นอันมาก

กล่าวได้ว่า พื้นที่แห่งนี้ได้ซ่อนความลับที่สะท้อนฟ้ายิ่งเอาไว้ ซึ่งไม่เพียงแค่เขาสยบมังกรเท่านั้น! กระทั่งเขาเทพยุทธ์ที่อยู่ฝั่งตรงข้ามกับเขาสยบมังกรลึบๆ นั้นด้วยก็เช่นกัน

ในอดีต เขาลูกนั้นไม่ได้ชื่อว่าเขาเทพยุทธ์ แต่มันคือพื้นที่บรรพชนของราชวงศ์โบราณมังกรอเวจี!

ครั้งนั้น ราชวงศ์โบราณมังกรอเวจีเคยคิดอยากจะได้ความลับสะท้อนฟ้าที่อยู่ใต้พื้นดินแห่งนี้ แต่ทว่า ราชวงศ์โบราณมังกรอเวจียังทำไม่สำเร็จก็ถูกทำลายเสียก่อนแล้ว

ตอนที่ 950 รดต้นมังกร

<https://novel-lucky.com>

พื้นที่แห่งนี้เต็มไปด้วยความลับมากมายเหลือเกิน หาไม่แล้ว อเวจี ในครั้งครานั้นก็คงไม่เล็งพื้นที่แห่งนี้เอาไว้ และราชวงศ์โบราณ มังกรอเวจีก็คงไม่มาจัดตั้งเป็นพื้นที่บรรพชนของพวกเขาเอาไว้ ตรงที่แห่งนี้

หลังจากที่ทำลายอเวจี และเหยียบราชวงศ์โบราณมังกรอเวจีจนราบเป็นหน้ากลองแล้ว หลี่ชีย่ในฐานะอธิการบดีได้เคยทำการสำรวจพื้นที่แห่งนี้มาแล้ว เพียงแต่สิ่งที่อยู่ภายในพื้นที่บริเวณนี้ บางส่วนยังไม่ถึงเวลาที่เหมาะสม

หลี่ชีย่มองดูผลมังกรที่มีขนาดเท่าหัวแม่มือและไม่สะดุดตาลูกนั้น เอามือลูบคางแล้วพิมพ์ออกมาว่า “นั่งหนูนั่นทำไมถึงต้องเก็บเอาผลมังกรไปลูกหนึ่ง ในเมื่อนางเองก็ได้พนันรางวัลมานมนานแล้ว เหตุใดจู่ๆ จึงต้องกลับสู่โลกปัจจุบัน หรือว่าเขาสยบมังกรมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น?”

สุดท้าย หลี่ชีย่มองดูผลมังกรนั้น กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ก็สมควรแก่เวลาที่จะเก็บผลมังกรลูกนั้นได้แล้วสิ”

หฺลึชึเยอาศึยอญึในเรือนม้งกรน้บแต่ันึเป็นต้ันไป และเริ่มทำการดูด
ซ้บพลังแก่นจันทรากุทุกๆ คึน เพือนำพลังแก่นจันทรามารดผลม้งกร
เพือสะดวกในการให้ผลม้งกรสุกงอมสามารถเก็บเอาไปได้

ในยามค้ำคึน ถ้าหากมีใครสามารถมองเห็นเรือนม้งกรได้ละก็
จะต้องได้เห็นภาพอันน่าตกใจภาพหนึ่ง เป็นภาพที่ดูเหมือดวง
จันทรันห้องฟ้าถูกดึงเอาพลังแก่นจันทร่าให้แยกออกจากกัน
อย่างนั้น โดยพลังแก่นจันทร่าที่สาตสองลงบนโลกมนุษย์ล้วน
แล้วแต่ถูกดูดไปอยู่ที่เรือนม้งกรทั้งสิ้น

ในมือของหฺลึชึเยถือน้ำเต้าวิเศษเอาไว้ ทำการดูดเอาพลังแก่นจัน
ทร่าจากดวงจันทร่ลงมา เมือพลังดังกล่าวถูกดูดมารวมตัวกันอยู่
ภายในน้ำเต้าวิเศษแล้ว ได้กลับกลายเป็นของเหลววิเศษที่มีสีเงิน
สีสน่สะดุดตาเป็นอันมาก

หลังจากที่หฺลึชึเยได้ทำการดูดเอาพลังแก่นจันทร่ามาได้แล้ว
นำเอาพลังแก่นดังกล่าวรดลงไปบนผลม้งกรที่ละหยดๆ โดยที่การ
รดด้วยพลังแก่นจันทร่านั้นแตกต่างจากการรดด้วยน้ำโดยทั่วไป
ทุกๆ หยดที่รดลงไปนั้นมีความพิถึพิถันมาก กล่าวได้ว่า ทุกๆ

ท่าทางทำ ทุกๆ หยดที่หยดลงไปนั้น ล้วนแล้วแต่สอดรับกับจังหวะแห่งฟ้าดินทั้งสิ้น!

ยามที่พลังแก่นจันทราทุกๆ หยดถูกรดลงบนผลมังกร จะได้ยินเสียง "ตึง" ดังขึ้น เหมือนว่าทุกๆ หยดพลังแก่นจันทราที่รดลงไป นั้น ประดุจดังเป็นพลังจากเทพผู้ทรงพลังได้ทุบลงบนพื้นอย่างแรงที่หนึ่ง

หลังจากที่พลังแก่นจันทราหยดลงบนผลมังกรแล้ว หยดพลังแก่นจันทราก็จะไหลไปตามลายที่อยู่เปลือกของผลมังกร แล้วค่อยๆ สะสมท่วมลายนั้นจนจมมิด แล้วซึมหายเข้าไปในผลมังกรนั้น

ทุกครั้งที่ผลมังกรได้ดูดซับเอาพลังแก่นจันทราเข้าไปแล้ว ก็จะได้ยินเสียงดัง "ตู่บ" โดยที่เสียงดัง "ตู่บ" นี้เมื่อตั้งใจฟังให้ดีแล้ว รู้สึกได้ว่าเหมือนมีหัวใจที่แข็งแกร่งกำลังเต้นตู่บตู่บอย่างนั้น ประหนึ่งว่าท่ามกลางฟ้าดินแห่งนี้มีหัวใจดวงหนึ่งที่ได้หยุดเต้นไปนานแล้ว เมื่อได้ดูดซับเอาพลังแก่นจันทราเข้าไปแล้ว มันจึงได้ฟื้นคืนกลับมาเต้นได้อีกครั้งหนึ่ง ทุกๆ พลังแก่นจันทราหนึ่งหยดที่ซึมซับเข้าไปก็จะทำให้มันเต้นหนึ่งครั้ง

แน่นอนที่สุด เรือนมังกกรถูกปิดผนึกเอาไว้ ต่อให้มีความเคลื่อนไหว
ที่มากกว่านี้เกิดขึ้น บุคคลภายนอกก็สามารถรับรู้ได้ มีเพียงหลี่
ซีย่คนเดียวเท่านั้นที่ได้ยินเสียงเช่นนี้

หลี่ซีย่ถึงกับต้องหรีตาเมื่อได้ยินเสียง “ตู่บ” ที่เหมือนดังเสียงเต็น
ของหัวในดั่งขึ้น พึมพำออกมาว่า “เสียงนี้แหละ มินาเล่า ตาเฒ่าผู้
นั้นถึงได้บอกว่าเขาสยบมังกรมีเสียงการเคลื่อนไหวของทารกใน
ครรภ์ เป็นดั่งนี้จริงๆ หรือพันล้านปีผ่านไปแล้ว ในที่สุดกำลังจะ
ปรากฏอย่างนั้นรึ?”

สามารถยืนยันได้ว่า คำพูดของผู้เฒ่านิลสรวงนั้นไม่ผิด ในที่สุดหลี่
ซีย่ก็ได้รับการยืนยันในเรื่องนี้แล้ว เขาทำการรดผลมังกกรเช่นนี้ทุก
วัน รอเวลาที่ผลมังกกรสุกงอมได้ที่

ระหว่างที่หลี่ซีย่พักอาศัยอยู่ในตระกูลสวี ภายในเมืองศักดีสิทธิ์
เป็นไปด้วยความคึกคัก โดยเฉพาะกลุ่มคนรุ่นใหม่จำนวนมากที่
รวมตัวกันอยู่ภายในเมืองศักดีสิทธิ์แห่งนี้

แรกเริ่มเดิมที ชายหนุ่มรูปงามจำนวนมากไม่ถ้วนที่มายังเมือง
ศักดีสิทธิ์ เพราะต้องการได้ผลประโยชน์ของเหมยซู่เหยาสักครั้ง เรียก
ได้ว่า ยามที่เหมยซู่เหยาปรากฏตัวขึ้นที่เมืองศักดีสิทธิ์นั้น อย่าว่า

แต่ชายหนุ่มรูปงามเลย กระทั่งบรรดาดาวรุ่งที่มีชื่อเสียงโด่งดังก็
ต้องการได้เห็นหน้าของนางสักครั้ง แม้แต่ดาวรุ่งที่ได้ชื่อว่าห้า
ศกดิ์สิทธิ์ยังคงต้องเพลิดเพลिनใจกับสิ่งนี้จนลืมหลับบ้าน

แต่ทว่า เหมยซู่เหยาไม่ได้รั้งอยู่ในเมืองศกดิ์สิทธิ์เป็นเวลานานนัก
อีกทั้งไม่มีใครรู้ว่านางได้จากไปตั้งแต่เมื่อไหร่ และเดินทางต่อไปยัง
ที่ใด

อันที่จริง เรื่องราวเกี่ยวกับเหมยซู่เหยาได้ผ่านพ้นไปแล้ว เมือง
ศกดิ์สิทธิ์สมควรได้กลับคืนสู่ความสงบตามปกติ แต่ปรากฏว่าเยชู่
หยุนได้มาปรากฏตัวที่เมืองศกดิ์สิทธิ์ ทำให้สร้างความฮือฮาขึ้นมา
ได้ไม่น้อยเช่นกัน!

หากจะกล่าวถึงเรื่องของชื่อเสียงแล้ว เยชู่หยุนไม่เท่ากับเหมยซู่
เหยา แต่ทว่า ในแดนชาดทักษิณ ชื่อเสียงของเยชู่หยุนนับว่าโด่ง
ดังมาก เรียกได้ว่านางคือเทพธิดาของกลุ่มคนรุ่นใหม่เลยทีเดียว

การก้าวขึ้นสู่ระดับปราชญ์เป็นคนแรกของกลุ่มคนรุ่นใหม่ในแดน
ชาดทักษิณของเยชู่หยุน เพียงพอที่จะทำให้ชื่อเสียงของนางเลื่อง
ลือไปทั่วหล้าอยู่แล้ว ยิ่งไปกว่านั้น เยชู่หยุนก็นับว่าเป็นสุดยอด

โฉมตรูคนหนึ่งเหมือนกัน แม้จะเทียบไม่ได้กับเหมยซู่เหยา แต่ก็ถือว่าหาได้ยากยิ่งนัก

กลุ่มคนรุ่นใหม่จำนวนเท่าไรในแดนชาติทักษิณที่หลงใหลในตัว
ของเยชู่หยุน ชายหนุ่มจำนวนเท่าไรที่ถือเอาเยชู่หยุนเป็นเทพธิดา
ในดวงใจของพวกเขา

การมาเมืองศักดิ์สิทธิ์ของเยชู่หยุนในครั้งนี้ เป็นการมาเยี่ยมคารวะ
ต่อผู้อาวุโสที่คบหากันมาหลายชั่วคนกับสำนักโกมลพิสุทธิ์ นางจะ
ไม่ค่อยให้การต้อนรับบุคคลภายนอก แต่ทว่า กลับยากที่จะปฏิเสธ
ผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่มีไมตรีอันร้อนแรงต่อนาง โดยเฉพาะ
บรรดากลุ่มที่หลงรักต่อนางอย่างแรงกล้า พวกเขาจึงต้องการได้
พบหน้าของนางสักครั้ง

ในเวลานี้ เมืองศักดิ์สิทธิ์เรียกว่าเราร้อนอย่างยิ่ง แม้แต่ผู้ที่ได้ชื่อ
ว่า หนึ่งราชันห้าศักดิ์สิทธิ์ยังมาปรากฏตัวถึงสามคน

หนึ่งราชันห้าศักดิ์สิทธิ์เป็นคำเรียกขานหนึ่งที่ปรากฏอยู่ในแดน
ชาติทักษิณ หรือจะกล่าวให้ถูกต้องก็คือ ห้าศักดิ์สิทธิ์คือฉายาที่ใช้
เรียกเหล่าโลหิตในแดนชาติทักษิณ

ห้ายศกัณฐ์หมายถึงดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่ของเผ่าโลหิต ได้แก่
เซอะลือเซียนแห่งแคว้นราตรีแดง ไปเจี้ยนแห่งฝ่ามือใหญ่หอ
โบราณ องค์หญิงจันทรเสี้ยวแห่งเผ่าโลหิตจันทรเสี้ยว เซอะเทียน
หวิแห่งสำนักโลหิตพิสุทธิ์ แล้วก็อ่องเจิงเทียน แห่งเผ่ามารโลหิต

เผ่าโลหิตในแดนชาติทักษิณเรียกได้วากอดกันแน่น โดยเฉพาะ
การมีแหล่งต้นกำเนิดเจกเช่นต้นกำเนิดบรรพบุรุษโลหิต ยิ่งทำให้
บรรดาเผ่าโลหิตในแดนชาติทักษิณสามัคคีกันมากยิ่งขึ้น

ด้วยเหตุนี้เอง เวลาที่บรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่ในแดนชาติทักษิณจัด
อันดับห้ายศกัณฐ์ จึงมีแต่ดาวรุ่งเผ่าโลหิตเท่านั้น โดยเบียดเอา
ดาวรุ่งเผ่าอื่นๆ ออกไป

หากจะเทียบระยะเวลาการเข้าสู่ยุทธภพระหว่างห้ายศกัณฐ์กับเยช
ยุ่นแล้ว ห้ายศกัณฐ์เข้าสู่ยุทธภพช้ากว่า และมีศัภคที่ด้อยกว่าเย
ชยุ่นอยู่นิดหนึ่ง

ขณะที่ในบรรดาดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่ในแดนชาติทักษิณที่นับเป็น
รุ่นเดียวกับเยชยุ่นก็คือ หนึ่งราชันแห่งหนึ่งราชันห้ายศกัณฐ์แล้ว
ละ

หลินเทียนตี้ (ราชันสวรรคต์ แซ่หลิน)! เป็นชื่อที่เปี่ยมด้วยเสน่ห์ ชื่อที่
เปี่ยมด้วยเวทมนต์! ชื่อหลินเทียนตี้ถูกจัดให้อยู่ข้างหน้าของห้า
ศักดิ์สิทธิ์ค่อนข้างมาก!

ดังนั้น เมื่อสามในห้าศักดิ์สิทธิ์ประกอบด้วยไปเจี้ยน อังค์หญิง
จันทรเสี้ยว เซอะเทียนหวีปรากฏตัวที่เมืองศักดิ์สิทธิ์จึงสร้างความ
ฮือฮาขึ้นไม่น้อย! ทั้งยังปรากฏข่าวลือต่างๆ ขึ้นมากมาย

เป็นต้นว่า เรื่องที่เซอะเทียนหวีตามจับเย่ชู่หยุนก็ได้กลายเป็นเรื่องที่
พูดคุยกันในวงอาหารเป็นต้น

ความจริง เรื่องที่เซอะเทียนหวีตามจับเย่ชู่หยุนนั้นเกิดขึ้นมาตั้งแต่
เมื่อหลายปีก่อนหน้า สำนักโลหิตพิสุทธ์ต้องการจะดองกับสำนัก
โกมลพิสุทธ์มาโดยตลอด แต่ทว่า ได้รับการปฏิเสธจากเย่ชู่หยุนที่
ปัจจุบันคือเจ้าสำนักใหญ่นั่นเอง

แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตาม เซอะเทียนหวียังคงไม่ยอมละทิ้งความ
พยายาม ขอเพียงมีโอกาส จะต้องยื่นไมตรีให้กับเย่ชู่หยุนตลอดมา
และทุกปีก็จะเดินทางไปขอพบเย่ชู่หยุนที่สำนักโกมลพิสุทธ์อยู่
เสมอ

“หนึ่งในห้าศักดิ์สิทธิ์ที่ชื่อเซอะเทียนหวีต้องยื่นไมตรีให้กับเจ้า
สำนักใหญ่เย่ชู่หยุนทุกวันเลยนะเนี่ย” ผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่
จำนวนไม่น้อยมักจะพูดนินทาถึงเรื่องนี้หลังอาหารอยู่เป็นประจำ

“ความจริงแล้ว เซอะเทียนหวีนับเป็นหนึ่งในห้าศักดิ์สิทธิ์ เผ่าโลหิต
ของพวกเราก็เป็นเผ่าใหญ่ เขามีความเหมาะสมยิ่งนักกับเจ้าสำนัก
ใหญ่เย่ชู่หยุนเนี่ย” กลุ่มคนรุ่นใหม่เผ่าโลหิตพูดแทนให้กับเซอะเทียน
หวี

“ฮิ เจ้าสำนักใหญ่เย่ชู่หยุนนับเป็นระดับปราชญ์ที่เยี่ยมยอดมากเลยนะ”
กลุ่มคนรุ่นใหม่เผ่าพันธมิตรมนุษย์ไม่ค่อยพอใจ กล่าวสำหรับแดนชาติ
ทักษิณแล้ว เย่ชู่หยุนกระทั่งถูกยกย่องให้เป็นความภาคภูมิใจของ
เผ่าพันธมิตรมนุษย์ และเป็นเทพธิดาในใจของยอดฝีมือกลุ่มคนรุ่นใหม่
เผ่าพันธมิตรมนุษย์ไม่รู้จำนวนเท่าไร!

ดังนั้น หลังจากที่ย่ชู่หยุนเดินทางมาถึงแล้ว จึงมีกลุ่มคนรุ่นใหม่
เผ่าพันธมิตรมนุษย์จำนวนมากที่ยื่นไมตรีต่อเย่ชู่หยุนเป็นการใหญ่ และ
มองว่าเซอะเทียนหวีเป็นคู่แข่งทางความรัก แน่นอน ยอดฝีมือ
เผ่าพันธมิตรมนุษย์จำนวนมากไม่ได้ดีเลิศเท่ากับเซอะเทียนหวี

“เจ้าสำนักใหญ่คือระดับปราชญ์ที่ยอดเยี่ยม เรื่องนี้ไม่ผิด ฮี แต่
ทว่า กลุ่มคนรุ่นใหม่เผ่าพันธุ์มนุษย์พวกเจ้าในแดนชาติทักษิณ มี
ใครบ้างที่คู่ควรเจ้าสำนักใหญ่มากไปกว่าเซอะเทียนหวี? หากแม้
เซอะเทียนหวีเผ่าโลหิตของพวกเรายังไม่คู่ควรกับเจ้าสำนักใหญ่ละ
ก็ บรรดาผู้ได้ชื่อว่าเป็นยอดฝีมือเผ่าพันธุ์มนุษย์ยิ่งไม่มีคุณสมบัติ
พอ” กลุ่มคนรุ่นใหม่เผ่าโลหิตตอบโต้กลับทันทีที่ยืนค้ำกล่าว
จากเผ่าพันธุ์มนุษย์เช่นนี้

กลุ่มคนรุ่นใหม่เผ่าพันธุ์มนุษย์ก็ไม่ยอมแพ้ กล่าวน่าเกรงขาม
ออกมาว่า “ห้าศกดิ์สิทธิ์เผ่าโลหิตยอดเยี่ยมมากอย่างนั้นรี อย่าลืมนะ
สิว่าในแดนชาติทักษิณยังมีหนึ่งราชันอยู่ หลินเทียนตี้ณะคือดาวรุ่ง
เผ่าพันธุ์มนุษย์ของพวกเราละ”

“โ้ว อย่างนั้นหรือ? ใครบอกว่าหลินเทียนตี้คือเผ่าพันธุ์
มนุษย์? เจ้าตัวเคยยอมรับด้วยตนเองรี? ฮี เขาไม่เคยบอกว่าตัวเอง
เป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์เลย ไม่แน่นัก เขาอาจเป็นคนเผ่า

โลหิตของพวกเราก็เป็นได้” ชายหนุ่มเผ่าโลหิตกล่าวจริงจังออกมา

“ระหว่างหญิงชาย ไม่แน่เสมอไปว่าใครผู้นั้นแข็งแกร่งกว่าก็ต้อง
คู่ควรกับคนๆ นั้นเสมอ” กลุ่มคนรุ่นใหม่เผ่าพันธุ์มนุษย์อีกคนไม่

ยอมอ่อนข้อให้ กล่าวหาว่า “เป็นความจริงที่เซอะเทียนหวียอดเยี่ยม อยู่ ฮี แต่เจ้าสำนักใหญ่ของพวกเราไม่ได้ชอบพอเขา หรือพวกเจ้าไม่เคยได้ยินหรือว่า เร็วๆ นี้ เจ้าสำนักใหญ่ของพวกเรามีคนที่นาง ชื่นชอบแล้ว นางกับคนที่ชื่อหลี่ชีย่ไปไหนมาไหนด้วยกัน ฮี เผ่า โลहितของพวกเจ้าคิดจะแต่งงานกับเทพธิดาเผ่าพันธุ์มนุษย์ของ พวกเรา ไม่มีทางหรอก เจ้าสำนักใหญ่เยของพวกเราแต่งงานกับ เผ่าพันธุ์มนุษย์เท่านั้น...”

เผ่าพันธุ์มนุษย์ในแดนชาติทักษิณมีความแข็งแกร่งมาก โดยเฉพาะในพื้นที่เฉกเช่นเมืองศักดิ์สิทธิ์ที่เป็นสถานที่ เก็บตัวกัน เงียบๆ ดังนั้น เผ่าพันธุ์มนุษย์จึงมีอิทธิพลที่เข้มแข็งมาก ยิ่งไปกว่า นั้น ยังมีสิ่งดำรงอยู่เฉกเช่นพรรคปักษาอีกด้วย

แต่ว่า ในขณะที่เดียวกัน อิทธิพลของเผ่าโลहितในแดนชาติทักษิณก็ ไม่อาจดูแคลนได้เช่นกัน แม้ว่าเผ่าพันธุ์มนุษย์และเผ่าโลहितยังไม่ เคยปรากฏศึกสงครามครั้งใหญ่ แต่ทว่า การกระทบกระทั่งเล็กๆ ไม่ เคยขาด เผ่าพันธุ์มนุษย์ไม่เห็นเผ่าโลहितอยู่ในสายตา เผ่าโลहितก็ ไม่มองเผ่าพันธุ์มนุษย์อยู่ในสายตาเช่นกัน ต่างฝ่ายต่างเปรียบเปรย กันอยู่เป็นประจำ ซึ่งเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นอยู่เสมอ

“หลี่ชีย่ ฮี เป็นใครมาจากไหน ไม่เคยได้ยินชื่อมาก่อน” กลุ่มคน รุ่นใหม่เผ่าโลहितกล่าวอย่างดูแคลนว่า “ไปไหนมาไหนด้วยกันแล้ว

ต้องแต่งงานด้วยนะหรือ? ไม่แน่แน่ เจ้าหลี่ชียเอคนนี้อาจเป็นเพียงคนรับใช้ข้างกายเจ้าสำนักใหญ่ก็ได้ คอยวิ่งทำงานต่างๆ ให้กับเจ้าสำนักใหญ่เยเท่านั้นเอง”

“ถูกต้อง ไม่ผิด ข้าได้ยินมาว่า เจ้าหลี่ชียเอคนนี่คือศิษย์ตัวน้อยๆ ของสำนักโกมลพิสุทธิ์คนหนึ่ง เป็นเพียงคนรับใช้ที่อยู่ข้างกายเจ้าสำนักใหญ่เยเท่านั้น” กลุ่มคนรุ่นใหม่เผ่าโลหิตอีกคนจึงแต่งเรื่องนี้ขึ้นมา

ในเวลานี้ ชาวเรื่องหลี่ชียเอเป็นเพียงคนรับใช้ที่อยู่ข้างกายเยซูหยุน ก็ได้ลือเป็นวงกว้างออกไป และพูดกันปากต่อปากจากผู้คนจำนวนมาก ไม่น้อย

ในสายตาของผู้คนจำนวนมาก โดยเฉพาะกลุ่มคนรุ่นใหม่เผ่าโลหิตมองว่า การที่หลี่ชียเอที่เป็นเพียงผู้เยาว์ที่ไร้ชื่อเสียงเรียงนามไปไหนมาไหนกับเยซูหยุนนั้น ก็แค่เป็นผู้ที่ทำหน้าที่รับใช้อยู่ภายในสำนักโกมลพิสุทธิ์เท่านั้น เป็นผู้รับใช้ข้างกายของเยซูหยุนเท่านั้น ด้วยฐานะของเยซูหยุน การจะมีคนรับใช้ข้างกายสักคนก็ถือเป็นเรื่องปกติ

ความจริงแล้ว การที่ไม่มีใครรู้จักหลี่ชียเอ่ในแดนชาติทักซิณก็เป็นเรื่องปกติ หลี่ชียเอ่สร้างชื่อกระฉ่อนในดินแดนภาคกลาง เมืองร้อยเมืองบูรพาในครานั้น ชื่อเสียงของเขาก็ยังคงไม่เท่าหลินเทียนตี้ที่กำลังบำเพ็ญตบะในแดนชาติทักซิณ

ต่อมาภายหลัง ชื่อเสียงของหลินเทียนตี้โด่งดังขึ้นมาก ต่อให้ชื่อของหลี่ชียเอ่ดังข้ามมาถึงยังแดนชาติทักซิณ ก็ต้องถูกชื่อของหลินเทียนตี้กลบจนหายไป

ยิ่งไปกว่านั้น ต่อมาหลี่ชียเอ่ได้หายสาบสูญไปนานมาก แม้แต่ผู้บำเพ็ญตนในดินแดนภาคกลาง หรือเมืองร้อยเมืองบูรพาก็เกือบจะลืมเลือนชื่อของเขาไปแล้ว นับประสาอะไรกับผู้คนของแดนชาติทักซิณกันเล่า.

ตอนที่ 951 ผึ้งหยก

<https://novel-lucky.com>

“ต๊ับ ต๊ับ ต๊ับ...” ภายในเรือนมังกร เสียงหัวใจที่แข็งแรงและทรงพลัง ยิ่งเต้นต๊ับต๊ับดังขึ้น เป็นเสียงที่คล้ายเสียงหัวใจเต้นดังออกมาจาก ผลมังกร

จากการรดด้วยพลังแก่นจันทราทุกวันๆ ผลมังกรที่ไม่สุกตลอด กาลก็เริ่มจะสุกงอมขึ้นมาแล้ว

ในขณะนี้ ผลมังกรที่อยู่กับต้นมังกรคล้ายตั้งเป็นหัวใจดวงหนึ่ง ที่เต้นต๊ับๆ อยู่ ขมุกขมิบแลดูแข็งแรงและทรงพลัง ด้วยผลมังกร ขนาดเล็กๆ เช่นนี้ หากคนที่ไม่รู้เรื่องนี้มาก่อนยังเข้าใจว่าเป็นหัวใจ ที่แขวนอยู่บนกิ่งไม้ นั่น

“ต๊ับ...” สุดท้าย ปราบกฐัดหัวใจเต้นเสียงหนึ่งที่แข็งแรงและเปี่ยม ด้วยพลังดังขึ้น โดยที่เสียงดังในครั้งนี้นั้นดังเสียงฟ้าผ่า ผู้ที่มีจิตไม่ มั่นคงพอต้องหวั่นไหวกับเสียงที่สั่นสะเทือนเช่นนี้

“แต่งสุกข้าวหลุด!” ครั้นหลี่ซีย่ได้ยินเสียงหัวใจเต้นเช่นนี้แล้ว ให้รู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง รีบเร่งเอาภาตวิเศษเข้าไปรองใต้ผลมังกร ซึ่งหลุดออกจากข้าวพอดิ

หลี่ซีย่พ้กหน้าด้วยความพึงพอใจ เมื่อมองดูผลมังกรที่อยู่ในภาตพิมพ์ออกมาว่า “ที่ตั้งรากฐานเอาไว้ที่นี่ในวันนั้น ก็รอดอยวันนี้แหละ”

กล่าวจบ หลี่ซีย่เงยหน้าขึ้นมองดูเขาสยบมังกรที่คล้ายตั้งมังกรขนาดยักษ์ที่หมอบกับพื้นซึ่งอยู่ห่างไกลออกไป พิมพ์ว่า “บางทีอาจจะถึงเวลาที่ข้าจะได้เก็บเกี่ยวผลแล้วละ!”

ไม่ถ่างนั้กว่าหลี่ซีย่จะละสายตากลับมา จัดการเก็บผลมังกรในภาตให้เรียบร้อย แล้วอำลาเจ้าแก็ร้านเพื่อไปจากที่นี่

ขณะที่หลี่ซีย่เดินทางจากไป เจ้าแก็ร้านได้เดินไปส่งถึงยังตีนเขา หลังจากถึงตีนเขาแล้ว หลี่ซีย่ได้กล่าวกับเจ้าแก็ร้านว่า “ส่งกันพันลี้ ยังต้องจากกัน กลับไปเถอะอย่าสงอีกเลย ในอนาคต ข้าจะต้องกลับมาเยี่ยมตระกูลสวีอีกอย่างแน่นอน ข้าจะเฝ้าดูตลอดไป ตระกูลสวีของพวกเจ้าจะต้องสืบทอดต่อไปเรื่อย ๆ ”

“ใต้เท้าโปรดรักษาตัวด้วย” ในที่สุด เจ้าแสร้งได้โบกมือลาหลี่ชีย่ กระทั่งหลี่ชีย่หายลับไปยังเส้นขอบฟ้าแล้ว เขาก็ได้หันหลังกลับไป

หลังจากที่หลี่ชีย่ออกจากสันเขาเหมยหิ่งแล้ว เขาไม่ได้ตรงไปที่เมืองศักดิ์สิทธิ์ และไม่ได้ไปยังเขาเทพยุทธ แต่เดินทอดน่องไปตามพื้นที่ที่เป็นภูเขาขึ้นลงสลับแห่งนี้ ก้าวเดินไปที่ละก้าวๆ ทุกย่างก้าว ล้วนแล้วแต่เป็นความรำลึกถึงเรื่องราวในอดีต

จะมีใครบ้างไหมที่ล่วงรู้ว่า บนพื้นที่แห่งนี้เคยเป็นที่ที่ตั้งประจัญหน้ากันของกองทัพทั้งสองฝ่าย ที่ตรงนี้ได้เคยเป็นที่ที่ขุมกำลังอันเป็นที่สุดของเผ่าพันธุ์ต่างๆ ทัวทั้งเก้าแดนมาชุมนุมกัน ณ สถานที่แห่งนี้ ทำนองเดียวกัน ก็เป็นที่ที่รวบรวมเอากองพลที่แข็งแกร่งมากที่สุดของเผ่าอเวจีด้วยเช่นกัน กระทั่งมีราชันเซียนหลงหมิ่นนั่งบัญชาการรบด้วยตนเอง!

เมื่อหวนนึกถึงเรื่องราวที่ได้ผ่านมายาวนานในครั้งครานั้น กองทัพทั้งสองฝ่ายประจัญหน้ากัน เก้าแดนต้องสิ้นเทา ฟาดินยังต้องสลด! สุดท้าย กองทัพทั้งสองฝ่ายได้เปิดศึกสงครามที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ขึ้น เรียกได้ว่า สมรภูมิลอบโบราณแต่ละแห่งถูกนำมาใช้ที่นี่ สุดยอดคาถาผนึกพื้นที่ทั้งหมดถูกนำมาใช้ยังพื้นที่แห่งนี้!

การศึกษานี้ยากจะจินตนาการ ท้ายสุด คือภาพของกระดูกที่
กองสุมเท่าภูเขา ทุกๆ ตารางนิ้วล้วนแลคมมาด้วยเลือด ซึ่งหากจะ
นำมาเปรียบกับสงครามในครั้งนี้อันแล้ว นับว่าไม่เป็นการเกินเลย
แม้แต่น้อย!

ในครั้งนั้น หากไม่เป็นเพราะสมรภูมิรบโบราณแต่ละแห่งที่ถูก
นำเอามาใช้ที่นี่ หากไม่เป็นเพราะสุดยอดคาถาแต่ละบทที่ถูกนำมา
ผนึกพื้นที่บริเวณนี้เอาไว้ เกรงว่าแดนชาดทุกศิณคงแหลกจน
กลายเป็นผุยผงไปจนสิ้นแล้ว!

ขณะที่เดินทอดน่องไปท่ามกลางขุนเขาแห่งนี้ หลี่ชีย่รับรู้ได้ถึง
ความรู้สึกที่ย่ำแย่มาก ภายใต้พื้นดินแห่งนี้ ได้ฝังกระดูกเอาไว้
จำนวนเท่าไร มาวันนี้พื้นที่ที่แลดูอุดมสมบูรณ์ต้นไม้เขียวชอุ่มแห่ง
นี้ ได้รับการรดหลังด้วยโลหิตไปเป็นจำนวนเท่าไร

ภายใต้พื้นที่แห่งนี้ มีร่างของผู้ที่เขาไว้วางใจมากที่สุดถูกฝังร่าง ณ
ที่ตรงนี้ ผู้ที่เขาใกล้ชิดมากที่สุดสูบจนตัวตาย ณ ที่ตรงนี้ ผู้ที่
จงรักภักดีต่อเขาที่สุดได้รับพุงอย่างดุเดือดจนถึงสุดท้าย รักษา
พื้นที่บริเวณนี้อย่างเข้มข้นถึงที่สุด...

ทุกครั้งทีกลับมายังสถานที่แห่งนี้ ทุกครั้งที่เดินอยู่บนพื้นที่บริเวณ
แห่งนี้ ภายในใจของหลี่ชียเอรู้สึกไม่ดีเอาเสียเลย ผู้ที่ต้องตายอยู่ ณ
ที่ตรงนี้มันช่างมากมายเหลือเกิน ที่ตรงนี้ได้ฟังสิ่งต่างๆ ของเขา
เอาไว้มากมายเหลือเกิน มิตรภาพ ความซื่อสัตย์ภักดี แล้วก็...

"หึ่ง...หึ่ง...หึ่ง..." ในขณะที่หลี่ชียเอเดินท่องไปตามกลางขุนเขาแห่ง
นี้เอง ปราบภูผิ่งที่บินผ่านหน้าเขาไป เพียงชั่วพริบตาเดียวก็หาย
เข้าไปในซอกหลืบของเขา

"ผิ่งหยก?" ขณะที่ผิ่งตัวนี้บินผ่านหน้าไป หลี่ชียเอหรือตาที่หนึ่ง ผิ่ง
ตัวน้อยที่เพิ่งบินผ่านไปไม่ได้แตกต่างอะไรจากผิ่งปกติทั่วไปมาก
นัก สิ่งเดียวที่ไม่เหมือนก็คือสวนห้องของมัน โดยจะมีสีขาวหยก
บริเวณสวนห้อง

หากเป็นผู้บำเพ็ญตนทั่วไปจะไม่ทันสังเกตผิ่งตัวนี้ ต่อให้สังเกตเห็น
ผิ่งเช่นนี้ก็ไม่เห็นจะรู้ถึงประวัติความเป็นมาของผิ่งชนิดนี้

แต่ทว่า หลี่ชียเอเป็นใคร อาศัยประสบการณ์ของเขา พลันที่มองเห็น
ผิ่งตัวนี้แล้วก็รู้ได้ทันทีว่าน่ามันมาใช้ทำอะไร

หลี่ซีเยจึงรีบตามไปยังที่ที่ผึ้งตัวนี้หายเข้าไป โดยหลังจากข้ามเขาไปหลายลูกแล้ว “หึ่ง หึ่ง หึ่ง” เสียงของผึ้งดังมากขึ้นเรื่อยๆ บริเวณนี้ปรากฏผึ้งหยกบินไปมาเป็นจำนวนมาก มีทั้งที่เพิ่งกลับจากการเก็บเกสรดอกไม้ มีทั้งที่เพิ่งจะออกไป...

ครั้งนี้ได้เห็นจำนวนผึ้งที่เพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ เป็นการตอกย้ำการคาดเดาของหลี่ซีเยขึ้นมาอย่างซ้ำๆ หลี่ซีเยติดตามไปเรื่อยๆ เห็นผึ้งเหล่านี้ล้วนแล้วแต่บินไปในทิศทางเดียวกันทั้งหมด

“เป็นเช่นนี้จริงๆ วิธีนี้น้อยคนนักที่จะรู้แล้วละ” หลี่ซีเยมองเห็นเบาะแสบางอย่าง จึงเกิดความอยากรู้อยากเห็นขึ้น จึงติดตามต่อไปเรื่อยๆ

ในที่สุด หลี่ซีเยได้ติดตามผึ้งหยกเข้าไปในหุบเขาที่เปลี่ยวลับตาคนแห่งหนึ่ง เมื่อก้าวเท้าเข้าไปในหุบเขา ปรากฏกลิ่นหอมมวลบุปผาโชยเข้ามาแตะจมูก เมื่อทอดสายตามองออกไป สถานที่แห่งนี้เต็มไปด้วยทะเลบุปผา

ท่ามกลางหมู่มวลบุปผาปรากฏผึ้งหยกจนวนนับไม่ถ้วนที่บินว่อนไปมา เก็บรวบรวมน้ำหวานจากเกสรดอกไม้ แลดูยุ่งวุ่นวาย

มาก ท่ามกลางดอกไม้จำนวนมาก สามารถมองเห็นล้งไม้สำหรับ
เลี้ยงผึ้งหยกอยู่ทุกที่รำไป ซึ่งใช้เพื่อการเลี้ยงผึ้งหยกเหล่านี้!

หลี่ชียะยืนอยู่ในหุบเขาแห่งนี้ มองดูทุกสิ่งทุกอย่างบริเวณนี้อย่าง
ซ้าๆ ในที่สุดสายตาของเขาตกอยู่บนตัวของคนๆ หนึ่ง

ท่ามกลางทะเลบุปผามีผู้หญิงคนหนึ่งกำลังยุ่งอยู่กับงาน ผู้หญิงคน
นี้สวมชุดเหมือนชาวบ้านธรรมดาทั่วไป ดูไปแล้วก็เป็นเพียงหญิง
สาวในชนบทคนหนึ่ง นางม้วนผมขึ้นมาโดยอาศัยปิ่นไม้ที่ปักตรึง
เอาไว้ ไม่มีการแต่งหน้าแต่งตาใดๆ

ถึงแม้ว่าหญิงสาวผู้นี้จะไม่ได้แต่งองค์ทรงเครื่อง และสวมใส่เสื้อผ้า
ธรรมดา ยังคงไม่สามารถซ่อนเร้นความงดงามของนาง ภายใต้
เสื้อผ้าที่ธรรมดายังคงเห็นได้ถึงส่วนโค้งส่วนเว้าได้ชัดเจน ถึงแม้จะ
ไม่อาศัยเครื่องสำอาง แต่ทว่า นางยังคงงดงามต้องตาต้องใจผู้คน

หญิงสาวที่อยู่ตรงหน้าดูมีความคล่องแคล่วอย่างบอกไม่ถูก เสมือน
ว่านางคือน้ำที่ใสสะอาดบริสุทธิ์ ให้ความรู้สึกสดชื่นซึบซาบสู่ส่วน
ลึกภายในใจของผู้คนอย่างนั้น

หญิงสาวที่ปราดเปรียวเช่นนี้ สามารถดูออกว่านางมีจิตที่ไม่ยอมแพ้ มีความเข้มแข็งมั่นคงจากมุมปากของนางที่เผยขึ้นมาเล็กน้อยนั้น เหมือนว่าไม่มีสิ่งใดสามารถทำให้นางต้องห่อถอยอย่างนั้น

ในเวลานี้ หญิงสาวผู้นี้อยู่ระหว่างการตายเอาหน้าออกไป ท่าทีของนางช่างจริงจังอะไรอย่างนั้น ช่างละเอียดลออเช่นนั้น กระทั่งเหมือนว่านางไม่รู้ถึงการมาของหลี่ชีย่เลย

หลี่ชีย่ยืนอยู่ท่ามกลางหมู่มวลบุปผาเจียบๆ เช่นนี้ มองดูทุกๆ อริยาบถของหญิงสาวผู้นี้อย่างเจียบๆ เหมือนดั่งว่าในสายตาของเขา ทุกๆ ความเคลื่อนไหวของหญิงสาวผู้นี้ล้วนงดงามอะไรอย่างนั้น

หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ ในที่สุดหญิงสาวก็ได้ลุกขึ้นยืน ดูเหมือนว่านางเพิ่งได้เห็นหลี่ชีย่เวลานี้เอง สายตาที่ใสสะอาดของนางจ้องมองไปที่ตัวของหลี่ชีย่

นางเพียงมองดูอยู่ครู่หนึ่ง เหมือนไม่ได้สนใจมากนัก ก้มตัวลงง่วนกับภารกิจตายหน้าของนางต่อไป

“เป็นความคิดที่ไม่เลวเลยนี่ เลี้ยงฝั่งเก็บตะวัน คนที่ล่วงรู้วิธีเช่นนี้มี อยู่ไม่มากแล้วละ” จังหวะที่หญิงสาวผู้นี้ก้มตัวลงเพื่อตายหญ้า ต่อไปนั้น หลีชีเย่ได้ยิ้มท่าที่เฉยเมย และกล่าวอย่างเอ้อระเหย ออกมา

พลันที่หลีชีเย่กล่าวคำๆ นี้ออกไป หญิงสาวที่กำลังจะก้มตัวลงตาย หญ้าถึงกับชงก้งัน ลุกขึ้นยืนตัวตรงจ้องมองไปที่หลีชีเย่ ฉับพลัน นั้นเอง ดวงตาของนางปรากฏประกายที่เยือกเย็นน่าเกรงขาม ออกมา

“อย่ามองข้าด้วยสายตาเช่นนี้” หลีชีเย่หัวเราะกล่าวว่า “ข้าไม่ได้ มาร้าย ถ้าหากข้าคิดร้ายละก็ เจ้าคงไม่ได้ยืนอยู่ตรงหน้าของข้าอีก แล้ว”

หญิงสาวจ้องมองไปที่หลีชีเย่ หลังจากผ่านไปชั่วครู่ จึงเอ่ยขึ้นมา อย่างช้าๆ ว่า “เจ้าเป็นใคร เป็นคนอะไร ใครส่งเจ้ามาที่นี่? ”

หญิงสาวยิงคำถามรวดเดียวสามคำถาม คำพูดที่ออกจากปากของ นางชัดเจนกังวานและมีจังหวะจะโคน

“หลี่ซีเย” หลี่ซีเยยิ้มตอบชื่อของตนออกไป หญิงสาวเอียงคอตริก
ตรองนิดหนึ่ง “ไม่เคยได้ยินชื่อนี้มาก่อน แต่ทว่า นางยังคงจ้องมอง
ไปที่หลี่ซีเยเช่นเดิม

ย่อมไม่ต้องสงสัย ท่าทีของหญิงสาวผู้นี้ยังคงเปี่ยมด้วยความระวัง
ระวางในตัวของหลี่ซีเย และตื่นตัวในระดับสูงสุด

“ข้ารู้สึกแปลกใจนิดหนึ่ง ในแคว้นราตรีแดง กระจ่างทั่วทั้งแดนชาด
ทักษิณ สามารถพบเห็น “คัมภีร์ตะวันรอน” ได้ทุกหนทุกแห่ง โดย
เฉพาะที่แคว้นราตรีแดงแทบจะเรียกได้ว่าทุกคนล้วนมีอยู่ในมือเล่ม
หนึ่ง” หลี่ซีเยหัวเราะแล้วกล่าวว่า “แต่ทว่า คนที่รู้จักวิธีเลี้ยงฝังเก็บ
ตะวันกลับมีอยู่น้อยมาก ๆ กระจ่างกล่าวได้ว่า พันล้านปีที่ผ่านมา ผู้
ที่ทราบถึงวิธีการเช่นนี้มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น! เจ้าไปล่วงรู้วิธีนี้มา
ได้อย่างไรกัน?”

สีหน้าของหญิงสาวพลันแปรเปลี่ยนอย่างมากเมื่อได้ยินคำกล่าว
เช่นนี้ของหลี่ซีเย ก้าวถอยหลังไปหนึ่งก้าว ร่างของนางในเวลา
นี้เปี่ยมด้วยพลัง เหมือนว่าในเสี้ยววินาทีนี้เอง ร่างของนางกำลังจะ
ปะทุพลังออกมาอย่างนั้น

“เจ้าไม่ต้องเปี่ยมด้วยความเป็นศัตรูเช่นนี้กับข้า หากข้าไม่หวังดีต่อเจ้าล่ะก็ ข้าสามารถล้มเจ้าได้ภายในชั่วพริบตาเดี๋ยวเท่านั้น อย่างไรก็ตามแต่เจ้าที่ยังห่างจากการขึ้นสู่ระดับปราชญ์เลย ต่อให้เจ้าเป็นระดับปราชญ์ข้าก็สามารถกำจัดเจ้าได้ภายในชั่วพริบตาเดี๋ยว เจ้าเชื่อหรือไม่?” หลี่ชีย่ยมกล่าว

ผู้หญิงผู้นี้ยังคงมองหลี่ชีย่ด้วยสายตาที่เปี่ยมไปด้วยความเป็นศัตรู ขณะที่หลี่ชีย่เองไม่ได้ถือสา กล่าวหาว่า “เจ้าฝึกคัมภีร์ตะวันรอนได้ดีมาก ฐานเต้าของเจ้ามีความบริสุทธิ์ เรียกได้ว่ามีความบริสุทธิ์โดยแท้! แต่ทว่า ด้านการรุกรของเจ้ายังใช้ไม่ได้ หากข้าเดาไม่ผิดล่ะก็ เจ้าฝึกเคล็ดวิชาด้านการรุกรฆาตน้อยเกินไป! แม้ว่าการกำลังของเจ้ามีความแข็งแกร่ง แต่ กล่าวสำหรับข้าแล้ว พลังที่ทำให้คู่ต่อสู้บาดเจ็บล้มตายด้อยเกินไป เข้าใจความหมายที่ข้าพูดหรือไม่? ”

ผู้หญิงผู้นี้จ้องมองหลี่ชีย่อยู่ชั่วครู่ใหญ่ สุดท้าย นางจึงค่อยๆ ผ่อนคลายท่าทีของนางลง ในเวลานี้เอง พลังลมปราณของนางได้ค่อยๆ สงบลง กลับสู่สภาวะที่เป็นอยู่ก่อนหน้านั้น มีความปราดเปรี้ยวคล่องแคล่วยิ่งนัก

“ชื่อหยวนหยวน” ในที่สุด หญิงสาวได้แจ้งชื่อของตนออกมา หลังจากที่ยังจ้องมองหลี่ชีย่ไปชั่วครู่ใหญ่

หลี่ซีเยจ้องมองหญิงสาวที่มีชื่อว่าซือหยวนหยวนตรงหน้า กล่าวว่
“ก็ปีผ่านไปแล้วละ แม้ว่า “คัมภีร์ตะวันรอน” เป็นที่แพร่หลายอย่าง
มากในแดนชาติทักษิณ โดยเฉพาะที่แคว้นราตรีแดงเรียกได้ว่ามี
กันคนละเล่ม แต่ทว่า โดยพื้นฐานแล้วยังไม่เคยมีใครได้ฝึก “คัมภีร์
ตะวันรอน” อย่างจริงจังเลยสักคน!”

ซือหยวนหยวนนิ่งเงียบกับคำพูดของหลี่ซีเย โดยไม่ได้ปริปาก
กล่าวสิ่งใดออกมา

หลี่ซีเยกล่าวว่า “นับแต่โบราณกาลเป็นต้นมา ผู้ที่สามารถฝึก
คัมภีร์ตะวันรอนจึงสำเร็จชั้นสมบูรณ์ได้มีเพียงราชันเซียนเซอะเย
(ราชันเซียนราตรีแดง) เท่านั้นเอง สำหรับวิธีเลี้ยงฝังเก็บตะวันนี้ ฟัง
ว่าแม้แต่ราชันเซียนเซอะเยก็ไม่เคยใช้มาก่อน

ซือหยวนหยวนมองดูหลี่ซีเย เอ่ยขึ้นมาอย่างซำๆ ว่า “แล้วยังไงละ?”

หลี่ซีเยหัวเราะกล่าวว่า “ข้าจะไปทำอะไรได้? เพียงแต่ข้ารู้สึก
ประหลาดเท่านั้นเอง ข้าได้เห็นร่องรอยเคล็ดวิชาหลายอย่างบนตัว

ของเจ้า อีกทั้งเคล็ดวิชาเหล่านี้เป็นเคล็ดวิชาพื้นฐานเบื้องต้นของ
ราชสำนักแคว้นราตรีแดง ซึ่งทำให้รู้สึกประหลาดอยู่นะ”

Novel-Lucky

ตอนที่ 952 ชื่อหวานหวาน

<https://novel-lucky.com>

หลี่ซีเยมองดูชื่อหวานหวานแล้วกล่าวว่า "สามารถฝึกคัมภีร์ตะวันรอนได้ถึงขั้นนี้ได้ ต่อให้เจ้าไม่ใช่อัจฉริยะ ก็นับว่าสุดยอดมากแล้ว เมื่อเทียบกับเจ้าแล้ว ดาวรุ่งนับเป็นตัวอะไร แต่ทว่า ที่น่าสนใจมากไปกว่านั้นก็คือ ศิษย์ที่สามารถฝึกคัมภีร์ตะวันรอนได้ถึงระดับเช่นนี้ กลับได้ฝึกเฉพาะวิชาพื้นฐานของราชสำนักแคว้นราตรีแดงเท่านั้น ช่างเป็นอะไรที่น่าสนใจอย่างยิ่ง"

"เรื่องที่น่าสนใจบนโลกใบนี้มีมากมายเหลือเกิน ไม่เห็นจะมีอะไรน่าตื่นเต้นถึงเพียงนี้" ชื่อหวานหวานกล่าวอย่างเชื่องช้า

หลี่ซีเยส่ายหน้าเบาๆ กล่าวว่า "ถ้าหากเจ้าเป็นเพียงผู้บำเพ็ญตนไว้สังกัดคนหนึ่ง มันก็คงไม่ใช่เรื่องที่น่าตื่นเต้นอะไรนักหนา แต่ว่าเจ้าคือคนๆ หนึ่งที่สามารถฝึกวิชาพื้นฐานของราชสำนักแคว้นราตรีแดงได้ ย่อมจะไม่เหมือนกัน"

"เว้นแต่คนของแคว้นราตรีแดงล้วนแล้วแต่ตาบอดทั้งนั้น มิเช่นนั้นล่ะก็ บรรดาสัตว์ประหลาดเตมาเหล่านั้นไม่น่าจะมองไม่เห็น" หลี่ซีเยจ้องมองดูชื่อหวานหวาน ยิ้มกล่าวว่า "ลองให้ข้าเดาดีมั๊ย"

“ไม่มีอะไรน่าเดา บนโลกใบนี้เต็มไปด้วยสิ่งที่ไม่รู้” ชื่อหยวนหยวน แสดงท่าทีที่เรียบเฉย และแสดงออกถึงความไม่อยากจะสนใจ

หลี่ซีเยหัวเราะออกมา กล่าวว่า “มันก็ไม่แน่ เมื่อพบกับข้าแล้ว ทุกอย่างในอนาคตย่อมสามารถเปลี่ยนแปลงได้ แม่นางชื่อ หากว่าข้าเดาไม่ผิดล่ะก็ เจ้าจะต้องมีชาติกำเนิดมาจากสายแยกของแคว้นราตรีแดง ทั้งยังเป็นประเภทสายแยกที่ห่างมากๆ อีกด้วย เคล็ดวิชาที่เจ้าสามารถเข้าไปสัมผัสได้นั้นมีไม่มาก และทางเลือกก็มีน้อยสำหรับเจ้า แต่ว่า เจ้ากลับมีจิตใจที่ยืนหยัดแน่วแน่ไม่เสื่อมคลาย เริ่มต้นด้วยการฝึกคัมภีร์ตะวันรอน ได้ฝึกเคล็ดวิชาที่บริสุทธิ์ที่สุด และมาจากต้นกำเนิดมากที่สุดของเผ่าโลหิต อีกทั้งยังสามารถอยู่เหนือบรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่ของแคว้นราตรีแดงอีกด้วย!”

จากคำพูดของหลี่ซีเย ทำให้ชื่อหยวนหยวนอ้าปากจะพูดอะไรบางอย่าง แต่ว่า สุดท้ายเลือกที่จะนิ่งเงียบ

“ด้วยคนที่มีความสามารถเช่นเจ้า ไม่ว่าจะป็นสำนักใดก็ตามก็คุ้มค่าที่จะไปทำการบ่มฝึก! แต่ทว่า เจ้ากลับไม่ได้รับการบ่มฝึกเช่นนั้น” หลี่ซีเยกล่าวว่า “เมื่อเป็นเช่นนี้ มีความน่าจะเป็นเพียงอย่างเดียวก็คือ ตัวเจ้าส่งผลกระทบต่อผู้ที่จะมาสืบทอดตำแหน่ง

กษัตริย์ราตรีแดงในอนาคต นั้นยอมหมายความว่า แม้ว่าเจ้าจะเป็นเพียงสายแยกของแคว้นราตรีแดง แต่ เป็นไปได้ว่าเจ้ามีสายเลือดของราชสำนักไหลรินอยู่ภายในกายของเจ้า บรรพบุรุษคนใดคนหนึ่งของเจ้าจะต้องมาจากราชสำนัก ทั้งยังมีสายเลือดจากราชชั้นเซียนเซอะเย่อีกด้วย! "

"มันเป็นเพียงการคาดคะเนของเจ้าเท่านั้น..." ซื่อหยวนหยวนได้แต่พูดเช่นนั้นออกมา แต่ว่า ดูจากท่าทีของนางแล้ว หลี่ซีเย่สามารถคาดเดาได้ถูกต้อง

"กล่าวสำหรับแคว้นราตรีแดงแล้ว บุคคลเช่นเจ้านับเป็นผู้มีความสามารถ แต่ทว่า กล่าวสำหรับกลุ่มคนรุ่นใหม่ของราชสำนักแล้วหาใช่เรื่องดีไม่ โดยเฉพาะการแย่งชิงตำแหน่งผู้สืบทอดของราชสำนักมีอยู่ทุกยุคทุกสมัย! ด้วยฐานะของเจ้าย่อมไม่เป็นผลดีกับทุกฝ่าย

ครั้นเอ๋ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเย่หยุดนิดหนึ่งแล้วกล่าวว่า "แต่ ด้วยความเป็นบุคคลผู้มีความสามารถ แคว้นราตรีแดงก็ไม่อยากจะปล่อยให้หลุดมือไป ดังนั้น จึงเรียกตัวเจ้าเข้าวัง ให้เจ้าได้เริ่มต้นฝึกวิชาพื้นฐาน พูดให้สวยหรูก็คือเป็นการทดสอบตัวเจ้า! แต่ว่า ภายในราชสำนักมีบางคนลงใจโจมตีและบีบบังคับเจ้า ไม่ต้องการ

“ให้เจ้ามีโอกาสได้ฝึกเคล็ดแก่นราชันของราชสำนักแคว้นราตรีแดง กระทั่งแม้แต่เคล็ดราชันก็ไม่ต้องการให้เจ้าได้ฝึก”

“ไม่แนเสมอไปว่าเจ้าจะหายได้ถูกต้อง” ซื่อหยวนหยวนกล่าวอย่าง ซ้ำๆ

“อย่างนั้นหรือ?” หลี่ซีเย่หัวเราะออกมา กล่าวว่า “ข้ากลับไม่คิด เช่นนั้น ขอเพียงเป็นระดับบรรพบุรุษที่มีประสบการณ์ก็ต้องเข้าใจ หากเจ้าได้ฝึกเคล็ดแก่นราชันแล้วย่อมทำอะไรได้อีกมาก และหาก เจ้าได้ฝึกเคล็ดแก่นราชันที่เป็นแก่นแท้ละก็ นั้นย่อมหมายความว่า เจ้ามีคุณสมบัติเพียงพอที่จะได้สืบทอดตำแหน่งกษัตริย์ เจ้า สามารถแย่งชิงอำนาจกับบรรดาอ๋องทั้งหลาย!”

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเย่ยิ้มกล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า “ถ้าหาก ข้าจำไม่ผิดละก็ ราชสำนักแคว้นราตรีแดงของพวกเจ้าในเวลานี้ ถือเอาตระกูลเซอะเป็นสายตรง กระทั่งกล่าวว่าตนเองนั้นสืบทอด สายเลือดตรงจากดินแดนต้นกำเนิดบรรพบุรุษโลหิต เรียกได้ว่า เป็นสีแดงแท้! แต่หากว่าวันหนึ่งตำแหน่งกษัตริย์ต้องตกเป็นของ ตระกูลซื่อ เมื่อเป็นเช่นนั้น บรรดาบรรพบุรุษที่อยู่เบื้องหลังกลุ่มนั้น จะมีกี่คนที่ยอมรับได้กันเล่า?”

มาคราวนี้ ชื่อหยวนหยวนได้แสดงท่าทีนิ่งเงียบอย่างแท้จริง เนื่องจากหลี่ซีเยสามารถกล่าวได้ถูกต้องทั้งหมด เป็นความจริงที่ นางมีชาติกำเนิดมาจากสายแยกของแคว้นราตรีแดง มีสายเลือด ของราชันเซียนเซอะเย่ แม้ว่าทักษะของนางในวันนี้ถือว่าแน่นหนา มากแล้ว แต่ทว่า คนในราชสำนักราตรีแดงบางส่วนไม่ต้องการให้ นางสามารถก้าวเดินไปถึงจุดที่สามารถแย่งชิงตำแหน่งกษัตริย์ได้!

“นับแต่โบราณกาลมา การที่สำนักใดสำนักหนึ่งก้าวไปสู่จุดสิ้น ชาติ นอกจากเผชิญกับศัตรูที่แข็งแกร่งแล้ว อีกสาเหตุหนึ่งก็คือ การแย่งชิงอำนาจ!” หลี่ซีเยได้ทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า “จะมีสักกี่คนที่สามารถมีความกล้าหาญอย่างยิ่งใหญ่ จะมีสักกี่คน ที่ยินดีสละอำนาจที่อยู่ในมือของตน แล้วส่งมอบให้กับผู้อื่น! ผู้ที่ สามารถสละชิงอำนาจเพื่อให้สำนักและแคว้นสามารถพัฒนาและ เจริญก้าวหน้าต่อไป ล้วนแล้วแต่เป็นปราชญาเมธีแห่งยุค ล้วน แล้วแต่เป็นผู้ที่สวดยอดมากทั้งสิ้น”

เวลานี้ ชื่อหยวนหยวนจ้องมองดูหลี่ซีเย สายตาสื่อให้เห็นถึงความ ตื่นตัวและหวาดกลัว หากจะกล่าวว่า หลี่ซีเยแค่มองผ่านๆ เท่านั้น ก็ สามารถมองทุกอย่างได้ทะลุปรุโปร่งละก็ มันเป็นเรื่องที่น่ากลัวมาก ที่เดียว คนเช่นนี้น่ากลัวจนสุดจะจินตนาการได้ ไม่ว่าใครก็ตาม หากลองคิดให้รอบคอบก็ต้องรู้สึกหวาดกลัวยิ่งนัก

“ข้าไม่ได้คิดร้ายอะไรต่อเจ้าเลย เจ้าไม่จำเป็นต้องระแวงข้าถึงเพียงนี้” สำหรับท่าทีของชื่อหยวนหยวน หลี่ชียเอเพียงมองแวบเดียวก็เข้าใจได้ทันที เขายิ้มกล่าวว่า “ตรงกันข้าม ข้ากลับรู้สึกสนใจในตัวเจ้า”

“สนใจเรื่องอะไร?” ชื่อหยวนหยวนยังคงจ้องมองหลี่ชียเออยู่ ยังคงระแวงในตัวของหลี่ชียเอเช่นเดิม แน่نون นางไม่ได้คิดว่าคำพูดของหลี่ชียเอกำลังลวนลามนาง แค่มองดูท่าทีของหลี่ชียเอแล้วก็รู้ว่าหลี่ชียเอไม่ได้คิดจะลวนลามนางแต่ประการใด

“ตามข้าไป...” หลี่ชียเอยิ้มด้วยท่าทีเฉยเมย กล่าวว่า “การที่เจ้ารั้งอยู่ที่แคว้นราตรีแดงเป็นการสูญเสียวเวลาของเจ้าไปโดยเปล่าประโยชน์ มิสู้ติดตามข้าไป ข้าสามารถให้ในสิ่งที่แคว้นราตรีแดงไม่สามารถให้เจ้าได้! คนบางคนของแคว้นราตรีแดงไม่ปรารถนาให้เจ้ามาแย่งชิงราชบัลลังก์! ยิ่งไปกว่านั้น เจ้าเองก็ไม่พึงพอใจกับสภาพที่เป็นอยู่ในวันนี้ ไม่พึงพอใจที่เป็นลูกไล่ของแคว้นราตรีแดง ไม่พึงพอใจที่ถูกแคว้นราตรีแดงควบคุมบังคับ”

“ข้าเป็นศิษย์ของแคว้นราตรีแดง ไม่มีอะไรพอใจหรือไม่พอใจ ข้าก็จะไม่ตัดขาดจากแคว้นราตรีแดง ยิ่งไม่คิดจะเป็นศัตรูกับแคว้นราตรีแดง ข้าเกิดมาก็คือลูกหลานของแคว้นราตรีแดง ตายก็ยังคง

เป็นลูกหลานของแคว้นราตรีแดง! ” ซื่อหยวนหยวนได้กล่าวคำ
ลักษณะเช่นนี้ออกมาด้วยน้ำเสียงที่เรียบเฉย

หลี่ซีเยหัวเราะออกมา สายหน้าและกล่าวว่า “ถ้าหากว่าเจ้าเต็มใจ
ล่ะก็ เจ้าคงไม่ออกห่างไกลจากแคว้นราตรีแดง และก็จะไม่หลบมา
เลี้ยงฝั่งอยู่ ณ ที่ตรงนี้

ครั้นกล่าวถึงตรงนี้ หลี่ซีเยหยุดนิดหนึ่งกล่าวว่า “อีกอย่าง ข้าไม่
เคยบอกให้เจ้าต้องหลุดจากความเป็นศิษย์ของแคว้นราตรีแดง ยิ่ง
ไม่ได้กล่าวถึงการเป็นศัตรูกับแคว้นราตรีแดง ในใจเจ้าเองก็เข้าใจ
ขึ้นเป็นอย่างนี้ต่อไปเรื่อยๆ เป็นการสูญเสียวเวลาของเจ้า เสียตาย
พลังแฝงของเจ้า! จำเป็นที่ต้องฝ่ามันออกไป ยิ่งต้องการมีจุดที่ให้
เจ้าได้บุกทะลวง ยิ่งมีความจำเป็นต้องได้อาจารย์ที่เก่งอีกด้วย! ”

ซื่อหยวนหยวนถึงกับเพ่งสายตาไปข้างหน้า นั่งเงิบอยู่ครู่หนึ่ง คำ
กล่าวของหลี่ซีเยเป็นคำกล่าวที่ถูกต้องทั้งหมด นางไม่โทษแคว้น
ราตรีแดง ที่นางไม่เต็มใจหาได้มาจากความเกลียดชัง แต่มาจาก
ความเคราะห์ในตนเอง นางไม่พอใจกับการที่นางสามารถก้าวเดิน
ไปได้เพียงเท่านี้ นางเคราะห์อยากให้ตนเองสามารถก้าวเดินไปได้
ไกลมากบนเส้นทางของการบำเพ็ญเพียร สามารถเหมือนเช่น
ปราชญ์าเมธีหรือบรรพบุรุษอย่างนั้นที่ยืนอยู่บนจุดสูงสุด ได้เห็น
ภาพของฟ้าดินจากด้านบนนั้น

“เหตุใดถึงเลือกข้า?” วาจาของชื่อหยวนหยวนไม่ได้แฝงไว้ซึ่งความโกรธ นางหาใช่เป็นคนที่ชอบเอาชนะและแย่งชิงความเป็นใหญ่ แต่ ก็ใช่จะเป็นคนที่อ่อนแอ กระทั่งกล่าวได้ว่า นางคือคนที่อ่อนหวานแฝงไว้ซึ่งความเข้มแข็งในตัว

“มันเป็นโรคเก่ากำเริบของข้า คนอย่างข้าชมชอบผู้มีความสามารถ โดยเฉพาะผู้มีจิตใจที่หนักแน่นมั่นคง ข้าจะชมชอบเป็นพิเศษ” หลี่ซีเยหัวเราะที่หนึ่งกล่าวว่า “หากจะพูดถึงเรื่องพรสวรรค์ เจ้าไม่ถือว่าสุดยอด แต่ เจ้ามีจิตใจที่มุ่งมั่นและยืนหยัดไม่คลาย ด้วยเหตุนี้เอง ทำให้เจ้าสามารถเข้าใจถึงความหมายที่แท้จริงของคัมภีร์ตะวันรอน เรื่องนี้พูดมันง่าย แต่ทำนะยาก!”

“ข้าจะไม่ทำงานรับใช้ให้กับบุคคลอื่นละนะ” คำพูดของชื่อหยวนหยวนนุ่มนวล แต่ แน่วแน่มั่นคงยิ่งนัก

หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะออกมา กล่าวว่า “แม่นาง ถ้าหากข้าต้องการให้เจ้ามารับใช้ข้าเกรงว่าจะตามใจเจ้าไม่ได้ ความจริง ข้าไม่ได้มีความคิดที่จะให้เจ้ามาทำงานรับใช้ข้า ข้าไม่ได้มีความคิดที่จะดูแลคนเจ้า หากว่าข้าต้องการหว่านล้อมดึงเจ้ามาเป็นขุนพลภายใต้บังคับบัญชาของข้า เจ้าไม่ใช่ตัวเลือกที่ดีมากอย่างแน่นอน...”

“...พื้นฐานด้านบำเพ็ญเพียรของเจ้านั้นบริสุทธิ์มาก พลังแฝงก็มีมาก แต่ทว่า เจ้าไม่ใช่ประเภทนัดในการบุกทะลวงข้าศึก และไม่ใช่ว่าประเภทชำนาญเรื่องการวางแผน!เจ้าเหมาะที่จะเป็นเพียงยอดฝีมือคนหนึ่งโดยแท้จริง เป็นผู้บำเพ็ญตนที่บริสุทธิ์คนหนึ่งเท่านั้น”

หลี่ชียเอ๋ยออกไปอย่างช้าๆ ขณะที่ชื่อหยวนหยวนสายหัวเบาๆ กล่าวว่ “ความหวังดีของเจ้าข้าขอน้อมรับใส่ใจ แต่ข้าไม่เคยมีแนวความคิดที่จะไปกับเจ้า”

“อย่ารีบปฏิเสธ หลังจากที่เจ้าได้เห็นสิ่งที่ข้ามอบให้กับเจ้าแล้ว เจ้าค่อยปฏิเสธก็ยังไม่สาย” หลี่ชียเอ๋ยยิ้มหนึ่ง กลางหน้าผากเปิดออก “ตึง” ลายเต่าเส้นหนึ่งพุ่งออกมาตรงไปยังชื่อหยวนหยวน

“อย่าได้ปฏิเสธ สิ่งนี้นับเป็นสิ่งที่ข้ามอบให้แก่เจ้าในโอกาสแรกพบ” หลี่ชียเอ๋ยยิ้มกล่าว

เดิมชื่อหยวนหยวนคิดจะหลบเมื่อได้ยินคำกล่าวจึงยั้ง “จืด” ลายเต่าเส้นนี้พลันหายเข้าไปในกลางหน้าผากของนาง

เพียงชั่วพริบตาเดียว ลายเต่าเส้นนี้ก็ได้เข้าไปอยู่ในทะเลแห่ง
ความรู้ของนาง และเกิดการวิวัฒนาการขึ้นมา ยามที่ลายเต่ามีการ
วิวัฒนาการนั้นทำให้สีหน้าของชื่อหยวนหยวนเปลี่ยนแปลงอย่าง
รุนแรง!

“นี่มัน...” เมื่อนางได้เห็นหลักกฎเกณฑ์ที่เกิดจากการวิวัฒนาการ
ของลายเต่าเส้นนี้แล้ว ทำให้ชื่อหยวนหยวนตระหนกตกใจยิ่งนัก
ถึงกับก้าวถอยหลังตึงตึงตึงติดต่อกันหลายก้าว นางได้รับความ
กระทบกระเทือนอย่างมาก

“นี่ นี่ นี่มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้!” สีหน้าของชื่อหยวนหยวนที่
แปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง รู้สึกใจหายใจคว่ำ มองดูหลี่ชียเอ้อย่างไม่
เชื่อว่าจะเป็นไปได้

“ในเมื่อเจ้าสามารถฝึกคัมภีร์ตะวันรอนได้ถึงขั้นนี้ เจ้าสมควรที่จะ
ได้รู้อะไรบ้างอย่าง” หลี่ชียเอากล่าวว่า “คัมภีร์ตะวันรอนได้ชื่อว่าเป็น
คู่มือการฝึกเบื้องต้นของเผ่าโลหิต ความจริงแล้ว มันสามารถกล่าว
ได้ว่าเป็นต้นกำเนิดการฝึกพลังส่วนหนึ่งของเผ่าโลหิตของพวกเจ้า
น่าเสียดาย พันล้านปีที่ผ่านมาผู้ที่สามารถฝึกจนถึงแก่นแท้ของมัน
มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น ซึ่งราชันเซียนเซอะเย่ก็คือหนึ่งในจำนวนนั้น!
”

ครั้นเอ๋ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชียเอ๋อจ้องมองชื่อหยวนหยวนแล้วกล่าวว่า “เมื่อครู่นี้ข้าได้ถ่ายทอดให้กับเจ้า สิ่งนี้คือต้นกำเนิดการบำเพ็ญเพียรของเผ่าโลหิตของพวกเขาเจ้า ถึงแม้จะเป็นเพียงลายเต่าเส้นเดียวเท่านั้น แต่ประโยชน์ที่ได้รับข้าคงไม่ต้องกล่าวมากความแล้วสินะ”

หลี่ชียเอ๋อกล่าวว่า “เจ้าได้ฝึกคัมภีร์ตะวันรอนแล้ว หากสามารถฝึกต้นกำเนิดการบำเพ็ญเพียรของเผ่าโลหิตของพวกเขาเจ้าอีกอนาคตเจ้าจะก้าวเดินไปบนเส้นทางบำเพ็ญเพียรถึงระดับไหนนั้น เจ้าคิดว่ายังต้องให้ข้าพูดมากกว่านี้อีกหรือไม่?”

ชื่อหยวนหยวนพลันนิ่งเงียบขึ้นมาทันที กล่าวสำหรับนางแล้ว วิชาต้นกำเนิดบำเพ็ญเพียรมีค่ายิ่งกว่าเคล็ดราชัน กระทั่งเคล็ดลับชะตาฟ้าเสียอีก ซึ่งมีความสัมพันธ์กับฐานเต่าของนางชนิดไร้ช่องว่างระหว่างกัน! เป็นการกลับคืนสู่ต้นกำเนิดของบรรพบุรุษ!

“เจ้าเป็นใครกันแน่?” หลังจากชื่อหยวนหยวนนิ่งเงียบไปชั่วครู่ใหญ่ เอ๋อถามอย่างจริงจังขึ้น เวลานี้ ในสายตาของนางมองว่า หลี่ชียเอ๋อต้องไม่ใช่ผู้เยาว์ที่ไร้ชื่อเสียงเรียงนามอย่างแน่นอน

“ข้าจะเป็นใครนั้นไม่สำคัญ ข้าเพียงต้องการกล่าวว่า ข้าสามารถ
ให้อนาคตแก่เจ้า ข้าสามารถทำให้เจ้าเชื่อใจ คงมีสักวันที่เจ้าจะ
เข้าใจ หากพลาดจากข้าไป จะเป็นความผิดพลาดอย่างมหันต์ชั่ว
ชีวิตของเจ้า

Novel-Lucky

ตอนที่ 953 การตัดสินใจของชื่อหยวนหยวน

<https://novel-lucky.com>

ชื่อหยวนหยวนจ้องมองหลี่ชียเอ๋ออยู่ชั่วครู่ใหญ่ กล่าวว่า “เจ้าต้องการให้ข้าทำอะไร” ไม่ว่าใครก็ตาม คงไม่เชื่อว่ามิของฟรีในโลก”

“เจ้าคิดว่าข้าสามารถทำอะไรจากตัวของเจ้าบ้างล่ะ? รูปลักษณ์? ความสามารถ? กำลัง?” หลี่ชียเอ๋อหัวเราะ สายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ถูกต้อง เจ้านะมีพลังแฝงอยู่ไม่น้อย แต่ทว่า ในสายตาของข้า เจ้าหาใช่คนที่เยี่ยมที่สุดไม่ เจ้าไม่ต้องทำอะไรเพื่อข้า กระทั่งกล่าวได้ว่า ข้าเองก็ไม่สามารถทำอะไรกับเจ้า สิ่งที่ข้าทำได้ก็คือ การชักนำให้เจ้าก้าวข้ามธรณีประตูต้นกำเนิดเคล็ดวิชาเผ่าโลหิตเท่านั้น ต่อจากนั้นก็ขึ้นอยู่กับตัวของตัวเองแล้วล่ะ”

“ข้าไม่เข้าใจ” ชื่อหยวนหยวนถึงกับสายหน้าเบาๆ ขมวดคิ้วที่หนึ่ง จะโทษชื่อหยวนหยวนที่มีจิตระแวงต่อหลี่ชียเอ๋อก็ไม่ถูก หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น เกรงว่าก็คงมีจิตคิดระแวงแบบนี้เช่นกัน

พวกเขาทั้งสองไม่เคยรู้จักกันมาก่อน เป็นการพบกันครั้งแรกเท่านั้น หลี่ชียเอ๋อก็ยินดีถ่ายทอดต้นกำเนิดเคล็ดวิชาเผ่าโลหิตให้กับ

นาง ยินยอมชักพานางให้ก้าวข้ามธรณีประตูไป ในโลกนี้ยังคงมีเรื่องดีดีเช่นนี้อยู่อีกหรือ?

ชื่อหยวนหยวนขมวดคิ้วกล่าวว่า “พวกเราไม่ได้เป็นญาติและรู้จักกันมาก่อน อีกทั้งยังเป็นการพบกันครั้งแรก ทำไมเจ้าถึงต้องถ่ายทอดเคล็ดวิชาให้กับข้า”

“ถ้าหากเจ้าจะคิดว่าข้ามีเจตนาที่เห็นแก่ตัวให้ได้ล่ะก็” หลี่ชีย่ย์มิดหนึ่ง กล่าวว่า “นั่นเจ้าสามารถคิดเช่นนี้ได้ สิ่งนี้ข้าทำเพื่อเผ่าโลหิต และทำเพื่อเผ่าพันธมิตรมนุษย์ ยิ่งทำเพื่อแก้แค้นอีกด้วย ไม่แน่ว่าสักวันนั้นก็จะเป็นได้ ยามเมื่อความเสื่อมทรามใต้หุบเหวลึกผงาดขึ้นมาอีกครั้ง ไม่แน่ว่าสักวันก็เป็นวันที่เผ่าโลหิตของพวกเจ้าถูกเงาหมิพนั้นครอบงำ เมื่อถึงเวลานั้น ข้าเชื่อว่า เผ่าโลหิตของพวกเจ้าจำเป็นต้องมีผู้ที่สุดยอดมาเป็นผู้นำ”

“อะไรคือความเสื่อมทรามใต้หุบเหวลึก?” ชื่อหยวนหยวนไม่เข้าใจความหมายที่หลี่ชีย่ย์พูดโดยสิ้นเชิง

“ความเสื่อมทรามใต้หุบเหวลึกนะหรือ หัวข้อนี้มันเกี่ยวพันกว้างมาก กระทั่งเกี่ยวข้องถึงต้นกำเนิดเผ่าโลหิตของพวกเจ้าอีกด้วย” หลี่ชีย่ย์หัวเราะออกมา กล่าวว่า “เกี่ยวกับเรื่องนี้ เจ้ายังไม่ต้องไป

รับรู้ในเวลานี้ หากมีวันนั้นขึ้นมาจริง ข้าเชื่อว่า เจ้าก็จะค่อยๆ
เข้าใจได้เอง.....” กล่าวไม่ทันจบคำ หลีซีเยพลันหายตัวไป
ทันที

ณ ปากทางเข้าหุบเขา บริเวณที่เป็นดงบุปผา มีหัวของคนผู้หนึ่ง
กำลังผุดๆ โผล่ๆ อยู่ทีนั้น ต้องการเห็นสภาพของหุบเขาบุปผา
ทั้งหมด คนผู้นี้ก็คืออ๋องมณีราตรีแดงที่ถูกผู้เฒ่านิลสรวงสับดแซน
เสื่อจนปลิวไปไกลสุดขอบฟ้านั่นเอง

หลังจากที่อ๋องมณีราตรีแดงถูกผู้เฒ่านิลสรวงหวาดจนลอยละลือไป
แล้ว ทำให้เขาต้องนอนพักรักษาตัวอยู่ระยะหนึ่ง เป็นเหตุให้เขา
ต้องเก็บความแค้นไว้ภายในใจตลอดมา กับผู้เฒ่านิลสรวงเขาไม่
สามารถทำอะไรเขาได้ แต่ เขาได้ยกเอาความแค้นนี้ลงไว้บนตัว
ของหลีซีเยทั้งหมด

ดังนั้น เมื่อเร็วๆ นี้ อ๋องมณีราตรีแดงจึงได้เที่ยวตามหาร่องรอย
ของหลีซีเย ขณะที่หลีซีเยได้เดินทอดน่องอยู่ท่ามกลางขุนเขาแห่ง
นี้ โดยไม่ได้ปิดบังซ่อนเร้นร่องรอยของตนเลย จึงทำให้อ๋องมณี
ราตรีแดงสามารถสะกดรอยจนตามมาถึงที่ตรงนี้ได้

“กำลังตามหาอะไรอยู่รี ตามหาข้าวอยู่หรือ?” ขณะที่อ่องมณีราตรีแดงกำลังทำท่าผุดๆ โพล่ๆ แอบมองอยู่นั้น พลันด้านหลังปรากฏเสียงที่เอ๋อระเหยเสียงหนึ่งดังขึ้น

สร้างความตื่นตระหนกกับอ่องมณีราตรีแดงเป็นอันมาก เขารีบหันหลังกลับไป เมื่อเห็นเป็นหลี่ชียเอถึงกับร้องเสียงหลงออกมา “เป็นเจ้า!”

หลี่ชียเอจ้องมองดูอ่องมณีราตรีแดง แล้วกล่าวว่า “ทำไมรี สะกดรอยเข้ามาตลอดทาง เบื่อที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปหรือไม่?”

เมื่อคู่อริมาเผชิญหน้ากันยอมเขม่นกันเป็นธรรมดา อ่องราตรีมณีแดงพลันมีสีหน้าดุตัน กล่าวอย่างน่าครั่นคร้ามว่า “เบื่อบีชีวิตอย่างนั้นรี? ข้าว่าเป็นเจ้ามากกว่าที่เบื่อบีชีวิต สวรรค์มีทางเจ้าไม่ไปนรกไร้ประตูเจ้ากลับบุกเข้ามา!”

เขาได้ติดตามสะกดรอยมาแล้วระยะหนึ่ง และมั่นใจได้อย่างเต็มเปี่ยมว่าหลี่ชียเอเป็นเพียงมนุษย์คนหนึ่งเท่านั้น เมื่อไม่มียอดฝีมือเฉกเช่นผู้เฒ่านิลสรวยอยู่ด้วย อ่องมณีราตรีแดงจึงบังเกิดความกล้าที่จะทำชั่วขึ้นมา หากไม่สังหารผู้เยาว์เช่นหลี่ชียเอละก็ คงยากที่จะระบายความแค้นที่สะสมอยู่ในอกของเขา

“งั้นหรือ? คำพูดนี้สมควรพูดกับตัวเองจึงจะถูก” หลีชีเย่หัวเราะ
ขึ้นมา

“ดี ดี ดี วาจาสามหาวมาก แค่มดปลวกตัวจ้อยอ่อนแอตัวหนึ่ง
บังอาจกล่าววาจาสามหาวต่อหน้าข้า วันนี้หากไม่ลงมือสังหารเจ้า
ด้วยมือของข้าเอง ข้าก็ไม่ใช่อ๋องมณิราตรีแดงแล้ว!” ท่าทีของอ๋อง
มณิราตรีแดงพลันดูน่ากลัว เวลานี้ในมือของเขาถือกระบี่เล่มหนึ่ง
กระบี่ได้ส่งประกายเยือกเย็นออกมา

อ๋องมณิราตรีแดงต้องการชิงลงมือในขณะที่ยอดฝีมือเฉกเช่นผู้
เฒ่านิลสรวงไม่อยู่ ท่ามกลางที่รกร้างเช่นนี้ การสังหารหลีชีเย่ที่
เป็นเพียงผู้เยาว์ไร้ชื่อไร้เสียงย่อมไม่มีผู้ใดล่วงรู้

“อย่านะ อ๋องมณิราตรีแดง เจ้าไม่ใช่คู่ต่อสู้ของเขา” ในขณะที่อ๋อง
มณิราตรีแดงกำลังคิดทำชั่วอยู่ ปราบกฏเสียงที่ราบเรียบดังขึ้น ชื่อห
ยวนหยวนได้ปรากฏตัวออกมา

“ศิษย์พี่ชื่อ.....” อ๋องมณิราตรีแดงที่คิดทำชั่วพลันเห็นชื่อหยวน
หยวนเข้าถึงกับก้าวถอยหลังก้าวหนึ่ง สีหน้ากลับแปรเปลี่ยนไป

เมื่ออ๋องมณีราตรีแดงได้สติกลับมา มองหน้าหลี่ชีย่แล้วก็มอง หน้าซื่อหยวนหยวน จากนั้นหัวเราะด้วยความชั่วร้าย และทำท่าที่ แปลกๆ กล่าวว่า "ศิษย์พี่ซื่อ เหล่าบรรพบุรุษตามหาเจ้ามานาน มาก ข้าเองก็ได้รับคำสั่งจากบรรดาบรรพบุรุษให้ออกตามหาศิษย์ พี่ซื่อเช่นกัน หากมีอะไรเกิดขึ้นกับข้าละก็ บรรดาบรรพบุรุษต้องรู้ ว่าข้าเคยมาที่นี่"

คำพูดของอ๋องมณีราตรีแดงชัดเจนมาก ความหมายก็คือ หากซื่อ หยวนหยวนคิดจะสังหารเขาละก็ บรรดาบรรพบุรุษของแคว้น ราตรีแดงก็จะรู้ทันที

ซื่อหยวนหยวนไม่รู้สึกริษากับคำพูดของอ๋องมณีราตรีแดง นาง เพียงแต่ขมวดคิ้วนิดหนึ่ง กล่าวว่า "อ๋องมณีราตรีแดงคิดมากไป แล้ว เจ้าไปจากที่นี่ตอนนี้ยังทันนะ"

อ๋องมณีราตรีแดงมองหน้าซื่อหยวนหยวน แล้วก็มองหน้าหลี่ชีย่ ท่าที่ไม่มั่นใจนัก เขาต้องการสังหารหลี่ชีย่ แต่ กลับเกรงกลัวต่อซื่อ หยวนหยวนมาก

แม้ว่าเขาจะมีชาติกำเนิดมาจากสายตรงของราชสำนัก ขณะที่ซื่อ หยวนหยวนกำเนิดจากสายแยก แต่ทว่า ซื่อหยวนหยวนมีความ

แข็งแรงแเป็นอันมาก มิฉะนั้นแล้ว เซอะจื่อเซียนซึ่งเป็นผู้สืบทอด
ของราชสำนักคงไม่เกรงกลัวนางขนาดนี้

“เวลานี้ข้ายังอารมณ์ดีอยู่ ในเมื่อเม่นางซื้อร้องขอให้กับเจ้า ถือเป็น
โอกาสตอนนี้ให้ไปให้พ้นยังทัน” หลี่ซิเย่มองดูอ๋องมณีราตรีแดงที่
กำลังมีท่าทีลังเล

อ๋องมณีราตรีแดงส่งเสียงนำเกรงขามออกมา ก่อนจากได้บอกต่อซือ
ฮวยนหยวนว่า “ศิษย์พี่ซือ อย่าลืมกลับไปที่แคว้นราตรีแดงสะ
บรรดาเหล่าบรรพบุรุษต่างคิดถึงเจ้า!” กล่าวจบหันหลังจากไป
ทันที เขาเกรงว่าซือฮวยนหยวนจะเปลี่ยนใจ

หลังจากที่อ๋องมณีราตรีแดงหายไปจากนอกหุบเขา หลี่ซิเย่จึง
มองซือฮวยนหยวนแล้วกล่าวว่า “เจ้าไม่ควรปล่อยให้เขาจากไป
ในเมื่อเจ้าปล่อยเขาไป เจ้าก็ไม่สามารถหลบซ่อนตัวอยู่ที่นี่แล้วละ”

ซือฮวยนหยวนนิ่งเงียบไปพักหนึ่งกล่าวว่า “พวกเราศิษย์แคว้น
ราตรีแดงจะไม่เช่นฆ่าซึ่งกันและกัน ในเมื่อข้าคือศิษย์ของแคว้น
ราตรีแดง ข้ายอมมีหน้าที่ปกป้องเขา”

“น่าเสียดาย น่าเสียดาย เขากลับไม่คิดเช่นนี้” หลีชีเย่สายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “หากเจ้าคิดจะติดตามเข้าไป เวลานี้ยังทัน”

ชื่อหยวนหยวนต้องนั่งเจียบอีกครั้ง หันหลังมองดูหุบเขาบุปผาที่อยู่ด้านหลัง รู้สึกผิดหวังในใจอยู่บ้าง นางเองก็เข้าใจดี เมื่ออ่องมณีราตรีแดงจากไปแล้ว บรรพบุรุษของแคว้นราตรีแดงจะต้องตามหามาถึงที่นี้แน่นอน แต่ทว่า เวลานี้นางยังไม่ต้องการกลับไปยังแคว้นราตรีแดง!

“พวกเราจะไปที่ไหนกัน?” ในที่สุดชื่อหยวนหยวนได้ตัดสินใจแล้ว นางได้ก้าวเดินก้าวนี้ออกมาในที่สุด

“เมืองศักดิ์สิทธิ์” หลีชีเย่เงยหน้ามองไปยังที่ๆ ห่างไกลออกไป กล่าวขึ้นอย่างเชื่องช้า

“เมืองศักดิ์สิทธิ์!” สีหน้าของชื่อหยวนหยวนพลันแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า สำนักสาขาที่ใหญ่ที่สุดของแคว้นราตรีแดงตั้งอยู่ในเมืองศักดิ์สิทธิ์ การที่พวกเราไปเมืองศักดิ์สิทธิ์มีเท่ากับเป็นการเข้าไปติดกับเองอย่างนั้นหรือ!”

“เจ้าเดินตามข้าก็พอ แคว้นราตรีแดงรีจะทำอะไรเข้าได้?” หลี่ชียเอ
กล่าวอย่างเอื้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

คำพูดที่เอื้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นคำหนึ่ง แต่เปี่ยมไปด้วย
ความอหังการ เปี่ยมไปด้วยความเชื่อมั่น แม้แต่ชื่อหยวนหยวนที่
เพิ่งได้รู้จักกับหลี่ชียเอก็ไม่เข้าใจตนเองเหมือนกันว่า เหตุใดจึงรู้สึก
สบายใจ

“ที่เข้าไปยังเมืองศักดิ์สิทธิ์คราวนี้ ข้ายังหวังว่าแคว้นราตรีแดงของ
พวกเจ้าจะไม่หาเรื่องข้าละนะ” ครั้นเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชียเอมองดูชื่อ
หยวนหยวนที่หนึ่ง กล่าวว่า “หากเจ้าต้องการ ข้าสามารถนำ
เจดีย์สายฟ้ามาให้กับเจ้า!”

ชื่อหยวนหยวนพลันมีสีหน้าแปรเปลี่ยนไป เมื่อได้ยินคำพูดของหลี่
ชียเอ นางสายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ข้าไม่ต้องการทำร้ายศิษย์คนใด
คนหนึ่งของแคว้นราตรีแดง ที่ข้าตกลงติดตามเจ้าก็ไม่ได้ต้องการ
เป็นศัตรูกับแคว้นราตรีแดง!”

“เอาเถอะ” หลี่ชียเอมองหน้าชื่อหยวนหยวนที่หนึ่ง กล่าวว่า “ก็หวัง
ว่าบรรดาศิษย์ของแคว้นราตรีแดงจะมีแววตาเหมือนอย่างกับเจ้า”

คำพูดที่ฟังดูหึงการเช่นนี้ ซื่อหยวนหยวนได้แต่ทอดถอนใจ ออกมาเบาๆ นางอดที่จะถามไม่ได้ว่า “เจ้ากับอ๋องมณีราตรีแดงมีความแค้นใหญ่หลวงอย่างนั้นหรือ?”

“ความแค้นใหญ่หลวงหรือ ก็ไม่ขนาดนั้น อาศัยตัวเขาจะเนี่ยยังไม่ มีคุณสมบัติเพียงพอ!” หลี่ซียะสายหน้าเบาๆ ยิ้มกล่าวว่า “หาก เขาต้องการหน้าที่ตายเอง ข้าสามารถสังเคราะห์เขา”

“อ๋องมณีราตรีแดงเป็นสายราชสำนัก เขามีศักดิ์เป็นญาติห่างๆ ของเซอะจื่อเซี่ยน” ซื่อหยวนหยวนกล่าวเตือนว่า “หากเจ้าสังหาร อ๋องมณีราตรีแดงล่ะก็ เกรงว่าไม่เพียงแต่เซอะจื่อเซี่ยนเท่านั้น กระทั่งราชสำนักของแคว้นราตรีแดงก็ไม่ยอมเลิกราแน่นอน”

“แล้วไง?” หลี่ซียะเพียงกล่าวตอบคำหนึ่ง ท่าที่ไม่สะทกสะท้าน และ ดูไม่ได้เอาเรื่องเช่นนี้มาใส่ใจ

ซื่อหยวนหยวนกล่าวว่า “ผู้ให้การสนับสนุนเซอะจื่อเซี่ยนนั้นไม่ ธรรมดา ระดับบรรพบุรุษที่คอยหนุนเซอะจื่อเซี่ยนอยู่เบื้องหลังก็คือ เทพพายุคะนอง ในแคว้นราตรีแดง กระทั่งทั่วทั้งแดนขาดทักษิณ เกรงว่าคงไม่มีใครกล้าไปเหยียบบรรพบุรุษพายุคะนอง”

“เทพพายุกะนองไซมัย” หลี่ซิเยกกล่าวว่า “ข้ารู้ว่าเขาเป็นใครมาจากไหน ลูกสาวของอดีตราชันเซียนเงินเสวีย (ราชันเซียนโลหิตกิเลส) ในครั้งนั้น เป็นเพียงผู้หญิงปากปลาร้าคนหนึ่งเท่านั้น” หลี่ซิเยกกล่าวท่าทีเรียบเฉย

ชื่อหยวนหยวนรู้สึกอึ้งในทันที เทพพายุกะนองไม่เพียงเป็นผู้ที่มีตำแหน่งและอำนาจสูงส่งในแคว้นราตรีแดงเท่านั้น กระทั่งนับเป็นผู้ยิ่งใหญ่ทั่วทั้งแดนชาดทักษิณ ยามที่นางกระหิบบเท้า พลันทำให้ทั่วทั้งแดนชาดทักษิณต้องสั่นเทาขึ้นมา

เทพพายุกะนองเป็นลูกสาวของราชันเซียนเงินเสวีย ซึ่งเป็นราชันเซียนองค์ที่สองของแคว้นราตรีแดง ในแคว้นราตรีแดง กระทั่งทั่วทั้งแดนชาดทักษิณไม่มีใครกล้าล่วงเกินต่อนาง

เนื่องเพราะเซอะจื่อเซียนมีผู้ให้การหนุนหลังเช่นนี้ จึงทำให้ชื่อหยวนหยวนไม่อาจเข้าไปศึกษาทักษะต่อภายในราชสำนัก ความจริงแล้วมีบรรพบุรุษที่ต้องการบ่มฝึกนางเป็นพิเศษเหมือนกัน แต่น่าเสียดายที่ชื่อหยวนหยวนสร้างความ คุกคามต่อเซอะจื่อเซียนมากเกินไป ชื่อหยวนหยวนในขณะนี้ก็คุกคามต่อเซอะจื่อเซียนโดยตรงได้อยู่แล้ว ยิ่งไม่ต้องพูดถึงหากชื่อหยวนหยวนได้ฝึกเคล็ดราชันเพิ่มเข้าไป เมื่อนางมีความแข็งแกร่งขึ้นมา เมื่อนั้นนางก็ต้องได้เป็นผู้กุมอำนาจของแคว้นราตรีแดงแน่นอน!

ดังนั้น เซอะจื่อเซียน ตลอดจนบรรพบุรุษสายของเซอะจื่อเซียนต่าง ปฏิเสธการเข้ามาศึกษาทักษะเพิ่มเติมในราชสำนักของซือหยวนหยวน ทำให้บรรพบุรุษของแคว้นราตรีแดงที่ต้องการบ่มฝึกนางไม่สามารถต้านกับแรงกดดันที่มาจากสายของเซอะจื่อเซียนได้

“ไปเถอะ เข้าเมืองศักดิ์สิทธิ์กัน” หลี่ชีย่กล่าวกับซือหยวนหยวนว่า “ขอเพียงมีข้าวอยู่ ฟ้าดินกว้างไกล หมิ่นวิถील้วนราบเรียบ เทพพายุคะนองอะไรนั้นยังไม่อยู่ในสายตาของข้า” กล่าวพลางเดินออกจากหุบเขาไป

ซือหยวนหยวนทอดถอนใจออกมาเบาๆ นางได้แต่ติดตามหลี่ชีย่ไป นางเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าการติดตามหลี่ชีย่เป็นการตัดสินใจ ถูกหรือผิดกันแน่ กล่าวสำหรับนางแล้วไม่มีทางเลือกมากนัก อีกทั้ง นางไม่เต็มใจที่จะเสียเวลาอยู่กับมันเช่นนี้ต่อไป!

ตอนที่ 954 เข้าเมืองศักดิ์สิทธิ์

<https://novel-lucky.com>

เมืองศักดิ์สิทธิ์ เมืองที่มีความเก่าแก่โบราณ ด้านหลังอิงกับเขา
สยบมังกร เมื่อต้องมาอยู่ด้านหน้าเขาสยบมังกรที่ใหญ่โตมโหฬาร
ต่อให้เป็นเมืองศักดิ์สิทธิ์ที่ใหญ่โตก็ดูเล็กลงถนัดตา

การได้เข้าไปยังเมืองศักดิ์สิทธิ์ ทำให้สามารถรับรู้ได้ถึงความ
เจริญรุ่งเรืองของที่นี่ หอดสายตามองไปในเมืองศักดิ์สิทธิ์ มีผู้คน
เดินกันขวักไขว่มากมายเหลือเกิน ตึกรามบ้านช่องมีนับไม่ถ้วน
ความเป็นโลกมนุษย์อาจทำให้เพลิดเพลินจนลืมกลับบ้านของตนก็
เป็นได้

กล่าวได้ว่า เมืองศักดิ์สิทธิ์ถือว่าเป็นเมืองโบราณที่มีขนาดใหญ่
มากที่สุดแดนชาดทักษิณ ณ ตรงนี้ เป็นแหล่งรวมผู้บำเพ็ญตน
และมนุษย์ปุถุชนทั่วไปเป็นจำนวนมหาศาล! อยากรู้ก็ตาม มนุษย์
ปุถุชนทั่วไปในเมืองต่างคุ้นชินกับการเห็นฟ้าดำดินของบรรดาผู้
บำเพ็ญตนทั้งหลาย ต่อให้ข้างกายของพวกเขาปรากฏผู้บำเพ็ญ
ตนที่ซึ่งเหลือมเลื่อยผ่านมาก็ไม่รู้สึกตื่นตระหนกอะไร

ถึงแม้ว่า แดนชาดทักษิณไม่ใช่แหล่งต้นกำเนิดเผ่าพันธุ์มนุษย์ และ
เมืองศักดิ์สิทธิ์ก็ไม่ใช่เมืองต้นกำเนิดเผ่าพันธุ์มนุษย์ แต่ทว่า ตามที่

มีการจัดบันทึกเอาไว้ว่า เมืองศักดิ์สิทธิ์เป็นหนึ่งในที่ที่เหล่าพันธมิตร
มนุษย์มารวมตัวอาศัยอยู่กันอย่างหนาแน่นที่สุด ทั้งยังเป็นหนึ่งในที่
ที่เหล่าพันธมิตรมนุษย์มารวมตัวอาศัยอยู่กันอย่างยาวนานที่สุดแห่ง
หนึ่ง

ภายในเมืองศักดิ์สิทธิ์ ตระกูลขุนนางโบราณเหล่าพันธมิตรมนุษย์
ตระกูลที่ปลีกตัวออกจากสังคมเรียกได้ว่ามีมากมายเหลือคณานับ
ตลอดทุกยุคสมัยที่ผ่านมา มีระดับผู้ยิ่งใหญ่ที่มาจากเมืองศักดิ์สิทธิ์
เป็นจำนวนนับไม่ถ้วน กระทั่งมีราชันเขียนจำนวนมากที่มีส่วน
เกี่ยวข้องกับเมืองศักดิ์สิทธิ์มากหรือน้อยแตกต่างกันไป

ยุคแรกเริ่มของยุคเหล่าราชัน ภายในเมืองศักดิ์สิทธิ์มีเหล่าพันธมิตร
มนุษย์รวมตัวกันอาศัยอยู่มากที่สุด ไม่ว่าจะเป็นผู้บำเพ็ญตนหรือว่า
มนุษย์ปุถุชนธรรมดา ล้วนแล้วแต่รวมตัวกันอยู่ที่นี่อย่างเนือง
แน่น ต่อมา กาลเวลาที่เคลื่อนผ่านไป เผ่าโลหิต เผ่าปีศาจ และเผ่า
อื่นๆ จึงได้ค่อยๆ ย้ายเข้ามาตั้งถิ่นฐานกันภายในเมืองศักดิ์สิทธิ์
ด้วยกัน

เหล่าชีพาชื่อหยวนหยวนเข้าสู่เมืองศักดิ์สิทธิ์ ต้องพบกับสังคม
โลกีย์ของโลกมนุษย์ ทำให้มีความรู้สึกที่แตกต่างกันไป มองดูผู้คน
ที่เดินผ่านไปมาบนท้องถนน มองดูคลื่นมนุษย์ที่เบียดเสียดกัน
พลันทำให้เกิดความรู้สึกอยากจะเคลื่อนไหวทำอะไรสักอย่าง เป็น

การได้รับการช่วยเหลือจากโลกมนุษย์ ทำให้รับรู้ได้ถึงคามมีชีวิตชีวาของโลกมนุษย์

ทุกครั้งทีหฺลื่อชีเย่เข้าไปยังเมืองศักดิ์สิทธิ์ มักจะทำให้ภายในใจของหฺลื่อชีเย่ต้องทอดถอนใจ เขาถึงกับพึมพำออกมาว่า "นี่เป็นเมืองเก่าแก่โบราณที่เต็มไปด้วยคามมีชีวิตชีวา ทุกครั้งทีกลับมา มักทำให้รู้สึกว่ตนเองนั้นอ่อนเยาว์ขึ้น"

ชื่อหยวนหยวนไม่ได้มาเมืองศักดิ์สิทธิ์เป็นครั้งแรก แต่ทว่า เมื่อก้าวเท้าเข้าไปยังเมืองศักดิ์สิทธิ์แล้ว ยังคงทำให้รู้สึกถึงเสน่ห์ของเมืองเก่าแก่โบราณแห่งนี้ ทีเปี่ยมไปด้วยคามมีชีวิตชีวา เปี่ยมไปด้วยความลับ ทีตรงนี้มีสิ่งทียังไม่รู้มากมายให้ผู้คนได้ค้นหา!

ภายในเมืองศักดิ์สิทธิ์ไ้จะมีเพียงบ้านช่องของมนุษย์ปุถุชนธรรมดาเท่านั้น ยังมีคฤหาสน์ทีมีลานบ้านของตระกูลขุนนางโบราณ ซึ่งคฤหาสน์ของตระกูลขุนนางโบราณเหล่านี้มีความเก่าแก่พอๆ กับอายุของเมืองศักดิ์สิทธิ์ คือเมืองศักดิ์สิทธิ์ก่อตั้งมานานเท่าไร บรรดาคฤหาสน์ทีมีลานบ้านของตระกูลขุนนางโบราณก็ตั้งมานานเท่านั้น

ภายในเมืองศักดิ์สิทธิ์กระทันหันมีภูเขาลอยล่อง มีวิหารวิเศษที่ลอย
อยู่กลางอากาศ ความเป็นเมืองเก่าแก่โบราณเช่นนี้ ถูกลิขิตเอาไว้
แล้วว่าจะต้องเป็นท่าเลวิเศษผืนหนึ่งอยู่แล้ว เนื่องจากได้ซ่อน
ความลับเอาไว้ภายในมากมายเหลือเกิน

ความเป็นพื้นที่วิเศษเช่นนี้แหละ จึงมีสำนักต่างๆ มากมายที่
ต้องการเข้าควบคุมเมืองศักดิ์สิทธิ์ แต่ทว่า พันล้านปีที่ผ่านมา ยาก
นักที่บรรดาสถาบันเจ้าลัทธิ หรือสายสำนักราชันเซียนสามารถเข้า
มาสอดแทรกอยู่ภายในเมืองศักดิ์สิทธิ์ได้ โดยเฉพาะสำนักต่างๆ
ของเผ่าพันธุ์อื่นๆ นอกจากเผ่าพันธุ์มนุษย์แล้ว คิดจะยึดครองพื้นที่
ผืนหนึ่งภายในเมืองศักดิ์สิทธิ์ใช่จะเป็นเรื่องง่ายดาย

บรรดาสถาบันต่างๆ เหล่านั้นหลังจากผ่านประสบการณ์แล้วจึงได้
เข้าใจว่า เมืองศักดิ์สิทธิ์ถูกควบคุมรักษาโดยบรรดาตระกูลขุนนาง
โบราณที่ปลีกตัวออกจากสังคมเหล่านั้นในระดับที่สูงมาก จึงทำให้
บรรดาสถาบันต่างๆ ยากที่จะเข้ามาได้

“พวกเราไปเนินพยัคฆ์กัน.....” หลี่ซีเย่กล่าวกับชื่อหยวนหยวน
หลังจากเข้าเมืองศักดิ์สิทธิ์แล้ว

ชื่อหยวนหยวนรู้สึกเหนื่อความคาดคิด กล่าวว่า “ไปเนินพยัคฆ์?
หรือคุณชายต้องการลองผลญภัยกับเรื่องประหลาดมหัศจรรย์?”
กล่าวสำหรับนางแล้ว หลี่ชียเอ๋เต็มไปด้วยความลึกลับ แต่ความเป็น
คนลึกลับอย่างหลี่ชียเอ๋นั้น ดูเหมือนไม่มีสิ่งใดที่เขาทำไม่ได้เช่นนั้น

“ไม่ใช่ แต่ได้นัดกับสหายเอาไว้” หลี่ชียเอ๋หัวเราะทีหนึ่ง กล่าวว่า
“แน่นอน หากจะลองดูสักหน่อยจะเป็นไรไป”

ชื่อหยวนหยวนไม่ชักช้าไล่เรียงอีกต่อไป เพียงติดตามอยู่
ด้านหลังหลี่ชียเอ๋เงียบๆ แต่ หลี่ชียเอ๋ได้หันหลังกลับไปมองดูนางแวบ
หนึ่งเอ่ยถามว่า “เจ้าเคยไปเจดีย์สายฟ้ามาหรือเปล่า?”

“เคยไปมาครั้งหนึ่ง” ชื่อหยวนหยวนพยักหน้าเบาๆ “เคยติดตาม
บรรพบุรุษผู้หนึ่งไป แต่ ไม่ได้ขึ้นไปด้านบนสุดของเจดีย์”

หลี่ชียเอ๋หัวเราะทีหนึ่ง กล่าวว่า “เจดีย์สายฟ้าณะเนี่ย นับว่าเป็น
สถานที่ที่เยี่ยมยอดแห่งหนึ่ง ไม่กล่าวถึงไม่ได้เลยว่า ครานั้น ราชัน
เซียนเซอะเยฉลาดเหลือเกิน ทายาทรุ่นหลังของเขาราชันเซียน
เงินเสวียก็ได้สืบทอดลักษณะเด่นของบรรพบุรุษ หุ่นเทพลงกายใจ
ไปมากมานับไม่ถ้วน ในที่สุดแคว้นราตรีแดงของพวกเจ้าจึง

สามารถยืนอยู่บนพื้นที่ของเมืองศักดิ์สิทธิ์ได้ในที่สุด ทำให้เจดีย์
สายฟ้ากลายเป็นทรัพย์สินของแคว้นราตรีแดงไป”

ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชีย่หยุดนิดหนึ่งแล้วกล่าวว่า “ถ้าหาก
เจ้าต้องการขึ้นไปบนยอดเจดีย์ดูชมสักครั้ง ข้าพาเจ้าขึ้นไปได้นะ
ให้เจ้าได้ชื่นชมความพิสดารของฟ้าดิน ให้เจ้าได้เห็นความแปลก
ประหลาดของสิ่งโบราณ!”

ชื่อหยวนหยวนอ้าปากจะพูดแต่ก็หุบปากไม่พูดอะไรออกมา
หลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง นางจึงเอ่ยขึ้นอย่างช้าๆ ว่า “ข้าไม่ต้องการ
ขึ้นไปบนยอดเจดีย์ กล่าวสำหรับข้าแล้ว แค่ว่าเข้าไปภายในเจดีย์
สายฟ้าข้าก็พึงพอใจที่สุดแล้ว”

หลี่ชีย่หัวเราะทีหนึ่ง กล่าวว่า “ข้าเข้าใจความคิดของเจ้า เจ้านะไม่
ต้องการให้ข้าปะทะกับแคว้นราตรีแดงของเจ้า หรือจะกล่าวว่า เจ้า
ไม่ต้องการให้ศิษย์ของแคว้นราตรีแดงต้องมาตายด้วยน้ำมือของ
ข้า”

ชื่อหยวนหยวนอ้าปากจะพูดแล้วก็หยุด นางทำท่าลังเลอยู่นิดหนึ่ง
จ้องมองดูหลี่ชีย่แล้วกล่าวว่า “แคว้นราตรีแดงของข้าคือหนึ่ง

สำนักสองราชันเซียน นับเป็นสายสำนักราชันเซียนที่มีชื่อเสียงโด่งดังในแดนชาดทักษิณ”.

หลี่ชีย่หัวเราะออกมา สายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ข้าเข้าใจความหมายของเจ้า เจ้ารู้สึกว่ารำก่าลึงคฺยโตโ้วอวดอยู่ หนึ่งสำนักสองราชันเซียนนับเป็นตัวอะไร สำนักต่างๆ ที่ถูกทำลายลงด้วยน้ำมือของข้าไม่รู้ว่ามิจำนวนเท่าไรกันแล้วละ”

ในสายตาของซือหยวนหยวนมองว่า ท่าทีของหลี่ชีย่ไม่เหมือนกับคฺยโตโ้วอวด ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้นางรู้สึกประหลาดใจ เพราะเหตุใดบุคคลที่ปล้นเอ๋ยปากก็คือทำลายหนึ่งสำนักสองราชันเซียนกลับไร้ชื่อไร้เสียงเช่นนี้

หลี่ชีย่นำพาซือหยวนหยวนมุ่งหน้าไปยังเนินพยัคฆ์ ความจริงแล้วคนที่เดินทางไปยังเนินพยัคฆ์ในครั้งนี้ไม่ได้มีเพียงพวกหลี่ชีย่เท่านั้น ยังมีผู้บำเพ็ญตนคนอื่นๆ ตลอดจนมมนุษย์ปฤชณธรรมดาอีกด้วย

เนินพยัคฆ์แท่นมังกร คือหนึ่งในสถานที่ที่มีทัศนียภาพงดงามของเมืองศักดิ์สิทธิ์ กระทั่งไม่ได้เป็นเพียงทัศนียภาพเพียงอย่างเดียวเท่า

นั่น มันยังเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์อีกด้วย เคยเป็นสถานที่ที่บรรดาผู้
บำเพ็ญตนไฝ่ฝนถึง

ในเมืองศักดิ์สิทธิ์ เคยมีคำกล่าวที่เล่าลือกันแพร่หลายว่า “เมือง
ศักดิ์สิทธิ์มีทำเลวิเศษที่ดีที่สุดอยู่สองแห่ง หนึ่งในนั้นคือเนินพยัคฆ์
แท่นมังกร สองคือเจดีย์สายฟ้า

เวลานี้ เนินพยัคฆ์และแท่นมังกรนับเป็นที่ที่ไม่มีผู้ครอบครอง เป็น
ส่วนหนึ่งของเมืองศักดิ์สิทธิ์ที่ไม่ว่าจะเป็นผู้บำเพ็ญตน หรือมนุษย์
ปุถุชนคนใดก็ตาม สามารถขึ้นไปชื่นชมทิวทัศน์ได้

ขณะที่เจดีย์สายฟ้าถือเป็นทรัพย์สินสมบัติของแคว้นราตรีแดง! อีกทั้ง
กล่าวสำหรับแคว้นราตรีแดงแล้ว ไซ้ว่าศิษย์คนใดก็สามารถเข้าไป
ด้านในของเจดีย์สายฟ้าได้

เดิมเจดีย์สายฟ้าหาใช่เป็นสมบัติของแคว้นราตรีแดงแต่อย่างใด
แต่เป็นสมบัติของตระกูลขุนนางโบราณของเมืองศักดิ์สิทธิ์ผู้หนึ่ง
ต่อมา ในยุคที่ราชันเซียนเซอะเยยังมีชีวิตอยู่ ได้ข่าวว่าเขาได้หุ่
ซื้อมาด้วยราคาที่สูงลิบ

เป็นที่ทราบกันดีว่า ในฐานะราชันเซียนแห่งยุค ผู้คนจำนวนเท่าไร ที่ต้องการประจบแต่ไม่มีโอกาส แต่ทว่า ราชันเซียนเซอะเย่กลับ ต้องอาศัยสุริยาคาที่สุงลิบลิว จึงสามารถได้เจดีย์สายฟ้ามาไว้ในครอบครอง

ภายหลัง ผ่านการบริหารของแคว้นราตรีแดงมาทุกยุคทุกสมัย ในที่สุด แคว้นราตรีแดงจึงสามารถลงหลักปักฐานอยู่ในเมืองศักดิ์สิทธิ์ จนสามารถยืนได้อย่างมั่นคง หลังจากที่ได้ทุ่มกำลังแรงใจไปมากมาย

ตำนานเกี่ยวกับเนินพยัคฆ์แทนมังกรมีอยู่มากมาย บ้างลือกันว่า ซิพจรมังกรของเขาสยบมังกรได้เลือกมาอยู่ ณ ที่ตรงนี้ ซึ่งคือที่ตั้งของเนินพยัคฆ์แทนมังกร ขณะที่ก็มีการลือกันว่า ในยุคที่เนิ่นนานมาแล้วของยุคไร้ซึ่งอารยธรรม เคยมีมังกรทองต่อสู้กับพยัคฆ์เซียน สุดท้าย พยัคฆ์เซียนได้กัดเข้าที่คอของมังกรทอง ขณะที่มังกรทองได้รัดตัวพยัคฆ์เซียนเอาไว้

ในที่สุด ทั้งมังกรทองและพยัคฆ์เซียนก็ตายทั้งคู่ ร่างของพวกมันนอนตายอยู่ ณ ที่ตรงนี้และกลายเป็นยอดเขา ซึ่งก็คือเนินพยัคฆ์และแทนมังกรในภายหลังนั่นเอง!

ทว่า ไม่ว่าจะเป็นตำนานแบบไหนก็ไม่สามารถศึกษาค้นคว้าได้ แต่ตำนานที่ว่ามังกรทองและพยัคฆ์เขียนต่อสู้กัน ได้รับความเชื่อถือจากผู้คนเป็นจำนวนมาก เนื่องจากมองจากรูปลักษณะภายนอกของเนินพยัคฆ์และแท่นมังกรแล้ว แลดูคล้ายกับที่บรรยายเป็นอันมาก

ลักษณะของเนินพยัคฆ์แท่นมังกรเป็นภูเขาลูกหนึ่ง เป็นยอดเขาที่ทอดยาวอยู่ในเมืองศักดิ์สิทธิ์ เนินพยัคฆ์แท่นมังกรที่ทอดยาวตั้งแต่ตีนเขากระทั่งยอดเขา ดูจากรูปลักษณะของเขาทั้งลูกแล้ว คล้ายกับมังกรทองที่กำลังต่อสู้กับพยัคฆ์เขียนเป็นอันมาก ซึ่งเหมือนกับที่กล่าวกันในตำนาน ร่างของมังกรทองได้พันรัดตัวของพยัคฆ์เขียนเอาไว้ ขณะที่พยัคฆ์เขียนก็จับอยู่กับคอของมังกรทองอย่างนั้น

ภูเขาลูกนี้มีชั้นบันไดหินที่ทอดยาวไปจนถึงยอดเขา และบันไดหินแต่ละชั้นเหมือนพ่นวนขึ้นไป เมื่อเป็นเช่นนี้ บันไดหินที่วนขึ้นไปนี้ แลดูคล้ายกับเป็นร่างของมังกรที่พันรัดตัวพยัคฆ์เอาไว้!

ขณะที่ส่วนของยอดเขาก็เหมือนเป็นหัวของมังกรตัวหนึ่ง เป็นหัวมังกรที่อ้าปากและเข็ดหน้าขึ้น แลดูคล้ายกับคอของมังกรที่ถูกพยัคฆ์เขียนที่จับกัดเอาไว้ และกำลังกรีดร้องอย่างนั้น!

เมื่อเป็นเช่นนี้ เนินพยัคฆ์แทนมังกรจึงแบ่งออกเป็นสองส่วน ส่วนที่อยู่ใต้อยอดเขาเรียกว่าเนินพยัคฆ์ ขณะที่ส่วนของยอดเขาเรียกว่าแทนมังกร!

หลี่ชีย่พาชื่อหยวนหยวนมาถึงเนินพยัคฆ์แทนมังกร อย่างไรก็ตามพวกเขาเพิ่งมาถึงตีนเขาก็ถูกกันเอาไว้ มีเพียงผู้บำเพ็ญตนส่วนหนึ่งเท่านั้นที่ขึ้นไปได้

บรรดาผู้ที่ถูกกันเอาไว้ไซ้จะมีเพียงพวกหลี่ชีย่เท่านั้น คนอื่นๆ ที่ต้องการขึ้นไปยังเนินพยัคฆ์และแทนมังกรล้วนแล้วแต่ถูกกีดกันไม่ให้ขึ้นไป ในกลุ่มคนที่ถูกกีดกันมีผู้บำเพ็ญตนส่วนหนึ่งรู้สึกไม่พอใจ แต่ทว่า เมื่อมองเห็นชุดที่ผู้บำเพ็ญตนเหล่านี้สวมใส่อยู่แล้ว พลันไม่กล้าที่จะพูดมาก เนื่องจากบรรดาผู้บำเพ็ญตนที่เฝ้าอยู่บริเวณตีนเขาล้วนแล้วแต่เป็นศิษย์สำนักต่างๆ ของเผ่าโลหิตทั้งสิ้น เช่น เผ่าโลหิตฉันทร์เสี้ยว เผ่าฝ่ามือใหญ่หอโบราณ เผ่าโลหิตพิสุทธิ์..... ทั้งหมดล้วนแล้วแต่มีชาติกำเนิดมาจากเผ่ามารโลหิตทั้งสิ้น

ถึงแม้บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่ถูกกีดกันไม่ให้ขึ้นไปบนเขาจะรู้สึกไม่สบายอารมณ์นัก แต่ก็ไม่ต้องการล่วงเกินต่อเผ่ามารโลหิต เนื่องจากในแดนชาติทักษิณ เผ่าโลหิตที่แข็งแกร่งที่สุดก็คือเผ่ามารโลหิต ขณะเดียวกัน นอกจากเผ่าพันธมิตรมนุษย์แล้ว เกรงว่าคงไม่มีเผ่าใดใน

แดนชาติทักษิณที่มีความแข็งแกร่งมากไปกว่าเผ่ามารโลहितอีกแล้ว ยิ่งไปกว่านั้น เผ่ามารโลहितมีความสามัคคีอย่างเหนียวแน่นมาโดยตลอด รวมตัวกันได้ง่าย เมื่อล่วงเกินต่อเผ่ามารโลहितแล้วก็เท่ากับล่วงเกินต่อสำนักอื่นๆ อีกสามสิบห้าสำนักของเผ่ามารโลहित ซึ่งรวมทั้งสายสำนักราชันเซียนด้วย!

“วันนี้ เผ่ามารโลहितของพวกเราได้เหมาะที่นี้เอาไว้ทั้งหมดแล้ว บรรดาเหล่าเจ้าสำนักทั้งหลายจะสนทนารธรรมบนแท่นมังกร เชิญพวกท่านกลับไปได้” เมื่อหลี่ชียเอและซือหยวนหยวนมาถึงดินเขาแล้ว จึงถูกขัดขวางทันที

หลี่ชียเอมองดูบรรดาศิษย์ของเผ่ามารโลहितที่เฝ้ารักษาการณ์อยู่กล่าวว่า “เนินพยัคฆ์แท่นมังกรกลายเป็นสมบัติของเผ่ามารโลहितพวกเจ้าไปตั้งแต่เมื่อไหร่?”

“บรรดาเหล่าเจ้าสำนักสนทนารธรรมอยู่บนแท่นมังกร ซึ่งได้รับการเห็นชอบจากทุกสำนักในเมืองศักดิ์สิทธิ์” บรรดาศิษย์ของเผ่ามารโลहितที่เฝ้าอยู่มองดูหลี่ชียเอที่หนึ่ง กล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “ต่อให้เนินพยัคฆ์แท่นมังกรไม่ใช่สมบัติของเผ่ามารโลहित แต่ หากเผ่ามารโลहितของพวกเราต้องการใช้เนินพยัคฆ์แท่นมังกรสักวัน ใครมีปัญหारी!”

คำพูดของศิษย์เผ่ามารโลहितปล้นสร้างความไม่สบอารมณ์ให้กับผู้
บำเพ็ญตนจำนวนมากที่ต้องการขึ้นไปยังเนินพยัคฆ์แทนมังกร แต่
ทว่า ทำได้แค่รู้สึกโกรธ เพราะพวกเขาไม่มีดีพอที่จะทำเช่นนี้ได้

หลี่ชีย่ไม่ได้เลิกกระทิงหนังตาด้วยซ้ำสำหรับคำกล่าวเช่นนี้ กล่าว
ว่า “สถานที่ที่ข้าต้องการไป ไม่มีที่ใดที่เข้าไปไม่ได้ สุนัขดีไม่
ขวางทาง ไสหัวไปให้พ้นเดี๋ยวนี้!”

“เจ้าคนไม่รู้จักคำว่าตาย! เจ้าคิดว่าเจ้าเป็นใคร ถึงได้บังอาจกล้า
กล่าววาจาสามหาต่อหน้าเผ่ามารโลहितของพวกเรา!” ปล้นที่หลี่
ชีย่กล่าวคำๆ นี้ออกมา บรรดาศิษย์ที่เฝ้าอยู่บริเวณดินเขารู้สึก
โกรธขึ้นมาทันที ท่าที่เหมือนต้องกันรุมสกรัมหลี่ชีย่อย่างนั้น!

ท่าที่ที่คันไม้คันมืออยากลองเต็มที่ของบรรดาศิษย์เผ่ามารโลहित
นั้น หลี่ชีย่มองเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น หัวเราะและเอ่ยถามซื่อห
ยวนหยวนที่อยู่ข้างกายว่า “หยวนหยวน เจ้าคิดว่าเผ่ามารโลहितใน
สายตาข้านับเป็นตัวอะไร?”

ตอนที่ 955 เนินพยัคฆ์

<https://novel-lucky.com>

คำพูดของหลี่ชียะทำให้ผู้คนต้องขำเลี้งตามองทันที เดิมบรรดาผู้บ่าเพ็ญตนจำนวนมากที่ถูกกีดกันรู้สึกไม่สบอารมณ์ในใจ แต่ทว่าไม่กล้ายุ่งกับเผ่ามารโลहित ได้แต่เก็บความโกรธเอาไว้ไม่กล้ากล่าวสิ่งใดออกมา เวลานี้จึงมีผู้บ่าเพ็ญตนเผ่าพันธุ์มนุษย์กระหังยกนิ้วโป้งให้กับหลี่ชียะอย่างลับๆ กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว คำพูดของหลี่ชียะช่างสะใจเสียเหลือเกิน

แต่ก็มีผู้ที่มองดูหลี่ชียะด้วยความประหลาดใจ คนผู้นี้แลดูก็เป็นเพียงผู้เยาว์ที่ไร้ชื่อไร้เสียงเท่านั้น แต่วาจาช่างสามท้าวเหลือเกิน ถึงกับหาญกล้าขู่ต่อเผ่ามารโลहित เป็นเพราะลึกล้ำยากจะหยั่งถึง หรือไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำกันแน่

สำหรับชื่อหยวนหยวนนั้นได้แต่ยิ้มเจื่อนๆ นางเพิ่งรู้จักกับหลี่ชียะได้ไม่นาน แต่ทว่า ดูเหมือนเขาไม่เคยเกรงกลัวที่จะล่วงเกินใครๆ อย่างนั้น ไม่ว่ากับใครเขาก็มองเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เวลานี้พลันปรึปากก็ล่วงเกินต่อเผ่ามารโลहितทันที นางไม่รู้หรือกว่าหลี่ชียะนั้นมีความแข็งแกร่งปานใดกันแน่

บรรดาศิษย์เผ่ามารโลहितที่ฝ้าอยู่บริเวณเชิงเขาพลันโกรธอย่างมาก กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว การถูกหลีซีเยที่เป็นผู้เยาว์ที่ไร้ชื่อไร้เสียงกล่าววาจาสามหาต่อหน้าธารกำนัล และเป็นการลบหลู่ต่อเผ่ามารโลहितของพวกเขาเช่นนี้ หากไม่สั่งสอนเจ้าหนูผู้นี้สักก็บารมีของเผ่ามารโลहितจะไปอยู่ที่ใด!

“วาจาอวดดียิ่งนัก!” พลันที่หลีซีเยกล่าวขาดคำ เสียงที่นาเกรงขามเสียงหนึ่งดังขึ้น ปรากฏชายหนุ่มผู้หนึ่งก้าวเดินเข้ามาด้านหลังของชายหนุ่มสะพายกระบี่เทวะเล่มหนึ่ง ลักษณะท่าทางดูฮึกเหิมล่ำพองใจเหลือเกิน!

ชายหนุ่มผู้นี้ก้าวเท้าเข้ามา มองดูหลีซีเย กล่าวนาเกรงขามว่า “โหว (ตำแหน่งเทียบเท่าเจ้าพระยา) อย่างข้าอยากรู้แน่กว่าเป็นใครมาจากไหนกัน ถึงหาญกล้ากล่าววาจาอวดดีลบหลู่เผ่ามารโลहितของข้า! ผู้เยาว์ แฉ่งชื่อมา โหวอย่างข้าไม่ฆ่าผู้เยาว์ที่ไร้ชื่อไร้เสียง!”

“ท่านโหว...” บรรดาศิษย์ที่ฝ้าอยู่บริเวณเชิงเขา เมื่อเห็นชายหนุ่มผู้นี้ก้าวเท้าเข้ามา รีบเร่งคารวะดูให้ความเคารพอย่างยิ่ง

“ท่านโหวกระบี่ไฉ่แห่งสำนักโลหิตพิสุทธิ์!” ผู้บำเพ็ญตนที่ยังคงอยู่บริเวณเชิงเขารู้สึกสั่นเทาภายในใจเมื่อได้เห็นชายหนุ่มผู้นี้ พิมพ์ออกมาว่า “ท่านโหวกระบี่ไฉ่มาถึงแล้ว เกรงว่าเซอะเทียนหวีคงอยู่ที่แท่นมังกรแล้วล่ะ”

ชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้ามีฉายาว่าโหวกระบี่ไฉ่ มีชาติกำเนิดจากสำนักโลหิตพิสุทธิ์ เป็นศิษย์ผู้น้องของเซอะเทียนหวี ได้ข่าวว่าเขาออกกระบี่ไฉ่ได้รวดเร็วมาก พลันที่กระบี่ไฉ่ออกจากฝักจะต้องเด็ดหัวคู่ต่อสู้ได้อย่างแน่นอน

“หลี่ซีเย” หลี่ซีเยแฉ่งชื่อของตนออกมาอย่างซ้ำๆ

โหวกระบี่ไฉ่รู้สึกตะลึงนิดหนึ่ง จากนั้นกล่าวเยาะเย้ยว่า “ซ้ำนี้กว่าเป็นใคร ที่แท้ก็เด็กรับใช้ข้างกายของเจ้าสำนักใหญ่เยนั้นเอง! มิน่าเล่า ถึงได้วาจาสามหาวนัก!”

“เด็กรับใช้?” หลี่ซีเยถึงกับยิ้มออกมา เมื่อได้ยินการเรียกขานเช่นนี้ มันช่างเป็นชื่อที่สดแปลกใหม่เหลือเกิน

“อ้อ ที่แท้ก็คือเจ้าหลี่ซีเยคนนั้นหรือ ได้ยินว่าเขาติดตามอยู่ข้างกายเจ้าสำนักใหญ่เยมาโดยตลอด มิน่าเล่าถึงได้ยโสถึงเพียงนี้

ที่แท้ก็อาศัยอำนาจบารมีของเจ้าสำนักใหญ่เย่” บรรดาผู้บำเพ็ญ
ตนที่ยังคงอยู่บริเวณเชิงเขาซีมือซีไม่ไปที่หลี่ชียเอ

อย่างไรก็ตาม หลี่ชียเอยังงี้ก็ได้ ยังคงเอ้อระเหยยืนอยู่ตรงนั้นด้วย
ท่าที่สบายๆ ต่อให้มีใครเข้าใจตัวเขาผิดว่าเป็นเด็กรับใช้ของเย่ชู่
หยุน เขาก็จะชี้คร้านที่จะแก้ต่าง

โหวกระบี่ไวกกล่าวอย่างน่าครั้นคร้ามว่า “ข้านะให้ความเคารพนับ
ถือเจ้าสำนักใหญ่เย่อย่างยิ่ง แต่ทว่า ที่ตรงนี้หาใช่ที่ที่คนรับใช้
อย่างเจ้าจะมาทำกำแหงอวดดีได้!”

“ข้าพอใจจะทำกำแหงอวดดีตรงไหน ก็กำแหงอวดดีตรงนั้น” หลี่ชียเอ
กล่าวด้วยท่าที่เหนียวหนำต่อโหวกระบี่ไวกว่า “หากไม่พอใจก็เข้า
มาได้เลย” กล่าวจบ ชี้คร้านจะสนใจต่อโหวกระบี่ไวกอีกต่อไป หัน
หลังเดินขึ้นเขาไป

บรรดาศิษย์เผ่ามารโลहितที่เฝ้ารักษาการอยู่จึงเข้าขวางหลี่ชียเอ
ทันที ขณะที่โหวกระบี่ไวกส่งสายตาดูที่หน้าเกรงขาม เผยให้เห็นถึงปณิ
ธานการฆ่าออกมา!

“เจ้าสำนักใหญ่เย่เป็นแขกรับเชิญผู้มีเกียรติ ในเมื่อคุณชายหนีไปไหนมาไหนกับเจ้าสำนักใหญ่เย่ตลอด เขาย่อมขึ้นไปบนแท่นมังกรได้เช่นกัน” ในเวลานี้ ปราบกฏเสียงที่น่าฟังเสียงหนึ่งดังขึ้น

กลิ่นหอมโชยมาแตะจมูก ผู้หญิงที่มีลักษณะสะดุดตาและน่านับถือคนหนึ่งได้มาถึง ยามที่นางมาถึง ไม่เพียงแต่บรรดาศิษย์เฟามาร์โลहितที่เฝ้าอยู่ตรงบริเวณเชิงเขาเท่านั้น แม้แต่โหวกระบี่ไวก่ต่างก็โค้งแสดงความคารวะต่อนาง

“องค์หญิงจันทรเสี้ยว!” ผู้บำเพ็ญตนที่ยังคงวนเวียนอยู่บริเวณเชิงเขา รู้สึกตกใจ มีคนที่พิมพ์่าออกมาว่า “แม้แต่องค์หญิงจันทรเสี้ยวยังมาถึงแล้ว เห็นที่ดาวรุ่งของเฟามาร์โลहितล้วยแล้วแต่ชุมนุมอยู่ ณ สถานที่แห่งนี้ละเนี่ย”

เมื่อองค์หญิงจันทรเสี้ยวพูดให้กับหลี่ชียูเอ่เช่นนี้ แม้แต่โหวกระบี่ไวก่ก็ไม่กล้าพูดอะไร หากว่ากันถึงฐานะ ตำแหน่งแล้ว องค์หญิงจันทรเสี้ยวมีฐานะเท่ากับศิษย์พี่ใหญ่เซอะเทียนหวีของเขา

การที่องค์หญิงจันทรเสี้ยวพูดให้กับหลี่ชียูเอ่ใช้ว่านางเป็นคนที่มีความเป็นมิตร และก็ไม่ได้เป็นเพราะต้องการคบเป็นสหายกับหลี่ชียูเอ่ แต่เป็นเพราะเยชุน!

กล่าวสำหรับองค์หญิงจันทร์เสี้ยวแล้ว ศัตรูของศัตรูก็คือสหาย การที่พวกเขาจะมาชุมนุมกันที่แท่นมังกรเพื่อแลกเปลี่ยนสนทนาธรรม เซอะเทียนหวีและเย่ชู่หยุนก็อยู่ในรายชื่อได้รับเชิญให้เข้าร่วมงานด้วย องค์หญิงจันทร์เสี้ยวยอมไม่ต้องการเปิดโอกาสให้เซอะเทียนหวีและเย่ชู่หยุนได้ใกล้ชิดกัน

หากว่ามีหลี่ชีย่ที่เป็นคู่แข่งทางความรักชั้นอยู่ระหว่างกลางเซอะเทียนหวีและเย่ชู่หยุน เช่นนั้นแล้ว เซอะเทียนหวีก็จะหมดสิ้นโอกาสได้ใกล้ชิดเย่ชู่หยุนอย่างสิ้นเชิงแล้วละ

หลี่ชีย่ยอมรู้ดีว่าองค์หญิงจันทร์เสี้ยวคิดอะไรอยู่ ดังนั้น เขาจึงหันหลังนำพาชื่อหยวนหยวนก้าวขึ้นบันไดหินทันที โดยชี้คร่ำที่ละเอียดว่าขอบคุณกับนางเสียด้วยซ้ำ

“องค์หญิง กับเด็กน้อยที่โง่เขลาไร้ผู้อบรมสั่งสอนเช่นนี้ สมควรสั่งสอนมันให้เช็ดหลาบ” โหวกระบี่ไวยเห็นหลี่ชีย่ไม่ยอมกล่าวขอบคุณจึงกล่าวทางความเป็นธรรมแทนองค์หญิงออกมา

องค์หญิงจันทร์เสี้ยวเพียงอมยิ้มและเอ่ยถามว่า “ไม่รู้ว่าพี่เซอะมาถึงแล้วยัง?”

“เรียนองค์หญิง ศิษย์พี่ขณะนี้อยู่บนแท่นมังกรแล้ว คราวนี้ศิษย์พี่เป็นเจ้าภาพ จึงรอคอยและให้การต้อนรับทุกท่านที่ให้เกียรติมา” โหวกระบี่ไวยิบเร่งกล่าวตอบ “เชิญองค์หญิงก่อนเถอะ ข้าจะรอให้การต้อนรับพี่ไปเลี้ยงนพวกเขาก่อน”

“ก็ดี ข้าจะได้สนทนาถึงเรื่องเก่าๆ กับพี่เซอะสักหน่อย” เมื่อองค์หญิงจันทร์เสี้ยวได้ยินว่าเซอะเทียบหรืออยู่บนแท่นมังกรแล้ว พลันแสดงออกถึงความยินดียิ่ง เห็นฟ้าชั้นเพียงชั่วพริบตาเดียวก็ขึ้นไปบนแท่นมังกรแล้ว

หลี่ชียเอ่ไม่ได้ทำเหมือนเช่นองค์หญิงจันทร์เสี้ยวที่เห็นฟ้าขึ้นไปยังแท่นมังกร แต่ใช้วิธีก้าวเดินขึ้นบันไดหินทีละชั้นๆ ใช้มือลูบคลำผนังข้างบันไดเบาๆ

บันไดหินแต่ละชั้นที่คดเคี้ยวขึ้นไป คล้ายดั่งเป็นมังกรตัวหนึ่งที่ขดตัวอยู่อย่างนั้น อีกทั้งชั้นบันไดเหล่านี้ไม่ได้เกิดจากการสกัดหินสร้างขึ้นมาจากแรงงานคน เหมือนว่ามันเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ

หลี่ชียเอ่อาศัยมือที่จับผนังเอาไว้แล้วก้าวขึ้นไปทีละก้าวๆ ทุกย่างก้าวของเขาเป็นไปอย่างเชื่องช้า เหมือนว่ากำลังเข้ากันกับจังหวะ

แห่งฟ้าดินอย่างนั้น แต่ทว่า ไม่ว่าจะเป็ใครก็ตาม ก็มองไม่ออกว่า มีอะไรแอบแฝงอยู่ การก้าวเดินของเขาเช่นนี้ ก็คล้ายดั่งการก้าวเดินของมนุษย์ปุถุชนธรรมดาอย่างนั้น

“คุณชายต้องการบรรลุหลักสัจธรรมของเนินพยัคฆ์อย่างนั้นหรือ?” ชื่อหยวนหยวนที่เดินตามหลังหลี่ชียเอ่ที่ก้าวขึ้นบันไดหินอย่างเชื่องช้า จึงเอ่ยถามขึ้นด้วยความสงสัย

เนินพยัคฆ์บรรลุหลักสัจธรรม แทนมังกรได้สมบัติ เป็นคำกล่าวที่พูดกันแพร่หลายมากมาเป็นเวลาช้านาน ความจริงแล้ว พันล้านปีที่ผ่านมา มีผู้คนจำนวนมากที่มานะินพยัคฆ์แทนมังกร หนึ่งในนั้นก็เพื่อต้องการบรรลุหลักสัจธรรม สองคือต้องการได้รับโชควาสนา

แต่ว่า ในยุคหลังๆ มานี้ ผู้ที่สามารถบรรลุผลได้มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น และผู้ที่มายังสถานที่แห่งนี้แล้วสามารถบรรลุหลักสัจธรรมได้จริงในยุคหลังนี้มีน้อยมากๆ ดังนั้น คำว่าเนินพยัคฆ์บรรลุหลักสัจธรรม แทนมังกรได้สมบัติเป็นเพียงคำพูดที่สวยหรูเท่านั้นเอง

หลี่ชียเอ่อาศัยผนังในการพยุงตัวก้าวขึ้นไปอย่างช้าๆ สายหน้าเบาๆ กล่าวว่ “เนินพยัคฆ์บรรลุหลักสัจธรรมใช้ว่จะเป็นเรื่องง่ายเพียง

นั่น หลักสัจธรรม ณ สถานที่แห่งนี้ใช่เจ้าอาศัยเพียงแค่นี้ถึงสองวันก็สามารถบรรลุเข้าถึงมันได้”

“คุณชายรู้ถึงความลึกซึ้งพิสดารที่อยู่ภายในอย่างนั้นหรือ? ”
ถึงแม้ว่าหลี่ซิเย่ไม่ได้บอกว่าการบรรลุหลักสัจธรรม แต่ผู้หญิงฉลาดอย่างซื่อหยวนหยวนยังคงสามารถรู้ถึงเงื่อนไขบางอย่าง

“เรื่องนี้แหละหรือ ก็พอรู้อยู่บ้าง” หลี่ซิเย่หัวเราะ ยังคงก้าวขึ้นไปทีละก้าวๆ กล่าวว่ “แต่ว่า หลักสัจธรรมของสถานที่แห่งนี้หาใช่สิ่งที่ขาดต้องการ กล่าวสำหรับข้าแล้ว หลักสัจธรรมที่ตรงนี้ไม่สำคัญสำหรับข้า”

“แต่ว่า เล่าลือกันว่าราชันเซียนเลี้ยวเหิงในครั้งครานั้นก็เคยบรรลุหลักสัจธรรมที่นี่ สุดยอดหลักสัจธรรมไร้ผู้ต่อกรก็มาจากที่นี่” คำพูดของหลี่ซิเย่ทำให้ซื่อหยวนหยวนต้องอึ้ง นางจึงอดไม่ได้ที่จะเอ่ยขึ้นมาเช่นนี้

ราชันเซียนเลี้ยวเหิงนั้นเป็นผู้ใดริ ไม่เคยพ่ายแพ้ตลอดชีวิต มีคนให้สมญาแก่เขว่ราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอดกาล ต่อให้เขาไม่ใช่ราชันเซียนอันดับหนึ่งตลอดกาล เขาก็ยังคงเป็นราชันเซียน

เพียงหนึ่งเดียวในบรรดาราชชั้นเซียนทั้งหมดที่ไม่เคยพ่ายแพ้ให้กับ
ผู้ใดตลอดชั่วชีวิต!

เนื่องเพราะมีตำนานเล่าขานกันว่าราชชั้นเซียนเจียวเหิงเคยบรรลุ
หลักสัจธรรมที่นี้ จึงเป็นผลให้เนินพยัคฆ์แทนมังกรเป็นที่คลั่งใคร่
ไประยะหนึ่ง ยุคไร้อารยะธรรมกระทั่งยุคบุกเบิกอารยะธรรม ผู้
บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่ถ้วนต่างเคยมาที่นี่เพื่อบรรลุหลักสัจ
ธรรม

เพียงแต่ ต่อมาภายหลัง คนที่ได้บรรลุผลมีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น จึง
ทำให้ผู้ที่ต้องการมาที่นี่เพื่อบรรลุหลักสัจธรรมจริงจึงมีจำนวนลด
น้อยลงไปทุกที ต่อให้มีผู้ที่มาเพื่อบรรลุธรรมที่นี้จริง ก็ไม่ได้อะไร
กลับไป

“นั่นมันเป็นเพียงข่าวลือที่ขยายวงกว้างออกไปเรื่อยๆ ราชชั้นเซียน
เจียวเหิงนะเป็นใครรี เขาไม่เคยพ่ายแพ้ให้กับใครมาตลอดชีวิต
เจ้าคิดว่าหากเขามาตั้งอยู่ตรงนี้แล้วก็สามารถบรรลุมหาสัจธรรม
ที่ไร้ผู้ต่อกรได้อย่างนั้นหรือ? ที่ตรงนี้เป็นเพียงวิถีที่ต้องเดินตามคน
ก่อนได้ก้าวเดินเอาไว้ อาศัยราชชั้นเซียนเจียวเหิงที่สามารถไร้ผู้
ต่อกรชั่วชีวิตนั้น เป็นไปไม่ได้ที่เขาจะไร้ซึ่งผู้ต่อกรทันทีที่ได้บรรลุ
ธรรมที่นี้ ซึ่งในนั้นต้องผ่านการขัดเกลามาจำนวนนับไม่ถ้วน...”

“หลี่ชียเอ้ออาศัยผนังพุงตัวขึ้นไปเรื่อยๆ สายหน้าพลาังก้าวเท้าขึ้นไปพลาอง “แต่ว่า มีสิ่งที่ไม่อาจปฏิเสธได้ก็คือ ราชนัเชียนเฉียวเหิง ได้มาบรรลุลักส์จรรยาที่นี้จริง และได้บรรลุผลจริง แต่ในนั้นแฝงไว้ซึ่งสิ่งที่บุคคลภายนอกไม่สามารถจินตนาการได้ เพียงแต่โอกาสยังไม่สุกงอมเท่านั้นเอง! ”

เดิมที ซื่อหยวนหยวนเข้าใจว่าหลี่ชียเอ้อกำลังบรรลุลักส์จรรยาอยู่ แต่ทว่า ขณะทีนางเดินตามอยู่ด้านหลัง และก้าวเดินขึ้นไปทีละก้าวๆ ในทีสุด นางจึงพบว่าหลี่ชียเอ้อไม่ได้กำลังบรรลุลักส์จรรยา แต่เหมือนว่ากำลังเคาะเรียกอะไรอยู่ เหมือนว่ากำลังจะปลุกบางอย่างให้ตื่น

ทุกๆ การย่างก้าวแต่ทีก้าวของหลี่ชียเอ้อคล้ายมีจังหวะอะไรสักอย่าง คล้ายการเต้นของชีพจร รายละเอียดจะเป็นอะไรนั้น ซื่อหยวนหยวนยอมไม่สามารถมองออกได้ แต่ นางมีความรู้สึกทีบอกไม่ถูก อยู่อย่างหนึ่ง นางรู้สึกได้ว่า ทุกๆ ก้าวทีหลี่ชียเอ้อก้าวเท้าเดินขึ้นไปนั้น นางเหมือนได้ยินการเต้นของหัวใจอย่างนั้น แต่ทว่า มันไม่ใช่เสียงหัวใจเต้นของหลี่ชียเอ้อ

เสมือนดังว่า ท่ามกลางฟ้าดินแห่งนี้ยังมีหัวใจอีกหนึ่งดวง อาศัย
จังหวะการเคาะด้วยการก้าวเดินของल्लीชีเยแต่ละย่างก้าว ทำให้
หัวใจที่หยุดเต้นดวงนี้เหมือนว่าได้กลับมาเริ่มต้นการเต้นอีกครั้ง
อย่างนั้น!

ชื่อหวานหวานเองไม่ได้มั่นใจเต็มเปี่ยมกับมันนัก เพียงแต่นางรู้สึก
ว่ามันคือความรู้สึกเช่นนี้ นางกระทั่งคิดว่าสิ่งนี้อาจเป็นเพียงภาพที่
เกิดจากการจินตนาการอย่างหนึ่งเท่านั้น

ชื่อหวานหวานได้เดินตามเป็นระยะทางที่ยาวมาก จึงได้เอ่ยถาม
ขึ้นอย่างไม่มั่นใจกว่า “นี่ นี่มันคือการเต้นของชีพจรสักอย่างใช่
หรือไม่?”

“ยอดเยี่ยมมาก” ล्लीชีเยอมยิ้มพยักหน้าตอบว่า “มิน่าเล่า เจ้าถึงได้
ฝึกคัมภีร์ตะวันรอนได้ถึงขั้นนี้ได้ ลำพังแค่ความรู้สึกที่บริสุทธิ์
เช่นนี้ อัจฉริยะจำนวนมากก็ไม่สามารถทำได้ มีเพียงคนที่มีจิต
บริสุทธิ์เช่นนี้เท่านั้น จึงสามารถรับรู้ได้ถึงการเต้นของชีพจรเช่นนี้
ของข้าได้”

“สิ่งนี้ไม่เกี่ยวกับทักษะกล้าแข็งหรืออ่อนด้อย สำคัญอยู่ที่ว่าเจ้าได้
ตั้งใจไปฟังมันหรือไม่” ล्लीชีเยกล่าวอย่างซ้าๆ ว่า “ผู้คนจำนวน

มาก ถูกครอบงำโดยสุดยอดหลักสัจธรรม และเคล็ดราชัน สิ่ง
ยั่วยวนที่มากมายได้ทำให้พวกเขาไม่ได้อาศัยความบริสุทธิ์ของจิต
ไปพึ่งต้นกำเนิดของมหาสัจธรรม ซึ่งส่งผลให้พวกเขาพลาดที่จะ
ได้อะไรต่อมิอะไรไปมากมาย

Novel-Lucky

ตอนที่ 956 แทนมังกร

<https://novel-lucky.com>

จุดประสงค์ที่หลี่ชี่เย่พูดแบบนี้ก็เพื่อเป็นการชี้แนะต่อชื่อหยวนหยวน แน่นอน ชื่อหยวนหยวนย่อมนไม่สามารถมองเห็นถึงชีพจร การเต้นที่แท้จริงของหลี่ชี่เย่ได้ เนื่องจากสิ่งนั้นเกี่ยวพันถึงความลับของเนินพยัคฆ์แทนมังกร เขาสยบมังกร และเมืองศักดิ์สิทธิ์เอาไว้!

ชื่อหยวนหยวนอดที่จะถามด้วยความสงสัยว่า “ในเมื่อคุณชายเคาะไปด้วยเดินไปด้วย แต่ไม่ได้เพื่อบรรลุถึงหลักสัจธรรม แล้วเพื่ออะไรกันล่ะ? ”

หลี่ชี่เย่ยิ้มกล่าวว่า “เนินพยัคฆ์บรรลุธรรม แทนมังกรได้สมบัติ หาใช่เป็นคำพูดลอยๆ หากจะกล่าวให้ถูกต้อง เรื่องนี้ก็หาใช่เรื่องสองเรื่องที่แยกออกจากกัน ไม่ผ่านเนินพยัคฆ์แล้วจะขึ้นไปยังแทนมังกรได้อย่างไรกันเล่า! ”

“ความหมายของคุณชายก็คือ หากคิดอยากได้สมบัติจะต้องเหยียบเนินพยัคฆ์ การขึ้นสู่แทนมังกรอย่างฉับไว จะไม่สามารถได้สมบัตินั้น”

“จะพูดแบบนั้นก็ได้นั่นเอง ใช้นอน ใช้น้ำเข้าเหยียบบนพโยคณ์แล้วจะต้องได้สมบัติเสมอ” หลี่ซีย่สายหน้ายิ้มกล่าวว่า “สิ่งที่อยู่ภายในนั้น ใช้น้ำจะบรรลุเข้าถึงได้ภายในชั่วข้ามคืน”

“เล่าลือกันว่า มีคนที่ได้สมบัติจากแท่นมังกร เรื่องนี้เป็นความจริงหรือเท็จ?” ซื่อหยวนหยวนเอ่ยถามขึ้น เนื่องจากคำว่าเนินพโยคณ์บรรลุธรรม แท่นมังกรได้สมบัติ เป็นคำกล่าวที่มีผู้คนรู้กันมากมาย แต่ทว่า เมื่อผ่านมาถึงยุคหลังนี้แล้ว ไม่มีใครล่วงรู้อีกแล้วว่า รายละเอียดเกี่ยวกับผู้ที่เคยได้สมบัติไปนั้นมีใครกันบ้าง

“เรื่องสมบัตินะหรือ แท่นมังกรใช้น้ำจะมีสมบัติเพียงหนึ่งหรือสองชิ้นเท่านั้น ด้านในนั้นมีสิ่งที่เจ้าคิดไม่ถึง ความจริงแล้ว ในห้วงพันล้านปีที่ผ่านมา มีผู้ที่เยี่ยมยอดสามารถได้สมบัติเล็กๆ น้อยๆ ไปบ้าง” หลี่ซีย่กล่าวพลางเดินหน้าไปพลาง “หนึ่งในจำนวนนั้นที่ได้สมบัติที่ยอดเยี่ยมที่สุดก็คือราชันเซียนเสวียสี่ (ราชันเซียนตราประทับจักรพรรดิโลหิต)! เนื่องจากเขาได้สมบัติจากที่ตรงนี้ไป ทำให้เขาสามารถผ่านพันอันตรายมาได้หลายครั้ง ท้ามกลางวิถิทางที่สุดแสนจะลำเค็ญนั้น”

ราชันเซียนเสวียสีนับเป็นหนึ่งในสองราชันเซียนที่ไม่ใช่มีชาติ
กำเนิดเป็นเผ่าอเวจีในยุคของอเวจี ในครั้งนั้น พื้นที่แห่งนี้เป็นเขต
อิทธิพลของอเวจี เขาต้องทุ่มเทกำลังกายใจไปไม่น้อยกว่าจะนำพา
ราชันเซียนเสวียสีมาถึงที่นี่จนได้ ด้วยการปะปนเข้าไปอยู่ในกลุ่ม
อเวจี และบรรลุนิยามที่นี้ และได้สิ่งของที่สุดยอดมากไปได้ชิ้นหนึ่ง!

กล่าวสำหรับหลี่ชียเอ่แล้ว แน่นอนเขายอมไม่ได้มาที่แท่นมังกรเพียง
เพื่อสมบัติเท่านั้น การที่เขาก้าวเดินอยู่บนชั้นบันไดหินนั้น เป็น
การรับรู้ถึงพื้นที่แห่งนี้ บุคคลภายนอกย่อมไม่รู้หรือกว่า เนินพยัคฆ์
แท่นมังกรมีความสัมพันธ์กับเขาสยบมังกรเป็นอันมาก! การที่หลี่ชีย
เย่พกพาเอาผลมังกรมากับตัวแล้วก้าวเดินบนสถานที่แห่งนี้ เป็น
การยืนยันถึงการคาดเดาเรื่องหนึ่งของเขา!

ชื่อหยวนหยวนเดินตามหลังหลี่ชียเอ่ไปเงิบๆ โดยไม่ได้พูดอะไรอีก

พวกเขาก้าวเดินไปข้างหน้าทีละก้าวๆ อย่างช้าๆ ในระหว่างนี้มี
ผู้คนจำนวนมากที่เห็นฟ้าข้ามหัวไป ก้าวขึ้นสู่แท่นมังกรในก้าว
เดียว ทั้งหมดนี้ล้วนแล้วแต่เป็นยอดฝีมือกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่ได้รับการ
เชิญจากเผ่ามารโลहित ในจำนวนนั้นมีอยู่ไม่น้อยที่เป็นดาวรุ่ง

ในบรรดาดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่ยืนไปยังแท่นมังกร นอกจากผู้ที่สองประกายเจิดจ้าดังเช่นองค์หญิงจันทร์เสี้ยวแล้ว ไปเจียนที่อยู่ในฐานะหนึ่งในห้าศักดิ์สิทธิ์ก็ไม่ได้ด้อยไปกว่ากันสักเท่าไร

ยามที่ไปเจียนมาถึง เห็นตัวเขาที่เห็นฟ้าขึ้น โดยมีอักขระยันต์โบราณลอยล่อง เสมือนหนึ่งตัวเขาได้ก้าวเดินออกมาจากแดนโบราณอย่างนั้น พกพาเอาปณิธานโบราณมา ประดุจตัวเขาคือกระบี่โบราณที่ยังไม่ได้ถูกชักออกจากฝัก หากมีการชักออกจากฝักเมื่อใดละก็ เกรงว่าคงสามารถฟาดฟันดวงตะวันและจันทร์ธาได้

ไปเจียนและองค์หญิงจันทร์เสี้ยวต่างก็เป็นหนึ่งในห้าศักดิ์สิทธิ์ด้วยกัน และเป็นดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่เหมือนกัน กล่าวได้ว่า ความเป็นมาของเขาน่ากลัวยิ่งกว่าองค์หญิงจันทร์เสี้ยวเสียอีก ชาติกำเนิดของไปเจียนมาจากฝ่ามือใหญ่หอบุราณที่เป็นสายสำนักราชันเซียน ซึ่งเป็นสิ่งที่เผ่าโลหิตจันทร์เสี้ยวไม่สามารถเทียบเคียงได้

“หรือห้าศักดิ์สิทธิ์เผ่าโลหิตจะมาชุมนุมพร้อมกันที่นี่ในคราวนี้?” ผู้บำเพ็ญตนบางส่วนที่ยังคงอยู่เชิงเขาเนินพยัคฆ์ถึงกับทอดถอนใจออกมา

“เผ่าโลหิตไม่เพียงมีความสามัคคีกลมเกลียวกันในส่วนของรุ่น
อาวุโสเท่านั้น เวลานี้แม้แต่กลุ่มคนรุ่นใหม่ก็ยังสามัคคีกัน หากห้า
ศกดิ์สิทธิ์เผ่าโลหิตรวมตัวกันละก็ กลุ่มคนรุ่นใหม่เผ่าพันธุ์อื่นใน
แดนชาติทุกชนคิดว่าโง่หัวขึ้นก็คงไม่ง่ายนะเนี่ย” กระทั่งมีผู้
บำเพ็ญตนเผ่าพันธุ์มนุษย์ต้องทอดถอนใจออกมาเบาๆ

กำลังของเผ่าพันธุ์มนุษย์ในแดนชาติทุกชนไม่ได้ด้อยไปกว่าเผ่า
โลหิตอย่างแน่นอน กระทั่งอาจแข็งแกร่งกว่าเผ่าโลหิตเสียด้วยซ้ำ
แม้ว่าเผ่าโลหิตจะมีการคงอยู่ของดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตใน
แดนชาติทุกชน แต่ทว่า เผ่าพันธุ์มนุษย์ก็มีพรรคพวกฟ้าอยู่ ยิ่งไป
กว่านั้น เผ่าพันธุ์มนุษย์ยังมีเมืองศกดิ์สิทธิ์อีกด้วย!

แต่ทว่า ตลอดเวลาที่ผ่านไป พรรคพวกฟ้าวางตัวเฉยเมยต่อ
เรื่องราวต่างๆ ทางโลก ไม่ค่อยคบหาสมาคมกับผู้คน ขณะที่เมือง
ศกดิ์สิทธิ์ยังเก็บตัวเงียบไม่ยุ่งเกี่ยวกับโลกภายนอก เมื่อเป็นเช่นนี้
จึงทำให้เผ่าพันธุ์มนุษย์ขาดความเป็นเอกภาพ ขณะที่เผ่าโลหิต
มักจะรวมตัวกันเป็นกลุ่มก้อน ทั้งอำนาจบารมีจึงมีท่าทีอยู่เหนือ
เผ่าพันธุ์มนุษย์

ชื่อหวานหวานที่เดินตามหลังหลี่ชีย่เมื่อเห็นไปเจี้ยนเห็นฟ้าขึ้น
เขาไปและมีอักขระยันต์โบราณลอยล่อง ถึงกับทอดถอนใจออกมา

ว่า “เคล็ดวิชาอักขระยันต์โบราณฝ่ามือใหญ่หอโบราณสมดังคำ
เล่าลือจริงๆ”

หลี่ชีย่ยังคงก้าวเดินต่อไปข้างหน้าทีละก้าวๆ เพียงยิ้มให้กับคำพูด
ของซือหยวนหยวน “เจ้าไม่ต้องไปอิจฉาคนอื่นเขา ขอเพียงเจ้า
ก้าวเดินบนเส้นทางนี้ต่อไปเรื่อยๆ แล้วเจ้าก็จะแซงล้ำหน้าพวกเขา
เจ้าจะเดินไปได้ไกลกว่าพวกเขา ไม่นานนัก ภารกิจอันใหญ่ยิ่งของ
เผ่าโลหิตยังต้องแบกไว้บนบ่าของเจ้าในอนาคต”

ซือหยวนหยวนสายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ข้าเป็นเพียงผู้หญิงตัว
เล็กๆ คนหนึ่งเท่านั้น จะไปแบกรับภารกิจของเผ่าโลหิตได้อย่างไร
กัน” ที่นางพูดมาไซ้ว่าจะดูแลตนเอง แต่ที่นางพูดเป็นความจริง
ยังไม่ต้องพูดถึงเผ่าโลหิตมีสำนักต่างๆ เฉกเช่นแคว้นราตรีแดง
เผ่ามารโลหิต แค่ดินแดนต้นกำเนิดบรรพบุรุษโลหิตก็คือสิ่งที่ยืน
หยัดได้ไม่มีวันล้มตลอดกาล มีความจำเป็นเช่นใดต้องให้นางมา
แบกรับเรื่องของเผ่าโลหิต

“เจ้าไม่จำเป็นจะต้องดูแลตนเองขนาดนั้น ขอเพียงเจ้าทำตามที่ข้า
ได้ถ่ายทอดให้กับเจ้าฝึกไปเรื่อยๆ ก็พอ” หลี่ชีย่ยิ้มเฉยเมยกล่าว
ว่า “หากว่าเจ้าจะต้องแบกรับภาระของเผ่าโลหิตจริงล่ะก็ เมื่อถึงวัน
นั้นแล้ว เจ้าก็จะเข้าใจเองว่าข้านะมีความเข้าใจและมองเห็นทะลุ

เรื่องราวเช่นใด ข้าไม่ใช่คนที่จะถ่ายทอดเคล็ดวิชาต้นกำเนิดให้กับใครก็ได้ง่ายๆ แบบนั้น

ชื่อหยวนหยวนทอดถอนใจเบาๆ ทีหนึ่ง ไม่ต้องการกล่าวสิ่งใดอีกต่อไป ในเมื่อนางเลือกที่จะติดตามหลี่ชียเอ่แล้ว นางก็ต้องไม่เสียใจ

หลี่ชียเอ่พาพาชื่อหยวนหยวนเดินทางต่อไปเรื่อยๆ เป็นที่ทราบกันดีว่า การที่จะเดินจนสุดทางกับบันไดที่คดเคี้ยวขึ้นไป ซึ่งมีจำนวนหลายพันขั้นบันไดได้ใช้ว่าจะทำได้ภายในระยะเวลาอันสั้น

“โอ้ว...” ขณะที่หลี่ชียเอ่และชื่อหยวนหยวนเดินไปแล้วกว่าครึ่งทาง ปราณเสียงหัวเราะเยาะดังขึ้นมา ในเวลานี้เห็นโหวกระบี่ไวยเห็นฟ้ามาถึง ข้างกายของเขายังมียอดฝีมือกลุ่มคนรุ่นใหม่อยู่จำนวนไม่น้อย ล้วนแล้วแต่มีชื่อเสียงทั้งสิ้น

โหวกระบี่ไวยจ้องมองหลี่ชียเอ่อย่างน่าเกรงขาม หัวเราะเยาะว่า “คนรับใช้คนหนึ่งก็คิดจะสนทนาธรรมกับเขา คิดจะบรรลุสัจธรรมเนนพยัคฆ์นะเนี่ย! เกรงว่าเป็นการฝันของคนสติไม่ดี”

หลี่ชียเอ่จะมีฐานะเป็นเด็กรับใช้ของเย่ชุนหุ่ยนหรือไม่นั้น กล่าวสำหรับโหวกระบี่ไวยแล้วหาใช่เรื่องสำคัญไม่ ที่สำคัญก็คือเข้า

ต้องการทำให้หลี่ซีเยเสียชื่อเสียง เป็นการกระทบต่อหลี่ซีเย เนื่องจากเซอะเทียนหวีศิษย์พี่ใหญ่ของเขาชื่นชอบเยชู่หยุนอยู่ ขณะที่หลี่ซีเยร่วมโอบยบินไปไหนมาไหนกับเยชู่หยุนตลอดมา ซึ่งเป็นเรื่องที่ทำให้ศิษย์พี่ใหญ่ของเขาแค้นเคืองอยู่ในใจมากที่สุด

“พี่กระบี่ไว อาศัยเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น ต่อให้เพิ่มอายุขัยให้เขาอีกร้อยปี เขาก็ไม่สามารถบรรลุหลักสัจธรรมเนินพยัคฆ์ได้” ยอดฝีมือเผ่าโลหิตที่อยู่ข้างกายโหวกระบี่ไวผู้หนึ่ง กล่าวและหัวเราะก๊ากออกมา

อย่างไรก็ตาม หลี่ซีเยชี้คร้านจะมองดูมดปลวกเหล่านี้ ยังคงก้าวเดินขึ้นไปตามบันไดหินทีละขั้นๆ ไม่ได้ยินคำพูดของพวกเขา โหวกระบี่ไวเสียด้ายซ้ำ

ชื่อหยวนหยวนที่ติดตามอยู่ด้านหลังหลี่ซีเย โดยดูหลี่ซีเยเป็นหลัก ในเมื่อหลี่ซีเยไม่พูดอะไร นางก็ไม่ตัดสินใจทำอะไรด้วยตัวเอง

“ฮา ฮ่า มนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่งก็คิดจะบรรลุธรรมเนินพยัคฆ์ ไม่เลียมตัวแท้ๆ คนที่ไม่รู้เรื่องอะไรเลยย่อมจะไม่เกรงกลัวสิ่งใด” โหวกระบี่ไวหัวเราะก๊ากออกมา นำพาบรรดาแขกทั้งหลายขึ้นไปยังแท่นมังกร

หลี่ซีเยยังคงก้าวเดินไปข้างหน้าทีละก้าวๆ ยิ่งเขาก้าวขึ้นไปยังแท่น
มังกรมากขึ้นเท่าไร การรับรู้ถึงจังหวะการเต้นกึ๋นแรงมากขึ้น
เท่านั้น ซึ่งเป็นจังหวะการเต้นที่บุคคลภายนอกไม่สามารถรับรู้ได้
นอกจากตัวเขาเท่านั้น

การก้าวเดินไปข้างหน้าทีละก้าว หลี่ซีเยถึงกับเงยหน้าขึ้นมองเขา
สยบมังกรที่อยู่ระยะห่างไกลออกไป เขาสยบมังกรเป็นเหมือนดั่ง
มังกรยักษ์ที่หมอบอยู่ตรงนั้น ให้ความรู้สึกที่บอกไม่ถูกกับผู้คน
เสมือนเป็นการสยบอะไรบางอย่าง แต่ก็เหมือนกำลังหลับ ดุจดั่งนั้น
ไม่ใช่เทือกเขา แต่เป็นมังกรยักษ์ที่กำลังหลับสนิทอยู่

“เป็นจริงดังว่านะเนี่ย มันเกิดจากสาเหตุอะไรกันแน่ที่ทำให้เป็น
เช่นนี้?” หลี่ซีเยล้องมองดูเขาสยบมังกรแล้วพึมพำออกมา เวลา
เขารู้แล้วว่า เพราะอะไรผู้เฒ่านิลสรวงถึงได้บอกความรู้สึกถึงการ
เคลื่อนไหวของทารกในครรภ์ของเขาสยบมังกรแล้ว ความจริง หา
ใช่เป็นความเคลื่อนไหวของทารกในครรภ์จริง แต่ผู้เฒ่านิลสรวงไม่
รู้ถึงความลับที่ซ่อนอยู่ภายในเท่านั้น

หลี่ซีเยเคยคำนวณเขาสยบมังกรมาแล้วตั้งแต่เมื่อครั้งที่ยังอยู่ใน
ร่างของอีกาทมิฬ แต่ว่า การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในครั้งนี้อาจจะอยู่

เหนือความคาดคิดของเขา มันเกิดขึ้นเร็วกว่าเวลาที่เขาได้เคย
คาดคิดเอาไว้ ทั้งยังเร็วกว่ามากอีกด้วย

สิ่งที่ทำให้หลิขิเยรู้สึกแปลกใจก็คือ การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นนี้มัน
มาจากสาเหตุใดกันแน่

จากการก้าวเดินขึ้นบันไดหินทีละขั้นๆ ในที่สุดหลิขิเยก็ได้ก้าวเดิน
จนครบทุกขั้น และขึ้นไปถึงแท่นมังกรในที่สุด!

แท่นมังกรคือยอดเขาที่สูงที่สุดของเนินพยัคฆ์ ณ ที่ตรงนี้ดูไปแล้ว
ก็คล้ายเป็นมังกรยักษ์ตัวหนึ่งเชิดหน้าคำรามเสียงยาว ลักษณะของ
ยอดเขาเป็นพื้นที่ที่ราบเรียบอย่างยิ่ง ดูไปก็เหมือนเป็นสนาม
ฝึกซ้อมอย่างนั้น

ยอดเขาที่ราบเรียบแห่งนี้มีถ้ำยักษ์อยู่ถ้ำหนึ่ง ช่างๆ ถ้ำขนาดยักษ์นี้
เต็มไปด้วยเสาหิน และหินแหลม ขณะที่ถ้ำยักษ์นี้ตั้งลงสู่เบื้อง
ล่าง เมื่อมองลงไปก็เหมือนเป็นถ้ำลึกที่ไร้ที่สิ้นสุด เสมือนว่าถ้ำลึกนี้
สามารถเชื่อมไปถึงส่วนที่ลึกที่สุดของใต้พื้นดินอย่างนั้น

ถ้ำขนาดใหญ่ที่ปรากฏอยู่บนแท่นมังกร ดูไปแล้วก็คล้ายดังปากที่
ทรงพลังของมังกรอย่างนั้น

ถ้าขนาดใหญ่บนแท่นม้งกรมีความเป็นมาที่ไม่ธรรมดา เล่าลือกันว่าภายในถ้ำมีขุมทรัพย์ที่สะท้อนฟ้าอยู่ และมีเพียงคนที่มีวาสนาเท่านั้นจึงสามารถได้รับสมบัติที่อยู่ในนั้น

ด้วยเหตุนี้เอง จึงเป็นที่มาของคำว่า เนินพยุคษ์บรรลุหลักสัจธรรมแท่นม้งกรได้รับสมบัติในเนินพยุคษ์แท่นม้งกรในวันนี้

ถ้ายักษ์ที่ทิ้งดิ่งลงไปมีความลึกสุดหยั่งถึง ถึงแม้จะกล่าวว่าภายในถ้ำมีสมบัติ แต่ทว่า ไม่มีใครกล้าลงไป เนื่องจากพันล้านปีที่ผ่านมาเคยมีคนจำนวนมากที่เคยลงไป กระทั่งลือกันว่าเคยมีจักรพรรดิเทพลงไปด้วยตนเอง แต่ทว่า ในที่สุดแล้วไม่เคยมีใครมีชีวิตรอดกลับออกมาอีกเลย

ไม่มีใครรู้ว่าเป็นเพราะอะไร สรุปก็คือ ขอเพียงตกลงไปในนั้นแล้วก็จะไม่สามารถกลับออกมาได้อีก พวกเขาเหมือนหายวับไปกับอากาศอย่างนั้น ไม่ปรากฏตัวให้เห็นอีกเลย

มาในระยะหลัง การได้สมบัติในแท่นม้งกรจึงได้กลายเป็นคำพูดที่สวยหรูเท่านั้น ในยุคหลังนี้ น้อยครั้งนักที่ได้ยินว่ามีผู้ได้รับสมบัติ!

หลี่ชียเอ่เผยให้เห็นถึงรอยยิ้ม เมื่อพาซื้อหวานหวานก้าวขึ้นมายัง
แท่นมังกร เนื่องจากเขาได้ยึดกุมถึงจังหวะการเคลื่อนไหวในนั้น
เอาไว้แล้ว เจกเซนคราวที่เขาพาพาราชนเขียนเสวี่สีมาแล้วได้
สมบัติไปชิ้นหนึ่งอย่างนั้น กล่าวได้ว่า เขาต้องได้สมบัติชิ้นหนึ่ง
อย่างแน่นอน ส่วนจะเป็นอะไรนั้นคงพูดยาก ทั้งหมดขึ้นอยู่กับ
วาสนาแล้ว

ซื้อหวานหวานติดตามหลี่ชียเอ่ก้าวขึ้นแท่นมังกร นางทอดสายตาดู
มองออกไป เวลานี้เห็นแท่นมังกรได้มีผู้คนมาชุมนุมอยู่จำนวนไม่
น้อย ทั้งหมดล้วนแล้วแต่เป็นยอดฝีมือกลุ่มคนรุ่นใหม่ของแดนชาด
ทักษิณ มีอยู่จำนวนไม่น้อยที่เป็นยอดฝีมือระดับดาวรุ่ง และเป็นเผ่า
มารโลหิตเสียส่วนใหญ่

บรรดา ยอดฝีมือที่มาชุมนุมกันอยู่ ณ ที่ตรงนี้นอกจากเผ่ามาร
โลหิตแล้ว ถึงแม้จะมียอดฝีมือจากเผ่าปีศาจ เผ่าพันธุ์มนุษย์อยู่ แต่
ก็เป็นเพียงไม่กี่คนเท่านั้น

ตอนที่ 957 การช่วยของเหล่าผู้กล้า

<https://novel-lucky.com>

“อ้อ เต้กรับใช้ตัวน้อยของพวกเราคลานขึ้นมาจนได้” หลังจากที่ห ลี่ชีย่เดินขึ้นมาแทนมังกรแล้ว ปราบกฏเสียงหัวเราะเยาะดังขึ้น โหว กระบี่ไวหัวเราะเยาะพร้อมกับกล่าวด้วยน้ำเสียงประหลาดว่า “ไม่รู้ ว่าจะเต้กรับใช้ตัวน้อยสุดสำหรับคลานขึ้นมาอย่างยากเย็น ได้บรรลุ เเคล็ดวิชาที่พิสดารอะไรบ้าง”

โหวกระบี่ไวจงใจหาเรื่องห ลี่ชีย่ เขาต้องการเยาะเย้ยและประสงค์ ร้ายต่อห ลี่ชีย่เช่นนี้แหละ ถึงกับต้องการให้ห ลี่ชีย่แสดงความ โกรธออกมาให้รู้แล้วรู้รอดไป เพราะหากห ลี่ชีย่โกรธก็จะได้มี ข้ออ้างที่จะลงมือสั่งสอนห ลี่ชีย่เสียที ให้มันรู้ไปว่า คนที่หาญกล้า แย่งชิงผู้หญิงกับศิษย์พี่ใหญ่ต้องไม่มีจุดจบที่ดีแน่

ห ลี่ชีย่ไม่ให้ความสนใจตัวเขาเลย สายตาของเขาจ้องมองแต่ปาก ถ้ำที่ดูเหมือนปากมังกรที่นำกล้วนัน พันล้านปีผ่านไป ผ่านลมผ่าน ฝนมานับครั้งไม่ถ้วน แต่ ยังคงเหมือนเดิมไม่มีการเปลี่ยนแปลง แม้แต่น้อย

“อ้อ เต็มรับใช้ตัวน้อยความสามารถอื่นๆ ไม่ค่อยมี แต่ความอดทน นับว่ายอดเยี่ยม ด้วยฝีมือเช่นนี้เป็นราชาเต่าได้อย่างแน่นอน” โหว กระบี่ไวกกล่าวเยาะเย้ยออกมา

ในขณะนี้ สายตาจำนวนมากต่างตกไปอยู่ที่ตัวของหลี่ซีเย บรรดา ยอดฝีมือกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่มาชุมนุมรวมตัวกันที่นี่ส่วนใหญ่เป็นเผ่า โลहितเสียมากกว่า เมื่อได้ยินโหวกระบี่ไวกพูดเช่นนี้ พวกเขา ก็พอรู้ เรื่องของเยชู่หยุนกับหลี่ซีเยอยู่บ้างไม่มากก็น้อย แน่نون เรื่องที่ กล่าวหาว่าหลี่ซีเยเป็นคนรับใช้ของเยชู่หยุนนั้น ไซ้ว่าทุกคนจะเชื่อ ว่าเป็นเช่นนั้น

พวกเขาย่อมดูออกว่าโหวกระบี่ไวกจงใจเยาะเย้ยต่อหลี่ซีเย เป็นการ แสดงออกอย่างชัดเจนว่าต้องการเป็นศัตรูกับหลี่ซีเย กระทั่ง ต้องการหาเหตุกำจัดหลี่ซีเยเสีย เมื่อเป็นเช่นนั้น เท่ากับโหวกระบี่ไวก สามารถช่วยศิษย์พี่ของเขาเซอะเทียนหวีกำจัดคู่แข่งทางความรัก ได้แล้ว

หลี่ซีเยชี้คร้านจะไปสนใจเขา จ้องมองดูถ้ำขนาดใหญ่ นั่น ก้าวเดิน เข้าไปที่ละก้าวๆ ทุกย่างก้าวของเขาพิถีพิถันมาก ทุกย่างก้าว ประกอบด้วยจังหวะที่อธิบายไม่ถูก คนอื่นอาจไม่ได้สังเกตการก้าว ย่างของหลี่ซีเย แต่มีเพียงชื่อหยวนหยวนเท่านั้นที่มองดูอย่างใจจด

ใจล่อ นางสามารถรับรู้ได้ถึงจังหวะทุกอย่างก้าวของหลี่ชียเอ่หวังว่า
สามารถบรรลุอะไรบางอย่างจากสิ่งนี้

“สถานที่แห่งนี้เป็นสถานที่ที่ข้าและบรรดาปราชญ์ทั้งหลายใช้
สนทนาธรรม ใขว่านายแมวนายหมาก็สามารถเข้ามาได้” ในเวลา
นี้ ชายหนุ่มผู้หนึ่งลุกขึ้นยืนกล่าวอย่างน่าเกรงขามขึ้น เมื่อเห็นหลี่
ชียเอ่เดินตรงมายังที่ที่พวกเขา นั่งรวมตัวกันอยู่

ชายหนุ่มผู้นี้ไว้ผมยาวสยาย รูปร่างผอมบาง แม้ว่าเขาจะไม่ใช้
ประเภทที่มีรูปร่างดูล่ำ แต่ก็แลดูแข็งแกร่งและมีพลัง ภาพรวมของ
เขาดูมีพลังและเปิดเผย ทุกอิริยาบถของเขาให้ความรู้สึกอบอุ่น
อย่างนั้น

ชายหนุ่มผู้นี้ก็คือผู้สืบทอดของสำนักโลหิตพิสูทธิ์เซอะเทียนหวี
เขาได้สืบทอดสายเลือดที่บริสุทธิ์ที่สุดของสำนักโลหิตพิสูทธิ์
ดังนั้น รอบตัวของเขาดังนั้นจึงมีการเปล่งรัศมีม่วงออกมาต่าง ๆ

คราวนี้เซอะเทียนหวีเป็นเจ้าของภาพ เซียนบรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่ขึ้นมา
สนทนาธรรมบนแท่นมังกร นอกจากสนทนาธรรมแลกเปลี่ยน
ความรู้ การสืบสานมิตรภาพระหว่างกันของกลุ่มคนรุ่นใหม่ในแดน

ขาดทัศนคติแล้ว ขณะเดียวกันก็ตั้งใจจะถกกันถึงเรื่องราวเกี่ยวกับการได้สมบัติจากแทนมังกรด้วย

เซอะเทียนหวีมีความมั่งคั่งใหญ่โตสูงอยู่ไม่น้อยเลยทีเดียว เขาคิดจะรวบรวมบรรดาดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่ของแดนขาดทัศนคติมา ร่วมกันบรรลุถึงเรื่องเนินพยุคณ์แทนมังกร คิดสร้างความสำเร็จที่ไม่น้อยหน้าไปกว่าคนรุ่นก่อน

บรรดายอดฝีมือกลุ่มคนรุ่นใหม่ต่างนั่งห้อมล้อมถ้ำขนาดใหญ่ใน เวลานี้หลี่ซีเยถึงกับบุกรุกเข้ามาหาถ้ำดังกล่าวโดยพลการ เข้าไป ยังพื้นที่ของพวกเขา เซอะเทียนหวียอมไม่พอใจ ยิ่งไปกว่านั้น หลี่ ซีเยยังเป็นคู่แข่งทางความรักของเขาอีกด้วย!

เมื่อเซอะเทียนหวีกล่าวคำๆ นี้ออกมา โหวกระบี่ไฉ่รู้ทันทีว่าตนเอง นั้นจะต้องทำอะไร เขารอคำๆ นี้จากศิษย์พี่ใหญ่อยู่ ขอเพียง ศิษย์พี่ใหญ่มีคำสั่งเขาก็กล้าที่จะจัดการกับหลี่ซีเย

โหวกระบี่ไฉ่จึงรีบเข้าขวางหน้าหลี่ซีเยเอาไว้ กล่าวอย่างน่าเกรง ขามว่า "คนรับใช้ยอมมีกฎเกณฑ์ของคนรับใช้ ที่ตรงนี้เป็นที่ที่ รวมตัวกันของเจ้านาย ไฉ่หัวไปข้างๆ รอรับใช้ ไป หากกล้าก้าว ล่วงจะหักขาสุนัขของเจ้าเสีย! "

หลี่ชียเอ่ที่กำลังรับรู้การเต้นของชีพจรฟ้าดินหรือตาสองข้างลง
ปณิธานการฆ่าบั้งเกิดทันที เวลานี้ โหวกระบี่ไว้ในสายตาของเขา
ไม่ต่างอะไรกับคนตายเสียเท่าไร

ก่อนหน้านั้น เขาไม่เคยให้ความสนใจกับการเยาะเย้ยถากถางของ
โหวกระบี่ไว้ในสายตาของเขา โหวกระบี่ไว่ก็คล้ายดั่งมดปลวกตัว
หนึ่ง ไม่เคยใส่ใจอยู่แล้ว แต่ทว่า มาตรการนี้โหวกระบี่ไว่กลับ
ขัดขวางการทำงานของเขา ไม่ว่าใครก็ตาม คิดขวางทางเข้าจะฆ่า
ไม่มีการละเว้น!

“โหวกระบี่ไว่ เจ้ากำลังพูดถึงใครอยู่รึ?” ในขณะนี้เสียงที่เสนะหู
และมีอำนาจกษัตริย์ดั่งขึ้น ผู้หญิงคนหนึ่งเห็นฟ้าเข้ามา ดุดดอกรบัว
ที่ไหล่พ่นน้ำขึ้นมา งดงามต้องตาต้องใจผู้คน งดงามบริสุทธิ์อยู่
เหนือมนุษย์ปุกุชน

“เจ้าสำนักใหญ่มาแล้ว...” มีผู้ที่ร้องออกมาด้วยความรู้สึกตกใจ
ขณะที่ผู้อยู่ในเหตุการณ์ต่างทยอยกันลุกขึ้นยืน เพื่อไปให้การ
ต้อนรับ แม้แต่โหวกระบี่ไว่ก็ต้องตะลึง รีบเข้าไปต้อนรับ

ผู้ที่มาคือเยชูหยุนนั่นเอง นางเห็นฟ้ามาถึง พกพาเอาความงดงามที่สุดบรรยาย และความบริสุทธิ์สง่างามที่ยากจะบรรยาย นางมีความงดงามเช่นนี้แหละ ดั่งดอกบัวที่โผล่เหนือน้ำขึ้นมา

แม้ว่าต่างก็นับเป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่เหมือนกัน แต่ความจริงแล้ว เยชูหยุนมีฐานะที่สูงกว่าทุกคนในที่นี้อยู่ครึ่งอันดับ นางเข้าสู่ยุทธภพก่อนเซอะเทียนหวี และไปเจียน ในบรรดาห้าศักดิ์สิทธิ์มีเพียงอ่องเงินเทียนที่เข้าสู่ยุทธภพเกือบจะยุคเดียวกัน

เยชูหยุนที่อยู่ในฐานะเป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่ของแดนชาติทักษิณคนแรกที่ก้าวขึ้นสู่ระดับปราชญ์ ไม่ว่าจะอย่างไร นางอยู่ในตำแหน่งที่เป็นที่เคารพและมีอิทธิพลในสายตาของกลุ่มคนรุ่นใหม่ และทั่วทั้งแดนชาติทักษิณ

เวลานี้ เมื่อเยชูหยุนมาถึง ทุกคนจึงลุกขึ้นยืนให้การต้อนรับ ในบรรดาดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่อยู่ในเหตุการณ์ มีอยู่ไม่น้อยที่เป็นผู้ตามจับเยชูหยุนอยู่ และมีอยู่ไม่น้อยที่เป็นกลุ่มคนชื่นชอบในตัว of เยชูหยุน

โดยเฉพาะเซอะเทียนหวีเมื่อเห็นเยซูหยุนมาถึง เรียกได้ว่ามีความ
กระปรี้กระเปร่ามาก ทำท่าอภายไหล่ผึ่ง แสดงท่าทีที่มั่นใจที่สุด
และสง่างามที่สุดออกมา

“เจ้าสำนักเยสามารถมาร่วมงานสังสรรค์เล็กๆ ของพวกเรา นับว่า
เป็นเกียรติอย่างยิ่ง ในด้านบำเพ็ญตบะเทียนหวียังมีสิ่งที่ไม่เข้าใจ
อีกมาก หวังว่าเจ้าสำนักเยสามารถชี้แนะให้บ้าง” สีหน้าที่มีแต่
รอยยิ้มของเซอะเทียนหวีเดินเข้าไปให้การต้อนรับ

แม้แต่ไปเจี้ยนที่มีชาติกำเนิดมาจากสายสำนักราชันเซียนก็ไม่กล้า
ทำหยัง เดินเข้าไปต้อนรับด้วยตนเองเช่นกัน ยิ้มกล่าวว่า “แม้แต่พี่
เทียนหวียังต้องขอให้เจ้าสำนักเยชี้แนะ นั่นพวกเราคงเป็นได้แค่
นักเรียนที่คอยฟังเท่านั้นแหละ หากนับทักษะผู้ที่อยู่ในงานนี้แล้ว
ต้องยกให้เจ้าสำนักเยเป็นหลัก เจ้าสำนักเยสมควรนั่งตำแหน่ง
ประธาน”

ดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่คนอื่นๆ ก็ทยอยกันเข้าไปต้อนรับ และออก
ปากกล่าวชื่นชมกันไป กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว สามารถพบ
กับเยซูหยุนถือเป็นเรื่องโชคดี โดยเฉพาะพวกผู้บำเพ็ญตบะที่ชื่น
ชมในตัวของเยซูหยุนแล้ว ยิ่งรู้สึกตื่นเต้นดีใจเป็นอย่างยิ่ง และ
เคลิบเคลิ้มกับสิ่งนี้

หลังจากที่เยชูหยุนก้าวขึ้นมาบนแท่นมังกรแล้ว นางพยักหน้าเบาๆ
กล่าวว่า “ท่านทั้งหลายเกรงใจไปแล้ว” กล่าวพลาง นางไม่ได้หยุด
ก้าวเดินแม้เพียงก้าวเดียว เหมือนดั่งเมฆที่ลอยล่องอยู่บนฟ้า
สายน้ำที่ไหลไม่หยุดนิ่ง เพียงชั่วพริบตาเดียวก็ก้าวเดินไปอยู่ข้าง
กายหลี่ซีเย

“ติดพันอยู่กับภารกิจ ทำให้น้องมาสายแล้ว ขอพี่หลี่ไปรดอภัย” เย
ชูหยุนเมื่อก้าวไปอยู่ข้างกายหลี่ซีเย กล่าวน้ำเสียงนุ่มนวล ทุก
อิริยาบถและการพูดการจาของนาง หาใช่เป็นสุดยอดปราชญ์แห่ง
ยุค และก็ไม่ใช่เจ้าสำนักที่อยู่สูงเด่น แต่เป็นเพียงผู้หญิงที่อ่อนโยน
ฉลาดและเปี่ยมด้วยคุณธรรมคนหนึ่ง

“มาก็ดีแล้ว” หลี่ซีเยเพียงพยักหน้าเบาๆ ยังคงก้าวเดินต่อไปถ้า
ขนาดใหญ่ที่ละก้าวๆ รับรู้ถึงจังหวะความเคลื่อนไหวของแท่นมังกร
โดยมีเยชูหยุนที่เคียงข้างไม่ห่าง ติดตามอยู่ข้างกายหลี่ซีเย

เวลานี้ บรรดาดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างมองตา
กันและกัน โดยเฉพาะเซอะเทียนหวินั้นถึงกับยิ้มค้างอยู่ตรงนั้น
บรรยากาศพลันกลับกลายเป็นแปลกประหลาดอย่างยิ่ง

โหวกระบี่ไว้ที่ก่อนหน้านี้ต้องการออกหน้าแทนศิษย์พี่ใหญ่ของ
ตนเอง เวลานี้ก็ไม่กล้ากำเร็บเสิบสาน เมื่ออยู่ต่อหน้าเยซูหยุนแล้ว
เขาก็เป็นได้แค่ผู้เยาว์คนหนึ่งเท่านั้น

ไปเจียนได้แต่อมยิ้มและสายหน้า ภาพนี้ทำให้ยากที่จะคลี่คลายได้
ทุกคนต่างรู้สึกอะอึดอะอมในเวลา

ในบรรดาผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์มีเพียงองค์หญิงจันทรเสี้ยวที่รู้สึก
ยินดีในใจ มันคือภาพที่นางต้องการเห็นมากที่สุด หากหลี่ชียเอเป็น
คู่กับเยซูหยุนจริงล่ะก็ เช่นนั้นแล้ว จะช้าหรือเร็วเซอะเทียนหวีก็ต้อง
ยอมตายใจในเรื่องนี้ นั่นย่อมหมายถึงต่อแต่นี้ไป ระหว่างนาง
และเซอะเทียนหวีคงมีความเป็นไปได้แล้วละ

กล่าวสำหรับองค์หญิงจันทรเสี้ยวแล้ว นอกจากนางแล้ว ไม่มีใคร
เหมาะสมกับเซอะเทียนหวีเท่ากับนางอีกแล้ว พวกเขาต่างมีชาติ
กำเนิดมาจากเผ่ามารโลहितเหมือนกัน ทั้งสองต่างก็เป็นสำนักเจ้า
ลัทธินับว่าเหมาะสมกันอย่างยิ่ง! อีกทั้งยังคบกันมาหลายชั่วคน
ผู้ใหญ่ของทั้งสองสำนักก็คาดหวังให้พวกเขาทั้งสองได้เป็นคู่ครอง
กัน

บรรดาดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่จำนวนไม่น้อยที่อยู่ในเหตุการณ์ ต่าง
จ้องมองกันและกัน โดยเฉพาะผู้ที่หลงรักในตัวเยซูหยุนยิ่งรู้สึกแบบ
สุดที่จะบรรยาย พวกเขากระหังเซอะเทียนหวีต่างเข้าใจว่าเยซูหยุน
จะมาร่วมงานสังสรรค์เล็กๆ ของพวกเขา ไม่นึกเลยว่าเยซูหยุน
ไม่ได้ตั้งใจมางานนี้ของพวกเขาเลย แต่มาเพราะหลี่ชีย่

กล่าวสำหรับบรรดายอดฝีมือกลุ่มคนรุ่นใหม่ผู้หลงรักในตัวของเย
ซูหยุนแล้ว พวกเขารู้สึกไม่สบายใจเป็นยิ่งนัก และรู้สึกไม่สบ
อารมณ์เอาเสียเลย มองหลี่ชีย่เป็นคู่แข่งทางความรักในทันที

เวลานี้ หลี่ชีย่ได้เดินเวียนรอบปากถ้ำมาแล้วหลายรอบ การหมุน
วนแต่ละรอบของเขาเปี่ยมด้วยพลังหวัะ ขณะที่เยซูหยุนและซือหยวน
หยวนเดินตามหลังหลี่ชีย่ โดยเฉพาะเยซูหยุนนั้น เรียกได้ว่า
อ่อนหวานและเอาอกเอาใจยิ่ง

ภาพเช่นนี้ย่อมทำให้เซอะเทียนหวีมองดูแล้วไม่สบอารมณ์อย่างยิ่ง
รู้สึกอิจฉาริษยาจนแทบคลั่ง โดยเฉพาะเมื่อมองเห็นสายตาของเยซู
หยุนที่นุ่มนวลดุจสายน้ำทอดไปยังร่างเงาของหลี่ชีย่แล้ว เขารู้สึก
เหมือนมีหนอนริษยาที่ไซซอนอยู่ภายในใจอย่างนั้น

“แหะ แหะ หรือเจ้าคิดอยากจะได้สมบัติวิเศษอย่างนั้นรึ? ” เซอะ
เทียนหวีเห็นหลี่ชีย่เดินวนถ้ำขนาดใหญ่นั้นรอบแล้วรอบเล่า จึง
กล่าวเยาะเย้ย ลงใจจะทำให้หลี่ชีย่สิ้นค่า และลงใจช่วย

ในเวลานี้ หลี่ชีย่ได้หยุดเดินและจ้องมองดูเซอะเทียนหวี จากนั้น
ยิ้มชนิดหนึ่งกล่าวว่า “แล้วทำไมจะไม่ได้ล่ะ เนินพยัคฆ์บรรลुरुธรรม
แทนมังกรได้สมบัติ! ก็เป็นเรื่องปกติ”

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า...” เซอะเทียนหวีถึงกับหัวเราะก๊ากออกมา กล่าวว่า
“เนินพยัคฆ์บรรลुरुธรรม แทนมังกรได้สมบัติ! มันก็ต้องดูว่าเป็นใคร
เว้นแต่ผู้ปราดเปรื่องเช่นราชันเซียนเท่านั้น มิฉะนั้นแล้ว มันก็แค่
ความฝันของคนปัญญาอ่อนเท่านั้น”

“แหะ ศิษย์พี่ คนบ้าที่ฝันมักจะไม่รู้ตัวเองว่าเป็นคนปัญญาอ่อนที่
กำลังเพื่อฝัน เขานึกว่าตัวเองคือราชันเซียนในอนาคต นึกว่า
ตัวเองคือผู้ปราดเปรื่องจริงๆ ” ในขณะที่ โหวกระบี่ไวย่อมต้อง
เข้าข้างศิษย์พี่ของตนแน่นอน เขาทำเสียงประหลาดกล่าวว่า “แต่
ไม่รู้ตัวหรอกนะว่า สิ่งที่คุณทำไปแค่สร้างความครึกครื้นให้กับผู้คน
เท่านั้น เป็นตัวตลกที่สมบูรณ์แบบ”

ดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่อื่นๆ ที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างคอยดูชมอยู่ข้างๆ พวกเขาไม่ได้รู้จักกับหลี่ชียเอ และไม่ได้เป็นญาติหรือสหาย กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว โดยเฉพาะกับผู้ที่หลงรักในตัวของเธออยู่แล้ว หากเซอะเทียนหวีจะสั่งสอนหลี่ชียเอล่ะก็ มันก็เป็นเรื่องน่ายินดีอย่างยิ่งสำหรับพวกเขาที่ได้เห็น

เย่ชู่หยุนมองดูพวกเขาเซอะเทียนหวีที่หนึ่งแล้วถึงกับต้องขมวดคิ้ว คนบางคนชอบดัดจริตหาเรื่องตายเอง ไม่ว่าจะใครก็ห้ามไม่อยู่

หลี่ชียเอเลิกหนังตาที่หนึ่ง กล่าวน่าเกรงขามว่า “ระวังปากของเจ้าให้ดี หากไม่แล้วตายอย่างไรยังไม่รู้ตัวเลย!”

“อย่างนั้นรี?” โหวกระบี่ไวยังไม่ทันพูดอะไรออกมา เซอะเทียนหวีกล่าวอย่างน่าเกรงขามว่า “ข้ากลับต้องการดูว่าในแดนชาติ ทักษิณนี้มันผู้ใดกล้าข่มขู่สำนักโลหิตพิสุทธิ์ ข้าอยากรู้มากกว่าใคร หน้าไหนกล้าเป็นศัตรูกับสำนักโลหิตพิสุทธิ์ของข้า! การเป็นศัตรูกับโลหิตพิสุทธิ์ของข้ามีเพียงตายสถานเดียว หากรู้จักกาลเทศะล่ะก็ ทางที่ดีมาทางไหนให้กลับไปทางนั้นเสีย!”

ตอนที่ 958 แทนมังกรได้สมบัติ

<https://novel-lucky.com>

ยามคับขันย่อมต้องอาศัยผู้ที่ใกล้ชิดมากที่สุด เซอะเทียนหวีในเวลานี้ก็เช่นกัน หนูนศิษย์น้องของตนอย่างเต็มที่!

“ไม่ ศิษย์พี่ สำนักโลหิตพิสุทธ์ของเราใช่จะเป็นผู้ใหญ่รังเกเด็ก และพวกเราก็ไม่ใช่ประเภทอาศัยอิทธิพลไปรังแกผู้คน” ในเวลานี้ โหวกระบี่ไวยิ้มแต่กล่าวว่า “ศิษย์พี่ ลริงอยู่ข้างเป็นคนปากไม่ค่อยดี แต่ว่านะ ข้าจะพูดความจริง ข้าเพียงต้องการอาศัยคำพูดทำให้คนเขาได้ตื่นจากความฝันเท่านั้น”

เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว โหวกระบี่ไว้องมองหลี่ชีย่ด้วยท่าที่หยิ่งทะนงยิ้มกล่าวว่า “ในเมื่อเจ้าบอกแล้วว่า เนินพยัคฆ์บรรลุธรรม แทนมังกรได้สมบัติ งั้นดีละ หากว่าเจ้าสามารถได้สมบัติจากแทนมังกรนี้ ข้าจะขอขมาต่อเจ้า ไม่สิ คนอย่างข้าทำอะไรต้องให้มันจริงใจสักหน่อย หากว่าเจ้าสามารถได้สมบัติจากแทนมังกรละก็ ข้าจะฆ่าตัวตายตรงนี้ เป็นข้าที่มีตาแต่ไร้แวว ไม่รู้จักผู้เยี่ยมยุทธ”

“ผู้เยี่ยมยุทธที่ว่าในสายตาของพี่กระบี่ไว่ อย่างน้อยก็ควรจะเป็นระดับจักรพรรดิเทพกระบี่มัง” ยอดฝีมือที่อยู่ด้านข้างหัวเราะก๊ากอ

ออกมา กล่าวว่า “สำหรับคนบางคนสามารถยกย่องให้เป็นผู้เยี่ยม
ยุทธได้ด้วยหรือ?”

พลันที่คำพูดนี้กล่าวจบคำ สร้างความครึ่นเครงหัวเราะกันอย่าง
สะใจ กล่าวสำหรับผู้คนส่วนหนึ่งที่อยู่ในเหตุการณ์แล้ว มันคือศัตรู
ร่วมกัน พวกเขาล้วนแล้วแต่มองหลี่ซิเย่เป็นศัตรูทางความรัก

“จั้นหรือ?” หลี่ซิเย่ไม่แสดงความโกรธออกมาแม้แต่น้อย เพียงยิ้ม
แต่มองดูโหวกระบี่ไวกล่าวว่า “เจ้าเป็นคนพูดเองนะ หากเข้าได้
สมบัติ เจ้าจะฆ่าตัวตายจริงหรือ?”

“ฮ่า ฮ่า ความเพ้อฝันของคนปัญญาอ่อน” แม้แต่เซอะเทียนหวี่ก็
หัวเราะก๊ากออกมา มองดูหลี่ซิเย่อย่างดูแคลนว่า “เจ้าคิดว่าตัวเอง
เป็นใครริ เป็นราชันเซียนหรือ? เนินพยัคฆ์บรรลุธรรม แทนมังกร
ได้สมบัติ สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่มนุษย์ปุถุชนอย่างเจ้าสามารถบรรลุได้
ด้วยหรือ? ตามบันทึก และตำนานก็มีเพียงราชันเซียนองค์เดียว
เท่านั้นที่เคยได้สมบัติจากที่นี่ อาศัยเจ้านะหรือ? ยังไม่มีคุณสมบัติ
เพียงพอ!”

“แหะ ศิษย์พี มีปัญญาอ่อนบางคนที่ชอบเพ้อฝันก็ปล่อยให้เขาฝัน
ต่อไปเถอะ พวกเราอยากรู้กันว่าเขาจะสามารถได้สมบัติวิเศษอะไร

มา อย่าเอาก้อนหินก้อนหนึ่งมาเป็นสมบัติก็แล้วกัน” โหวกระบี่ไวยะเย้ยว่า “งั้นเจ้าก็เร็วๆ หนอยก็แล้วกัน ข้าจะได้รอกษาตัวตายนะเนี่ย”

หลี่ซิเย่หัวเราะออกมา กล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า “ในเมื่อมีคนอยากจจะรีบตาย แล้วข้ายังจะพูดอะไรได้อีกล่ะ?”

ผู้คนจำนวนมากที่อยู่ในเหตุการณ์เมื่อเห็นหลี่ซิเย่มีความมั่นใจถึงเพียงนี้ พวกเขาไม่เชื่อในเรื่งนี้เลยแล้ว มีคนกล่าวเยาะเย้ยว่า “แทนมังกรได้สมบัติ เขาคิดว่าตัวเองเป็นใคร แหะ แหะ ถ้าหากแม้แต่เขายังสามารถได้สมบัติจากแทนมังกรล่ะก็ สมบัติทั้งหมดภายใต้แทนมังกรแห่งนี้ล้วนแล้วแต่เป็นของข้าแล้วล่ะ”

“พีไม่รู้หรือว่า มีบางคนมันก็ปัญญาอ่อนเพื่อผันแบบนี้แหละ เมื่อได้รับการโปรดปรานสักหนอย ก็คิดว่าไม่มีสิ่งใดที่ตัวเองทำไม่ได้ มั่นใจจนเลยเถิด ความจริงแล้วยังคงเป็นเพียงตัวตลกเท่านั้น” ยอดฝีมือกลุ่มคนรุ่นใหม่อีกคนกล่าวเยาะเย้ยขึ้นมา เขาเป็นคนที่รู้สึกริษยามากเป็นพิเศษที่เห็นหลี่ซิเย่ได้รับความโปรดปรานจากเยชุน!

“ช้าก่อน!” ขณะที่หลี่ชียเอากำลังจะลงมือ เซอะเทียนหวีได้เรียกหลี่ชียเอเอาไว้

“ทำไม มีปัญหาอย่างนั้นรี? ” หลี่ชียเอเพียงมองดูเซอะเทียนหวีแวบหนึ่ง

เซอะเทียนหวีกล่าวน่าเกรงขามว่า “ศิษย์น้องของข้าใจตรงปากเร็ว ถ้าหากเจ้าได้สมบัติแล้วเขาฆ่าตัวตาย แล้วหากเจ้าไม่ได้สมบัติละ เจ้าควรทำอย่างไร? แหะไม่สามารถปล่อยให้ชีวิตศิษย์น้องของข้าต้องสังเวยอย่างง่ายดายเพียงเพราะค่าๆ เดียวของเจ้า”

“พูดแบบนี้แสดงว่าเจ้าคงมีความคิดอะไรละสิ” หลี่ชียเอจ้องมองเซอะเทียนหวีและยิ้มกล่าวออกมา

อย่างว่า ศิษย์พี่ศิษย์น้องใจตรงกัน โหวกระบี่ไวย่อมรู้ว่าศิษย์พี่ของตนต้องการอะไร เขาจึงกล่าวน่าเกรงขามว่า “ชีวิตของข้ามีค่ามากกว่าเจ้าร้อยชีวิต แต่ทว่า สิ่งที่ข้าได้พูดออกไปแล้วก็เปรียบเสมือนน้ำที่ถูกสาดออกไป ยังคงมีผลอยู่ แต่ว่า หากเจ้าไม่ได้สมบัติมาละก็ เจ้าก็จัดการตนเองก็แล้วกัน หากให้ข้าจัดการกับเจ้าด้วยมือของข้าเอง เกรงว่าเจ้าจะตายยิ่งกว่าอยู่! ”

พี่น้องร่วมใน กล่าวสำหรับโหวกระบี่ไว้แล้ว อาศัยโอกาสที่หาได้ ยากยิ่งนี้จัดการกับหลี่ชี่เยเสีย เท่ากับเป็นการขจัดศัตรูทางความรักของศิษย์พี่ไปได้ อีกทั้งเป็นการกำจัดหลี่ชี่เยอย่างสมเหตุสมผล ต่อให้เยชูหยุนคิดปกป้องเขา เกรงว่าคงทำให้สถานะของหลี่ชี่เยในใจของเยชูหยุนต้องลดลงไปหลายชั้นทีเดียว

หลี่ชี่เยมองดูโหวกระบี่ไว้ จากนั้นก็จ้องมองดูเซอะเทียนหวี ยิ้มชนิดหนึ่ง กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “ทำไมจะไม่ได้ ในเมื่อพวกเจ้าต้องการชีวิตของข้า ข้าขอพนันกับพวกเจ้าก็แล้วกัน”

การที่หลี่ชี่เยตอบตกลงอย่างง่ายดาย ทำให้เซอะเทียนหวีและโหวกระบี่ไว้แทบไม่อยากจะเชื่อ ส่วนคนอื่นๆ ที่อยู่เหตุการณ์ต่างมองหน้ากันและกัน เจ้าหนูคนนี้ช่างมั่นใจตนเองอย่างไม่ดูตาม้าตาเรือเลยนะ เป็นความเชื่อมั่นในตนเองที่ล้นเกินไปนะเนี่ย

“แหะ รอดูเขาจัดการตนเองก็แล้วกัน” ยอดฝีมือเผ่ามารโลहितยิ้มเยาะ และกล่าวด้วยน้ำเสียงประหลาด

“ดาวรุ่งจำนวนเท่าไรกันที่ไม่ได้อะไรเลย อย่างว่าแต่ตัวเขาที่เป็นเพียงมนุษย์ปุถุชนธรรมดาเท่านั้น” บางคนถึงแม้ไม่ได้ประสังค์ร้าย

ต่อหลี่ซีเย แต่เมื่อเห็นหลี่ซีเยมั่นใจในตนเองถึงเพียงนี้ ต้องสายหน้าเบาๆ

ก็ปีมาแล้ว ดาวรุ่งที่มีฝีมือปราดเปรื่องน่าทึ่งจำนวนเท่าไร จักรพรรดิเทพที่ไร้ผู้ต่อกรจำนวนเท่าไรก็เคยทดลองดูกันแล้ว แต่ทว่า ทั้งหมดล้วนแล้วแต่กลับบ้านมือเปล่า มาถึงวันนี้ เนินพยัคฆ์บรรลุธรรม แทนมังกรได้สมบัติ สำหรับผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนมันเป็นเพียงตำนานเรื่องหนึ่งเท่านั้น

หลี่ซีเยไม่สนใจพวกเขา ก้าวเดินวนไปรอบๆ ถ้าขนาดใหญ่ทีละก้าวๆ อีกทั้งทิศทางการก้าวเดินในครั้งนี่ของเขาตรงกันข้ามกับเมื่อสักครู่ ทุกย่างก้าวของเขาล้วนแล้วแต่เป็นจังหวะที่บอกไม่ถูก จากการที่เขาวิ่งเดินยิ่งเร็ว จังหวะการเต้นของหัวใจของเขาเริ่มประสานเข้ากับจังหวะแห่งฟ้าดิน จนในที่สุด จังหวะการเต้นของทั้งคู่ก็เต้นจังหวะเดียวกันขึ้นมา

แรกเริ่มเดิมที เยชูหยุนมองไม่เห็นถึงเส้นสนกลในอะไร แต่ทว่าหลังจากที่หลี่ซีเยก้าวเดินไปแล้วหนึ่งรอบ นางได้กระตุกที่หนังตาที่หนึ่ง รู้สึกบางอย่างที่แตกต่างกัน แต่ทว่า ไม่ว่าเขาจะดูอย่างไรก็ตาม ก็ไม่สามารถรู้ถึงความลึกลับของจังหวะเป็นเช่นใด

ความจริงแล้ว ก่อนหน้านั้น ชื่อหยวนหยวนได้เฝ้าดูสิ่งนี้มานานแล้ว นางที่สามารถเรียนรู้เคล็ดวิชาด้วยตนเอง ได้ทำการศึกษามานานขนาดนี้ก็ยังไม่ออกถึงความลึกลับพิสดารที่ซ่อนอยู่ภายในเวลานี้เยซูหยุนเพิ่งจะได้เห็นไม่นาน นางยอมไม่สามารถมองออกถึงความลึกลับพิสดารได้อยู่แล้ว

หลี่ซีเยเดินวนทวนเข็มนาฬิกาไปรอบๆ ถ้าขนาดใหญ่ขึ้น และก้าวเดินเร็วขึ้นๆ เรื่อยๆ จังหวะการก้าวย่างของเขายังมีความพิสดารมากยิ่งขึ้น นานาที่นี้ การเต้นของหัวใจของเขาไม่ได้เข้ากับจังหวะการเต้นของฟ้าดินอีกต่อไป แต่เป็นจังหวะการเต้นของหัวใจของเขาที่น่าพาจังหวะการเต้นของฟ้าดิน

ไม่ว่าจะเป็นเนินพยัคฆ์แทนมังกร หรือเขาสยบมังกรก็ดี ความลับที่ซ่อนอยู่ภายในมีเพียงหลี่ซีเยเท่านั้นที่เข้าใจ คิดจะเปิดชุมทรัพย์ที่ไม่มีใครรู้นี้ออกมา จำเป็นต้องนำพาจังหวะการเต้นของฟ้าดินแห่งนี้ ให้จังหวะการเต้นของฟ้าดินเต้นตามเจ้า มีเพียงวิธีนี้วิธีเดียวเท่านั้นที่สามารถเปิดชุมทรัพย์ใต้พื้นดินออกมาได้!

“แทนมังกรได้สมบัติ ต้องอาศัยวาสนา ต่อให้เจ้าหมุนไปหนึ่งหมื่นรอบก็ไร้ประโยชน์” เซอะเทียนหวียิ้มเยาะออกมา

โหวกระบี่ไวก่ล่าวนำเกรงขามว่า “ศิษย์พี่ คนเขากำลังดึงเวลาให้
เนิ่นนานออกไป แหะ ต่อให้เขาเดินวนเป็นหมื่นรอบก็ไม่มีปัญหา
สรุปก็คือ ไม่ว่าเขาจะเดินวนกี่รอบก็ตาม ก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลง
ชะตาชีวิตที่พ่ายแพ้อย่างราบคาบของเขา รอให้เขาเหนื่อยแล้ว
ค่อยเอาชีวิตของมัน...”

“เปิด...” โหวกระบี่ไวก่พูดยังไม่ทันจบคำ พลันบังเกิดเสียงตวาด
ของหลี่ชี่เย่ดั่งขึ้น ไม่มีใครมองเห็นได้อย่างชัดเจนว่าเกิดอะไรขึ้น
ทันใดนั้นเนินพยัคฆ์แทนมังกรถึงกับสั่นไหวขึ้นมา คล้ายดั่ง
แผ่นดินไหว

“ตูม...” เสียงดังตูมตามดั่งขึ้น ทันใดนั้น ประกายสีทองพวยพุ่ง
ขึ้นมา ประกายสีทองที่ไร้สิ้นสุดได้พวยพุ่งขึ้นมาเหมือนดั่งน้ำพุ
ออกมาจากถ้ำขนาดใหญ่ นั่น คล้ายภูเขาไฟระเบิดที่มีความรุนแรง
มาก

การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ทำเอาผู้คนที่อยู่บนแทน
มังกรตะลึงงัน ภายในเมืองศักดิ์สิทธิ์เองก็มีผู้คนจำนวนมากที่รู้สึก
ตระหนกตกใจ นาที่นี้ ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยต่างจ้องมองไปที่แทน
มังกร

“หรือว่ามีใครได้สมบัติจากแท่นมังกรอย่างนั้นหรือ” ภายในเมือง ศักดิ์สิทธิ์ มีรูนอาวุโสที่ได้เห็นภาพนี้แล้ว ถึงกับตกใจอย่างมาก และต้องพิมพ์ออกมา

บนแท่นมังกร ทุกคนกำลังหวั่นไหว ครั้นประกายสีทองที่พวยพุ่ง ออกมาดั่งน้ำพุได้จางหายไปนั้น ในมือของหลี่ชีย่ได้คว้าสมบัติ วิเศษเอาไว้ชิ้นหนึ่ง ท่ามกลางการพวยพุ่งของประกายสีทอง เขาได้ อาศัยความไวที่สุดบรรยายคว้าของวิเศษที่บินขึ้นมาจากใต้พื้นดิน เอาไว้

ของวิเศษชิ้นนี้ดูเหมือนเป็นมังกรทองตัวเล็กๆ มีประกายสีทองที่หึ่ง ตัวลงมาจากตัวของมัน คล้ายกิ่งต้นหลิวอย่างนั้น เปี่ยมด้วยความมีชีวิตชีวา

ทุกคนยังไม่ทันมองเห็นลักษณะของสมบัติวิเศษนี้ได้อย่างชัดเจน ว่ามันคืออะไร หลี่ชีย่ได้จัดการหยิบกล่องวิเศษออกมา แล้วบรรจุ เก็บมันเอาไว้ภายในกล่องวิเศษนั้น

หลังจากที่หลี่ชีย่ได้เก็บสมบัติวิเศษนั้นเรียบร้อยแล้ว ยิ้มอย่างเฉยเมยออกมา ภายใต้พื้นดินแห่งนี้ได้เก็บซ่อนของดีเอาไว้มากมาย เหลือเกิน ครานั้นอเวจีต้องการริดพื้นที่แห่งนี้ให้แห้งแต่ก็ทำไม่

สำเร็จ กระทั่งราชันเซียนเทียนถูเข้าไปด้วยตนเอง ก็ไม่สามารถ
หยิบฉวยเอาไปได้หมด ยิ่งไม่ต้องพูดถึงคนอื่นอีกเลย

ที่ทำให้หลี่ชี่เยารู้สึกเสียใจนิดหนึ่งก็คือ การเปิดชุมทรัพย์ใต้ดิน
บริเวณนี้ ทุกครั้งก็จะมีของวิเศษเพียงชั้นเดียวเท่านั้นที่หนีออกมา
คิดจะให้ได้เพิ่มอีกชั้นหนึ่งก็ไม่ได้

ในเวลานี้ ท้าหั่งแท่นมังกรเงียบส่งจนถึงขีดสุด กระทั่งมีผู้คน
จำนวนมากที่อ้าปากค้าง เป็นการสร้างความหวั่นไหวให้กับพวก
เขาอย่างยิ่ง

หลังจากผ่านไปเป็นเวลานาน มีคนที่ร่างสั่นเทิ้มและได้สติกลับมา
รู้สึกใจหายใจคว่ำ จนกระทั่งนาทีนี้ พวกเขายังไม่อยากจะเชื่อ
สายตาตนเอง มันเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อจริงๆ

“นี่ นี่ นี่มันไม่น่าเป็นไปได้” ยอดฝีมือกลุ่มคนรุ่นใหม่พิมพ์่าออกมา
ถึงแม้จะเห็นด้วยตาตนเอง แต่พวกเขาก็ยังยากที่จะเชื่อ ดาวรุ่งที่มี
ความปราดเปรื่องน่าทึ่งจำนวนเท่าไรที่เคยบรรลุอยู่ที่ตรงนี้ อ่อง
เทพจำนวนเท่าไรที่ทำการทดลองอยู่ตรงนี้ แต่ก็ไม่เคยมีใครได้
สมบัติเลย

สำหรับชนรุ่นหลังมานี้ เนินพยัคฆ์บรรลุธรรม แทนมังกรได้สมบัติ เป็นเพียงคำกล่าวในตำนานเท่านั้นเอง แต่ทว่า มาวันนี้ เรื่องราว ดังกล่าวกลับเกิดขึ้นมาจริงๆ ตำนานอยู่ตรงหน้าทุกคนนี่เอง แล้ว จะไม่ทำให้ผู้คนต้องตกใจได้อย่างไร

ตำนานเป็นเรื่องจริง ราชันเซียนเสวี่สี่เคยได้สมบัติที่สุดยอดมาก จากที่นี่ไปขึ้นหนึ่งจริงๆ " ไปเจี้ยนที่มีชาติกำเนิดมาจากฝ่ามือใหญ่ หอโบราณเมื่อตื่นจากตะลึง ต้องพึมพำออกมา

สีหน้าของโหวกระบี่ไฉและเซอะเทียนหวีทั้งสองคนในเวลานี้เดี่ยว แดงเดี่ยวขาวสลับกันไป พวกเขาคิดจะเอาชีวิตหลี่ชียเอ แต่กลับ กลายเป็นว่าถูกหลี่ชียเอตบเข้าให้ที่โอบหน้าอย่างแรง

ข้าจำได้ว่า มีใครบางคนต้องการมอบชีวิตสุนัขของเขาออกมา" หลังจากหลี่ชียเอได้เก็บกล่องวิเศษเรียบร้อยแล้ว จึงมองดูโหว กระบี่ไฉด้วยท่าทีเหนียวหนาย

เวลานี้ โหวกระบี่ไฉยืนตัวแข็งอย่างตรงนั้น นาทีนี้เขาเหมือนขี้อยู่ บนหลังเสือ ขึ้นก็ไม่ได้ลงก็ไม่ได้ อึดอัดจนวางตัวไม่ถูก จะให้เขา ปลิดชีพตัวเองริเขาทำไม่ได้ มีใครบ้างที่ไม่รักชีวิตตัวเอง

แต่ทว่า หากเขาบิดพลิ้วล่ะก็ เท่ากับชื่อเสียงที่สั่งสมมาชั่วชีวิตต้อง
มลายสิ้น จากนี้ไปเกรงว่าคงยากที่จะมีที่ยืนในแดนชาดหักษินอีก
ต่อไป

Novel-Lucky

ตอนที่ 959 กระบี่ไฉของโหวกระบี่ไฉ

<https://novel-lucky.com>

สีหน้าของโหวกระบี่ไฉในเวลานี้ดูไม่จืดเลยจริงๆ เขายืนอยู่ตรงจุดนั้นไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรต่อไป ผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างจ้องมองไปที่ตัวของเขา

แม้ว่าเซอะเทียนหวีต้องการช่วยเหลือศิษย์น้องของตนมาก แต่ในเวลานี้เขาเองก็ไม่มีแผนการที่ดีแต่อย่างไร

ภายใต้สายตาคำนวนมากที่จ้องมองมา โหวกระบี่ไฉยอมไม่สามารถยกเลิกคำพูดที่ตนได้กล่าวเอาไว้ก่อนหน้านี้ มิฉะนั้นแล้ว ก็ จะสูญเสียความน่าเชื่อถือ และเป็นที่ยุแค้นของผู้อื่นในอนาคต

ในที่สุดโหวกระบี่ไฉตัดสินใจเด็ดขาดกัดฟันเดินเข้าหาหลี่ซีเยอย่างช้าๆ ยืนอยู่ห่างจากหลี่ซีเยไม่กี่ก้าว กล่าวอย่างจริงจังว่า "ชีวิตข้าอยู่ตรงนี้ เจ้ามีปัญญาก็เข้ามาเอาไป!"

"ทำไม กลับคำแล้วรี? ไม่ต้องการปลิดชีพตนเองแล้ว!" หลี่ซีเยหัวเราะออกมาและจ้องมองไปที่โหวกระบี่ไฉ

โหวกระบี่ไวกล่าวน่าเกรงขามว่า “ผู้เป็นอ๋องยอมมีวิธีการตายเฉก
เช่นอ๋อง การฆ่าตัวตายเป็นการลบหลู่วิญญาณของเผ่ามารโลหิต!
แน่จริงก็มาฆ่าข้า ขอเพียงเจ้าสามารถเอาชีวิตของข้าไป ชีวิตของ
ข้าก็จะเป็นของเจ้า! ”

โหวกระบี่ไวกไม่ต้องการฆ่าตัวตาย ดังนั้น เขาลังตัดสินใจเด็ดขาด
คิดหาแผนการเช่นนี้ออกมา โดยให้หลี่ซีเยเป็นผู้มาเอาชีวิตของ
เขาแทน

“ไรร้ายอายุ...” เย่ซูหยุนมองหน้าโหวกระบี่ไวกอย่างเข้ยหยัน

หน้าของโหวกระบี่ไวกเดี๋ยวดั่งเดี๋ยวขาว แต่เขาแสร้งทำเป็นไม่ได้
ยินคำพูดของเย่ซูหยุน กล่าวสำหรับเขาแล้ว ชีวิตของเขานั้นมีค่า
มากมายเหลือเกิน

“เจ้าสำนักเย่ ตามคำกล่าวของสำนักโลหิตพิสุทธ์ของเรา การฆ่า
ตัวตายเป็นการไม่รักชีวิตของตน ต่อให้ตกรราก็ต้องถูกฎวิญญาณ
บรรพบุรุษทอดทิ้ง สำนักโลหิตพิสุทธ์ของเรามีแต่ผู้ที่ตายในสนาม
รบ “ไม่มีผู้ที่ไม่สู้คน” เซอะเทียนหวีรีบพูดแทนศิษย์น้องของตนเอง

เยชูหยุนเพียงมองหน้าเซอะเทียนหรืออย่างเยือกเย็นทีหนึ่ง ไม่ได้
กล่าวสิ่งใดออกมา

“เข้ามา ข้าจะไม่ลงมือ แล้วแต่เจ้าจะโหมตี ขอเพียงเจ้ามี
ความสามารถ ก็เอาชีวิตของข้าไปได้เลย” โหวกระบี่ไวกกล่าวด้วย
เสียงอันดังต่อหลี่ซีเย

คำพูดของโหวกระบี่ไวกทำให้ผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างมองตากันและ
กัน ฟังจากคำพูดเหมือนว่าโหวกระบี่ไวกเป็นผู้ที่เปิดเผย
ตรงไปตรงมา แต่ทว่า ขอเพียงคนๆ นั้นมีประสบการณ์นิดหนึ่งก็จะ
ดูออกว่า หลี่ซีเยที่อยู่ตรงหน้าแทบไม่ต่างอะไรกับมนุษย์ปุถุชน
ธรรมดา ต่อให้มีการฝึกยุทธมา เกรงว่าทักษะคงไม่แข็งแกร่งสัก
เท่าไร

ในขณะที่โหวกระบี่ไวกเป็นยอดฝีมือกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่มีชื่อเสียงใน
แดนชาดทักษิณ เขามีความเร็วที่ว่องไวมาก อาศัยทักษะของเขา
ต่อให้ไม่ลงมือ ปล่อยให้หลี่ซีเยโหมตีได้ตามใจชอบก็ไม่น่าเป็นไป
ได้ที่จะเอาชีวิตของเขาไปได้

การที่โหวกระบี่ไวยำทำเช่นนี้ก็แค่แสดงให้เห็นถึงความเป็นคน
เปิดเผยตรงไปตรงมาเท่านั้น แต่เขาได้คิดคำนวณเอาไว้แล้วว่าหลี
ชีเย่ไม่สามารถสังหารเขาได้อยู่แล้ว

หลีชีเย่มองหน้าเขาแวบหนึ่ง เผยให้เห็นถึงรอยยิ้มออกมา กล่าวว่า
“พูดไปพูดมา สุดท้ายแล้วก็คือไม่อยากตาย

เอาเถอะ คนอย่างข้ากลับชมชอบทำลายความฝันของคนอื่น
ชมชอบการทำลายความหวังของคนอื่น เจ้าไม่อยากตาย ข้ากลับ
ต้องการให้เจ้าตายให้ได้ อีกทั้งยังต้องตายอย่างสิ้นหวังอีกด้วย!”

“ในเมื่อเจ้ามีฉายาว่าโหวกระบี่ไวยำ ย่อมหมายความว่าเจ้าออกกระบี่
ได้ไวมาก งั้นดีล่ะ” หลีชีเย่เผยให้เห็นถึงรอยยิ้ม กล่าวว่า “ข้าจะยืน
อยู่ต่อหน้าเจ้า ให้เจ้าได้ลงมือก่อน ถ้าหากกระบี่ของเจ้าไวกว่าข้า
ล่ะก็ เจ้าเป็นฝ่ายชนะ เจ้าไม่เพียงเก็บชีวิตของเจ้ากลับคืนไปได้ ยัง
เอาชีวิตของข้าไปได้ด้วย”

ครั้นเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว รอยยิ้มของหลีชีเย่ก็เหมือนระลอกคลื่นที่
กระจายแผ่ขยายเป็นวงออกไป รอยยิ้มนั้นดูมีความสุข เป็นรอยยิ้ม
ที่นุ่มนวลยิ่งนัก

คนอื่นอาจมองไม่รู้ถึงรอยยิ้มเช่นนี้ของหลี่ชียเอ แต่ทว่า เย่ชู่หยุนกลับรับรู้ นางสามารถเข้าใจได้ว่า เมื่อใดที่หลี่ชียเอเผยให้เห็นรอยยิ้มเช่นนี้ออกมา นั้นหมายถึงความตาย เหมือนเป็นรอยยิ้มของเทพแห่งความตายอย่างนั้น

ในสายตาของเย่ชู่หยุนมองว่า เมื่อหลี่ชียเอเผยให้เห็นถึงรอยยิ้มเช่นนี้แล้ว ไม่ว่าจะคนผู้นั้นจะเป็นใครก็ต้องตายอย่างไม่ต้องสงสัย ไม่ว่าจะใครจะมาช่วยก็ยังคงต้องตายอยู่ดี!

พลันที่หลี่ชียเอกล่าวคำเช่นนี้ออกมา ผู้คนจำนวนมากบนแท่นมังกรต่างมองหน้าหลี่ชียเอรู้สึกว่ามันไม่น่าเป็นไปได้ นี่อาจเป็นคำพูดที่บ้าบิ่นที่สุดเท่าที่พวกเขาได้เคยได้ยินมา พวกเขาแทบไม่อยากจะเชื่อหูของตัวเอง

ทุกคนต่างรู้ว่า ถึงแม้โหวกระบี่ไฉจะมีทักษะไม่เท่าศิษย์พีเชอะเทียนหวี แต่ทว่า หากพูดถึงเรื่องความเร็ว ต่อให้เป็นเชอะเทียนหวี ศิษย์พีของเขาก็ไม่แน่ว่าจะไวกว่าเขา

เวลานี้หลี่ชียเอกลับท้าแข่งความเร็วกับโหวกระบี่ไฉ มันบ้าไปแล้ว หลายคนจ้องมองดูหลี่ชียเออย่างไม่น่าเชื่อ รู้สึกว่าเจ้าหมอนี้หากไม่ใช่คนสติไม่ดีก็ต้องเป็นเสือซ่อนเล็บคนหนึ่ง

แต่ทว่า พวกเขาไม่เชื่อว่า หลีซียะที่ไม่ว่าจะดูอย่างไรก็เป็นมนุษย์ ปุถุชนคนหนึ่ง จะเป็นประเภทเสือซ่อนเล็บได้อย่างไรกัน!

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า...” เวลาที่ โหวกระบี่ไวยิ่งกับหัวเราะก๊ากออกมา จ้องมองไปที่หลีซียะ สายตาของเขาก็มองเหมือนกับคนอื่น ๆ เหมือนกำลังจ้องมองคนสติไม่ดีคนหนึ่งอย่างนั้น หัวเราะออกมาอย่างเต็มที่กล่าวว่า “ดี ดี ดี วันนี้แม้แต่ผู้เยาว์คนหนึ่งก็ยังดูแคลนข้านี้ล่ะ เว้ย เอาเถอะ ในเมื่อเจ้ามีความมั่นใจเช่นนี้ข้าจะพูดอะไรได้อีก เคารพมิสู้ปฏิบัติตามแล้ว!”

ครั้นกล่าวถึงตรงนี้ ตาทั้งสองของโหวกระบี่ไวยสองประกายนากลัวออกมา จ้องมองไปที่หลีซียะว่า “หากแม้กระบี่ของข้ายังเร็วไม่เท่ากับเจ้า ข้ายอมไม่มีอะไรจะพูด ไม่จำเป็นต้องให้เจ้าลงมือ ข้าจะกระโดดลงไปในถ้ำขนาดใหญ่แน่นอน!”

ในเวลานี้ เซอะเทียนหวิก็เผยให้เห็นถึงรอยยิ้มที่น่าเกรงขามออกมา ก่อนหน้านั้นโหวกระบี่ไวยยังอยู่ในสภาพที่ซื่ออยู่บนหลังเสือ ขึ้นก็ไม่ได้ ลงก็ไม่ได้ เวลาที่กลับกลายเป็นว่าหลีซียะนะโง่งนกระทั่งแก้สถานการณ์คับขันให้กับโหวกระบี่ไวยแล้วยังไม่พอ ยังมารนหาที่ตายเองอีกด้วย

แข่งด้านความไวกับศิษย์น้องของเขาอย่างนั้นรี? เซอะเทียนหวียิ้ม
น่าครั้นคร้าม การที่หลี่ชียเอรหนาที่ตายเอง เป็นสุดยอดปรารถนา
ของเขาอยู่แล้ว

องค์หญิงจันทรเสี้ยวจ้องมองหลี่ชียเอด้วยท่าที่เหมือนกำลังมองดูคน
สติไม่ได้อยู่เช่นกัน เจ้าหนูนี้คงไม่ใช่เสียสติไปแล้วสิ ถึงกับทำ
ประลองความเร็วกับโหวกระบี่ไว แน่นอน องค์หญิงจันทรเสี้ยวยอม
ไม่ต้องการให้หลี่ชียเอต้องตาย แต่ทว่า เวลานี้นางไม่เหมาะที่จะพูด
อะไรออกมา เพราะจะสร้างความไม่พอใจให้กับเซอะเทียนหวีได้

ในบรรดาผู้คนทั้งหมด มีเพียงไปเจี้ยนที่มองดูเหตุการณ์อย่าง
เฉียบๆ เขามองดูอย่างจริงจัง เหมือนดั่งต้องการจัดการเปลี่ยนแปลง
ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างนั้น.

“ไม่รู้ว่เมื่อถึงเวลานั้นแล้ว เจ้าจะมีปัญญาลุกขึ้นมาแล้วกระโดดลง
ไปหรือไม่นะสิ” หลี่ชียเอยิ้มและก้าวเดินไปอยู่ตรงหน้าโหวกระบี่ไว
กล่าวว่า “ลงมือเถอะ หวังว่กระบี่ของเจ้าจะไวเหมือนดั่งฉาษาของ
เจ้า”

สีหน้าของโหวกระบี่ไวดูปั่นยากสุดๆ เมื่อถูกหลี่ชีย่ดูถูกขนาดนั้น หากเป็นเยชู่หยุนที่เป็นระดับปราชญ์ที่ถูกดูถูก เขาจะรับได้ แต่กับหลี่ชีย่ที่เป็นเพียงผู้เยาว์ที่ไร้ชื่อไร้เสียงคนหนึ่งถึงกับดูแคลนเขาเพียงนี้ ทำให้ในใจของเขาแทบคลั่ง อยากจะฉีกหลี่ชีย่ให้เป็นชิ้นๆ

“แกร็งค์...” โหวกระบี่ไวด่อยๆ ซักกระบี่ทวนของตนออกจากฝักอย่างช้าๆ ให้ตัวกระบี่เสียดสีกับฝัก บังเกิดเสียงดังกังวานไม่ขาดสายออกมา

หลังจากกระบี่ได้ออกจากฝักแล้ว โหวกระบี่ไวด้องมองหลี่ชีย่ด้วยท่าทีน่าเกรงขาม กล่าวอย่างครั้นคร้ามว่า “เจ้าได้เตรียมตัวพร้อมแล้วยัง เมื่อข้าลงมือ เกรงว่าเจ้าจะไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตายอย่างไร”

“หรือว่ากระบี่ของเจ้าก็เป็นเหมือนตั้งเจ้าที่อึดอาดยืดอาดอย่างนี้หรือกรี้?” หลี่ชีย่กล่าวด้วยท่าทีที่เหนียวหนายโดยไม่คิดจะมองหน้าเขาด้วยซ้ำ

สีหน้าของโหวกระบี่ไวดูปลี่ยนแปรเปลี่ยนไป ทันใดนั้น ตาทั้งสองส่งประกายเยือกเย็นออกมา โดยที่ตาทั้งสองของเขาจ้องมองหลี่ชีย่

อย่างไม่กระพริบ เหมือนได้ทำการล็อกเป้าเอาไว้และสามารถจับทุก
ความเคลื่อนไหวของหลี่ชียเอ่ได้ในบัดดล

ถึงแม้ว่าโหวกระบี่ไฉจะไม่มองหลี่ชียเอ่อยู่ในสายตา แต่ จะอย่างไร
เสียเขาก็มีชาติกำเนิดมาจากสำนักเจ้าลัทธิ เมื่อเผชิญหน้ากับศัตรู
ทุกครั้ง เขาก็จะทำการล็อกจับทุกความเคลื่อนไหวของศัตรูเอาไว้
ทันที เพื่อโจมตีและสังหารศัตรูในกระบวนท่าเดียว

เวลานี้ คนอื่นๆ ในเหตุการณ์ต่างกลั่นลมหายใจเอาไว้ ชื่อเสียง
ของโหวกระบี่ไฉดังกระฉ่อน ความรวดเร็วในการออกกระบี่ของเขา
หลายคนที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างเคยเห็นกับตามาแล้ว กระบี่ออก
จากฝักต้องได้เห็นเลือด และบ่อยครั้งที่อาศัยหนึ่งกระบี่ปลิดชีพ
ศัตรู

บังเกิดประกายเยือกเย็นแวบหนึ่ง ในเสี้ยววินาทีนี้เอง โหวกระบี่ไฉ
ได้ลงมือแล้ว กระบี่นี้เร็วมากชนิดเรียกว่าไล่จับติดแสงและสายฟ้า
แลบ รวดเร็วจนมองไม่ทันว่าโหวกระบี่ไฉออกกระบี่อย่างไรพุ่งเป้า
ไปที่คอหอยของหลี่ชียเอ่!

ในเสี้ยววินาทีนี้เอง ทุกคนรู้สึกหัวใจเต้นตุบตุบที่หนึ่ง ด้วยความเร็ว
ของหนึ่งกระบี่เช่นนี้ หากเป็นพวกเขาก็คงไม่อาจหลบหลีกไปได้

ทันใดนั้น เหมือนเวลาถูกสะกดให้หยุดลง เหมือนภาพๆ นั้นได้ค้างคาอยู่อย่างนั้น ทุกคนล้องมองตาค้าง มองดูภาพตรงหน้าอย่างไม่เชื่อในสายตา

เวลานี้ ตัวกระบี่ของโหวกระบี่ไวกุ๊กนี้ทั้งสองคืบเอาไว้ แลดูเหมือนงายตายสบายๆ แต่ทว่า โหวกระบี่ไวกลับไม่สามารถชักกระบี่ของตนกลับมาได้ เหมือนดั่งตัวกระบี่ถูกภูเขาค้ำให้ชักกดทับเอาไว้อย่างนั้น

ทุกคนต่างได้เห็นโหวกระบี่ไวกอกกระบี่ แต่ ไม่มีใครมองเห็นหลี่ชีย่ลงมือ ไม่มีใครมองเห็นได้อย่างชัดเจนว่า หลี่ชีย่ไปคืบหนีบกระบี่ของโหวกระบี่ไวกได้อย่างไร

เย่ชู่หยุนได้แต่ส่ายหน้า เรื่องนี้เป็นเรื่องที่อยู่ในความคาดคิดอยู่แล้ว ด้วยมาตรฐานเช่นนี้ของโหวกระบี่ไวก ในสายตาของหลี่ชีย่มันก็ไม่ต่างอะไรกับมดปลวก หวนนึกไปถึงอดีต ยามที่อยู่หอวิถีฟ้า่นั้น ลำพังตัวเขาเพียงคนเดียวก็สามารถสังหารระดับบรรพบุรุษไปได้มากมาย แลโหวกระบี่ไวกคนเดียวเท่านั้น ในสายตาของหลี่ชีย่ กระทั่งเทียบไม่ได้กับมดปลวกด้วยซ้ำ

“คร้าก...” ขณะที่ทุกคนยังไม่ทันได้สติกลับมา เสียงกระดุกแตกหัก เสียงหนึ่งดังขึ้น ตามด้วยเลือดสดๆ ที่พุ่งกระจาย

“อ้ากก...” เสียงร้องน่าเวหนาดังขึ้น เสียงที่เกิดจากความเจ็บปวด อย่างแสนสาหัสดังก้องขึ้น ยามเมื่อทุกคนได้เห็นอีกที เป็นภาพของโหวกระบี่ไวยี่ที่แขนและขาทั้งสองถูกลีชีเย่บีบจนแหลก นอนดิ้นอยู่กับพื้นร่างสิ้นเทา เจ็บปวดจนสุดบรรยายออกมา

“ด้วยมาตรฐานแค่นี้ยังเรียกขานตัวเองว่ากระบี่ไวยี่ได้รึ?” หลี่ชีเย่ยกเท้าเหยียบโหวกระบี่ไวยี่เอาไว้! กล่าวอย่างเอ้อระเหยออกมา

ทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์แทบอึดอัดหายใจไม่ออก ท่วงท่าของหลี่ชีเย่รวดเร็วเหลือเกิน เขาบีบแขนขาทั้งสองของโหวกระบี่ไวยี่จนแหลก ละเอียดได้อย่างไรไม่มีใครได้ทันเห็น และไม่รู้ว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นอย่างไร

แม้ฐานเต้าของหลี่ชีเย่จะถูกล็อกเอาไว้แล้วก็ตาม แต่ทว่า สียอดกายเซียนของเขายังคงอยู่ หากจะเทียบถึงความไวแล้ว ในโลกยังมีสิ่งใดที่เร็วไปกว่ากายเซียนเห็นได้อย่างนั้นหรือ?

“อย่าได้กำเริบเสิบसान...” สีหน้าของเซอะเทียนหวีพลันแปรเปลี่ยนไป เมื่อเห็นโหวกระบี่ไวถูกหลี่ชียเอ๋เหยียบเอาไว้ใต้ฝ่าเท้า จึงรีบก้าวเท้าเข้าหา และร้องทวาดออกมา

“เจ้าคิดจะทำอะไร?” สีหน้าของเยชุนหันดูน่าเกรงขาม กล่าวเสียงทุ้มต่ำออกมาเมื่อเห็นเซอะเทียนหวีเดินเข้าไป

สีหน้าของเซอะเทียนหวีเดี๋ยวแดงเดี๋ยวซีด เขาสูดลมหายใจเข้าลึกๆ จ้องมองไปที่หลี่ชียเอ๋ กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “หากเป็นไปได้ สำนักโลหิตพิสุทธ์ของข้ายินดีไถ่ชีวิตศิษย์น้องข้าคืน เจ้าเสนอมาได้เลย”

พวกเขาสมเป็นพี่น้องร่วมใจโดยแท้ ในฐานะศิษย์พี่ เซอะเทียนหวียอมไม่ต้องการเห็นโหวกระบี่ไวต้องตายอนาถภายใต้เงื้อมมือของหลี่ชียเอ๋

“สำนักเล็กๆ อย่างโลหิตพิสุทธ์มีสมบัติล้ำค่าอะไรที่สามารถทำให้ข้าหวนไหว้ได้” หลี่ชียเอ๋ยิ้มชนิดหนึ่งกล่าวว่า “ในเมื่อวันนี้ข้าต้องการเอาชีวิตของเขา ชีวิตของเขาข้าเอาแน่นอนอยู่แล้ว”

“เจ้าต้องคิดให้รอบคอบนะ!” เซอะเทียนหวีกกล่าวเสียงทุ้มต่ำว่า
“หากเจ้ายอมละเว้นชีวิตศิษย์น้องของข้า เจ้าจะได้รับผลตอบแทน
อย่างงาม แต่หากเจ้าดิ่งตันจะสังหารศิษย์น้องของข้าล่ะก็ เท่ากับ
ต้องการเป็นศัตรูกับสำนักโลหิตพิสุทธิ์ เป็นศัตรูกับเผ่ามารโลหิต
ของข้า!”

คำกล่าวของเซอะเทียนหวีย่อมสามารถสร้างความหวั่นเกรงให้กับ
ผู้คนจำนวนมากไม่น้อย สำนักโลหิตพิสุทธินับเป็นสำนักเจ้าลัทธิใน
แดนชาดทักษิณ ยิ่งเผ่ามารโลหิตแล้ว ได้รับการยกย่องว่าเป็นเผ่า
ใหญ่อันดับหนึ่งในแดนชาดทักษิณทีเดียว

ตอนที่ 960 ผู้อาวุธสูงสุดของแคว้นราตรีแดง

<https://novel-lucky.com>

ในขณะนี้ ทุกคนล้วนแล้วแต่กลั่นลมหายใจเอาไว้ การที่เซอะเทียนหวีพูดเช่นนี้ออกมา ใช้ว่าจะเป็นคำกล่าวที่เลื่อนลอย ทุกคนยอมเข้าใจดีว่า เผ่ามารโลहितนั้นมีความสมควรเสมอมาโดยตลอด และมีศัตรูร่วมกัน

“ชมชู่ช้านะเนี่ย?” หลี่ซีเยหัวเราะออกมา ขาข้างหนึ่งของเขาเหยียบบ่อโหวกระบี่ไว้เอาไว้ กล่าวอย่างเอ้อระเหว่า “สำนักโลहितพิสุทธิ์? ไม่ได้อยู่ในสายตาของข้า เผ่ามารโลहित? ข้าก็ไม่เห็นมันอยู่ในสายตา หากทำให้ข้าโกรธล่ะก็ อย่าวว่าแต่สำนักโลहितพิสุทธิ์หรือเผ่ามารโลहितของพวกเขาเลย ต่อให้เผ่าโลहितทั้งหมดของพวกเขา ก็ต้องมีชีวิตอยู่อย่างหวาดหวั่นท่ามกลางเงามืด!”

พลันที่กล่าวคำนี้ออกไป ทำให้บรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่จำนวนมากที่อยู่บนแท่นมังกรแห่งนี้ตะลึงงัน เจ้าหนูคนนั้นมันบ้าไปแล้วหรือ? ลำพังแค่ล่วงเกินต่อสำนักโลहितพิสุทธิ์ก็มากพอแล้ว นี่แค่คำพูดคำเดียวก็ได้ล่วงเกินเผ่าโลहितทั้งหมด การล่วงเกินต่อเผ่าโลहितในแดนชาติทักษิณ ย่อมส่งผลให้ไม่มีที่ยืนในแดนชาติทักษิณ!

“วาจาอวดดีมาก จะทำให้เผาโลहितทั้งหมดมีชีวิตอยู่ท่ามกลาง
ความหวาดหวั่น เจ้าคิดว่าเจ้าเป็นราชันเซียนอย่างนั้นรี? ” ในเวลา
นี้ ปราณเสียงที่นำเกรงขามเสียงหนึ่งดังขึ้น น้ำเสียงนี้เปี่ยมด้วย
พลังอย่างยิ่ง ทุกๆ ถ้อยคำล้วนแล้วแต่หนักดังขุนเขา ทำให้ผู้คน
รู้สึกหายใจไม่สะดวก

เห็นคนสองคนที่ก้าวขึ้นมาบนแท่นมังกร หนึ่งในผู้เฒ่าหนึ่งผู้เยาว์
ผู้เยาว์นั้นคืออ๋องมณีราตรีแดงแห่งแคว้นราตรีแดง ส่วนผู้เฒ่าคือผู้
เฒ่าที่มีผมขาวโพลนทั้งหัว ยามที่เขาก้าวขึ้นมาบนแท่นมังกร
ลมปราณของเขาตั้งหมอกควัน เสมือนหนึ่งทั่วทั้งร่างของเขาเกิด
จากการกลั่นตัวของหมอกโลहितอย่างนั้น

ด้านหลังของผู้เฒ่าบังเกิดปรากฏการณ์ประหลาดลอยล่อง เหมือน
หนึ่งมีสรรพชีวิตกัมกราบ ทำให้เขาได้รับพลังจากเหล่าสรรพชีวิต
ซึ่งทำให้ลักษณะท่าทางของเขาเหมือนหนึ่งสามารถฉีกฟ้าทำลาย
ดินได้อย่างนั้น

ย่อมไม่ต้องสงสัย ผู้เฒ่าที่อยู่ตรงหน้าเป็นระดับปราชญ์ปฐมภพ (1
) คนหนึ่ง ทั้งยังเป็นปราชญ์ปฐมภพที่มีพลังลมปราณกล้าแข็งคน
หนึ่งอีกด้วย

“ผู้อาวุโสสูงสุด...” ชื่อหวานหวานที่ยืนอยู่ด้านหลังหลี่ชียะพลันมีสีหน้าทีแปรเปลี่ยนไป ร้องเสียงหลงออกมาเมื่อได้เห็นผู้เฒ่าที่อยู่ตรงหน้า

ผู้เยาว์ที่อยู่ในเหตุการณ์จำนวนมากทยอยกันเข้าไปแสดงความคารวะต่อผู้เฒ่าผู้นี้ เนื่องจากผู้เฒ่าผู้นี้ก็คือผู้อาวุโสสูงสุดของแคว้นราตรีแดง เขาั่งบัญชาการอยู่ที่เจดีย์สายฟ้ามาโดยตลอด มีชื่อเสียงโด่งดังมาก

อ๋องมณิราตรีแดงเมื่อมีผู้ที่คอยให้ท้ายจึงแสดงความยินดีโอบอ้อมออกมา เขามองหน้าหลี่ชียะอย่างเย้ยหยันยิ้มกล่าวว่า “ผู้เยาว์แดนชาติทักษิณหาใช่ที่ที่เจ้าจะมาทำกำรืบเสืบสานได้ รีบปล่อยตัวพีกระบี่ไวยเสีย มิฉะนั้นแล้ว ยากจะละเว้นโทษตายได้!”

การมาด้วยตนเองของผู้อาวุโสสูงสุดแคว้นราตรีแดง ได้ทำให้เซอะเหียนหวีรู้สึกกระหึ่มในใจ หากสามารถลากเอาแคว้นราตรีแดงเข้ามาในวังวนนี้ได้ละก็ ย่อมเป็นการดีที่สุด

แต่แล้ว หลี่ชียะกลับไม่ได้ใส่ใจกับคำพูดของอ๋องมณิราตรีแดง กระทั่งซี้คร้านจะมองหน้าของผู้อาวุโสสูงสุดแคว้นราตรีแดงด้วยซ้ำ

อ๋องมณีราตรีแดงรู้สึกกระอักกระอ่วนมาก “ไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ไหน จึงตวาดเสียงดุดันออกมาว่า “เจ้าผู้เยาว์” ได้ยินหรือเปล่า รีบคุกเข่า ลงขอชีวิตเดี๋ยวนี้!”

“คร้าก...” เสียงกระดุกแตกหักดังขึ้น เสียงร้องแหลมและรันทดดังขึ้น ทุกคนยังไม่ทันเห็นอะไรชัดเจน ปรากฏอ๋องมณีราตรีแดงถูกหกลีซีเย่เตะจนขาทั้งสองข้างของเขาแหลกไปล้มลงกับพื้น กลิ้งตัวไปมาด้วยความเจ็บปวด หลีซีเย่ยกเท้าเหยียบลงบนตัวของเขา

“ไม่ถ้านักกว่าจะได้กลับมาที่เมืองศักดิ์สิทธิ์อีกครั้งหนึ่ง เดิมทีจิตใจข้ามีแต่ความสงบ แต่น่าเสียดาย มันจะต้องมีพวกเง่าที่มาทำลายสภาพจิตที่ดีของข้า” ข้าข้างหนึ่งของหลีซีเย่เหยียบอยู่บนตัวของอ๋องมณีราตรีแดง อีกข้างหนึ่งเหยียบบนตัวของโหวกระบี่ไวเอาไว้ กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “เห็นท่าหากข้าไม่จัดการเช่นฆาตมันสักสามถึงห้าหมื่นคนล่ะก็ ทุกคนคงคิดว่าข้านั้นทำมาจากแป้งมัน ใครก็สามารถเข้ามาบีบนิ้วได้อย่างนั้น”

“หยุดนะ เจ้าผู้เยาว์!” การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ทำให้สีหน้าของผู้อาวุโสสูงสุดแคว้นราตรีแดงเปลี่ยนไป ตวาดเสียงหุ้มต่าออกมา เป็นเสียงที่ตั้งฟ้าผ่าทำเอาผู้คนถึงกับมีจิตหวั่นไหวขึ้นมา

“ทำไมรี เมื่อตะต่องเด็กน้อยแล้ว ในที่สุดตาเฒ่าก็จะลงมือแล้วสิ?
” หลีชีเย่เหลือบมองผู้อาวุโสสูงสุดที่หนึ่ง ยังคงเอ๋อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ไม่ได้ใส่ใจแม้แต่นิดเดียวด้วยซ้ำ

ผู้อาวุโสสูงสุดก้าวเดินไปข้างหน้าก้าวหนึ่ง พลันพลังลมปราณ
คำรามอย่างแรง คล้ายตั้งคลื่นยักษ์ที่โหมกระหน่ำสาดซัดอย่างนั้น
เพียงพอที่จะท่วมเนินพยัคฆ์แทนมังกรจนมิดได้ในนับพลัน อำนาจ
ที่ไม่ขาดสายของปราชญ์ที่พลิกตัวขึ้นสูง เสมือนหนึ่งสามารถสาด
ซัดจนวนดาวบนท้องฟ้าให้ร่วงหล่นลงมาได้อย่างนั้น

การปะทะพลังระดับปราชญ์ออกมาอย่างกะทันหันของผู้อาวุโสสูงสุด
ได้ทำให้บรรดาผู้คนที่อยู่บนแทนมังกรต้องสั่นเทา ภายใต้อำนาจ
ของระดับปราชญ์ พวกเขาต้องก้าวถอยหลังต่อเนื่องตึงตึงตึงไป
หลายก้าว

การแสดงอำนาจข่มผู้คนของผู้อาวุโสสูงสุดแคว้นราตรีแดง ทำ
ให้เย่ชู่หยุนส่งเสียงฮือออกมาที่หนึ่ง ก้าวเดินไปข้างหน้าหนึ่งก้าว
เสมือนหนึ่งดอกบัวสีเขียวที่แข็งแกร่งค้ำยันท้องฟ้าเอาไว้ ส่ง
ประกายสาดส่องไปทั่วทุกแดนดิน ทำการสกัดกั้นอำนาจปราชญ์
ของผู้อาวุโสสูงสุดเอาไว้ได้อย่างง่ายดาย

ถึงแม้ว่าผู้อาวุโสสูงสุดของแคว้นราตรีแดงจะเป็นปราชญ์ปฐมภพ
คนหนึ่ง แต่ทว่า ทักษะของเขายังไม่อาจเทียบได้กับเยชูหยุน ระดับ
ปราชญ์ปฐมภพเป็นเพียงระดับปราชญ์ทั่วไปที่มีระดับต่ำที่สุดของ
บรรดาระดับปราชญ์ทั้งหมด

เยชูหยุนในฐานะผู้บรรลุนระดับปราชญ์เป็นคนแรกของแดนชาติ
ทักษิณ ความแข็งแกร่งด้านกำลังของเขาหาใช่พวกของเซอะเทียน
หวิสามารถเทียบเคียงได้ ต่อให้ต้องเผชิญหน้ากับระดับปราชญ์รุ่น
อาวุโส เยชูหยุนก็มีกำลังพอที่จะทำสู้พวกเขาได้!

การออกหน้าแสดงตนของเยชูหยุนพลันทำให้สีหน้าของผู้อาวุโส
สูงสุดแคว้นราตรีแดงต้องแปรเปลี่ยนไป เขาเองไม่ได้หวั่นเกรง
ต่อเยชูหยุน กล่าวอย่างน่าเกรงขามว่า “เจ้าสำนักเย ข้าให้เกียรติ
ในฐานะที่เป็นเจ้าสำนัก แต่ทว่า เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงแคว้นราตรีแดง
ของพวกเราทั้งหมด! หากเจ้าสำนักเยปกป้องผู้ร้ายที่ทำร้ายศิษย์
ของแคว้นราตรีแดงละก็ เท่ากับเป็นศัตรูกับแคว้นราตรีแดง!”

คำพูดของผู้อาวุโสสูงสุดสร้างความหวาดหวั่นให้กับผู้คนจำนวน
ไม่น้อย โดยเฉพาะบรรดาเจ้าแห่งแคว้น หรือเจ้าสำนักต่างๆ ล้วน
แล้วแต่ไม่ต้องการเป็นศัตรูกับแคว้นราตรีแดงทั้งสิ้น

การเป็นศัตรูกับหนึ่งสำนักสองราชันเซียนเช่นนี้ เป็นการกระทำที่ไม่ฉลาดเอาเสียเลย

“แล้วอำนาจของข้าก็สามารถให้ผู้อาวุโสเช่นเจ้ามาช่วยได้อย่างนั้นหรือ!” เยชูหยุนกล่าวออกมาอย่างซ่าๆ น้ำเสียงของนางราบเรียบและสงบ แต่ทว่า ทุกๆ ถ้อยคำกลับหนักดั่งขุนเขา ยากที่ใครจะสั่นคลอนได้

จะอย่างไรเสีย เยชูหยุนก็นับเป็นสุดยอดระดับปราชญ์ผู้หนึ่ง และยังเป็นเจ้าแห่งแคว้นๆ หนึ่งด้วย เป็นดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่แห่งยุคยามเมื่อนางอยู่ข้างกายหลี่ชียენางก็คือหญิงสาวที่ฉลาดและมีคุณธรรมยิ่ง แต่นั่นไม่ได้หมายความว่านางไม่เข้มแข็ง เพียงแต่นางได้สำรวมและทำตัวเงียบไม่แสดงออกเท่านั้น แต่เมื่อใดที่นางแข็งแกร่ง้าวขึ้นมา ด้วยอำนาจในฐานะกษัตริย์แห่งแคว้น และปราชญ์แห่งยุค ย่อมแสดงออกมาได้อย่างถึงพริกถึงขิง

พลันที่เยชูหยุนกล่าวคำนี้ออกมา ไม่เพียงทำให้บรรดาผู้คนที่อยู่ในเหตุการณ์แทบอืดอัดจนหายใจไม่ออก กระทั่งผู้อาวุโสสูงสุดแคว้นราตรีแดงก็มีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไป เพราะคำพูดที่พูดออกมาย่อมมีน้ำหนักมากอยู่แล้ว!

บรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่ที่อยู่ในเหตุการณ์พลันรับรู้ได้ถึงความอยู่
เหนือผู้คนของเยชูหยุน สูงเทียมฟ้าที่ทำให้ผู้คนต้องแหงนหน้ามอง

ก่อนหน้านั้น เยชูหยุนทำตัวสำรวมเงียบและไม่แสดงออก ทำให้
กลุ่มคนรุ่นใหม่ของแดนชาติทักษิณจำนวนมาก โดยเฉพาะบรรดา
กลุ่มคนรุ่นใหม่ที่มีชาติกำเนิดเฉกเช่นสำนักเจ้าลัทธิอย่างสำนัก
โลหิตพิสุทธิ์แทบจะลืมเลือนถึงฐานะและทักษะของนางไปแล้ว มี
ความรู้สึกว่านางมีฐานะเช่นเดียวกับตน สามารถคบกันได้ในฐานะ
ที่มีสถานะเดียวกัน

แต่ว่า มาวันนี้ เมื่อเยชูหยุนแสดงออกถึงการหมางเมินเหยียดหยันต่อ
ผู้อาวุโสสูงสุดของแคว้นราตรีแดง อำนาจระดับปราชญ์ที่แสดง
ออกมาอย่างถึงพริกถึงขิงนั้น มันคล้ายตั้งเป็นน้ำเย็นที่รดใส่หัวของ
พวกเขาอย่างนั้น ทำให้รู้ว่าความจริงแล้วเยชูหยุนอยู่เหนือกว่า
พวกเขาเป็นอันมาก!

ผู้อาวุโสสูงสุดของแคว้นราตรีแดงพลันมีสีหน้าไม่พอใจออกมา
หากจะกล่าวถึงทักษะแล้ว เป็นความจริงที่เยชูหยุนอยู่เหนือกว่าเขา
แม้ว่าแคว้นราตรีแดงของพวกเขาจะเป็นหนึ่งสำนักสองราชันเซียน
แต่ทว่า สำนักโคมลพิสุทธิ์ก็มีเคล็ดราชันเช่นกัน หากจะหักกัน

ดีอ่ะ ในเมื่อเขาไม่มีอาวุธราชันอยู่ในมือ ย่อมไม่ใช่คู่ต่อสู้ของเยชู
หยุดอยู่แล้ว

ผู้อาวุโสสูงสุดชกสีหน้าไม่พอใจกล่าวว่า “เจ้าสำนักเย ช้าไม่อาจ
ปฏิบัติเจ้าแข็งแรงแรงกว่าข้าจริง แต่ทว่า มีคนบางคนที่เจ้าไม่
สามารถหยุดด้วยได้ตลอดกาล! ข้าไม่ถือสาหาความเรื่องการทำร้าย
ศิษย์ของสำนักข้าได้ แต่ว่า ที่ข้ามาคราวนี้เพราะได้รับคำสั่งจาก
บรรพบุรุษเทพพายุคะนองให้พาศิษย์ของแคว้นราตรีแดงกลับไป!”

ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว ผู้อาวุโสสูงสุดได้หยุดนิดหนึ่ง แสดงท่าที
ออกมาในลักษณะขมขำผู้คน กล่าวว่า “หากว่าเจ้าสำนักเยตั้ง
ต้นที่จะเป็นศัตรูกับแคว้นราตรีแดงละก็ คงต้องไต่รตรองให้
รอบคอบแล้ว!”

“เทพพายุคะนอง!” บรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่ที่อยู่บนแท่นมังกรต้องมี
สีหน้าที่แปรเปลี่ยนไป และรู้สึกเสียวสันหลังวาบเมื่อได้ยินชื่อนี้!

ชื่อหยวนหยวนที่อยู่ด้านหลังหลี่ชีย่ก็มีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไป
เช่นกัน หากว่าเป็นความจริงที่เทพพายุคะนองมีคำสั่งให้นำตัวนาง
กลับไปละก็ เก่งว่าคงไม่มีใครสามารถขัดขวางได้แล้ว

ในขณะนี้ บรรดาผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ แม้แต่พวกไปเจียนก็ถึงกับตัวสั่นเทาตั้งจกจั่นในหน้าหนาว รู้สึกหวาดกลัวยิ่งนัก สำหรับแดนขาดทักษิณแล้ว เทพพายุคะนองเป็นชื่อที่ทำให้ผู้คนต้องหวาดหวั่นเป็นยิ่งนัก

เทพพายุคะนองเป็นระดับบรรพบุรุษที่ยังคงเหลืออยู่เพียงคนเดียวเท่านั้น ชาวว่านางมีความแข็งแกร่งอย่างมาก นางเป็นลูกสาวของราชันเซียนเงินเสวีย ซึ่งเป็นราชันเซียนองค์ที่สองของแคว้นราตรีแดง ใช้แซ่ตามมารดา เป็นคนที่พาลอย่างยิ่ง นางอยู่ในแคว้นราตรีแดงพูดคำไหนคำนั้น ไม่มีใครกล้าขัดขืน

ท่ามกลางชื่อของเทพพายุคะนองที่กำลังสร้างความหวาดหวั่นให้กับผู้คน หลี่ซีเยเพียงแต่ยิ้มและกล่าวกับเยชูหยุนว่า "ชูหยุน เจ้าถอยไปก่อนเถอะ การที่เจ้าตั้งต้นจะออกหน้าแทนข้า จะทำให้คนอื่นเขาหาว่าข้าเกอะผู้หญิงกินได้"

เมื่อหลี่ซีเยพูดเช่นนั้น เยชูหยุนไม่พูดสักคำ นางถอยกลับไปยืนอยู่ที่เดิมอย่างเงียบๆ ทันทึ

เมื่อเซอะเทียนหวีเห็นเยชูหยุนทำตามคำสั่งของหลี่ซีเยทุกอย่างโดยไม่ขัดขืน ทำให้ตาทั้งสองของเซอะเทียนหวีถึงกับแดงก่ำ ความ

อิจฉาริชยาบังเกิดจนกัณฑ์พันกรอด เขาไม่เข้าใจเลยว่าเพราะอะไร
คนอย่างหลี่ซิเยมีเสน่ห์ที่ตรงไหน ถึงกับทำให้เยชูหยุนเทใจให้ได้
ถึงเพียงนี้

หลังจากที่เยชูหยุนถอยกลับไปแล้ว ผู้อาวุโสสูงสุดของแคว้นราตรี
แดงจ้องมองไปที่หลี่ซิเย กล่าวเสียงทุ้มต่ำว่า “ผู้เยาว์ เจ้าปล่อย
ศิษย์ในสำนักของข้า ข้าจะอภัยโทษในความโง่เขลาของเจ้า!”

“ข้าต้องขอบใจเจ้านะสิ” หลี่ซิเยหัวเราะ แต่ยังคงเหยียบบ่อองมณี
ราตรีแดงเอาไว้ได้ฝ่าเท้า

เวลานี้ อ่องมณีราตรีแดงเจ็บปวดจนสุดทน ร้องออกมาด้วยเสียง
อันดังว่า “ผู้อาวุโส รีบช่วยข้า...”

“ผู้เยาว์ รีบปล่อยคนเดี๋ยวนี!” ผู้อาวุโสสูงสุดกล่าวน่าเกรงขาม
ออกมาว่า “เจ้าปล่อยคนในสำนักของข้า มอบศิษย์แคว้นราตรีแดง
ออกมา ข้าจะถือว่าไม่เคยมีเรื่องอะไรเกิดขึ้นมาก่อน!”

ในขณะนี้ ท่าทีผู้อาวุโสสูงสุดของแคว้นราตรีแดงก็อ่อนลง เมื่อเยชู
หยุนต้องการออกหน้าแทนหลี่ซิเย เขาเองก็ไม่ต้องการชนกับเยชู
หยุนโดยตรงเหมือนกัน

“ หลีชีเย่เผยให้เห็นถึงรอยยิ้ม กล่าวอย่างซ้ำๆ ว่า “แล้วถ้าข้าไม่
ล่ะ? ”

ผู้อาวุโสสูงสุดพลันมีสีหน้าที่ดูน่าเกรงขาม เผยให้เห็นถึงปณิธาน
การฆ่าออกมา กล่าวอย่างครั้นคร้ามว่า “ผู้เยาว์ เจ้านี้คงไม่รู้จักฟ้า
สูงแผ่นดินต่ำกระมัง คำสั่งของเทพพายุกะนอง ไม่มีใครกล้าขัดขึ้น
ผู้ใดขัดขึ้น ฆ่าไม่มีการละเว้น! ในแดนขาดทักษิณจะไม่มีใครหน้า
ไหนกล้าปกป้องเจ้า! ”

ชื่อหยวนหยวนพลันมีสีหน้าที่ซีดเผือดเมื่อได้ยินคำๆ นี้ นางมีชาติ
กำเนิดมาจากแคว้นราตรีแดง ย่อมรู้ดีถึงอำนาจของเทพพายุกะ
นอง ไม่มีใครสามารถช่วยได้!

“ข้า ข้า ข้าจะตามท่านผู้อาวุโสกลับไป ขอเพียงท่านผู้อาวุโสไม่
ติดใจเอาความในความผิดของคุณชายหลี” ชื่อหยวนหยวนได้แต่
ก้าวเดินออกมาและก้มหน้ากล่าวคำออกมา

นางเองก็นึกไม่ถึงว่าเรื่องของตนจะเข้าถึงหูของเทพพายุกะนอง
นางยังไม่ต้องการเห็นหลีชีเย่ต้องถูกเทพพายุกะนองตามฆ่าด้วย
เรื่องของเธอ!

ชื่อหยวนหยวนย่อมรู้ดีว่า การกลับไปที่แคว้นราตรีแดงของตนใน
ครั้งนี้ อาจจะต้องพบกับชะตากรรมถูกกักตัวเอาไว้ แต่ทว่า นางยัง
ไม่ต้องการเห็นหลี่ซีเยต้องตายเพราะเรื่องของเธอ

.....

(1) เพื่อให้ทราบถึงระดับต่างๆ (ระดับปราชญ์) จึงนำเสนอเอาไว้
เพื่อใช้อ้างอิง

ระดับปราชญ์ทั่วไปเรียงจากต่ำไปสูงมีดังนี้ : ปราชญ์ปฐมภพ (初世大贤 chù shì dà xián) ปราชญ์เยือนภพ (问世大贤 wèn shì dà xián) ปราชญ์ปราบภพ (平世大贤 píng shì dà xián) ปราชญ์สองภพ (普世大贤 pù shì dà xián) และปราชญ์เรืองภพ (盛世大贤 shèng shì dà xián)

ตอนที่ 961 ตายโดยไร้ที่ฝัง

<https://novel-lucky.com>

ในเวลานี้ ผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์จำนวนไม่น้อยต่างรู้สึกตกใจในสิ่งนี้ แม้แต่พวกขององค์หญิงจันทร์เสี้ยวก็นึกไม่ถึงว่าชื่อหยวนหยวนจะเป็นศิษย์ของแคว้นราตรีแดง นางติดตามอยู่ด้านหลังของหลี่ชีย่มา โดยตลอด ทำตัวเงิบเขียบมาก กระทั่งเรียกได้ว่ามีท่าทีที่คล้อยตามทุกอย่าง ทำให้ไม่มีใครให้ความสนใจต่อนาง

ความจริงแล้ว ในแดนขาดทักษิณมีน้อยคนนักที่รู้ว่าแคว้นราตรีแดงมีลูกศิษย์ที่ยอดเยี่ยมนามว่าชื่อหยวนหยวนอยู่ เนื่องจากบรรพบุรุษจำนวนไม่น้อยของเมืองราตรีแดงไม่ต้องการให้ชื่อเสียงของชื่อหยวนหยวนดังกระฉ่อนออกไป ไม่ต้องการให้บุคคลภายนอกรับรู้ว่ายังคงมีศิษย์ที่มีพรสวรรค์เช่นนี้อยู่ในแคว้นราตรีแดงอีกคน เพราะว่าหากปล่อยให้ชื่อของชื่อหยวนหยวนโด่งดังขึ้น ก็จะไปกระทบต่อสถานะของเซอะจื่อเซี่ยนในแคว้นราตรีแดงได้

ดังนั้น ระดับบรรพบุรุษของแคว้นราตรีแดงจึงได้ทำการลบร่องรอยของชื่อหยวนหยวนให้หายไป ทำให้บุคคลภายนอกน้อยคนนักที่รู้ว่า แคว้นราตรีแดงยังคงมีดาวรุ่งเช่นนี้อยู่

ชื่อหยวนหยวนไม่ต้องการขัดแย้งโดยตรงกับระดับบรรพบุรุษของ
ราชสำนัก ทำให้นางไม่ต้องการเสนอหน้าออกมา เมื่อเป็นดังนี้แล้ว
จึงทำให้ชื่อของชื่อหยวนหยวนในแดนชาดทักษิณไม่เป็นที่ปรากฏ
ทำให้คนที่รู้จักนางนั้นมีอยู่ไม่มาก

“นังหนู เจ้าออกจะดูแคลนข้ามากเกินไปเสียแล้ว หลี่ชียี๋มและ
สายหั่ว ให้ชื่อหยวนหยวนถอยกลับไปทางด้านหลังของเขาตามเดิม
กล่าวว่า “ก็แค่เทพพายุกะนองคนหนึ่งเท่านั้น สามารถทำให้ข้า
ต้องเกรงกลัวได้ด้วยหรือ กลับไปยืนอยู่ด้านหลังข้าให้ดีๆ ในเมื่อ
เจ้าติดตามข้าแล้ว ในเก้าแดนจะไม่มีใครกล้าแตะต้องเจ้าแม่เพียง
ปลายผม”

ชื่อหยวนหยวนลังเลนิดหนึ่งเมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ นางเองก็ไม่รู้
แน่ชัดว่าเทพพายุกะนองจะมีความแข็งแกร่งปานใดกันแน่ แต่ทว่า
นางมีชาติกำเนิดมาจากแคว้นราตรีแดง นางย่อมเข้าใจว่าเทพพายุกะ
นองมันน่ากลัวเพียงใด

“ไม่เป็นไรนะ ทุกอย่างมอบให้เป็นหน้าที่เขาเถอะ” เย่ชู่หยุนมอง
ออกว่าในใจของชื่อหยวนหยวนกำลังลังเลอยู่ จึงกล่าวปลอบ
ออกไป

ชื่อหยวนหยวนเมื่อได้ยินคำกล่าวของเยชู่หยุนแล้ว มองหน้าผู้
อาวูโสสูงสุดแคว้นราตรีแดง จากนั้นถอยกลับไปอยู่ด้านหลังหลี่
ซีเย่ตามเดิมอย่างเงียบๆ หากว่าสามารถเลือกได้ละก็ แนนอนนาง
ย่อมไม่ต้องการกลับไปแล้วถูกกักตัวเอาไว้

หลังจากที่ชื่อหยวนหยวนถอยกลับไปอยู่ด้านหลังหลี่ซีเย่แล้ว พลัน
ทำให้สีหน้าของผู้อาวูโสสูงสุดแคว้นราตรีแดงดูไม่จี๊ดทีเดียว เพราะ
เท่ากับเป็นการทำร้ายอำนาจของแคว้นราตรีแดง

“ต่อแต่นี้ไป นังหนูคนนี้ก็คือคนของข้า” หลี่ซีเย่มองหน้าผู้อาวูโส
สูงสุดแคว้นราตรีแดงที่หนึ่ง กล่าวด้วยท่าทีเหนียวหนายว่า
“กลับไปบอกเจ้าเทพพายุคะนองปากปลาร้าอะไรนั่น ทางที่ดีเมื่ออยู่
ต่อหน้าข้าจงทำตัวสงบเสงี่ยมเจียมตัวเสีย! ต่อให้พ่อของนางราชัน
เขียนเงินเสวี่ครั้งยังมีชีวิตอยู่ ข้ายังไม่เห็นนางอยู่ในสายตาเลย
ยิ่งไม่ต้องพูดถึงในเวลานี้ หาไม่แล้ว ข้าจะบีบนางให้ตายคามือด้วย
มือของข้าเอง!”

“เจ้าเดรัจฉาน ลบหลู่บรรพบุรุษของข้า สมควรตาย!” คำพูด
ของหลี่ซีเย่ปล้นสร้างความโกรธแค้นให้กับผู้อาวูโสสูงสุดแคว้น
ราตรีแดงอย่างยิ่ง เขาคำรามด้วยเสียงอันดัง เหมือนดังราชสีห์ที่
กำลังโกรธจัด กระโดดขึ้นพลิกฝ่ามือสำแดงฝ่ามือพิฆาตออกมา

เป็นหนึ่งในฝ่ามือที่หอบเอาพลังที่สามารถทำให้ฟ้าถล่มดินหลายได้
หมายสังหารหลี่ชียเอ

การลงมือของระดับปราชญ์ปฐมภพที่มากับความโกรธ เหมือนดั่ง
โลกที่โกรธจัด ภายใต้หนึ่งฝ่ามือประทับที่แผงไว้ซึ่งความโกรธของ
เหล่าสรรพชีวิต ทำให้ผู้คนต้องสิ้นเทา เหมือนดั่งโลกอันกว้างใหญ่
ไพศาล แต่ไร้ที่ยืนสำหรับตน

หลี่ชียเอไม่ได้เลิกแม้แต่นั่งตากับหนึ่งฝ่ามือที่ซัดเข้ามาหา เห็นหลี่
ชียเอเพียงอาศัยมือข้างหนึ่งที่กวาดออกไปอย่างนั้น มืออีกข้างหนึ่ง
สำแดงเคล็ดวิชาฝ่ามือเคลื่อนย้ายมังกร ด้วยท่วงท่าที่แลดูสบายๆ
และด้วยท่วงท่าที่แลดูสบายๆอย่างนี้แหละ และหนึ่งฝ่ามือที่กวาด
ออกไปอย่างนั้นสามารถเคลื่อนย้ายจักรวาล เคลื่อนย้ายท้องฟ้าได้

ภายใต้วิชาเคลื่อนย้ายมังกรด้วยท่วงท่าที่สบายๆ กวาดออกไป ทำ
ให้พลังฝ่ามือพิฆาตที่ซัดเข้ามาพลันถูกสลายไป ขณะที่ร่างของผู้
อาวูโสสูงสุดแคว้นราตรีแดงกลับไม่สามารถควบคุมตนเองได้
ลอยตัวพุ่งออกไปตามแรง

“ฟ้าว” เหมือนสีต๋าลิงปาดพันซั้ง ร่างของผู้อาวูดสูงสุดแคว้น
ราตรีแดงถูกมือข้างหนึ่งของหลี่ชียเอชักพาให้พุ่งไปทางด้านหลัง

“ไม่...” เสียงร้องอันดังที่นำเวหนาดังขึ้น เสียงอันดังที่แสดงออกถึงความไม่ยินยอมเต็มใจ เปี่ยมด้วยความสิ้นหวัง และเปี่ยมด้วยความไม่อยากจะเชื่อ

เดิมที ด้วยฝ่ามือที่กวาดออกไปเช่นนี้ไม่สามารถทำอันตรายให้กับผู้อาวุธสูงสุดแคว้นราตรีแดงได้อยู่แล้ว อย่างดีก็แค่ทำให้ตัวเขาปลิวออกไป หรือหากรุนแรงหน่อยก็แค่ทำให้เสียการทรงตัวหัวขมาเท่านั้น

แต่ ด้านหลังของหลี่ชีย่ก็คือถ้ำขนาดใหญ่ นั่น เมื่อผู้อาวุธสูงสุดแคว้นราตรีแดงถูกมือของหลี่ชีย่ที่กวาดออกไปอย่างนั้น จึงพาให้ตัวของเขาพุ่งตกลงไปในถ้ำขนาดใหญ่ นั่น

ไม่ว่าใครก็ตาม หากตกลงไปยังถ้ำขนาดใหญ่บนแท่นมังกรแล้วก็ต้องตายสถานเดียว ต่อให้สามารถเห็นฟ้าดำดินได้ หากต้องตกลงไปสักก็ สิ่งเหล่านั้นล้วนใช้การอะไรไม่ได้ ได้แต่มองร่างของตนที่ตกลงไปในนั้น และหายไปจากโลกนี้นับจากวินาทีนั้นเป็นต้นไป!

“ไม่...” ภายในถ้ำยังปรากฏเสียงของผู้อาวุโสสูงสุดแคว้นราตรีแดงที่ไม่ยินยอมเต็มใจดังก้องออกมา การหกล้มครั้งนี้ถึงกับแลกด้วยชีวิต ต้องหายจากโลกนี้ไปชั่วนิรันดร!

พวกของเขอะเทียนหวิเมื่อเห็นผู้อาวุโสสูงสุดแคว้นราตรีแดงตกลงไปในถ้ำขนาดใหญ่แล้ว ถึงกับมีสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไปและถอยหลังครูดไปหลายก้าว แม้แต่ระดับปราชญ์เมื่อตกลงไปแล้วยังไม่สามารถทำอะไรได้ พวกเขาถึงกับเข่าอ่อน เพราะหากพวกเขาต้องเป็นผู้ที่ตกลงไปละก็ พวกเขาก็ต้องหายสาบสูญไปเช่นกัน!

“ทำไมนะ ถึงได้มีคนกลุ่มหนึ่งชอบคิดว่าข้าเป็นเด็กอมมือคิดจะทำอะไรก็ได้ล่ะ?” หลี่ชีย่หัวเราะออกมา พลันยกเท้าขึ้น “ปัง” ถีบเอาอ๋องมณิราตรีแดงตกลงไปในถ้ำแห่งนั้น

“ไม่...” อ๋องมณิราตรีแดงมองตาปริบๆ เห็นร่างตัวเองที่ตกลงไปในถ้ำ ร้องเสียงแหลมออกมาอย่างสิ้นหวัง แต่ทว่า ไม่ว่าจะร้องเสียงแหลมอย่างไร ไม่ว่าจะดิ้นรนเช่นใด ก็ไม่สามารถช่วยให้เขารอดจากความตายไปได้

เรื่องราวเช่นนี้เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน แม้ชื่อหยวนหยวนเองคิดจะร้องขอชีวิตให้กับอ๋องมณิราตรีแดง แต่ก็ไม่ทันกาลเสียแล้ว

“ศิษย์พี่ รีบช่วยข้า...” โหวกระบี่ไวตกใจสุดขีดเมื่อเห็นผู้อาวุโส สูงสุดแคว้นราตรีแดง และอ๋องมณีราตรีแดงล้วนแล้วแต่ตกลงไป ภายในถ้ำขนาดใหญ่ นั่น จึงร้องด้วยเสียงอันแหลมดังออกมา

“ปัง...” โหวกระบี่ไวพุดยังไม่ทันจบคำ หลี่ชีย่จัดการยกเท้าส่งตัว เขา ลงไปในถ้ำขนาดใหญ่ นั้น

“เจ้า...” แค่เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น โหวกระบี่ไวก็ถูกถีบลงไป ในถ้ำขนาดใหญ่ ทำให้เซอะเทียนหวี่ทั้งตระหนกทั้งโกรธ คำราม เสียงดังออกมา ทำท่าจะวิ่งเข้าไปแต่ถูกองค์หญิงจันทร์เสี้ยวรั้งตัว เอาไว้

หลี่ชีย่เพียงล้องมองพวกเขาด้วยท่าทีเหนื่อยหน่าย กล่าวว่า “ใน สายตาของข้า พวกเจ้าเป็นเพียงมดปลวกฝูงหนึ่งเท่านั้น การ กลับมาของข้าในครั้งนี้อย่างไม่เคยคิดจะฆ่าล้างเป็นการใหญ่ แต่ทว่า หากพวกเจ้าคิดจะเอาชีวิตมาทิ้ง ข้าเองก็พร้อมที่จะเลือดล้างเมือง ศักดิ์สิทธิ์ เพียงแต่ว่าการทำลายความสงบสุขของเมืองศักดิ์สิทธิ์ กล่าวสำหรับข้าแล้ว รู้สึกละอายใจอยู่บ้าง! ”

“จงจำคำไว้ให้ดี ไม่ว่าใครก็ตามก่อนที่จะมาเหย้า ข้า ทางที่ดีควรเตรียมโลงให้กับตัวเองเอาไว้ด้วย!” กล่าวจบ หันหลังจากไปทันที

ชื่อหยวนหยวนเร่งฝีเท้าตามไป ขณะที่เยซูหยุนเพียงมองคนเหล่านั้นด้วยท่าทีเฉยเมย สายหน้าเบาๆ โดยไม่ได้กล่าวสิ่งใดออกไป ติดตามหลี่ชียะจากไป

“หลี่ชียะ เป็นเขานั่นเอง” ไปเจี้ยนที่มองดูความอหังการของหลี่ชียะ มองดูความมโหฬารของหลี่ชียะ พลันทำให้เขานึกถึงคนๆ หนึ่งขึ้นมา คนที่ถูกผู้คนลืมนานแล้ว

“หรือเขาจะยังคงมีชีวิตอยู่” ไปเจี้ยนพิมพ์เบาๆ ออกมา ความจริงแล้ว ก่อนหน้านี้เขาเองก็ไม่เคยได้พบเห็นคนๆ นี้มาก่อน เพียงแต่เคยได้ยินคำเล่าลือเกี่ยวกับตัวเขาเท่านั้นเอง เมื่อหลายปีก่อน มีคำเล่าลือเกี่ยวกับตัวเขาที่แพร่มาจากเมืองร้อยเมืองบูรพาเข้ามายังแดนขาดทักซิณ

เพียงแต่ตอนนั้นทุกคนต่างเข้าใจว่าเขาได้ตายไปแล้ว จึงไม่มีใครไปสนใจตัวเขาอีกต่อไป

ตาทั้งสองของเซอะเทียนหวีแดงกำ โกรธจนตัวสั่น แค้นจนต้องกัด ฟันกรอด กล่าวด้วยความแค้นเคืองว่า “แค่นี้หากไม่ได้รับการ ชำระ จะไม่ขอเป็นคน! เจ้าคนแซ่หลี่ ข้าจะต้องให้ร่างของเจ้าแหลก เป็นผุยผง!”

กล่าวสำหรับเซอะเทียนหวีแล้ว การที่เขาเกลียดหลี่ชียเอจนเข้า กระดูกดำนั้น ไม่เพียงเพราะหลี่ชียเอได้สังหารโหวกระบี่ไวศษย์น้อง ของเขา แต่ที่ยิ่งกว่าคือเรื่องของเย่ชู่หยุน เขาเกิดความริษยาจน แทบคลั่ง เกิดความริษยาจนไม่ได้สติ แค้นจนอยากจะจับหลี่ชียเอมา สับให้เป็นหมื่นๆ ชิ้น ให้มันรู้แล้วรู้รอดไป กล่าวสำหรับเขาแล้ว หากมีเซอะเทียนหวีก็ต้องไม่มีหลี่ชียเอ หลี่ชียเอจะต้องตาย!

คนที่อยู่บนแท่นมังกรในเวลานี้ต่างมองตากันและกัน “ไม่รู้ว่าควร จะ กล่าวสิ่งใดออกมา การลงมือของหลี่ชียเอที่ทำให้ผู้อาวุโสสูงสุดของ แคว้นราตรีแดงต้องตกลงไปในถ้ำขนาดใหญ่ ได้สร้างความรู้สึ ก พิศวงและลึกลับยิ่งนัก

จนถึงขณะนี้ พวกเขา还不知道ว่าเป็นเพราะหลี่ชียเอที่เป็นเสือซ่อนเล็บ หรือเป็นเพราะผู้อาวุโสสูงสุดแคว้นราตรีแดงที่ไม่ทันระวังตัว พลัด ตกลงไปเองกันแน่

เวลานี้ พวกเขาได้สติคืนกลับมาแล้ว บางคนถึงกับพิมพ์ออกมาด้วยความอยากได้ว่า "สมบัติวิเศษแทนมังกรนะเนี่ย ย่อมต้องเป็นสมบัติที่สุดยอดมากชิ้นหนึ่งเป็นแน่แท้"

ในเวลานี้ ต่อให้มีคนที่ต้องการอยากได้ของล้ำค่าของหลี่ชีย่เป็นอันมาก แต่ไม่กล้าลงมือสู้สมสี่สู่ม้า กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว ต่อให้หลี่ชีย่ไม่ได้มีความแข็งแกร่งพอ แต่ทว่า มีเยชุนคอยให้การคุ้มครองอยู่ ใครเล่าจะกล้าลงมือง่ายดาย?

สำนักโกลมลพิสูทธิมือสังหาริมทรพย์อยู่ในเมืองศักดิ์สิทธิ์ มันเป็นบ้านเก่าแก่โบราณหลังหนึ่ง เยชุนได้พักอาศัยอยู่ที่นี่

หลังจากที่หลี่ชีย่กับพวกเยชุนกลับถึงบ้านดังกล่าวแล้ว เขาก็ได้มอบกล่องวิเศษใบนั้นให้กับเยชุน กล่าวว่า "ชุน ชวงนี้เจ้าคอยเป็นเพื่อนข้า ลำบากเจ้าแล้ว ของล้ำค่านี้ก็มอบให้เจ้าก็แล้วกัน!

ของที่อยู่ในกล่องวิเศษก็คือของล้ำค่าที่ได้มาจากแทนมังกรนั่นเอง หลี่ชีย่กระหังไม่ได้ไปศึกษาอะไรมันมากมายก็มอบให้เยชุนโดยตรงทันที โดยไม่ได้ใส่ใจกับมันทั้งสิ้น

“นี่...” เยซูหยุนรู้สึกตกใจ กล่าวว่า “พี่หลี่ นี่มันเป็นของวิเศษจาก
แท่นมังกรนะเนี่ย ไม่ธรรมดาเลยนะ”

แท่นมังกรได้ของล้ำค่า ไม่รู้ว่ามีผู้คนจำนวนเท่าไรที่ต้องการได้มา
ครอบครอง แต่หลี่ซิเย่กลับมอบให้กับนางงายๆ เสียอย่างนั้น

หลี่ซิเย่หัวเราะกล่าวว่า “ที่ข้าขึ้นไปยังแท่นมังกรไม่ได้ไปเพราะ
ต้องการของล้ำค่าอะไรนั้น ข้าเพียงต้องการไปยืนยันเรื่องๆ หนึ่ง
เท่านั้น ที่ว่าแท่นมังกรได้ของล้ำค่า ข้าก็แค่ฉวยโอกาสทำไปอย่าง
นั่นเอง”

“การได้อยู่เคียงข้างพี่หลี่ น้องได้รับประโยชน์ไม่น้อยเลย พี่หลี่
บรรยายธรรมให้กับน้อง ให้น้องได้รับประโยชน์ชั่วชีวิต” เยซูหยุน
รู้สึกถึงเลินดีหนึ่งกล่าวว่า “พี่หลี่ยังมามอบของล้ำค่าเช่นนี้ให้กับ
น้องอีก น้องละอายที่จะรับเอาไว้”

“รับเอาไว้เถอะ” หลี่ซิเย่กล่าวน้ำเสียงเรียบเฉยว่า “ของที่ข้าให้ไป
แล้วจะไม่มีการเอาคืนอีก”

เยซูหยุนแสดงความคารวะต่อหลี่ซิเย่ นางรับเอากล่องวิเศษใบนั้น
มาอย่างเงียบๆ โดยไม่ได้กล่าวสิ่งใดออกมาอีก

เวลานี้ หลี่ชียเอ่ได้บอกต่อซือหยวนหยวนที่ยืนอยู่ข้างๆ ว่า “ก่อนที่ข้าจะลาไป ข้าจะถ่ายทอดเคล็ดวิชาต้นกำเนิดบางอย่างกับเจ้า หากวันหน้ามีของล้ำค่าที่เหมาะสม ข้าจะหามาให้เจ้าสักชิ้นสองชิ้น”

“ขอบคุณคุณชาย” ซือหยวนหยวนรีบกล่าวตอบ การที่นางติดตามหลี่ชียเอ่ไม่ได้เป็นเพราะต้องการของล้ำค่าอะไร แต่เป็นเพราะเคล็ดวิชาต้นกำเนิด สำหรับนางที่ได้ฝึกคัมภีร์ตะวันรอนมาแล้วนั้น ไม่มีสิ่งใดมีค่ายิ่งไปกว่าเคล็ดวิชาต้นกำเนิดอีกแล้ว

การที่หลี่ชียเอ่รู้เคล็ดวิชาต้นกำเนิดของเผ่าโลहितนั้นหาใช่เรื่องแปลก เนื่องจากเขามีบทสัจธรรมสวรรค์แรกเริ่มไว้ในครอบครอง ขณะที่เคล็ดวิชาของเผ่าโลहितนั้นมาจากบทสัจธรรมสวรรค์แรกเริ่ม เพียงแต่ก่อนหน้านั้น หลี่ชียเอ่ซื้อร้านจะไปศึกษาเคล็ดวิชาต้นกำเนิดที่ว่าเท่านั้นเอง

กล่าวสำหรับหลี่ชียเอ่แล้ว ซือหยวนหยวนมีความพิเศษอยู่ในตัวเป็นอันมาก ทักษะด้านคัมภีร์ตะวันรอนของนางนั้นไม่มีใครสามารถเทียบเคียงได้

การที่หลี่ซีเยยินดีถ่ายทอดเคล็ดวิชาต้นกำเนิดให้กับซือหยวน
หยวนนั้นก็เพราะหวังจะคงเชื้อไฟเอาไว้ในแดนชาดทุกชั้น ไม่แน่
นัก ในอนาคตเผ่าโลหิตอาจมีการเปลี่ยนแปลงก็เป็นได้

ขอเพียงเขาได้ทิ้งเชื้อไฟเอาไว้ ต่อให้อนาคตหากเกิดการ
เปลี่ยนแปลงขึ้นกับเผ่าโลหิต ยังคงมีผู้ที่สามารถแบกรับ
สถานการณ์ยิ่งใหญ่เอาไว้ได้

Novel-Lucky

ตอนที่ 962 เซอะลือเซียน

<https://novel-lucky.com>

เย่ชู่หยุนเมื่อได้ยินเช่นนี้จึงเอ่ยถามขึ้นมาว่า “พี่หลี่จะไปทีใด?”

หลี่ซีเย่เงยหน้าขึ้นมา มองไปยังเขาสยบมังกรอันยิ่งใหญ่ที่อยู่
ระยะห่างไกลแล้วกล่าวว่า “ข้าจะไปที่เขาสยบมังกรสักครั้ง เกรงว่า
คงต้องใช้เวลาหลายวัน”

“ข้าจะไปเป็นเพื่อนพี่หลี่” เย่ชู่หยุนรีบเร่งกล่าวออกมา “พี่หลี่อาจมี
อะไรต้องการให้ใครช่วย ไม่แน่มันนี่เองอาจจะช่วยพี่หลี่ได้อีกแรง
หนึ่ง”

“ไม่” หลี่ซีเย่ส่ายหัวเบาๆ กล่าวว่า “การไปเขาสยบมังกรในครั้งนี้
เป็นเรื่องส่วนตัว ขณะเดียวกัน ข้าหวังว่าเจ้าจะคงอยู่ที่นี้ต่อไป ข้า
ยังมีเรื่องอื่นให้เจ้าไปทำ”

“พี่หลี่มีเรื่องอะไรขอให้ส่งการมาได้เลย”

หลี่ซีเยมองดูชื่อหยวนหยวน แล้วกล่าวว่า “ตามความเห็นของข้า
แคว้นราตรีแดงต้องไม่ยอมเลิกราแน่นอน ก่อนที่ข้าจะกลับมา เจ้า
ช่วยคุ้มครองความปลอดภัยให้กับหยวนหยวนก็แล้วกัน”

“เกรงว่าข้าจะต้องทำให้พี่เยและสำนักโกมลพิสุทธิ์ต้องเดือดร้อน
แล้วละ” ชื่อหยวนหยวนได้ยินคำกล่าวเช่นนี้แล้วรู้สึกไม่สบายใจ
เพราะมันไม่เพียงเป็นการลากเอาหลี่ซีเยเข้ามาในวังวน ยังลาก
เอาเยชูหยุนเข้ามาด้วย

หลี่ซีเยหัวเราะและสายหัวกล่าวว่า “เรื่องนี้เจ้าวางใจเถอะ ข้าเป็น
คนที่ไม่เคยกลัวการมีเรื่องอยู่แล้ว คนที่อยู่ข้างกายข้าก็เป็นคนที่ไม่
กลัวมีเรื่องเช่นกัน แคว้นราตรีแดงหากรู้จักกาลเทศะ ไสหัวไปได้
ไกลเท่าไรก็ไสหัวไปไกลเท่านั้น มิฉะนั้นละก็ หากทำให้ข้าต้อง
โกรธข้าจะไปด้วยตนเองสักครั้ง!”

วางใจเถอะน้องสาว” เยชูหยุนก็ปลอบชื่อหยวนหยวนว่า “มีพี่หลี่
คอยคุ้มครองให้ แคว้นราตรีแดงทำอะไรเจ้าไม่ได้หรอกนะ”

ชื่อหยวนหยวนทำท่าเหมือนจะพูดอะไร แต่ สุดท้ายนางได้แต่ทอด
ถอนใจออกมาเบาๆ นางไม่ต้องการให้เรื่องของนางทำให้หลี่ซีเย
หรือเยชูหยุนต้องเปิดศึกกับแคว้นราตรีแดง แต่ทว่า หากเวลานี้นาง

กลับไปพร้อมกับคนของแคว้นราตรีแดง เกรงว่าโอกาสที่จะถูกกักตัวเอาไว้มีความเป็นไปได้ที่สูงมาก

เนื่องจากไกล้ววันที่เซอะจื่อเซียนจะได้ขึ้นครองบัลลังก์มาแล้ว บรรดาบรรพบุรุษและผู้อาวุโสราชสำนักของแคว้นราตรีแดงย่อมไม่ต้องการให้เกิดคู่แข่งขึ้นมาในช่วงเวลานี้!

หากไม่มีอะไรมากมายข้าจะกลับมาในไม่ช้า อย่างมากก็สิบกว่าวัน”

เยชุนหันพยับหน้าเบาๆ จากนั้นกล่าวว่า “แล้วเรื่องเขาเทพยุทธล่ะ?” “เดิมพวกเขามาด้วยเรื่องของเขาเทพยุทธ แต่ได้ถูกเลื่อนออกไปเรื่อยๆ

หลี่ซีเยมองไปที่ห่างไกลกล่าวว่า “เรื่องของเขาเทพยุทธยังไม่รีบทุกอย่างอยู่ในความควบคุมของข้าหมดแล้ว สิ่งที่ควรจะมายอมต้องมา เมื่อจบเรื่องของเขาสยบมังกรแล้ว ค่อยไปยังเขาเทพยุทธสักครั้งหนึ่ง”

ความจริงแล้ว การที่หลี่ชีย่ไปยังเขาสยบมังกรในคราวนี้ สิ่งที่สำคัญที่สุดไม่ใช่เพื่อของล้ำค่าอะไร เขาเพียงต้องการไปพิสูจน์เรื่องๆ หนึ่งเท่านั้น

หลายวันนับจากนี้ไป หลี่ชีย่ได้ทำการถ่ายทอดเคล็ดวิชาต้นกำเนิดให้กับซือหยวนหยวน แม้ว่าเคล็ดวิชานี้จะมีความลึกลับพิสดาร แต่ว่าซือหยวนหยวนมีพื้นฐานที่แน่นหนาของคัมภีร์ตะวันรอน จึงทำให้รุดหน้าไปได้เร็วมาก ยิ่งไปกว่านั้น ภายใต้อาจารย์คอยชี้แนะ นางยังสามารถฝึกคัมภีร์ตะวันรอนได้ถึงขั้นนี้เวลานี้มีหลี่ชีย่คอยให้การชี้แนะอยู่ การฝึกเคล็ดวิชาต้นกำเนิดจึงไม่ใช่เรื่องยากสำหรับนาง!

หลังจากที่หลี่ชีย่ได้ทำการถ่ายทอดเคล็ดวิชาให้กับซือหยวนหยวนแล้วก็ได้เดินทางออกจากเมืองศักดิ์สิทธิ์ เพื่อไปยังเขาสยบมังกรโดยลำพัง

ขณะที่หลายวันมานี้ ข่าวเรื่องการเสียชีวิตของผู้อาวุโสสูงสุดแคว้นราตรีแดง และอ๋องมณีราตรีแดงได้แพร่ไปยังแคว้นราตรีแดง และไปเข้าหูของเซอะจื่อเชียนเข้า

สีหน้าของเซอะลือเซียนพลันแปรเปลี่ยนไปเมื่อได้ยินข่าวนี สีหน้า
ของนางดูเน่าเกรงขามขึ้นมาโดยทันที!

เซอะลือเซียน นางถูกจัดให้อยู่ในหนึ่งในห้าศักดิ์สิทธิ์ ฐานะของ
นางในบรรดาห้าศักดิ์สิทธิ์สูงกว่าองค์หญิงจันทรเสี้ยว และเซอะ
เทียนหวี ด้วยชาติกำเนิดของนางที่มาจากแคว้นราตรีแดง ย่อมถูก
ลิขิตเอาไว้แล้วว่าต้องไม่ธรรมดา

หากจะกล่าวถึงเรื่องพรสวรรค์ เซอะลือเซียนอาจจะสู้ไปเจี้ยนและ
อ๋องเงินเทียนที่เป็นหนึ่งในห้าศักดิ์สิทธิ์เช่นกัน แต่ทว่า นางมีชาติ
กำเนิดเป็นหนึ่งในสำนักสองราชัน ทำให้นางมีข้อได้เปรียบที่ผู้อื่นยาก
จะเทียบเทียม

ในฐานะผู้สืบทอดราชบัลลังก์ ความจริงฐานะของเซอะลือเซียนก็
ไม่ได้เป็นดังนี้แต่แรกเกิด แต่นางอาศัยเอาชนะคู่แข่งต่อสู้อุหลายคนใน
ราชสำนักแล้ว จึงได้กลายเป็นผู้สืบทอดราชบัลลังก์ในที่สุด

กล่าวสำหรับเซอะลือเซียนแล้ว นับว่าเป็นความโชคดีที่แคว้นราตรี
แดงของพวกเขาไม่ได้กำเนิดดาวรุ่งที่ปราดเปรื่องและน่าทึ่งเฉก
เช่นเยเทียนตี้ มิฉะนั้นแล้ว ต่อให้นางมีผู้ให้การสนับสนุนที่
แข็งแกร่งปานใดก็ตาม คงไม่สามารถสืบทอดบัลลังก์ได้

แต่ทว่า กล่าวสำหรับเซอะลือเขียนแล้ว นางมีผู้ที่เป็นหอข้างแครงที่นางกล้าวที่สุดก็คือชื่อหยวนหยวนนั่นเอง!

ชื่อหยวนหยวนมีชาติกำเนิดเป็นสายแยก แต่ทว่าสามารถเรียนรู้อี้ได้ด้วยตนเอง ใ้ได้ฝึกคัมภีร์ตะวันรอน ซึ่งทักษะของชื่อหยวนหยวนได้กระทบต่อสถานะของเซอะลือเขียนไม่น้อยเลยทีเดียว

ที่สำคัญกว่านั้นก็คือ ชื่อหยวนหยวนแม้จะมีชาติกำเนิดมาจากสายแยก แต่บรรพบุรุษของนางก็มีผู้ก่กำเนิดมาจากราชสำนัก ทำให้ชื่อหยวนหยวนมีสายเลือดของราชันเขียนอยู่ในกายด้วย!

สิ่งนี้ยังไม่ใช่เรื่องี่รุนแรงที่สุด กรณีที่สร้างผลกระทบต่อเซอะลือเขียนมากที่สุดก็คือ ชื่อหยวนหยวนสามารถบรรลุคัมภีร์ตะวันรอนในชั้นที่ไม่มีใครสามารถเทียบเคียงได้ ซึ่งย่อมหมาความว่าโอกาสที่ชื่อหยวนหยวนจะได้เป็นผู้กุมอำนาจสูงสุดของแคว้นราตรีแดงมีสูงมาก

เนื่องจากแคว้นราตรีแดงมีธรรมเนียมปฏิบัติคือเดินตามรอยบรรพบุรุษ ซึ่งธรรมเนียมปฏิบัตินี้มีมาตั้งแต่ปฐมบรรพบุรุษของแคว้นราตรีแดง โดยราชันเขียนเซอะเย่นนั่นเอง

ราชันเซียนเซอะเยยามหนุ่มก็เริ่มต้นด้วยการฝึกคัมภีร์ตะวันรอน และราชันเซียนเซอะเยได้เคยเข้าไปฝึกวิชายังดินแดนต้นกำเนิด บรรพบุรุษโลหิต และได้รับการรับรองสถานะจากดินแดนต้นกำเนิด บรรพบุรุษ ภายหลัง ราชันเซียนเซอะเยเคยช่วยดินแดนต้นกำเนิด บรรพบุรุษโลหิตในการควบคุมดูแลเผ่าโลหิต!

ภายหลัง แคว้นราตรีแดงเคยเสื่อมลง จนกระทั่งถึงยุคของราชัน เซียนเงินเสวี่ย ซึ่งในวัยหนุ่มของเขาก็เคยกลับเข้าไปยังดินแดน บรรพบุรุษโลหิต ทำให้เขาได้บรรลุสัจธรรม จนบรรลุเป็นราชัน เซียนได้ในที่สุด และทำการฟื้นฟูแคว้นราตรีแดงขึ้นมาใหม่! ทำให้ แคว้นราตรีแดงได้เข้าควบคุมดูแลเผ่าโลหิตได้อีกครั้งหนึ่ง!

เนื่องเพราะแคว้นราตรีแดงเคยมีความรุ่งโรจน์เช่นนี้มาก่อน จึงทำให้ แคว้นราตรีแดงได้กลับขึ้นสู่จุดสูงสุดอยู่เสมอ จึงต้องการที่จะ เป็นผู้นำอีกครั้งหนึ่ง!

แม้ว่าผู้ที่คอยหนุนเซอะจื่อเซียนอยู่เบื้องหลังนั้นจะแข็งแกร่ง โดยมี บรรพบุรุษเช่นเทพพายุกะนองคอยคุ้มกันนางอยู่ แต่ทว่า สิ่งนี้ไม่ได้ หมายความว่าเหล่าบรรพบุรุษของแคว้นราตรีแดงจะให้การ สนับสนุนแก่นางทั้งหมด!

โดยเฉพาะกับการปรากฏตัวของชื่อหยวนหยวนแล้ว ได้สั่นคลอนต่อฐานะของเซอะลือเซียนในระดับที่สูงพอควร! เนื่องจากบรรพบุรุษบางส่วนของแคว้นราตรีแดงได้มองเห็นความหวังที่อยู่บนตัวของชื่อหยวนหยวน อาศัยการบรรลุคัมภีร์ตะวันรอนของชื่อหยวนหยวนแล้ว นางมีโอกาสมากที่จะได้กลับไปยังดินแดนต้นกำเนิดบรรพบุรุษโลหิต และจะได้ฝึกเคล็ดวิชาต้นกำเนิดที่อยู่ในตำรานอกจากดินแดนต้นกำเนิดบรรพบุรุษโลหิต!

เฉกเช่นราชันเซียนเซอะเย่ในครั้งครานั้น! หากว่าชื่อหยวนหยวนสามารถกลับไปยังดินแดนต้นกำเนิดบรรพบุรุษโลหิต นั้นย่อมหมายถึงแคว้นราตรีแดงมีโอกาสดูกลับคืนสู่จุดสูงสุดอีกครั้ง ได้ควบคุมเผ่าโลหิตอีกครั้งและปกครองเผ่าโลหิตทั้งเก้าแดน!

ถ้าหากเป็นเช่นนี้จริง ย่อมหมายความว่าเซอะลือเซียนไม่เพียงไม่สามารถก้าวขึ้นบัลลังก์ ยังหมายถึงสายของเซอะลือเซียนต้องหมดอำนาจในอันที่จะควบคุมแคว้นราตรีแดงอีกด้วย

เรื่องเช่นนี้ ไม่ว่าจะ เป็นเซอะลือเซียน หรือจะเป็นสายของเซอะลือเซียนย่อมปล่อยให้เรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นไม่ได้อย่างเด็ดขาด ดังนั้นบรรพบุรุษราชสำนักที่เป็นสายของเซอะลือเซียนจึงคอยกลบ

เกลื่อนร่องรอยที่ยังคงปรากฏอยู่ของชื่อหยวนหยวน เพื่อให้บุคคลภายนอกไม่รู้ว่าภายในแคว้นราตรีแดงยังมีศิษย์ที่เยี่ยมยอดเช่นนี้อีกคน

ความจริงแล้ว หากไม่เป็นเพราะระดับบรรพบุรุษที่แข็งแกร่งบางคน ไม่นุญาติ เกรงว่าชื่อหยวนหยวนคงหายสาบสูญจากโลกไปนานแล้ว

“ดีมาก เจ้าสารเลวนี่ไม่ซ่อนตัวเพื่ออยู่อย่างมีความสุขกับชีวิตที่เหลืออยู่ บังอาจเสนอหน้าออกมา!” เซอะจื่อเซียนกล่าวอย่างน่าเกรงขามด้วยสีหน้าที่ปั่นยากสุดๆ หลังจากได้ยินข่าวเกี่ยวกับชื่อหยวนหยวนแล้ว

ยอดฝีมือที่อยู่ข้างกายของเซอะจื่อเซียนผู้หนึ่งกล่าวว่า “อีกไม่นาน ฝ่าบาทก็สามารถขึ้นครองบัลลังก์แล้ว การปรากฏตัวของชื่อหยวนหยวนในเวลานี้อาจเป็นไปได้ว่ามาด้วยเรื่องที่เกี่ยวข้องกับฝ่าบาท”

เซอะจื่อเซียนสีหน้าแสดงออกถึงความไม่พอใจ กล่าวน้ำเสียงน่าเกรงขามออกมาว่า “อาศัยนางที่เป็นเพียงสายแหยกก็คิดจะมาแย่งบัลลังก์กับข้าอย่างนั้นริ มันเป็นความเพ้อฝันของคนปัญญาอ่อนซัดๆ!” ถึงแม้ว่าปากของนางจะพูดเช่นนี้ แต่ในใจของนางเองก็

เข้าใจเป็นอย่างดี ถ้าหากชื่อหยวนหยวนมีโอกาสได้กลับไปที่ดินแดนต้นกำเนิดบรรพบุรุษโลหิตละก็ นางย่อมมีความเป็นไปได้ในการควบคุมอำนาจของแคว้นราตรีแดงโดยแท้!

“การปรากฏตัวของชื่อหยวนหยวนก็ไม่แนเสมอไปว่าจะต้องมาด้วยเรื่องของฝ่าบาท” ที่ปรึกษาที่อยู่ข้างกายของเซอะลือเซียนครุ่นคิดนิดหนึ่งแล้วกล่าวว่า “อีกไม่นาน ฝ่าบาทก็จะได้ขึ้นครองบัลลังก์แล้ว เรื่องนี้ได้มีการสรุปจบสิ้นไปแล้ว ต่อให้ชื่อหยวนหยวนมีบรรพบุรุษที่คอยปกป้อง ก็ไม่สามารถแก้ไขอะไรได้ ฝ่าบาทมีสู้ทำให้สบายๆ รอจนกว่าได้ขึ้นนั่งบัลลังก์เสียก่อน อย่าได้ให้เรื่องนี้มาทำให้ฝ่าบาทต้องเสียสมาธิเลย”

“ไม่ได้!” เซอะลือเซียนชกสีหน้าไม่พอใจ กล่าวว่า “เจ้าสารเลวนี้ให้มันมีชีวิตอยู่ไม่ได้ การให้มันมีชีวิตอยู่วันหนึ่ง มันก็คือหอกข้างแคร่ของข้า! ต่อให้ข้าได้ขึ้นนั่งบัลลังก์ หากวันหน้านางได้กลับไปยังดินแดนต้นกำเนิดบรรพบุรุษโลหิตละก็ นางก็สามารถเข้ากุมอำนาจของแคว้นราตรีแดงได้เหมือนเดิม!”

“ฝ่าบาท เกรงว่าทำเช่นนี้จะไม่เหมาะ!” ที่ปรึกษารู้สึกตกใจกับสิ่งนี้กล่าวว่า “หากฝ่าบาทจัดการเก็บชื่อหยวนหยวนเสีย เกรงว่าเป็นการทำลายข้อตกลง และทำให้บรรพบุรุษภายในสำนักไม่พอใจขึ้นได้!”

ชื่อหยวนหยวนในฐานะเป็นคู่แข่งของเซอะลือเซียน การที่นางสามารถมีชีวิตอยู่มาได้จนถึงวันนี้ แน่แน่นอนเป็นการปกป้องจากระดับบรรพบุรุษของสำนัก เพียงแต่ ภายใต้การกดดันที่พาลของเทพพายุคะนอง ทั้งสองฝ่ายจึงต้องถอยกันคนละก้าว โดยชื่อหยวนหยวนไม่สามารถเข้ามาฝึกเคล็ดราชันในราชสำนัก ขณะที่ฝ่ายของเซอะลือเซียนต้องรับประกันว่าจะไม่ทำร้ายชื่อหยวนหยวน

ดังนั้น ในฐานะหอกข้างแคร่ของเซอะลือเซียน ชื่อหยวนหยวนยังคงมีชีวิตอยู่ได้จนถึงวันนี้ นับว่าเป็นผลจากการรอมชอมของบรรดาบรรพบุรุษด้วยกันของแคว้นราตรีแดง

“อย่างนั้นหรือ?” เซอะลือเซียนส่งประกายตาเยือกเย็นออกมา กล่าวน่าเกรงขามว่า “เวลานี้สถานการณ์มันต่างกันไปแล้ว เจ้าสารเลวคนนี้บังอาจสมคบบุคคลภายนอกสังหารผู้อาวุโสสูงสุด ซึ่งเป็นโทษทรยศชาติและเผ่าพันธุ์ สมควรถูกประหาร! ข้าในฐานะผู้สืบทอดของแคว้นราตรีแดง มีหน้าที่และมีอำนาจที่จะไปกำจัดศิษย์ทรยศ!”

เซอะลือเซียนไม่ต้องการให้ชื่อหยวนหยวนมีชีวิตอยู่อีกต่อไป เพียงชื่อหยวนหยวนมีชีวิตอยู่ก็จะเป็นผลดีกับนาง และส่งผล

คุกคามต่อสถานะของนาง! กล่าวสำหรับเซอะลือเขียนแล้ว ซื่อห
ยวนหยวนจะต้องตายเท่านั้น!

“เรื่องนี้...” ที่ปรึกษาที่อยู่ข้างกายเซอะลือเขียนถึงกับครุ่นคิดกล่าว
ว่า “หากสังหารซื่อหยวนหยวนแล้ว เราจะตอบระดับบรรพบุรุษฝ่าย
นั้นไม่ได้นะ”

“ทำไมจะตอบไม่ได้” เซอะลือเขียนกล่าวน่าเกรงขามว่า “การกำจัด
ศิษย์ทรยศเป็นหน้าที่ของทุกคน! นางสาวเลวคนนี้สมควร
บุคคลภายนอก สังหารผู้อาวุโสสูงสุดอย่างโหดเหี้ยม เท่ากับเป็น
ศิษย์ล้างอาจารย์! ต่อให้มีบรรพบุรุษจะเอาโทษ บรรพบุรุษผู้เฒ่าก็
สามารถรับมือได้! ”

บรรพบุรุษผู้เฒ่าที่เซอะลือเขียนพูดถึงก็คือเทพพายุคะนองนั่นเอง
ในฐานะที่เทพพายุคะนองเป็นลูกสาวของราชันเขียนเงินเสวี่ย นาง
ย่อมมีอำนาจบาปมืออยู่ในแคว้นราตรีแดงไม่น้อยทีเดียว!

“ไปเตรียมตัวให้พร้อม พรุ่งนี้ข้าจะเดินทางไปเมืองศักดิ์สิทธิ์ ข้าจะ
จัดการนางสาวเลวที่ล้างอาจารย์คนนี้ด้วยมือของข้าเอง! ” เซอะลือ
เขียนกล่าวอย่างจริงจังออกมา

เซอะลือเขียนมองออกไปด้านนอกด้วยสีหน้าที่เยือกเย็น เผยให้เห็นรอยยิ้มที่น่ากลัวออกมา กล่าวสำหรับนางแล้ว คราวนี้นางสารเลวชื่อหยวนหยวนต้องตายแน่นอน! ขอเพียงนางสารเลวคนนี้ตายไป นางก็จะนอนหลับได้อย่างสบายใจแล้วละ

การที่เซอะลือเขียนกล้าทำเช่นนี้ก็เพราะนางมีเทพพายุคะนองเป็นผู้หนุนอยู่เบื้องหลัง ขณะเดียวกัน เซอะลือเขียนยังคิดจะอาศัยช่วงจังหวะที่เทพพายุคะนองยังมีชีวิตอยู่ ยังมีอำนาจที่จะสยบบรรดาบรรพบุรุษเหล่านั้น ให้นางได้ถือโอกาสทำการปฏิรูปเปลี่ยนแปลงอย่างขนานใหญ่ ทำให้อำนาจที่แท้จริงของแคว้นราตรีแดงตกอยู่กับสายของพวกนางทั้งหมด!

ตอนที่ 963 เขาสยบมังกร

<https://novel-lucky.com>

หลี่ชีย่เดินทางออกจากเมืองศักดิ์สิทธิ์ ก้าวสู่เขาสยบมังกรโดยเดินเรียบไปตามสันเขา และทำการสำรวจพื้นที่ไปตลอดทาง

เขาสยบมังกร เทือกเขาลูกนี้ก็เหมือนดั่งเป็นมังกรยักษ์ที่ยึดครองพื้นที่อยู่ตรงนั้น เทือกเขาลูกนี้ทอดยาวกินอาณาบริเวณนับสิบล้านลี้ มีหน้ากว้างถึงหนึ่งล้านลี้ กว้างใหญ่อลังการมากยิ่งนัก

ในพื้นที่แห่งนี้เป็นที่อยู่อาศัยของสรรพสิ่งมีชีวิตนับไม่ถ้วน พื้นที่ตรงนี้ไม่เพียงเป็นสวรรค์บนดินของเผ่าพันธุ์มนุษย์ ขณะเดียวกันก็เป็นบ้านของเหล่าสรรพสัตว์ทั้งหลายอีกด้วย

การก้าวเข้าไปยังอาณาบริเวณของเขาสยบมังกรอาจไม่ได้รู้สึกอะไร แต่ทว่า สำหรับหลี่ชีย่แล้ว การก้าวสู่บริเวณของเขามังกรจะรู้สึกถึงความแตกต่าง เขาสามารถรับรู้ได้ถึงจังหวะที่ทรงพลังยิ่งที่ส่งผ่านมาจากใต้พื้นดิน เป็นพลังที่ไร้สิ่งเทียบเทียมถูกส่งเข้ามากระทบตัวของเขา เสมือนดังภายใต้พื้นดินแห่งนี้มีพลังแห่งชีวิตที่ไร้สิ้นสุดไหลทะลักออกมาตลอดเวลาอย่างนั้น

หลี่ชีย่ก้าวเดินไปตามสันเขา ในที่สุดได้มาถึงยังหุบเขาลึกแห่งหนึ่ง หลี่ชีย่ยืนอยู่ท่ามกลางหุบเขาลึกและมองดูไปรอบๆ ในที่สุดเขาได้ผิวปากส่งเสียงออกไป

เสียงที่เกิดจากการผิวปากของหลี่ชีย่ นั้นมีความแหลมคมและเสบแก้วหูเป็นอันมาก ผู้คนจำนวนมากที่ได้ยินเสียงผิวปากนี้แล้วอดไม่ได้ต้องอดหูเอาไว้ ความรู้สึกเหมือนเสียงผิวปากนี้สามารถทิ่มแทงแก้วหูจนทะลุได้ สร้างความเจ็บปวดยิ่งนัก

ด้วยเสียงผิวปากที่แหลมและเสบแก้วหูนี้แหละ กลับแฝงไว้ซึ่งจังหวะที่อธิบายไม่ถูก เป็นท่วงทำนองที่ผู้คนฟังไม่รู้ เหมือนว่าจังหวะเช่นนี้ เสียงแบบนี้สามารถทะลุไปยังส่วนลึกของใต้พื้นดินได้

“ซ้าา...” หลังจากที่หลี่ชีย่ได้ผิวปากอยู่เป็นเวลานาน ในที่สุดปรากฏเศษดินที่ฟุ้งกระจายขึ้นมา มีสิ่งมีชีวิตตัวหนึ่งมุดออกมาจากใต้พื้นดิน

เจ้าสิ่งมีชีวิตตัวนี้เนื้อตัวดำเมี่ยมทั้งตัว เกิดที่อยู่บนตัวของมันเหมือนทำขึ้นมาจากเหล็กนิลอย่างนั้น เจ้าสิ่งมีชีวิตตัวนี้มีหัวเป็นมังกร บนหัวมีเขาเพียงเขาเดียว ขณะที่ตัวของมันคล้ายกับปีเซี่ยะและทรงตัวอยู่ในท่ายืน

เจ้าสิ่งมีชีวิตที่มุดออกมาจากใต้พื้นดินจ้องมองหลี่ซีเยด้วยความ
ระแวงระวังอย่างยิ่งในเวลานี้ ท่าทางเหมือนพร้อมที่จะจู่โจมได้ทันที
ทั้งยังพร้อมที่จะมุดลงใต้ดินได้ทุกเมื่อ

“มังกรเจาะทะเลวง เป็นสิ่งมีชีวิตที่พบเห็นได้ยากนะเนี่ย” หลี่ซีเยเผย
ให้เห็นถึงรอยยิ้มที่เรียบเฉยเมื่อเห็นสิ่งมีชีวิตตัวนี้ที่มุดออกมาจาก
ใต้พื้นดิน

ในขณะนี้เอง หลี่ซีเยได้หยิบใบไม้ออกมาอีกหนึ่ง นำใบที่ติดอยู่กับ
กิ่งไม้กวัดแกว่งต่อหน้ามังกรเจาะทะเลวง ยิ้มกล่าวว่า “เข้ามาเถอะ
ขอเพียงเจ้าพาข้าไปยังสถานที่แห่งนั้น ข้าก็จะให้เจ้าได้กินจนพอ
เลยล่ะ”

ใบไม้ที่หลี่ซีเยหยิบออกมาก็คือกิ่งไม้ที่หักมาจากต้นมังกรนั่นเอง
ซึ่งกิ่งไม้ใบไม้ของต้นมังกรเป็นสิ่งดึงดูดใจอย่างยิ่งต่อมังกรเจาะ
ทะเลวงยิ่งนัก กล่าวสำหรับมังกรเจาะทะเลวงแล้ว สิ่งนี้คือความดึงดูด
ที่มันไม่อาจต้านทานได้เลย

มังกรเจาะทะลวงพลงไม้อาจละสายตาจากกิ่งไม้และใบไม้ของต้น
มังกรที่อยู่ในมือของหลี่ชีย่ไปได้ ตาทั้งสองของมันจ้องมองอย่าง
ไม่ลดละ

ครั้นเห็นหลี่ชีย่ไม่มีท่าทีประสค์ร้าย มันจึงค่อยๆ มุดออกมาจาก
ใต้ดิน ถึงจะเป็นอย่างนี้ก็ตาม มันยังคงมีความระแวงและระวัง
ตัวอย่างยิ่ง หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ มังกรเจาะทะลวงได้เดินเข้า
ไปใกล้ ฉับพลันมันได้จับและดึงเอาใบไม้กิ่งไม้ที่อยู่ในมือของหลี่
ชีย่ไปทั้งหมด เสียงดังหึ่งๆ เพียงพริบตาเดียว เจ้ามังกรเจาะ
ทะลวงก็จัดการกินใบไม้กิ่งไม้ของต้นมังกรจนหมดสิ้น

หลี่ชีย่ได้ล้วงเอากิ่งไม้และใบไม้ของต้นมังกรออกมาจำนวนมาก
มังกรเจาะทะลวงอ้าปากเข้ามาแย่งทันที แต่ หลี่ชีย่ไวกว่าพลง
ฉากหลบไป ทำให้มังกรเจาะทะลวงไม่สามารถแย่งเอาไปได้

“เจ้าน่าจะคุ้นเคยกับรสชาติแบบนี้” หลี่ชีย่ชูกิ่งไม้ใบไม้ต้นมังกร
ขึ้นสูง ไม่ให้มังกรทะลวงสามารถแย่งไปได้ ยิ้มกล่าวว่า “ขอเพียง
เจ้าพาเข้าไปยังสถานที่แห่งนั้น ข้าก็จะให้เจ้าได้กินจนพอใจ หาก
ว่าเจ้าเห็นด้วยก็ให้พยักหน้า”

มังกรเจาะทะลวงมองดูหลี่ซีเย จากนั้นก็มองไปที่กิ่งไม้ใบไม้ต้น
มังกรที่ถูกชูขึ้นสูง บังเกิดความลังเลขึ้นมา แต่ว่า สุดท้ายแล้วความ
อยากก็เอาชนะสติสัมปชัญญะ มังกรเจาะทะลวงมองหน้าหลี่ซีเย
แล้วรีบเร่งพยักหน้า จากนั้นมันจึงได้หมอบลง

หลี่ซีเยเผยรอยยิ้มออกมาให้เห็น กล่าวว่า "ต้องอย่างนี้สิ ใบของ
ต้นมังกรนี้ชั่วชีวิตของเจ้าคงมีโอกาสได้กินไม่กี่ครั้งหรอกนะ"
กล่าวพลาง ก้าวขึ้นไปนั่งบนหลังของมังกรเจาะทะลวง

"ตุ้ม..." มังกรเจาะทะลวงทุกหลี่ซีเยมุดลงใต้ดินในทันที ปรากฏ
เสียงดังตุ้มตามดังออกมาจากใต้พื้นดิน ท่ามกลางชั้นดิน มังกร
เจาะทะลวงได้อาศัยความเร็วที่เหนือความคาดคิดวิ่งไปข้างหน้า
อย่างรวดเร็ว มีเพียงสิ่งมีชีวิตเฉกเช่นมังกรเจาะทะลวงนี้เท่านั้น ที่
สามารถวิ่งได้อย่างรวดเร็วภายใต้พื้นดินของเขาสยบมังกร

มังกรเจาะทะลวงห้อยตะบึงอยู่ใต้พื้นดินก็เหมือนดั่งปลาที่ว่ายอยู่ใน
น้ำอย่างนั้น ช่างสบายและอิสระอย่างยิ่ง

เขาสยบมังกรเป็นพื้นที่ที่ไม่ธรรมดาเลย ต่อให้มีความแข็งแกร่ง
ขนาดไหนก็ตาม เมื่อใดที่มุดลงดินแล้วก็จะไม่สามารถแยกแยะได้

ว่าขณะนี้ตัวเองอยู่ ณ ที่ใด และไม่สามารถแยกแยะทิศออกตก
เหนือใต้ได้

มังกรเจาะทะลวงบรรทุกหลีชีเยวี่งห้อยู่ใต้ดินไปเรื่อยๆ ไม่รู้ว่าใต้วิ่ง
ไปนานเท่าไร โดยที่หลีชีเยวี่งไม่ได้รู้สึกเป็นห่วงว่ามันจะวิ่งหลงทาง
เพราะหากแม้กระทั่งมังกรเจาะทะลวงยังวิ่งหลงทางในเขาสยบมังกร
ละก็ คนอื่นคงคลำหาทิศทางไม่เจอแล้วละ

“ตุ้ม...” เสียงดังสนั่นหวั่นไหว ในที่สุด มังกรเจาะทะลวงที่วิ่งห้อยมา
นานมากแล้วก็ได้ วิ่งพรวดเขาไปในถ้ำแห่งหนึ่ง

เวลานี้ มังกรเจาะทะลวงได้หยุดลงแล้ว หลีชีเยวี่งก้าวลงมาแล้ว
พิเคราะห์พิจารณาถ้ำแห่งนี้ เนื่องจากถ้ำแห่งนี้ตั้งอยู่ลึกลงไปใต้ดิน
จึงไม่มีใครรู้รายละเอียดตำแหน่งที่แน่นอน!

ด้านหน้าของถ้ำเป็นประตูหินโค้ง ด้านหลังประตูหินโค้งดำมืดมืด
ไม่รู้ว่ามันเชื่อมต่อไปยังที่ใด

หลังจากที่หลีชีเยวี่งได้พิจารณาลักษณะของถ้ำหินแห่งนี้ เพชรรอยยิ้ม
แลพพื้มพ้อออกมาว่า “ถูกต้อง ตรงนี้แหละ ในที่สุดข้าก็ได้กลับมา
อีกแล้ว”

“กรีด...” ในขณะที่ มังกรเจาะทะลวงที่ยืนอยู่ด้านหลังหฺลื่อเย่ได้ร้องออกมา

หฺลื่อเย่หันหลังกลับไป มองเห็นท่าทางตะกละของมังกรเจาะทะลวง แล้วถึงกับหัวเราะออกมา นึกถึงไม้ใบไม้ที่เหลืออยู่ทั้งหมดโยนให้กับมัน ยิ้มกล่าวว่า “นี่คือค่าตอบแทนของเจ้า”

มังกรเจาะทะลวงร้องออกมาด้วยความดีใจ เมื่อเห็นกิ่งไม้และใบไม้ของต้นมังกรจำนวนมากมายเช่นนี้ หงับ หงับ หงับกินอย่างกับพายูเพียงชั่วพริบตาเดียวก็จัดการกับกิ่งไม้และใบไม้ของต้นมังกรจนเรียบไม่มีเหลือ จากนั้น “ตูม” มุดหายเข้าไปในดินทันที

หฺลื่อเย่มองดูประตูหินทรงโค้งที่อยู่ตรงหน้า เพยรอยยิ้มเฉยเมย พิมพ์ออกมาว่า “คราวนี้ ข้าอยากจะได้ฟันคินซีพลริงหรือไม่” กล่าวพลางก้าวเดินเข้าไปในประตูหินทรงโค้งนั้น

หลังจากผ่านประตูหินทรงโค้งเข้าไป สิ่งที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าหฺลื่อเย่คือผาขาด ข้างหน้ามีดมิดสุดลูกหูลูกตา ท่ามกลางผาขาดแห่งนี้ นอกจากความมืดมิดยังคงเป็นความมืดมิด ทำให้ไม่สามารถมองเห็นสิ่งอื่นได้อีกเลย

หลี่ชีย่ยืนอยู่ตรงหน้าผาขาด หลังจากอาศัยเท้าวัดขนาดแล้ว มั่นใจในทิศทางที่ถูกต้องได้แล้ว จึงกระโดดลงไปอย่างไม่ลังเลอีก เลย ร่างของเขาจุดดั่งดาวตกที่ตกลงไป เสียงลมฟ้าววๆ ที่เลยผ่านหูเขาไป

"ตึง..." หลี่ชีย่เองไม่รู้เหมือนกันว่าได้ทิ้งดิ่งลงมานานแค่ไหนแล้ว ในที่สุดจากเสียงที่ดังสนั่น ร่างของเขาได้กระแทกลงกับพื้น โดยที่ตัวของเขาก็เหมือนดั่งเป็นตะปูขนาดยักษ์ที่ปักลงไป在地面อย่างนั้น

"ข้านะเกลียดขั้นตอนนี้ที่สุดเลย!" ร่างของหลี่ชีย่กว่าครึ่งได้ปักจมอยู่ในดิน ทุกครั้งที่มาที่ตรงนี้ ก็จะต้องปักลงมาแบบนี้ ซึ่งเป็นขั้นตอนที่เขาไม่ชอบที่สุด ทำให้เขาต้องบ่นพึมพำออกมา

หลี่ชีย่ไม่ได้ถอนร่างของตัวเองออกจากดินที่ปักอยู่ เขาหยิบเอาขวดออกมาใบหนึ่ง แล้วหน้าค้ำที่อยู่ในขวดออกมา น้ำค้ำดังกล่าวได้ซึมโลมร่างของหลี่ชีย่จนเปียก และร่างของเขาก็กลับกลายเป็นเหมือนดั่งมีพลังชีวิตหลุดลงไปที่ดิน

น้ำค้ำนี้หาใช่เป็นน้ำค้ำธรรมดาทั่วไป ในนี้มีส่วนผสมของแก่นจันทร์จากต้นมังกร ซึ่งหลี่ชีย่ได้รวบรวมเอามาจากต้นมังกร

ครั้นน้ำค้างเหล่านี้ได้ซึมผ่านลงไป在地 “ปุด ปุด ปุด” เรื่องที่
เหลือเชื่อได้เกิดขึ้น ดินที่อยู่รอบๆ ตัวของหลี่ซีเยได้กลับกลายเป็น
เหมือนหนองน้ำอย่างนั้น ทำให้ตัวของหลี่ซีเยจมดิ่งลงไป และเป็น
การจมลงอย่างรวดเร็วอีกด้วย

“เกือบถึงแล้วละ...” ขณะที่กำลังจมดิ่งลงไปอย่างรวดเร็วนั้น หลี่ซีเย
ได้คำนวณเวลาในใจเงียบๆ เมื่อนับถึงจุดๆ นั้นแล้ว หลี่ซีเยได้
อาศัยพลังลมปราณที่มีอยู่ทั้งหมด ทำการขับเคลื่อนพลังแฝงในตัว
“แวงค์” ปรากฏไปรุ่งไสปรากฏบนตัวของหลี่ซีเย!

มันคือกายผลึกชะตาฟ้า เคล็ดวิชาที่พรรคผลึกสมุทรไม่ถ่ายทอด
ให้กับบุคคลภายนอก เป็นเคล็ดวิชาป้องกันตัวที่แข็งแกร่งไร้ที่ติ
มากที่สุดในโลก ถึงแม้ฐานเต้าของหลี่ซีเยจะถูกล็อกเอาไว้ก็ตาม
แต่ทว่า อาศัยพลังลมปราณของเขาในขณะนี้ก็ยังคงสามารถ
ขับเคลื่อนเคล็ดกายผลึกชะตาฟ้าได้อยู่ เพียงแต่ไม่สามารถคงอยู่
ได้นานเท่ากับเวลาปกติเท่านั้น

ในขณะนี้ หลี่ซีเยได้หลุดออกจากหนองน้ำแล้ว แต่ร่างของเขาก็
ยังคงทิ้งดิ่งลงไปเรื่อยๆ โดยที่จังหวะนี้เขาไม่สามารถช่วยตัวเองได้
โดยสิ้นเชิง ต่อให้มีความแข็งแกร่งปานใดก็ตาม ในเวลานี้ก็ไม่

สามารถใช้การอะไรก็ได้ ได้แต่หึ่งดิ่งลงไปเรื่อยๆ โดยไม่สามารถควบคุมได้

“ตุ้ม...ตุ้ม...ตุ้ม...” เสียงดังตุ้มตามดิ่งขึ้น หลี่ซีย่ที่หึ่งตัวดิ่งลงได้อีกไม่นาน ปรากฏด้านล่างเป็นทะเลเพลิงที่ปะทุขึ้นมา ซึ่งมีความรุนแรงพอที่จะเผาไหม้ทุกสิ่งให้กลายเป็นจุนได้

ถ้าหากมียอดฝีมือหรืออ่องเทพได้มาเห็นฉากนี้เข้า ต้องตกใจจนวิญญานแหบออกจากร่าง เนื่องจากทะเลเพลิงที่พวยพุ่งขึ้นมา นั่นคืออัคนีมังกรที่อยู่ในตำนาน ซึ่งมีความน่ากลัวอย่างยิ่ง!

ร่างของหลี่ซีย่ที่ไม่สามารถควบคุมตนเอง ได้ตกลงไปเรื่อยๆ เพียงชั่วพริบตาเดียวร่างของเขาก็เข้าไปอยู่ในกองเพลิง แต่ทว่าเนื่องจากมีกายผลึกชะตาฟ้าคอยปกป้องอยู่ จึงทำให้เขาไม่ได้รับอันตรายแต่อย่างใด

เพียงครู่เดียว กายของหลี่ซีย่ได้หลุดพ้นออกมาจากทะเลเพลิง แต่ทันทีต่อมา เสียงเปรี้ยง เปรี้ยง เปรี้ยง ดังขึ้น เป็นด้านของทะเลสายฟ้า สายฟ้าขนาดเขื่องได้ฟาดเข้าใส่ร่างของหลี่ซีย่อย่างบ้าคลั่ง เรียกได้ว่าสามารถฉีกร่างของสรรพชีวิตให้แหลกเป็นผุยผงได้เลยทีเดียว โชคดีที่หลี่ซีย่มีกายผลึกชะตาฟ้าคุ้มกายอยู่ ไม่วา

พลังสายฟ้าฟาดจะรุนแรงเพียงใดก็ตาม ก็ไม่อาจระคายผิวของหลี่
ซีเย่ได้แม้แต่น้อย

ร่างกายของหลี่ซีเย่ยังคงทิ้งดิ่งลงต่อไปเรื่อยๆ...

และแล้ว ร่างกายของหลี่ซีเย่ได้ทิ้งดิ่งลงต่อเนื่องไปเรื่อยๆ จากด้าน
หนึ่งเข้าสู่อีกด้านหนึ่ง ทำให้หลี่ซีเย่คล้ายดิ่งตกลงไปสู่ขุมมรกโลก
กัณฑ์สิบแปดขุมอย่างนั้น

จากการที่ต้องผ่านด่านแต่ละด่านมาเช่นนี้ เกรงว่าต่อไปให้เป็น
จักรพรรดิเทพก็ไม่อาจยืนหยัดอยู่ได้ และต้องกลายเป็นเถ้าธุลีไป
ในที่สุด

ท้ายสุด หลี่ซีเย่ได้อาศัยเคล็ดกายผลึกชะตาฟ้าผ่าด่านมาได้ทุก
ด่าน "ตึง" ร่างกายของหลี่ซีเย่ได้หล่นลงกระทึกเข้ากับพื้นดิน
เบื้องล่างอย่างแรง จากนั้น เพียงชั่วอึดใจเดียว เคล็ดกายผลึก
ชะตาฟ้าบนตัวของหลี่ซีเย่ก็ได้ค่อยๆ สลายไป

"เสียงอยู่นิดหน่อย ยังดีนะที่เวลาที่คำนวณเอาไว้ตรงกันพอดี" หลี่
ซีเย่เมื่อเห็นกายผลึกชะตาฟ้าที่สลายไป ยิ้มนิดหนึ่ง มันไม่ใช่การ

มาที่นี่เป็นครั้งแรกของเขา จึงรู้ว่าการผ่านแต่ละด่านต้องใช้เวลาเท่าไร

หลังจากหลี่ชียเอ่ได้ลุกขึ้นยืนแล้วจึงกวาดตามองไปรอบๆ ห้ายสุดสายตาไปหยุดอยู่ตรงประตูขนาดยักษ์สองบานที่อยู่ด้านหน้า

หลี่ชียเอ่จ้องมองดูประตูทั้งสองบานแล้วเดินเขาไปอย่างช้าๆ โดยประตูสองบานนี้ถูกหล่อขึ้นมาจากทองแดงศักดิ์สิทธิ์ มันเปล่งประกายศักดิ์สิทธิ์ที่โบราณเรียบงายออกมา ด้วยประกายเช่นนี้เหมือนว่ามีของมันจะไม่มีวันจางหายตลอดกาล

ตอนที่ 964 ผู้ดำรงอยู่ท่ามกลางทะเลอันกว้างใหญ่ไพศาล

<https://novel-lucky.com>

ประตูทองแดงมีความหนาและน้ำหนักมาก เหมือนตึกหนักนับหนึ่ง ล้านล้านชั่ง ยามที่ประตูทั้งสองบานถูกปิดแน่นสนิท ต่อให้กองทัพ นับล้านก็ไม่อาจทะลุวงผ่านไปได้

บานประตูทองแดงที่หนักอึ้งนี้จะมีรูปสลักอยู่ซ้ายขวาเป็นมังกรและ พยัคฆ์ ซ้ายเป็นมังกร ขวาเป็นพยัคฆ์ ทั้งมังกรและพยัคฆ์นี้นับได้ ว่าเหมือนมีชีวิตจริง อีกทั้งยังอยู่ในท่วงท่าที่พร้อมเข้าต่อสู้

รูปแกะสลักมังกรที่อยู่ทางบานประตูด้านซ้ายมือที่พุ่งจิกลงมาจาก ท้องฟ้า เหมือนว่าต้องการโจมตีสังหารพยัคฆ์ขาวที่อยู่ทางด้าน ขวามือ ขณะที่พยัคฆ์ขาวด้านขวามือกระโจนขึ้น ต้องการฉีก มังกรยักษ์ด้านซ้ายมือให้เป็นชิ้นๆ อย่างนั้น

แต่ถ้าหากมองดูให้ละเอียด ดูไปแล้วพยัคฆ์และมังกรเหมือนไม่ได้ ต่อสู้กัน แต่เหมือนต้องการจะแย่งชิงอะไรสักอย่าง บริเวณที่กรง เล็บของพวกมันกำลังจะปะทะกันเหมือนมีรอยบุ๋มเข้าไป ซึ่งเป็นจุด ที่ประตูทองแดงทั้งสองบานปิดเข้าหากันพอดี

และด้วยร่องระหว่างประตูทั้งสองบานนี้แหละ เหมือนตรงบริเวณนั้น
ขาดแหงไปนิดหนึ่ง หากมองดูให้ละเอียด ดูเหมือนจุดนี้เดิมที่
น่าจะมีลูกแก้วอยู่อย่างนั้น! ภายหลังลูกแก้ววิเศษนี้ได้สูญหายไป

จากการที่หนึ่งมังกรหนึ่งพยัคฆ์ถูกสลักเอาไว้บนบานประตูทองแดง
ท่าทางเหมือนต้องการแย่งชิงลูกแก้ววิเศษ เหมือนว่าประตูทองแดง
ต้องการเล่นิทานให้ฟังอย่างนั้น

หลี่ชีย่ที่ยืนอยู่ตางหน้าประตูทองแดงเผยให้เห็นถึงรอยยิ้ม เมื่อเห็น
ภาพของมังกรต่อสู้กับพยัคฆ์ จากนั้นล้วงเอาผลมังกรออกมา

หลี่ชีย่นำเอาผลมังกรนั้นใส่เข้าไปบริเวณที่บุ่มลงไประหว่างบาน
ประตูทั้งสองนั้น อยากรู้ก็ตามหลังจากที่ผลมังกรถูกใส่เข้าไปใน
ช่องนั้นแล้ว ได้ยินเสียง "คร้าก" เหมือนมีอะไรบางอย่างได้จับผล
มังกรนั้นเอาไว้

ในเวลาตัวเอง ผลมังกรที่อยู่ตรงรอยบุ่มกลางประตูนั้นเหมือนหิมะที่
กำลังละลายอย่างนั้น โดยน้ำผลมังกรที่ละลายออกมาได้วิ่งไปตาม
ลายเส้นของบานประตูทองแดงนั้น

เป็นการยากที่จะจินตนาการ ผลมังกรขนาดเล็กล้วนนั้น กลับมีน้ำ
ผลไม้มากมายถึงเพียงนั้น เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น น้ำผลไม้
จากผลมังกรก็ไหลจนท่วมมิดหนึ่งมังกรหนึ่งพยับคัมภ์ที่อยู่ด้านซ้าย
ขวาของบานประตู

“แว้งค์...” รูปแกะสลักมังกรและพยับคัมภ์ที่อยู่บนบานประตูปล้นสว่าง
ไสวขึ้นมา มังกรยักษ์ได้ปรากฏประกายสีทองลอยขึ้นมา ได้ยิน
เสียงดังแครงค์แครงค์เหมือนมังกรกำลังสวมเสื้อเกราะอย่างนั้น
เพียงชั่วพริบตาเดียว มังกรยักษ์ปล้นส่งประกายสีทองแวววาว
เหมือนว่าได้กลับกลายเป็นมังกรทองตัวหนึ่ง กำลังจะทยานออก
จากประตูทองแดงดังนั้น

ขณะที่พยับคัมภ์ขาวที่อยู่ด้านขวามือก็พวยพุ่งเป็นประกายเขียน
ออกมา ทำให้ทั่วทั้งร่างของพยับคัมภ์ขาวถูกปกคลุมไปด้วยประกาย
เขียน ได้ยินเสียงพยับคัมภ์คำรามเบาๆ เหมือนพยับคัมภ์เขียนตัวหนึ่ง
กำลังจะกระโดดออกมาจากประตูทองแดงอย่างนั้น

“เอี้ยด...เอี้ยด...เอี้ยด...” ในขณะนี้เอง ประตูทองแดงที่ทั้งหนาและ
หนักอึ้งกลับเปิดออกมาอย่างช้าๆ ยามที่บ้านประตูทองแดงอันหนัก
อึ้งทั้งสองบานถูกเปิดออกมาอย่างช้าๆ นั้น เสมือนว่าเป็นการเปิด
ประตูที่เชื่อมไปยังอีกโลกหนึ่งอย่างนั้น

เมื่อประตูทองแดงถูกเปิดออกมาแล้ว หลี่ชีย่เดินเข้าประตูไปทันที โดยไม่มีลังเลแม้แต่น้อย หลังจากหลี่ชีย่เดินเข้าประตูไปแล้ว ได้ยินเสียงดังคร่ำก ประตูทองแดงได้ปิดลงแน่นหนาตามเดิมอีกครั้ง

หลังจากที่ผ่านประตูทองแดงเข้ามาแล้ว ด้านหน้ามีแต่ความเลือนราง เป็นโลกที่ไม่สามารถมองเห็นอะไรได้อย่างชัดเจน

ที่ตรงนี้มีแต่ความว่างเปล่า มีแต่ความเลือนรางที่ไร้ขอบเขต เหมือนว่าสถานที่แห่งนี้ไม่มีจุดสิ้นสุด ไม่มีจุดเริ่มต้น เมื่อหันหลังกลับไปอีกครั้งประตูทองแดงได้อันตรายหายไปแล้ว

หากไม่เป็นเพราะก้าวเดินเข้าประตูมาเอง อาจจะไม่เข้าใจว่าตัวเองได้บังเกิดภาพลวงตาขึ้นมา

การยืนอยู่ท่ามกลางความว่างเปล่าเช่นนี้ กลับไม่ทำให้ตกลงสู่เบื้องล่าง เหมือนหนึ่งเป็นการยืนอยู่บนพื้นที่ที่มีความมั่นคงแข็งแรง อย่างนั้น การได้ยืนอยู่บนโลกเช่นนี้ ทำให้ไม่สามารถแยกแยะได้ว่านี่มันคือความจริงหรือภาพลวงตากันแน่

อย่างไรก็ตาม หลี่ชียเอ่ไม่ได้ให้ความสนใจกับการเดินอยู่ท่ามกลาง
ความว่างเปล่านี้ แม้แต่น้อย ความว่างเปล่านี้เรียกได้ว่าถูกปกคลุม
ไปด้วยเมฆหมอก ยากที่จะมองเห็นอะไรได้อย่างชัดเจน แต่ทว่าหลี่
ชียเอ่ยามก้าวเดินอยู่ท่ามกลางความว่างเปล่าที่เลื่อนลางกลับไม่ได้
มองดูทิศทาง เข้าก้าวไปข้างหน้าทีละก้าวๆ

ไม่รู้ว่าได้เดินไปนานมากน้อยเท่าไร ในที่สุดความว่างเปล่าดูจะมี
ความแตกต่างขึ้นมา ด้านหน้ายังคงเป็นเมฆหมอกเหมือนเดิม แต่
ทว่าสามารถมองเห็นทะลุผ่านเมฆหมอกที่เป็นชั้นๆ นี้แล้วเห็นข้างหน้า
ที่ประกายที่ลอยขึ้นมาเลื่อนราง

ข้างหน้าดูจะไม่ใช่ความว่างเปล่าที่ไม่มีสิ่งใดอีกต่อไป ข้างหน้ามีน้ำ
ประกายคลื่นที่ใสแจ้ว ทันใดนั้นเหมือนว่าได้ยินเสียงของคลื่นที่
สาดซัดเข้าหาฝั่งอย่างนั้น

ครั้นเดินมาถึงตรงบริเวณนี้แล้ว หลี่ชียเอ่ได้หยุดลงกะทันหัน ไม่เดิน
ไปข้างหน้าอีกต่อไป หลี่ชียเอ่ยืนอยู่ท่ามกลางความว่างเปล่า
เพ่งมองไปข้างหน้า ประกายตาของเขาดูจะต้องการมองเห็นทะลุผ่าน
เมฆหมอกที่เป็นชั้นๆ เหล่านี้ เพื่อบอกให้เห็นถึงประกายคลื่นที่อยู่
ตรงหน้า

ด้านหน้าปรากฏเป็นประกายใสแจ้วขึ้นมา เมื่อเงยหูฟังให้ดีก็จะได้ยินเสียงคลื่นที่เป็นระลอกๆ เหมือนหนึ่งว่าข้างหน้าเป็นทะเล หรือบางทีที่ตรงนั้นอาจมีแดนสุขาวดีที่อยู่ในตำนาน ที่ซึ่งมีความเป็นอมตะที่อยู่ในตำนาน

บนโลกใบนี้ไม่มีสิ่งใดสามารถขัดขวางสายตาของหลี่ชียเอ่ไปได้ ปรากฏตาของเขาได้มองทะลุผ่านเมฆหมอกเป็นชั้นๆ นั้น มองทะลุผ่านคลื่นที่ใสแจ้วนั้น กระทั่งถึงยังส่วนที่ลึกลงไปใต้ทะเล

ท่ามกลางส่วนที่ลึกลงไปใต้ทะเล ปรากฏดอกบัวสีทองดอกหนึ่งที่สูงค่าฟ้า ด้วยดอกบัวสีทองดอกนี้ที่คล้ายตั้งค่ายันเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินเอาไว้ มันกำเนิดขึ้นท่ามกลางส่วนที่ลึกลงไปในทะเล ทำการสยบทะเลทั้งหมดนี้เอาไว้ การดำรงอยู่ของมันทำให้ผืนทะเลแห่งนี้ไม่เกิดคลื่นอันน่ากลัวขึ้นมา

ทันใดนั้นสายตาของหลี่ชียเอ่ได้สะดุดหยุดลง โดยสายตาของเขาได้จับจ้องอยู่บนดอกบัวสีทองดอกนี้ ท่ามกลางกลีบบัวเห็นคนผู้หนึ่งนั่งอยู่ตรงกลางดอกบัว คนผู้นั้นนั่งหันหลังให้กับหลี่ชียเอ่ ทำให้มองไม่เห็นหน้าตาของนาง

แต่ทว่าดูจากเงาแล้วรู้ได้ทันทีว่าเป็นผู้หญิงคนหนึ่ง เพียงแต่ร่าง
ของนางถูกประกายสีทองของดอกบัวปกคลุมเอาไว้ ทำให้ไม่
สามารถมองเห็นรูปร่างส่วนเว้าส่วนโค้งของนางเท่านั้นเอง

“นั่งหนู...” ครั้นเห็นร่างของผู้ที่นั่งขัดสมาธิหันหลังให้กับตน หลี
ชีเยพลันรวบรวมสมาธิ ฉับพลันนั้นนัยน์ตาทั้งสองของเขาส่ง
ประกายเจิดจ้าออกมา ชั่วพริบตาเดียวประกายตาของหลีชีเย
เหมือนมองทะลุผ่านอดีต ข้ามทุกสิ่งทุกอย่าง มองสรรพสิ่งในโลก
อย่างทะลุปรุโปร่ง

“นั่งหนู เป็นเจ้าใช้หรือไม่?” หลีชีเยร้องเสียงทุ้มต่ำออกไป เสียง
ของเขาดังก้องฟ้าดิน ไม่ว่าจะอยู่ห่างกันเท่าไร เสียงของเขาก็
สามารถส่งผ่านไปถึง

แต่ทว่าร่างเงาที่นั่งอยู่กลางดอกบัวสีทองและหันหลังให้กลับไม่มี
ปฏิกิริยา มีแต่ความเงิบ เหมือนว่าสตรีที่นั่งอยู่บนดอกบัวสีทองจะ
ไม่ได้ยินเสียงเรียกของหลีชีเย

หลีชีเยมีสีหน้าที่ไม่พอใจนัก ก้าวเท้าเดินเข้าไปยังทะเลข้างหน้าที่มี
ประกายคลื่นไสแจวนั้น เขาต้องการเข้าไปดูให้แน่ชัดถึงสิ่งที่อยู่ใน
ทะเลแห่งนี้

“ปัง...” แต่ว่ายังไม่ทันที่หลี่ซีเย่จะเหยียบบเข้าไปยังบริเวณทะเล
ปรากฏพลังที่แข็งแกร่งสุดเปรียบเปรยยิ่งเข้าปะทะจนหลี่ซีเย่ต้อง
กระเด็นออกมา ไม่ยอมให้หลี่ซีเย่เหยียบบเข้าไปยังทะเลแห่งนี้

หลังจากที่หลี่ซีเย่ทรงตัวได้แล้ว จ้องมองไปยังทะเลที่กว้างใหญ่
ไพศาลแห่งนี้ กล่าวนำเกรงขามออกมาว่า “ข้าไม่สนหรอกนะว่า
พวกเจ้าจะสามารถประคองชีวิตให้อยู่ไปวันๆ ได้นานแค่ไหน แต่
หากขึ้นขัดขวางข้าอีกสักที ข้าจะพลิกพื้นที่แห่งนี้ขึ้นมา!”

“วาจาโอหังมาก ต่อให้เจ้าเป็นราชันเซียนก็ไม่แน่ว่าจะสามารถ
พลิกพื้นที่แห่งนี้ได้!” ในที่สุด ท่ามกลางสวนที่อยู่ลึกเข้าไปในทะเล
ได้มีเสียงหนึ่งดังขึ้น

“อย่างนั้นหรือ?” หลี่ซีเย่หัวเราะเยาะ พลันหน้าผากเปิดออก ทะเล
แห่งความรู้ที่ไร้ขอบเขตลอยล่อง หลี่ซีเย่ตวาดเสียงดังออกมาว่า
“มีเหาะบัญญัติบังคับ...”

“แวงค์...” จบคำ ปรากฏเหาะบัญญัติเก่าแก่โบราณลอยออกมาทีละ
คำๆ “ตูม” บังเกิดเสียงดังขึ้นมา เหาะบัญญัติเหล่านี้ได้บินไปยังทุก

ทิศทุกทาง จากนั้นเหาะบัญชาได้กลับกลายเป็นภูผาเหาะจำนวน
นับหนึ่งล้านล้านลูก

ความจริงบัญชาเหาะเหล่านี้ไม่ใช่ของจริง แต่แปลงมาจากสุดยอด
บัญชาบังคับ และหลังจากที่บัญชาบังคับเหล่านี้ได้เข้าควบคุมทุก
ทิศทุกทางแล้ว พื้นที่บริเวณนี้ได้ปรากฏแห่ฟ้าขนาดใหญ่โต
มโหฬารสยบพื้นที่แห่งนี้เอาไว้

ท่ามกลางแห่สยบฟ้าที่ใหญ่โตมโหฬารนี้ ปรากฏกฏหลักแต่ละเส้น
ขนาดเท่าทางช้างเผือก ซึ่งเพียงพอที่จะสยบเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน
ได้ ต่อให้เป็นเหล่าเทพเทวาเมื่อต้องมาอยู่ท่ามกลางแห่สยบฟ้านี้
แล้ว ก็จะถูกควบคุมจนไม่สามารถลุกขึ้นมาได้

“ที่แท้เป็นเจ้าอิกาน่าตัวนั้นนี่เอง!” ครั้นเห็นแห่สยบสวรรค์นี้แล้ว
ปรากฏเสียงที่มาจากสวนลึกลงในทะเลอันกว้างใหญ่ไพศาลนี้ออกมา
อดที่จะสยบออกมาไม่ได้ว่า “เจ้าอิกาน่าตัวนี้มันกลับมาอีกแล้ว!”

“เจ้าพูดถูกแล้ว ข้าเองแหละ” หลี่ชียเอ้อมองไปที่ทะเลอันกว้าง
ใหญ่ไพศาลตรงหน้า เอ่ยขึ้นมาอย่างช้าๆ

“ฮึ...” ดูเหมือนเสียงที่อยู่ในทะเลอันกว้างใหญ่ไพศาลจะไม่พอใจต่อหลี่ซีเยอย่างที่สุด กล่าวน้ำเสียงจริงจังออกมาว่า “ข้ารู้อยู่แล้วว่า เจ้าอิกาน่าจะต้องกลับมาแน่!”

หากว่าฝ่ายตรงข้ามไม่ได้ติดที่ฐานะตนเองสักก็ จะต้องดำกราดหลี่ซีเยชนิดสาหัสเสียเทเสียอย่างแน่นอน

“ไม่จำเป็นต้องโมโหขนาดนี้ก็ได้ กล่าวให้ถูกต้องแล้วเจ้าควรจะต้องรับการกลับมาของข้าจึงจะถูก” หลี่ซีเยยื่นمينเฉย กล่าวว่ “ถ้ามองจากอีกด้านหนึ่ง ข้าณะเป็นผู้มีพระคุณช่วยชีวิตพวกเจ้าเอาไว้วะ”

“แหะ ผู้มีพระคุณช่วยชีวิตอย่างนั้นรี!” เสียงจากทะเลอันกว้างใหญ่ไพศาลกล่าวเสียงจริงจังว่า “เจ้าเป็นผู้มีบุญคุณช่วยชีวิตแบบไหนกัน”

“เช่นนั้นหรือ? หากไม่เป็นเพราะข้าที่ทำลายอเวจี เจ้าคิดว่าผลจะเป็นเช่นใด? ครานั้นราชันเซียนเทียนถูได้รึดไทพวกเจ้าจนย่าแย” หลี่ซีเยกล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า “เผ่าอเวจีได้รึดเอาสิ่งต่างๆ จากที่ตรงนี้ของพวกเจ้าไปเท่าไร พวกเขาได้ผลประโยชน์จากที่นี่ไปก็มากน้อย!”

“อย่างนั้นรี? ดูเหมือนเจ้าจะไม่เคยทำเรื่องเช่นนี้อย่างนั้น!” เสียงหัวเราะเยาะดังขึ้นมาจากทะเล “เจ้าขโมยต้นไม้ไป หรือเจ้าว่าอย่างไร”

หลี่ซียเอหัวเราะแล้วกล่าวว่า “ข้าไม่ปฏิเสธว่าข้าได้หยิบเอาของบางอย่างไป แต่ว่าเมื่อเทียบกับราชันเซียนเทียนถุเทียบกับเผ่าอเวจีแล้ว เจ้าคิดว่าใครที่รื้อไถพวกเจ้ารุนแรงกว่ากัน?”

หลี่ซียเอหัวเราะและชี้ไปที่แอสบฟ้าที่อยู่บนท้องฟ้า นั่นแล้วกล่าวว่า “เอาแค่เรื่องแอสบฟ้านี้ก็แล้วกัน ข้าก็เพียงดัดแปลงแก้ไขมันนิดหนึ่งเท่านั้น ครานั้นพวกเผ่าอเวจีที่วางแห่ฟ้านี้ พวกเขาใช้มันสบบนตัวของพวกเจ้าโดยตรง แต่กับข้านะ ข้าก็แค่ให้มันแขวนอยู่บนนั้นเท่านั้นเอง เหนือก็มากเพียงพอที่จะกล่าวได้ว่า ข้าจะเป็นผู้ที่มีเมตตาคนหนึ่ง!”

“เหอะ เหอะ มีเมตตา ฮ่า ฮ่า ฮ่า ในที่สุด ข้าได้ได้ยินได้ฟังคำที่น่าขันมากที่สุดในโลกแล้วละ เจ้าอิกาน่าอย่างเจ้าถึงกับเรียกได้ว่าเป็นคนที่มีเมตตา ฮ่า ฮ่า ฮ่า ครั้งนั้นเจ้าบีบบังคับพวกอเวจี ได้บีบให้พวกอเวจีต้องตายไปเป็นจำนวนเท่าไรในที่แห่งนี้ ฮ่า ฮ่า ฮ่า...” ในที่สุดในเวลาตัวเอง ท่ามกลางทะเลอันกว้างใหญ่ไพศาลก็ได้มี

เสียงอีกเสียงหนึ่งดังขึ้น ซึ่งแตกต่างจากเสียงก่อนหน้านี้ น้ำเสียงนี้ดูจะพาลมากกว่าเสียงอีก

“เห็นที สิ่งที่ข้าได้คาดการณ์เอาไว้มันถูกต้องทั้งหมดแล้ว!” เมื่อหลี่ชียเอ่ได้ยินเสียงอีกเสียงหนึ่งแล้ว จึงเอ่ยขึ้นอย่างช้าๆ

เสียงที่สองที่ดูองอาจกล้าหาญ กล่าวว่า “เหอะ เจ้าอีกาเน่า เจ้าคาดการณ์อะไรเอาไว้!”

หลี่ชียเอ่เอามือลูบคางแล้วกล่าวว่า “เหล่าหลง (มังกรเฒ่า) เป็นฝ่ายได้เปรียบมาโดยตลอด คอยสยบเจ้าเอาไว้ ขณะที่พวกเจ้า ได้สาบานว่าจะไม่อยู่ร่วมกันอย่างเด็ดขาด พวกเจ้าทั้งสองต่างฝ่ายต่างไม่ยอมอ่อนข้อให้แก่กันมานานเท่าไรแล้วละ พวกเจ้าถูกกักขังเอาไว้ในบริเวณนี้มานานนับไม่ถ้วนแล้ว ต่อให้ต้องถูกเผ่าอเวจีริดไถ พวกเจ้าก็ยังคงไม่ขออยู่ร่วมกันอย่างเด็ดขาด”

“อย่างไรก็ตาม หลังจากเวลาอันยาวนานที่ผ่านไป จู่ๆ วันหนึ่งพวกเจ้ากลับร่วมมือกันขึ้นมา มันช่างเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อเลยจริงๆ” หลี่ชียเอ่กล่าวว่า “หากข้าจำไม่ผิดล่ะก็ พวกเจ้าต่อให้ต้องตายก็จะไม่ร่วมมือกันอย่างเด็ดขาด ไม่ใช่เจ้าตาย ก็คือเขาม้วยมิใช่รี!”

ตอนที่ 965 เรื่องราวในอดีต

<https://novel-lucky.com>

เสียงทั้งสองที่มาจากทะเลอันกว้างใหญ่ไพศาลพลันนิ่งเงียบทันที
เมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ซีเย

“การมาครั้งนี้ของข้า ข้ามีการคาดเดาไว้เพียงประการเดียวเท่านั้น
เวลานี้สิ่งที่ข้าคาดเดาก็ได้รับการยืนยันแล้ว” หลี่ซีเยกล่าวอย่าง
ช้าๆ ว่า “ที่ข้ามาครั้งนี้ ไม่ได้ต้องการของล้ำค่าอะไร แต่ที่ผู้หญิงที่
อยู่บนดอกบัวทองคำนั้น นางเป็นสหายเก่าของข้า หากพวกเจ้าไม่
มีปัญหาอะไร ข้าต้องการพานางไป!”

“ไม่ได้...” เสียงทั้งสองที่อยู่ในทะเลอันกว้างใหญ่ไพศาลพูดขึ้น
พร้อมกัน พวกเขาต่างปฏิเสธคำขอของหลี่ซีเยโดยพร้อมเพรียง
กัน

หลี่ซีเยถึงกับหรีตาทึบหนึ่งกับคำปฏิเสธของพวกเขา กล่าวอย่างช้าๆ
ว่า “พวกเจ้าควรจะเข้าใจ คนอย่างข้าจะไม่ยอมเลิกราอย่าง
เด็ดขาด ถึงแม้ว่าข้าจะเป็นคนที่มีเมตตา แต่ทว่าหากใครขวางทาง
ของข้า ข้าไม่มีละเว้น!”

“เหอะ เจ้าอิกาน่า เจ้านี้อาจสามหาว่าไม่เบาเลยทีเดียว เหอะ เหอะ แม้ว่าพวกเราจะถูกขังอยู่ในนี้ แต่ว่า ต่อให้เจ้าหนูเหียนถุนั้นก็ฆ่าพวกเราไม่ได้ หรือเจ้าคิดว่าสามารถฆ่าพวกเราให้ตายได้อย่างนั้นรึ? ” เสียงที่สองพูดขึ้น

หลี่ชียเอากล่าวท่าทีเฉยเมยว่า “ข้าไม่จำเป็นต้องฆ่าพวกเจ้าเสมอไป ข้าสามารถใช้วิธีสยบพวกเจ้าเอาไว้ ให้พวกเจ้าเดินไม่ได้ตลอดเวลา เผื่อเวลาใช้วิธีอะไรในครานั้น วันนี้ข้าก็สามารถใช้วิธีการนั้นกับพวกเจ้า! พวกเจ้าน่าจะรู้นะว่า ครั้งนั้น ข้าได้ค้นเอาความลับต่างๆ มาจากอเวจีได้มากมาย! ”

“ยิ่งไปกว่านั้น กล่าวสำหรับข้าแล้ว ในโลกนี้ไม่มีอะไรที่เป็นไปไม่ได้! ” หลี่ชียเอค่อยๆ นำเอาสิ่งสองสองสิ่งออกมา หนึ่งในนั้นคือ ตะเกียงเขียว อีกหนึ่งคือกระบี่สัจธรรม

ตะเกียงเขียว มีเปลวไฟสีดำกระโดดไปมา ขณะที่กระบี่สัจธรรมดูเรียบง่ายไร้สีสันลวดลายทั้งสองสิ่งนี้ไม่ว่าจะดูอย่างไรก็ไม่มีอะไรสะดุดตาเป็นพิเศษ

“โอ้แม่เจ้า.....” เมื่อหลี่ชียเอได้หยิบของสองสิ่งนี้ออกมา เสียงที่สองถึงกับร้องออกมาด้วยความตกใจ

เจ้าของเสียงแรกก็กล่าวอย่างไม่อยากจะเชื่อว่า “นี่มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ของวิเศษเหล่านี้ไม่รู้ว่าผู้คนแย่งชิงกันจนหัวร้างข้างแตกกันไปก็คน บรรดาเหล่าเทวะและราชันเซียนทั้งหลายคิดจนสมองแทบระเบิดเพื่อให้ได้มาซึ่งหนึ่งในสองสิ่งนี้ แต่เจ้ากลับได้มันมาทั้งสองชิ้น! ”

“ถึงได้บอกว่า พวกเจ้าต้องเข้าใจ หากข้าตัดสินใจที่จะทำแล้ว ข้าพร้อมจะทุ่มเททุกสิ่งไม่เกี่ยงอยู่แล้ว! ” หลี่ชีย่กล่าวอย่างขำๆ ว่า “พวกเจ้าเองก็เข้าใจ ที่ตรงนี้ของพวกเจ้ามีขุมทรัพย์อยู่เป็นจำนวนมาก ต่อให้ข้าต้องทุ่มเทค่าตอบแทนลงไปเท่าไร มันก็คุ้ม! ”

เจ้าของเสียงทั้งสองที่อยู่ในทะเลอันกว้างใหญ่ไพศาลต้องนั่งเงยบลงกับคำพูดของหลี่ชีย่

หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ ในที่สุด เจ้าของเสียงแรกได้เอ่ยขึ้นมาว่า “พวกเราไม่ได้ประสงค์ร้ายต่อแม่นางคนนี้ หรือจะพูดให้ถูกต้องกว่านั้นก็คือ พวกเราได้มอบสุดยอดโชคชะตาให้กับนาง! แม้ว่าพวกเราจะไม่รู้ว่ นางมีประวัติความเป็นมาเช่นใด แต่ ในเมื่อเจ้าเป็นสหายเก่าของนาง เจ้าก็ควรเข้าใจว่า สภาพของนางไม่ค่อยจะดีนัก การไปจากที่นี่สำหรับนางแล้ว ไม่แน่ว่าจะเป็นเรื่องดี”

หลี่ซีเย่หนึ่งเงียบอยู่พักหนึ่ง หลังจากผ่านไปชั่วครู่ เขาหรีตาและกล่าวเสียงทุ้มต่ำว่า “พวกเจ้าตั้งใจจะมอบโชควาสนาเช่นใดให้กับนาง!”

เจ้าของเสียงทั้งสองในทะเลที่กว้างใหญ่ไพศาลต่างเงียบพร้อมกัน ผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ เจ้าของเสียงที่สองเอ่ยขึ้นมาว่า “อี มันเกี่ยวข้องกับสิ่งๆ นั้น อี เจ้าอิกาเน่าเช่นเจ้าก็เคยคิดที่จะได้มันเหมือนกัน!”

“ของสิ่งนั้น!” หลี่ซีเย่ถึงกับเพ่งตามองไปข้างหน้าเมื่อได้ยินเช่นนี้ ยังคงจ้องเขม็งไปยังทะเลที่กว้างใหญ่ไพศาลตรงหน้านั้น

หลี่ซีเย่ที่จ้องมองไปยังทะเลที่กว้างใหญ่ไพศาลนั้นกล่าวว่า “นี่มันไม่น่าเป็นไปได้ พวกเจ้าทั้งสองเคยแย่งชิงความเป็นเจ้าของกับสิ่งนี้มานานมาก พวกเจ้าต่างไม่มีใครได้ครอบครองมัน! ข้าเข้าใจแล้ว หากจะกล่าวให้ถูกต้อง เป็นนางต่างหากที่เป็นผู้นำพาโชควาสนายิ่งใหญ่มาให้พวกเจ้า! แทนที่จะบอกว่าพวกเจ้ามอบโชควาสนายิ่งใหญ่กับนาง มิสู้บอกว่านางต่างหากที่เป็นผู้นำพามาซึ่งความหวังที่พวกเจ้าจะได้กลับสู่โลกปัจจุบัน นางคือผู้ช่วยชีวิตพวกเจ้า!”

“ฮิ พวกข้าต้องให้คนอื่นมาช่วยอย่างนั้นหรือ?” เจ้าของเสียงที่สองรู้สึกไม่สบอารมณ์กับคำพูดของหลี่ชีย่เป็นอย่างมาก กล่าวเสียงจริงจังว่า “หากไม่ได้รับคำสั่งนั้นจากพวกเรา นางก็ไม่มีโชควาสนา ยิ่งใหญ่เช่นนี้หรอกนะ”

“แต่ ถ้าหากไม่มีนางละก็ พวกเจ้าจะไม่มีโอกาสตลอดไป” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวอย่างช้าๆ

เจ้าของเสียงทั้งสองในทะเลอันกว้างใหญ่ไพศาลนิ่งเงียบขึ้นมา เนื่องจากหลี่ชีย่กล่าวได้ถูกต้อง

หลี่ชีย่เองก็นิ่งเงียบเช่นกัน มองดูผู้หญิงที่นั่งหันหลังให้กับเขาบนดอกบัวทอง มองดูร่างเงาที่คุ้นเคยนี้ ทำให้ภต้องทอดถอนภายในใจออกมา เขาเองก็ไม่ว่าจะกล่าวสิ่งใดดี ถึงแม้ว่าเขาจะไม่ได้ติดค้างอะไรนาง แต่ทว่า สวนลึกๆ ในใจหลี่ชีย่รู้สึกไม่ดีเอาเสียเลย เนื่องจากเขาเป็นผู้ชักนำให้นางเข้าไปยังสงครามที่โหดร้ายทารุณครั้งนั้น

“นางสบายดีอยู่หรือ?” หลี่ชีย่เอ่ยถามขึ้นมาเบาๆ หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก

เจ้าของเสียงแรกในทะเลดังขึ้นมา กล่าวว่า "ตอนที่นางเพ็งมา
ท่าทางดูไม่ปกติเป็นอันมาก สภาพจิตใจยำแยไม่หลงเหลืออะไรอีก
เลย เวลานี้จิตใจนางล่องลอย อยู่ระหว่างค่อยๆ ฟื้นตัวกลับมา นาง
เริ่มมีชีวิตชีวาขึ้นมาแล้ว ข้าเชื่อว่า นางต้องกำจัดพยับเมฆที่ทำให้
จิตมืดมิด และกลับมาอยู่ในสภาพจิตที่ว่างเปล่าและสงบได้"

"เอาเถอะ เรื่องนี้สำหรับนางแล้วก็นับว่าเป็นเรื่องดี" หลี่ชีย่พยัก
หน้าเงิบๆ กล่าวว่า "สิ่งที่ผ่านมายากที่จะลืมเลือน หากว่าสามารถ
ลืมเรื่องราวในอดีต เท่ากับเป็นการถือกำเนิดใหม่อีกครั้ง!" เมื่อ
เอ่ยถึงตรงนี้แล้ว เขาก็กับต้องทอดถอนใจเบาๆ ออกมา

ถึงแม้ว่าเขาคิดจะพานางไป แต่ว่า เวลานี้ดูไปแล้วการให้นางยังคง
รั้งอยู่ที่นี้ก็ใช่จะไม่ใช่เรื่องดี หากว่าสามารถลืมเลือนอดีตได้ละก็
กล่าวสำหรับนางแล้ว การก้าวพ้นเงาหมิพีได้ เท่ากับเป็นการแลก
มาซึ่งการถือกำเนิดใหม่สำหรับนาง

"สิ่งนี้กล่าวสำหรับนางแล้ว เป็นโอกาสที่ฟ้าประทานให้ โอกาส
เช่นนี้ผู้คนจำนวนมากมายหาไรที่ต่อกรจะได้แต่ก็ไม่ได้"
เจ้าของเสียงที่สองในทะเลเอ่ยขึ้น

หลังจากนั่งเงียบไปนาน หลีซีย่ได้สติกลับคืนมา มองดูทะเลที่กว้างใหญ่ไพศาล เพชรรอยยิ้มออกมากล่าวว่า “เมื่อเป็นเช่นนี้ เป็นโอกาสที่พวกเจ้าจะได้เข้าสู่ยุทธภพอีกละสิ”

“เหอะ เหอะ เราจะไม่บอกให้เจ้าอีกาเนาอย่างเจ้าได้รู้ เจ้าคิดจะมารีดไถอะไรพวกเร่อีกนะสิ” เจ้าของเสียงที่สองกล่าวจริงจังออกมา

“พูดแบบนี้ได้ด้วยหรือ? วันนี้เป็นวันดี ไม่เพียงแต่เจ้ากับข้าในฐานะสหายเก่าได้พบกัน อีกทั้งพวกเจ้าสองคนที่เป็นคู่ปรับเก่า ซึ่งเช่น ฆากันและกันมาเป็นเวลาอย่างยาวนาน ในที่สุดก็กลับมาเป็นมิตรต่อกัน” หลีซีย่หัวเราะกล่าวว่า “พวกเจ้าคิดว่า ในห้วงเวลาที่ดีเช่นนี้สมควรที่จะคุยกันถึงเรื่องบางอย่างที่มันสร้างสรรค์ดีกว่าไหม”

“อย่างนั้นหรือ?” เจ้าของเสียงแรกจากทะเลกล่าวว่า “เจ้าอีกาเนา แม้ว่าเจ้าจะไม่โหดเท่ากับเจ้าหนูเทียนถุนั้น แต่ทว่า เจ้าก็หาใช่คนดีอะไรนักหนา สมองเจ้ามีแต่ความคิดและแผนการอันแยบยล ใช่ ข้าจะไม่เคยได้ลิ้มลองมาก่อน”

ยอมไม่ต้องสงสัยผู้ดำรงอยู่ในทะเลอันกว้างใหญ่ไพศาลทั้งสองนั้น ต่างรู้สึกราวดระแวงต่อหลีซีย่ พวกเขาเห็นว่าหลีซีย่ต้องไม่ได้มาดีอย่างแน่นอน

“อย่างนั้นรี?” หลีชีเย่หัวเราะออกมา กล่าวท่าที่เอ้อระเหยว่า “ข้าจะไม่คิดอะไรกับสิ่งที่พวกเจ้าทั้งสองแย่งกันอยู่แน่นอน ต่อให้ข้าคิด พวกเจ้าทั้งสองก็ต้องปกป้องเต็มที่เสี่ยงแลกชีวิตกับข้า พวกเจ้าว่าอย่างนั้นหรือไม่?”

“ฮึ เจ้าคิดอยากจะได้สิ่งใดจากที่นี่ของพวกเรา?” เจ้าของเสียงที่สองในทะเลกล่าวน่าเกรงขามออกมา

“พวกเจ้าดูแคลนข้ามากเกินไปแล้ว บอกตามตรงเลยนะ อีกาอย่างข้าไม่เคยขาดแคลนเรื่องของล้ำค่า แม้ว่าในคลังสมบัติของพวกเจ้าจะมีของดีอยู่ไม่น้อย แต่ทว่ายังไม่ถึงขั้นทำให้ข้ารู้สึกอยากได้มันมากนัก ในโลกนี้มีสถานที่ที่มีของล้ำค่าดีไปกว่าของพวกเจ้าอยู่ไม่น้อย” หลีชีเย่ทำท่าเหนื่อยหน่ายไม่สนใจ

“จริงอยู่ที่อีกาเน่าอย่างเจ้าไม่ขาดแคลนของล้ำค่า แต่ทว่าไม่เคยได้ยินว่าเจ้าเคยคายเอาเนื้อที่เข้าไปากออกมา” เจ้าของเสียงที่สองในทะเลกล่าวจริงจังออกมาว่า “หากว่าเจ้าต้องการของล้ำค่าสักก็พวกข้าสามารถให้เจ้าได้บ้าง แต่ทว่าเจ้าจะทำได้คือเอาศอกไม่ได้ นะ!”

“ไม่ ไม่ ไม่...” หลีชีเย่สายห้าว กล่าวว่า “นี่เป็นการดูถูกคนของพวกเขา
เจ้า ที่เข้ามาในครั้งนี้อาจต้องการของล้ำค่าจากพวกเจ้า ตรงกัน
ข้ามไม่แน่ว่าข้าอาจมอบของขวัญชิ้นใหญ่ให้กับพวกเจ้า”

ผู้ดำรงไว้ซึ่งในทะเลอันกว้างใหญ่ไพศาลต่างนั่งเียบไปพร้อมกัน
กับคำพูดของหลีชีเย่ บางทีพวกเขาอาจไม่ค่อยอยากจะเชื่อใน
คำพูดของหลีชีเย่ เนื่องจากพวกเขาล้วนแล้วแต่เคยสัมผัสกับวิธี
หลอกคนของหลีชีเย่มาแล้ว ในสายตาของพวกเขาถือว่าหลีชีเย่
หาใช่คนที่จะรับมือได้ง่าย

“แต่หากพวกเจ้าไม่สนใจก็ให้มันแล้วกันไปเถอะ ภาชิตว่าแม้
การค้าจะไม่สำเร็จแต่คุณธรรมยังคงอยู่ ข้าลาล่ะ” หลีชีเย่ยิ้มกล่าว

“ไหนลองว่ามาสิ” ในที่สุดเจ้าของเสียงแรกในทะเลดังขึ้น ในที่สุด
เขาก็ยอมเปิดปากพูดแล้ว

หลีชีเย่มองดูทะเลที่กว้างใหญ่ไพศาลด้วยท่าทีเฉยเมย กล่าวว่า
“ก่อนอื่นข้าต้องการให้พวกเจ้าตอบปัญหาข้าข้อหนึ่ง หากว่าพวก
เจ้าไม่ยอมตอบ ของขวัญชิ้นใหญ่ชิ้นนี้ของข้ายังไม่เหมาะที่จะมอบ
มันออกไป ในเมื่อพวกเจ้ามีโอกาสเช่นนี้แล้ว พวกเจ้าจะออกมา
เมื่อไหร่?”

“อย่าไปบอกให้เขารู้...” เจ้าของเสียงที่สองในทะเลดั่งขึ้น แสดงให้เห็นชัดเจนว่าเขาไม่เชื่อในตัวของหลี่ชียเอ

หลี่ชียเอผายมือกล่าวว่า “หากว่าพวกเจ้าไม่ยอมบอกต่อข้า ข้าก็ช่วยอะไรไม่ได้ ข้าบอกได้แต่เพียงพวกเจ้านะพลาดโอกาสสุดยอดนี้ไป”

เจ้าของเสียงแรกในทะเลนิ่งเงียบไปพักใหญ่ ในที่สุดเขายังคงเปิดปากว่า “ชาตินี้พวกเราสามารถเข้าสู่ยุทธภพได้แน่!”

“เรื่องดี” หลี่ชียเอใช้มือลูบคาง หัวเราะกล่าวว่า “ถ้าหากพวกเจ้าจะคลานออกมาจากที่ตรงนี้ พวกเจ้ามีแผนการอะไรบ้างหรือเปล่า? อาศัยไปมาโดยไร้ร่องรอย หรือว่าจะยึดครองยุทธภพลำพังผู้เดียว? หรือจะตามหาอะไรบางอย่าง?”

สำหรับคำกล่าวเช่นนี้ ได้ทำให้ผู้ที่ดำรงอยู่ในทะเลทั้งสองต่างนิ่งเงียบ พวกเขาตั้งอยู่ที่นี้มาเป็นเวลาที่ยาวนานมากๆ ยังไม่เคยคิดเลยว่าหากออกไปจากที่นี่จะทำอะไร

“พวกเจ้าเคยคิดที่จะกลับไปหรือไม่?” ในที่สุด หลีซีย่ได้โยนหัวข้อนี้ออกมา

“เหอะ...” เจ้าของเสียงที่สองในทะเลหัวเราะเยาะที่หนึ่งกล่าวว่า “เจ้าอีกาเนา เจ้าคงไม่คิดที่จะหลอกพวกเราอีกนะสิ เหอะ กลับไปรี สิ่งที่อยู่ภายในนั้นชั่วร้ายมากกว่าเจ้าไม่น้อยเลยนะ”

หลีซีย่หัวเราะออกมากับคำกล่าวเช่นนี้ “รู้ดีมากกว่าข้า? พวกเจ้าอยู่ที่นี้มานานแค่ไหนแล้วละ? ไหนพวกเจ้าลองบอกมาเองสิ?”

ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลีซีย่กล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า “พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่าข้าเคยไปมากี่ครั้งแล้ว? พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่า ข้าได้รั้งอยู่ที่นั่นนานแค่ไหน? แล้วพวกเจ้ารู้หรือไม่ว่า ข้าได้ไปทำอะไรที่นั่นมาบ้าง?”

“เหอะ มันจะไปมีเรื่องดีอะไร อีกอย่าง สิ่งที่ยืนยันได้แน่นอนก็คือเจ้าจะต้องถูกพวก โง่เง่าเต่าตุ่นกลุ่มหนึ่งตามล่าจนวิ่งหนีหัวซุกหัวซุน” เจ้าของเสียงที่สองในทะเลหัวเราะก๊ากออกมา ดูออกจะมีความสุขกับการได้เห็นผู้อื่นได้รับความเดือดร้อน

หลี่ชีย่ย์มอย่างเอ้อระเหย กล่าวว่่า “เรื่องน้ี้เข้าไม่ปฎิเสธ เป็นความ
จริงที่คนอย่างเข้าไม่ได้ทำเรื่องดี ๆ อะไรมากน้ัก ที่ไหนมีเข้าที่นั่นก็จะ
มีภัยของเลือดตกยางออกเสมอ เป็นเรื่องปกติอยู่แล้ว ดังคำกล่าว
ที่ว่าอ้ิกาเป็นสัญลักษณ์ของความอ้บมงคล ดั่งน้ันสถานที่ที่เข้าไป
ปรากฏตัว ย่อมถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่่าคงไม่มีเรื่องดีเป็นแน่แท้”

Novel-Lucky

ตอนที่ 966 ข้อแลกเปลี่ยน

<https://novel-lucky.com>

“ฮ่า ฮ่า เจ้าอีกาเน่า อย่าเบี่ยงเบนประเด็น เจ้าควรจะต้องพูดถึงเรื่องที่ถูกคนอื่นเขาตามฆ่าจนวิ่งหางจุกตุตตะมาให้พวกข้าได้ฟัง ให้พวกข้าได้ตีใจบ้าง” เจ้าของเสียงที่สองที่อยู่ในทะเลอันกว้างใหญ่ ไฟศาลหัวเราะก๊ากออกมา แสดงอย่างชัดเจนว่าต้องการเห็นตอนหลังชีเย่เสียเปรียบผู้อื่นอย่างนั้น

“เอาเถอะ สมัยก่อนได้รู้ดีไถพวกเจ้ามากมาย เล่าให้ฟังเพื่อให้พวกเจ้าได้บันเทิงใจบ้างก็ไม่เห็นมีอะไรเสียหาย” หลี่ชียู่กล่าวด้วยท่าทีเอ้อระเหยว่า “มันก็ไม่มีอะไรหรอกนะ ครั้งแรกที่เข้าไปนั้น ข้าเตรียมตัวไม่พร้อม เจ้าพวกนั้นที่อวดดีถึงขีดสุดนับว่ามีฝีมืออยู่บ้าง ข้าเสียเปรียบพวกมันไม่น้อยเลยทีเดียว แต่ทว่าพวกเจ้าเองก็ควรจะรู้ว่า คนอย่างข้านั้นล้มตรงไหนก็ชอบที่จะลุกขึ้นมาจากตรงนั้น...”

“...เรื่องราวต่อจากนั้น พวกเจ้าลองจินตนาการเอาเอง ต่อมาข้าได้กวาดล้างพวกมันจนเลือดไหลนองเป็นธาร กระดุกกอกเท่าภูเขา เช่นฆ่าพวกมันจนฟ้าถล่มดินทลาย สंहารพวกมันจนสุริยันจันทรอาบแสง! ไม่ว่าจะเป็นสถานที่แห่งใด ไม่ว่าจะคนผู้นั้นจะเป็นใคร ต่อให้เป็นบรรดาเทพเทวาเหล่าราชันบนสวรรค์ชั้นฟ้าต่างๆ ข้าก็จะให้พวกเขาเข้าใจว่าใครขวางทางข้า ฆ่าไม่มีละเว้น!”

ครั้นเอ๋ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชีย่ได้เผยให้เห็นถึงรอยยิ้มที่อ่อนโยน แต่ความเยือกเย็นที่แฝงอยู่ในรอยยิ้มอันอ่อนโยนนี้กลับทำให้ผู้คนต้องสั่นเทาตั้งลูกนก

เมื่อหลี่ชีย่ได้พูดออกมาเช่นนี้แล้ว แม้แต่เจ้าของเสียงที่สองที่มีท่าทีเห็นผู้อื่นได้รับความทุกข์แล้วมีความสุขก็ต้องนั่งเงิบ พวกเขารู้ว่าผู้ดำรงอยู่ในสถานะเฉกเช่นหลี่ชีย่นี้ไม่จำเป็นต้องพูดโกหกต่อหน้าพวกเขา ยิ่งไปกว่านั้นพวกเขารู้อยู่แล้วว่าเจ้าอิคาหมิพีก็คือคนเช่นนี้ ต่อให้เขาล้มเหลว แต่คงมีสักวันที่เขาจะกลับมาอีกครั้ง และจะต้องจัดการกับศัตรูที่กล้าแข็งทั้งหมดจนกลับกลายเป็นเก้าอี้ไป!

“สถานที่แห่งนั้นเจ้าเคยโจมตีมาแล้วหรือยัง?” ในที่สุด เจ้าของเสียงแรกในทะเลอดที่จะเอ่ยถามขึ้นมาไม่ได้ ได้เอ่ยถามถึงปัญหาลับสุดยอดนี้ออกมา

หลี่ชีย่มีท่าทีนิ่งเงิบนิดหนึ่งกับปัญหานี้ กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “ไม่เพียงแต่ข้าที่เคยโจมตี หลายคนก็เคยโจมตีมาเหมือนกัน น่าเสียดายกระทำการไม่สำเร็จ ถ้าหากมันทำได้สำเร็จแล้ว ข้าเองก็คงไม่มายืนพูดคุยกับพวกเจ้าตรงนี้หรอกนะ”

“แม้แต่เจ้าอิกาน่ายังทำไม่ได้ ยิ่งเจ้าหนูเทียนถุนั้นเห็นทีคงทำไม่ได้แน่นอน” คราวนี้ เจ้าของเสียงที่สองในทะเลไม่ได้เยาะเย้ยหลี่ซิเย่ หอดถอนใจออกมาด้วยความหดหู่

“เจ้าเทียนถุนะหรือ ในยุคอเวจินับว่าอวดดีและร้ายกาจมากโดยแท้ แต่ว่าหลังจากยุคเหล่าราชันแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ที่ข้ากำหนด! เทียนถุนแล้วอย่างไร ข้ายังคงเช่นฆาตกรอเวจี่ไร้ซึ่งที่อยู่อาศัยไปตลอดกาล!” หลี่ซิเย่เอ่ยขึ้นมาอย่างช้าๆ เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว สายตาของเขาเผยให้เห็นถึงปณิธานแห่งการฆ่าที่คุกคามต่อผู้คน ยิ่งนัก!

“สถานที่แห่งนั้น ไม่เคยมีใครทำได้สำเร็จมาโดยตลอด” เจ้าของเสียงแรกในทะเลถึงกับหอดถอนใจออกมากล่าวว่า “ก็ยุคก็สมัยแล้วที่ทดลองกัน ยังคงไม่มีใครสามารถทำได้สำเร็จ!”

“มันต้องทำได้” หลี่ซิเย่กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “ชาตินี้ ไม่มีอะไรที่จะมาขัดขวางการก้าวเดินของข้าได้ ถึงแม้จะเป็นสถานที่แห่งนั้นก็ขวางข้าไม่ได้! คงมีสักวันที่ข้าจะเหยียบบัลลังก์อยู่ที่ขัดขวางการก้าวเดินของข้าให้ราบ!”

คำพูดของหลี่ซิเย่กล่าวออกมาอย่างราบเรียบ แต่ทว่าเปี่ยมด้วยความโอหังมากนัก ท่าทีน้ำเสียงที่คุกคามและหนักแน่น เพียงพอที่จะแสดงให้เห็นว่าหลี่ซิเย่มีความตั้งใจเช่นนั้น!

“วาจาโอหังมาก เจ้าคิดว่าสามารถเหยียบที่ตรงนั้นให้ราบอย่างนั้นรี?” เจ้าของเสียงที่สองในทะเลถึงกับเอ่ยขึ้นมา

“แน่นอน แน่จนที่สุด หากว่าพวกเจ้าสามารถกลับไปได้ พวกเจ้าก็มีโอกาสได้เห็นวันนั้นมาถึง พวกเจ้าต้องได้เห็นวันที่ข้าเหยียบที่นั้นให้ราบเป็นหน้ากลอง!”

เจ้าของเสียงทั้งสองในทะเลปลันนิงเงียบ พวกเขาไม่ได้สงสัยในความมุ่งมั่นของหลี่ซิเย่ พวกเขาเองก็เข้าใจ เรื่องราวที่เจ้าอิกาทมิฬตัวนี้ตัดสินใจทำอะไรสักก็ เกรงว่าคงไม่มีเรื่องใดที่ทำไม่สำเร็จ!

“พวกเรากลับไปไกลมากแล้ว” หลี่ซิเย่เผยให้เห็นถึงรอยยิ้ม กล่าวหาว่า “พวกเรากลับมาพูดถึงเรื่องก่อนหน้าอีกที ว่าไงล่ะ?”

“เจ้าก็รู้ ว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ หากชาตินี้เจ้าที่เป็นอิกาทมิฬนั้นคิดจะไปอีกครั้งสักก็ เป็นไปไม่ได้ที่พวกเราจะมีโอกาสได้กลับไป ได้แต่รอชาติหน้า” เจ้าของเสียงแรกในทะเลกล่าว

“ถ้าหากเป็นเช่นนี้ล่ะก็ ข้าคงไม่มีความจำเป็นต้องคุยเรื่องนี้กับพวกเจ้า” หลี่ซีย่กล่าวอย่างเฉยเมยว่า “สำหรับคนอื่นแล้ว มันคือเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ แต่ทว่าสำหรับข้าแล้ว ไม่มีอะไรที่เป็นไปไม่ได้! อย่าลืมนสิ ข้าณะคือคนที่เคยไปที่นั่นมาแล้วหลายครั้ง ทุกครั้งก็ไปมาอย่างอิสระ”

“เจ้าได้กุมความลับอะไรเอาไว้!” เจ้าของเสียงที่สองในทะเลอดถามไม่ได้

“เรื่องนี้ ข้าบอกเจ้าไม่ได้หรอก” หลี่ซีย่หัวเราะกล่าวว่า “ข้าบอกพวกเจ้าได้เพียงหากพวกเจ้าสามารถไปได้ทันกาล ข้าสามารถพาพวกเจ้าไป ความรู้สึกที่ได้กลับไปยังบ้านนะ พวกเจ้าเคยคิดถึงบ้างไหม?”

ผู้ดำรงอยู่ในทะเลทั้งสองพลันนั่งเงยไปทีหนึ่ง กลับไป? สิ่งนี้กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว มันเป็นความทรงจำที่อยู่ไกลเหลือเกิน พวกเขาแทบจะลืมเลือนความรู้สึกเช่นนั้นไปแล้ว

ในที่สุดเจ้าของเสียงแรกในทะเลได้เปิดปากพูดออกมาว่า “เจ้ามีเงื่อนไขเช่นใด!”

หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวว่า “เงื่อนไขของช่าง่ายมาก ข้าจะพาพวกเจ้ากลับไป หลังจากกลับไปแล้ว พวกเจ้าทำงานรับใช้ให้กับข้า”

“เหอะ เจ้านี้เรียกร่องไม่เบาเลยนะ ในใจของเจ้าเองก็น่าจะเข้าใจดีว่าพวกเราดำรงอยู่ในสถานะเช่นใด ก้มหัวให้กับเจ้านี้นะ เจ้าคิดว่ามันเป็นไปได้หรือไม่? พวกเจ้าหนูเทียนถุยังทำให้พวกเรา ก้มหัวให้ไม่ได้ เจ้าเองก็ทำไม่ได้เหมือนกัน!” เจ้าของเสียงที่สองในทะเลกล่าว

สำหรับคำกล่าวเช่นนี้ หลี่ชีย่สายหน้าแล้วกล่าวว่า “เจ้าคิดมากไปแล้วละ ข้าไม่ได้ต้องการให้เจ้าก้มหัวให้ข้า เพียงแต่ในยามจำเป็น เจ้าช่วยข้ากำจัดสิ่งกีดขวางบางอย่างออกไปก็พอ”

“เกรงว่าเรื่องนี้คงเป็นไปได้ ข้าไม่ชอบให้ใครมาบังคับควบคุม” เจ้าของเสียงแรกในทะเลดังขึ้นอีกครั้ง

“จะต้องมีบางเรื่องที่พวกเจ้าต้องชอบหรือกนะ จะอย่างไรเสียพวกเจ้าทั้งสองก็ต้องมีสิ่งที่มุ่งหวังอยู่ พวกเจ้าว่าอย่างนั้นไหม” หลี่ชีย่เองไม่เร่งรีบ กล่าวออกมาอย่างไม่สะทกสะท้าน

“เหอะ เจ้าอีกาเน่า เกรงว่าเจ้าคงคิดผิดแล้วละ” เจ้าของเสียงที่สอง ในทะเลกล่าวน้ำเสียงจริงจังว่า “พวกเราสามารถปล่อยให้ชาตินี้ ต้องพลาดโอกาสไป ตกลง ชาตินี้เจ้าคิดจะขึ้นไปพวกเราก็จะไม่ แย่งชิงกับเจ้า เจ้าขึ้นไปเถอะ พวกเราจะรอชาติหน้า!”

หลี่ชีย่หัวเราะกล่าวว่า “ถ้าหากเป็นเช่นนั้นจริง พวกเจ้าต้องพลาด โอกาสที่จะได้เห็นโลกที่มีความเจิดจรัสเป็นประกายมากที่สุดอย่าง แน่นอน”

“เจ้าอีกา พวกข้านะแก่แล้ว พวกเราแค่พอประคองชีวิตอยู่ให้รอด ไปวันๆ อยู่ที่นี่มาเป็นเวลานานมากแล้ว พวกเรากระหังหมางเมิน ต่อความแค้นที่เป็นความเป็นความตายได้ ยังมีสิ่งใดที่ไม่ สามารถเมินเฉยได้อีกเล่า” เจ้าของเสียงแรกในทะเลกล่าวออกมา อย่างซ้ำๆ

หลี่ชีย่พยักหน้า กล่าวว่า “ข้าเข้าใจแล้ว ดูไปแล้วพวกเจ้าคงกลัว ไม่ต้องการไปต่อกรกับเหล่าเทพเทวาหรือราชัน หรือบางทีพวกเจ้า เกรงกลัวต่อความพ่ายแพ้ เป็นการเสื่อมเสียชื่อเสียงของพวกเจ้า”

“เหอะ เจ้าอีกาเน่า วิธีการช่วยแบบนี้ยังอ่อนหัดนัก” เจ้าของเสียงที่สองในทะเลส่งเสียงเหอะเหอะออกมา กล่าวน้ำเสียงจริงจังว่า “พวกเราจะไม่หลงกลของเจ้าหรอกนะ”

หลี่ชีย่ยมักกล่าวอย่างเอ้อระเหย “พวกเจ้ารู้หรือไม่? ความจริงแล้ว คนอย่างข้าสามารถทำอะไรที่มันโหดกว่านี้ เป็นต้นว่า ข้าจะพานังหนุ่่นไป หรือเป็นต้นว่ารอให้ถึงเวลาที่สุกงอมก่อน แล้วข้าค่อยมาที่นี่อีกครั้ง พวกเจ้าน่าจะเข้าใจดีว่านังหนุ่่นยินดีไปกับข้าอยู่แล้ว ...”

“...ถ้าหากข้าพานางไปวันนี้ พวกเจ้าก็จะไม่มีวันได้ฟื้นตัวอีกเลย หรือหากว่าข้ารอให้ถึงวันที่เหมาะสมก่อนค่อยมาใหม่อีกครั้ง ข้าไม่เพียงแต่จะพาเอานางไปเท่านั้น ข้ายังจะขุดเอาเจ้าสิ่งนั้นไปด้วย แล้วรีดทุกสิ่งทุกอย่างของพวกเจ้าไป!” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชีย่หัวเราะออกมา กล่าวว่า “พวกเจ้าคิดว่าข้าสามารถทำเช่นนั้นได้หรือไม่ละ? ข้าเชื่อว่าพวกเจ้าคงไม่ต้องการให้เรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นกรรมัง”

“ถือว่าเป็นการชมชู้รี?” เจ้าของเสียงแรกในทะเลพลันน่าเกรงขามขึ้น ดูเหมือนเขาจะโกรธในคำพูดของหลี่ชีย่เสียแล้ว

เจ้าของเสียงที่สองในทะเลก็มีน้ำเสียงที่แฝงไว้ด้วยความโกรธ กล่าวน่าเกรงขามว่า “เจ้าอีกาเนา อย่างมากก็ตายด้วยกันทั้งคู่ พวกเราหาเกรงกลัวต่อความตายไม่!”

“นี่ไม่ถือว่าเป็นการข่มขู่ และข้าก็ไม่ได้สนใจว่าพวกเจ้าจะกลัวตายหรือไม่” หลีซีเยกล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยว่า “แต่ข้าสามารถให้พวกเจ้าได้รู้ว่า ทั้งสองทางเลือกนี้ข้าไม่คิดจะทำ มันเป็นเพราะอะไร นั่นเป็นเพราะข้ามีความเมตตา ข้าเพียงต้องการให้พวกเจ้าเข้าใจ มันเป็นสิ่งที่ข้าสามารถทำได้แต่กลับไม่ทำ มีเพียงเหตุผลเดียวเท่านั้น เป็นเพราะข้าเมตตา ความเมตตาของข้าไม่ได้เป็นเพราะพวกเจ้า!”

“ความเมตตาของข้าเป็นเพราะนาง! มิฉะนั้นแล้วข้าก็ไม่สนอะไรทั้งนั้น” หลีซีเยกล่าวว่า “ข้าหวังให้พวกเจ้าช่วยกำจัดสิ่งกีดขวางบ้าง เรียกได้ว่าข้าเพียงแต่ถือโอกาสเท่านั้น แต่หากว่าพวกเจ้าไม่ยินดี ข้าก็สามารถหาคนอื่นมาทำงานรับใช้ให้ข้าได้ ขอเพียงข้าสู้ราคา เชื่อว่าต้องมีผู้ที่ดำรงอยู่บางส่วนยินดีร่วมมือกับข้า หรือพวกเจ้าว่าอย่างไร?”

เจ้าของเสียงที่สองในทะเลร้องฮือออกมา ขณะที่เจ้าของเสียงแรกเลือกที่จะนิ่งเงียบกับคำพูดของหลีซีเย พวกเขาไม่อาจปฏิเสธได้ว่าสิ่งที่หลีซีเยพูดมานั้นเป็นความจริง

“บางที พวกเจ้าอาจจะมองทะลุกับสิ่งต่างๆ มากมาย” หลี่ชีย่ยิ้มชนิดหนึ่ง กล่าว “แต่ทว่าพวกเจ้ากล้าพูดหรือไม่ว่า พวกเจ้าไม่มีสิ่งที่ต้องการเสาะแสวงหาอีกแล้วรี?”

“การปกป้องคุ้มครองลูกหลาน นับเป็นสิ่งที่แสวงหาอย่างหนึ่งหรือไม่?” หลี่ชีย่กล่าวอย่างช้าๆ

อย่างไรก็ตาม เจ้าของเสียงทั้งสองในทะเลยังคงนิ่งเงียบ พวกเขา ยังคงไม่ตอบคำถามของหลี่ชีย่

หลี่ชีย่เองก็ไม่ได้รีบร้อน กล่าวอย่างเอ้อระเหยเชิงขำว่า “ติดตามข้า คงมีสักวันที่เกียรติยศต่างๆ จะกลับมาเป็นของลูกหลาน มีความสุขไปตลอดกาล คงมีสักวัน พวกเจ้าจะต้องติดตามรอยเท้าของข้า กระทำในสิ่งที่บรรดาเหล่าเทพเทวาและราชันในทุกยุคทุกสมัยทำไม่สำเร็จ! ติดตามข้าไปการศึกสงครามในสนามรบ ต้องมีสักวันที่พวกเจ้าสามารถเป็นประจักษ์พยานกับสิ่งที่เหลือเชื่อมากที่สุดในโลก เป็นต้นว่าสถานที่แห่งนั้น หรือพวกเจ้าไม่คิดจะไปเห็นกับตาหรือ!”

“เหอะ มันก็ต้องมีชีวิตไปเห็น” เจ้าของเสียงที่สองในทะเลกล่าว
น้ำเสียงจริงจังว่า “อีกา เรื่องราวเกี่ยวกับเจ้าพวกเราก็พอรู้มาบ้าง
คนที่ติดตามเจ้ามีจำนวนเท่าไรที่ตายในสนามรบ!”

“เรื่องนี้ข้าไม่ปฏิเสธ การยืนอยู่บนจุดสูงสุด ย่อมไม่ใช่เป็นเรื่อง
ง่ายตาย จุดสูงสุดนั้นต้องอาศัยเลือดมารดหลัง จำเป็นต้องปลาด
ด้วยกระดูก” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลีซีเยทอดถอนใจออกมา
เบาๆ กล่าวว่ “พวกเจ้าคิดว่าตัวเองสามารถสู้รบจนถึงคนสุดท้าย
หรือไม่? แม้แต่ราชันเซียนเทียนหนุพวกเจ้ายังไม่เคยเกรงกลัว ยังจะ
มีสิ่งใดสามารถทำให้พวกเจ้ากลัวด้วยรี?”

เจ้าของเสียงทั้งสองในทะเลต่างนั่งเสียบไปพร้อมๆ กันกับคำพูด
ของหลีซีเย

“หากจะกล่าวว่า พวกเจ้าไม่มีสิ่งที่ต้องแสวงหาจริงแล้วละก็ ข้าก็ไม่
มีอะไรจะพูดอีก” หลีซีเยกล่าวอย่างเฉยเมยว่า “แต่ว่ามีบางสิ่งจะ
อย่างไรเสียพวกเจ้าก็ต้องการจะรู้นะสิ”

“ของแบบไหนกัน!” ในที่สุด เจ้าของเสียงแรกในทะเลได้พูดขึ้นมา

หลี่ชียเอากล่าวว่า “หากข้าจำไม่ผิดล่ะก็ พวกเจ้าเคยค้นหารังอยู่แห่งหนึ่งใช่หรือไม่ เป็นรังที่ไม่ธรรมดา! พวกเจ้าต่างเคยไล่ติดตามมัน ถูกต้องหรือไม่”

Novel-Lucky

ตอนที่ 967 อ่องเจิงเทียน

<https://novel-lucky.com>

“เจ้ารู้เรื่องนี้ได้อย่างไรกัน!” เจ้าของเสียงแรกในทะเลเมื่อได้ยินหลี่ชีย่พูดเช่นนี้ รู้สึกตกใจเป็นอย่างยิ่ง

หลี่ชีย่หัวเราะแล้วกล่าวว่า “เข้าไปรู้มาได้อย่างไรหาใช่เรื่องสำคัญไม่ อยากรู้ก็ตาม อย่าลืมนสิ ข้าคืออิกาทมิฬ เรื่องที่สามารถตบตาข้าได้มีไม่มากนัก พวกเจ้าว่าจริงหรือไม่!”

“พูดแบบนี้ แสดงว่าเจ้าเข้าใจมันนะสิ” เจ้าของเสียงที่สองในทะเลอดจะถามขึ้นมาไม่ได้

หลี่ชีย่เอามือลูบคางที่หนึ่ง กล่าวว่า “จะพูดยังไงดีละ รายละเอียดรู้ข้าไม่กล้ารับรอง แต่ทว่าที่ข้าสามารถตบอกรับประกันกับพวกเจ้าได้ก็คือข้ารู้ดีมากกว่าพวกเจ้าแน่นอน!”

“ถ้าหากเจ้าสามารถนำมาให้กับพวกเรา พวกเราสามารถทำงานให้กับเจ้า อย่างน้อยที่สุดข้าสามารถทำงานให้เจ้าได้แน่นอน!” เจ้าของเสียงแรกในทะเลกล่าวด้วยน้ำเสียงที่เด็ดเดี่ยวมาก

“ข้าก็รับปากเจ้าได้เช่นกัน!” เจ้าของเสียงที่สองที่อยู่ในทะเลก็พูดขึ้นตามทันที

“ข้อเรียกร้องของพวกเจ้าสูงเกินไป” หลี่ซีเย่สายหน้ายิ้มกล่าวว่า “ถ้าหากเวลานี้ข้ามีมันไว้ในครอบครองล่ะก็ พวกเจ้าคิดว่าข้ายังมีความจำเป็นต้องการหารือกับพวกเจ้าอย่างนั้นรึ? ของแบบนี้คนที่ต้องการมันใช้ว่าจะมีเพียงเจ้าสองคนเท่านั้น! พวกเจ้าเองคงเข้าใจอยู่แล้ว ขอเพียงข้ามีของสิ่งนี้ เอะะ บรรดาเหล่าเทพเทวาหรือราชัน ไม่แน่ว่าอาจยอมเสียหน้า หรือพวกเจ้าว่าอย่างไร!”

เจ้าของเสียงทั้งสองในทะเลปลันนิงเงียบขึ้นมาพร้อมกัน ความลับที่เกี่ยวข้องกันนั้น บุคคลภายนอกฟังไม่เข้าใจอยู่แล้ว

“เจ้าคิดจะทำอย่างไร?” ในที่สุดเสียงแรกที่อยู่ในทะเลได้เอ่ยถามขึ้นมา

หลี่ซีเย่กล่าวว่า “ข้าสามารถรับประกันได้เพียง พวกเจ้าตามข้าไป หากมันปรากฏเมื่อไหร่ มันก็เป็นของพวกเจ้า เป็นของลูกหลานพวกเจ้า แค่นี้ชัดเจนพอแล้วยัง”

“ของเช่นนี้เจ้าไม่ยากได้อย่างนั้นรี?” หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ เจ้าของเสียงที่สองในทะเลจึงเอ่ยขึ้นมา

หลี่ซิเย่หัวเราะและกล่าวว่า “ของดีเช่นนี้ข้าเองก็อยากได้ แต่ต้องดูว่าเป็นของแบบไหน แต่ละคนมีความใฝ่หาที่แตกต่างกันไป ความต้องการก็แตกต่างกันไปด้วย คนอย่างข้านะหรือ ตั้งใจไว้ว่าจะต้องบุกไปให้ถึงที่สุดของสวรรค์! ความใฝ่หาของข้าก็คือจะไม่หยุดก้าวเดินตลอดไป!”

“ขณะเดียวกัน การรับปากของข้านั้นเป็นสิ่งที่ประเมินค่าไม่ได้! ข้อนี้คงไม่จำเป็นต้องให้ข้าพูดมากความกระมัง” เมื่อหลี่ซิเย่เอ่ยถึงตรงนี้แล้ว มีท่าทีจริงจังหนักแน่น

ในขณะนี้ สองคนที่อยู่ในทะเลได้นิ่งเงียบอีกครั้งหนึ่ง เสมือนหนึ่งกำลังไตร่ตรองเรื่องนี้อยู่

“ข้าตกลง พวกเราสามารถลงนามในสัญญาเอาไว้ ข้าจะช่วยเจ้ากวาดล้างพวกผู้ยิ่งใหญ่เท่านั้น เจ้าน่าจะเข้าใจ!” ในที่สุด เจ้าของเสียงแรกในทะเลได้ตัดสินใจแล้ว

หลี่ซีเยเผยให้เห็นถึงรอยยิ้ม กล่าวว่า “วางใจเถอะ พวกเจ้าอยู่ในสถานะที่ไร้ผู้ต่อกรเช่นนี้ หรือข้าจะให้พวกเจ้าเป็นจับกังอย่างนั้นหรือ? เรื่องราวเล็กน้อยไม่กล้ารบกวนพวกเจ้าอยู่แล้ว!”

“ข้าด้วย!” ในที่สุดเจ้าของเสียงที่สองในทะเลก็ตัดสินใจแล้วเช่นกัน กล่าวว่า “อย่างน้อยพวกเราก็อยู่อย่างถึงเป็นถึงตายมานานขนาดนี้แล้ว การที่จะมีสิ่งเสาะแสวงหาสักอย่างก็คงไม่ใช่เรื่องเลวร้ายอะไร! อย่างน้อยก็มีความทะเยอทะยานที่จะรบต่อไป!”

“ข้าเชื่อว่าจากการเข้าร่วมของพวกเจ้าในอนาคตจะต้องตื่นเต้นมากกว่านี้!” หลี่ซีเยยิ้มกล่าวว่า “ยามที่พวกเราร่วมมือกันสู้รบสมควรเป็นเวลาที่เหมาะเหวและราชันต้องสิ้นเป็นลูกนกแล้วล่ะ”

“เหอะ เจ้าอีกาเน่า ไม่ต้องทำเป็นยกยอพวกข้า พวกข้ารู้แล้วว่า จะต้องเผชิญกับศัตรูที่มีลักษณะเช่นใด!” เจ้าของเสียงที่สองไม่ไว้หน้าหลี่ซีเย กล่าวจริงจังว่า “เหอะ หากแม้ศัตรูที่เจ้าอีกาเน่ายังต้องให้เราลงมือละก็ อาศัยนิ้วหัวแม่เท้าก็ตรองได้ว่าศัตรูนั้นอยู่ในระดับไหน!”

“พูดแบบนี้ได้อย่างไรกัน ไม่แน่ว่าบางทีพวกเจ้าอาจจะได้เจอกับ สหายเก่าก็เป็นได้ หรือว่าพวกเจ้าไม่ต้องการสังหารพวกเขาบาง คนด้วยมือของตัวเองอย่างนั้นหรือ?”

เจ้าของเสียงที่สองในทะเลกล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “ข้าก็ อยากจะเอามือข้างหนึ่งบีเจ้าให้ตายคามือ! เจ้าคิดว่าข้าสมควรที่จะ กำจัดเจ้าทิ้งไปหรือไม่!”

“ฮ่า ฮ่า เรื่องนี้ข้าไว้วางใจมาก” หลี่ซีเยหัวเราะออกมาโดยไม่รู้สึ กตกใจแม้แต่แต่น้อยนิด กล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า “หากว่าข้าเป็นศัตรู ของพวกเจ้า และพวกเจ้าต้องการสังหารข้าล่ะก็ ข้าเชื่อว่าข้า จะต้องอยู่นอกเหนือสืบอันดับแรกอย่างแน่นอน ข้านี้ข้ามีความ มั่นใจมาก เฉกเช่นผู้มีเมตตาเช่นข้า ข้าว่าพวกเจ้าคงไม่อาจตัดใจ ฆ่าข้าได้ลงคอ พวกเจ้าว่าหรือไม่”

เจ้าของเสียงที่สองในทะเลส่งเสียงฮือออกมาที่หนึ่ง จากนั้นก็ไม่พูด อะไรอีกเลย

หลังจากที่หลี่ซีเยเดินทางไปยังเขาสยบมังกรแล้ว ในเมืองศักดิ์สิทธิ์ ปรากฎคนสามคนขึ้น คนแรกก็คือผู้สืบทอดของแคว้นราตรีแดง เซอะจื่อเซียนนั่นเอง!

เซอะลือเซียนในฐานะผู้สืบทอดของแคว้นราตรีแดง และมีฐานะเป็นหนึ่งในห้าศักดิ์สิทธิ์เผ่าโลहित นางมีชื่อเสียงโด่งดังในแดนชาติ ทักษิณ การมาถึงของนางย่อมเป็นที่สนใจของผู้คนไม่น้อย!

เมื่อเซอะลือเซียนมาปรากฏตัวอยู่ในเมืองศักดิ์สิทธิ์ ผู้คนจำนวนมากรับรู้ได้ทันทีว่าเซอะลือเซียนมาด้วยเรื่องอะไร

ความจริงแล้วทุกคนไม่ได้รู้สึกแปลกใจแต่อย่างใด หากเซอะลือเซียนจะมาด้วยเรื่องของหลี่ชียเอ เนื่องจากหลี่ชียเอได้จับผู้อาวุโสสูงสุดของแคว้นราตรีแดงโยนลงไปใถ้ำขนาดใหญ่ นั่นเรื่องนี่ย่อมไม่มีวันจบลงได้โดยง่ายอยู่แล้ว

กล่าวสำหรับแคว้นราตรีแดงแล้ว ในฐานะเป็นสายสำนักราชันเซียน และเป็นหนึ่งสำนักสองราชันเซียน หากแม้ผู้อาวุโสสูงสุดถูกคนอื่นสังหารแล้วยังคงอดกลิ่นได้ละก็ อำนาจบารมีของพวกเขา ก็คงหมดกันในคราวนี้เอง

ในฐานะที่เป็นสายสำนักราชันเซียน แคว้นราตรีแดงย่อมไม่อนุญาตให้ใครผู้ใดมายั่วยุต่ออำนาจของพวกเขาอยู่แล้ว โดยเฉพาะกับระดับผู้อาวุโสสูงสุดที่ถูกสังหาร แคว้นราตรีแดงต้อง

ล้างแค้นในเรื่องนี้อยู่แล้ว มิฉะนั้นแล้วฐานะของแคว้นราตรีแดงในแดนชาติทักษิณคงไม่อาจรักษาเอาไว้ได้!

“ไม่รู้ว่คราวนี้แคว้นราตรีแดงนำพาระดับปราชญ์มากันกี่คน” มีบางคนได้ทำการคาดเดาในเรื่องนี้ เมื่อได้ยินข่าวการมาถึงเมืองศักดิ์สิทธิ์ของเซอะจื่อเซียน

“หรือบางทีแม้แต่เจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้าก็อาจจะกลับสู่โลกปัจจุบันเนื่องเพราะระดับผู้อาวุโสสูงสุดถูกสังหารนับเป็นเรื่องที่ใหญ่มากไม่ว่าเป็นใครก็ไม่อาจกล้ากลั่นความแค้นนี้ได้” มีผู้ยิ่งใหญ่เผ่าโลหิตบางคนคาดเดาเช่นนี้ออกมา

หลังจากที่เซอะจื่อเซียนมาถึงเมืองศักดิ์สิทธิ์แล้ว ผู้ยิ่งใหญ่ของเผ่าโลหิตอีกคนก็ปรากฏตัวในเมืองศักดิ์สิทธิ์เช่นกัน

“อ๋องเจิงเทียนมาแล้ว!” มีคนรู้สึกตกใจที่ได้เห็นดาวรุ่งที่เป็นหนึ่งในห้าศักดิ์สิทธิ์อีกคน

“อ๋องเจิงเทียนมาแล้ว?” ในบรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่เผ่าพันธมิตรมนุษย์จำนวนไม่น้อยรู้สึกตระหนกตกใจกับเรื่องนี้

อ๋องเฉิงเทียนหนึ่งในห้าศักดิ์สิทธิ์เผ่าโลหิต กระทั่งมีคนเห็นว่าเขาคือผู้นำของห้าศักดิ์สิทธิ์เผ่าโลหิต แม้ว่าในจำนวนห้าศักดิ์สิทธิ์เผ่าโลหิตอันประกอบด้วย ไปเจี้ยน เซอะเทียนหวี องค์กรหญิงจันทร์เสี้ยว หรือแม้กระทั่งเซอะลือเซียน พวกเขาต่างก็เป็นประเภทดาวรุ่ง แต่ทว่าไม่ใช่ดาวรุ่งประเภทมีฝีมือปราดเปรื่องและน่าทึ่งแบบนั้น

หากว่าในกลุ่มของเผ่าโลหิตมีการจัดอันดับดาวรุ่งผู้มีฝีมือปราดเปรื่องน่าทึ่งสัก อ๋องเฉิงเทียนต้องเป็นหนึ่งในนั้นอย่างแน่นอน กระทั่งเป็นที่คาดหวังอย่างสูงของเผ่าโลหิตว่า หากเผ่าโลหิตจะมีใครสักคนที่สามารถไล่ตามทันเยเทียนตี้ได้ในอนาคตสัก ก็ อ๋องเฉิงเทียนคือคนที่มีความหวังมากที่สุด!

อ๋องเฉิงเทียนมีชื่อเต็มว่าหวังเฉิงเทียน แต่ทว่าในเวลานี้คงมีอยู่ไม่กี่คนที่จดจำชื่อของเขาได้อีกแล้ว รู้แต่เพียงเขาชื่ออ๋องเฉิงเทียน!

อ๋องเฉิงเทียนไม่เพียงมีชาติกำเนิดมาจากเผ่ามารโลหิต ทั้งยังเป็นผู้สืบทอดของเผ่ามารโลหิตอีกด้วย ฐานะในเผ่าโลหิตสูงกว่าพวกเขาเซอะเทียนหวี และไปเจี้ยน กระทั่งสูงกว่าเซอะลือเซียนเสียด้วยซ้ำ!

“อ่องเจิงเทียนมาทำอะไร? หรือว่าต้องการหาเจ้าสำนักเยเพื่อแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน!” มีบางคนรู้สึกแปลกใจ

“เรื่องนี้คงพูดยาก อ่องเจิงเทียนอาจจะรู้สึกคับข้องใจกับฉายาของเจ้าสำนักเยที่ชื่อว่าเป็นผู้ที่บรรลุระดับปราชญ์เป็นคนแรก เคยมีคำเล่าลือกันว่าอ่องเจิงเทียนได้ไปหาเจ้าสำนักเยเพื่อศึกษาแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกันมาแล้วหลายครั้ง แต่ต้องกลับไปโดยไม่ได้รับประโยชน์!” ผู้ยิ่งใหญ่บางคนได้เอ่ยคำเช่นนี้ออกมา

ในแดนขาดทักซิณ กลุ่มคนรุ่นใหม่ที่สามารถก้าวขึ้นสู่ระดับปราชญ์ (1) ได้เป็นคนแรกนั้น ไม่ใช่ผู้ที่นับเป็นผู้ปราดเปรื่องและมีฝีมือน่าทึ่งดังเช่นเยเทียนตี้ และไม่ใช่อ่องเจิงเทียนที่เผาโลหิตฝากความหวังไว้บนตัวของเขา แต่เป็นเยซูหยุนที่มีชาติกำเนิดมาจากสำนักโกมลพิสุทธ์ที่ทำตัวเงิบเขียบไม่เป็นที่สนใจของผู้คนมาโดยตลอด!

ในบรรดาห้าศักดิ์สิทธิ์เผาโลหิตนั้น สี่ศักดิ์สิทธิ์นับว่ามีระดับอาวุโสต่ำกว่าเยซูหยุนอยู่ครึ่งขั้น มีเพียงอ่องเจิงเทียนเท่านั้นที่สามารถนับว่าอยู่ในระดับเดียวกับเยซูหยุน

อย่างไรก็ตาม อ่องเฉิงเทียนในฐานะผู้สืบทอดของเผ่ามารโลहित ไม่เพียงมีฐานะที่โดดเด่น ทั้งยังถูกฝากความหวังเอาไว้บนตัวสูงมาก ทุกคนต่างเห็นว่าเขาต้องสามารถกลับไปศึกษายังดินแดนดั้งเดิม บรรพบุรุษโลहित เจกเช่นราชันเซียนเซอะเย่ในครั้งครานั้นที่ได้ปกครองเผ่าโลहितทั้งเก้าแดน!

แต่ทว่าอ่องเฉิงเทียนเหมือนก้าวเท้าผิดตั้งแต่วัยหนุ่ม ถูกบดบังรัศมีโดยเยเทียนตี้ที่มีความปราดเปรื่องและมีฝีมือน่าทึ่งแล้วยังไม่พอ ขณะเดียวกันฉายาผู้ก้าวสู่ระดับปราชญ์คนแรกของกลุ่มคนรุ่นใหม่ก็ถูกแย่งไปโดยเยชูหยุน ที่ก่อนหน้านี้ไม่เคยมีชื่อปรากฏมาก่อน

ดังนั้นอ่องเฉิงเทียนจะรู้สึกคับข้องใจมาโดยตลอดกับเรื่องนี้ก็ไม่เป็นเรื่องแปลกแต่อย่างใด

“ฮึ แม้ว่าอ่องเฉิงเทียนจะเยี่ยมยอด แต่ทว่าเมื่อเทียบกับเจ้าสำนักเยของพวกเราแล้วยังห่างชั้นกันมากอยู่ ไม่นั่นนะ เจ้าสำนักเยของพวกเราได้ก้าวสู่เส้นทางสวรรค์วิถี (2) แล้ว รอแย่งชิงชะตาฟ้าแล้วล่ะ!” กล่าวสำหรับยอดฝีมือกลุ่มคนรุ่นใหม่เผ่าพันธมิตรมนุษย์แล้ว พวกเขาย่อมมีความภาคภูมิใจในตัวของเยชูหยุนอยู่แล้ว

แน่นอนว่าเผ่าโลหิตก็ไม่ยอมแพ้อยู่แล้ว จึงมียอดฝีมือกลุ่มคนรุ่นใหม่เผ่าโลหิตเหาะเหี่ยวว่า “ไม่ปฏิเสธว่าเจ้าสำนักเยนั้นยอดเยี่ยมมาก แต่หากอ่องเฉิงเทียนสามารถกลับไปศึกษายังดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตล่ะก็ ฮี เขาต้องสามารถแข่งลำหน้าเจ้าสำนักเยไปได้ในไม่ช้า เกรงว่าแม้แต่ผู้ใดเชื่อว่าเป็นผู้ปราดเปรื่องและน่าทึ่งที่สุดอย่างเยเทียนตี้ก็ต้องถูกรัศมีของอ่องเฉิงเทียนบดบังจนสลด!”

“เหอะ นี่มันเป็นเรื่องที่คุยโม้ที่สุดเลย” ยอดฝีมือกลุ่มคนรุ่นใหม่เผ่าพันธมิตรมนุษย์ไม่ยอมอ่อนข้อ จึงโต้กลับไปทันทีว่า “นี่มันเป็นเพียงเรื่องสมมุติเท่านั้นเอง รอให้อ่องเฉิงเทียนของพวกเจ้าสามารถกลับไปยังดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตเสียก่อนแล้วค่อยคุยก็แล้วกัน”

ยอดฝีมือกลุ่มคนรุ่นใหม่เผ่าโลหิตก็ไม่ยอม กล่าวนำเกรงขามว่า “ในบรรดาดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่ยุคนี้ มีใครบ้างที่มีคุณสมบัติมากกว่าอ่องเฉิงเทียนกับการกลับไปยังดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตได้? เหอะ ข้าได้ข่าวว่าบรรพบุรุษของเผ่ามารโลหิตได้ไปที่ดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตแล้ว อีกไม่นานอ่องเฉิงเทียนต้องได้กลับไปยังดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตอย่างแน่นอน และต้องได้สืบสานปณิธานของบรรพบุรุษโลหิต สืบทอดสายเลือดที่ยอดเยี่ยและสูงส่งของเผ่าโลหิต เมื่อถึงเวลานั้น อ่องเฉิงเทียนก็จะบัญชาไต้หล่าแล้ว!”

“หมายถึงใต้หล้าเผ่าโลหิตของพวกเจ้าน่ะสิ...” ยอดฝีมือกลุ่มคน
รุ่นใหม่เผ่าพันธุ์มนุษย์กล่าวอย่างดูแคลน

แต่ทว่าการโต้เถียงกันในประเด็นนี้ดำรงอยู่ได้ไม่นาน ก็เงียบเสียง
กันไปหมด เนื่องจากมีผู้ที่ปราดเปรื่องและน่าทึ่งยิ่งกว่าได้มา
ปรากฏตัวที่เมืองศักดิ์สิทธิ์!

ไม่ว่าจะเป็นเซอะจื่อเซียนก็ดี อ่องเจิงเทียนก็ช่าง เมื่อต้องมา
เปรียบเทียบกับคนๆ นี้แล้ว ต้องสลดจนหน้าถอดสี!

หลินเทียนตี้มาถึงแล้ว! เมื่อขำนี้ได้แพร่กระจายไปทั่วทั้งเมือง
ศักดิ์สิทธิ์ ได้ทำให้บรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่อจำนวนมากในเมือง
ศักดิ์สิทธิ์ต้องนั่งเงียบทันที ไม่ว่าใครก็ไม่อาจทำโยโสได้อีก กระทั่ง
ดาวรุ่งอย่างเซอะจื่อเซียนและอ่องเจิงเทียนก็ไม่สามารถทำโยโสได้
เช่นกัน

ชื่อหลินเทียนตี้ชื่อนี้ันับว่าอหังการยิ่ง แต่ทว่าไม่มีใครสงสัยในชื่อนี้

เคยมีคนกล่าวว่าเดิมเขาไม่ได้มีชื่อว่าหลินเทียนตี้มาตั้งแต่แรกเกิด แต่เขาจะมีชื่อเช่นนี้ในอดีตหรือไม่ นั่นล้วนไม่มีความสำคัญอีกต่อไปแล้ว

เวลานี้ เขาก็คือหลินเทียนตี้ ชื่อของเขาตั้งก้องไปทั่วทั้งแดนชาติ ทักษิณ!

.....

(1) การแบ่งระดับ จากสูงไปต่ำ :- จักรพรรดิเทพ (神皇shén huáng) อ่องเทพ (神王shén wáng) ปราชญ์ (大贤dà xián) จอมทิพย์ (至尊shèng zūn) จอมกษัตรา (圣皇shèng huáng) ผู้วิเศษ (真人zhēn rén) เทวะโบราณ (古圣gǔ shèng) อ่อง (王侯wáng hóu) วีรบุรุษ (英雄háo xióng)

(2) หลังจากขึ้นสู่จุดสูงสุดของระดับปราชญ์แล้ว จะมีให้เลือกสองสาย คือสายโลกาวีถี (大世道dà shì dào) ซึ่งจะก้าวไปสู่อ่องเทพ และจักรพรรดิเทพต่อไป และสายสวรรค์วิถี(苍天道cāng tiān dào) ซึ่งจะได้ช่วงชิงเป็นผู้สืบทอดชะตาฟ้า ก้าวสู่ตำแหน่งรัชทายาท(帝储dì chǔ) และราชันเซียน (天帝tiān dì) ในที่สุด

ตอนที่ 968 หลินเทียนตี้

<https://novel-lucky.com>

ในแดนชาติทักษิณ เรื่องราวของหลินเทียนตี้เสมือนหนึ่งเป็นตำนานเรื่องหนึ่ง เรื่องราวอันเป็นตำนานของเขาถูกผู้คนจำนวนมากนับไม่ถ้วนกล่าวขวัญถึงอย่างเฝ้าฝัน ยิ่งสิ่งที่เขาได้กระทำไปนั้นเป็นที่สรรเสริญกันปากต่อปาก

หลินเทียนตี้เข้าสู่เส้นทางลัทธิเต๋าเมื่ออายุได้ห้าขวบ อายุสิบห้าได้ก้าวสู่ระดับจอมกษัตริย์ อายุยี่สิบสี่รับไปทั่วหล้า อายุยี่สิบเอ็ดต่อสู้กับเผ่าโลหิตห้าเผ่าใหญ่โดยลำพังคนเดียว เขาบุกเดี่ยวเข้าไปควบคุมวิบากสวรรค์ ปรามห้าเผ่าใหญ่จนไม่สามารถตอบโต้อะไรได้เลย เขาอาศัยอำนาจวิบากสวรรค์ ทำการกวาดต้อนบรรพบุรุษของห้าเผ่าใหญ่จนต้องยอมแพ้ในที่สุด และหลินเทียนตี้ได้อภัยโทษให้กับพวกเขา และนับจากนั้นเป็นต้นมา ห้าเผ่าใหญ่อดกล่าวได้ทำการปิดสำนักของตน ไม่ยุ่งเกี่ยวกับยุทธภพอีกต่อไป

การบุกเดี่ยวต่อสู้กับห้าเผ่าได้สร้างชื่อเสียงสะเทือนยุทธภพให้กับหลินเทียนตี้เป็นอันมาก กลุ่มคนรุ่นใหม่ในแดนชาติทักษิณไม่มีใครสามารถเทียบเคียงกับเขาได้ ไม่ว่าจะเป็นเย่ซูหยุนหรืออ๋องเฉิงเทียน เมื่อต้องกับรัศมีที่เจิดจรัสของหลินเทียนตี้แล้ว ล้วนแล้วแต่ต้องสลดจนอับแสง

ในแดนมนุษย์กษัตราเคยมีคำกล่าวเช่นนี้ ตะวันออกมีเหมยซู่เหยา
ตะวันตกมีจ้านซื่อ เหนือว่หลงเสวียน ไต้หลินเทียนตี้ กลางฉิ่ง
หวู่ตี้!

ความหมายของคำกล่าวนี้เป็นการกล่าวถึงดาวรุ่งที่ยอดเยี่ยมและ
สะดุดตาที่สุดแห่งยุค ตะวันออกหมายถึงเมืองร้อยเมืองบูรพา
ขณะที่ดาวรุ่งที่ปราดเปรื่องน่าทึ่งที่สุดก็คือเหมยซู่เหยาที่กำเนิดมา
จากสำนักฉางเหอ (แม่น้ายาว)

ตะวันตกหมายถึงทุ่งรกร้างประจิม ดาวรุ่งที่ปราดเปรื่องน่าทึ่งที่สุด
ของทุ่งรกร้างประจิมก็คือจ้านซื่อ (กองพลนักรบ) แห่งสำนัก
บรรพตผยองฟ้า

ดาวรุ่งที่ปราดเปรื่องมากที่สุดของมหาสมุทรอุดรก็คือว่หลงเสวียน
(ว่หลง เป็นแซ่คู้ เสวียน แปลว่าหยก) นางมีชาติกำเนิดมาจากผา
ซอมนังกร มีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วหล้า!

ดาวรุ่งที่ปราดเปรื่องน่าทึ่งที่สุดของแดนชาติทักษิณ แน่นอนจะเป็น
ใครไปไม่ได้ นอกจากหลินเทียนตี้แล้ว แม้แต่บรรดาดาวรุ่งเผ่า
โลहितเมื่อเทียบกับหลินเทียนตี้แล้วก็พลันสลดจนอับแสง

หลินเทียนตี้เมื่อเปรียบเทียบกับพวกเหมยซู่เหยาแล้วมีความน่า
กลัวขวัญถึงมากกว่า เพราะว่าเขามีชาติกำเนิดเป็นมนุษย์ที่มี
ฐานะธรรมดา หรือก็คือมนุษย์ปุถุชนธรรมดานั่นเอง

หลินเทียนตี้แตกต่างจากพวกของเหมยซู่เหยาก็คือพวกเขามีชาติ
กำเนิดเป็นสายสำนักราชันเซียน ขณะที่หลินเทียนตี้เป็นชนชั้น
รากหญ้าโดยกำเนิด อีกทั้งกระทั่งปัจจุบัน เขายังคงมีสถานะเป็น
เพียงผู้บำเพ็ญตนไว้สังกัดเท่านั้น

เล่าลือกันว่าชาติกำเนิดของหลินเทียนตี้ นั้นเป็นตระกูลบัณฑิต
บรรพบุรุษรุ่นสู่รุ่นล้วนแล้วแต่ถ่ายทอดความรู้และชี้แนะไขข้อ
สงสัยให้กับผู้คน ก่อนหน้านั้นตระกูลหลินของเขาไม่เคยมีผู้
บำเพ็ญตนมาก่อน จนกระทั่งถึงตัวของหลินเทียนตี้ผู้นี้

เล่ากันว่าหลินเทียนตี้ นั้นสามารถเรียนรู้ได้เองโดยที่ไม่ต้องมี
อาจารย์ และเริ่มต้นการฝึกจากขั้นพื้นฐานที่สุด แล้วไต่ระดับขึ้นไป
อย่างรวดเร็ว สร้างสิ่งปาฏิหาริย์ที่ระบือโลกมาครั้งแล้วครั้งเล่า

ในขณะที่หลินเทียนตี้ อยู่ระหว่างการฝึกทักษะนั้น มีคำเล่าลือกันว่า
สำนักต่างๆ จำนวนมากกระทั่งสายสำนักราชันเซียนต่างยื่นมือมา

เข้าไปหา ลือว่าแม้แต่สายสำนักราชันเซียนฝ่ามือใหญ่หอบโราณ ก็เคยให้หลินเทียนตี้เข้าไปเป็นศิษย์ของสำนักตน

ที่นำประหลาดก็คือหลินเทียนตี้ได้ปฏิเสธการเชิญชวนของบรรดาสถาบันต่างๆ ทั้งหมด ยังคงฝึกด้วยตนเองและก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว

ถึงแม้ว่าสำนักต่างๆ จำนวนมากไม่สามารถชวนให้หลินเทียนตี้เข้าร่วมเป็นศิษย์สำนักของตนได้ แต่ทว่ายังคงมีสำนักเจ้าลัทธิจำนวนมากกลับยินดีหยิบยื่นเคล็ดวิชาของสำนักตนให้กับหลินเทียนตี้ได้ศึกษาและฝึกฝน

จากข้อนี้ย่อมเป็นการพิสูจน์ได้ว่าหลินเทียนตี้ นั้นมีความปราดเปรื่องน่าทึ่ง และมีเสน่ห์เพียงใด ผู้คนจำนวนมากในแดนชาติทักษิณ กระทั่งระดับบรรพบุรุษที่มีประสบการณ์กว้างไกล ต่างมองและมีความเห็นไปในทิศทางเดียวกันว่าโอกาสที่หลินเทียนตี้จะได้เป็นราชันเซียนนั้นสูงกว่าพวกของจี้คงหวู่ตี้อยู่มาก!

ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยในแดนชาติทักษิณรู้สึกเป็นความภาคภูมิใจอย่างหนึ่ง เมื่อเอ่ยถึงหลินเทียนตี้ โดยเฉพาะผู้บำเพ็ญตนไร้สังกัดที่เป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่ ยิ่งมองหลินเทียนตี้เป็นต้นแบบของพวกเขา

ทุกคนรู้ว่าอย่างหมยชูเหยาหรือฉิ่งหวู่ตี้นั้น แม้ว่าพวกเขาจะมี
ความสามารถที่ปราดเปรื่อง แต่ทว่าพวกเขาล้วนถือกำเนิดมาจาก
สำนักเจ้าลัทธิ กระทั่งมาจากสายสำนักราชันเซียน

ขณะที่หลินเทียนตี้เป็นดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่เพียงคนเดียวเท่านั้น
ในยุคนี้ที่มาจากชนชั้นรากหญ้า ดังนั้นผู้บำเพ็ญตนไร้สังกัด
จำนวนนับไม่ถ้วนจึงมองว่าเป็นความภาคภูมิใจ เป็นต้นแบบของ
พวกเขา

“ในยุคที่ผ่านมา ผู้ก่อตั้งสายสำนักราชันเซียนจำนวนมากล้วน
แล้วแต่มีชาติกำเนิดมาจากชนชั้นรากหญ้าทั้งสิ้น เป็นต้นว่าราชัน
เซียนฉวีเงินแห่งพรรคปกฟ้า ราชันเซียนปาเงินแห่งเขาไฟ
ประหลาด ก็มาจากชนชั้นรากหญ้า มาในวันนี้หลินเทียนตี้ก็นับว่า
เป็นชนชั้นรากหญ้าเมื่อเปรียบเทียบกับพวกของหมยชูเหยา
ดังนั้นชาตินี้หลินเทียนตี้ต้องได้เป็นราชันเซียนอย่างแน่นอน และ
สามารถก่อตั้งสำนักที่ไร้ซึ่งผู้ต่อกรตลอดกาลขึ้นมา!” มีผู้บำเพ็ญ
ตนกล่าวด้วยความภาคภูมิใจเมื่อมีการเอ่ยถึงหลินเทียนตี้ขึ้นมา

การมาของหลินเทียนตี้ได้สร้างความฮือฮาขึ้นอย่างยิ่งในเมือง
ศักดิ์สิทธิ์ ทำให้มีผู้คนออกมาต้อนรับ และยื้อแย่งกันเพื่อให้ได้เห็น
ตัวเขาเป็นจำนวนมากไม่ถ้วน

หลินเทียนตี้เห็นฟ้ามาถึงแล้ว โดยที่ตัวของเขาแลดูกลางเลือน เหมือนอยู่ท่ามกลางเมฆหมอก เขามาในชุดสีดำทั้งชุด รูปร่างสูงใหญ่ ลักษณะล่องลอยอยู่เหนือกิเลสอย่างนั้น

ชื่อหลินเทียนตี้นับว่าอหังการยิ่ง เปี่ยมด้วยอำนาจ แต่ทว่าตัวของหลินเทียนตี้เองกลับไม่สมกับชื่อของเขาเลยแม้แต่น้อย ไม่มีความอหังการอย่างที่คิด

ตัวของหลินเทียนตี้เปี่ยมด้วยกลิ่นอายของตำรา ท่าทีความเคลื่อนไหวของเขาให้ความรู้สึกถึงคนที่มีแต่ความรู้จากตำราแขนงต่างๆ พลันที่ได้เห็นก็รู้ได้ทันทีว่าเขาต้องมีชาติกำเนิดมาจากตระกูลของผู้เป็นบัณฑิต!

ตัวของหลินเทียนตี้แลดูเหมือนเป็นบัณฑิตคนหนึ่งมากกว่าเป็นผู้บำเพ็ญตน

ถึงแม้ว่าดูจากรูปลักษณ์ภายนอกแล้ว หลินเทียนตี้จะเหมือนเป็นบัณฑิตคนหนึ่ง แต่สิ่งนี้ไม่ได้ส่งผลกระทบต่อชื่อเสียงอันโด่งดังของเขา เขายังคงเป็นหลินเทียนตี้ที่มีความอหังการยิ่งคนนั้นในความรู้สึกของผู้คน

หลินเทียนตี้ได้สร้างความฮือฮาขึ้นเป็นอันมาก หลังจากที่ได้มาถึงเมืองศักดิ์สิทธิ์แล้ว และหลินเทียนตี้ได้เข้าเยี่ยมชมคารวะตระกูลที่เก่าแก่และลึกลับหลายแห่งในเมืองศักดิ์สิทธิ์

กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนของแดนขาดทักษิณแล้ว คิดเข้าเยี่ยมชมคารวะต่อบรรดาตระกูลที่เก่าแก่โบราณและลึกลับเช่นนี้ใช่เป็นเรื่องง่าย ต่อให้เป็นดาวรุ่ง บรรดาตระกูลที่เก่าแก่โบราณและลึกลับเหล่านี้ก็จะปฏิเสธการเข้าพบ

ขณะที่หลินเทียนตี้ไม่เพียงได้เข้าเยี่ยมชมคารวะกับบรรดาตระกูลเก่าแก่โบราณและลึกลับเหล่านี้ ทั้งยังถูกยกให้เป็นแขกผู้มีเกียรติของพวกเขาอีกด้วย ถึงขณะได้รับการต้อนรับและเขาพบกับระดับบรรพบุรุษของพวกเขา

อีกไม่กี่วันต่อมา มีข่าวออกมาจากเมืองศักดิ์สิทธิ์ว่าหลินเทียนตี้ได้เข้าเยี่ยมชมคารวะเจดีย์สายฟ้าของแคว้นราตรีแดง และได้รับการต้อนรับจากเจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้าเป็นกรณีพิเศษ ทั้งยังได้ขึ้นไปถึงชั้นสูงสุดของเจดีย์สายฟ้าอีกด้วย

“หลินเทียนตี้ยอมเป็นหลินเทียนตี้ ที่เขาสามารถขึ้นไปยังยอดของเจดีย์ก็ไม่นับเป็นเรื่องแปลก ลองคิดดูก็แล้วกัน มีสำนักจำนวนมากมายทำอะไรที่ยินดีนำเคล็ดวิชาของตนยอมให้เขาได้ศึกษาและฝึกฝน!” หลายคนกลับไม่รู้สึกละอายใจกับชื่อนี้ เนื่องจากกล่าวสำหรับทุกคนแล้ว หลินเทียนตี้ช่างเป็นผู้ที่มีความปราดเปรื่องยิ่งนัก

บรรดาดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่บางส่วนเมื่อได้ยินชื่อนี้แล้วรู้สึกอิจฉา แต่คนเขามีคุณสมบัติเพียงพอโดยแท้จริง

เจดีย์สายฟ้า นับเป็นสถานที่ชั้นเยี่ยมหนึ่งในสองแห่งของเมืองศักดิ์สิทธิ์ มีชื่อเสียงเสมอเหมือนเนินพยุภคัมภ์แห่งมังกร เดิมมันเคยเป็นสมบัติของตระกูลเก๋ากั๊กโบราณแห่งหนึ่ง แต่เวลานี้มันคือสมบัติของแคว้นราตรีแดง

เล่าลือกันว่าเจดีย์สายฟ้า นั้นเป็นที่ที่บ่มพักโชควาสนาของฟ้าดินเอาไว้ ภายในเจดีย์สายฟ้ามีสิ่งที่ลึกลับพิสดารยิ่งอยู่ อีกทั้งยังอยู่ในความควบคุมดูแลโดยระดับบรรพบุรุษที่แข็งแกร่งที่สุดของแคว้นราตรีแดง ซึ่งบุคคลภายนอกเรียกบรรพบุรุษผู้นี้ว่าเจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้า

กล่าวสำหรับแคว้นราตรีแดงแล้ว เจริญสายฟ้ามีความสำคัญอย่างยิ่ง ต่อให้เป็นศิษย์ของแคว้นราตรีแดงก็ไม่อนุญาตให้เข้าไปภายใน เจริญสายฟ้า ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการขึ้นไปยังชั้นสูงสุดของเจริญสายฟ้า

แต่ทว่าวันนี้หลินเทียนตี้ในฐานะที่เป็นบุคคลภายนอก ไม่เพียงได้รับอนุญาตจากเจ้าแห่งเจริญสายฟ้าให้เข้าพบเป็นกรณีพิเศษ เท่านั้น ยังได้ขึ้นไปยังชั้นสูงสุดของเจริญสายฟ้าอีกด้วย นับเป็นเกียรติยศอันสูงส่ง

ลือกันว่าศิษย์ที่เป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่ของแคว้นราตรีแดงมีเพียง เซอะจื่อเซียนที่เคยขึ้นมายังชั้นสูงสุดของเจริญสายฟ้า สำหรับศิษย์คนอื่น ๆ ยังไม่มีคุณสมบัติพอที่จะได้ขึ้นไปยังชั้นสูงสุดของเจริญสายฟ้า วันนี้หลินเทียนตี้ในฐานะบุคคลภายนอกคนหนึ่งกลับมีคุณสมบัติเช่นนั้น ย่อมเป็นบ่งบอกถึงความสูงส่งของเขาได้แล้ว

คืนวันนั้นหลังจากหลินเทียนตี้ได้ขึ้นไปบนชั้นสูงสุดของเจริญสายฟ้าแล้ว ทันใดนั้นบนท้องฟ้าได้มีเสียงฟ้าผ่าดังขึ้นเป็นระยะ บนเจริญสายฟ้ากลับปรากฏมีประจุไฟฟ้าวิ่งออกมาเป็นสาย ๆ ท่ามกลางความมืดยามค่ำคืน เจริญสายฟ้าคล้ายดังได้กลายเป็น เจริญที่สามารถเชื่อมต่อไปยังสวรรค์ได้อย่างนั้น เปี่ยมด้วยความลึกลับ เต็มไปด้วยความศกดิ์สิทธิ์

“นับว่ายอดเยี่ยมมากนะ หลินเทียนตี้เข้าไปในเจดีย์สายฟ้าเพียง
ระยะสั้นๆ ก็ได้รับผลประโยชน์เพียงนี้แล้ว ถึงกับบรรลุถึงความลึกล้ำ
ล้าพิสดารของเจดีย์สายฟ้าได้ ทำให้บังเกิดเป็นเสียงฟ้าดินประสาน
ขับขานขึ้นมา!” กระทั่งผู้ยิ่งใหญ่ระดับอาวูโสยังรู้สึกตกใจจน
พึมพำออกมา เมื่อได้เห็นภาพเช่นนี้เข้า

สำหรับกลุ่มคนรุ่นใหม่ย่อมรู้สึกอิจฉายิ่งนัก ตามตำนานที่ว่าไว้ว่า
หากสามารถบรรลุถึงความลึกล้ำพิสดารของเจดีย์สายฟ้าได้ละก็
จะทำให้ได้รับประโยชน์ไม่น้อยเลย!

แต่หลินเทียนตี้ไม่ได้รั้งอยู่ภายในเจดีย์สายฟ้านานนัก วันรุ่งขึ้น
หลินเทียนตี้ก็ไปจากเมืองศักดิ์สิทธิ์ เดินทางไปยังเขาเทพยุทธ
เพียงลำพังผู้เดียว

“ผู้ที่เป็นสุดยอดดาวรุ่งแห่งยุคมันก็แตกต่างกันเช่นนี้ หลังจาก
บรรลุถึงความลึกล้ำพิสดารของเจดีย์สายฟ้าแล้ว ก็เข้าไปยังเขา
เทพยุทธต่อ หรือว่าเขาต้องการได้สุดยอดคัมภีร์เขียนจากเขาเทพ
ยุทธอย่างนั้นหรือ?”

กล่าวสำหรับดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่แล้ว ไม่มีประโยชน์ที่พวกเขาเอาแต่อิฉฉริษยา เพราะความเป็นหลินเทียนตี้มันย่อมมีความปราดเปรื่องเช่นนี้ เรื่องที่คนอื่นมองว่าเป็นเรื่องยากแสนยาก แต่เขาสามารถทำให้ได้อย่างง่ายดาย มันจึงเป็นเรื่องที่ไม่สามารถนำมาเทียบเคียงกันได้!

ขณะที่ทุกคนจดจ่อไปที่ตัวของหลินเทียนตี้ผู้นั้น ท่ามกลางความเงียบสงัดในยามค่ำคืน ถ้ำขนาดใหญ่ที่ตั้งอยู่บนเนินพยุภคฆ์แทนมังกร พลันปรากฏประกายออกมาแวบหนึ่ง จากนั้นเห็นคนผู้หนึ่งวิ่งออกมาจากถ้ำแห่งนั้น

ถ้าหากเวลานี้นาที่นี้มีผู้อยู่บริเวณนี้ล่ะก็ จะต้องตกใจจนวิญญูญาณแทบออกจากร่างเมื่อได้เห็นภาพนี้เข้า โดยเข้าใจว่าตัวเองต้องถูกผีหลอกเอาอย่างแน่นอน

เป็นที่ทราบกันดีสำหรับทุกคนว่ามันผู้ใดก็ตามหากตกลงไปในถ้ำแห่งนี้แล้วก็ต้องหายสาบสูญไปตลอดกาล เป็นไปไม่ได้ที่จะได้กลับมาอีก และยังไม่เคยได้ยินว่าเคยมีใครรอดกลับมาในห้วงพันล้านปีที่ผ่านมา

เวลานี้กลับปรากฏมีคนทีวิ่งออกมาจากถ้ำขนาดใหญ่ นั่น ซึ่งหากมีใครที่ได้เห็น มันต้องเป็นภาพที่สร้างความหวุ่นไหวไปทั่วหล้าอย่างแน่นอน

แน่นอนที่สุด คนที่วิ่งออกมาจากภายในถ้ำขนาดใหญ่ก็คือหลี่ชียะนั้นเอง หลังจากที่หลี่ชีย่ได้เจรจากับผู้ที่อยู่ในทะเลอันกว้างใหญ่ไพศาลเรียบร้อยแล้ว จึงได้ออกจากเขาสยบมังกร

แน่นอนผู้คนในโลกย่อมไม่รู้ว่า หากเข้าไปในเขาสยบมังกรสามารถออกมาจากแทนมังกรได้ แต่หากตกจากแทนมังกรลงไป มีแต่ตายสถานเดียวเท่านั้น แต่ทว่าความลับที่ซ่อนอยู่ภายในเป็นสิ่งที่ผู้อื่นไม่อาจรับรู้ได้อยู่แล้ว

หลี่ชีย่ยืนอยู่บนแทนมังกร มองดูเขาสยบมังกรจากระยะห่างไกลอีกครั้งหนึ่ง เขาเผยรอยยิ้มที่เมินเฉยออกมา ด้วยจิตใจที่สงบนิ่ง แม้ว่าการเข้าไปในเขาสยบมังกรครั้งนี้ของเขาจะไม่ได้นำเอาของวิเศษใด ๆ ออกมาเลย แต่ทว่าความสำเร็จที่ได้รับมานั้นยิ่งใหญ่กว่าทุกสิ่ง

สิ่งที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้นก็คือเรื่องของนังหนุ่ที่จบลลงด้วยลักษณะเช่นนี้ ทำให้หลี่ชีย่รู้สึกสบายใจอย่างยิ่ง ไม่ว่าจะอนาคตจะเกิดอะไร

ขึ้นก็ตาม เมื่อได้รับโชควาสนาเช่นนี้แล้ว นับว่าอนาคตของนั้งหนู
ผู้นี้เปี่ยมด้วยความหวัง

หลังจากที่หลี่ซีย่ได้สติกลับมา เขาจ้องมองไปยังเขาเทพยฺทจาก
ระยะห่างไกล มองดูเทือกเขาที่เหมือนดั่งปราการที่ปกป้กรักษา
อย่างแน่นหนานั้น ถึงกับนั่งงีบอยู่เป็นเวลานาน

หลังจากผ่านไปนานมาก หลี่ซีย่ได้พึมพำออกมาว่า "ผ่านม้ตั้ง
พันล้านปีแล้ว สมควรสิ้นสุดกันเสียที สิ่งที่อยู่ภายในควรจะได้ออก
มาแล้วละ หรืออาจเป็นเวลาที่ควรเก็บเกี่ยวผลแล้ว"

ผู้คนบนโลกต่างรู้จักเขาเทพยฺทกันดี และรู้ว่าเขาเทพยฺทมีความ
ลึกล้ำพิสดารที่สุดยอดมาก สามารถบรรลุหลักสัจธรรม สามารถ
สดับคัมภีร์เซียน แต่ทว่ากลับไม่มีใครล่วงรู้ถึงความลับที่ซ่อนอยู่
ภายในตลอดมา

ตอนที่ 969 ทำทนายแคว้นราตรีแดง

<https://novel-lucky.com>

ขณะที่หลี่ชียู่กำลังจ้องมองดูเขาเทพยุทธอยู่ ทันใดนั้นบังเกิดเสียง “แว้งค์” ดังขึ้น ปรากฏว่าบนเขาเทพยุทธมีประกายลอยส่องขึ้นมา เป็นสาย เป็นปรากฏการณ์ที่ประหลาดมาก ท่ามกลาง ปรากฏการณ์ประหลาดนี้มีชายหนุ่มคนหนึ่งก้าวเดินอยู่ตามลำพัง ก้าวเดินเข้าไปในส่วนลึกของเขาคฤหาสน์ที่ละก้าวกๆ ปีนข้ามยอด เขาที่สูงตระหง่านไปที่ละลูกๆ

ชายหนุ่มผู้หนึ่งที่ก้าวเดินไปตามลำพังผู้นี้ ดูเหมือนทุกๆ อย่างก้าวของเขา ก็จะมีปรากฏการณ์ประหลาดเกิดขึ้นอย่างหนึ่ง กระทั่งเหมือน ได้ยินเสียงเทศนาธรรมของเซียน ณ ที่ตรงนั้นเหมือนว่ามีเซียนที่กำลังบรรยายธรรมอย่างนั้น ถึงจะเป็นเช่นนี้ก็ตาม ชายหนุ่มผู้นี้ ยังคงก้าวเดินต่อไปข้างหน้าทีละก้าวกๆ ไม่ได้มีทีท่าว่าจะหยุดก้าว เดินแม้แต่น้อย

“ไม่ธรรมดา” เมื่อหลี่ชียู่มองเห็นชายหนุ่มที่ก้าวเดินทีละก้าวกๆ โดย ลำพัง และลึกเข้าไปไปในเขาคฤหาสน์ เขาถึงกับหัวเราะออกมา

ขณะที่ในเวลานี้ ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนภายในเมืองศักดิ์สิทธิ์ที่ได้ เห็นภาพนี้แล้ว รู้สึกอิจฉาอย่างยิ่ง ต่อให้เป็นบรรพบุรุษที่อยู่ใน

ระดับปราชญ์ยังต้องรู้สึกประหลาดใจ พิมพ์ออกมาว่า “หลินเทียน ตี๋ยอมเป็นหลินเทียนตี๋ การก้าวขึ้นยอดเขาสูงแสนจั่ง ปีนข้ามเขา แสนลูก ยังคงเหมือนตั้งเดินอยู่บนพื้นราบ ไม่มีอะไรให้อาลัย อารมณ์แม้แต่น้อยนิด นี่แหละดาวรุ่งที่สร้างความหวังใหม่ได้อย่าง ยอดเยี่ยม”

สำหรับกลุ่มคนรุ่นใหม่ นั้น นอกเหนือจากอิฉาแล้ว ยังรู้สึกอยาก ลองของมากเหมือนกัน มีดาวรุ่งที่พิมพ์ออกมาว่า “แม้ว่าการปีน เขาสูงแสนจั่งในคราก่อนจะประสบความล้มเหลว แต่ว่าข้ายังคง อยากลองดูอีกสักครั้ง จะต้องรู้ให้ได้ว่าตัวเองสามารถปีนขึ้นเขาสูง แสนฟูตได้หรือไม่!”

“โครม...” ขณะที่ผู้คนจำนวนมากกำลังประหลาดใจและนึกถึงกับการก้าวเดินเข้าไปในส่วนที่ลึกเข้าไปในเขาเทพยุทธอยู่นั้น ทันใด นั้นบริเวณส่วนที่ลึกที่สุดของเขาเทพยุทธได้มีประกายเขียนพุ่ง ขึ้นมา

ในขณะที่ประกายเขียนพวยพุ่งขึ้นมาอย่างกะทันหัน เพียงชั่ว พริบตาเดียว ประกายเขียนจำนวนนับไม่ถ้วนเหมือนถูกจับโยน ออกมา และโยนไปบนท้องฟ้า ที่ไม่น่าเชื่อก็คือบรรดาประกาย เขียนที่ถูกโยนไปบนท้องฟ้าแล้ว กลับค่อยๆ กลายเป็นมงกุฎเขียน ขึ้นมาอย่างช้าๆ!

ภาพเช่นนี้นับว่าอสังการเหลือเกิน เสมือนว่าด้วยมงกุฎเซียนนี้แหละที่จะส่องประกายให้กับแดนชาติทักษิณฉนสว่างไสวไปทั่วอย่างนั้น หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ มงกุฎเซียนที่ใหญ่โตมโหฬารนี้จึงค่อยๆ จางหายไปในที่สุด

ผู้คนจำนวนไม่น้อยต่างรู้สึกตื่นเต้นหวั่นไหวกับภาพที่เกิดขึ้น กระทั่งมีคนรู้สึกใจหายใจคว่า พิมพ์ออกมาว่า "หลินเทียนตี้จะฝืนลิขิตสวรรค์เกินไปแล้วกรรมง! พลันที่เขาก้าวเท้าเข้าไปในเขาเทพยท ก็ทำให้บังเกิดปรากฏการณ์ที่สะท้อนโลกได้ถึงเพียงนี้ หรือว่าเขากำลังจะได้รับคัมภีร์เซียนที่อยู่ในตำนานอย่างนั้นหรือ?"

"ไม่หรอก สิ่งนี้ไม่แน่ว่าจะเกี่ยวข้องกับหลินเทียนตี้" ได้มีชาวบ้านดั้งเดิมที่อาศัยอยู่ในเมืองศักดิ์สิทธิ์พิมพ์ออกมาว่า "เรื่องทำนองนี้เคยเกิดขึ้นมาแล้วครั้งหนึ่ง เพียงแต่มงกุฎเซียนในครั้งนั้นไม่ได้ใหญ่โตเท่ากับคราวนี้เท่านั้น"

"สิ่งนี้คืออะไรกันแน่? หรือว่าจะมีของล้ำค่าปรากฏออกมารึ?" บางคนถึงกับรู้สึกดีใจอย่างยิ่ง เมื่อเห็นประกายเซียนที่พวยพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้าเช่นนี้

“ไม่แนะอาจเป็นของล้ำค่าปรากฏออกมา เคยมีตำนานกล่าวไว้ว่า ภายในส่วนที่ลึกที่สุดของเขาเทพยุทธมีเซียนอาศัยอยู่ ต่อมาเซียนได้จากไปและเหลือสุดยอดคัมภีร์เขียนเอาไว้ฉบับหนึ่ง” ผู้บำเพ็ญตนผู้หนึ่งเอ่ยขึ้นมาด้วยความตื่นเต้น

ผู้บำเพ็ญตนบางคนพูดขึ้นมาว่า “ภายในส่วนที่ลึกที่สุดของเขาเทพยุทธไซ้จะมีเพียงคัมภีร์เขียนเท่านั้นนะ เล่าลือกันว่ามิเซียนองค์หนึ่งได้ฝังร่างตนเองอยู่ในที่แห่งนั้น ดังนั้นจึงมีศพของเซียนองค์หนึ่งที่ถูกพบในร่างเอาไว้ตรงนั้น หากใครสามารถได้ศพของเซียนองค์นั้นล่ะก็ ต้องเป็นผู้ที่ไร้ซึ่งผู้ต่อกรแห่งยุคแน่นอน...”

ในขณะที่เองชาวอันเกี่ยวเนื่องกับตำนานของล้ำค่าในส่วนที่ลึกที่สุดของเขาเทพยุทธได้ลือกันไปต่างๆ นานา ทั้งยังออกห่างจากความเป็นจริงไปเรื่อยๆ กระทั่งยังมีผู้คนที่เชื่อว่า ภายในส่วนที่ลึกที่สุดของเขาเทพยุทธยังคงมีเซียนอาศัยอยู่

“การที่จะเข้าไปยังส่วนที่ลึกที่สุดของเขาเทพยุทธไซ้ว่าจะเป็นเรื่องง่ายตาย?” ผู้อาศัยอยู่ในเมืองศักดิ์สิทธิ์ที่เป็นรูนาวาใสสายหน้าเบาๆ กล่าวไว้ว่า “ที่ตรงนั้น ลือกันว่าแม้แต่ราชันเซียนยังไม่ต้องการเข้าไปโดยง่ายตาย ฟังว่าที่ตรงนั้นน่ากลัวเหลือเกิน!”

“ไปกัน เข้าไปยังเขาเทพยุทธเพื่อของล้ำค่ากัน!” ปราบฏการณที่
เกิดขึ้นอย่างกะทันหันนั้น สำหรับรูนอาวุโสละก็ไม่เท่าไร แต่กลุ่ม
คนรุนใหม่ไม่อาจอดทนต่อไปได้ พวกกันลุยเข้าไปในเขาเทพยุทธ
ในทันที

หลี่ชียเอ่ที่มองเห็นภาพนี้ในระยะไกลบนแท่นมังกร ถึงกับเพ่งดวงตา
ทั้งสองไปข้างหน้า เขาจ้องมองดูประกายเขียนที่พวยพุ่งขึ้นมา และ
มองดูมงกุฎเขียนที่จางหายไปตลอดเวลา

“ผ่านมาก็ปีแล้วเนีย! ในที่สุดก็ปราบฏออกมาแล้ว” หลี่ชียเอ่ถึงกับ
พึมพำออกมา เมื่อมองเห็นมงกุฎเขียนที่ค่อยๆ จางหายไป “ครานั้น
เผ่าอเวจีได้หุ้มเทกำลึงกายใจไปนับไม่ถ้วน ราชวงศ่มังกรอเวจี
กระหังมาตั้งพื้นที่บรรพชนไว้ที่นี่ แต่ก็ไม่ได้สิ่งนี้ไป แม้แต่ผู้ที่มี
สติปัญญาอันโดดเด่นเช่นราชันเขียนเทียนถูกก็เคยอยากได้เอาไว้
ในครอบครองมาก น่าเสียดาย ที่ทำไม่สำเร็จ!”

“เห็นที ชาตินี้น่าจะได้ผลสรุปออกมา” หลี่ชียเอ่จ้องเขม็งไปยัง
ห้องฟ้าที่มีดมืด สองตาของเขาในเวลานี้กลับกลายเป็นลึกล้ำยิ่งนัก
ในยุคปัจจุบันมีเพียงตัวเขาเท่านั้นที่รู้ว่าภายใต้เขาเทพยุทธนี้มีสิ่ง
ใดอยู่ คนที่รู้ความลับเรื่องนี้ล้วนแล้วแต่ตายไปหมดแล้ว
โดยเฉพาะอเวจีในครั้งครานั้น ไม่เหลือไว้แม้แต่คนเดียว

ครั้งนั้นหลังจากที่เขาได้ทำลายเผ่าอเวจีไปแล้ว เขาได้เค้นเอาข้าว
คราวที่น่าตกใจได้เป็นจำนวนมาก! ได้เค้นเอาความลับจำนวนไม่
น้อยออกมาจากกากเดนอเวจีที่ยังเหลืออยู่

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ หลี่ชียเอ่ได้ละสายตากลับมา หัน
หลังจากไปทันทีโดยไม่ลังเลเลยแม้แต่น้อย!

“พี่หลี่ ในที่สุดพี่ก็กลับมาแล้ว เกิดเรื่องใหญ่แล้วละ” หลี่ชียเอ่เพิ่ง
เดินทางกลับมาถึงยังที่พักของเยชูหยุน พลันที่เยชูหยุนเห็นหน้า
เขาแล้วถึงกับถอนหายใจออกมาด้วยความโล่งอก

“เกิดเรื่องอะไรขึ้น?” หลี่ชียเอ่เห็นท่าทีของเยชูหยุนแล้ว พลันเพิ่ง
สายตาตรงไปข้างหน้า กล่าวว่า “เกิดเรื่องกับหยวนหยวนแล้ว?”

“แคว้นราตรีแดงมาหาเรื่องถึงที่” เยชูหยุนยิ้มเฉือนๆ กล่าวว่า
“เซอะจื่อเซี่ยน ผู้สืบทอดของแคว้นราตรีแดงพาระดับปราชญ์มา
หลายคนเพื่อทวงถามเอาตัวของแม่นางซื่อ ข้าได้ต่อสู้กับพวกเขา
มายกหนึ่ง สุดท้ายแม่นางซื่อยินยอมตามพวกเขาไปเอง”

ที่แท้หลังจากที่เซอะจื่อเขียนมาถึงเมืองศักดิ์สิทธิ์แล้ว ก็นำพาระดับ
ปราชญ์มาทางซื่อหยวนหยวนจากเย่ชู่หยุนทันที ต้องการให้เย่ชู่
หยุนส่งตัวศิษย์ทรยศของแคว้นราตรีแดงออกมา

แน่นอนว่าเย่ชู่หยุนได้รับการไหว้วานจากหลี่ชี่เย่ยอมไม่อาจส่ง
ตัวซื่อหยวนหยวนให้ ทั้งสองฝ่ายจึงลงมือต่อสู้กันไปยกหนึ่ง
สุดท้ายซื่อหยวนหยวนเกรงว่าเย่ชู่หยุนจะไม่ไข่คู่ต่อสู้ของแคว้น
ราตรีแดง เกรงว่าจะทำให้สำนักโกมลพิสุทธิ์ต้องเดือดร้อน จึงยินดี
ติดตามเซอะจื่อเขียนไป

“เวลานี้หยวนหยวนอยู่ไหน?” หลี่ชี่เย่หรีตาลงสองข้าง เผยให้เห็น
ถึงปณิธานการฆ่าออกมาทันที

เย่ชู่หยุนเร่งรีบตอบว่า “ยังคงอยู่ในเมืองศักดิ์สิทธิ์ ถูกควบคุมตัว
เอาไว้อยู่ในเจดีย์สายฟ้าชั่วคราว ข้าได้ขอให้ตระกูลกลับหลาย
แห่งที่อยู่ภายในเมืองศักดิ์สิทธิ์ออกหน้ากดดันต่อแคว้นราตรีแดง
ยื้อหมายกำหนดการเดินทางของพวกเขาเซอะจื่อเขียนเอาไว้ แต่ทว่า
คงดึงเอาไว้ได้ไม่นานนัก เกรงว่าเซอะจื่อเขียนต้องคุมตัวซื่อหยวน
หยวนกลับไปยังแคว้นราตรีแดงภายในสองวันนี้แน่นอน!”

หลี่ซิเยกล่าวนำเกรงขามออกมาว่า “บรรดาใครต่อใครต้อง
ขอบคุณฟ้าดินที่เข้ามาอยู่นี้แล้วไม่ฆ่าคน แต่แคว้นราตรีแดงกลับโง่
เขลาถึงกลับหาเรื่องมาถึงบนหัวของข้า สงสัยเบื่อก่อนที่จะมีชีวิตอยู่แล้ว
กระมัง!”

หลี่ซิเยสั่งการกับเยซูหยุนว่า “เจ้าไปที่เจดีย์สายฟ้าส่งข่าวให้กับข้า
พรุ่งนี้ก่อนตะวันจะขึ้น ข้าต้องเห็นแคว้นราตรีแดงส่งตัวชื่อหยวน
หยวนถึงหน้าบ้านข้าโดยที่ไม่มีการตะต๋องแม้แต่ปลายเล็บ หากไม่
แล้วข้าจะไปด้วยตนเอง เมื่อถึงเวลานั้นแล้ว ข้าไม่เพียงทำลาย
สาขาของแคว้นราตรีแดงในเมืองศักดิ์สิทธิ์เท่านั้น ข้ายังจะถอน
รากถอนโคนแคว้นราตรีแดงของพวกเขาด้วย!”

“เข้าใจแล้ว” เยซูหยุนรีบพยักหน้ารับคำ การที่บอกว่าจะจัดการ
ถอนรากถอนโคนแคว้นราตรีแดงขึ้นมา นั้น หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่นละ
ก็ต้องเข้าใจว่านั่นคือคนปัญญาอ่อนกำลังฝันเฟื่อง และคิดว่าหลี่
ซิเยกล่าวด้วยความโง่เขลาและอวดดี

แต่ทว่าในใจของเยซูหยุนกลับเข้าใจเป็นอย่างดี นางรู้ว่าหลี่ซิเย
ไม่ได้พูดล้อเล่นแน่นอน และเขาสามารถทำเช่นนี้ได้แน่!

เยชูหยุนจึงรีบไปที่เจดีย์สายฟ้าทันที นำคำพูดของหลี่ชีย่ไปแจ้ง
ต่อพวกของเซอะลือเซียน

“วาจาโอหังเหลือเกิน!” หลังจากทีเซอะลือเซียนได้รับทราบข่าวนี้
แล้ว สายตาพลันส่งประกายน่ากลัวออกมา และเกิดปณิธานการฆ่า
ขึ้นมาอย่างรุนแรง!

แม้แต่บรรดาผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลายที่อยู่ข้างกายเซอะลือเซียนต่างก็มีสี
หน้าที่ดูไม่จี๊ดถึงขีดสุด แคว้นราตรีแดงของพวกเขาดำรงอยู่ใน
สถานะเช่นใด? หนึ่งในสำนักสองราชันเซียน อีกทั้งยังเคยเป็น
ผู้ปกครองเผ่าโลหิตมาสองยุค บัญชาการทั้งเก้าแดน!

ทอดสายตาไปทั่วทั้งแดนขาดทักซิณ เว้นแต่พรรคปกฟ้า เขาไม่
ประหลาดที่เป็นหนึ่งสำนักสามราชันเซียนแล้ว สำนักอื่นๆ รวมทั้งที่
เป็นหนึ่งสำนักสองราชันเซียนเช่นกัน ล้วนแล้วแต่ไม่กล้ากล่าว
วาจาโอหังต่อพวกเขา

มาวันนี้หลี่ชีย่ที่เป็นเพียงผู้เยาว์ที่ไร้ชื่อไร้เสียงคนหนึ่งเท่านั้น
ถึงกับบังอาจอดดีว่าจะจัดการถอนรากถอนโคนแคว้นราตรีแดง
เสีย คำข่มขู่เช่นนี้อย่างไรแต่แคว้นราตรีแดงเลย ต่อให้สำนักทั่วไป
ก็ไม่อาจกล้ากลืนฝืนทนกับคำกล่าวเช่นนี้ได้

“ดีมาก ข้ากำลังเป็นกังวลอยู่ว่าไม่สามารถพบตัวคนร้ายที่สังหารผู้
อาวุโสสูงสุดอยู่พอดี!” ในเวลานี้ สีหน้าของเซอะจื่อเซียนดูน่ากลัว
ขึ้นมา กล่าวนำครั้นคร้ามออกมาว่า “ดีละ สวรรค์มีทางเขาไม่ไป
นรกไร้ประตูแต่กลับบุกเข้ามา!”

“ฝ่าบาท คุณตัวหีชีเยกลับไปพร้อมกัน เรียกผู้คนทั่วหล้ามาทำ
การไต่สวน ให้ผู้คนไต่หล้ารู้ว่าการเป็นศัตรูกับแคว้นราตรีแดงจะมี
จุดจบเช่นใด!” ระดับปราชญ์ที่อยู่ข้างกายเซอะจื่อเซียนเสนอ

“ไม่เห็นจะต้องยุ่งยากอะไรปานนั้น พรุ่งนี้จะทำการไต่สวนและ
ตัดสินกันที่เมืองศักดิ์สิทธิ์นี้แหละ!” ระดับปราชญ์อีกผู้หนึ่งกล่าวว่า
“ในขณะนี้ บรรดาปราชญ์ต่างรวมตัวกันอยู่ที่เมืองศักดิ์สิทธิ์ เป็น
โอกาสเหมาะที่จะทำการไต่สวนคนร้ายได้ดีที่สุด!”

“ดี งั้นก็วันพรุ่งนี้ก็แล้วกัน ปล่อยข่าวออกไป ให้หีชีเยมาคุกเขา
ยอมรับผิด บางทีอาจละเว้นโทษตายของมัน!” เซอะจื่อเซียนกล่าว
นำเกรงขามออกมา นางเองก็ไม่ต้องการให้เรื่องมันยืดเยื้อและอาจ
เปลี่ยนแปลงได้ ตัดสินใจเบ็ดเสร็จเด็ดขาด ใช้โอกาสวันพรุ่งนี้
ตัดสินลงโทษหีชีเยและชื่อหยวนหยวนต่อหน้าผู้คน ไม่เพียงเป็น
การเพิ่มพูนอำนาจให้กับแคว้นราตรีแดง ยังเป็นการเพิ่มความน่า

เกรงขามให้กับตนเอง ให้ผู้คนทั่วหล้ารู้ว่า นางที่เป็นผู้กุมอำนาจของแคว้นราตรีแดงสามารถขี่เป็นขี่ตายได้!

“หลี่ซีเยจงฟังให้ดี!” และในคืนนั้นเอง ยอดฝีมือของแคว้นราตรีแดงได้ปล่อยข่าวจากเซอะจื่อเซียนออกมา “เจ้าล่อลวงศิษย์ของแคว้นราตรีแดง สंहารผู้อาวุโสสูงสุดของแคว้นราตรีแดง สมควรตายหมื่นครั้ง ฝ่าบาททรงมีบัญชา พรุ่งนี้เจ้าคุกเข่าหน้าเจดีย์สายฟ้า เพื่อยอมรับผิด บางทีฝ่าบาทของพวกเราอาจจะละเว้นให้เจ้าได้ มิฉะนั้นแล้วจะตัดสินประหารชีวิตเจ้า อย่าได้คิดหนี หาไม่แล้วได้หล้าจะไม่มีที่ยืนสำหรับเจ้า!”

เซอะจื่อเซียนลงใจสร้างความน่าเกรงขามให้ตนเอง ต้องการไต่สวนโทษหลี่ซีเยต่อหน้าผู้คนในหล้า ดังนั้น นางจึงให้ศิษย์ของแคว้นราตรีแดงประโคมข่าวนี้ออกไปเต็มที่จนรู้กันทั่วบ้านทั่วเมือง

เดิมทีอันเนื่องมาจากการปรากฏตัวของหลินเทียนตี้ ทำให้ทุกคนลืมเรื่องของหลี่ซีเยไปสนิท เวลานี้จากการปล่อยข่าวของแคว้นราตรีแดง ได้ทำให้เรื่องนี้ได้กลับเข้ามาอยู่ในสายตาของทุกคนอีกครั้งหนึ่ง และทำให้เมืองศักดิ์สิทธิ์คึกคักขึ้นมาทันที

ความจริงแล้วก่อนหน้านี้ในแดนชาติทักษิณมีไม่กี่คนเท่านั้นที่รู้ว่าหลี่ชียเอ่เป็นใคร เวลานี้กลับเข้ามาสู่สายตาของทุกคนอีกครั้ง จึงมีผู้คนจำนวนไม่น้อยที่พูดคุยกันถึงเรื่องของหลี่ชียเอ่

“การทำร้ายผู้อาวุโสสูงสุดแคว้นราตรีแดงให้ตกลงไปในถ้ำบนแท่นมังกร เจ้าหนูคนนี้ใจกล้าไม่เบาเลยนะ” มีบางคนที่พิมพ์ออกมา

บางคนที่พอทราบเรื่องราวความเป็นมาอยู่บ้างได้กล่าวว่า “เจ้าหนูนี้มีผู้คอยให้ท้ายอยู่นะ” ได้ข่าวว่าเขาไปกับเจ้าสำนักเย่ไปไหนมาไหนด้วยกัน มีสำนักโกมลพิสุทธิ์หนุนหลังอยู่ หยิงยโสมาก เขาไม่เพียงทำร้ายผู้อาวุโสสูงสุดแคว้นราตรีแดงจนตกลงไปในถ้ำขนาดใหญ่บนแท่นมังกรเท่านั้น ยังจับโหวกระบี่ไวจากสำนักโลหิตพิสุทธิ์โยนลงไปไปในถ้ำขนาดใหญ่ด้วย!”

“ฮึ ถึงแม้จะมีสำนักโกมลพิสุทธิ์คอยหนุนหลังก็ช่วยไม่ได้ ล่วงเกินแคว้นราตรีแดงและสำนักโลหิตพิสุทธิ์ที่เดียวพร้อมกัน เท่ากับเป็นการล่วงเกินต่อเผ่าโลหิตของพวกเราทั้งหมด ฮึ นับจากนี้ต่อไปแดนชาติทักษิณจะไม่มีที่ให้ยืนสำหรับเขา ต่อให้แคว้นราตรีแดงละเว้นชีวิตให้เขา ก็ต้องให้เขาตายเสียดีกว่าอยู่!” ศิษย์ของเผ่าโลหิตกล่าวน่าเกรงขามออกมา

สำหรับการลงใจร้ายของเซอะลือเซียน หลี่ชียเอ่ได้ตอบโต้กลับโดยไม่ไว้หน้าเช่นกัน โดยปล่อยข่าวออกมาในคืนนั้นเช่นกัน “พรุ่งนี้ก่อนตะวันขึ้น ให้ส่งตัวชื่อหยวนหยวนกลับมาโดยไม่บุบสลายแม้ปลายเล็บ อีกอย่างเซอะลือเซียนในฐานะผู้สืบทอดของแคว้นราตรีแดง คุณเขารับผิดหน้าประตูของข้า ข้าก็จะละเว้นแคว้นราตรีแดง!”

เมื่อคำพูดนี้ออกมา ทำเอาผู้คนทั่วทั้งเมืองศกดีสิทธีร์รู้สึกงงงัน ไม่มีใครคาดคิดว่าหลี่ชียเอ่จะมีปฏิกริยาที่ยโสเช่นนี้ตอบโต้แคว้นราตรีแดง เป็นการยโสจนสุดจะบรรยาย!

ใครจะไปคาดคิดว่า ผู้เยาว์ที่ไร้ชื่อเสียงคนหนึ่งจะกล้าท้าทายกับแคว้นราตรีแดงด้วยความยโสได้ถึงขนาดนี้ เป็นเรื่องที่อยู่ นอกเหนือความคาดคิดของผู้คนจำนวนมาก และรู้สึกงงงอย่างยิ่ง

“เจ้าหนูนี้จะบ้าไปแล้วหรือไง? ถึงกับต้องการให้เซอะลือเซียนมาคุกเข่ายอมรับผิดหน้าประตูแล้วยังบังอาจกล่าววาจาโอหังว่าจะทำลายแคว้นราตรีแดง เขานึกว่าตัวเองเป็นใคร เป็นหลินเทียนตี้หรือฉีคงหวู่ตี้!” มีผู้ที่บ่นพึมพำออกมา

“แหะ ต่อให้เป็นหลินเทียนตี้ก็ไม่กล้ากล่าววาจาโอหังเช่นนี้!” ศิษย์เผ่าโลहितกล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “เจ้าคนแซ่หลี่คิดว่าตัวเอง

เกาะสำนักโคมลพิสุทธิ์ได้แล้วก็สามารถหางเมินต่อไต้ห้ำได้
อย่างนั้นรึ? รอดูพรุ่งนี้เขาจะได้รู้ว่าเผ่าโลหิตของพวกเราแข็งแกร่ง
ปานใด!”

“เจ้าหนูโง่เขลาเช่นนี้มันไม่รู้จักอะไรคือฟ้าสูงแผ่นดินต่ำเอา
เสียเลย” แม้แต่รุ่นอาวุโสภายในเมืองศักดิ์สิทธิ์ยังรู้สึกว้า คำพูด
ของหลี่ชีย่นั่นโอหังเกินไป เป็นตัวตลกให้กับผู้คนทั่วห้ำ

“ก็ดีเหมือนกัน รอดูเรื่องตลกขบขันของเจ้าหนูคนนี้พรุ่งนี้ก็แล้ว
กัน!” คนของเผ่าโลหิตมีความเป็นเอกภาพเสมอ จึงมียอดฝีมือเผ่า
โลหิตห้ำเราะกล่าวว่า “ต่อให้สำนักโคมลพิสุทธิ์ก็ปกป้องเขาไม่ได้
เมื่อไหร่ที่แคว้นราตรีแดงสำแดงฤทธิ์เดชขึ้นมาละก็ ถึงเวลานั้น จะ
ได้ให้เผ่าพันธมิตรมนุษย์ของแดนชาติทักษิณได้รู้จักความแข็งแกร่ง
ของเผ่าโลหิตพวกเราบ้างก็ดีเหมือนกัน”

ตอนที่ 970 ความแค้น

<https://novel-lucky.com>

เผ่าโลหิตนั้นมีความสามัคคีมาโดยตลอด เวลานี้หลี่ชียะปล่อยขาว
ยั่วยุต่อแคว้นราตรีแดงถึงเพียงนี้ ทำให้บรรดาศิษย์ของเผ่าโลหิต
จำนวนมากพากันหัวเราะเยาะออกมา ตั้งใจว่าจะคอยดูเรื่องตลก
ขบขันของหลี่ชียะในวันพรุ่งนี้

สำหรับส่วนของผู้บำเพ็ญตนเผ่าพันธมิตรมนุษย์ หลายคนต้องมองหน้า
กันและกัน ในสายตาของพวกเขา มองว่า การที่หลี่ชียะแสดงการยั
ยุต่อแคว้นราตรีแดงเช่นนี้นั้น นับว่าไม่รู้จักระอะไรคือฟ้าสูงแผ่นดิน
ต่ำโดยแท้ แม้แต่หลินเทียนตี้ก็ไม่กล้ากล่าวคำอวดดีว่าจะทำการ
ขุดรากถอนโคนแคว้นราตรีแดงขึ้นมา ยิ่งไม่ต้องพูดถึงผู้เยาว์ที่ไร้
ชื่อเสียงเลย!

“ดีมาก เจ้าคนไม่รู้จักระคำว่าตาย ต่อให้เจ้ามีความแข็งแกร่งเพียงใด
ก็ตาม หากถูกล่าเป็นสัตว์กับแคว้นราตรีแดงก็มีแต่ตายสถานเดียว
สวรรค์มีทางเจ้าไม่ไป นรกไร้ประตูเจ้ากลับบุกเข้าไป การที่แคว้น
ราตรีแดงสังหารเจ้าข้าจะได้ไม่เปลืองแรง” เมื่อได้ยินหลี่ชียะร้องทำ
ทนายต่อแคว้นราตรีแดง เซอะเทียนหวีซึ่งเป็นผู้ที่ต้องการกำจัดหลี่
ชียะมากที่สุดคนหนึ่งถึงกับยิ้มเยาะออกมา รู้สึกโล่งอกและกระหึ่ม
ในใจ!

ไม่มีใครที่ตีใจมากไปกว่าเซอะเทียนหวีหากหลี่ชีย่ถูกกำจัด การกำจัดหลี่ชีย่ก็คือการกำจัดศัตรูทางความรักที่สำคัญที่สุดของเขา เป็นการถอนเอาหนามที่ทิ่มแทงตาออกไป เวลานี้แคว้นราตรีแดง ต้องการลงมือกำจัดหลี่ชีย่เสีย กล่าวสำหรับเซอะเทียนหวีแล้ว เรื่องดีๆ เช่นนี้จะไม่ให้เขารู้สึกดีใจได้อย่างไร!

ขณะที่องค์หญิงจันทรเสี้ยวที่พักอยู่ในเมืองศักดิ์สิทธิ์เมื่อได้ยินข่าวนี้แล้ว นางต้องทอดถอนใจออกมาเบาๆ แน่นอนที่สุด นางไม่ได้รู้สึกเสียดายในตัวของหลี่ชีย่ ความจริงแล้วนางไม่ได้สนใจด้วยซ้ำว่าหลี่ชีย่จะเป็นหรือตาย เพียงแต่หากหลี่ชีย่ต้องตายไป เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วเซอะเทียนหวีก็จะไม่ยอมเลิกล้มความตั้งใจที่มีต่อเยซูหยุน

“ท่าทีที่แสดงออกขณะที่อยู่บนแท่นมังกรของเจ้าหลี่ชีย่คนนี้นับว่ามีความปราดเปรื่องน่าทึ่งยิ่งนัก แต่ที่ทำให้ข้าต้องตกใจเป็นอย่างมากก็คือ นึกไม่ถึงว่าเขาจะอวดดีได้ถึงเพียงนี้ เขาช่างโง่เขลาและอวดดีโดยแท้ ต่อให้เป็นระดับปราชญ์ก็ไม่มีกำลังพอที่จะสังคลอนแคว้นราตรีแดงได้ นี่เป็นการรณหาที่ตายของเขาเอง” องค์หญิงจันทรเสี้ยวถึงกับส่ายหน้า และกล่าวว่า “นับว่าน่าเสียดายเหลือเกิน ข้ายังเข้าใจว่าเขาสามารถแต่งงานกับเยซูหยุนได้!”

อองเจิงเทียนในฐานะที่เป็นดาวรุ่งผู้มีพรสวรรค์เป็นเลิศที่สุดของ
เผ่าโลहित เมื่อได้ยินคำช่วยยุของหลี่ซีเยที่มีต่อแคว้นราตรีแดงแล้ว
เขาไม่ได้ให้ความสนใจกับเรื่องนี้ กล่าวหาว่า "เจ้าหนูผู้นี้ช่างไม่รู้จัก
ฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ ความแข็งแกร่งของแคว้นราตรีแดงไซ้เป็นสิ่งที่
เขาสามารถจินตนาการได้"

แต่ว่าสภาพจิตของอองเจิงเทียนดีขึ้นอย่างทันตาเห็น หลังได้ยิน
ข่าวเรื่องหนึ่ง

ระดับบรรพบุรุษอาวุโสคนหนึ่งของเผ่ามารโลहितได้กลับมาจาก
ดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลहितแล้ว ทันทีกลับมาถึงเมือง
ศักดิ์สิทธิ์ ได้สมทบกับอองเจิงเทียนโดยทันที

"ท่านบรรพบุรุษ บรรดาบรรพบุรุษของดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษ
โลहितเห็นด้วยที่จะให้ข้าได้กลับไปบำเพ็ญตบะที่นั่นแล้วไซ้ไหม?"

แม้ว่าศิษย์ทุกคนของเผ่าโลहितล้วนแล้วแต่สามารถไปบำเพ็ญตบะ
และฝึกทักษะ แต่ทว่านั่นเป็นเพียงการได้บำเพ็ญตบะและฝึกทักษะ
ณ ดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลहितเท่านั้น ซึ่งแตกต่างจากการ
ได้รับการยอมรับจากดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลहितก่อนแล้ว
กลับไป เพราะการได้กลับไปฝึกทักษะในลักษณะเช่นนี้ จะได้รับการ

ชี้แนะจากระดับบรรพบุรุษที่มีอาวุโสมากที่สุด ทั้งยังได้มีโอกาส แลกเปลี่ยนศึกษาซึ่งกันและกันและได้ฝึกเคล็ดวิชาต้นกำเนิดที่มีความเก่าแก่มากที่สุดของเผ่าโลหิต!

เล่าลือกันว่าที่ดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตยังคงมีบรรพบุรุษ อาวุโสที่เก่าแก่มากที่สุดหลงเหลืออยู่ และถูกผนึกวางเอาไว้ในส่วน ที่ลึกที่สุดของดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิต ทั้งยังลือกันว่าราชัน เซียนเซอะเย่ และราชันเซียนเงินเสวี่ยในครั้งนั้น ล้วนแล้วแต่ได้รับการชี้แนะจากบรรพบุรุษผู้นี้ทั้งสิ้น!

สำหรับดาวรุ่งของเผ่าโลหิตแล้ว หากสามารถกลับไปฝึกทักษะยัง ดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิต ได้รับการชี้แนะจากบรรพบุรุษ อาวุโสแล้วละก็ นั่นย่อมหมายความว่ามีโอกาสที่จะได้เป็นผู้กุม อำนาจสูงสุดของเผ่าโลหิต และเป็นผู้บัญชาการเผ่าโลหิตทั้งเก้า แดน!

เรื่องนี้กล่าวสำหรับบรรดาดาวรุ่งจำนวนนับไม่ถ้วนของเผ่าโลหิต แล้ว มันคือเรื่องที่ไม่ฝืนถึงอย่างยิ่ง! ถึงแม้จะไม่ได้เป็นราชันเซียน แต่ทว่าหากสามารถบัญชาการเผ่าโลหิตทั้งเก้าแดนได้ ก็นับว่า ดำรงอยู่ในสถานะที่สูงเด่นยิ่งแล้ว!

“เกรงว่าคงไม่มีหวังแล้ว...” บรรพบุรุษอาวุโสเผ่ามารโลहितมีท่าที
สลด สายหัวเบาๆ

อ๋องเฉิงเทียนถึงกับไม่ยากเชื่อหูของตนเองเมื่อได้ยินข่าวนี “ท่าน
บรรพบุรุษ นี นีมันเป็นไปได้อย่างไร? ครั้งก่อนที่เข้าไปยังดินแดน
ดั้งเดิมบรรพบุรุษโลहित ยังได้รับการประเมินและชื่นชมเป็นอย่าง
ดี!”

ก่อนหน้านี้ อ๋องเฉิงเทียนได้เคยไปที่ดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษ
โลहितมาแล้ว มีโอกาสเข้าพบกับบรรพบุรุษอาวุโสของดินแดน
ดั้งเดิมบรรพบุรุษโลहित และได้รับการประเมินและชื่นชมยิ่งถึง
พรสวรรค์และความเป็นสายเลือดของอ๋องเฉิงเทียน

ด้วยเหตุนี้เอง ทำให้อ๋องเฉิงเทียนมีความมั่นใจเต็มเปี่ยม เขามั่นใจ
ว่าตนเองต้องได้กลับไปฝึกทักษะยังดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลहित
ดังนั้นบุคคลภายนอกต่างมองว่าอ๋องเฉิงเทียนมีโอกาสดำปครอง
เผ่าโลहितเฉกเช่นราชันเซียนเซอะเย่ และราชันเซียนเฉินเสวี่
อย่างนั้น!

บรรพบุรุษยิ้มเจื่อนๆ กล่าวว่า “ถูกต้อง เป็นความจริงที่ครั้งก่อน
บรรดาบรรพบุรุษของดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลहितต่างชื่นชมใน

ตัวเจ้าดีมาก แต่ทว่าคราวนี้เกรงว่าคงมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น
ภายในดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิต กระทั่งมีการยกเลิกการ
ประเมินในตัวเจ้าเป็นการชั่วคราว”

“เกิดการเปลี่ยนแปลง?” อ๋องเฉิงเทียนไม่ค่อยจะเข้าใจใน
ความหมายนัก กล่าวหาว่า “คำว่าเกิดการเปลี่ยนแปลงที่ท่านบรรพ
บุรุษพูดหมายความว่าอย่างไร? หรือว่าดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษ
โลหิตยังมีตัวเลือกคนอื่นอีกอย่างนั้นรี?”

อ๋องเฉิงเทียนยากจะเชื่อว่าจะมีเรื่องนี้เกิดขึ้น ในเผ่าโลหิตยุค
ปัจจุบัน อ๋องเฉิงเทียนมีความมั่นใจอย่างเต็มเปี่ยม ไม่ว่าจะในด้าน
ของพรสวรรค์ หรือด้านการสายเลือด!

เลือดที่ไหลรินในกายของอ๋องเฉิงเทียนเป็นสายเลือดเชื้อพระวงศ์ที่
สูงส่งมากที่สุดของเผ่ามารโลหิต บรรพบุรุษก่อนหน้าเคยเป็นราชัน
เซียน อีกทั้งยังไม่มีผู้ใดในกลุ่มคนรุ่นใหม่สามารถเทียบเทียมด้าน
พรสวรรค์ของเขาได้

ไม่ว่าจะเป็นเซอะลือเซียนแห่งแคว้นราตรีแดง หรือจะเป็นไปเลี่ยน
นแห่งฝ่ามือใหญ่หอบุราณ ในสายตาของอ๋องเฉิงเทียนแล้ว
ทั้งหมดล้วนไม่อาจสร้างความกดดันต่อเขาได้ เว้นแต่ตัวเขาแล้ว

ยังจะมีใครที่เหมาะสมยิ่งกว่ากับการกลับไปฝึกทักษะยังดินแดน
ดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิต มีใครที่เหมาะสมกว่าเขาในการปกครอง
เผ่าโลหิตในอนาคต?

“เรื่องนี้ ข้าไม่เหมาะที่จะสอบถามจากบรรพบุรุษอาวุโส” บรรพบุรุษ
ท่าทาไตรตรงนิตหนึ่งแล้วกล่าวว่า “แต่ว่าข้าก็ได้ยินข่าวมาบ้าง
ขณะอยู่ที่ดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิต ฟังว่าดินแดนดั้งเดิม
บรรพบุรุษโลหิตมีผู้ได้รับการคัดเลือกไว้แล้ว เป็นไปได้ว่า คนผู้นี้
จะได้ปกครองเผ่าโลหิตในอนาคต”

“เป็นไปได้ไม่ได้!” อองเจิงเทียนไม่อยากจะเชื่อ กล่าวด้วยท่าทาง
ตกใจว่า “เป็นใคร ใครกันนะที่สามารถปกครองเผ่าโลหิตได้? หาก
ว่าคนของดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตไม่ออกมาปกครองเผ่า
โลหิต ในแดนขาดทักษะตลอดจนทั่วทั้งแดนมนุษยศาสตร์ หาก
จะกล่าวถึงสายเลือด หรือพรสวรรค์แล้ว ในกลุ่มคนรุ่นใหม่มีใคร
ผู้ใดสู้ข้าได้?”

เรื่องนี้ใช้ว่าเป็นการถือดีของอองเจิงเทียน เขามีคุณสมบัติเช่นนี้
โดยแท้จริง กระทั่งกล่าวได้ว่าแม้แต่เซอะจื่อเซียนและไปเจี้ยนล้วน
ไม่อยู่ในสายตา ยิ่งไม่ต้องพูดถึงคนอื่น

อีกทั้งตลอดเวลาที่ผ่านมามีดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตจะไม่
ปกครองเผ่าโลหิตในเก้าแดนโดยตรง อดีตก็นักบัญชาการเผ่า
โลหิตทางอ้อมเท่านั้น

“รายละเอียดไม่ได้รับการเปิดเผยจากเบื้องบน” บรรพบุรุษตริก
ตรองแล้วกล่าวว่า “ข้าจะได้อาศัยวิธีการมากมายจึงสืบข่าวมาได้
บ้าง ฟังว่า คนๆ นี้มีชื่อว่าหลี่ซีเย รายละเอียดเกี่ยวกับประวัติความ
เป็นมาไม่ชัดเจน”

“หลี่ซีเย...” อ๋องเฉิงเทียนพลันรู้สึกว่าเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อเมื่อได้ยิน
ชื่อของคนๆ นี้ ตาทั้งสองของเขาเบิกโพลง กล่าวว่า “หลี่ซีเยคนที่
อยู่ในเมืองศักดิ์สิทธิ์ขณะนี้!”

“ถ้าหมายถึงเจ้าหนูคนนั้น ข้าไม่รู้จักหรอกนะ” บรรพบุรุษสายหน้า
เบาๆ กล่าวว่า “ข้าเองก็สืบข่าวมาได้นิดเดียวเท่านั้น ฟังว่าเจ้าหนู
คนนี้ไม่เพียงไปที่ดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตมาเท่านั้น ยัง
เป็นไปได้ว่าเขาอาจจะเข้าไปยังสระโลหิตมาแล้วด้วย”

“ว่าไงนะ เข้าไปยังสระโลหิตมาแล้ว!” สีหน้าของอ๋องเฉิงเทียนพลัน
แปรเปลี่ยนไป ในฐานะที่เขาเป็นผู้สืบทอดของเผ่ามารโลหิต เขา
ย่อมรู้ดีว่าการเข้าไปในสระโลหิตนั้นหมายถึงสิ่งใด

ถ้าหากได้เข้าไปในสระโลหิตก็เท่ากับมีฐานะสูงส่งที่อยู่เหนือผู้คน
ทั้งหลายทั้งปวง!

อ๋องเฉิงเทียนพึมพำออกมาอย่างไม่อยากจะเชื่อว่า “เจ้าหลี่ชีย่คน
นี้เป็นเผ่าพันธมิตรมนุษย์มิใช่รี? เป็นไปได้อย่างไรที่เขาจะเข้าไปในสระ
โลหิตได้ และมาเป็นผู้กุมอำนาจของเผ่าโลหิตได้อย่างไร?”

“ณ ตอนนี้ ทุกอย่างยังไม่ชัดเจน” บรรพบุรุษผู้นี้ได้แต่ส่ายหน้า
กล่าวว่า “สำหรับเรื่องของเจ้า บรรพบุรุษอาวุโสไม่ได้กล่าวสิ่งใด
ออกมา ไม่ได้ปฏิเสธแต่ก็ไม่ยืนยัน เพียงแต่ระงับการประเมินในตัว
ของเจ้าเป็นการชั่วคราว บางทีอาจยังมีโอกาสได้กลับมาประเมิน
อีกครั้งก็เป็นได้”

ในขณะนี้ อ๋องเฉิงเทียนนั่งเงยขึ้นมา กระทั่งกล่าวได้ว่าสีหน้าของ
เขาดูไม่ฉืดเลยจริงๆ

เขามีความมั่นใจอย่างเต็มเปี่ยมว่าเขาจะต้องได้กลับไปฝึกทักษะที่
ดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตอย่างแน่นอน กระทั่งปล่อยข่าว
ออกไปว่าการได้กลับไปฝึกทักษะในดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษ

โลหิตในครั้งนี่ของเขา ต้องได้ปกครองเผาโลหิตในอนาคตอย่าง
แน่นอน!

แต่แล้วลู่ๆ กลับมีใครคนหนึ่งโผล่ขึ้นมา และทำให้ทุกสิ่งทุกอย่าง
ของเขาต้องมลายหายไป ทำลายความฝันอันสวยหรูของเขาจน
สิ้น!

“หลี่ซีเย!” เวลานี้ สายตาของอ่องเจิงเทียนส่งปณิธานการฆ่าที่น่า
กลัวออกมา ก่อนหน้านั้นเขาไม่ได้มีความแค้นอะไรกับหลี่ซีเย
กระทั่งไม่เคยมองคนอย่างหลี่ซีเยอยู่ในสายตา

แม้กระทั่งยามที่หลี่ซีเยทำหายแคว้นราตรีแดงด้วยความมโหฬาร อ่อง
เจิงเทียนก็ไม่ได้ให้ความสนใจแต่อย่างใด เพียงมองว่าหลี่ซีเยนั้นโง่
เขลาและอวดดีเท่านั้น

แต่ทว่าเวลานี้กลับแปรเปลี่ยนจนไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว แม้ว่าเขาไม่
เคยพบเห็นหลี่ซีเยมาก่อน แต่ได้ถือเอาหลี่ซีเยเป็นศัตรูเสียแล้ว ทั้ง
ยังเป็นศัตรูที่ต้องตายกันไปข้างหนึ่งอีกด้วย

ในเวลานี้เองอ่องเจิงเทียนคาดหวังให้หลี่ซีเยตาย! ทางที่ดีตายด้วย
น้ำมือของแคว้นราตรีแดง! ถ้าหากเป็นเช่นนี้แล้ว ดินแดนดั้งเดิม

บรรพบุรุษโลหิตก็จะเริ่มต้นประเมินในตัวของเขาอีกครั้ง เมื่อถึงเวลานั้นด้วยสายเลือดของเขา ด้วยพรสวรรค์ของเขา ย่อมสามารถกลับไปศึกษาฝึกทักษะที่ดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตได้อย่างแน่นอน กระทั่งมีความเป็นไปได้ที่จะปกครองเผ่าโลหิต!

สำหรับยอดฝีมือเผ่าโลหิตแล้ว โดยเฉพาะยอดฝีมือระดับดาวรุ่ง มีใครบ้างที่ไม่ต้องการกลับไปยังดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิต มีใครบ้างที่ไม่ต้องการเป็นผู้ปกครองเผ่าโลหิต? ใครบ้างที่ไม่ต้องการบัญชาเผ่าโลหิตทั้งเก้าแดน? สิ่งนี้คือสุดยอดแห่งเกียรติยศ นอกเหนือจากราชันเซียนแล้วไม่มีเกียรติยศใดที่ดีไปกว่านี้อีกแล้ว

“หลี่ชีย่ต้องตาย!” ในขณะนี้ ดวงตาทั้งสองของอ๋องเจิงเทียนเผยให้เห็นถึงปณิธานการฆ่าอันน่าเกรงขามออกมา เวลานี้ เขาได้บังเกิดปณิธานการฆ่าต่อหลี่ชีย่ผู้ซึ่งยังไม่เคยได้เห็นหน้ามาก่อน หลี่ชีย่ขวางทางของเขา ดังนั้นหลี่ชีย่จะต้องตาย!

การช่วยต่อแคว้นราตรีแดงของหลี่ชีย่ เมื่อผู้คนจำนวนมากได้ยืนยันว่าหลี่ชีย่กล่าววาจาโอหังช่วยต่อแคว้นราตรีแดงแล้ว ล้วนแล้วแต่ถือหางข้างแคว้นราตรีแดง หรือไม่ก็เยาะเย้ยถากถางต่อหลี่ชีย่

แต่ทว่ากลับมีคนๆ หนึ่งที่ยกเว้น คนๆ นี้ก็คือผู้สืบทอดของฝ่ามือใหญ่หอบโบราณ นามว่าไปเจียน!

หลังจากที่ได้ยินหลี่ชียเอากล่าวว่าจาวอดติ้วยุ่แคว้นราตรีแดงแล้ว ไปเจียนได้พิมพ์ออกมาว่า “เป็นเขาจริงๆ ผ่านไปก็ปีแล้ว เขายังคงอวดดีเช่นนี้เหมือนเดิม ยังคงอหังการอย่างนั้น!”

ในขณะนี้ ไปเจียนรู้แล้วว่าหลี่ชียเอเป็นใครแล้ว! ไปเจียนแตกต่างจากคนอื่นตรงที่เมื่อครั้งที่ยังอยู่ในวัยหนุ่ม ได้เคยท่องเที่ยวไปยังดินแดนภาคกลาง เมืองร้อยเมืองบูรพา แม้ว่าเวลานั้นเขาไม่เคยพบกับหลี่ชียเอ แต่กลับได้ยินกิตติศัพท์ของหลี่ชียเอมาก่อน

ต่อมอลือกันว่าหลี่ชียเอได้ตายไปแล้ว ทำให้ชื่อของเขาค่อยๆ จางหายไป แม้แต่ผู้คนในดินแดนภาคกลางเอง หรือเมืองร้อยเมืองบูรพาก็ค่อยๆ ลืมเรื่องราวของเขาไป

การมาปรากฏตัวที่แดนขาดทักษิณของหลี่ชียเอ จึงทำให้ไปเจียนล่วงรู้ถึงประวัติความเป็นมาของหลี่ชียเอได้

“คนบ้ำระห่ำในครานั้นนะ ไม่ว่าไปถึงไหนก็จะกวาดเรียบ” ไปเจียนเผยให้เห็นรอยยิ้ม กล่าวว่ “คราวนี้ได้ดูอะไรสนุกๆ บ้างแล้วละ ไม่

รู้ว่าแคว้นราตรีแดงสามารถต้านทานไหวหรือไม่ อย่าได้เหมือนกับ
สำนักพยัคฆ์คำรามในครั้งนั้นที่ถูกทำลายล้างไปก็แล้วกัน”

Novel-Lucky

ตอนที่ 971 เจดีย์สายฟ้า

<https://novel-lucky.com>

วันต่อมาขณะที่ดวงตะวันค่อยๆ ปรากฏเหนือเส้นขอบฟ้าขึ้นมาอย่างช้าๆ ไม่ว่าจะเวลาใดก็ตามเมืองศักดิ์สิทธิ์ก็ยังคงไม่เปลี่ยน ยังคงความเป็นโบราณและเรียบง่าย ยังคงความสง่างามเกรงขาม ยังคงเปี่ยมด้วยความลึกลับ

ในวันนี้ยามเมื่อพระอาทิตย์โผล่พ้นเส้นขอบฟ้า ผู้คนจำนวนมากต่างตั้งตาคอย สายตาแต่ละคู่ที่เฝ้าสังเกตทุกความเคลื่อนไหวของเซอะจื่อเซียนและหลี่ชีย่ ทุกคนใคร่อยากรู้ว่าเหตุการณ์ในครั้งนี้จะจบลงในลักษณะเช่นใด

แน่นอนในสายตาของผู้คนจำนวนมากต่างมองว่าการที่หลี่ชีย่กระทำการช่วยต่อแคว้นราตรีแดงเช่นนี้ เป็นการรณหาที่ตายเองชัดๆ พวกเขาเพียงต้องการดูว่าท้ายที่สุดแล้วหลี่ชีย่จะตายอย่างไรเท่านั้น

แต่ก็มีเฝ้าพันธมิตรมนุษย์หวังว่าหลี่ชีย่สามารถโต้กลับได้สำเร็จ ภายใต้สถานการณ์ที่เป็นรอง เป็นการลดทอนความฮึกเหิมของเฝ้าโลหิตลงมา กล่าวสำหรับเฝ้าพันธมิตรมนุษย์ในแดนชาดทักษิณแล้ว หลายปีที่ผ่านมาพรรคปกฟ้าไม่ยุ่งเกี่ยวกับยุทธภพ เขาเฝ้า

ประหลาดที่ไม่ทำตัวเป็นจุดเด่น จึงทำให้เผ่าโลहितมีจิตที่ฮึกเหิม
อย่างยิ่ง เผ่าพันธุ์มนุษย์ที่เคยเป็นชาติพันธุ์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของแดน
ชาติทักษิณ มาวันนี้ดูเหมือนจะถูกข่มโดยเผ่าโลहितไปแล้ว!

แน่นอนเช้าวันนี้เซอะจื่อเขียนไม่ได้ส่งตัวชื่อหยวนหยวนกลับมา
และนางก็ไม่ได้มาคุกเข่ายอมรับความผิดที่หน้าประตูของหลี่ชียเอ

ดังนั้นเมื่อพระอาทิตย์โผล่พ้นเส้นขอบฟ้าแล้ว หลี่ชียเอจึงเดินทางไป
ที่เจดีย์สายฟ้าด้วยตนเอง โดยมีเยชูหยุนที่ติดตามอยู่ด้านหลัง

เมื่อหลี่ชียเอก้าวเท้าออกจากบ้าน พลันมีสายตาจำนวนนับไม่ถ้วนที่
เฝ้ามองดูทุกความเคลื่อนไหวของเขาในทันที

ในจำนวนนั้นมีอยู่ไม่น้อยโดยเฉพาะผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่
เห็นท่าที่อ่อนช้อยของเยชูหยุนที่เดินตามหลี่ชียเออย่างว่านอนสอน
ง่ายแบบนั้น ทำให้ในใจของพวกเขา รู้สึกไม่สบายใจยิ่งนัก

“ฮึ ไม่หลักปักชี่เลน ข้าละไม่เข้าใจจริงๆ เจ้าสำนักเย่นับเป็นเจ้า
สำนักใหญ่แห่งยุคทำไมถึงได้ชมชอบผู้เยาว์เผ่าพันธุ์มนุษย์นี้ได้?”
ยอดฝีมือหนุ่มเผ่าโลहित โดยเฉพาะผู้ที่หลงไหลในตัวเยชูหยุนจึง
รู้สึกไม่ชอบใจเป็นพิเศษ

ในสายตาของผู้คนจำนวนมากมองว่า หลีชีเย่ไม่มีอะไรที่คู่ควรกับเยชุนเหยงเลย ด้านชาติกำเนิด ไม่มีชาติกำเนิดอะไร ด้านรูปลักษณะก็ไม่ดี ด้านกำลังความสามารถก็ไม่เห็นจะแข็งแกร่งสักเท่าไร

“เหอะ ปล่อยให้เขาทำเป็นได้ใจไปเถอะ เขาคงลำพองได้ใจได้ไม่นานหรอก การเป็นศัตรูกับแคว้นราตรีแดง ต่อให้เป็นเจ้าสำนักเยก็ปกป้องเขาไม่ได้ มีแต่ตายสถานเดียว” มีคนที่กล่าวเย้ยหยัน ในใจนี่ก็อยากให้หลีชีเย่ตายอย่างอนาถภายใต้ฝ่ามือของพวกเขาซะจื้อ เซียนให้รู้แล้วรู้รอดไป

สาขาของแคว้นราตรีแดงในเมืองศักดิ์สิทธิ์ตั้งอยู่บนพื้นที่ที่ดีที่สุดของเมืองศักดิ์สิทธิ์ ลักษณะของสาขาสร้างขึ้นโดยอิงตามเจดีย์สายฟ้าเป็นหลัก เมื่อมองจากระยะไกลแล้ว แทนที่จะบอกว่าเป็นที่ตั้งสาขาของแคว้น บอกว่าเป็นป้อมปราการดูจะเหมาะสมกว่า

เจดีย์สายฟ้ามีความสูงนับแสนฟุต เสียบทะเลเมฆา โดยที่เจดีย์สายฟ้าถือเป็นหนึ่งในสิ่งปลูกสร้างที่สูงที่สุดของเมืองศักดิ์สิทธิ์! ตัวเจดีย์สายฟ้ามีรูปทรงแปดเหลี่ยมทั้งหลัง ดูมีความโบราณและเรียบ

ง่ายปราศจากสีสนั้ ไม้รู้ว่าสร้างขึ้นมาจากวัสดุชนิดใด โดยที่เจดีย์สายฟ้าทั้งหลายจะมองเห็นสีของความโบราณออกมาให้เห็น

บนส่วนยอดสุดของเจดีย์สายฟ้า สามารถเห็นเป็นประกายไฟฟ้าที่วิ่งผ่านไปอย่างเลื่อนราง เหมือนมีแต่ก็เหมือนไม่มี ประดุจที่ตรงนั้นคือที่อยู่อาศัยของเทพแห่งสายฟ้า ดุจดั่งที่นั่นคือศูนย์กลางพายุอย่างนั้น!

มีตำนานเล่าขานกันว่าเจดีย์สายฟ้าเคยเป็นที่อยู่ของเทพสายฟ้ามาก่อน แต่ก็มีตำนานที่เล่าว่า เจดีย์สายฟ้าเปรียบเหมือนเป็นเส้นชีพจรสายฟ้าที่เชื่อมต่อไปยังใต้พื้นดินของเมืองศักดิ์สิทธิ์ เชื่อมเข้าด้วยกันกับท้องฟ้า...

ไม่ว่าอย่างไรก็ตามเจดีย์สายฟ้านับว่าล้ำค่ายิ่ง มันมีชื่อชั้นอยู่ในระดับเดียวกันกับเนินพยัคฆ์และแท่นมังกร ซึ่งสถานที่แห่งนี้ ราชันเซียนเซอะเย่ซื้อมาจากตระกูลเก่าแก่ตระกูลหนึ่งด้วยราคาที่สูงลิบลัว

ผ่านการบริหารมายุคแล้วยุคเล่าของแคว้นราตรีแดง ทำให้แคว้นราตรีแดงสามารถสร้างสำนักสาขาที่ยิ่งใหญ่ในเมืองศักดิ์สิทธิ์ขึ้นมา โดยอาศัยเจดีย์สายฟ้าเป็นศูนย์กลาง ขยายพื้นที่ออกไป

โดยรอบเจดีย์สายฟ้า ทำให้ที่ตั้งสำนักสาขาแลดูคล้ายกับเป็นป้อม
ปราการขนาดใหญ่แห่งหนึ่ง

การที่แคว้นราตรีแดงสามารถมีที่ตั้งสาขาตั้งอยู่บนพื้นที่ที่เป็นทำเล
ทองของเมืองศักดิ์สิทธิ์เช่นนี้ได้ ย่อมเป็นการบ่งบอกถึงกำลังความ
แข็งแกร่งของแคว้นราตรีแดงได้เป็นอย่างดี

“เอี้ยด...เอี้ยด...เอี้ยด...” เมื่อหลี่ชีย่เดินทางมาถึงที่ตั้งสาขาแล้วนั้น
บานประตูขนาดใหญ่สองบานที่เดิมปิดสนิทอยู่ได้เปิดออกอย่าง
ซ่าๆ หลังจากประตูเหล็กได้เปิดออกแล้ว ศิษย์ของแคว้นราตรีแดง
ที่ทำหน้าที่เฝ้ารักษาการณ์ไม่ได้ขัดขวาง คงปล่อยให้หลี่ชีย่ได้เข้า
ไปด้านใน

“การเผชิญหน้าซึ่งหน้ากำลังจะเกิดขึ้นแล้ว” ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญ
ตนจำนวนไม่น้อยที่ติดตามอยู่ด้านหลังก็ได้ตามหลี่ชีย่เข้าไปใน
บริเวณที่ตั้งสาขาของแคว้นราตรีแดงด้วย ขณะที่มีส่วนหนึ่งยืนดู
อยู่ที่ห่างไกล เพื่อไม่ให้ต้องโดนลูกหลง

ในขณะนี้ ณ ลานกว้างภายในที่ตั้งสำนักสาขา ยอดฝีมือของ
แคว้นราตรีแดงยืนเรียงรายอยู่สองฟากฝั่ง พลังลมปราณตั้งสายรุ้ง
พลังนำเกรงขามยิ่ง! ยอดฝีมือของเผ่าโลหิตจากสำนักต่างๆ ได้นั่ง

รออยู่บริเวณที่นั่งใต้ชายคาโดยรอบ เฉากเช่นเซอะเทียนหวีที่เป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่ก็อยู่ในจำนวนนั้นด้วย เป็นที่แน่ชัดว่าเซอะลือเซียนได้เชิญยอดฝีมือของเผ่าโลहितจำนวนไม่น้อย มาชมการไต่สวนในครั้งนี้ด้วย

บรรดายอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่ติดตามหลี่ซีเยเข้ามาด้วย เมื่อเห็นว่ามิผู้ยิ่งใหญ่ของเผ่าโลहितจำนวนมากต่างเข้ามาชมการไต่สวนในครั้งนี้ด้วย ต่างรู้สึกเสียวสันหลังวาบอบ แสดงว่าเซอะลือเซียนต้องการทำให้เป็นเรื่องใหญ่ขึ้นมา ทุกคนต่างรู้ว่าเรื่องการไต่สวนเช่นนี้ไม่ต้องทำให้เป็นเรื่องใหญ่โตขึ้นมาแบบนี้ แต่เซอะลือเซียนกลับเกณฑ์ผู้คนมามากมายเช่นนี้ ทำให้ทุกคนรู้สึกได้กลิ่นหะแมงๆ ขึ้นมา

“สงสัยเซอะลือเซียนกำลังจะได้ขึ้นครองบัลลังก์เป็นกษัตริย์ของแคว้นราตรีแดงแล้ว นางจึงต้องการแสดงอำนาจที่น่าเกรงขามออกมา ไม่ยินยอมให้ผู้ใดมายั่วยุต่อนางได้” มีผู้คาดเดาได้กลางๆ ว่าอะไรจะเกิดขึ้น และพิมพ์้าออกมา

หลี่ซีเยเพียงกวาดตามองแวบหนึ่ง สายตาไปสะดุดอยู่บนตัวของซีอหยวนหยวน ซึ่งนางถูกคุมขังอยู่ด้านหนึ่ง บนตัวมีเครื่องพันธนาการดุจดังเป็นนักโทษคนหนึ่ง

แม้ว่าบนตัวของชื่อหยวนหยวนจะมีเครื่องพันธนาการอยู่ แต่ทว่านางยังคงมีท่าที่ไม่สะทกสะท้าน และไม่ได้แสดงถึงความเศร้าสลดออกมาให้เห็น ต่อให้นางต้องพบเจอกับเรื่องราวที่คาดไม่ถึง นางก็ขอตายอย่างสงบ ปราศจากน้ำตาและคำวิงวอนร้องขอชีวิตใดๆ

ถึงแม้ว่าชื่อหยวนหยวนหาใช่บุคคลที่มีชื่อเสียงโด่งดังอะไร แต่ทว่านางกลับมีสิ่งที่เรียกว่าสงบนิ่งซึ่งหาได้ยากยิ่ง

“คุณชายหลี่ ท่านไม่ควรมาที่นี่” เมื่อชื่อหยวนหยวนเห็นหลี่ชียเอ แล้ว มีท่าทีสลดและทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า “นี่เป็นเรื่องภายในของแคว้นราตรีแดง คนนอกยากจะเข้าใจ เกรงว่าคุณชายหลี่คงยากจะทำอะไรได้แล้วล่ะ”

ก่อนหน้านี้ภายในใจของชื่อหยวนหยวนยังคงวาดฝันเอาไว้บ้างว่า ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม นางคือศิษย์ของแคว้นราตรีแดง และมีข้อตกลงระหว่างระดับบรรพบุรุษด้วยกันของแคว้นราตรีแดงอยู่ก่อน

แต่ทว่ามาวันนี้ การที่เซอะจื่อเขียนถึงกับเกณฑ์คนมากมายมาจับตัวนาง ทั้งยังมีผู้ติดตามที่เป็นระดับปราชญ์ หลายคนในจำนวนนั้น

เป็นระดับบรรพบุรุษ ซึ่งทำให้ชื่อหวานหวานเข้าใจได้ทันทีว่า
เซอะลือเซียนกำลังจะได้ขึ้นครองบัลลังก์ เซอะลือเซียนจึงไม่ปล่อยให้
ให้นางได้อยู่เป็นหอกข้างแคร่ที่ทำให้นางต้องอยู่ไม่เป็นสุขอย่าง
แน่นอน!

ครั้นหลี่ชียემองเห็นเครื่องพันธนาการบนตัวของชื่อหวานหวาน
แล้ว ต้องหรีตาลงทีหนึ่ง ปรกายน่ากลัวถูกส่งออกมาจากตาทั้งสองข้าง
กอดปรกั๊บได้ยินคำพูดของชื่อหวานหวานแล้ว ยิ้มด้วย
ท่าที่เฉยเมยกล่าวว่า "ต่อให้เป็นสวรรค์ชั้นฟ้าใดเมื่ออยู่ต่อหน้าข้า
ก็เป็นเส้นทางที่ราบเรียบเสมอ อย่าวุ่นวายแต่เรื่องภายในครอบครัวเลย"

ชื่อหวานหวานทำท่าจะพูดอะไรแล้วก็หยุด ห้ายสูดนางเลือกที่จะไม่
พูด นางไม่ต้องการดึงเอาหลี่ชีย่เข้ามาอยู่ในวังวน แต่ทว่านางเอง
ก็เข้าใจเป็นอย่างดีว่าตนเองหาใช่ผู้ที่สามารถถกถล่มให้หลี่ชีย่
เปลี่ยนความตั้งใจได้! ดังนั้นนางจึงนิ่งงันไม่พูดอะไรต่อ ปล่อยให้
หลี่ชีย่ไปเผชิญหน้ากับศัตรูอย่างสบายใจและมีสมาธิ!

"ในที่สุดเจ้าก็มา!" ในเวลานี้เอง เสียงที่เยือกเย็นและหยิ่งทะนงดัง
ขึ้น ด้านหน้าเจดีย์สายฟ้า บนบัลลังก์มังกรที่สูงเด่น ผู้หญิงคนหนึ่ง
นั่งอยู่ตรงนั้น ผู้หญิงคนนี้มีลักษณะงดงามเยือกเย็นยิ่งนัก รูปร่าง
เป็นที่ต้องตาและหวั่นไหวต่อผู้พบเห็น ดุจดั่งเป็นคลื่นยักษ์โหมสาด
ซัด

นางก็คือเซอะลือเซียน ผู้สืบทอดของแคว้นราตรีแดง อีกไม่นาน
จากนี้ นางก็คือกษัตริย์ของแคว้นราตรีแดงแล้ว

ข้างกายซ้ายขวาของเซอะลือเซียนมีผู้เฒ่ายืนอยู่ข้างละสามคน
รวมเป็นระดับปราชญ์หกคนด้วยกันที่คอยเป็นผู้คุ้มกันให้กับนาง
แม้ว่าระดับปราชญ์ทั้งหมดล้วนแล้วแต่เป็นระดับปราชญ์ทั่วไป
ทั้งสิ้น และผู้ที่แข็งแกร่งที่สุดจะอยู่ในระดับปราชญ์ปราบภพ และมี
ฐานะเป็นบรรพบุรุษของแคว้นราตรีแดงอีกด้วย

แม้ว่าฐานะของเซอะลือเซียนจะเป็นผู้สืบทอดของแคว้นราตรีแดง
เป็นกษัตริย์ในอนาคต แต่ทว่าในฐานะผู้สืบทอดของสำนักใดสำนัก
หนึ่ง ยังไม่ถึงขั้นต้องให้ระดับปราชญ์หรือระดับบรรพบุรุษมากมาย
เช่นนี้มาคุ้มครองนาง เพราะไม่ว่าสำนักใดก็ตาม พวกเขาย่อมมี
ศิษย์ที่จะมาทำหน้าที่นี้อยู่เป็นจำนวนมาก

ผู้สืบทอดที่สามารถได้รับการคุ้มครองจากระดับปราชญ์หรือบรรพ
บุรุษเช่นนี้ ส่วนใหญ่จะเป็นดาวรุ่งที่มีความปราดเปรื่องน่าทึ่ง
ประเภทนั้น ซึ่งเซอะลือเซียนไม่จัดอยู่ในประเภทดังกล่าว แม้ว่านาง
ได้ชื่อว่าเป็นดาวรุ่งคนหนึ่ง แต่ยังไม่ถึงขั้นเรียกได้ว่าปราดเปรื่องน่า
ทึ่ง!

การที่เซอะลือเซียนสามารถได้รับการคุ้มครองจากปราชญ์จำนวน
หกคนด้วยตนเอง เหตุผลนั้นง่ายมา เบื้องหลังผู้ให้การสนับสนุน
เซอะลือเซียนคือเทพพายุคะนอง! เนื่องจากมีเทพพายุคะนองคอย
ให้ท้ายสนับสนุนนี้เอง จึงทำให้ฐานะของเซอะลือเซียนในแคว้น
ราตรีแดงไม่ธรรมดา

ไม่ว่าจะเป็นบรรดาผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากที่ติดตามมาเพื่อ
ต้องการเห็นอะไรสนุกๆ หรือจะเป็นบรรดายอดฝีมือเผ่าโลหิตที่อยู่
ในเหตุการณ์ซึ่งได้รับคำเชิญให้มา พวกเขาต่างรู้ดีว่าเซอะลือ
เซียนกำลังจะขึ้นเป็นกษัตริย์ของแคว้นราตรีแดงแล้ว จึงมีความ
หวาดหวั่นต่อเซอะลือเซียนเป็นอันมาก แต่ที่พวกเขาหวาดหวั่นหา
ใช้ตัวของเซอะลือเซียน แต่เป็นเทพพายุคะนองที่เป็นผู้สนับสนุนอยู่
เบื้องหลังของนาง!

ในขณะนี้ ทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ต้องกลั่นลมหายใจมองดูภาพ
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตรงหน้า ขอเพียงคนผู้นั้นไม่โง่เขลาเกินไปก็
ต้องดูออกว่า เซอะลือเซียนต้องการเชือดไก่ให้ลิงดู ต้องการสร้าง
ความน่าเกรงขามให้กับตนเอง

หลี่ซีเยมองหน้าเซอะจื่อเซียนแวบหนึ่ง กล่าวว่า “ถ้าหากปล่อยตัวนางตอนนี้ ข้าจะลงโทษเพียงเล็กน้อยแล้วก็ให้ภัยพวกเจ้า!”

“วาจาอวดดีนัก!” เซอะจื่อเซียนหัวเราะเยาะ นั่งอยู่บนที่สูงเด่น ก็มลงมองหลี่ซีเย กล่าวว่าน่าเกรงขามออกมาว่า “หลี่ซีเย เจ้ารู้หรือไม่ว่าข้าเป็นใคร?”

หลี่ซีเยชี้ครั้นจะมองหน้านางเสียด้วยซ้ำ กล่าวว่า “ช่างน่าขัน แค่ผู้สืบทอดแคว้นราตรีแดงเท่านั้น บังอาจทำอวดเก่ง ความอดทนของข้ามีจำกัด เจ้าจะปล่อยคน หรือให้ข้าลงมือเอง?”

ระดับปราชญ์ที่ยืนอยู่ด้านหลังเซอะจื่อเซียนตวาดเสียงดังน่าเกรงขามออกมาว่า “เจ้าคนไม่รู้จักคำว่าตาย!”

เซอะจื่อเซียนก็มมองหลี่ซีเยกล่าวเย้ยหยันว่า “หลี่ซีเย เจ้าหลงตัวเองว่ามีสามเศียรหกกรหรือไง บังอาจกล่าววาจาอวดดีในเขตอิทธิพลแคว้นราตรีแดงของข้า!”

“อย่างนั้นหรือ?” หลี่ซีเยกล่าวว่า “แสดงว่าพวกเจ้าไม่ยอมปล่อยคนละสิ ต้องการให้ข้าลงมือเอง!”

“ปล่อยอย่างนั้นรี?” เซอะจื่อเขียนกล่าวน่าเกรงขามว่า “หลี่ซีเย เจ้าสมคบคิดกับศิษย์ทรยศของสำนัก สंहารอ่องมณีราตรีแดง อย่างโหดเหี้ยม ให้ร้ายผู้อาวุโสสูงสุด หากพูดถึงความผิดแล้วละก็ ศิษย์ทรยศจะต้องถูกห้ำหั่นแยกรา่ง ส่วนเจ้า สมควรประหารเสียบ ประจาน! หากเจ้ายอมคุกเข่ายอมรับความผิดที่ก่อเอง บางทีอาจ ให้เจ้าได้ตายอย่างไม่ทรमानัก!”

“อย่างนั้นรี?” หลี่ซีเยถึงกับเผยให้เห็นถึงรอยยิ้ม กล่าวอย่าง เอ้อระเหยว่า “ตลอดเวลาที่ผ่านมา ทุกคนล้วนแล้วแต่หาว่าข้า ทะนงตนवादดี ไม่เห็นผู้อื่นอยู่ในสายตา ทำไมวันนี้ข้าจึงรู้สึกว่าคุณ ที่ทะนงตนवादดีไม่ใช่ข้านะ?”

ครั้นเอยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเยทำท่าเหนื่อยหน่ายมองหน้าเซอะจื่อ เขียนทีหนึ่ง กล่าวว่ “ในเมื่อจะต้องให้ข้าลงมือด้วยตนเองให้ได้ เอาเถอะ ข้าไม่ได้ล้างด้วยเลือดมานานแล้ว พอดีวันนี้ได้ล้างเอา เลือดของเจ้ามาล้างมือทั้งสองของข้าสักหน่อย”

“ก่อนที่เจ้าจะตาย ข้าขอบอกต่อเจ้าว่า วันนี้ข้าไม่เพียงต้องการ ช่วยซื้อหยวนหยวนออกมา อีกทั้งยังต้องการตัดเอาหัวของพวกเขา เจ้าแต่ละคนออกมา! หากทำให้ข้าไม่พอใจ ข้าจะไปที่แคว้นราตรี

แดงของพวกเจ้าด้วยตัวเองสักครั้ง ฆาจนกว่าข้าจะเมื่อยมือ บางที
อาจให้อภัยแคว้นราตรีแดงของเจ้าก็เป็นได้!”

Novel-Lucky

ตอนที่ 972 ผ่านเข้าออกอย่างอิสระเสรี

<https://novel-lucky.com>

“ฮ่า ฮ่า วาจาโอหังมาก...” ผู้คนจำนวนมากหัวเราะก๊ากออกมาเมื่อได้ยินคำกล่าวของหลี่ชีย่

“เจ้าคนไม่รู้จักคำว่าตาย ถึงกับหาญกล้ากล่าววาจาอวดดี แคว้นราตรีแดงคือหนึ่งสำนักสองราชัน แค่อาศัยนิ้วเพียงนิ้วเดียวก็สามารถบีบเจ้าให้ตายได้แล้ว” เซอะเทียนหวีที่นั่งอยู่บริเวณที่นั่งแขกผู้มีเกียรติกล่าวคำน่าเกรงขามออกมา

บรรดาผู้ที่นั่งอยู่บริเวณที่นั่งแขกผู้มีเกียรติคนอื่นๆ ก็หัวเราะเยาะกันออกมา เจ้าสำนักเผ่าโลहितคนหนึ่งกล่าววาจาน่าครั่นคร้ามขึ้นมาว่า “ผู้เยาว์เผ่าพันธุ์มนุษย์ช่างประมาทเหลือเกิน เจ้าคิดว่าแดนชาติทักษิณเป็นถิ่นของเผ่าพันธุ์มนุษย์อย่างพวกเจ้าจริงหรือ? ฮี แค่มดปลวกเผ่าพันธุ์มนุษย์คนหนึ่งเท่านั้น บังอาจหาญกล้าท้าทายอำนาจของเผ่าโลहितของพวกเรา! เจ้าคนไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ”

“ฝ่าบาท ตามความเห็นของข้า พวกเราไม่ต้องรีบร้อนประหารเจ้าหนูน้อยคนนี้ มดปลวกเช่นนี้บังอาจยั่วยุต่ออำนาจเผ่าโลहितของพวกเรา สมควรทำลายทักษะของเขาทั้งหมด หักแขนขาของเขา

เลาะเส้นเอ็นของเขา แล้วจับตัวเขามัดคอกเขาอยู่ด้านหน้าประตู เมืองศักดิ์สิทธิ์เพื่อประจานต่อผู้คนทั่วหล้า ให้ผู้คนทั่วหล้าได้รับรู้ว่า จุดจบของผู้ที่ยั่วยุต่ออำนาจเผ่าโลหิตของพวกเราจะเป็นเช่นใด” ยอดฝีมือบนที่นั่งแขกผู้มีเกียรติกล่าวน่าเกรงขามออกมา

“เจ้าคนแซ่หลี่ เจ้าได้ยินแล้วสินะ” เซอะจื่อเซียนที่นั่งอยู่บนบัลลังก์มังกรสูงเด่น ก็มองดูหลี่ชียเอากล่าวว่า “วันนี้เจ้าคิดจะมีชีวิตออกจากที่นี่ล่ะก็ ผันไปเถอะ!”

จากการสะบัดมือของเซอะจื่อเซียน เสียงแคร๊งค์ แคร๊งค์ แคร๊งค์ ดังขึ้น ยอดฝีมือที่ยืนเรียงรายอยู่สองข้างพลันชักกระบี่ออกจากฝัก ปรากฏกระบี่ส่องสว่างไสวไปทั่วห้องฟ้า ยอดฝีมือของแคว้นราตรีแดงแต่ละคนในมือถือกระบี่ล้อมพวกของหลี่ชียเอาไว้ ปณิธานการฆ่าอบอวลทั่วทั้งลานกว้างแห่งนี้

“เอาจริงแล้ว” ครั้นเห็นยอดฝีมือของแคว้นราตรีแดงที่ในมือถือกระบี่ กลิ่นอายการฆ่ารุนแรง ทำให้ยอดฝีมือผู้ที่ติดตามเข้ามาเพื่อหวังดูอะไรสนุกๆ ต้องก้าวถอยหลังไปเป็นพัลวัน เพื่อป้องกันไม่ให้ต้องถูกลูกหลงไปด้วย

หลี่ซีเยยังไม่ทันได้ลงมือ เย่ซูหยุนได้ก้าวเดินออกมา นางกวาดตามองบรรดายอดฝีมือจำนวนมากของแคว้นราตรีแดงที่อยู่รายรอบกล่าวว่า "พวกเจ้าที่อยู่ที่นี่ทั้งหมดเข้ามาพร้อมๆ กันทีเดียวก็แล้วกัน ข้าจะได้ไม่ต้องเสียเวลามาจัดการทีละคน!"

พลันที่เย่ซูหยุนกล่าวคำๆ นี้ออกมา ทำให้ผู้คนที่อยู่ในเหตุการณ์รู้สึกอึดอัดในทันที ก่อนหน้านั้นนางยืนอยู่ด้านหลังหลี่ซีเยทำตัวสืบท่าทางเหมือนไม่มีอะไรมาโดยตลอด ทุกคนจึงไม่ได้รับรู้ถึงพลังอำนาจที่น่ากลัวของนาง

แต่ครั้นนางก้าวเดินออกมานาที่นี้ พลังปราณย์พลุ่งพล่านรุนแรง พลังลมปราณที่ไร้สิ้นสุดเหมือนดังหงส์ที่บินร่อน เปี่ยมไปด้วยความมีชีวิตชีวา เปี่ยมด้วยพลังอำนาจที่น่าเกรงขาม

ไม่ว่าใครก็ตามที่อยู่ในเหตุการณ์ล้วนแล้วแต่รับรู้ได้ถึงความกดดันดังกล่าว ดาวรุ่งเจกเช่นเซอะจื่อเซี่ยน เซอะเทียนหวีบังเกิดความรู้สึกที่บอกไม่ถูกภายในใจ ความรู้สึกที่ไม่สบอารมณ์อบอวลอยู่ภายในใจของพวกเขา!

ดังเช่นเซอะจื่อเซี่ยนที่วางตำแหน่งตัวเองไว้สูงมาก กระทั่งมองว่าตัวเองอยู่ในอันดับหนึ่งของห้าศักดิ์สิทธิ์เผ่าโลหิต แต่ทว่าเมื่อต้อง

เปรียบกับเยชูหยุนที่อยู่ตรงหน้าแล้ว ความห่างชั้นได้เป็นที่ประจักษ์ชัดเจนในทันที!

ในบรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่ เยชูหยุนคือผู้ที่ก้าวขึ้นสู่ระดับปราชญ์เป็นคนแรกในยุคนี้ ซึ่งหาใช่เป็นชื่อเสียงจอมปลอม ดั่งนั้นยามที่เยชูหยุนปะทะพลังที่ทรงพลังและน่ากลัวออกมา กระทั่งเซอะจื่อเซี่ยนยังต้องสลดจนหน้าถอดสี

แน่นอนที่สุด ในใจของเซอะจื่อเซี่ยนย่อมต้องรู้สึกอิจฉาเป็นธรรมดา นางมีชาติกำเนิดจากแคว้นราตรีแดงที่มีฐานะเป็นหนึ่งในสำนักสองราชันเซี่ยน แต่เวลานี้กลับสู้เยชูหยุนไม่ได้ ทำให้นางรู้สึกเหมือนมีอะไรบางอย่างที่กีดแหวะอยู่ภายในใจของนางอย่างนั้น!

“เจ้าสำนักเย เจ้าต้องไตร่ตรองให้รอบคอบนะ!” เซอะจื่อเซี่ยนกล่าวท่าที่หน้าเกรงขามว่า “เจ้าไม่ควรนำเรื่องส่วนตัวมาทำให้สำนักโกมลพิสุทธิ์ต้องเดือดร้อนไปด้วย! กล่าวสำหรับสำนักโกมลพิสุทธิ์แล้ว คงไม่ใช่เรื่องดีอะไรนัก”

เยชูหยุนมองหน้าเซอะจื่อเซี่ยนอย่างเย้ยหยันกล่าวว่า “ข้าจะทำอะไรในใจข้ามีความชัดเจนว่ากำลังทำอะไร ที่ต้องไตร่ตรองคือเจ้าเอง อย่าให้ความโง่เขลาของตนเองมาบดบังดวงตาของเจ้า หาก

นำพาแคว้นราตรีแดงให้ตกลงไปไม่ได้ผูกได้เกิดอีกละก็ เจ้านั้นแหละคือคนบาปของแคว้นราตรีแดง!”

“เจ้าสำนักเย ข้าเห็นแก่ที่เจ้าเป็นถึงเจ้าสำนักจึงเตือนด้วยความหวังดี” สีหน้าของเซอะจื่อเซียนเปลี่ยนไป กล่าวน่าครั้นคร้ามว่า “หากสำนักโคมลพิสุทธิ์ของเจ้าต้องประสบกับภัยพิบัติ อย่าหาว่าข้าไม่ได้เตือนเจ้า...”

เยชูหยุนกล่าวตัดบทเซอะจื่อเซียน “เจ้าอย่าทำวางมาดคุยกับข้า หากจะกล่าวคำที่ไม่ไว้หน้าละก็ เจ้ายังไม่มีคุณสมบัติเพียงพอที่จะมาทำขี้นิวสังการกับข้า! ต่อให้เจ้าได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ของแคว้นราตรีแดง เจ้ายังไม่ได้ก้าวขึ้นสู่ระดับปราชญ์ เมื่ออยู่ต่อหน้าข้าเจ้าก็ยังคงเป็นได้แค่ผู้เยาว์คนหนึ่งเท่านั้นเอง!”

สีหน้าของเซอะจื่อเซียนดูไม่จืดถึงที่สุด การที่เยชูหยุนกล่าวคำสบประมาทนางต่อหน้าธารกำนัลเช่นนี้ ไม่ได้เป็นแค่ทำทนายต่ออำนาจอันน่าเกรงขามของนางเสียแล้ว

“เจ้าสำนักเย เกินไปแล้ว!” ในเวลานี้เอง ระดับปราชญ์ที่ทำหน้าที่คุ้มกันเซอะจื่อเซียนกล่าวว่าน่าเกรงขามขึ้นมาว่า “แคว้นราตรีแดงของข้าให้เกียรติในฐานะที่เป็นเจ้าสำนัก มิฉะนั้น...”

“ไม่จำเป็นต้องมิฉะนั้น!” เยชูหยุนกล่าวตัดบทระดับปราชญ์ผู้นี้
“ไม่ก็ทำตามทีพีหลี่ได้กล่าวเอาไว้ ปล่อยคนและยอมรับผิดชอบ
หรือไม่ก็สู้กันให้ถึงที่สุด พวกเจ้าเลือกเอาเองก็แล้วกัน!”

“ดูท่าเจ้าสำนักเยมีความมั่นใจเต็มเปี่ยมเลยสินะ” เวลาที่ บรรดา
ระดับปราชญ์ทั้งหลายที่ทำหน้าที่คุ้มกันให้กับเซอะจื่อเขียนต่างส่ง
ประกายตาที่หน้ากลัวออกมา กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว อำนาจของ
แคว้นราตรีแดงไม่อาจให้ผู้ใดมาช่วยๆ ทำร้ายได้!

“ถ้าเช่นนั้น บรรพบุรุษทั้งหลายพร้อมกันก็แล้วกัน ครั้งก่อนที่ปะ
มือกันอย่างเรงรีบ ไม่ทันได้รับการชี้แนะจากสุดยอดเคล็ดราชัน
ของทั้งหลายท่าน” เยชูหยุนเด็ดขาดมาก ท้ารบกับระดับปราชญ์ทั้ง
หกโดยตรง

ทุกคนต่างรู้สึกอึดอัดกับคำพูดของเยชูหยุน ช่างเป็นคำพูดที่
อหังการยิ่งนัก

“ไม่เสียทีที่เป็นผู้ก้าวขึ้นสู่ระดับปราชญ์คนแรกของกลุ่มคนรุ่นใหม่
ไม่เสียทีที่เป็นดาวรุ่งเผ่าพันธุ์มนุษย์ของเรา” ยอดฝีมือ

เผ่าพันธุ์มนุษย์เมื่อได้ยินเยชูหยุนถึงกับทำสื่กับระดับปราชญ์ทั้งหกของแคว้นราตรีแดงแล้ว ต่างรู้สึกถึงเลือดในกายที่ร้อนระอุขึ้นมา

หกระดับปราชญ์ผู้ทำหน้าที่คุ้มกันเซอะล่อเซียนต่างมองตากันและกัน พวกเขาได้ส่งประกายตาที่นำกลัวออกมา เผยให้เห็นถึงปณิธานการฆ่า

ยอมไม่ต้องสงสัย พวกเขาต่างบังเกิดแนวความคิดที่ต้องการสังหารเยชูหยุนเสีย ถึงแม้ว่าเยชูหยุนจะเป็นเจ้าสำนักโกมลพิสุทธิ์ที่มีผู้คนให้ความหวั่นเกรงเป็นจำนวนมากก็ตาม แต่สำหรับแคว้นราตรีแดงแล้ว พวกเขาหาได้หวั่นเกรงต่อสำนักโกมลพิสุทธิ์แม้แต่น้อย

“ชูหยุน เรื่องเล็กน้อยแค่นี้เอง ปล่อยให้ข้าจัดการก็แล้วกัน หากไม่เอาเลือดมาล้างมือข้าบ้างละก็ คนอื่นยังคงเข้าใจว่าข้านะเป็นประเภทเกาะชายกระโปรงสตรี” หลี่ชีย่ยมกล่าว

เยชูหยุนเพียงจ้องมองดูบรรดายอดฝีมือแคว้นราตรีแดงที่หนึ่ง ไม่พูดมากความค่อยๆ พาตัวเองถอยกลับไปอยู่ด้านหลังของหลี่ชีย่

ผู้คนจำนวนมากที่ได้เห็นเยชูหยุนเชื่อฟังหฺลื่อซื่อเยทุกอย่าง นอกเหนือจากความรู้สึกเหลือเชื่อแล้ว ที่ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ ความรู้สึกอิจฉาริษยา เนื่องจากเยชูหยุนมิได้เป็นเพียงกลุ่มคนรุ่นใหม่ผู้ก้าวขึ้นสู่ระดับปราชญ์เป็นคนแรกของแต่ละชาติทุกชนเท่านั้น ยังเป็นสาวงามแห่งยุคในขณะเดียวกันด้วย ซึ่งมีผู้ที่ชื่นชอบในตัวนางจำนวนนับไม่ถ้วน

หฺลื่อซื่อเยมองดูระดับปราชญ์ทั้งหลายที่ค้ำกันให้กับเซอะจื่อเชียน จากนั้นสายตาไปตกอยู่บนตัวของเซอะจื่อเชียน กล่าวอย่างเชื่องช้าว่า "เดิมทีคราวนี้ข้าไม่คิดจะทำการเช่นฆ่าผู้คนในเมือง ศักดิ์สิทธิ์ แต่ว่าในเมื่อเจ้าต้องการให้ข้าลงมือให้ได้ เช่นนั้นแล้วข้าก็จะทำการใหญ่สักครั้ง!"

"อาศัยเพียงเจ้านะหรือ?" เซอะจื่อเชียนหัวเราะเยาะ กล่าวอย่างดูแคลนว่า "หากเยชูหยุนไม่ลงมือละก็ อาศัยแค่เจ้าที่เป็นผู้เยาว์ไร้ชื่อเสียงเรียงนาม ข้าอาศัยมือข้างเดียวก็สามารถบีบเจ้าให้ตายคา..."

ในเสี้ยววินาทีนี้เอง หลายคนยังไม่ทันตั้งตัว เหมือนว่าภาพตรงหน้าได้หยุดชะงักลง เซอะจื่อเชียนพูดยังไม่ทันขาดคำก็หยุดลงอย่างกะทันหัน

นาทีนี่เหมือนว่าภาพตรงหน้ากลายเป็นภาพที่คงอยู่อย่างนั้นชั่วนิรันดร์ เห็นมือข้างหนึ่งชูสูงขึ้นไป เซอะลือเขียนถูกคนเค้นคอเอาไว้ ลักษณะเหมือนเปิดที่ถูกคนเขาบีบคอแล้วหิ้วเอาไว้อย่างนั้น กระดิกตัวไม่ได้ ตาทั้งสองข้างแทบถลนออกมา

“ปัง...” เสียงหนึ่งดังขึ้น เหมือนไปทำให้เวลาที่หยุดนิ่งไปเมื่อครูได้เดินตามปกติอีกครั้งหนึ่ง ร่างของยอดฝีมือแคว้นราตรีแดงที่ยืนขวางอยู่ตรงหน้าหลี่ชียเอถูกโยนสูงขึ้นไปบนท้องฟ้า เห็นเลือดที่สาดกระเซ็นออกมา เมื่อร่างของเขาตกลงสู่พื้นอีกครั้ง “ปัง...” ปรากฏว่าได้สิ้นลมเสียแล้ว

นับแต่ร่างของยอดฝีมือแคว้นราตรีแดงผู้นี้ถูกโยนขึ้นสูงและตกลงมาบนพื้น เซอะลือเขียนถูกเค้นคอจนตัวลอยขึ้นเหนือพื้นดิน ทั้งหมดเกิดขึ้นและสิ้นสุดลงภายในชั่วพริบตาเดียวเท่านั้นเอง

กระทั่งกล่าวได้ว่าผู้คนจำนวนมากยังมองไม่ทันว่าได้เกิดเรื่องอะไรขึ้น มีเพียงระดับปราชญ์เท่านั้นที่มองเห็นภาพนี้ได้อย่างชัดเจน แม้แต่ระดับปราชญ์ทั้งหลายที่ทำหน้าที่คุ้มกันอยู่ข้างกายเซอะลือเขียน พวกเขาแม้เห็นภาพนี้ได้ชัดเจนแต่ไม่สามารถให้ความ

ช่วยเหลือได้ทัน เพราะทุกอย่างเกิดขึ้นรวดเร็วเหลือเกิน รวดเร็วจน
ไม่น่าจะเป็นไปได้

“ถูกต้อง อาศัยมือข้างเดียวก็สามารถบีเจ้าให้ตายคามือได้ แต่ว่า
คนที่พูดถึงไม่ใช่ข้า แต่เป็นเจ้า” หลีซียะที่บีบคอเซอะลือเซียน
เอาไว้กล่าวไม่สะทกสะท้านออกมา

“ผู้เยาว์ เจ้า เจ้าคิดทำอะไร!” ในขณะที่ ระดับปราชญ์ผู้ทำหน้าที่
คุ้มกันได้ตวาดด้วยเสียงนำกลัวออกมา “หากเจ้ากล้าแตะต้องฝ่า
บาทแม่เพียงขุมขน แคว้นราตรีแดงของข้าจะให้เจ้าอยู่ยิ่งกว่าตาย
เสียอีก!”

เวลานี้ระดับปราชญ์แคว้นราตรีแดงทั้งหกคนผู้ทำหน้าที่คุ้มกัน
อยากจะทำช่วย แต่ก็เกรงจะหยิกเล็บเจ็บเนื้อ เกรงว่าหลีซียะจะบีบ
คอเซอะลือเซียนจนตายคามือ

“วางใจเถอะ ข้าจะไม่แตะต้องขุมขนของนางแม่เพียงน้อยนิด
เพราะข้าไม่ได้สนใจในขุมขนของนางแม่แต่เส้นเดียว” หลีซียะ
กล่าวโดยไม่สนใจที่จะมองดูปราชญ์ผู้คุ้มกันทั้งหกแม่แต่น้อย
กล่าวว่า “ข้าแค่คิดจะเพิ่มแรงเข้าไปอีกนิด บีบคือนางให้ขาดเท่า
นั่นเอง”

“เจ้า เจ้ากล้าสังหารข้าล่ะก็ ชื่อหยวนหยวนจะต้องตาย!” ไม่ถ่ายนัก
ที่เซอะลือเซียนจะได้โอกาสหายใจกับเขาบ้าง จะร้องกล่าวออกมา

เป็นจริงดังว่าพลันที่เซอะลือเซียนกล่าวขาดคำ เครื่องพันธนาการ
บนตัวของชื่อหยวนหยวนพลันรัดแน่นขึ้น ชื่อหยวนหยวนร้อง
ออกมาแอะหนึ่ง ถึงแม้นางจะไม่ได้ส่งเสียงร้องนำเวทนาออกมา แต่
ทว่าดูจากท่าทีของนางสามารถรับรู้ได้ว่านางต้องทนรับต่อความ
เจ็บปวดไม่น้อยในเวลานี้

“ชมชู้ข้าอย่างนั้นรี?” หลี่ซิเยหรือตาทั้งสองข้างที่หนึ่ง นิ้วทั้งห้าบีบ
รัดแน่นขึ้น เซอะลือเซียนพลันตาเหลือก แขนขาทั้งสี่กระตุก!

“แวงค์...” ขณะที่ชีวิตของเซอะลือเซียนกำลังแขวนอยู่บนเส้นด้าย
ทันใดนั้นเจดีย์สายฟ้าพลันสั่นไหวที่หนึ่ง ทุกคนยังไม่ทันเข้าใจว่า
มันเกิดอะไรขึ้น ร่างของเซอะลือเซียนพลันถูกเหวี่ยงดัง “ต๊บ” ไป
ตกอยู่บนพื้น

เสียงไอแค้นๆ ดังขึ้น เซอะลือเซียนใช้มือทั้งสองปิดคอของตนเองเอาไว้
ไม่ถ่ายนักกว่าจะลุกขึ้นมาได้ ในเวลาเดียวกัน ปราชญ์ทั้งหกผู้ทำ

หน้าที่คุ้มกันได้ปรีเข้ามาทำการคุ้มกันเพื่อไม่ให้เซอะจื่อเขียนต้อง ตกไปอยู่ในมือของหลี่ซิเย่ออีกครั้ง

“สหายน้อย สถานที่แห่งนี้หาใช่สถานที่ที่เจ้าจะทำตามอำเภอใจ ได้” ชั่วพริบตาเดียวกับที่เซอะจื่อเขียนรอดชีวิตมาได้ อย่างหวุดหวิด ในที่สุดบนเจดีย์สายฟ้าปรากฏเสียงที่แก่ง่อมเสียงหนึ่ง ดังขึ้น

“เจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้า...” ผู้อยู่ในเหตุการณ์ต่างร้องออกมาด้วยความตกใจ เมื่อได้ยินเสียงที่แก่ง่อมเสียงนี้

บรรดาผู้คนที่อยู่ในเหตุการณ์ โดยเฉพาะยอดฝีมือของเผ่าโลหิต กระทั่งกษัตริย์แห่งแคว้น หรือเจ้าสำนักต่างรู้สึกใจหายใจคว่ำ มีผู้พิมพ์ออกมาว่า “เจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้า ในที่สุดก็ได้ปลุกให้ผู้ยิ่งใหญ่เช่นนี้ให้ตื่นขึ้นมาแล้ว!”

“ฮึ เจ้าหนูผู้นี้ตายแน่คราวนี้!” ในเวลานี้ เซอะเทียนหวีสีหน้าแสดงความปิติออกมา ก่อนหน้านั้นที่หลี่ซิเย่อสามารถบีบคอเซอะจื่อเขียนเอาไว้ได้อย่างฉับพลัน ทำให้เซอะเทียนหวีต้องหวาดหวั่นยิ่งนัก เจ้าหนูคนนี้มีมันน่ากลัวเหลือเกิน ดูไม่ออกเลยว่าเป็นประเภทเสือซ่อนเล็บ

เห็นความเร็วอันน่ากลัวของหลี่ซีเยแล้ว ทำให้เซอะเทียนหวีรู้สึกสิ้นหวัง แต่ทว่านาทีนี่เจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้าได้ลงมือแล้ว

พลันทำให้สถานการณ์มีโอกาสพลิกกลับ ทำให้ทุกคนรับรู้ได้ทันทีว่าวันตายของหลี่ซีเยได้คืบคลานเข้ามาใกล้แล้ว เมื่อเป็นดังนี้ จะไม่ทำให้เซอะเทียนหวีรู้สึกดีใจได้อย่างไร?

Novel-Lucky

ตอนที่ 973 เจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้า

<https://novel-lucky.com>

เจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้า ตามตำนานเล่าว่าเขาเป็นหนึ่งในระดับบรรพบุรุษที่แข็งแกร่งมากที่สุด เขาได้ทำหน้าที่เฝ้าเจดีย์สายฟ้ามาเป็นเวลานานมาก กระทั่งไม่มีใครรู้ว่าเขาได้เฝ้าเจดีย์สายฟ้ามานานเท่าไรแล้ว!

ผู้คนจำนวนมากต่างรู้ดีว่าน้อยคนนักที่มีโอกาสได้พบเห็นเจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้า แม้แต่เซอะจื่อเซียนซึ่งเป็นผู้สืบทอดของแคว้นราตรีแดงก็ไม่แน่ว่าจะได้พบกับเจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้า

แต่ทว่าวันนี้เจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้ากลับยื่นมือเข้ามาช่วยเซอะจื่อเซียนจากมือของหลี่ชียเออาไว้

ในขณะนี้ทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างกลั่นลมหายใจเอาไว้ ทุกคนมองดูภาพเหตุการณ์ที่อยู่ตรงหน้า เหมือนหนึ่งไม่ต้องการให้ให้ทุกรายละเอียดต้องพลาดไปอย่างนั้น

“เจ้าหนูเฝ้าพันธุมุขย์ ตายแน่แล้ว” ยอดฝีมือเฝ้าโลหิตที่อยู่ในเหตุการณ์หัวเราะออกมาอย่างครั่นคร้าม เพยรอยยิ้มที่โหดร้าย

ทหารออกมา เขารู้สึกยินดีอย่างยิ่งที่จะได้เห็นหลี่ชีย่ตายอย่างอนาถภายใต้เงื้อมมือของเจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้า!

ผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์มีเพียงหลี่ชีย่เท่านั้นที่มีท่าทีเฉยเมย เขาเดินไปนั่งลงบนบัลลังก์มังกร เผยให้เห็นถึงรอยยิ้ม กล่าวว่า "เจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้า เกรงว่าเจ้ายังไม่มีคุณสมบัติพอที่จะรับกับสมญานี้ได้"

"มันเป็นเพียงฉายาที่คนทั่วไปเขาตั้งให้เท่านั้นเอง" เจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้าส่งเสียงแว่วมา กล่าวว่า "สหายน้อย ข้าเองเห็นว่าเจ้าเองก็เป็นผู้มีฝีมือที่หาได้ยากยิ่งคนหนึ่ง เรื่องคราวนี้เจ้ายอมรับผิดชอบแคว้นราตรีแดง จากนั้นก็ให้มันแล้วกันไปเถอะเป็นไร?"

ทุกคนต่างรู้สึกผิดคาดเมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้จากเจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้า เพราะทุกคนคิดว่าเจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้าจะต้องลงมือสังหารหลี่ชีย่ แต่แล้วที่เหนือความคาดคิดก็คือ เจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้าถึงกับยอมมอบให้กับหลี่ชีย่อย่างง่ายดาย ซึ่งไม่มีใครอยากจะเชื่อ

หลี่ชีย่นั่งอยู่บนบัลลังก์มังกรด้วยท่าทีเฉยเมย กล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า "ไม่เลว ในที่สุดก็มีคนของแคว้นราตรีแดงที่ตาถึง แม้

ว่าเจ้าจะไม่มีคุณสมบัติพอที่จะแต่งตั้งเป็นเจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้า แต่
ว่าอาศัยที่ตาถึงเช่นนี้นับว่าเป็นการถูกต้องที่แคว้นราตรีแดงให้เจ้า
มาเป็นผู้เฝ้ารักษาเจดีย์สายฟ้า”

คำพูดของหลี่ชี่เย่สร้างความงุนงงให้กับผู้คนเป็นจำนวนมาก ทุก
คนต่างมองหน้ากันและกัน เจ้าหนูนี้มันยโสจนสุดจะบรรยายจริงๆ

แน่นอนว่าสายตาของเจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้าใช้ว่ายอดฝีมือทั่วไปจะ
สามารถเทียบเคียงได้ เมื่อได้เห็นความเร็วของหลี่ชี่เย่แล้ว เขาก็รู้
ได้ทันทีว่าหลี่ชี่เย่ได้ฝึกกายเซียนเหินมา ท่ามกลางเก้าแดนนี้ ไม่
ว่าจะจะเป็นสถานที่ใดก็ตาม ผู้ที่สามารถฝึกกายเซียนได้ ต้องเป็น
บุคคลที่ไม่ธรรมดาอย่างแน่นอน!

“สหายน้อย คราวนี้แคว้นราตรีแดงมีความจริงใจที่จะให้เรื่องนี้จบ
ลง เจ้ายอมรับผิดต่อแคว้นราตรีแดงเสีย ศิษย์ของแคว้นราตรีแดง
ยังคงกลับไปอยู่กับแคว้นราตรีแดง ทุกอย่างให้มันจบลงเพียงเท่านี้”
เสียงของเจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้าดังขึ้น

“ไม่ได้...” ในเวลานี้เอง เซอะจื่อเซียนกล่าวน้ำด้วยความดุตันว่า
“ท่านบรรพบุรุษ เจ้าคนแซ่หลี่สมคบคิดกับนังสารเลวนั้น สंहาร
ศิษย์ภายในสำนักอย่างโหดเหี้ยม ให้ร้ายผู้อาวุโสสูงสุด ไม่อาจจะ

เว้นโทษให้ได้ หากไม่สังหารพวกมัน ยากที่จะทำให้ศิษย์ทุกคนในสำนักสงบลงได้!”

“ท่านบรรพบุรุษ ครานี้ศิษย์ได้รับคำสั่งจากบรรพบุรุษอายุคะนอง มาไต่สวนพวกเขา ก็เพื่อหวังความยุติธรรมคืนให้กับผู้อาวุโส สูงสุด และอ่องมณีราตรีแดง! ขอให้บรรพบุรุษช่วยศิษย์อีกแรง จับตัวเจ้าอปลักษณ์นี้เอาไว้!” ในขณะที่ เซอะลือเซียนได้ฟื้นคืนพลังได้แล้ว จึงมีท่าทียกตนชมท่านเหมือนเดิม!

ยามที่เจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้าลงมือ ต่อให้ระดับปราชญ์ทั้งหกก็ไม่กล้าส่งเสียงออกมาแม้แต่แอะหนึ่ง แม้ว่าในจำนวนพวกเขาจะมีผู้ที่อยู่ในระดับบรรพบุรุษของแคว้นราตรีแดงก็ตาม เมื่อต้องเปรียบกับเจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้าแล้วมันห่างชั้นกันมาก เมื่ออยู่ต่อหน้าเจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้าแล้ว พวกเขาเป็นได้แค่เพียงผู้เยาว์ของผู้เยาว์เท่านั้น ท่ามกลางพวกเขาแล้ว มีเพียงเซอะลือเซียนเท่านั้นที่หาญกล้ายกตนชมท่าน เนื่องจากนางมีเทพอายุคะนองอยู่เบื้องหลังที่ไม่ได้เกรงกลัวต่อเจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้า นางจึงไม่เกรงกลัวเนื่องจากมีผู้คอยให้ท้ายอยู่!

ภายในเจดีย์สายฟ้าถึงกับนั่งเงิบขึ้นมาเมื่อได้ยินคำกล่าวของเซอะลือเซียน ดูเหมือนเจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้าจะไม่ตอบรับคำของเซอะลือเซียน

เมื่อไม่ได้รับการตอบรับจากเจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้า ท่าทีของเซอะจื่อเซียนแข็งแกร่งขึ้น ในเวลานี้นางเหมือนขี้อยู่บนหลังเสือ หากนางไม่กำจัดหลี่ชีย่กับซือหยวนหยวนเสีย สิ่งที่นางพยายามทำมาทั้งหมดก็ต้องมลายหายไปกับสายน้ำ

หลี่ชีย่มองดูเซอะจื่อเซียนแล้วถึงกับหัวเราะขึ้นมา กล่าวว่า “ว่ากันตามตรงเลยนะ การที่แคว้นราตรีแดงเลือกคนอย่างเจ้าเป็นผู้สืบทอดนับว่าสุดจะเยียวยาได้แล้วละ คนที่โง่เขลาจนไม่สามารถเยียวยาได้ถึงกับได้นั่งอยู่ในตำแหน่งนี้ได้ นับว่าเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อเลยจริงๆ”

“เจ้าเดรัจฉานน้อย เจ้าสังหารศิษย์ของแคว้นราตรีแดง วันนี้เจ้าอย่าหวังจะมีชีวิตรอดไปจากที่นี่ได้เลย!” เซอะจื่อเซียนกล่าวว่า น้ำเสียงน่ากลัวออกมาว่า “หากเจ้ายอมจำนนตอนนี้ยังทัน หากไม่แล้ว ข้าจะสังหารซือหยวนหยวนเจ้าสารเลวนี่เสียก่อน!”

พลันที่เซอะจื่อเซียนกล่าวขาดคำ ปราบกฏกระบี่ที่มีประกายเย็นยะเยือกล่ออยู่บนคอของซือหยวนหยวน

เยชูหยุนเพิ่งมองไปข้างหน้า นางก้าวเท้าออกไปตัวหน้าที่ต้องการ
เข้าช่วยเหลือชื่อหยวนหยวน เซอะลือเซียนกล่าวเสียงน่าเกรงขาม
ออกมาว่า “เยชูหยุนอย่าได้ทำอะไรบุ่มบ่าม เครื่องพันธนาการที่อยู่
บนตัวของนางเป็นของวิเศษที่สุดยอดมาก หากเจ้าทำบุ่มบ่ามละก็
ระวังเครื่องพันธนาการนี้จะบีบคั้นนางจนกลายเป็นเศษเนื้อ!”

เมื่อเยชูหยุนที่กำลังจะลงมือได้ยินคำกล่าวเช่นนี้แล้ว พลันทำให้
รู้สึกหยุกเิบเจ็บเนื้อ ไม่กล้าทำอะไรบุ่มบ่าม

“พอกันที...” ในเวลานี้เอง ปรากฏเสียงที่น่าเกรงขามเสียงหนึ่งดัง
ขึ้น มีคนผู้หนึ่งก้าวเท้าเข้ามา ออกคำสั่งว่า “ปล่อยคน แล้วคุกเข่า
ลง!”

ท่ามกลางผู้คนต่างที่กำลังตะลึงงัน คนผู้หนึ่งปรากฏต่อสายตาของ
ทุกคน เป็นผู้หญิงที่สวมชุดอาภรณ์สีขาว มีหน้ากากปิดบังใบหน้า
เอาไว้ ทำให้ไม่สามารถมองเห็นรูปโฉมของนางได้ ขณะที่ร่างของ
นางส่งกลิ่นอายที่เยือกเย็นออกมา

จากการที่มีบุคคลเช่นนี้โผล่ออกมาอย่างกะทันหัน และออกคำสั่ง
ต่อเซอะลือเซียนเช่นนี้ ทำให้ทุกคนรู้สึกตะลึง เนื่องจากไม่มีใครรู้ว่า

คนผู้นี้คือใคร และไม่เข้าใจว่าเหตุใดนางถึงออกคำสั่งเช่นนี้
กับเซอะจื่อเซี่ยน

แน่นอนผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์มีเพียงหลี่ชีย่คนเดียวเท่านั้นที่รู้จักคน
ผู้นี้ นางคือหนึ่งในสี่สาวนภาแห่งดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิต
สาวนภาเหมันต์นั่นเอง!

“เจ้าเป็นใคร!” เมื่อเซอะจื่อเซี่ยนเห็นคนที่โผล่ออกมาอย่าง
กะทันหันเช่นนี้ จึงกล่าวเสียงน่าเกรงขามว่า “เจ้ายังไม่มีสิทธิ์มา
ออกคำสั่งที่นี่ ”

“เพียะ” เซอะจื่อเซี่ยนกล่าวยังไม่ทันจบคำ สาวนภาเหมันต์พลันตบ
หน้านางเข้าให้อย่างแรงจนลอยละลือออกไป กระอักเลือดออกมา
อย่างแรง

“อย่าได้ทำร้ายคน!” ระดับปราชญ์ทั้งหกที่ทำหน้าที่คุ้มกัน
ให้กับเซอะจื่อเซี่ยนลงมือต่อสาวนภาเหมันต์โดยพร้อมเพรียงกัน

แต่ทว่า สาวนภาเหมันต์ไม่ได้มองหน้าพวกเขาด้วยซ้ำ พลันที่
เคลื่อนไหว สุริยันจันทราสลด ฟาดดินเคลื่อนย้าย มิติสับเปลี่ยน

“ปัง” ระดับปราชญ์ทั้งหกถูกพลังกระแทกจนร่างลอยออกไป พวกเขาไม่ใช่คู่ต่อสู้ของสาวนภาเหมันต์เลย!

“ตึง...” เห็นประกายเยือกเย็นแวบหนึ่ง “ไม่รู้สาวนภาเหมันต์นางใช้วิธีอะไร เครื่องพันธนาการที่อยู่บนตัวของชื่อหวานหวานพลันถูกปลดออก และตกไปอยู่ในมือของนาง

“ครั้งนั้นมอบของวิเศษนี้ไปไม่ได้ให้เอาไปใช้พันธนาการศิษย์ของเผ่าโลหิต!” สาวนภาเหมันต์กล่าวน่าเกรงขามพร้อมทั้งเก็บของวิเศษนี้ขึ้น

ในขณะนี้ เซออะลือเซียนและระดับปราชญ์ทั้งหกได้ลุกขึ้นยืน พวกเขาทั้งตระหนกทั้งโกรธ “ไม่รู้ว่าคุณที่โผล่มาอย่างกะทันหันเป็นใครกันแน่ ถึงได้แข็งแกร่งเพียงนี้

“ศิษย์ของเผ่าโลหิตคุกเข่าคารวะแล้วไปจากที่นี่โดยไว!” ในเวลานี้สาวนภาเหมันต์กวาดตามองโดยรอบบรรดาศิษย์เผ่าโลหิต และกล่าวน่าเกรงขามออกมา

พลันสิ้นเสียงของสาวนภาเหมันต์ บรรดาผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ได้แต่
มองหน้ากันและกัน เพราะว่าไม่มีใครรู้ว่านางมีประวัติความเป็นมา
เช่นใด!

“แม้ว่าท่านจะแข็งแกร่งมาก แต่ทว่าคิดจะให้ศิษย์ของเฝ้าโลหิต
คุกเข่าคำนับต่อท่าน มันไม่เกินไปหน่อยรี!” เวลานี้ เซอะเทียนหวี
ถึงกับลุกขึ้นยืน และกล่าวคัดค้านว่า “เฝ้าโลหิตพวกเราจะไม่ยอม
ให้ใครผู้ใดมารังแก...”

“นั่นมันเป็นเกียรติของพวกเขาเจ้า!” ในขณะนี้อง เสียงอีกเสียงหนึ่ง
ดังขึ้น น้ำเสียงของคนผู้นี้เหมือนไม่ค่อยมีพลัง เวลานี้ ปราบกฏเกี่ยว
ขนาดใหญ่ถูกห้ามเข้ามา โดยผู้ที่ทำหน้าที่ห้ามเกี่ยวล้วนแล้วแต่
เป็นระดับปราชญ์ทั้งสิ้น!

ผู้คนจำนวนมากต่างตกใจกับท่าทีเช่นนี้ ระดับปราชญ์เป็นผู้ห้าม
เกี่ยว มันช่างมีอำนาจมากขนาดไหน มีฐานะสูงส่งเพียงใด ต่อให้
อ่องเทพก็ไม่สามารถทำเช่นนี้ได้!

ระหว่างที่ทุกคนกำลังคาดเดาว่า ผู้ที่อยู่ภายในเกี่ยวเป็นผู้ใดมี
ประวัติความเป็นมาอย่างไร “เอี้ยด” ประตูละเอียดของเจดีย์สายฟ้า
พลันเปิดออก ผู้เฒ่าคนหนึ่งเร่งรีบก้าวเท้าเดินออกมา

ผู้เฒ่าผู้นี้มีผมเผ้าสีขาว พลังลมปราณแห่งเหือด แต่ทว่ากลิ่นอาย
ที่ปะทุออกมาจากตัวเขา แม้แต่ระดับปราชญ์ยังคงต้องสั่นเทา ทัว
ทั้งร่างของเขาปรากฏสัญลักษณ์ประจำเผ่าที่ลอยล่อง แลดูแล้วเขา
เหมือนดังเป็นสิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์อย่างนั้น!

“เจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้า...” มีผู้สามารถจดจำผู้เฒ่าคนนี้ได้ ถึงกับร้อง
ออกมาด้วยความตกใจ น้อยคนนักที่มีโอกาสได้พบกับเจ้าแห่ง
เจดีย์สายฟ้า ยิ่งไม่ต้องพูดถึงให้เขาออกมาให้การต้อนรับด้วย
ตนเองแล้ว!

ในเวลานี้ เจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้าสาวเท้าก้าวเข้ามาอย่างรวดเร็ว เมื่อ
มาถึงตรงหน้าก็ยวบหลังนั้นแล้ว พลันคุกเข่าลงกราบกล่าวว่า “ไม่
ทราบว่าบรรพบุรุษสูงสุดมาเยือนด้วยตนเอง ข้าพเจ้าน้อยไม่ทันออกไป
ต้อนรับ โปรดให้อภัยด้วย!”

กระทั่งเจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้ายังคงคุกเข่าลง เป็นภาพที่สร้างความ
สะเทือนหวั่นไหวต่อผู้คนทุกคน ในขณะนี้ บังเกิดพลังที่บอกไม่ถูก
ปกคลุมไปทั่วจิตใจของเหล่าผู้คน ทำให้บรรดาศิษย์เผ่าโลหิต
ถึงกับเข่าอ่อน กระทั่งเซอะเทียนหวียังต้องรู้สึกเข่าอ่อนและคุกเข่า
ลงโดยพลัน ไม่กล้าทำอะไรบุ่มบ่าม

“ลุกขึ้นเถอะ” เวลานี้ เสียงดังออกมาจากภายในเกี้ยว หลังจาก
เจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้าลุกขึ้นยืนแล้ว บรรดาศิษย์ของพ่อโลहितคน
อื่นๆ ที่อยู่เฝ้าเหตุการณ์จึงค่อยลุกขึ้นยืน

ถึงแม้ว่าจะไม่มีใครล่วงรู้ถึงประวัติความเป็นมาของคนที่อยู่ในเกี้ยว
แต่ทว่าไม่มีใครกล้าเอ่ยถาม แม้แต่ระดับเจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้ายัง
ต้องคุกเข่าคารวะ แล้วคนอื่นไหนเลยจะกล้ากล่าวสิ่งใดออกมา?

“คุณชายหลี่ ยุติเพียงเท่านั้นได้หรือไม่?” เสียงหนึ่งดังออกมาจาก
ภายในเกี้ยว หลังจากทีทุกคนได้ลุกขึ้นยืนแล้ว

ทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ถึงกับกลั่นลมหายใจเอาไว้ ทุกคนจ้องมอง
ไปที่หลี่ชียเอ่ นานี่ภายในใจของทุกคนล้วนแล้วแต่รู้สึกตระหนก
และหวั่นไหว เจ้าหลี่ชียเอ่คนนี้มีประวัติความเป็นมาเช่นใดกันแน่
แม้แต่ผู้ยิ่งใหญ่ที่ลึกลับเช่นนี้ยังต้องเกรงใจเขามากมายเพียงนี้

“ยุติรี?” หลี่ชียเอ่ยังคงนั่งอยู่กับบัลลังก์มังกร กล่าวว่า “มีแต่อาศัย
เลือดมายุติเท่านั้น! นางจัดการตัวเองก็แล้วกัน ข้าจะละเว้นให้กับ
แคว้นราตรีแดง” กล่าวพลาจ้องมองไปที่เซอะจื่อเซี่ยน

สีหน้าของเซอะลือเซียนแปรเปลี่ยนไปทันที ถึงกับก้าวถอยหลังไปหลายก้าว เวลานี้นางรับรู้ได้ถึงความหวาดกลัว!

“คุณชายหลี่ ให้อภัยศิษย์ของแคว้นราตรีแดงได้หรือไม่?” เจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้ารีบเร่งกล่าวว่า “แคว้นราตรีแดงของข้ายินดีขอขมาต่อคุณชายหลี่!”

ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม เซอะลือเซียนก็คือผู้สืบทอดของแคว้นราตรีแดง หากเซอะลือเซียนต้องมาตายอย่างอนาถอยู่ตรงนี้ เป็นการเสื่อมเสียอย่างใหญ่หลวงต่อเกียรติภูมิของแคว้นราตรีแดง!

“เจ้าผิดแล้ว” หลี่ซิเย่สายหน้ากล่าวว่า “ถึงกับกล้าลงมือต่อคนที่อยู่ข้างกายข้า ไม่สามารถอาศัยขอขมา มันต้องล้างด้วยเลือดเท่านั้น!”

ครั้นเอ๋ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซิเย่จ้องมองไปที่เซอะลือเซียนกล่าวว่า “เจ้าจะลงมือด้วยตัวเอง หรือจะให้ข้าลงมือล่ะ? หากเจ้าจัดการตัวเอง ข้าก็จะละเว้นคนที่อยู่ข้างกายของเจ้า!”

เซอะจื่อเซี่ยนหั่งตกใจหั่งโกรธ นางเป็นถึงผู้สืบทอดของแคว้นราตรีแดง เดิมทีมีฐานะสูงส่ง เวลานี้กลับเหมือนมดปลวกในสายตาของหลีชี่เย่

“ข้า ข้า ข้าคือกษัตริย์ในอนาคตของแคว้นราตรีแดง! ย่าทวดของข้าคือเทพพายุกะนอง...” เซอะจื่อเซี่ยนก้าวถอยหลังไปหลายก้าว อดที่จะกล่าวเสียงอันดังและดุดันออกมา เวลานี้นางอยู่ในสภาพแข็งนอกอ่อนใน!

ตอนที่ 974 ขึ้นไปบนเจดีย์สายฟ้า

<https://novel-lucky.com>

ในขณะนี้ ทุกคนกลับหายใจและจ้องมองไปที่หลี่ชียเอ พวกเขาไม่รู้ว่าหลี่ชียเอจะจัดการกับเซอะจื่อเซียนอย่างไร

ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม เมื่อเซอะจื่อเซียนยกเอาเทพพายุกะนองออกมา ได้สร้างความหวาดหวั่นในใจให้กับทุกคน! ใครเล่าจะไม่หวาดหวั่นสามส่วนกับลูกสาวของราชันเซียนเงินเสวี่ยบ้างล่ะ?

“คำพูดแบบนี้ข้าฟังมาจนเบื่อแล้ว” หลี่ชียเอสายหน้ากล่าวว่ “เทพพายุกะนองอะไรนั้น ไม่เคยอยู่ในใจข้าแม้แต่บัดนี้ อีกอย่างไม่มีใครสามารถชมชู่ข้าได้! อย่าว่แต่ปากปลาร้าอย่างเทพพายุกะนองเลย ต่อให้เป็นราชันเซียนเงินเสวี่ยซึ่งเป็นพ่อของนางก็ไม่มีประโยชน์!”

“เจ้า...” เซอะจื่อเซียนทั้งหวาดกลัวทั้งโกรธ กล่าวด้วยท่าทีแข็งนอกอ่อนในว่ “เจ้า เจ้า เจ้าหากกล้าสังหารข้า ทวดบรรพบุรุษข้า ข้าต้องไม่ปล่อยเจ้าเอาไว้แน่...”

“เจ้าทำให้ข้าผิดหวังมากจริงๆ ดิ้นรนเหือกสุดท้ายโดยไม่เคย
คำนึงถึงคนที่อยู่ข้างกายเลย” หลี่ชีย่สายหน้าเบาๆ ค่อยๆ ลุกขึ้น
ยืนจากบัลลังก์มังกรนั้น

“คุณชายหลี่...” เจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้าเปิดปากเพื่อร้องขอชีวิต
ให้กับเซอะจื่อเซียน

หลี่ชีย่โบกมือเบาๆ กล่าวอย่างเชื่องช้าว่า “เจ้าไม่ต้องร้องขอชีวิต
ให้กับนาง บอกอย่างตรงไปตรงมาเลยนะ ข้าไม่เห็นแก่หน้าของเจ้า
หรือก กระทบตาเตมาที่อยู่ในเกี่ยวข้าก็ไม่ไว้หน้า ออย่าว่าแต่เจ้า
เลย!”

พลันที่หลี่ชีย่กล่าวคำๆ นี้ออกมา ทุกคนต่างมองหน้ากันเล็กน้อย
มันเป็นคำพูดที่ขยิบตา และบ้าบิ่นเกินไปแล้วละ เจ้าแห่งเจดีย์
สายฟ้าเป็นใคร! ยิ่งไม่ต้องพูดถึงผู้ยิ่งใหญ่ลึกลับที่อยู่ในเกี่ยวเลย
แต่หลี่ชีย่ถึงกับบอกว่าไม่ไว้หน้าพวกเขาได้!

เวลานี้หลี่ชีย่ได้ก้าวลงมาจากบัลลังก์มังกรอย่างช้าๆ มอง
ดูเซอะจื่อเซียนที่แข็งนอกอ่อนใน โดยมีระดับปราชญ์จำนวนหก
คนให้การอารักขาอย่างแข็งขัน พวกเขาจะไม่ยอมให้หลี่ชีย่เข้ามา
ทำร้ายเซอะจื่อเซียนอย่างเด็ดขาด

“เจ้า เจ้าคนแซ่หลี่ หากว่าเจ้า เจ้าไม่ขัดข้อง ความบาดหมาง ระหว่างเจ้ากับแคว้นราตรีแดง ให้เลิกแล้วต่อกันนับจากนี้เป็นต้น ไป!” ในขณะที่ เซอะจื่อเซียนร้องกล่าวด้วยเสียงอันดังและน่ากลัว “แคว้นราตรีแดงของข้าจะไม่เอาความเรื่องที่เจ้าสังหารศิษย์ของ แคว้นราตรีแดงอย่างโหดเหี้ยม!”

“สายเกินไปเสียแล้ว เจ้าเพิ่งจะตื่นรู้เอาตอนนี้มันสายเกินไปเสีย แล้ว” หลี่ชีย่สายหน้าเบาๆ

ชื่อหยวนหยวนทำท่าล้งเลินดิหนึ่ง เอ่ยขึ้นแพ้วเบาเพื่อร้องขอชีวิต ให้กับเซอะจื่อเซียนว่า “คุณชาย ในเมื่อพี่จื่อเซียนสำนักผิดแล้ว ย่อมไม่มีสิ่งใดดีไปกว่านี้...”

“หยวนหยวน แม้ว่าเจ้าจะติดตามข้าแล้ว แต่ทว่าเส้นตายของข้า ใครก็ก้าวล้ำไม่ได้ ถึงเจ้าจะร้องขอก็ไม่ได้เช่นกัน” หลี่ชีย่สายหน้า เบาๆ

ชื่อหยวนหยวนได้แต่ทอดถอนภายในใจเบาๆ เมื่อได้ยินคำกล่าว เช่นนี้ ได้แต่ปิดปากเงียบไม่พูดอะไรอีกต่อไป

“หยุดนะ...” ปราชญ์ทั้งหกที่ทำหน้าที่คุ้มกันเซอะจื่อเซี่ยนเมื่อเห็นห
ลี่ชีเยเดินเข้ามาใกล้ จึงร้องทวาดออกไป ทันใดนั้นอำนาจปราชญ์
ของพวกเขาพลุ่งพล่าน ส่ำแดงเคล็ดราชันออกมา ปรากฎอำนาจ
ราชันแผ่กระจายออกมาเป็นชั้นๆ เหมือนว่าต้องการสยบหลี่ชีเย
เอาไว้

“อาศัยพวกเจ้านะหรือ?” หลี่ชีเยเผยรอยยิ้มออกมา หรีตาทั้งสองลง
ครึ่งหนึ่ง ฉับพลันนั้นกลางหน้าผากของเขาเปิดออก ปล่อย
ประกายที่เจิดจ้าออกมา

“ตูม” เสียงดังสนั่นหวั่นไหว ทุกคนยังจับต้นชนปลายไม่ถูกว่าเกิด
อะไรขึ้น ทันใดนั้นด้านบนเจดีย์สายฟ้าบังเกิดเสียงฟ้าร้องดัง
ออกมา เหมือนหนึ่งว่าบ่อสายฟ้าที่อยู่บนสวรรค์ได้เกิดระเบิดขึ้น
อย่างนั้น

“เปรี้ยง...เปรี้ยง...เปรี้ยง...” ในเสี้ยววินาทีนี้เอง ปรากฎสายฟ้าฟาด
เปรี้ยงลงมาจากด้านบนของเจดีย์สายฟ้า บังเกิดเสียงดัง “ตูม”

ทุกคนในที่นั้นยังไม่ทันมองเห็นว่าเกิดสิ่งใดขึ้นมา ได้ยินแต่เสียง
“ตึง ตึง ตึง” เป็นเสียงของคนล้มลงกับพื้น แทบจะในเวลาเดียวกัน
เซอะจื่อเซี่ยน ระดับปราชญ์ทั้งหก อีกทั้งศิษย์ของแคว้นราตรีแดง

ทั้งหมด ทุกคนล้มตายอยู่บนพื้นโดยที่ดวงตาของพวกเขาเบิก
โพล่ง ก่อนตายพวกเขายังไม่อยากจะเชื่อว่าตัวเองต้องมาตายใน
ลักษณะเช่นนี้ โดยไม่รู้เลยว่าตัวเองตายได้อย่างไร!

ฉับพลันนั่นเองสายฟ้าที่ฟาดเปรี้ยงลงมาจากด้านบนเจดีย์สายฟ้า
ก็เสมือนหนึ่งเป็นธนูสายฟ้าที่ยิงทะลุอกของทุกคนและตรึงพวกเขา
เอาไว้กับพื้น

ในขณะที่ปรากฏควันดำที่ลอยขึ้นมา เป็นกลิ่นใหม่ของศพที่ลอย
คละคลุ้งออกมาระจายไปทั่วทั้งบริเวณลานกว้าง ดูเหมือนเป็น
กลิ่นของเนื้ออย่างอะไรสักอย่าง แต่ทว่าทุกคนที่ได้กลิ่นนี้นอกจาก
จะไม่ได้น้ำลายหกกลับกลายเป็นอยากจะอาเจียนออกมา!

“เจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้าไซ้ว่าใครก็เรียกได้” หลีชีเย่ไม่ได้เลิกกระหัง
หนังตา กล่าวคำๆ นี้ออกมาอย่างเอ้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น
จากนั้นหันหลังเดินเข้าไปในเจดีย์สายฟ้าไป

ในเวลานี้ทุกคนถูกทำให้รู้สึกสะเทือนหัวนไหว ไม่เว้นแม้แต่เจ้าแห่ง
เจดีย์สายฟ้า เขาถูกผู้คนเรียกว่าเป็นเจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้าและเฝ้า
อยู่ที่ตรงนี้อย่างยาวนาน ถือเป็นผู้ที่เข้าใจในตัวเจดีย์สายฟ้า

มากที่สุดในยุคนี้ แต่ทว่าเขากลับไม่สามารถบังคับควบคุมเจตีย์
สายฟ้าได้เช่นนี้

ขณะที่หลี่ชียเอที่เป็นเพียงคนแปลกหน้าคนหนึ่ง มาถึงที่นี่เป็นครั้งแรก กลับสามารถควบคุมเจตีย์สายฟ้าได้อย่างง่ายดาย สามารถควบคุมความลึกลับฟ้าพิสดารของฟ้าดินแห่งนี้ ช่างเป็นอะไรที่น่ากลัวและเหลือเชื่อจริงๆ

“นี่ นี่ นี่มันไร้เหตุผลสิ้นดีกรรมัง” หลายคนที่ได้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้ว รู้สึกเสียวสันหลังวาบ พึมพำออกมาว่า “หลินเทียนตี้ นั้นนับเป็นผู้ที่สุดยอดไร้ผู้เทียบเทียม เขายังต้องใช้เวลาบรรลุถึงความลึกลับฟ้าพิสดารของสายฟ้าอยู่คึนหนึ่ง ขณะที่ เจ้าหลี่ชียเอคนนี้ เพิ่งจะมานั่งอยู่ที่นี้นานเท่าไร? กระทั่งยอดเจตีย์สายฟ้าก็ยังไม่ได้เหยียบย่างเข้าไป ก็สามารถควบคุมสายฟ้าพาดได้แล้ว”

ครั้นเจ้าแห่งสายฟ้าได้สติกลับมา จึงกล่าวเสียงหุ้มต่ำว่า “ทุกท่าน แยกย้ายกลับกันไปเถอะ”

ในเวลานี้ทุกคนที่ยังคงอยู่ที่ลานกว้าง ไม่ว่าจะ เป็นบรรดา ยอดฝีมือ เฝ้าโลหิตที่ได้รับการเชื่อเชิญจากเซอะจื่อเซี่ยน หรือจะเป็นพวกที่

ติดตามเข้ามาแล้วแต่ไม่กล้าพูดอะไรสักแอะ ต่างแยกย้ายกัน
เดินจากไปอย่างเงียบๆ

เซอะเทียนหวีเดินปะปนอยู่กับผู้คนจำนวนมาก สีหน้าดำคล้ำไม่พูด
ไม่จา ออกจากที่ตรงนี้ไป

ความจริงแล้วคนที่มีสีหน้าดำคล้ำไม่ได้มีเพียงเซอะเทียนหวีคน
เดียวเท่านั้น ยังมีอ่องเฉิงเทียนก็มีสีหน้าที่ไม่ต่างกัน แม้ว่าอ่องเฉิง
เทียนจะได้รับการเชื่อเชิญจากเซอะจื่อเซี่ยนให้เข้ามาร่วมงานด้วย
แต่ทว่าเขาไม่ได้เข้าไปคงยืนดูอยู่ในระยะไกล เมื่อเห็นจุดจบของ
เรื่องนี้แล้ว เขาก็มีสีหน้าที่ดำคล้ำและไม่พูดไม่จาเช่นกัน

“หลี่ชีย่คนนี้เป็นไปตามคำเล่าลือจริงๆ” ผู้ที่ยืนดูเหตุการณ์ใน
ระยะห่างไกลยังมีไปเจียนอีกคน เขาก็พึมพำออกมาว่า “ใครก็ตามที่
เป็นศัตรูกับเขา ล้วนแล้วแต่ต้องตายสถานเดียว เขาคือประเภท
พานพบเทพทำลายเทพ พานพบมารสังหารมาร”

เจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้าถึงกับแหงนหน้าขึ้นมองเจดีย์สายฟ้า การ
มองดูเจดีย์สายฟ้าในครั้งนี้ของเขานั้น กลับทำให้เขารู้สึกว่าเจดีย์
สายฟ้าที่เขาได้เฝ้ารักษามาเป็นเวลาอย่างยาวนานดูจะกลายเป็น

ห่างเหินเสียเหลือเกิน เหมือนว่ากาลเวลาที่ผ่านไปอย่างยาวนานมา
นี้ เขาไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเจดีย์สายฟ้าเอาเสียเลย

“เข้าไปข้างในกันเถอะ” ในที่สุด เสียงเอ่ยขึ้นมาอย่างช้าๆ ดัง
ออกมาจากภายในเกี้ยวนั้น

ณ ยอดเจดีย์สายฟ้า ที่ตรงนั้นเหมือนหนึ่งเป็นโลกอีกโลกหนึ่ง
อย่างนั้น ที่ตรงนี้สามารถเห็นการเคลื่อนไหวของประจุไฟฟ้า
สามารถมองเห็นประกายไฟที่เคลื่อนที่ไปมาเหมือนกำลังเต้นรำ
เสมือนหนึ่งด้านบนสุดของเจดีย์สายฟ้าก็คือ โลกแห่งสายฟ้าอย่าง
นั้น!

หลี่ชียเอ่ยนั่งอยู่บนเก้าอี้ที่มีพนักพิงและที่เท้าแขนขนาดใหญ่ เขานั่ง
หลับตาพักผ่อนกายาอยู่ตรงนั้นเงียบๆ แม้ว่าท่าทางของเขาใน
ขณะนี้ดูเรียบเฉย แต่ทว่าการนั่งอยู่ตรงนั้นของเขากลับแลดูเป็น
ธรรมชาติอย่างยิ่ง!

ในเวลาตัวเอง หลี่ชียเอ่ที่นั่งอยู่ตรงนั้น พลันทำให้รู้สึกว่าเขาั่นแหละ
ที่เป็นเจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้าตัวจริง มีเพียงตัวเขาเท่านั้นที่มีสิทธิ์นั่ง
อยู่ตรงนี้ มีเพียงเขาเท่านั้นที่เป็นผู้ควบคุมเจดีย์สายฟ้าแห่งนี้!

ทว่าความรู้สึกที่หลี่ชียเอมีให้กับผู้คนไม่ได้มีเพียงเท่านี้ ยามที่เขา นั่งอยู่ ณ ที่ตรงนี้ สิ่งที่อยู่ในความควบคุมใช้จะมีเพียงเจดีย์สายฟ้าเท่านั้น ยังมีเก้าอี้ไฟฟ้าสิบแดนดินอีกด้วย ทันใดนั้นบังเกิดภาพลวงตาขึ้นมา เหมือนว่ายามที่หลี่ชียเอหลับตาก็คือกลางคืน และเมื่อเขาลืมตาก็จะเป็นกลางวัน!

เวลานี้นาทีนี่ เย่ชู่หยุนและซือหยวนหยวนต่างยืนสงบนิ่งอยู่ด้านหลังของเขา

ขณะนี้เจ้าแห่งสายฟ้าได้ติดตามเกี่ยวโบราณหลังนั้นเข้ามาถึง นอกจากนั้นยังมีสาวนภาเหมันต์ติดตามมาด้วย โดยสาวนภาเหมันต์ไม่พูดไม่จาเอาแต่จ้องมองหลี่ชียเออย่างเยือกเย็น เหมือนว่าต้องการมองหลี่ชียเอให้ทะลุอย่างนั้น

“ยอดเยี่ยมมาก...” ครั้นเกี่ยวโบราณถูกวางลง ภายในเกี่ยวปราภูลเสียงดังออกมา เป็นเสียงที่กล่าวชื่นชมว่า “สามารถฝึกเคล็ดวิชาตะวันรอนได้ถึงระดับเช่นนี้ เก่งว่าคงมีราชันเซียนเซอะเย่ในครานั้นที่สามารถเอาชนะได้แล้วล่ะ”

เป็นคำกล่าวชื่นชมชื่อหยวนหยวนจากผู้ดำรงอยู่ในสถานะเช่นนี้ที่
นั่งอยู่ภายในเกี้ยว แน่หนอนว่าสร้างความตระหนกให้กับชื่อหยวน
หยวนยิ่ง นางไม่นึกว่าจะได้รับคำชื่นชมถึงเพียงนี้

“แคว้นราตรีแดงของพวกเจ้ามัวทำอะไรกันอยู่? มีผู้ที่มี
ความสามารถอยู่ในมือเช่นนี้กลับไม่ยอมส่งมาที่ดินแดนดั้งเดิม
บรรพบุรุษโลหิต สงแต่พวกสวะมาทั้งนั้น” ผู้ที่อยู่ในเกี้ยวกล่าว
ออกมาอย่างช้าๆ

คำพูดนี้ได้สร้างความกระอักกระอ่วนให้กับเจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้า
เป็นอันมาก ไม่รู้ว่าควรจะทำเช่นใด สุดท้ายได้แต่หัวเราะเฉือนๆ
กล่าวว่า “ท่านบรรพบุรุษ เวลานี้ข้าไม่ได้เป็นผู้กุมอำนาจของ
แคว้นราตรีแดง”

“ฮึ เป็นลูกสาวของเงินเสวียนะสิ นางเป็นเจ้าโง่ที่ไม่เข้าใจเหตุผล
เอาเสียเลย” ผู้ที่อยู่ในเกี้ยวกล่าวน้ำเสียงไม่พอใจออกมา

เรื่องดังกล่าวยิ่งทำให้เจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้าพูดอะไรไม่ออก เขาไม่
เห็นด้วยกับการกระทำของเทพพายุคะนอง แต่เทพพายุคะนองมี
อิทธิพลในแคว้นราตรีแดงสูงมาก คิดจะสั่นคลอนนางหาใช่เป็น
เรื่องง่ายตาย!

“สามารถฝึกเคล็ดตะวันรอนได้ถึงระดับนี้ ในอนาคตต่อให้ไม่สามารถเป็นได้เหมือนดั่งราชันเซียนเซอะเย่ แต่อนาคตของนางก็ไร้ขีดจำกัด ผู้มีความสามารถเช่นนี้สมควรส่งมาฝึกวิชาที่ดินแดนดั้งเดิม!” ย่อมไม่ต้องสงสัย ผู้ที่อยู่ในเกี้ยวต้องถูกใจในตัวของซือหยวนหยวนเข้าให้แล้ว

“เสียดาย เจ้ามาสายไปก้าวหนึ่ง นางเป็นคนของข้า” เวลานี้ หลี่ชีย่ได้ลืมหูลืมตาพร้อมเอ่ยขึ้นอย่างเฉยเมย

“อย่างไรเสีย นางก็นับเป็นคนของดินแดนดั้งเดิมแล้วละ” ผู้ที่อยู่ในเกี้ยวไม่ได้แสดงอาการโกรธ แต่จากคำพูดของเขาฟังรู้ว่าเขาให้ความสำคัญในตัวของซือหยวนหยวนอย่างยิ่ง

หลี่ชีย่ไม่ได้ตอบคำ มองหน้าเจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้าแล้วกล่าวว่า “เห็นที่ราชันเทียนเซอะเย่และราชันเซียนเงินเสวี่ยได้ทำอะไรกับเจดีย์แห่งนี้ไปไม่น้อยเลยนะ!”

“เรื่องนี้ ข้าเองไม่ชัดเจนนัก” เจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้ายิ้มกล่าวว่า ในใจของเขาเต็มไปด้วยความอยากรู้ว่าหลี่ชีย่มีฐานะอะไรกันแน่ กระทั่ง

บรรพบุรุษสูงสุดของดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตยังต้องเกรงใจ
เขาถึงขนาดนี้!

“เรื่องบางเรื่องจะอย่างไรเสียก็ไม่อาจแก้ไขมันได้ตลอดกาล ต่อให้
เป็นถึงราชันเซียนก็ไม่สามารถสร้างมันขึ้นมาใหม่” หลี่ชีย่ยิ้มชนิด
หนึ่ง ดูไม่ได้ใส่ใจเรื่องนี้ เพียงส่ายหน้าเบาๆ

แรกเริ่มเดิมที ตัวเจดีย์สายฟ้าไม่ได้เป็นดังที่เห็น มันมี
ความสัมพันธ์อย่างแนบแน่นกับพื้นดินแห่งนี้ ภายหลังจากเวลา
อาศัยพื้นฐานที่มีอยู่เดิมทำการสร้างเจดีย์สายฟ้าขึ้นมาใหม่ เพื่อ
ควบคุมพื้นที่แห่งนี้

ต่อมาเมื่อเผ่าอเวจีถูกทำลายจนล่มสลาย หลี่ชีย่ได้ทุ่มเทกำลัง
กายใจไปนับไม่ถ้วน ให้ราชันเซียนในแต่ละยุคทำการสร้างเจดีย์
สายฟ้าขึ้นมาใหม่

กล่าวสำหรับเมืองศักดิ์สิทธิ์แล้ว เจดีย์สายฟ้ามีนัยที่ไม่ธรรมดา
หนึ่งในนัยสำคัญก็คือตราบไต่ที่เจดีย์สายฟ้ายังคงอยู่ เมือง
ศักดิ์สิทธิ์ก็จะไม่ล่มสลาย เผ่าพันธุ์มนุษย์ก็จะคงอยู่เป็นนิรันดร์!

ครั้งนั้นเพื่อให้ได้มาซึ่งเจดีย์สายฟ้าแห่งนี้ เรียกได้ว่าราชันเซียน
เซอะเย่ต้องทุ่มทุนมหาศาล แม้จะอยู่ในฐานะราชันเซียน ตอน
แรกเริ่มซื้อเจดีย์สายฟ้าก็ต้องแลกมาด้วยราคาที่สูงลิบลิ่วเช่นกัน!

ถึงแม้ว่าต้องแลกด้วยราคาที่สูงลิ่ว ราชันเซียนเซอะเย่ก็พร้อมจ่าย
ให้ด้วยความยินดี!

Novel-Lucky

ตอนที่ 975 มารเทพว้าวโลหิต

<https://novel-lucky.com>

หลี่ซิเย่มองดูเกี้ยวโบราณนั้นหัวเราะทีหนึ่ง ชันตัวขึ้นนั่งตัวตรงอย่างช้าๆ กล่าวว่า “เจ้าถึงกับมาด้วยตัวเอง เห็นที่คราวนี้ดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตมาด้วยความจริงใจเต็มเปี่ยมแน่นอนแล้ว”

“เจ้ารู้ประวัติความเป็นมาของข้าหรือไม่?” ผู้ที่อยู่ในเกี้ยวโบราณพูดขึ้นมาแล้ว เสียงของเขาฟังดูเหมือนมีลมหายใจแต่ไร้เรี่ยวแรงแต่น้ำเสียงที่น่าเกรงขาม ทำให้ผู้คนต้องหวั่นเกรงอย่างแน่นอน

หลี่ซิเย่หัวเราะออกมากับคำถามเช่นนี้ กล่าวว่า “คนอื่นอาจจะไม่รู้ ว่าเจ้าน่ะมีประวัติความเป็นมาอย่างไร แต่ทว่า พลันที่ข้าได้กลิ่นสาบว้าวข้าก็รู้ได้ทันทีว่าเจ้าน่ะเป็นใคร ในดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตยังมีใครที่มีกลิ่นสาบว้าวเช่นนี้อีก”

“เจ้ามันกำเริบเสิบสานเหลือเกิน” เวลาที่สาวนภาเหมันต์ส่งเสียงแสดงความไม่พอใจออกมา พร้อมกับจ้องเขม็งไปที่หลี่ซิเย่

หลี่ซิเย่มองดูสาวนภาเหมันต์ทีหนึ่ง โบกมือเบาๆ กล่าวว่า “นั่งหนู เรื่องกำเริบเสิบสานของข้าไซ้จะเกิดขึ้นเพียงวันสองวันเท่านั้น เก้า

ชั้นฟ้าสับสนแดนดินไม่มีที่ไหนที่ข้าไม่กำเริบเสิบसान! อีกอย่างเวลานี้ เป็นพวกเจ้าที่ต้องร้องขอต่อข้า ไม่ใช่ข้าร้องขอต่อพวกเจ้า!”

ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชี่เย่หยุดนิดหนึ่งยิ้มกล่าวว่า “คนอย่าง ข้าเป็นคนที่คุยกันได้ง่ายเสมอมา หากข้าเป็นคนที่คุยยากล่ะก็ ไม่ว่าจะทำอะไรกำเริบเสิบसानหรือไม่ พวกเจ้าคงไม่สามารถมายืนอยู่ ต่อหน้าข้า!”

คำพูดของหลี่ชี่เย่ถึงกับทำให้เจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้าต้องเหงื่อตก เขา รู้สึกว่าช่างเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อเลยจริงๆ ในเมื่อหลี่ชี่เย่รู้แล้วว่าคนที่ อยู่ภายในเกี้ยวเป็นใคร ยังหาญกล้ากล่าวคำเช่นนี้ออกมา นับว่า อหังการยิ่งนัก

หากเปลี่ยนเป็นคนอื่น เมื่อรู้ถึงประวัติความเป็นมาของคนในเกี้ยว แล้ว เกรงว่าคงตกใจจนมือไม้อ่อนไปหมด!

“คุณชายหลี่ ความพึงพอใจนับว่าเป็นเรื่องดี แต่ทว่าบางครั้งหากมี มากเกินไป เกรงว่าจะไม่ใช่เรื่องดีนัก” เสียงที่มีลมหายใจแต่ไร้ เรียวแรงออกมาจากเกี้ยวหลังนั้น

“พูดผิดแล้วละ” หลีชีเย่หัวเราะออกมา สายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ฟังพอใจรี? ข้าไม่เคยฟังพอใจ อีกอย่าง มารเทพวัวร์โลหิต เจ้ารู้สึกว่าจะข้าฟังพอใจจริงหรือ?”

เจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้าสะตั่งนิตหนึ่ง ไม่เคยมีใครกล้าเรียกชื่อของผู้ที่อยู่ภายในเกี่ยวตรงๆ แบบนี้มาก่อน แต่ทว่าหลีชีเย่กลับไม่สนใจอะไรทั้งนั้น! ความมโหฬารเช่นนี้ไม่อาจบรรยายได้ด้วยอักษรอีกแล้ว

แม้กระทั่งเยชู่หยุนที่ยืนอยู่ด้านหลังหลีชีเย่ก็รู้สึกตกใจ ส่วนชื่อหยวนหยวนนั้นไม่รู้หรือว่ามารเทพวัวร์โลหิตนั้นคือใคร แต่ทว่าเยชู่หยุนที่อยู่ในฐานะเจ้าสำนักโกมลพิสุทธิ์ นางเคยได้ยินตำนานเรื่องนี้มาบ้าง!

ตามตำนานเล่าว่ามารเทพวัวร์โลหิตคือผู้ดำรงอยู่ที่เก่าแก่ที่สุดของเผ่าโลหิต เล่าลือกันว่าเขาเป็นมารเทพที่แท้จริง ไม่ใช่มารเทพปลอมๆ ที่เรียกขานตัวเองว่าเป็นมารเทพ!

อย่าว่าแต่ผู้เยาว์ของเผ่าโลหิตเลย แม้แต่ยอดฝีมือของเผ่าโลหิตจำนวนมากก็ไม่ได้รับรู้ถึงการดำรงอยู่ของเขา มีเพียงเช่นเจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้าที่เป็นยอดฝีมืออันแท้จริง จึงจะรับรู้ถึงการดำรงคงอยู่ของเขา

ตามตำนานว่ากันว่ามารเทพวัว โลहितเป็นตัวจักรในการนำพาเผ่า โลहितทั้งหมด เขาลึ่มีอำนาจสูงสุดในเผ่า โลहित

สำหรับปัญหาที่ว่ามารเทพวัว โลहितนั้นแข็งแกร่งถึงระดับไหนนั้น แม้แต่เจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้าก็ไม่สามารถกล่าวได้ชัดเจนนัก เนื่องจากมารเทพวัว โลहितเคยเป็นผู้ที่ให้การแนะนำราชันเขียนเงินเสวียในการบำเพ็ญตบะมาก่อน

“อหังการมาก” มารเทพวัว โลहितที่อยู่ในเกี้ยวกลับไม่รู้สึกโกรธ กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “แต่ว่า เจ้าควรจะได้เข้าใจว่าต่อให้เจ้าสามารถได้รับการสืบทอดจากสระโลहित ก็ไม่ได้หมายความว่าเจ้าก็คือผู้ที่ไร้ซึ่งผู้ต่อกร”

คำพูดของมารเทพวัว โลहितเช่นนี้ได้สร้างความตระหนักให้กับเจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้าอย่างแท้จริง ถึงกับร้องเสียงหลงออกมาว่า “ได้รับการสืบทอดจากสระโลहित...”

ในขณะนี้ เจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้ามองดูหลีชีเย่ในลักษณะอ้าปากตา ค้าง ล้องมองหลีชีเย่ทีหนึ่ง แล้วหันไปล้องมองสาวนภาเหมันต์ทีหนึ่ง ครั้นเห็นท่าทีเช่นนี้แล้ว เขาลึ่รู้ว่านี่เป็นเรื่องจริง

เมื่อนึกถึงตรงนี้แล้ว เจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้าต้องรู้สึกเสียวสันหลังวาบ เพราะหากหลี่ชียเอ่ได้รับการสืบทอดจากสระโลหิตละกันั้นเท่ากับว่า เขาก็คือบรรพบุรุษโลหิตอย่างนั้นหรือ!

เป็นเรื่องที่พูดไปแล้วไม่มีใครอยากจะเชื่อ เผ่าพันธุ์มนุษย์คนหนึ่ง กลั้บกลายเป็นบรรพบุรุษโลหิต มันเป็นเรื่องเหลือเชื่อจริงๆ! และ เป็นสิ่งที่เจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้าไม่เข้าใจ เหตุใดสระโลหิตถึงได้เลือก เผ่าพันธุ์มนุษย์มาเป็นบรรพบุรุษโลหิตได้!

หลี่ชียเอ่หัวเราะออกมากับคำพูดของมารเทพว้าวโลหิต สายหน้า เบาๆ กล่าวว่่า “เจ้าถูกฆ่าเกินไปแล้วละ ในเจดีย์สายฟ้าแห่งนี้ ฆ่า เท่านั้นที่เป็นเจ้าอย่างแท้จริง ต่อให้ไม่ได้รับการสืบทอดจากพวก เจ้า ข้าก็สามารถเทพขวางทางสังหารเทพ มารสกัดเช่นฆาตกรได้ เช่นกัน เจ้าเชื่อหรือไม่? มารเทพว้าวโลหิต!”

“เจ้าคิดว่าเจ้าเป็นราชันเซียนอย่างนั้นรึ?” ในเวลานี้ สาวนภา เหมันต์กล่าวแทรกขึ้นมาด้วยท่าทีน่าเกรงขาม

หลี่ชียเอหัวเราะออกมา สายหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “นั่งหนู แม้ว่าข้าไม่ใช่ราชันเซียน แต่ทว่าภายในเมืองศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้ ต่อให้ราชันเซียนผ่านมาก็ต้องเดินอ้อมให้กับข้า!”

เจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้าถึงกับงงงันกับคำพูดเช่นนี้ นี่มันยิ่งพูดยิ่งบ้าบิ่นไปใหญ่ เป็นการลบหลู่ต่อราชันเซียน ในโลกยังมีคนที่บ้าระห่ำมากไปกว่านี้อีกหรือ? ถึงแม้ว่าเจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้าจะไม่ได้ดูถูกหลี่ชียเอ แต่ทว่าเขารู้สึกว่าคำพูดของหลี่ชียเอเช่นนี้เป็นการพูดที่โอหังมากเกินไป หรือพูดอีกนัยหนึ่งก็คือคุยโม้

“ดูเหมือนคำพูดเช่นนี้จะไม่ได้ยินมานานมากแล้ว” แต่มารเทพวัวร์โลहितกลับไม่ได้แสดงความโกรธ เพียงพึมพำออกมา

“ในเมื่อวัวร์อย่างเจ้าก็มาแล้ว เป็นการบ่งบอกว่าคราวนี้พวกเจ้ามีความจริงใจอย่างแท้จริง” หลี่ชียเอดูจะพอใจกับท่าทีของมารเทพวัวร์โลहितเป็นอันมาก พยักหน้าแล้วกล่าวว่า “จั้นดีแล้ว พวกเราคุยกันหน้อยก็แล้วกัน เจ้ากับข้าคุยกันสองต่อสอง”

มารเทพวัวร์โลहितที่อยู่ภายในเกี้ยวโบราณนั่งเงยไปพักหนึ่ง จากนั้นสั่งการออกมาว่า “ยกข้าออกไป”

พลันที่มารเทพวัวร์โลหิตกล่าวขาดคำ คนهامก็ช่วยกันยกเอาโลงโบราณออกมา โลงนี้มีลักษณะเป็นสีแดงดั่งโลหิต เหมือนถูกผนึกเอาไว้ด้วยโลหิตเขียนไปทั่วทั้งโลงอย่างนั้น

ทั่วทั้งโลงเห็นเป็นประกายโลหิตที่รินไหล และมีปรากฏการณ์ประหลาดต่างๆ ผุดขึ้นมาให้เห็น คล้ายมีหงส์เขียนกำลังบินร่อนดุจดั่งมังกรแท้จริงที่กำลังคำรามเบาๆ เหมือนดั่งมีดวงดาวที่กำลังร่วงหล่นลงมา...

ภายในโลงโบราณนี้สามารถมองเห็นเงาๆ หนึ่งกลางๆ ร่างเงาที่นอนนิ่งอย่างสงบอยู่ภายในโลง ผู้คนไม่สามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจน เห็นเพียงเค้าโครงของนร่างนั้นเท่านั้นเอง

“นับเป็นโลงเขียนที่ยอดเยี่ยมมาก” หลี่ชียემองดูโลงโบราณโลงนี้แล้วต้องกล่าวชื่นชมออกมาว่า “หากไม่เป็นเพราะเห็นแก่ศาสนาที่ได้มายากยิ่ง ข้าคงลงมือแย่งชิงโลงเขียนนี้แล้วล่ะ!”

“สามารถพบเจอคนที่ตาถึงนับว่าไม่ถายนัก” คำพูดของหลี่ชียेत้องนับว่าเสียมารยาทอย่างยิ่ง แต่ทว่ามารเทพวัวร์โลหิตกลับไม่ถือสาแถมยังชื่นชมเสียอีก

จะโทษมารเทพว้าวโลหิตไปชื่นชมหลี่ชีย่ก็ไม่ได้ เนื่องจากโลง
เซียนที่เขาซ่อนอยู่มีประวัติความเป็นมาที่ฝืนลิขิตสวรรค์ยิ่งนัก และ
ก็เพราะโลงเซียนนี้เองที่ทำให้เขาสามารถนอนผ่านยุคสมัยมายุค
แล้วยุคเล่า ทำให้เขาสามารถหนีกร่างและฝังเอาไว้ในบริเวณส่วนที่
ลึกที่สุดของดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิต และลดการกัดกล่อน
ของกาลเวลาเหลือน้อยที่สุด!

“พวกเจ้าทั้งหมดถอยออกไป” ในเวลานี้ มารเทพว้าวโลหิตได้สั่ง
การออกมา

แน่นอนที่สุด เจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้าย่อมไม่กล่าวสิ่งใด ติดตามผู้ที่
ห้ามเกี่ยวล่าถอยออกไปทันที กระทั่งราชันเซียนเงินเสวียเมื่ออยู่
ต่อหน้ามารเทพว้าวโลหิตยังเป็นได้แค่ผู้เยาว์ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงผู้เยาว์
ของผู้เยาว์เช่นเขาอีกเลย

สาวนภาเหม็นตมมองเห็นหลี่ชีย่อย่างเย็นชาและไม่พูดสิ่งใดล่าถอย
ออกไปเช่นกัน

หลี่ชีย่โบกมือเบาๆ ซื่อหยวนหยวนและเยชู่หยุนทั้งสองคนก็ไม่ได้
กล่าวสิ่งใดออกมา ล่าถอยตามไป

การพูดคุยกันสองต่อสองกับมารเทพว้าวโลหิต มันเป็นการบงบอก อยู่ในตัวของมันอยู่แล้วว่าเรื่องนี้ไม่ธรรมดา เกี่ยวพันถึงความลับที่ไม่สามารถให้บุคคลอื่นล่วงรู้ได้อยู่แล้ว

“ถ้าหากเจ้ายินดี ข้าสามารถให้เจ้าได้ปกครองเผ่าโลหิต เผ่าโลหิต จะให้การสนับสนุนอย่างเต็มที่ ข้าเชื่อว่าเจ้าจะต้องได้เป็นราชันเซียนที่ปราดเปรื่องและน่าทึ่งที่สุดแห่งยุค” ครั้นเหลืออยู่สองต่อสองแล้ว มารเทพว้าวโลหิตที่อยู่ภายในโลงเซียนเอ๋ยขึ้นมา

หลี่ชีย่สายหน้ากล่าววว่า “ไม่ เจ้าเข้าใจความหมายของข้าผิดแล้ว ละ ต่อให้ไม่มีเผ่าโลหิต ข้าก็สามารถกลายเป็นราชันเซียนที่ปราดเปรื่องน่าทึ่งที่สุดอยู่ดี! ที่ข้าให้เจ้าอยู่พูดคุยกับข้าสองต่อสองนั้น ไม่ได้ต้องการคุยเรื่องของบรรพบุรุษโลหิต!”

หลี่ชีย่หยุดนิดหนึ่งเมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้ จากนั้นจึงกล่าวต่อว่า “แน่นอน หากเจ้าหรือเผ่าโลหิตคิดว่ามีความจำเป็น ข้าสามารถเป็นบรรพบุรุษโลหิตให้กับพวกเจ้าได้ มันเป็นเพียงยื่นมือออกไปเท่านั้น! สิ่งที่ข้าต้องการหาใช่การบัญชาเผ่าโลหิต!”

“แล้วเจ้าต้องการอะไร?” มารเทพว้าวโลหิตนิ่งเงียบพักหนึ่ง ในที่สุดได้เอ่ยถามขึ้นมา

หลี่ชีย่ย์มและกล่าวอย่างช้าๆ ว่า "สิ่งที่ข้าต้องการนั้นง่ายมาก ในยามจำเป็น ข้าต้องการให้เจ้ากลับสู่โลกปัจจุบัน!เอาสิ่งที่เป็นของเผ่าโลหิตของเจ้านั้นออกมา ปะหุความเป็นลักษณะที่ไร้เทียมทานที่สุดของเจ้าออกมา บุคตะลฺยโถมตีข้าศึกให้ข้า!"

"นี่มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้" มารเทพว้าวโลหิตหัวเราะขึ้นมา กล่าว ว่า "ครานั้นราชันเซียนเงินเสวี่ยแย่งชิงชะตาฟ้า ข้าก็ไม่ได้ออกมา คู้มกันให้กับเขา ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเจ้า ข้าสามารถช่วยเหลือเจ้าได้ อีกแรง แต่ทว่าเป็นไปไม่ได้ที่ข้าจะกลับสู่โลกปัจจุบัน"

กล่าวสำหรับเผ่าโลหิตแล้ว มารเทพว้าวโลหิตมีความสำคัญอย่างยิ่งยวด เขาเสมือนตั้งเป็นจิตวิญญาณของเผ่าโลหิตอย่างนั้น ยกเว้นปฐมบรรพบุรุษโลหิตในตำนานของเผ่าโลหิตแล้ว ไม่มีใครสามารถเทียบเคียงกับฐานะของมารเทพว้าวโลหิตในเผ่าโลหิตอีกแล้ว

"ข้ารู้เนาะว่าสาเหตุที่เจ้ามีชีวิตอยู่มาจนถึงทุกวันนี้!" หลี่ชีย่ย์มหัวเราะแล้วกล่าวว่า "การที่เจ้าปกครองชีวิตให้อยู่รอดไปวันๆ จนถึงปัจจุบันเป็นเพียงป้องกันวันนั้นที่อาจจะมาถึงเท่านั้น คอยระวังสิ่งเสื่อมทรามที่ตกลงไปสู่หุบเหวลึกลึนั้นมีโอกาสกลับมาเห็นเดือนเห็น

ตะวันอีกครั้ง เจ้าเกรงว่าเผ่าโลหิตต้องตกอยู่ในสภาวะที่ไม่ได้พูดได้
เกิด เจ้าเกรงว่าเผ่าโลหิตจะไม่สามารถเห็นเดือนเห็นตะวันอีก!”

“เจ้าเป็นใครกันแน่!” เมื่อหลี่ซียะกล่าวออกมาเช่นนี้ กระทั่งมารเทพ
ว้าวโลหิตที่นอนอยู่ในโลงเซียนยังต้องตวาดเสียงห่มต่ำออกมา

“การที่ข้าให้เจ้าอยู่เพื่อพูดคุยกัน บ่งบอกถึงความจริงใจของข้าที่
จะคุยในเรื่องนี้กับเจ้าเช่นกัน” หลี่ซียะกล่าวอย่างช้าๆ ท่าที่หนัก
แน่นจริงจัง “ในเผ่าโลหิต เจ้ามีฉายาว่าเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาของ
ราชันเซียน เนื่องจากราชันเซียนเงินเสวียมาจากสำนักของเจ้า
แต่ทว่าหากข้าจะพูดคำที่ไม่ค่อยจะน่าฟังออกมาละก็ คำว่าอาจารย์
ที่ปรึกษาราชันเซียน เจ้ายังไม่มีคุณสมบัติเพียงพอที่จะใช้ฉายานี้”

“หากแม้เจ้ายังเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาของราชันเซียนได้ แล้วควร
เรียกข้าว่าอะไรกันล่ะ บิดาแห่งเหล่าราชันเซียน? หรือเทพแห่ง
อาจารย์ที่ปรึกษา?” หลี่ซียะกล่าวอย่างช้าๆ ว่า “เจ้าเองก็เคยได้ยืม
มา นับแต่อดีตเป็นต้นมามีเพียงคนๆ เดียวเท่านั้นที่มีคุณสมบัติ
เพียงพอได้รับสมญาว่าเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาราชันเซียน! คนๆ นั้น
ก็คือข้า!”

โลงเขียนปรากฏมีอาการสั่นไหวส่งเสียงดัง “คร้าก” ไม่ต้องสงสัย
แม้แต่ผู้ซึ่งดำรงไว้เฉกเช่นมารเทพวัวร์โลहितยังคงหวั่นไหวกับคำพูด
ของหลี่ซีเย

คนอื่นอาจจะฟังไม่เข้าใจถึงความลับที่มากับคำพูดนี้ของหลี่ซีเย
แต่ทว่ามารเทพวัวร์โลहितกลับรับรู้ถึงเรื่องราวบางอย่าง เขาสามารถ
ฟังรู้และเข้าใจในความหมายของคำพูดนี้!

“ข้าสมควรนึกถึงนานแล้วจึงจะถูก...” มารเทพวัวร์โลहितพิมพ์
ออกมาว่า “ครานั้นราชามังกรดำฉีกชะตาฟ้าของราชันเซียนท่าคง
จนขาด ข้าก็ควรนึกได้แล้วว่าราชามังกรดำเขาไม่ได้ต้องการแย่ง
ชิงชะตาฟ้ากับราชันเซียนท่าคง แต่ราชามังกรดำลงมือเพื่อไต่เต้า
อิคาหมิฟ!”

นับแต่อดีตมา ไม่ว่าจะป็นระดับบรรพบุรุษเช่นใด ขอเพียงรับรู้ถึงผู้
ที่อยู่เบื้องหลัง เกรงว่าต้องเรียกว่า “ไต่เต้า” กันทุกคน ผู้ที่
หาญกล้าเรียกหลี่ซีเยว่า “อิกาเน่า” นั้น ล้วนแล้วแต่เป็นผู้ที่ดำรง
อยู่ในสถานะเก่าแก่โบราณมากทั้งสิ้น!

ตอนที่ 976 ข้อแลกเปลี่ยน

<https://novel-lucky.com>

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ มารเทพว้าวโลหิตจึงได้สติกลับมาจากการถูกทำให้หัวนึ่ไหว กล่าวว่ “ไ้เท้าไม่ได้ปรากฎตัวมาเกือบยุคหนึ่งแล้ว วันนีสามารถพบกับไ้เท้านับเป็นเกียรติอย่างยิ่ง”

ถึงแม้มารเทพว้าวโลหิตจะเป็นบุคคลระดับจิตวิญญาณของเผ่าโลหิต เป็นผู้ดำรงอยู่ในฐานะที่สุดยอดมาก แต่ทว่าเมื่ออยู่ต่อหน้าอิคาหมิพีที่เป็นอาจารย์ราชันเซียนโดยแท้จริงแล้ว มารเทพว้าวโลหิตก็เป็นเพียงผู้เยาว์คนหนึ่งเท่านั้น แม้แต่ราชันเซียนเมื่ออยู่ต่อหน้าอิคาหมิพีแล้วยังเป็นไ้แค่ผู้เยาว์ ย่อมไม่ต้องพูดถึงตัวเขาอีกเลย

“ไ้ว่าข้าจะปรากฎตัวออกมาทุกยุคทุกสมัย” หลี่ซีเย่ที่นั่งอยู่ตรงนั้นส่ายหน้าเบาๆ “บางครั้งข้าอาจหายสาบสูญไปหลายยุคหลายสมัยไ้เช่นกัน”

มารเทพว้าวโลหิตต้องทอดถอนใจออกมาด้วยความหดหู่ว่ “ไม่นึกเลยว่จะได้พบกับไ้เท้าภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ ชื่อของไ้เท้าดังก้องอยู่ในหุมาช้านาน ยังไม่คาดฝันเลยว่ผู้สืบทอดของเผ่าโลหิตพวกเราจะเป็ไ้เท้าที่ไ้ไป”

“มันเป็นเพียงเหตุบังเอิญเท่านั้นเอง” หลีซีย่กล่าว “แม้ว่าระบบ สืบทอดของเผ่าโลहितจะยอดเยี่ยมมาก แต่มันยังไม่ถึงกับทำให้ข้า จะต้องเอามาให้ได้ การที่คราวนี้สามารถได้เป็นผู้สืบทอดเผ่าโลहित ของพวกเจ้าก็เป็นเพราะความบังเอิญเท่านั้น”

สำหรับคำกล่าวเช่นนี้ ทำให้มารเทพวัวร์โลहितต้องอึ้งไม่รู้ว่าจะพูด อะไรดี เนื่องจากตำนานที่เกี่ยวกับอิกาทมิพีเขาเคยได้ยินมาไม่ น้อย หากเขาตั้งใจเพื่อให้ได้สิ่งนั้นมาละก็ โอกาสที่เขาจะไม่ได้มี อยู่บ่อยมากๆ

หลีซีย่มองดูโลงเขียน กล่าว “แน่นอนว่าในเมื่อข้าได้เป็นผู้สืบ ทอดเผ่าโลहितของพวกเจ้า หากต้องการละก็ ข้าสามารถทำงาน เพื่อเผ่าโลहितของพวกเจ้าได้บ้าง”

“แต่ว่า....” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลีซีย่หยุดนิดหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “พวกเราจะไม่คุยเรื่องเล็กน้อยพวกนี้ หากจะพูดถึงเรื่องการ ปกครองเผ่าโลहितที่เป็นเรื่องเล็กน้อย สำหรับข้าแล้วมันไม่เพียงไม่ น่าสนใจเท่านั้น มันยังเสียเวลาของข้าอีกด้วย”

มารเทพว้าวโลหิตไม่ได้ปฏิเสธกับคำพูดนี้ การปกครองเผ่าโลหิต
สำหรับदारुंगเผ่าโลหิตจำนวนมากแล้ว มันคือเรื่องที่ไม่ดีสำหรับ
พวกเขา การได้บัญชาเผ่าโลหิตในเก้าแดน คือเกียรติยศอันสูงส่ง
เป็นเกียรติแก่วงศ์ตระกูลสำหรับผู้คนจำนวนมากนับไม่ถ้วน

แต่ทว่ามารเทพว้าวโลหิตมีความเข้าใจมากกว่า อีคาทมิพเคย
บัญชาการเก้าแดนมาแล้ว สำหรับผู้ดำรงอยู่เฉกเช่นตัวเขานั้น
การบัญชาการเผ่าโลหิตไม่นับเป็นเรื่องใหญ่อะไร

การบัญชาเผ่าโลหิต เป็นเรื่องที่เสียเวลา ช่างเป็นคำกล่าวที่
อหังการยิ่ง แต่ทว่าเมื่อออกจากปากของหลี่ชียเอแล้ว มันกลับเป็น
เรื่องที่สมเหตุสมผล

“ไม่ทราบว้าไต่เท้าสามารถนำพาสิ่งใดให้กับเผ่าโลหิตของข้า?”
มารเทพว้าวโลหิตกล่าวว่า “ถ้าหากข้ายินดีกลับสู่โลกปัจจุบันแล้ว
บุกตะลุยโจมตีข้าศึกให้กับไต่เท้า”

คราวนี้มารเทพว้าวโลหิตไม่ได้มีการเล่นตัวหรือเยอหยิ่งแม้แต่น้อย
เรียกได้ว่าตอบตกลงในทันที

ภายในใจของมารเทพว้าวโลหิตเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งว่าถึงแม้ตัวเขามีความแข็งแกร่งอย่างยิ่ง และแข็งแกร่งมากจนสามารถใช้คำว่าฝืนลิขิตสวรรค์จนไม่มีสิ่งใดจะมาเปรียบเปรย แต่ว่าต่อให้เขาแข็งแกร่งมากไปกว่านี้ก็ตาม เมื่อต้องมาอยู่ต่อหน้าอิกาทมิฬแล้ว เขาไม่ได้มีแม้แต่ต้นทุนที่จะหยิ่งยโสด้วยซ้ำ ช่วงพันล้านปีมานี้ มีผู้ฝืนลิขิตสวรรค์จำนวนเท่าไรที่รับใช้ได้บังคับบัญชาของเขา แม้แต่ราชันเซียนยังยินดีลงมือเพื่อเขา ยิ่งไม่ต้องพูดถึงตัวเขาเช่นนี้

“เรื่องอื่นๆ คงไม่ต้องไปพูดถึง ไม่ว่าจะเป็นเกียรติยศอะไรนั้น หรือระดับสุดยอดไร้ผู้ต่อกรอะไร ไม่ได้มีความหมายอะไร ข้าเองก็ไม่มี ความจำเป็นต้องเสียเวลามากมายไปนำพาเผ่าโลหิตของพวกเขา” หลี่ชียกกล่าว “ขอเพียงเจ้าหยิบเอาสิ่งนั้นของเผ่าโลหิตออกมาแล้วกลับสู่โลกปัจจุบัน อาศัยทวงท่าที่ไร้เทียมทานที่สุดไปตะลุยโจมตีข้าศึก เมื่อเป็นเช่นนั้น ข้าสามารถมอบของสิ่งหนึ่งที่ผู้อื่นไม่สามารถให้กับเจ้าได้!”

“ขออน้อมรับฟังอย่างตั้งใจ” แม้แต่มารเทพว้าวโลหิตที่มีชีวิตอยู่มาอย่างยาวนาน เวลานี้ยังคงรู้สึกถึงหัวใจที่เต้นตุบตุบ การดำรงอยู่เฉกเช่นตัวเขานี้มีเรื่องน้อยมากที่สามารถทำให้เขาต้องเฝ้าระอคอยได้แล้ว

“บรรพบุรุษโลหิต!” หลีซีเย่กล่าวอย่างซ้ำๆ ว่า “ข้าสามารถมอบบรรพบุรุษโลหิตให้กับเผ่าโลหิตของพวกเจ้า เป็นบรรพบุรุษโลหิตที่แท้จริง”

“บรรพบุรุษโลหิต...” มารเทพว้าวโลหิตรู้สึกสะตงันิดหนึ่ง กล่าวว่า “ความหมายของใต้เท้าคือ...”

“ปฐมบรรพบุรุษเผ่าโลหิตของพวกเจ้า!” หลีซีเย่กล่าวว่า “สิ่งนี้คือเผ่าโลหิตของพวกเจ้า หรือจะกล่าวว่าเป็นสิ่งที่บรรดาผู้ดำรงอยู่เฉกเช่นเจ้าเผ่ารอกอยตลอดมา!”

“นี่ นี่ เป็นเรื่องที่ไม่น่าเป็นไปได้!” กระทั่งมารเทพว้าวโลหิตที่ดำรงอยู่ในสถานะที่ฝืนลิขิตสวรรค์เช่นนี้ ยังคงต้องร้องเสียงหลงออกมาเมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ และสร้างความสะเทือนหวั่นไหวให้กับเขาเป็นอย่างยิ่ง

มารเทพว้าวโลหิตกล่าวว่า “มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ปฐมบรรพบุรุษเผ่าโลหิตของพวกเราได้ตายไปแล้ว! และด้วยเหตุนี้เอง จึงมีห้องฟ้ารูปชามคว่ำ มีสระโลหิต! และคงไว้ซึ่งการสืบทอดต่อไปของเผ่าโลหิตพวกเรา!”

“อาจจะใช่ แต่ก็อาจจะไม่ใช่” หลี่ซีเยหัวเราะกล่าวว่า “เรื่องราวมากมายเป็นปริศนามาโดยตลอด เป็นปริศนาที่ยากจะตีแตก เอาแค่เรื่องเผ่าโลहितของพวกเจ้า ประวัติความเป็นมาคงความเป็นปริศนาตลอดมา ปฐมบรรพบุรุษของพวกเจ้าเป็นสิ่งมีชีวิตที่เกิดจากโลहितเซียน หรือมาจากสิ่งอัมภมถที่อยู่ในความมืด หรือมารร้ายที่อยู่ในตำนานกันล่ะ!”

มารเทพว้าวโลहितถึงกับนั่งเงิบกับคำพูดของหลี่ซีเย ต่อให้บุคคลระดับจิตวิญญาณเผ่าโลहितเช่นเขา บางเรื่องเขาก็ไม่สามารถระบุได้อย่างชัดเจน

เรื่องเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของเผ่าโลहित มีคำกล่าวอยู่หลายกระแส ผู้ที่สนับสนุนดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลहितกล่าวว่า ปฐมบรรพบุรุษของพวกเขาก็เกิดจากสิ่งมีชีวิตที่แปลงมาจากโลहितเซียน! แต่ทว่าในฐานะบุคคลผู้เป็นจิตวิญญาณของเผ่าโลहित มารเทพว้าวโลहितกลับรู้ว่าเผ่าโลहितของพวกเขายังมีอยู่อีกสายหนึ่ง! ซึ่งสืบเชื้อสายมาจากอีกสายหนึ่ง!

“ถ้าหากจะให้ปฐมบรรพบุรุษที่แท้จริงแก่เผ่าโลहितของพวกเจ้า เพื่อทำความถูกต้องให้กับแหล่งต้นกำเนิดเผ่าโลहितของพวกเจ้า เจ้าคิดว่าอย่างไรล่ะ?” หลี่ซีเยกล่าวอย่างไม่สะทกสะท้านว่า “เมื่อมีปฐมบรรพบุรุษแล้ว ทำความกระจ่างเรื่องต้นกำเนิดเผ่าโลहितที่

ถูกต้องได้แล้ว เจ้ายังจะเป็นกังวลต่อสิ่งเสื่อมทรามที่อยู่ภายใต้หุบ
เหวลึกอีกหรือไม่?”

มารเทพวัวร์โลहितนั่งเสียบไปครู่หนึ่ง เอ่ยออกมาอย่างช้าๆ ว่า “ยังมี
บางอย่างที่ข้ายังคงไม่ค่อยจะเข้าใจนัก หวังว่าใต้เท้าสามารถชี้แนะ
ให้บ้าง”

“ก็ดี ไหนลองว่ามาซิ” หลี่ชียเอ่ก็ไม่ได้ถือสาอะไร

มารเทพวัวร์โลहितกล่าวว่า “ใต้เท้าเป็นผู้ที่ล่องลอยตราบนิรันดร์
ควบคุมฟ้าดิน คนอื่นอาจจะไม่รู้ แต่เท่าที่ข้ารู้ ยากที่จะมีผู้ซึ่งดำรง
อยู่ในเก้าแดนคนใดสามารถคุกคามต่อใต้เท้าท่านได้ อาศัยฝีมือ
ของใต้เท้า ไฉนจึงต้องให้คนแก่เฒ่าอย่างข้าช่วยบุกตะลุยโจมตี
ศัตรูให้กับใต้เท้าอีก”

หลี่ชียเอ่กล่าวว่า “ข้อนี้เจ้าพูดถูก เป็นความจริงที่ข้ายังไม่เคยเกรง
กลัวผู้ใดในเก้าแดนเลย ต่อให้เป็นเหล่าชั้นฟ้าสิบแดนดิน ข้าก็ไม่
เคยกลัวใคร!”

“แต่ว่า...” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชียเอ่ได้หยุดนิดหนึ่ง แล้วกล่าว
ว่า “แต่มีสถานที่อยู่ทีหนึ่ง ข้าจำเป็นต้องมีผู้ที่ช่วยข้านำทัพไป

ปราบ จำเป็นต้องมีผู้ที่จะช่วยเฝ้ารักษาดินแดน! ข้าไม่จำเป็นต้องให้
เจ้ามาบุกทะลวงโจมตีศัตรูในเก้าแดน แต่กับสถานที่แห่งนั้น ข้า
จำเป็นต้องอาศัยคนจำนวนมากมาช่วยข้าบุกเบิกดินแดน!”

“สถานที่แห่งนั้นที่ใต้เท้าพูดถึง...” ภายในใจของมารเทพวูลุहित
เวลานี้รู้สึกสะดุ้งนิดหนึ่ง เขารับรู้ถึงตำนานเรื่องหนึ่ง เป็นตำนานที่
ผู้ใดก็ไม่สามารถล่วงรู้ได้

หลี่ชียกกล่าวว่า “ในเมื่อเจ้าเคยให้คำชี้แนะต่อราชันเซียนเงินเสวี่ย
เมื่อเป็นเช่นนั้นหลังจากที่ราชันเซียนเงินเสวี่ยได้สืบทอดชะตาฟ้า
แล้ว น่าจะได้บอกกล่าวเรื่องราวบางเรื่องกับเจ้า เป็นเรื่องที่มีเพียง
ราชันเซียนเท่านั้นที่จะรู้”

“สถานที่ที่ใต้เท้าพูดถึงก็คือ ก็คือที่กำเนิดลิขิตแห่งสวรรค์?” มาร
เทพวูลุहितกล่าวด้วยความรู้สึกประทับใจ

“ถูกต้อง คือสถานที่แห่งนั้น! สถานที่ที่มีเพียงราชันเซียนที่รู้”

มารเทพวูลุहितทำท่าไตร่ตรองนิดหนึ่ง กล่าวว่า “ใต้เท้า เเท่าที่ข้า
รู้มา สถานที่แห่งนั้นทุกยุคทุกสมัยมีเพียงราชันเซียนคนเดียว
เท่านั้นที่ไปได้!”

“นั่นคืออดีต” หลีซีย่เผยรอยยิ้มที่ลึกลับออกมา กล่าวว่า “ยุคสมัยมันต่างกันแล้ว ทุกอย่างก็เปลี่ยนแปลงไป อีกอย่าง เจ้าก็ควรจะรู้ว่าไม่มีสิ่งใดที่หลีซีย่ทำไม่สำเร็จ ข้าบอกได้เลยว่าทำได้อย่างแน่นอน!”

“สถานที่แห่งนั้นเข้าไปได้จริงรึ?” มารเทพวัวร์โลहितรู้สึกลังเล ในเวลานี้จิตแห่งเต้าของเขาที่ได้สงบนิ่งมาเป็นเวลายาวนานถึงกับเร่าร้อนขึ้นมา เขาก็ถึงกับมีความมุงมาดปรารถนาขึ้นมา

“ข้าบอกได้ว่า ก็ต้องได้อย่างแน่นอน ข้าไม่มีความจำเป็นต้องหลอกเจ้า และไม่มีมีความจำเป็นต้องทุบทำลายชื่อเสียงของตัวเองเจ้าว่าหรือไม่”

มารเทพวัวร์โลहितหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง ค่อยๆ เรียกสติคืนกลับมา สุดท้ายเขากล่าวอย่างหนักแน่นว่า “ขอเพียงใต้เท้าต้องการข้า ยินดีรับใช้ใต้เท้า หากสามารถแลกกับความรุ่งโรจน์ในอนาคตได้ ข้าก็ยินดีที่จะก้าวเดินบนหนทางช่วงสุดท้ายของชีวิต!”

“เป็นการกระทำที่ชาญฉลาดยิ่งนัก” หลีซีย่กล่าวว่า “สิ่งนี้กล่าวสำหรับเจ้าแล้ว เรียกได้ว่ายิ่งสรนัดเดียวได้นกสองตัว ไม่เพียงแต่

สามารถแลกมาได้ด้วยผลประโยชน์ของเผ่าโลหิต ยังสามารถได้เห็นโลกที่แตกต่างกัน เป็นโลกของเหล่าเทพและเหล่าราชัน!”

“ไม่ทราบว่าได้ทำให้สามารถยืนยันต้นกำเนิดเผ่าโลหิตให้กับข้าได้เมื่อไร” หลังจากที่มาารเทพว้าวโลหิตตอบตกลงที่จะกลับสู่โลกปัจจุบันแล้ว จึงเอ่ยถามกับหลี่ชียเออย่างจริงจัง “ไม่ทราบว่ามีปฐมบรรพบุรุษที่ใต้เท้ากล่าวถึงอยู่ที่ใด”

“เรื่องนี้ เวลานี้ข้ายังไม่สามารถให้กับเจ้า” หลี่ชียเอสายหน้าเบาๆ “แต่ทว่า หากเจ้าได้ไปยังสถานที่แห่งนั้นแล้ว ข้าเชื่อว่าข้าจะมอบปฐมบรรพบุรุษโลหิตให้กับเจ้าได้”

“ความหมายของใต้เท้าก็คือปฐมบรรพบุรุษของพวกเขามาจากที่ตรงนั้นจริงหรือ?”

“บางทีอาจจะใช่ หรือบางทีอาจไม่ใช่” หลี่ชียเอหัวเราะ กล่าวว่ “เรื่องบางเรื่องไม่ได้ง่ายดังผิวเผิน ก็เหมือนเช่นที่ข้าได้พบกับเจ้าเมื่อครู่ว่าเรื่องบางเรื่องมันคือปริศนามาโดยตลอด คิดจะไขปริศนานี้ออกมา หาใช่เป็นเรื่องง่ายดายนัก”

“ข้าควรจะนึกได้ตั้งนานแล้ว” มารเทพวัวร์โลหิตพิมพ์ออกมา เรื่องราวอันเกี่ยวกับต้นกำเนิดเผ่าโลหิตมีการคาดเดากันมากมาย เหลือเกิน บางทีอาจเป็นเหมือนดังคำกล่าวที่ว่า ต้นกำเนิดเผ่าโลหิตของพวกเขา นั้น มาจากโลหิตเซียนที่กลายเป็นสิ่งมีชีวิต

เมื่อเป็นเช่นนี้แสดงว่าปฐมบรรพบุรุษเผ่าโลหิตไม่ได้มาจากเก้าแดน แต่มาจากสถานที่แห่งหนึ่งที่คุณอื่นไม่สามารถเข้าถึง ซึ่งเล่าลือกันว่าเป็นที่กำเนิดลิขิตแห่งสวรรค์!

หลี่ชียู่กล่าวว่า “ข้าสามารถรับรองให้ได้ก็คือขอเพียงเจ้ายอมกลับสู่โลกปัจจุบัน แล้วตะลุยโจมตีข้าศึกให้กับข้า ข้าไม่เพียงพาเจ้าไปยังสถานที่แห่งนั้น ทั้งยังช่วยเจ้าตามหาปฐมบรรพบุรุษโลหิตให้พบแน่นอนว่าข้าไม่ฝืนบังคับเจ้า ข้าสามารถให้ได้เฉพาะสิ่งนี้เท่านั้น สำหรับอย่างอื่นข้าไม่ได้สนใจและไม่มีความจำเป็น”

“ข้ายินดี!” มารเทพวัวร์โลหิตตอบตกลงทันที กล่าวว่า “คำพูดใต้เท้าก็คือกฎ ในเมื่อใต้เท้าสามารถรับประกันให้ได้ ย่อมเป็นเรื่องที่ไม่ต้องไปเคลือบแคลงสงสัย! ไม่ทราบว่ใต้เท้าจะออกเดินทางเมื่อไร?”

“โอกาสยังไม่สุกงอม ขอเพียงโอกาสสุกงอมแล้วข้าก็จะแจ้งแก่เจ้า”

ตอนที่ 977 สถานการณ์ผันผวน

<https://novel-lucky.com>

หลังจากที่หลี่ชียเอ่และมารเทพว้าว โลहितได้พูดคุยตกลงเรื่องราวต่างๆ เรียบร้อยแล้ว จึงให้พวกเจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้าเข้ามา

หลังจากพวกเจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้าเข้ามาแล้ว หลี่ชียเอ่บอกกล่าว กับชื่อหยวนหยวนว่า "หยวนหยวน เจ้าอยู่ที่ตรงนี้เป็นภารกิจชั่วคราว ไปก่อน สถานที่แห่งนี้มีประโยชน์ต่อเจ้าเป็นอย่างยิ่ง เจ้าอยู่ที่นี้ สามารถบรรลุได้เท่าไรหรือไม่ ก็ขึ้นอยู่กับความสามารถของเจ้า แล้ว"

"ข้า ข้าสามารถอยู่ที่นี้ได้หรือ?" ชื่อหยวนหยวนรู้สึกงุนงง ไม่ค่อย อยากจะเชื่อเมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ สำหรับแคว้นราตรีแดงแล้ว เจดีย์สายฟ้านั้นนับว่าไม่ธรรมดา ไซ้ว่าใครก็สามารถรั้งอยู่ที่ยอด เจดีย์สายฟ้าเพื่อทำความบรรลุได้

ชื่อหยวนหยวนหลังจากได้ยินคำสั่งของหลี่ชียเอ่แล้ว จ้องมองไปที่ เจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้า เนื่องจากเขาเป็นผู้เฝ้าเจดีย์สายฟ้า ศิษย์ของ แคว้นราตรีแดงคิดจะมาบรรลุที่นี่ต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าแห่ง เจดีย์สายฟ้า

“หยวนหยวนเป็นศิษย์ของแคว้นราตรีแดง ย่อมมีคุณสมบัติอยู่ทำ
ความบรรลุนี่ได้” เจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้าตอบอนุญาตทันที แม้แต่
มารเทพวูลุโหิตยังชื่นชมในตัวของชื่อหยวนหยวน แคว้นราตรี
แดงจึงไม่มีเหตุผลที่จะมาปิดกั้นศิษย์เช่นนี้อีกต่อไป

กล่าวสำหรับเจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้าแล้ว คราวนี้ต่อให้ต้องเผชิญกับ
ความกดดันอย่างหนักจากทางราชสำนัก ต่อให้ต้องทนต่อการ
เอะอะโวยวายของเทพพายุคะนอง เขาก็จะเอาตัวชื่อหยวนหยวนอยู่
ตรงนี้ให้ได้

เวลานี้เซอะจื่อเซียนได้ตายไปแล้ว แคว้นราตรีแดงจำเป็นต้องมีผู้
ที่มาสืบทอด หากว่าชื่อหยวนหยวนสามารถเป็นผู้สืบทอดของ
แคว้นราตรีแดง ในอนาคตอาจจะมีโอกาสได้กลับไปยังดินแดน
ดั้งเดิมบรรพบุรุษโหิต ซึ่งสำหรับแคว้นราตรีแดงแล้ว นับว่าเป็น
ตัวเลือกผู้สืบทอดที่มีอนาคตไร้ขอบเขตทีเดียว!

“นี่แหละคือผู้รู้กาลเทศะเป็นยอดคน” หลี่ซิเยพยักหน้ากล่าวว่า
“ขอเพียงแคว้นราตรีแดงของพวกเจ้ารู้ว่าอะไรควรไม่ควร เจดีย์
สายฟ้าก็ยังคงเป็นทรัพย์สินของแคว้นราตรีแดง หยวนหยวนก็
ยังคงเป็นศิษย์ของแคว้นราตรีแดง”

ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีย่หรือตาสองข้างลง แล้วกล่าวว่า “แต่
ทว่าตาเฒ่ากลุ่มหนึ่งของแคว้นราตรีแดงช่วยแหกตาดูให้ชัดเจน
การที่ข้าให้หยวนหยวนรั้งอยู่ที่นี่ หากมีเรื่องอะไรเกิดขึ้นละก็ อย่า
หาว่าคนอย่างข้าจิตใจเหี้ยมโหดก็แล้วกัน!”

“แน่นอนแน่นอน” เจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้าหัวเราะแห้งๆ กล่าวว่า
“เรื่องนี้คุณชายหลี่โปรดวางใจ ข้ารับรองต่อคุณชายหลี่ได้ว่า
หยวนหยวนจะไม่ได้รับอันตรายใดๆ!”

ชื่อหยวนหยวนยินงอยู่ข้างๆ เป็นเรื่องที่นางไม่คาดฝันมาก่อนว่า
จะกลับตาลปัตรเช่นนี้ ความจริงแล้วก่อนหน้านั้น นางได้เตรียมตัว
เตรียมใจคิดไปในทางที่เลวร้ายที่สุดเอาไว้ ถ้าไม่ถูกประหารชีวิตก็
ต้องถูกเนรเทศออกจากแดนชาดทักษิณ ต้องรอนแรมไปจากบ้าน
เกิดเมืองนอน! แต่เรื่องราวกลับจบลงเช่นนี้ เป็นสิ่งที่นางสุดจะ
คาดคิดได้

“มีต้นกล้าที่ดีขนาดนี้ไม่ยอมบ่มพัก บอกได้เลยว่าแคว้นราตรีแดง
ของพวกเจ้าถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่าจะต้องล่มสลาย” แม้แต่มารเทพ
ว้าวโลหิตก็เปิดปากพูดออกมาแล้วเวลานี้

เมื่อมารเทพว้วโลหิตเปิดปากพูดเช่นนี้ ทำให้เจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้า พลันรู้สึกถึงความกดดันที่หนักหนา แม้ว่าในแคว้นราตรีแดงเขาเองก็นับว่าเป็นบุคคลลำดับต้นๆ เหมือนกัน แต่ทว่าจากการที่เขาเฝ้าเจดีย์สายฟ้ามาเป็นเวลายาวนาน จึงไกลจากเรื่องราวภายในราชสำนักจนรู้สึกสุดเอือม ที่สำคัญมากกว่านั้นก็คือเทพพายุคะนองกุมอำนาจเอาไว้แต่เพียงผู้เดียว ทำให้ระดับบรรพบุรุษหลายคนของแคว้นราตรีแดงก็ต้องรู้สึกจนตัวงอ!

“ถ้าหากมีโอกาสได้พบกับเฟิงเฟียวลั่ว (ลมโพรยปราย) ช่วยบอกนางด้วยว่า นี่หาใช่เป็นยุคของบิดานางที่ปกครองเก้าแดนอีกต่อไปแล้ว อย่าได้จมปลักอยู่ท่ามกลางภาพลวงตาที่ยังคงเรียกลมเรียกฝนได้อย่างนั้น!” มารเทพว้วโลหิตสั่งการต่อไปว่า “มีคนบางคนนางไม่สามารถล่วงเกินได้ตลอดไป! ต่อให้เป็นยุคที่บิดาของนางยังครองอำนาจอยู่ก็เป็นเช่นนี้! เมื่อไรที่นางล่วงเกินต่อคนบางคนแล้วเกรงว่าในโลกนี้คงไม่มีใครที่สามารถปกป้องนางได้!”

เฟิงเฟียวลั่วก็คือเทพพายุคะนองของแคว้นราตรีแดง และเป็นลูกสาวของราชันเซียนเงินเสวีย ซึ่งบังเอิญมารเทพว้วโลหิตเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาของราชันเซียนเงินเสวียพอดี

เนื่องจากมีความสัมพันธ์เช่นนี้เอง ทำให้เทพพายุคะนองมีเบื้องหลังที่เยี่ยมยอด ส่งผลให้นางเป็นคนที่หยิ่งยโสवादดี ไม่เคยเห็นใครอยู่

ในสายตา ทำทุกอย่างตามอำเภอใจ เรียกลมใต้ลมเรียกฝนใต้ฝน!
ในเผ่าโลหิตกระทันหันทั้งแดนขาดหักฉีกฉีก สำนักต่างๆ และยอด
ฝีมือจำนวนนับไม่ถ้วน ล้วนแล้วแต่ห้วนเกรงนางอยู่สามส่วน!

“ศิษย์จะถ่ายทอดคำบอกกล่าวนี้กันอย่างแน่นอน” แม้แต่มารเทพว้าว
โลหิตยังพูดออกมาเช่นนี้ เจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้าสุดลมหายใจเข้า
ลึกๆ รีบเร่งคารวะต่อมารเทพว้าวโลหิต

ในแคว้นราตรีแดงเองใช้ว่าจะไม่มีระดับบรรพบุรุษที่แข็งแกร่งกว่า
เทพพายุกะนอง เพียงแต่เทพพายุกะนองเป็นลูกสาวของราชัน
เซียนเงินเสวีย อีกทั้งนางยังมีความสัมพันธ์ที่ไม่ธรรมดา กับ
ดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิต ด้วยเหตุนี้เองบรรดาระดับบรรพ
บุรุษที่แข็งแกร่งที่สุดของแคว้นราตรีแดงจึงต้องหลีกเลี่ยงให้นางอยู่
สามส่วน

เวลานี้แม้แต่มารเทพว้าวโลหิตยังปริปากพูดออกมาเช่นนี้ ทุกอย่าง
ย่อมไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป

เยชุนยุนที่ยืนอยู่ข้างๆ เมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้นางรับรู้ได้ทันที
นางที่อยู่ในฐานะกษัตริย์แห่งแคว้น และในฐานะเจ้าสำนัก นางย่อม
สามารถคาดการณ์อะไรได้หลายอย่าง เมื่อมารเทพว้าวโลหิตพูด

ออกมาเช่นนี้ ทุกอย่างย่อมจะแปรเปลี่ยนไป นั่นหมายความว่าใน
อนาคตเทพพายุคะนองคงยากที่จะรวบรวมอำนาจแคว้นราตรีแดง
เอาไว้คนเดียวอีกแล้ว

ในอนาคตใครจะมาเป็นผู้สืบทอดของแคว้นราตรีแดงนั้น คงไม่ได้
ขึ้นอยู่กับเทพพายุคะนองอีกต่อไป!

“พวกเราไปกันเถอะ” สุตห้ายมารเทพวูลโหิตสั่งการออกมา

เหล่าปราชญ์ทั้งหลายได้ห้ามเอาโลงเขียนเข้าไปไว้ในเกี้ยว เตรียม
ตัวออกเดินทางไปจากที่นี่

หลี่ซิเยมองดูสาวนภาเหมันต์ที่กำลังจะเดินไป ยิ้มกล่าวว่า “นั่งหนุ
อย่าลืมเสียล่ะ ข้าได้เป็นบรรพบุรุษโหิตของพวกเขาเจ้าแล้วล่ะก็ พวก
เจ้าพี่น้องทั้งสี่มาช่วยห้ามเกี้ยวให้กับข้า”

คำพูดของหลี่ซิเยสร้างความโกรธเคืองให้กับสาวนภาเหมันต์ นาง
มองหน้าหลี่ซิเยอย่างเคืองๆ จากนั้นหันหลังจากไปทันที

หลี่ซีเยหึ่งซื้อหยวนหยวนเอาไว้ แล้วเดินทางกลับไปยังที่พักพร้อมกับเยซุหยุน

ในเวลานี้ ทุกความเคลื่อนไหวของหลี่ซีเยล้วนได้รับความสนใจจากผู้คนจำนวนมากไม่น้อย ผู้คนจำนวนมากต่างคาดเดาถึงฐานะของหลี่ซีเย

ถึงแม้ว่าบรรดาเผ่าโลหิตที่อยู่ในเหตุการณ์จะไม่มีใครรู้ถึงประวัติความเป็นมาของมารเทพว้าวโลหิต แต่ว่ากระทิงเจ้าแห่งเจดีย์สายฟ้ายังต้องคุกเข่า ย่อมบ่งบอกถึงฐานะของผู้ที่อยู่ในเกี้ยวต้องฝืนลิขิตสวรรค์ยิ่งนัก อีกทั้งอาจเป็นไปได้สูงมากกว่ามาจากดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิต

ส่วนผู้ยิ่งใหญ่ของสำนักต่างๆ ถึงแม้จะไม่รู้ว่ามารเทพว้าวโลหิตมีประวัติความเป็นมาอย่างไร แต่ก็สามารถคาดเดาได้ว่าเป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่มาจากดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิต

เมื่อเป็นเช่นนี้จึงสร้างความแปลกใจให้กับผู้คนจำนวนมากว่า เหตุใดหลี่ซีเยซึ่งเป็นเพียงผู้เยาว์เผ่าพันธุ์มนุษย์คนหนึ่งไปมีความสัมพันธ์อะไรกับเผ่าโลหิตกันแน่ กระทิงดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตยังให้ความสำคัญขนาดนี้ เป็นเรื่องที่เหลือเชื่อจริงๆ

“ข่าวว่าหลี่ซีเยอาจจะได้เข้าไปยังดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิต และจะได้ปกครองเผ่าโลหิตในอนาคต” “ไม่รู้ว่าใครเป็นผู้ปล่อยข่าวนี้ออกไป และข่าวนี้เกิดจากการรั่วไหลหรือเป็นข่าวที่กรูข่าวกันขึ้นมา

สรุปก็คือภายในระยะเวลาอันสั้น ข่าวนี้ก็แพร่สะพัดไปทั่วทั้งเมือง ศักดิ์สิทธิ์!

“ล้อกันเล่นหนา...” บางคนไม่เชื่อกับข่าวที่ได้ยินนี้อยู่แล้ว กล่าวน้ำเสียงจริงจังออกมาว่า “หลี่ซีเยเป็นเพียงเผ่าพันธมิตรมนุษย์คนหนึ่ง จะเข้าไปยังดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตได้อย่างไร ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าจะปกครองเผ่าโลหิตเลย”

แต่ทว่าก็มียอดฝีมือของเผ่าโลหิตบางคนที่แหล่งข่าวมีความน่าเชื่อถือมาก หลังจากที่พวกเขาได้ข่าวนี้มาแล้ว ก็ได้ถกกันในเรื่องนี้เป็นการภายใน

“เผ่าโลหิตของพวกเราต้องไม่ยอมให้เผ่าพันธมิตรมาเป็นผู้นำ!” ผู้ยิ่งใหญ่เผ่าโลหิตกล่าวขึ้นในระหว่างการถกกันเป็นการภายใน กล่าววว่า “ไม่ว่าหลี่ซีเยจะใช้วิธีใดลอบเข้าไปในดินแดนดั้งเดิม

บรรพบุรุษเช่นใดก็ตาม เผ่าโลหิตของพวกเราเรามีหน้าที่ต้องรักษา
ความบริสุทธิ์ทางสายเลือดของเผ่าโลหิต!”

“ถูกต้องผู้ที่ไม่ใช่เผ่าเดียวกับพวกเรา ย่อมมีใจอกห่าง”
โดยเฉพาะผู้ยิ่งใหญ่ของเผ่ามารโลหิต ได้กล่าวระหว่างการประชุม
กันอย่างลับๆ “เรื่องราวหลายๆ เรื่อง ดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษ
โลหิตไม่สะดวกที่จะออกหน้า ซึ่งเป็นเช่นนี้มานับพันล้านปีแล้ว บาง
ที หลีซีเยอาจกุมความลับอะไรบางอย่างได้ แต่ทว่า พวกเราเผ่า
โลหิต เผ่ามารโลหิตของพวกเราเรามีหน้าที่ที่ต้องไปกำจัดเผ่า
แปลกปลอม เพื่อดำรงไว้ซึ่งการสืบทอดกันมานับพันล้านปีของเผ่า
โลหิตพวกเรา!”

ในเวลานี้ บรรยากาศแผนชั่วร้ายได้ปกคลุมไปทั่วท่ามกลางความ
มืดมิด

หลังจากที่หลีซีเยและเยซูหยุนกลับถึงที่พักแล้ว หลีซีเยได้กล่าว
กับเยซูหยุนว่า “พรุ่งนี้พวกเราไปเขาเทพยุทธกัน หากเจ้าต้องการ
ล่ะก็ ข้าสามารถชี้แนะให้เจ้าขึ้นไปได้ ไม่แน่ว่าอาจสามารถเข้าใจ
อะไรบางอย่างเป็นอย่างดี”

“พีหลี ข้าอยากจะไปเขาเทพยุทธกับพี แต่เกรงว่าข้าคงไม่สามารถไปได้แล้วละ พรุ่งนี้ข้าต้องกลับไปยังสำนักโกมลพิสุทธิ์”

“กลับสำนักโกมลพิสุทธิ์?” หลีชีเย่รู้สึกแปลกใจ

เย่ชูหยุนกล่าวว่า “พีหลี ข้าเพิ่งได้รับแจ้งจากทางสำนักว่า พวกเราสามารถติดต่อกับสำนักโบราณสี่เหยียนของพีหลีได้แล้ว และสำนักโบราณสี่เหยียนยินดีเชื่อมประตุเต้าเขาด้วยกัน ดังนั้นข้าจำเป็นต้องกลับไปดำเนินการเรื่องนี้ด้วยตัวเอง”

การเชื่อมประตุเต้าระหว่างสำนักเข้าด้วยกัน หมายความว่าต่อจากนี้ทั้งสองสำนักสามารถส่งถึงกันและกัน ซึ่งต้องอาศัยการทดสอบถึงความสัมพันธ์ระหว่างสองสำนัก ซึ่งโดยปกติแล้ว มีเพียงสำนักที่เป็นพันธมิตรกันอย่างเหนียวแน่นจึงมีการเชื่อมประตุเต้าถึงกัน มิฉะนั้นแล้วจะเป็นการบ่มเพาะภัยอันใหญ่หลวงกันและกันในอนาคตได้

ดังนั้นกรณีของสำนักโกมลพิสุทธิ์และสำนักโบราณสี่เหยียนจะเชื่อมประตุเต้าเข้าด้วยกันซึ่งนับเป็นเรื่องใหญ่มาก เย่ชูหยุนในฐานะเจ้าสำนักผู้กุมอำนาจต้องดำเนินการด้วยตนเอง มิฉะนั้นแล้วทั้งสองฝ่ายก็จะไม่สามารถบรรลุข้อตกลงได้

“เช่นนั้นแล้วก็ไปเถอะ” หลี่ชียะพยักหน้าเบาๆ

แต่แล้วในคำคั้นนั่นเอง หลี่ชียะยังไม่ทันได้ออกเดินทางไปยังเขา เทพยุทธ์ ขณะที่เยชู่หยุนก็ยังไม่ได้เดินทางกลับไปยังสำนักโกมลพิสุทธิ์

ทันใดนั้น “ตูม” เสียงหนึ่งดังขึ้นมา ทำให้พื้นดินสั่นสะเทือนไปทั่ว สร้างความตื่นตระหนกให้กับผู้คนทั้งหมดในเมืองศักดิ์สิทธิ์ ทุกคนต่างวิ่งกรูกันออกมา เพื่อต้องการรู้ว่ามันเกิดอะไรขึ้น

ในเวลานี้เอง เห็นเขาเทพยุทธ์พวยพุ่งประกายที่ไร้สิ้นสุดออกมา คล้ายดังภูเขาไฟระเบิดอย่างนั้น อีกทั้งมีความแตกต่างจากครั้งก่อนก็คือ ที่พวยพุ่งออกมาในคราวนี้ไม่ใช่ประกายเขียวน แต่เป็นประกายทองแดง!

ประกายทองแดงที่ไร้สิ้นสุดถูกพวยพุ่งออกมาจากส่วนที่ลึกที่สุดของเขาคู่เทพยุทธ์ ส่องจนทุกพื้นที่ในเมืองศักดิ์สิทธิ์สว่างไสวไปทั่ว เหมือนดังเป็นกลางวันอย่างนั้น

ผู้คนที่ได้เห็นภาพนี้แล้ว ให้ความรู้สึกเหมือนวันสิ้นโลกได้มาถึง แล้วอย่างนั้น คล้ายกับว่าประกายทองแดงที่พวยพุ่งออกมาเนี่ยมาก พอที่จะไหลท่วมเมืองศักดิ์สิทธิ์จนจมมิดอย่างนั้น ทำให้หลายคน รู้สึกอกสั่นขวัญหาย

หลังจากที่ประกายทองแดงได้พวยพุ่งออกมาจนพอใจแล้ว บน ท้องฟ้าปรากฏเหตุการณ์ประหลาดขึ้นมา ด้วยปรากฏการณ์ ประหลาดที่แทรกอยู่ในคำคืนที่มีมืดมิด และมองเห็นแบบวับๆ แวมๆ ไม่สามารถมองเห็นได้ชัดเจนนัก

ทันใดนั้นท่ามกลางปรากฏการณ์ประหลาดนี้ เหมือนมองเห็นเมือง โบราณเมืองหนึ่ง เป็นแว่นๆ หนึ่ง ทันใดนั้น เหมือนว่าในนั้นมี สิ่งมีชีวิตกำลังเคลื่อนไหวยู่ในนั้น ท่ามกลางแว่นๆ หนึ่ง ท่ามกลางเมืองโบราณเมืองหนึ่ง กลับสามารถมองเห็นหัวถนนท้าย ตรอกเต็มไปด้วยผู้คนที่เดินเบียดเสียดกันขวักไขว่...

แต่หากว่าสามารถมองให้ละเอียดสักนิด ทำให้สามารถมองเห็นได้ เลื่อนรางว่า ผู้คนที่เห็นเคลื่อนไหวก่อนไปมาในนั้นไม่ใช่เผ่าพันธุ์มนุษย์ ไม่ใช่เผ่าโลหิต กระทั่งเรียกได้ว่าไม่ใช่เผ่าพันธุ์ใดๆ ทั้งนั้น ดู เหมือนว่าทั้งหมดที่เดินไปมานั้นคือมนุษย์ทองแดง แต่ว่า ปรากฏการณ์ประหลาดนี้มันดูกลางเลื่อนเกินไป ทำให้มองเห็นได้ไม่ ชัดเจนโดยสิ้นเชิง

ตอนที่ 978 ปราบปรามการณ์ประหลาดเขาเทพยุทธ

<https://novel-lucky.com>

มองเห็นปราบปรามการณ์ประหลาดเช่นนี้แล้ว ผู้คนที่อยู่ภายในเมือง ศักดิ์สิทธิ์ หรือบนเขาเทพยุทธต่างมองด้วยความรู้สึกงงงัน ไม่มีใครรู้ว่าปราบปรามการณ์ประหลาดที่เกิดขึ้นหมายความว่าอะไร

“แว้งค์...” ในเวลาเดียวกันนี้ ภายในเขาเทพยุทธ บนยอดเขาที่สูงตระหง่านแห่งหนึ่ง เห็นร่างเงาของคนๆ หนึ่งที่เปล่งประกายออกมา เหมือนว่าเขาต้องการก้าวข้ามอดีตกาล เหมือนหนึ่งเขาต้องการก้าวพ้นสิ่งกีดขวางทุกอย่าง เขาก้าวเท้าไปข้างหน้า ต้องการเข้าไปยังส่วนที่ลึกที่สุดของเขาเทพยุทธ ต้องการขึ้นไปยังยอดเขาที่สูงที่สุดของเขาเทพยุทธ เพื่อมองดูปราบปรามการณ์ประหลาดดังกล่าว

“คือหลินเทียนตี้...” ครั้นมองเห็นร่างเงาภายใต้ประกายทองแดงแล้ว มีคนที่ร้องออกมาด้วยความตกใจ “หรือว่าเขาคิดจะเข้าไปยังส่วนที่ลึกที่สุดของเขาเทพยุทธอย่างนั้นรึ?”

ภายในเขาเทพยุทธ ไม่ว่าหลินเทียนตี้จะก้าวเดินไปข้างหน้าอย่างไร ไม่ว่าเขาจะสำแดงสรรพวิชาเช่นใด ไม่ว่าเขาจะก้าวข้ามมิติอย่างไร ก็ไม่สามารถก้าวเดินขึ้นมากไปกว่านี้ได้อีกต่อไป เขาก้าวไปได้สุดทางเพียงเท่านั้นเท่านั้น

“แม้แต่หลินเทียนตี้ที่เยี่ยมยอดไร้ผู้เทียมทานก็ไม่สามารถก้าวเข้าไปยังยอดเขาอันดับหนึ่งของเขาเทพยุทธ์” บางคนที่ได้เห็นภาพนี้แล้วพิมพ์ออกมา

ขณะเดียวกันก็มีคนกล่าวว่า “นับว่าเขาอดเยี่ยมมากแล้วละ ต่อให้เขาไม่สามารถถูกจัดอยู่ในห้าตลอดกาล แต่ทว่าเพียงพอที่จะทำให้เขาถูกจัดอยู่ในสุดยอดดาวรุ่งแล้วละ นับแต่อดีตกาลเป็นต้นมา คงมีเพียงสุดยอดดาวรุ่งเท่านั้นที่สามารถก้าวมาถึงจุดนี้ได้”

ปรากฏการณ์ประหลาดที่ล่องลอยออกมาจากส่วนที่ลึกที่สุดของเขาเทพยุทธ์คงอยู่เช่นนี้นานมาก ซึ่งปรากฏการณ์ประหลาดดังกล่าวคล้ายเป็นการฉายซ้ำอีกครั้งอย่างนั้น เหมือนว่าภาพนี้ได้เคยปรากฏขึ้นมาแล้วครั้งหนึ่งในอดีตอันยาวนานที่ผ่านมา

หลี่ซีเยและเยชู่หยุนที่เข้านอนแล้วก็ต้องสะดุ้งตื่นกับปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น พวกเขาทั้งสองคนวิ่งออกมาพร้อมๆ กัน และสามารถเก็บภาพของปรากฏการณ์ประหลาดเอาไว้ทั้งหมด

“นั่นคืออะไร?” เยซูหยุนเอ่ยถามพิมพ์้าออกมากับหลี่ซีเยที่ยืนอยู่ข้างกาย เมื่อได้เห็นปรากฏการณ์ประหลาดบนท้องฟ้า

หลี่ซีเยมองดูปรากฏการณ์ประหลาดบนท้องฟ้ามานานมาก สุดท้ายจึงกล่าวอย่างซ้าๆ ว่า “ข้างในนั้นมีสิ่งของบางอย่าง เป็นสิ่งที่ยากจะเข้าใจสำหรับเจ้า”

“เป็นสิ่งของแบบไหนกันรี?” เยซูหยุนพลันรู้สึกอยากรู้อยากเห็นขึ้นมา อดที่จะเอ่ยถามไม่ได้เมื่อได้ยินคำเช่นนี้

ตาทั้งสองของหลี่ซีเยจ้องมองดูปรากฏการณ์ประหลาดที่อยู่บนท้องฟ้า โดยไม่ได้ละสายตาเลย เหมือนว่าภายในปรากฏการณ์ประหลาดที่ขมุกขมัวมีบางอย่างบางอย่างที่ดึงดูดเขาเอาไว้ หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ เขาก็ได้กล่าวอย่างซ้าๆ ว่า “สิ่งที่โบราณบางอย่าง โบราณจนไม่มีใครสามารถจินตนาการได้”

เยซูหยุนเองก็มองดูเขาเทพยุทธ์อย่างต่อเนื่อง ความจริงแล้วนางเองก็ไม่เข้าใจเกี่ยวกับเรื่องของเขาเทพยุทธ์ ต่อให้ในโลกนี้ก็คงมีผู้ที่เข้าใจเขาเทพยุทธ์อยู่ไม่กี่คนเท่านั้น เนื่องจากยังไม่เคยได้ยินว่ามีใครได้เคยเข้าไปถึงส่วนที่ลึกที่สุดของเขาเทพยุทธ์มาก่อน ไม่

เคยได้ยินว่ามีใครได้เคยขึ้นไปบนยอดเขาอันดับหนึ่งของเขาเทพยุทธได้

“พี่หลี พี่รู้เรื่องเกี่ยวกับเขาเทพยุทธมากเท่าไร?” เยซูหยุนรู้ว่าหลีซีย่มาด้วยเรื่องของเขาเทพยุทธ เวลานี้ได้เห็นปรากฏการณ์ประหลาด จึงอดถามไม่ได้

“จะพูดว่ายังไงดีล่ะ” หลีซีย่เผยให้เห็นถึงรอยยิ้มออกมา กล่าวว่า “หากจะบอกว่าในโลกนี้ไม่มีใครเข้าใจเขาเทพยุทธมากไปกว่าข้าอีกแล้ว บางทีเจ้าอาจจะไม่เชื่อก็ได้”

“ข้าเชื่อ” เยซูหยุนหยักหน้าอย่างจริงจัง คำพูดของนางเรียกได้ว่าเป็นการโพล่งออกมา โดยไม่มีการลังเลเลยแม้แต่น้อย กล่าวได้ว่าเยซูหยุนนั้นเชื่อในตัวหลีซีย่อย่างเต็มเปี่ยม

หลีซีย่มองดูเขาเทพยุทธอยู่ครู่ใหญ่จึงได้กล่าวว่า “ข้าก็เชื่อถึงแม้ว่าเขาเทพยุทธไม่มีใครเรียกมันว่าเป็นสถานที่ที่อันตราย แต่ทว่ามันคือสถานที่ที่อันตรายมากที่สุดในโลกแห่งหนึ่ง”

“เพราะอะไร? ไม่เคยได้ยินว่าเขาเทพยุทธมีอันตรายเลยนะ” เยซูหยุนอดที่จะถามไม่ได้

หลี่ชีย่สายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “มันไม่ใช่อันตรายที่ใครก็สามารถสัมผัสกับมันได้ อีกอย่างความหมายของคำว่าอันตรายของเขาเทพยุทธ์กับทั่วไปนั้นมันแตกต่างกัน”

เย่ชู่หยุนไม่ค่อยเข้าใจนักกับคำกล่าวเช่นนี้ การที่หลี่ชีย่ไม่ต้องการบอกกล่าวออกมาทั้งหมด นางจึงไม่อยากจะซักถามต่อไปจนถึงที่สุด

“หลินเทียนตี้ก็ทำไม่ได้ เขาก็ขึ้นไปบนยอดเขาอันดับหนึ่งไม่ได้เช่นกัน” เย่ชู่หยุนมองดูเขาเทพยุทธ์ในระยะห่างไกล มองดูหลินเทียนตี้ที่ทดลองครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ก็ไม่สามารถขึ้นไปได้

“ยอดเขาอันดับหนึ่งใช่ว่าเขาจะขึ้นไปได้” หลี่ชีย่กล่าวว่า “ที่เขาสามารถขึ้นมาที่ยอดเขาล้านยอดเขาก็นับว่ายอดเยี่ยมมากแล้ว เขาสามารถได้รับความหมายที่ลึกซึ้งและแท้จริงที่สุดยอดมากแล้วละ แต่ว่าเขาคงไม่ต้องการสิ่งนี้”

“ในโลกนี้ไม่มีใครสามารถขึ้นไปบนยอดเขาอันดับหนึ่งได้หรือ?” เย่ชู่หยุนถามไม่ได้ เนื่องจากมีตำนานเกี่ยวกับยอดเขาอันดับ

หนึ่งเขาเทพยุทธอยู่ไม่น้อย แต่ทว่าไม่เคยได้ยินว่ามีใครได้เคยขึ้นไปยังยอดเขาอันดับหนึ่งของเขาเทพยุทธได้เลย

“มีราชันเซียน!” หลี่ชียემองดูปรากฏการณ์ประหลาดที่อยู่บนห้องฟ้า กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “แต่ราชันเซียนไม่ต้องการไปที่นั่น”

“เพราะอะไร?” เย่ชุนหยุนเองก็รู้สึกแปลกใจ ลองตรองดูอย่างละเอียดแล้ว ดูเหมือนว่าเป็นความจริงที่ไม่เคยได้ยินว่ามีราชันเซียนองค์ไหนที่เคยขึ้นไปบนยอดเขาอันดับหนึ่งเขาเทพยุทธมาก่อน

“ที่ตรงนั้นหาใช่สถานที่ที่ดี โดยเฉพาะกับราชันเซียนแล้ว มันไม่เป็นมงคล” หลี่ชีย่หัวเราะ

เย่ชุนหยุนเปิดปากอย่างจะถาม แต่สุดท้ายนางไม่พูดอะไรออกมาอีกเลย

ปรากฏการณ์ประหลาดของเขาเทพยุทธคงอยู่เป็นเวลานานมาก จนกระทั่งครั้งก่อนคืนจึงค่อยๆ สลายหายไป และกลับคืนสู่ปกติเหมือนเช่นเคย

ในเวลาตัวเอง ผู้บำเพ็ญตนได้ทะลักไปยังเขาเทพยทเป็นจำนวนมาก ผู้บำเพ็ญตนไม่ว่าจะเป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์ เผ่าโลหิต หรือปีศาจต่างๆ ล้วนมุ่งหน้าไปยังเขาเทพยททั้งสิ้น

“ชาตินี้ เขาเทพยทจะต้องมีของวิเศษเขียนปรากฏออกมาแน่นอน!” ไม่ว่าจะเป็นผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่ หรือรุ่นอาวุโสต่างมุ่งไปยังเขาเทพยทอย่างบ้าคลั่ง

กระทั่งมีกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่ยังกับคลั่งจนหัวเราะเสียงดังว่า “คัมภีร์เขียนปรากฏแล้ว ข้าเท่านั้นที่จะได้ครอบครอง ข้าจะต้องได้ขึ้นสวรรค์ได้รับการแต่งตั้งเป็นเทพ!”

“เบาๆ หน่อย ได้ยินว่ารุ่นอาวุโสที่มาไม่เพียงแค่ผู้ดำรงไว้ซึ่งอมตะเท่านั้น หากคัมภีร์เขียนปรากฏจริงละก็ เกรงว่าแม้แต่อ่องเทพก็ต้องมาด้วยเช่นกัน” เพื่อนที่มาด้วยกันได้กล่าวเตือนด้วยเสียงแผ่วเบา

“เหอะ จะไปกลัวอะไรเล่า อย่าลืมนสิ ที่นี่คือเขาเทพยท” ผู้บำเพ็ญตนกลุ่มคนรุ่นใหม่กล่าวด้วยความประมาทว่า “ไม่ว่าใครจะมากี่เหมือนๆ กันนั่นแหละ ผู้ดำรงไว้ซึ่งอมตะก็ดี จักรพรรดิเทพก็ช่างเมื่อมาถึงเขาเทพยทแล้วเจ้าขุนมูลนาย อำมาตย์ผู้ว่าและวงศัวาน

ในราชสำนัก แน่จริงหรือไม่! ไม่น่าจะฆ่าอาจจะสังหารอองเทปกี่
เป็นได้!”

ความประมาทของผู้บำเพ็ญตนผู้นี้ได้ทำให้พรรคพวกที่อยู่ข้าง
กายตกใจยิ่งนัก รีบเร่งเป่าปากบอกให้เบาเสียงลงหน่อย

ในขณะนี้ ผู้บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่ถ้วนได้ทะลักเข้าไปยังเขาเทพ
ยุทธ ไม่ว่าจะด้วยคัมภีร์เซียน หรือเรื่องอื่นๆ ก็ตาม สรุปก็คือ แม้จะ
เป็นดึกคืนก่อนคืน ยังคงมีผู้บำเพ็ญตนที่มุ่งสู่เขาเทพยุทธกันเป็น
จำนวนมาก

“เขาเทพยุทธ เจ้าขุนมูลนาย อำมาตย์ผู้ว่าและวงศวานในราช
สำนัก แน่จริงหรือไม่!” เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มคนรุ่นใหม่บางคน
แล้ว ผู้ยิ่งใหญ่ที่เป็นรุ่นอาวุโส กระทั่งระดับปราชญ์ที่ยอดเยี่ยมกลับ
รู้สึกระมัดระวังและรอบคอบขึ้นเมื่อต้องเผชิญหน้ากับเขาเทพยุทธ
พวกเขาไม่ต้องการตายน้ำตื้น เกิดต้องมาสิ้นชื่อเพราะผู้เยาว์คนใด
คนหนึ่ง หรือผู้ที่ไร้ชื่อเสียงเรียงนามละก็ เท่ากับชื่อเสียงที่สั่งสมมา
ชั่วชีวิตก็สูญสิ้นไปด้วย

“สมควรถ้าข้าจะต้องออกเดินทางแล้วละ” ครั้นปรากฏการณ์
ประหลาดของเขาเทพยุทธ์ได้จางหายไปแล้ว หลี่ซีเยพยักหน้า
กล่าวกับเยชูหยุน

เยชูหยุนไม่ได้เดินทางไปพร้อมกับหลี่ซีเย เนื่องจากนางต้อง
กลับไปยังสำนักโกมลพิสุทธิ์ ไม่ใช่เขาเทพยุทธ์

ในคตินั้นเอง หลี่ซีเยได้ออกจากที่พัก แต่ว่าเขาไม่ได้ไปที่เขาเท
พยุทธ์ เขาไปเยี่ยมชมเยียนตระกูลขุนนางโบราณที่ลี้ลับยิ่งภายใน
เมืองศักดิ์สิทธิ์ หลี่ซีเยไปในลักษณะที่ค่อมต่ำมาก ๆ ไม่เป็นจุด
สนใจเลย เขาเยี่ยมชมเยียนตระกูลขุนนางโบราณที่ลี้ลับยิ่งไปหลาย
แห่ง

อีกทั้งตระกูลขุนนางโบราณที่ลี้ลับยิ่งหลายๆ แห่งเหล่านี้ แม้จะ
ตั้งอยู่ในเมืองศักดิ์สิทธิ์ แต่ก็ไม่ปรากฏตัวต่อสาธารณชน กระทั่ง
บุคคลภายนอกไม่ได้รับรู้ถึงความดำรงคงอยู่ของพวกเขาด้วยซ้ำ
เว้นแต่ตระกูลขุนนางโบราณภายในเมืองศักดิ์สิทธิ์ส่วนหนึ่งแล้ว
บุคคลภายนอกไม่รู้อะไรเกี่ยวกับพวกเขาเลย ยิ่งไม่รู้ด้วยว่าพวก
เขาดำรงอยู่ได้อย่างไร

หลังจากที่หลี่ชีย่ได้เยี่ยมเยียนตระกูลขุนนางโบราณที่ลี้ลับ
เหล่านี้แล้ว จากนั้นเขาได้ออกจากเมืองศักดิ์สิทธิ์ มุ่งหน้าไปยังเขา
เทพยุทธ

ในขณะนี้ ผู้ที่มุ่งหน้าไปยังเขาเทพยุทธไม่ได้มีเพียงหลี่ชีย่คนเดียว
เท่านั้น ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากต่างก็มุ่งหน้าไป กระทั่งมีผู้บำเพ็ญ
ตนที่มาจากต่างถิ่นอีกด้วย

ในวันนี้ หลี่ชีย่ได้กลายเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงของเมืองศักดิ์สิทธิ์เสีย
แล้ว ทุกความเคลื่อนไหวของเขามีคนที่ยอดส่องอยู่เจียบๆ เป็น
จำนวนมาก โดยเฉพาะผู้ที่ตั้งใจเป็นพิเศษ

“หลี่ชีย่ก็ไปที่เขาเทพยุทธแล้ว!” ครั้นเห็นหลี่ชีย่ก็ไปยังเขาเทพ
ยุทธเหมือนกัน จึงมีคนที่ยกกันอย่างลับๆ

ในที่ลับตา มีตาอยู่คู่หนึ่งที่สนใจทุกความเคลื่อนไหวของหลี่ชีย่
เมื่อเห็นหลี่ชีย่เดินทางไปที่เขาเทพยุทธถึงกับรู้สึกดีใจ รีบเร่งส่ง
คนสนิทข้างกายออกไป

คนที่คอยจับตามองดูหลี่ชีย่คนนั้นก็คือผู้สืบทอดของเผ่ามาร
โลหิตอ่องเฉิงเทียนนั่นเอง เมื่ออ่องเฉิงเทียนเห็นหลี่ชีย่เดินทางไป

ที่เขาเทพยุทธแล้ว พลันกำหนดแผนการขึ้นภายในใจทันที ดังนั้น เขาจึงส่งคนไปเชิญพวกไปเจียนแห่งฝ่ามือใหญ่หอบุราณ เซอะ เทียนหวิแห่งสำนักโลหิตพิสุทธิ์เหล่านั้น

ห้าศกดิ์สิทธิ์เผาโลหิตมีความสัมพันธ์ที่ดีมาก อีกทั้งอ่องเจิงเทียน ในฐานะพี่ใหญ่แห่งห้าศกดิ์สิทธิ์เมื่อส่งคำเชิญออกไป จึงไม่มี เหตุผลที่ไปเจียนและเซอะเทียนหวิทั้งสองคนจะไม่มาตามนัด

แต่ไปเจียนที่เป็นหนึ่งในห้าศกดิ์สิทธิ์หลังจากได้รับคำเชิญจากอ่อง เจิงเทียนแล้วเขากลับปฏิเสธ ไปเจียนสั่งการกับคนสนิทว่า "เจ้าไป บอกกล่าวต่อคนของเงินเทียนอ่องว่า ข้าก็กตณพีภวิชา รอให้ข้า ออกจากการกักตมแล้วค่อยไปขอขมาต่ออ่องเจิงเทียน"

คนสนิทข้างกายของไปเจียนหลังจากจัดการให้คนของอ่องเจิง เทียนกลับไปแล้ว เอ่ยถายขึ้นด้วยความสงสัยว่า "คุณชาย ท่านมี ความสนิทสนมกับอ่องเจิงเทียนเป็นอย่างดี ก่อนหน้านี้ทุกครั้ง ที่ อ่องเจิงเทียนเชิญมา คุณชายก็จะไปด้วยความยินดีทุกครั้ง ทำไม คราวนี้ถึงได้ปฏิเสธล่ะ"

“อาฟู เวลานี้กำลังมีเรื่องวุ่นวายมากมาย” ไปเจี้ยนสายหน้าเบาๆ ว่า “คนอย่างอ๋องเฉิงเทียนมีความทะเยอทะยานมาก การเชิญข้าในช่วงเวลาเช่นนี้คงไม่มีเรื่องดีอะไร”

ครั้นเอ๋ยถึงตรงนี้แล้ว ไปเจี้ยนมองออกไปนอกหน้าต่าง กล่าวว่ “คนโหดห้ำชีย่มาที่แดนขาดทักฉินแล้ว มันไม่ใช่นิมิตหมายที่ดีอะไร ข้าไม่เข้าไปประอะเปื้อนน้ำคร่ำคราวนี้จะดีกว่า นับแต่วันนี้เป็นต้นไปข้าจะกักตุน ไม่สนใจเรื่องใดๆ ทั้งสิ้น ใครก็ตามหากมาขอพบ เจ้าก็ช่วยผลักดันพวกเขากลับไป”

คนสนิทไปเจี้ยนรับคำ และปฏิบัติตามคำสั่งของไปเจี้ยน

อ๋องเฉิงเทียนรู้สึกไม่สบายใจยิ่งนัก ที่ไปเจี้ยนปฏิเสธไม่มาด้วย เขาในฐานะที่เป็นผู้สืบทอดของเผ่ามารโลहित มีอิทธิพลสูงมากในเผ่าโลहित คราวนี้เขาเชิญไปเจี้ยนมาเพื่อต้องการร่วมมือกับเขา แต่ทว่าไปเจี้ยนกลับไม่ยอมมา แล้วจะให้เขารู้สึกสบายใจได้อย่างไรกัน?

แม้ว่าไปเจี้ยนจะไม่ได้มา แต่เซอะเทียนหวีได้มาถึงแล้ว

“พี่เทียนหวิไม่เสียทีที่เป็นพี่น้องกัน สามารถมาร่วมกับข้าได้ทุก
เวลาเลย” ครั้นเห็นเซอะเทียนหวิมาถึง อ่องฉิ่งเทียนจึงออกไป
ต้อนรับด้วยตนเอง

เซอะเทียนหวิเผยรอยยิ้มออกมากล่าวว่า “พี่เทียนอ่องเคยให้ความ
ช่วยเหลือน้องอยู่หลายครั้ง วันนี้พี่เทียนอ่องเรียกหา น้องจะกล้าไม่
มาได้อย่างไร”

Novel-Lucky

ตอนที่ 979 เจ้าขุนมูลนายและอำมาตย์ทั้งหลายแน่จริงหรือไม่

<https://novel-lucky.com>

ภายในห้อง หลังจากที่ย่องเงินเทียนและเซอะเทียนหิวสองคนนั่งกัน
เรียบร้อยแล้ว อ่องเงินเทียนมองและยิ้มกล่าวกับเซอะเทียนหิวว่า
“ดูเหมือนพี่เซอะเทียนหิวคล้ายใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวเลยนะ”

เซอะเทียนหิวเงยหน้าขึ้น หัวเราะที่หนึ่งกล่าวว่า “พี่เทียนอ่องเยาะ
ช้าแล้วละ ช้านะมีแต่เรื่องฉิปากะมากวนใจ เรื่องเล็กน้อยแค่นี้ไม่
ต้องให้พี่เทียนหิวต้องคอยกังวล”

“หากช้าเดาไม่ผิดล่ะก็ พี่เทียนหิวถูกความรักทำให้ก่ดก่ลุ่มนะสิ”
อ่องเงินเทียนเผยรอยยิ้มออกมา กล่าวว่า “เป็นเพราะเรื่องของเจ้า
สำนักเยไซหรือไม่?”

เมื่อถูกอ่องเงินเทียนพูดแทงใจ เซอะเทียนหิวหัวเราะแห้งๆ กล่าวว่า
“เรื่องหยมหยมทางโลก ให้พี่เทียนอ่องหัวเราะเยาะแล้วละ”

“ไม่..” อ่องเงินเทียนสายหน้าด้วยท่าทีจริงจัง กล่าวว่า “ความรัก
ระหว่างชายหญิงนับเป็นเรื่องปกติของมนุษย์ อีกอย่าง สำนักโลหิต
พิสุทธ์และสำนักโกมลพิสุทธ์คบหากันมาหลายชั่วคน พี่เทียนหิว

กับเจ้าสำนักเย่เรียกได้ว่าเป็นเพื่อนเล่นและเติบโตกันมาแต่วัยเยาว์ การที่ใจของพีเถียนหวีบังเกิดสนิทชอบก็เป็นเรื่องปกติ”

เซอะเถียนหวีต้องนั่งเงียบกับคำกล่าวเช่นนี้ แม้ว่าเขากับเย่ชู่หยุนหาใช่เพื่อนที่เล่นและเติบโตมาด้วยกัน แต่สำนักโลหิตพิสุทธ์ และสำนักโกมลพิสุทธ์นั้นมีความสัมพันธ์ที่ไม่เลวนัก

ก่อนหน้านั้น เย่เถียนหวีมีความเชื่อมั่นในตนเองเป็นอย่างยิ่ง เขาคิดว่าขอเพียงตนเองยืนหยัดมั่นคงต้องเอาชนะใจสาวงามได้อย่างแน่นอน ไม่คิดเลยว่าจะเกิดเหตุไม่คาดฝันแทรกขึ้นมา!

เมื่อนึกถึงหลี่ชีย่แล้ว เซอะเถียนหวีต้องกัดฟันกรอด เนื่องจากหลี่ชีย่ไม่เพียงเป็นผู้ที่แย่งชิงหญิงสาวในฝัน ยังเป็นผู้สังหารโหดกระบี่ไวศษย์น้องของเขาอีกด้วย!

ในใจของเซอะเถียนหวีแทบอยากจะสับร่างของหลี่ชีย่ให้เป็นหมื่นๆ ชิ้นให้มันรู้แล้วรู้รอดไป แต่ทว่าผลงานที่เจดีย์สายฟ้าของหลี่ชีย่ทำให้เขาไม่กล้าบุ่มบ่ามเข้าเสียง!

อ่องเงินเทียนมองดูเซอะเทียนหวีด้วยใบหน้าแยมยิ้ม กล่าวว่า “หากพี่เทียนหวีต้องการแย่งชิงเอาหัวใจของหญิงงามกลับมาละก็ ไซ่ว่าจะเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้”

“พี่เทียนอ่องอย่าหัวเราะเยาะข้าอีกเลย หากพี่เทียนอ่องให้ข้ามาเพื่อหัวเราะเยาะข้าด้วยเรื่องนี้ละก็ เช่นนั้นแล้วน้องได้แต่ขอลาละ” เซอะเทียนหวีสายหน้ากล่าว

อ่องเงินเทียนสายหน้ากล่าวอย่างจริงจังว่า “ข้าเคยล้อเล่นกับพี่เทียนหวีเมื่อไรกัน? ข้าเป็นคนที่ว่างงานมากอย่างนั้นรี? ท่านกับข้าเป็นพี่น้องกัน ข้าก็แค่ต้องการช่วยเหลือท่านอีกแรงก็เท่านั้นเอง”

“ไม่ทราบว่พี่เทียนอ่องมีอะไรจะชี้แนะรี?” เมื่อเซอะเทียนหวีได้ยินคำกล่าวเช่นนี้แล้วถึงกับดูมีชีวิตชีวาขึ้นมา

อ่องเงินเทียนกล่าวอย่างจริงจังว่า “คิดจะได้ครอบครองสาวงามหาไชเรื่องยากเย็นอะไร สิ่งพี่เทียนหวีต้องทำเป็นอันดับแรกก็คือสังหารหลี่ชียเอเสี่ย กำจัดคู่แข่งทางความรัก ขอเพียงพี่เทียนหวียืนหยัดมั่นคงในความรัก สักวันจะต้องสามารถทำให้สาวงามเห็นใจได้แน่นอน”

“สังหารหลี่ชียเอ่?” เซอะเทียนหวีถึงกับยิ้มเฉือนๆ กล่าวว่า “พี่เทียนอ๋อง เรื่องนี้ใช้ว่าจะง่ายนัก!”

เซอะเทียนหวีเป็นคนที่เย่อหยิ่งมากคนหนึ่ง เดิมทีก่อนหน้านั้นเขาดูแคลนในตัวหลี่ชียเอ่เป็นอันมาก แต่ทว่าจากผลงานที่หลี่ชียเอ่แสดงออกมาคราอยู่ที่เจดีย์สายฟ้า ทำให้เขาเข้าใจว่าตนเองนั้นห่างชั้นกับหลี่ชียเอ่เป็นอันมาก

“มันก็ไม่แน่หรอกนะ” อ๋องเฉิงเทียนยิ้มกล่าวว่า “ได้ยืนยันว่าหลี่ชียเอ่ไปที่เขาเทพยุทธ์แล้ว พี่เทียนหวีสมควรรู้ว่า เมื่อไหร่ที่ก้าวขึ้นสู่เขาเทพยุทธ์ ย่อมหมายถึงเจ้าขุนมูลนาย อำมาตย์ผู้ว่าและวงศวานในราชสำนัก แน่จริงหรือไม่! ทุกคนต่างก็มีจุดเริ่มต้นจุดเดียวกัน พี่เทียนหวียอมไม่ด้อยไปกว่าหลี่ชียเอ่อยู่แล้ว!”

คำพูดของอ๋องเฉิงเทียนสร้างความหวั่นไหวให้กับเซอะเทียนหวี เขาย่อมอยากจะสังหารหลี่ชียเอ่ให้ได้ กระทั่งกล่าวได้ว่า เขาต้องการสังหารหลี่ชียเอ่มากกว่าใครเพื่อน

“เกรงว่าคงไม่ง่ายนัก ต่อให้ต้องถูกควบคุมโดยเขาเทพยุทธ์ แต่ความเร็วของหลี่ชียเอ่นั้น...” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว เซอะเทียนหวี

ถึงกับรู้สึกหวาดหวั่นขึ้นมา ความเร็วของหลี่ชีย่เร็วเกินไป
จนกระทั่งเขามองเห็นไม่ชัดเจน

อ๋องเฉิงเทียนยิ้มกล่าวว่า “ท่านกับข้าเป็นพี่น้องกัน เรื่องของพี่
เทียนหวิก็คือเรื่องของข้า ข้าสามารถช่วยเหลือพี่เทียนหวิในเรื่องนี้
ได้อีกแรงหนึ่ง”

“จริงหรือ?” เซอะเทียนหวิปล้นรู้สึกดีใจเมื่อได้ยินอ๋องเฉิงเทียนพูด
เช่นนั้น ความสัมพันธ์ระหว่างเขากับอ๋องเฉิงเทียนนับว่าดีมาโดย
ตลอด อีกทั้งอ๋องเฉิงเทียนก็เคยให้ความช่วยเหลือกับเขามาแล้ว!

อ๋องเฉิงเทียนกล่าวว่า “หากพี่เทียนหวิตัดสินใจเด็ดขาด ข้า
สามารถให้พี่เทียนหวิได้หยิบยืมอาวุธราชันของเผ่ามารโลहित!
แม้ว่าหลี่ชีย่จะมีความยอดเยี่ยม แต่ทว่าเมื่อไหร่ที่เข้าไปยังเขาเทพ
ยุทธแล้วละก็ ทุกอย่างก็ไม่ได้ขึ้นอยู่กับตัวเขาแล้ว จริงอยู่ที่เขามี
ความแข็งแกร่งมาก แต่หากพี่เทียนหวิมีอาวุธราชันในมือ การที่จะ
สังหารหลี่ชีย่ก็เป็นเรื่องง่ายมิใช่รี”

คำพูดของอ๋องเฉิงเทียนปล้นทำให้หัวใจของเซอะเทียนหวิรู้สึกเรา
ร้อนขึ้นมา ถึงกับอยากลองของขึ้นมาทันที

“นอกจากนี้ พี่เทียนหิววางใจได้ ข้าสามารถให้ศิษย์ของเผ่ามารโลहितช่วยท่านอีกแรงหนึ่ง ทำให้พี่เทียนหิวมีเหตุผลที่จะทำเช่นนั้นได้”

เมื่ออ่องเฉิงเทียนกล่าวออกมาเช่นนี้ ทำให้เซอะหิวเทียนรู้สึกถึงเลือดในกายที่ร้อนระอุพุ่งพล่านขึ้นมา ถึงกับกล่าวว่า “พี่เทียนอ่องช่วยข้าอย่างเต็มที่ขนาดนี้เกรงว่าจะไม่เหมาะกรรมัง การนำเอาอาวุธราชันหีบยืมให้บุคคลภายนอกหาใช่เป็นเรื่องเล็กน้อยนะ”

“ท่านเป็นพี่น้องของข้ามีอะไรทำไม่ได้ วางใจเถอะ ต่อให้เหล่าบรรพบุรุษตำหนิลงมา ข้าก็แบกรับได้อยู่” อ่องเฉิงเทียนกล่าวออกมาด้วยบุคลิกลักษณะอันอาจหาญ

เมื่อเซอะหิวเทียนได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ รู้สึกซาบซึ้งในใจเป็นอย่างยิ่งนัก แสดงคารวะต่อเฉิงเทียนอ่อง กล่าวว่า “พี่เทียนอ่องมีน้ำใจยิ่งใหญ่เช่นนี้ น้องรู้สึกขอบคุณอย่างหาที่สุดมิได้”

“ท่านกับข้าเป็นพี่น้องกัน โยต้องเกรงใจขนาดนี้? ทุกคนต่างก็เป็นศิษย์ของเผ่ามารโลहित ต่อไปภายภาคหน้าพี่ยังคงต้องให้พี่เทียนหิวช่วยเหลืออีก”

“พี่เทียนอ่องวางใจ วันหน้าหากพี่เทียนอ่องได้ปกครองเผ่าโลหิต
น้องจะเป็นคนแรกที่ทำให้การสนับสนุนพี่” เซอะเทียนหวีเร่งรีบกล่าว
ออกมา

พวกเขาต่างมองตากันและกัน แล้วหัวเราะออกมาพร้อมกัน

หลังจากที่อ่องเจียงเทียนส่งเซอะเทียนหวีกลับไปแล้ว ปฐมบรรพบุรุษ
ของเผ่ามารโลหิตเปิดปากกล่าวว่า “การกระทำเช่นนี้ดูจะไม่
เหมาะสมนัก ตามความเห็นของข้าดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิต
ออกจะให้ความสำคัญต่อหลี่ชียเอ่เป็นอันมาก กระทั่งหลี่ชียเอ่อาจจะ
ได้ปกครองเผ่าโลหิต ต่อให้หลี่ชียเอ่ไม่ได้ปกครองเผ่าโลหิต เขาก็
ต้องได้เป็นแขกคนสำคัญของดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิต”

“...เจ้าทำเช่นนี้ หากสามารถสังหารหลี่ชียเอ่ได้ยิ่งพอว่า แต่หาก
พลาดจะเกิดอันตรายขึ้น ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม เกรงว่าอาจจะเป็น
การล่วงเกินต่อดินแดนดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิตเข้า” บรรพบุรุษผู้นี้
ได้วิเคราะห์ถึงผลที่อาจจะเกิดขึ้น

“ปฐมบรรพบุรุษ เรื่องนี้ใครเล่าสามารถบ่งบอกได้อย่างชัดเจน
พวกเราทุกคนต่างก็ไม่ว่าฐานะของหลี่ชียเอ่ในดินแดนดั้งเดิมบรรพ
บุรุษโลหิตเป็นอย่างไร” อ่องเจียงเทียนกล่าวเสียงห่มต่ำว่า “แต่ทว่า

ข้ายืนยันได้ว่า หากไม่มีหลิไชยแล้ว ข้าจะต้องได้เข้าไปยังดินแดน
ดั้งเดิมบรรพบุรุษโลหิต อีกอย่างข้าในฐานะเผ่าโลหิตหากสังหาร
เผ่าพันธมิตรมนุษย์คนหนึ่ง มิเท่ากับเป็นการบ่งชี้ว่าข้ามีกำลังมาก
พอที่จะแทนที่หลิไชยได้ แสดงว่าข้าเหนือกว่าหลิไชยมากกว่าเสีย
อีก มีความสามารถมากกว่า อีกทั้งยังเป็นการเชิดชูอำนาจของเผ่า
โลหิตของพวกเรา และจะได้รับการเคารพเทิดทูนจากบรรดาศิษย์
ของเผ่าโลหิต!”

“เกรงว่าเจ้ากำลังเล่นกับไฟอยู่ ถ้าเกิดพลาดพลั้งขึ้นมา ก็ต้องดึง
เอาตัวเองเข้าไปพัวพันด้วย” ปฐมบรรพบุรุษเผ่าโลหิตครุ่นคิดนิต
หนึ่งและกล่าวออกมา

อ๋องเฉินเทียนหัวเราะกล่าวว่า “ปฐมบรรพบุรุษ การบำเพ็ญเพียรมี
หรือที่จะราบเรียบโดยไม่มีอุปสรรค หากมัวห่วงหน้าพะวงหลังละก็
มิสู้เป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาๆ คนหนึ่งจะดีกว่า ทำการใหญ่ก็ต้อง
เสี่ยง หากข้าสามารถสังหารหลิไชยได้ละก็ มันจะเป็นการ
เสริมสร้างอำนาจบารมีของข้า”

“หวังว่าปฐมบรรพบุรุษจะช่วยพูดสนับสนุนให้กับข้าเพื่อให้ได้มาซึ่ง
อาวุธราชัน อีกอย่างยังมีธนูนั้นก็ช่วยนำมาให้ข้าด้วย เมื่อมีธนู
พิฆาตเทพอยู่ในมือ ขอเพียงช่วงจังหวะที่หลิไชยเผลอ ข้าจะโจมตี

ครั้งเดียวถึงตาย ให้เขาตายอย่างไรที่ฝัง!” ครั้นเอ๋ยถึงตรงนี้แล้ว
อ่องเฉิงเทียนได้เผยปณิธานการฆ่าที่นากล้าออกมา!

“เอาเถอะ หวังว่าวันหนึ่งเจ้าจะมีโอกาสได้ปกครองเผ่าโลหิต” ปฐม
บรรพบุรุษเผ่ามารโลหิตกล่าวเสียงห่มต่ำออกมา

บรรดาเจ้าขุนมูลนาย อำมาตย์ผู้ว่า และวงศวานยานเครือในราช
สำนัก พวกเจ้าแน่จริงหรือไม่ แต่เดิมเป็นประโยคที่มีการพูดถึงกัน
อย่างแพร่หลายในโลกของมนุษย์ปุกุชนทั่วไป แต่ทว่ายามเมื่อ
มาถึงเขาเทพยุทธแล้ว จะมีโอกาสได้ยินคำพูดคำนี้อยู่เสมอ

โดยเฉพาะบรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่ที่มีพลังฮึกเหิม และมีจิตใจที่
ทะเยอทะยาน เมื่อมาถึงเขาเทพยุทธแล้ว มักจะนำเอาคำๆ นี้มาพูด
ติดปากอยู่เสมอ

การที่คำกล่าวที่ว่า บรรดาเจ้าขุนมูลนาย อำมาตย์ผู้ว่า และวงศ
วานยานเครือในราชสำนัก พวกเจ้าแน่จริงหรือไม่สามารถ
แพร่หลายในเขาเทพยุทธนั้นย่อมมีเหตุผลของมันอยู่

เขาเทพยุทธเป็นสถานที่ที่แปลกมาก เมื่อไรที่เหยียบย่างเข้า
บริเวณเขาเทพยุทธแล้วล่ะก็ ไม่ว่าคนผู้นั้นจะดำรงอยู่ในฐานะ

แข็งแรงแปนใดก็ตาม ก็ต้องถูกควบคุมโดยสถานที่แห่งนี้ เมื่อใด
ที่ก้าวเท้าเข้ามายังเขาเทพยุทธก็เหมือนมีมือของเหล่าเซียน
ทั้งหลายที่มาสะกดลงบนตัวของคนผู้นั้น ทำให้ทักษะที่มีพลันลด
ระดับลงมาทันที กลับไปอยู่ที่ระดับสังสมกาย (1)!

ไม่ว่าคนๆ นั้นจะเป็นระดับปราชญ์ หรือเป็นจอมกษัตรา กระทั่ง
จักรพรรดิเทพในตำนาน ขอเพียงก้าวเข้าไปยังเขาเทพยุทธละก็
ทักษะของคนผู้นั้นจะถูกสะกดให้ลดลงไปอยู่ที่ระดับสังสมกายทันที
โดยไม่มีข้อยกเว้น

ไม่มีใครสามารถต้านทานพลังจากเขาเทพยุทธได้ ตามตำนานเล่า
ว่าผู้ที่เข้ามายังบริเวณเขาเทพยุทธแล้วไม่ถูกลดทอนพลังลงมาที่
สังสมกายมีเพียงราชันเซียนเท่านั้น

แต่ทว่าพันล้านปีที่ผ่านมา ยุคแล้วยุคเล่าที่ผ่านไป ไม่เคยได้ยินว่า
มีราชันเซียนองค์ไหนยินดีขึ้นไปยังเขาเทพยุทธ ไม่เคยได้ยินว่ามี
ราชันเซียนองค์ไหนเคยทดลองพิชิตยอดเขาอันดับหนึ่งของเขาเท
พยุทธมาก่อน!

เมื่อเป็นเช่นนี้ หลังจากที่มาถึง ณ เขาเทพยุทธแล้ว ไม่ว่าจะเป็
นระดับปราชญ์ผู้มีชื่อเสียงสะเทือนฟ้าดิน หรือผู้บำเพ็ญตนธรรมดา

ที่ไร้ชื่อไร้เสียงก็ดี สรุปก็คือทุกคนต้องมายืนอยู่ตรงจุดสังสมกาย
เท่ากันหมด

ด้วยสาเหตุนี้เอง จึงส่งผลให้เขาเทพยุทธมีคำกล่าวที่แพร่หลาย
มาก นั่นก็คือบรรดาเจ้าขุนมูลนาย อำมาตย์ผู้ว่า และวงศ์วานย่าน
เครื่องในราชสำนัก พวกเจ้าแน่จริงหรือไม่! นั่นเพราะใครก็ตามหาก
มายังเขาเทพยุทธแล้ว แม้ว่าเจ้าจะเป็นเพียงผู้บำเพ็ญตนธรรมดา
แต่ก็มีโอกาสจะได้สังหารผู้ซึ่งดำรงอยู่ในระดับจักรพรรดิเทพที่ไร้
ซึ่งผู้ต่อกรได้!

แน่นอนว่าการที่จะสังหารระดับจักรพรรดิเทพในเขาเทพยุทธหาใช่
เป็นเรื่องง่ายดาย แต่หากก็เชื่อว่าไม่มีโอกาสเป็นไปได้

พันล้านปีที่ผ่านมา ได้เคยมีสุดยอดดาวรุ่งผู้ปราดเปรื่องและน่าทึ่ง
จำนวนไม่น้อยที่ได้สังหารจักรพรรดิเทพในเขาเทพยุทธนี้แน่นอน
ที่สุดในฐานะจักรพรรดิเทพจะไม่ยอมก้าวเข้าไปยังเขาเทพยุทธ
อย่างง่ายดาย!

ไม่ต้องพูดถึงอื่นไกล พูดถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นใกล้ๆ นี้เอง หลายปี
ก่อนเคยปรากฏเหตุสังหารจักรพรรดิเทพขึ้นมา

ในครั้งนั้นเล่าลือกันว่าขณะที่จิ้งหวู่ตี้แห่งเขาท่าคงได้มาที่แดน
ชาติทักษิณแล้วล่วงเกินเผ่ามารโลहित ทั้งสองฝ่ายเข้าต่อสู้ห้ำหั่น
กันเป็นการใหญ่

จิ้งหวู่ตี้ก็เหมือนดังเช่นชื่อของเขา แม้ต้องเผชิญหน้ากับเผ่ามาร
โลहितที่ยิ่งใหญ่ เขายังคงสู้รบพลาถอยไปพลาถ ขณะเดียวกัน
ก็สังหารยอดฝีมือของเผ่ามารโลहितไปเป็นจำนวนมาก ส่งผลให้
ระดับบรรพบุรุษเผ่ามารโลहितจำนวนมากต้องกลับคืนสู่โลก
ปัจจุบัน

สุดท้ายระดับจักรพรรดิเทพของเผ่ามารโลहितลงมือด้วยตนเอง ไล่
ต้อนจิ้งหวู่ตี้หนีเข้าไปในเขาเทพยุทธ!

หลังจากที่จักรพรรดิเทพของเผ่ามารโลहितได้เหยียบย่างเข้าไปใน
เขาเทพยุทธแล้ว ท้ายที่สุดทำให้จักรพรรดิเทพคนนี้ต้องพบกับฝัน
ร้ายที่สุดในชีวิต การต่อสู้กันภายในเขาเทพยุทธได้ทำให้เขาถูกจิ้ง
หวู่ตี้จับฉกร่างเป็นๆ ไปในที่สุด

จากการต่อสู้ในครั้งนี้ ได้ทำให้ชื่อเสียงของจิ้งหวู่ตี้ดังกระฉ่อน
มาก สะเทือนไปทั่วทั้งแดนมนุษย์กษัตรา หลายคนยกย่องเขาว่า

เขาจะเหมือนดังราชันเซียนท่าคง ซึ่งเป็นบรรพบุรุษของเขา ได้เป็น
ราชันเซียนที่ไร้ซึ่งผู้ต่อกร

ขณะที่เฝ้ามารโลहितมองการศึกษาในครั้งนี้ว่าเป็นศึกแห่งอัปยศ ทำ
ให้เฝ้ามารโลहितไม่ว่าจะเป็นรุ่นอาวุโสหรือกลุ่มคนรุ่นใหม่ล้วน
แล้วแต่ไม่ต้องการเอ่ยถึงการศึกในครั้งนี้

.....

(1) ระดับพลังเรียงจากต่ำไปหาสูง มีดังนี้ :

เคาะลัคนา (叩宮 kòu gong) 2. เบิกดินแดน (拓疆 tuò
jiāng) 3. สั่งสมกาย (蘊体 yùn tǐ)

สร้างลัคนา (辟宮 pì gōng) 5.เสริมวัฒนะ (壯壽 zhuàng
shòu) 6. ชะตาแท้ (真命 zhēn mìng)

ครองพลัง (華蓋 huá gài) 8. หวนกำเนิด (涅槃 niè yù)
9. จิตวิญญาณฟ้า (天元 tiān yuán)

หล่อเลี้ยงจิตวิญญาณ (育神yù shén) 11. ชะตามห้ศจรรย์
(玄命xuán mìng)

Novel-Lucky

ตอนที่ 980 เขาเทพยุทธ

<https://novel-lucky.com>

ที่เขาเทพยุทธ คำกล่าวที่ว่าบรรดาเจ้าขุนมูลนาย อำมาตย์ผู้ว่า และวงศวานยานเครือในราชสำนัก พวกเจ้าแน่จริงหรือไม่! หาใช่ คำกล่าวที่เลื่อนลอย

“บรรดาเจ้าขุนมูลนาย อำมาตย์ผู้ว่า และวงศวานยานเครือในราชสำนัก พวกเจ้าแน่จริงหรือไม่!” ณ เขาเทพยุทธ ชายหนุ่มคนหนึ่ง ด้านหลังมีดาบโลหิตเหน็บอยู่เล่มหนึ่ง ร่างของเขาปกคลุมไปด้วย พลังมปราณ ผมยาวสยายคล้ายตั้งเป็นน้ำตกโลหิตอย่างนั้น

ชายหนุ่มผู้นี้ นำพาบรรดาศิษย์ของเผ่ามารโลหิตปรากฏตัวอยู่หน้า เขาเทพยุทธ กล่าวอย่างทะนงตนว่า “ไม่รู้วาระดับจักรพรรดิเทพ เผ่าพันธมิตรมนุษย์จะกล้ามาหรือเปล่าเท่านั้นแหละ!”

“เฟิงจือเงินแห่งสำนักราชันดาบ!” พลันสีหน้าของผู้นำเพ็ญตน เผ่าพันธมิตรมนุษย์ที่อยู่ในเหตุการณ์จำนวนไม่น้อยต้องแปรเปลี่ยนไป

เฟิงจือเงินคือผู้สืบทอดของสำนักราชันดาบ ขณะที่ราชันดาบคือ หนึ่งในสามสืบทอดสำนักของเผ่ามารโลหิต ทั้งยังนับเป็นสำนักเจ้า

ลัทธิต!กำลังของเขาสามารถเบียดเข้าไปอยู่ในห้าอันดับแรกของเผ่า
มารโลहित

เวลานี้ เฟิงจื่อเฉินได้สืบทอดอำนาจจากสำนักกราชันดาบแล้ว ที่น่า
กลัวมากไปกว่านั้นก็คือเขาได้เป็นผู้สืบทอดดาบมารโลहित ซึ่งเป็น
อาวุธร้ายแรงของสำนักกราชันดาบ เรียกได้ว่าเขานั้นคือคนโหดคน
หนึ่งเลยล่ะ!

เผ่าพันธมิตรมนุษย์และเผ่าโลहितในแดนชาดทักซิณไม่ค่อยจะลงรอย
กันได้สักเท่าไร อีกทั้งเผ่ามารโลहितถือเป็นเผ่าโลहितสายที่
แข็งแกร่งมากที่สุด อ่องเฉินเทียนที่เป็นผู้สืบทอดตำแหน่งผู้นำเผ่า
โลहितนั้น ยังมีนิสัยที่ดูอ่อนโยนอยู่บ้าง ต่างจากเฟิงจื่อเฉินที่มอง
เผ่าพันธมิตรมนุษย์เป็นคนต่างเผ่า มีเรื่องกับยอดฝีมือเผ่าพันธมิตร
เพียงเพราะคำพูดคำเดียวอยู่เป็นประจำ ทั้งยังลงมือสังหารฝ่ายตรง
ข้ามอยู่เนืองๆ

เฟิงจื่อเฉินยิ้มอย่างทะนงตน และน่าเกรงขามยิ่งนัก กล่าวว่า “หาก
มีระดับจักรพรรดิเทพเผ่าพันธมิตรมนุษย์มาที่นี่ล่ะก็ มันต้องตายด้วย
คมดาบมารโลहितของข้า!”

ครานั้นจึงหวูตี่ได้สังหารจักรพรรดิเทพของเผ่ามารโลहितที่เขาเทพยุทธแห่งนี้ ซึ่งเผ่ามารโลहितถือเป็นเรื่องอัปยศอย่างยิ่งที่ไม่ต้องการให้มีการกล่าวถึง แต่แล้วมาวันนี้เฟิงจื่อเฉิงมีท่าที่ยกตนข่มท่าน ทำทายต่อเผ่าพันธมิตรมนุษย์เป็นยิ่งนัก!

ถึงแม้เฟิงจื่อเฉิงจะลบหลู่ดูแคลนต่อเผ่าพันธมิตรมนุษย์ถึงเพียงนี้ แต่บรรดายอดฝีมือเผ่าพันธมิตรมนุษย์ที่อยู่ในเหตุการณ์ก็ไม่ต้องการต่อล้อต่อเถียง เพราะคงคุยกันกับคนโหดคนนี้ไม่รู้เรื่องอยู่แล้ว

เฟิงจื่อเฉิงหัวเราะอย่างทะนงตน นำพาบรรดาศิษย์ของเผ่ามารโลहितเข้าไปยังเขาเทพยุทธ

ในเวลานี้ ที่เขาเทพยุทธปรากฏประกายลอยล่อง บนยอดเขาเหมือนแว่วเสียงเสนาะเซียน ยอดเขาบางแห่งปรากฏอักขระยันต์ขึ้นมา ยอดเขาบางลูกก็มีหลักกฎเกณฑ์ที่กำลังถักทอเข้าด้วยกัน ...

แม้ว่าเขาเทพยุทธสามารถสะกดทักษะของผู้บำเพ็ญตนเอาไว้ แต่ทว่ายังคงมีผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากชมชอบมาที่เขาเทพยุทธแห่งนี้! เนื่องจากหากสามารถปีนขึ้นไปบนยอดเขาของเขาเทพยุทธแล้วล่ะก็ หมายถึงคนผู้นั้นมีโอกาสได้รับโชควาสนาที่สุดยอดมาก

โชควาสนาของยอดเขาแต่ละแห่งจะแตกต่างกันออกไป บางยอดเขาจะมีการเทศนาธรรมของปราชญ์โบราณ บางแห่งจะมีการเทศนาธรรมเป็นเสียงเสนาะเชียน บางแห่งจะมีตำนานปรากฏออกมา...

ขอเพียงสามารถก้าวขึ้นไปยังยอดเขาของเขาเทพยุทธ โชควาสนาที่แต่ละคนได้รับจะแตกต่างกันไป และผลที่ทุกคนจะได้รับก็แตกต่างกันด้วย

ไม่มีใครรู้ถึงสาเหตุที่เขาเทพยุทธมีโชควาสนาเช่นนี้ได้อย่างไร มีบางคนกล่าวว่าภายในส่วนที่ลึกที่สุดของเขาเทพยุทธมีร่างของเชียนที่ถูกฝังเอาไว้ บ้างกล่าวว่าใต้พื้นดินของเขาเทพยุทธได้ฝังคัมภีร์เชียนเอาไว้ ยิ่งไปกว่านั้นบางคนกล่าวว่าเขาเทพยุทธแห่งนี้เคยเป็นที่ตั้งของราชวงศ์เชียนผู้หนึ่งมาก่อน...

เนื่องเพราะมีเรื่องประหลาดเช่นนี้เอง ทำให้ผู้ที่ขึ้นไปยังเขาเทพยุทธมีเป็นจำนวนมาก แต่ทว่าเมื่อมาถึงเขาเทพยุทธแล้ว ใ้เชื่อว่าทุกคนล้วนสามารถก้าวขึ้นไปบนยอดเขาได้

ยิ่งเข้าไปภายในเขาเทพยุทธลิกเท่าไร ยอดเขาที่ต้องปีนข้ามไปก็
จะมีความสูงเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ เรียกได้ว่ายอดเขาหนึ่งสูงกว่าอีก
ยอดเขาหนึ่ง ทั้งยังปีนได้ยากกว่ากันอีกด้วย! ดังนั้นทุกคนจึงได้ทำ
การกำหนดมาตรฐานความสูงต่ำของยอดเขาแต่ละลูกเอาไว้

เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว บรรดายอดเขาเป็นจำนวนมากในเขาเทพยุทธ
จึงถูกเรียกขานเป็นยอดเขาไปจ้าง (1) ยอดเขาเขียนจ้าง ยอดเขา
ว่านจ้าง ยอดเขาสีว่านจ้าง และยอดเขาไปว่านจ้าง!

พันล้านปีที่ผ่านมา ยอดเขาไปว่าน (ยอดเขาสูงล้านจ้าง) ก็คือที่สุด
สำหรับทุกคน เนื่องจากยังไม่มีใครสามารถเข้าไปได้ลึกกว่านี้อีก
หากสามารถก้าวข้ามยอดเขาไปว่านจ้างก็คือยอดเขาอันดับหนึ่ง
ของเขาเทพยุทธแล้วละ!

ตามตำนานเล่าว่า ยังไม่เคยมีใครสามารถปีนขึ้นไปยังยอดเขา
อันดับหนึ่งได้เลย จึงไม่มีใครรู้ว่ายอดเขาอันดับหนึ่งมีหน้าตาเป็น
เช่นใด ไม่มีใครรู้ว่ายอดเขาอันดับหนึ่งบนนั้นมีสิ่งใดอยู่!

เมื่อหลี่ซิเย่มาถึงเชิงเขาเทพยุทธแล้ว ทอดสายตามองออกไป เห็น
เป็นยอดเขาที่ขึ้นลงสลับจำนวนนับไม่ถ้วน ทุกๆ ยอดเขาล้วน

แล้วแต่แลดูมีความหนักแน่น ไม่ว่าใครก็ตามเมื่อมาถึงที่ตรงนี้แล้ว
ก็จะบังเกิดความรู้สึกกดดันอย่างเห็นได้ชัด!

ทอดสายตามองออกไปจากระยะไกล เห็นยอดเขาอันดับหนึ่งที่สูง
เด่นไม่อาจปีนข้ามไปได้ มันเหมือนตั้งเป็นภูเขาเทวะที่ตั้งตระหง่าน
สูงทะลุเมฆา เสมือนว่ามันได้ทิ่มทะลุท้องฟ้าขึ้นไป โดยที่สวนยอด
นั้นมีจักรวาลที่หมุนรอบตัวมันอยู่

หลี่ชียเอ่ต้องทอดถอนภายในใจเบาๆ เมื่อมองดูเขาเทพยุทธแห่งนี้
เป็นเขาพิฆาตราชนเซียนนะ แม้แต่ราชันเซียนยังคงต้องสิ้นชื่อ ณ
สถานที่แห่งนี้ ช่างเป็นเกียรติยศอะไรอย่างนั้น ช่างเปี่ยมด้วย
อำนาจอะไรเช่นนั้น!

แต่ทว่าหลี่ชียเอ่ไม่เคยมีความรู้สึกถึงเกียรติยศอะไรทั้งสิ้นกับทุกๆ
ครั้งที่ได้มาเขาเทพยุทธ แม้กระทั่งหลังจากการรบที่ยอดเยี่ยมที่สุด
ได้สิ้นสุดลง เขาก็ไม่ต้องการที่จะเอ่ยถึงการรบในครั้งนั้นมากนัก
ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการไปโพทนาอะไรกับสิ่งนี้

เขาเทพยุทธเปรียบเสมือนภูเขาลูกหนึ่งที่กดทับอยู่ในใจของหลี่ชีย
เอ่อย่างนั้น ไม่ว่าจะป็นอดีตหรือว่าปัจจุบันยังคงเป็นอยู่อย่างนี้

เนื่องจากมีผู้คนต้องมาตายอยู่ที่ตรงนี้มากมายเหลือเกิน ผู้ที่อยู่ข้าง
กายของเขาจำนวนมากแล้วแต่พลีชีพในสนามรบแห่งนี้

ผู้ที่จงรักภักดีต่อเขา ผู้ที่ให้การสนับสนุนต่อเขา ผู้ที่รักเขา ผู้ที่
ติดตามเขา... มากมายเหลือเกินที่ฝังร่างเอาไว้ตรงนี้ ณ ที่ตรงนี้ได้
ฝังความทรงจำของเขาอยู่มากมาย ฝังความรู้สึกของเขามากมาย
เหลือเกิน! แม้แต่อีกาหิมิพีเช่นเขาที่ลอยล่องอยู่กับกาลเวลายาวนาน
นับไม่ถ้วนยังไม่ต้องการไปหวนระลึกถึงมัน

“คุณชายหลีกี้มาที่เขาเทพยุทธหรือ” ขณะที่หลีกี้เยกำลังมองดู
ด้านนอกเขาเทพยุทธ ได้มีผู้บ่าเพ็ญตนกล่าวทักทายหลีกี้เย

ในขณะนี้ ชื่อของหลีกี้เยโด่งดังไปทั่วทั้งเมืองศักดิ์สิทธิ์ เขาได้
สังหารเซอะจื่อเซียนและบรรดายอดฝีมือบริเวณด้านหน้าเจดีย์
สายฟ้า ถึงแม้จะอยู่ต่อหน้าเจ้าแห่งสายฟ้า เขายังคงสบประมาทต่อ
แคว้นราตรีแดง

การกระทำที่พาลและแข็งกร้าวเช่นนี้ของหลีกี้เย ทำให้เผ่าพันธมิตร
มนุษย์รู้สึกว่าได้ลืมนตาอำปากเสียที ดังนั้นการที่หลีกี้เยสังหารผู้สืบ
ทอดของแคว้นราตรีแดง ทำให้ผู้บ่าเพ็ญตนของเผ่าพันธมิตรมนุษย์
ต่างรู้สึกหน้าบานขึ้นมา

การมาที่เขาเทพยุทธของหลี่ซีเยได้รับการทักทายจากยอดฝีมือของเผ่าพันธมิตรมนุษย์เป็นจำนวนมาก แน่หนอนว่าก็มีบางส่วนเลี้ยงที่จะพบกับหลี่ซีเย เนื่องจากหลี่ซีเยได้สังหารเซอะจื่อเซียน นั้นเท่ากับเป็นการผูกความแค้นกับแคว้นราตรีแดงจนต้องตายไปข้างหนึ่ง บางคนจึงไม่ต้องการหาเรื่องให้กับตนเอง

สำหรับเผ่าโลหิตแล้ว พวกเขายอมชกสีหน้ากับหลี่ซีเยอยู่แล้ว แม้ว่าในเวลานี้จะยังคงไม่มีเผ่าโลหิตต้องการไปแหย่หลี่ซีเย แต่ทว่าอย่างไรเสียยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนของเผ่าโลหิตก็ต้องมองหลี่ซีเยด้วยความแค้นไม่มากก็น้อยอยู่แล้ว!

อาจกล่าวได้ว่าแคว้นราตรีแดงเป็นตัวแทนแสดงถึงอำนาจของเผ่าโลหิตในระดับหนึ่ง เวลาหลี่ซีเยกลับสังหารเซอะจื่อเซียนซึ่งมีฐานะเป็นผู้สืบทอดของแคว้นราตรีแดง ย่อมเป็นการยั่วยุต่ออำนาจของเผ่าโลหิต

ครั้งนั้นจึงหวุดหวิดที่อาละวาดที่แดนขาดทักซิณ ทำการสังหารคนของเผ่าโลหิตจนเรียกได้ว่าหน้าตามอมแมม สร้างความอับยศให้กับเผ่าโลหิตอย่างยิ่ง มาวันนี้หลี่ซีเยที่กำเนิดจากเผ่าพันธมิตรมนุษย์ได้มาอาละवादอีกครั้ง แล้วจะไม่ให้เผ่าโลหิตชกสีหน้าใส่ได้อย่างไร?

จะมาในรูปแบบของมิตรภาพที่ดี หรือมองอย่างศัตรูก็ช่าง หลี่ชียเอ่ไม่เคยให้ความสนใจกับสิ่งนี้อยู่แล้ว เขายึดมั่นหนึ่งแล้วก็ก้าวเดินขึ้นไปยังเขาเทพยุทธ

หลี่ชียเอ่ไม่ได้ได้มุ่งหน้าไปยังยอดเขาอันดับหนึ่งของเขาเทพยุทธในทันที แต่เขาเริ่มต้นจากยอดเขาไปจ้าง (ยอดเขาสูงร้อยจ้าง) ก่อนเป็นอันดับแรก หลังจากที่เขาขึ้นไปถึงยอดเขาไปจ้างแล้ว ได้ทำการฝังสิ่งๆ หนึ่งบนยอดเขาไปจ้างเอาไว้

เขาเทพยุทธมีอาณาบริเวณที่กว้างใหญ่ไพศาลมาก ทิวทัศน์เขาเทพยุทธกินพื้นที่นับสิบล้านลี้ (2) ซึ่งยอดเขาไปจ้างของเขาเทพยุทธเรียกได้ว่ามีมากเหมือนดอกเห็ด มีจำนวนนับพันนับหมื่นลูก!

ทุกๆ ยอดเขาไปจ้างที่หลี่ชียเอ่ได้ขึ้นไป ก็จะทำกรฝังสิ่งๆ หนึ่งเอาไว้บนยอดเขานั้น แน่แน่นอนว่าหลี่ชียเอ่ไม่ได้ขึ้นไปทุกลูก แต่เขาได้เลือกเฉพาะบางลูกที่แฝงไว้ซึ่งความลึกลับพิสดารที่ผู้อื่นไม่อาจล่วงรู้

ในฐานะที่เป็นผู้โด่งดังในกลุ่มคนรุ่นใหม่ของเมืองศักดิ์สิทธิ์ ทุก
ความเคลื่อนไหวของल्लीชีย่อมเป็นที่สนใจของผู้คนทั่วไป จึงมีผู้
ที่ให้ความสนใจต่อल्लीชีย่กับการขึ้นไปบนยอดเขาไปจ้างแต่ละลูก

และเป็นที่น่าสนใจก็คือไม่ปรากฏโชคชะตาประหลาดใดๆ ยามที่ห
ल्लीชีย่ได้ขึ้นไปยังยอดเขาไปจ้างแต่ละลูก ไม่มีโชควาสนาประหลาด
ที่เล่าลือ ไม่มีการเทศนาธรรมของปราชญ์ ไม่มีการเทศนาธรรม
เป็นเสียงเสนาะเชียน...

ไม่ว่าใครก็ตาม หากได้ขึ้นไปยังยอดเขาลูกใดลูกหนึ่งได้ก็ต้อง
ได้รับผลประโยชน์ และหรือได้พบกับโชคชะตาประหลาด แต่ทว่า
การได้ขึ้นไปบนยอดเขาไปจ้างของल्लीชีย่กลับไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น
แม้แต่อักขระเตายังไม่มีการขยับหรือลอยล่องให้เห็นแม้เพียงน้อย
นิด

“นี่มันเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่นะ?” บางคนที่คอยสังเกตความ
เคลื่อนไหวของल्लीชีย่อย่างตั้งใจ เมื่อได้เห็นल्लीชีย่ขึ้นไปบน
ยอดเขาไปจ้างแล้วไม่มีปรากฏโชคชะตาประหลาดเกิดขึ้น ต่าง
รู้สึกว่เรื่องนี้มันช่างเหลือเชื่อเหลือเกิน

ยอดฝีมือเผ่าโลหิตกล่าวนำเกรงขามออกมา เมื่อเห็นหลี่ชียเอ่ที่ขึ้นไปบนยอดเขาไปจ้างแต่ละลูกแล้วไม่พบกับโชคชะตาประหลาดใดๆ เลยว่า “เหอะ เหอะ เป็นเพราะเขาต้องคำสาปเข้าให้แล้วละ แม้แต่โชคชะตาประหลาดก็ไม่เห็นด้วยกับเขา!”

กลุ่มคนรุ่นใหม่เผ่าโลหิตบางคนกล่าวหาที่ดีใจออกมาว่า “นั่นนะสิ ว่ากันว่าคนที่ต้องคำสาปแม้แต่สวรรค์ก็ไม่ให้อภัย ยิ่งไม่ต้องพูดถึงยอดเขาไปจ้างเลย ต่อให้เขาปีนป่ายทั่วทุกยอดเขาไปจ้างก็เป็นไปไม่ได้จะได้รับโชคชะตาประหลาดแม้แต่หน่วยนิด”

ผู้คนจำนวนไม่น้อยที่เห็นหลี่ชียเอ่ไม่ได้รับสิ่งใดๆ เลยต่างรู้สึกยินดีอย่างบอกไม่ถูก โดยเฉพาะเผ่าโลหิต

แม้ว่าคนที่มีความสามารถสักนิด มีจิตแห่งเต๋าที่มั่นคงสักหน่อย พวกเขาเหล่านี้จะไม่ไปปีนยอดเขาไปจ้างอย่างเด็ดขาด เนื่องจากโชคชะตาประหลาดที่ได้จากการปีนขึ้นยอดเขาไปจ้างคือชั้นคุณภาพต่ำสุด ดังนั้นจึงมีผู้บำเพ็ญตนที่มาปีนยอดเขาไปจ้างจำนวนไม่มาก

แน่นอนที่สุด ยังคงมีผู้บำเพ็ญตนที่ปีนยอดเขาไปจ้างอยู่ เมื่อหลี่ชียเอ่ได้ปีนขึ้นไปบนยอดเขาไปจ้างแห่งหนึ่ง ปราภภูมิผู้บำเพ็ญตน

ส่วนหนึ่งอยู่ด้านบนอยู่แล้ว บรรดาผู้บำเพ็ญตนเหล่านี้ล้วนแล้วแต่ได้รับผู้ประโยชน์มาแล้วทั้งสิ้น

บนยอดเขาแห่งนั้น เห็นผู้บำเพ็ญตนที่นั่งอยู่ด้านหน้าหินก้อนหนึ่ง กำลังศึกษาลายเต๋าที่ลอยล่องออกมาจากหินก้อนนั้น ขณะเดียวกัน มีผู้บำเพ็ญตนที่กำลังนั่งฟังอย่างเงียบๆ กับเสียงธรรมะที่ถูกส่งออกมาจากใต้พื้นดินอย่างแผ่วเบา...

ครั้นผู้บำเพ็ญตนที่อยู่ในเหตุการณ์เห็นหลี่ชีย่นำเอาสิ่งของสิ่งหนึ่ง ผิงลงใต้ดิน ทำให้พวกเขารู้สึกอยากรู้อยากเห็นขึ้นมา จึงมีผู้บำเพ็ญตนเผ่าพันธุ์มนุษย์คนหนึ่งอดถามไม่ได้ว่า “คุณชายหลี่ ท่านผิงอะไรไว้หรือ?”

หลี่ชีย่หัวเราะออกมาสำหรับข้อสงสัยเช่นนี้ ยิ้มกล่าวว่า “ทุกคนต่างก็บอกว่า หากเราปลูกเมล็ดลงในฤดูใบไม้ผลิ พอถึงฤดูใบไม้ร่วงก็จะได้เก็บเกี่ยวผลผลิตมากมาย ดังนั้นข้าจึงผิงเมล็ดสวรรค์แต่ละเม็ดลงไป ไม่แน่ว่าเมื่อถึงฤดูใบไม้ร่วงแล้ว ข้าอาจจะได้รับผลเป็นคัมภีร์เซียนแต่ละเล่มมาก็เป็นได้”

คำพูดของหลี่ซิเยพลันทำให้พวกเขาต้องมองหน้ากันและกัน มัน
เป็นคำพูดที่ออกจะเกินไปยากที่จะให้ใครเขาเชื่อ เนื่องจากเป็น
เรื่องที่ไม่น่าเป็นไปได้ มีเพียงคนโง่เท่านั้นที่จะเชื่อเรื่องเช่นนี้

ถึงกระนั้นก็ตาม แม้ว่าทุกคนจะไม่เชื่อในสิ่งที่หลี่ซิเยพูด แต่
หลังจากที่หลี่ซิเยจากไปแล้ว ก็มีผู้เข้าไปต้องการขุดเอาสิ่งที่หลี่
ซิเยฝังเอาไว้ออกมาทันที แต่ในนั้นกลับไม่มีอะไรอยู่เลย

“เป็นไปได้ ข้าเห็นกับตาว่าเขาเอาของสิ่งหนึ่งฝังลงไปโน้น
ทำไมถึงหายไปได้ล่ะ?” ผู้บำเพ็ญตนผู้นั้นได้ขุดที่ตรงนั้นจน
กลายเป็นหลุมที่มีขนาดกว้างและลึกมาก แต่ทว่าสิ่งที่หลี่ซิเยฝังลง
ไปนั้นได้อันตธานหายไปอย่างไร้ร่องรอย ไม่สามารถหาพบได้

“ไม่แน่ว่า เจ้าหมอนั้นอาจจะแก้งลลोकพวกเราก็เป็นได้ เขา
คาดการณเอาไว้แล้วว่าพวกเราจะต้องมาขุด ดังนั้น เขาจึงใช้วิชา
บังตา กับพวกเรา” พรรคพวกของพวกเขาสายหน้าและยิ้มกล่าว
ออกมา

“เจ้าหนูคนนี้นั้นไม่ปกติแน่ ปีนยอดเขาไปจ้ำงมามากมายแล้วไม่
พบกับโชคชะตาประหลาดอะไรเลยก็แล้วกันไปเถอะ กลับยังมีกระ

จิตกระใจที่จะแกล้งคนอื่นอีก! แปกคนแท้ๆ!" ผู้บ้ำเพ็ญตนที่ท่า
หน้าทีซุดหากล่าวออกมาด้วยความแค้นใจ

.....

(1) จ้าง (丈 zhàng) เป็นหน่วยวัดความยาวของจีนโบราณ
หนึ่งจ้างจะมีความยาว/สูงเท่ากับสิบฟุตหรือสองเมตรสามสิบ
เซนติเมตรโดยประมาณ

ไป่ = หนึ่งร้อย เซียน = หนึ่งพัน วาน = หนึ่งหมื่น ลือวาน = หนึ่ง
แสน ไป่วาน = หนึ่งล้าน

(2) ลี้ หรือ หลี่(里 lǐ) เดิมสมัยโบราณ หนึ่งลี้ หรือหลี่ เท่ากับ
สามร้อยสี่สิบห้าเมตร นับจากปี 1929 เป็นต้นมารัฐบาลจีนได้
ประกาศให้หนึ่งลี้หรือหลี่ เท่ากับห้าร้อยเมตร

ตอนที่ 981 พบอิวานอีกครั้ง

<https://novel-lucky.com>

แน่นอนที่สุดว่าหลี่ชียเยยอมไม่ใช้ประเภทคนว่างจัดแล้วไปเที่ยว
แก่งคนเล่น เขาได้มีการฝังสิ่งของบางอย่างไว้บนยอดเขาจริง ๆ
เพียงแต่ว่าสิ่งที่ฝังนั้นจะตริงเขาไปอยู่ในส่วนที่ลึกที่สุดของเขาเท
พยุทในทันที พวกเขาไม่สามารถมองเห็นอยู่แล้ว

อีกทั้งสิ่งที่หลี่ชียเยทำการฝังลงไปนั้นล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่สร้าง
ความตระหนกยิ่งกับผู้คนที่สิ้น สิ่งของเหล่านี้เขาได้ฝากเอาไว้กับ
ตระกูลขุนนางโบราณลึกลับที่ทำตัวเงียบเชียบไม่ติดต่อกับผู้คน
หลายแห่งในเมืองศักดิ์สิทธิ์ ตั้งแต่หลังการสู้รบกับอเวจึครั้งสุดท้าย
มาคราวนี้หลี่ชียเยได้ไปเยี่ยมเยียนตระกูลขุนนางโบราณเหล่านี้ และ
ทำการเบิกสิ่งที่ฝากไว้ออกมาทั้งหมด

เขาเทพยุท พันล้านปีที่ผ่านมา ทุกคนต่างเข้าใจว่าสถานที่แห่งนี้
เคยปรากฏศึกระหว่างเทพแน่นอนในความหมายบางประการอาจ
กล่าวได้ว่าการรบในครั้งนั้นถือได้ว่าเป็นศึกระหว่างเทพ แต่ทว่ามัน
คือที่สุดของศึกเทพ ศึกลงหารราชันเซียน!

ในยุคปัจจุบันนี้ น้อยคนนักที่จะรู้ว่าเดิมสถานที่แห่งนี้ไม่ได้มีชื่อว่า
เขาเทพยุท นานมาแล้วที่ตรงนี้คือดินแดนศักดิ์สิทธิ์ ต่อมา

หลังจากที่อเวจีได้ปกครองเก้าแดน ราชวงศ์โบราณมังกรอเวจีได้ทำการก่อสร้างเป็นที่บรรพชนของพวกเขา!

หลังจากศึกแห่งการสังหารราชันเซียนในครั้งนั้นแล้ว สถานที่แห่งนี้ก็ได้กลายสภาพอย่างที่เห็นในปัจจุบัน กลายเป็นเขาเทพยุทธ สมรภูมिरบโบราณจำนวนนับไม่ถ้วนถูกทำลายลง ณ สถานที่แห่งนี้ภูเขาลูกและแม่น้ำจำนวนนับไม่ถ้วนถูกสร้างขึ้นใหม่ เลือดเนื้อจำนวนนับไม่ถ้วนได้แห้งกรังจับเป็นก้อนอยู่ตรงนี้ ดังนั้นจึงได้กลายเป็นยอดเขาที่สูงตระหง่านแต่ละลูกที่เห็นในวันนี้!

สิ่งที่ผู้คนในโลกไม่รู้มากไปกว่านั้นก็คือ ภายในสถานที่แห่งนี้สิ่งที่ทำการสะกดควบคุมหาใช่องค์เซียนหรือสิ่งอื่นใดดังที่คนทั่วไปเข้าใจ แต่มันคือสุดยอดค่ายกลที่น่ากลัวมากที่สุดในโลก...ค่ายกลสังหารราชันเซียน!

หลังผ่านพ้นศึกในครั้งนั้นแล้ว หลี่ซีเยยังคงให้ค่ายกลสังหารราชันเซียนทำการสยบและควบคุมอยู่ตรงนี้เหมือนเดิม นอกจากเหตุผลที่ว่าสถานที่แห่งนี้ยังคงมีเศษเสี้ยวโลหิตราชันเซียนไหลรินอยู่ ที่สำคัญกว่านั้นก็คือสถานที่แห่งนี้ลึกลับพิสดารเหลือเกิน อีกทั้งอเวจีได้ใช้พื้นที่แห่งนี้มาอย่างยาวนาน ระหว่างนั้นพวกเขาได้กระทำการหลายอย่างกับพื้นที่ส่วนที่อยู่ลึกเข้าไปใต้ดินมากมาย ดังนั้นการที่หลี่ซีเยให้ค่ายกลสังหารราชันเซียนเอาไว้ตรงนี้ ก็

เพื่ออาศัยความไร้ผู้ต่อกรของค่ายกลราชันนี้ทำการลบล้างทุกสิ่ง
ทุกอย่างที่อเวจีได้กระทำเอาไว้ โดยอาศัยระยะเวลาอันยาวนานเพื่อ
การนี้

ทว่าการที่เกิดปรากฏการณ์ประหลาดต่างๆ นานาที่เขาเทพยุทธใน
คราวนี้ ทำให้หลี่ซิเย่เข้าใจแล้วว่าโอกาสที่เหมาะสมได้มาถึงแล้ว
ในที่สุดก็รอจนถึงวันนี้หลังจากผ่านมาแล้วเป็นพันล้านปี กล่าวได้
ว่าได้เวลาเก็บเกี่ยวผลของเขาแล้ว

ครั้งนั้นอเวจีได้ลงแรงกายแรงใจกับสถานที่แห่งนี้จำนวนนับไม่ถ้วน
แต่กลับไม่ได้รับในสิ่งที่พวกเขาคาดหวัง เนื่องจากภายในสถานที่
แห่งนี้มีความลึกลับมหัศจรรย์ยิ่ง อีกทั้งโอกาสตอนนั้นยังไม่สุกงอม
ยังคงห่างไกลอีกมาก!

ในที่สุดจากการรอคอยมาอย่างยาวนาน หลี่ซิเย่ได้รอถึงวันนี้จนได้
ดังนั้นการมาเขาเทพยุทธครั้งนี้ของหลี่ซิเย่จึงไม่เพียงต้องการเก็บ
คืนค่ายกลสังหารราชันเซียนเท่านั้น เขายังต้องการนำเอาสิ่งของ
บางอย่างที่ฝังอยู่ที่ใต้พื้นดินไปด้วย!

มีผู้คนที่รู้เรื่องราวเกี่ยวกับพลังสะกดของเขาเทพยุทธน้อยมาก ไม่มีใครรู้ว่าที่ตรงนี้มีการควบคุมสะกดโดยค่ายกลสังหารราชันเซียนหลายคนยังเชื่อในตำนานที่ว่าเป็นองค์เซียนอะไรทำนองนั้น

หลี่ซิเย้นำเอาสิ่งของต่างๆ ผังลงใต้พื้นที่ละชั้นๆ โดยเริ่มจากยอดเขาไปล่าง หลังจากผังลงไปยังจุดต่างๆ ที่ยอดเขาไปล่างจนครบถ้วนแล้วก็ไล่ไปที่ยอดเขาเซียนล่าง (ยอดเขาสูงพันล่าง) ยอดเขาวานล่าง (ยอดเขาสูงหมื่นล่าง)...ไล่ไปเรื่อยๆ!

กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากแล้ว การก้าวขึ้นสู่เขาเทพยุทธหารไซเรื่องง่ายตาย โดยเฉพาะผ่านยอดเขาวานล่างไปแล้ว การที่จะขึ้นไปยังยอดเขาแต่ละแห่งยากยิ่งกว่าขึ้นไปบนสวรรค์ชั้นฟ้าเสียอีก เนื่องจากยิ่งเข้าใกล้จุดที่เป็นศูนย์กลางของเขาเทพยุทธแล้ว พลังการควบคุมสยบก็จะทรงพลังมากยิ่งขึ้น ถือเป็นบททดสอบที่ยิ่งใหญ่ต่อจิตที่มั่นคง เด็ดเดี่ยวแน่วแน่ ความสามารถในการรับรู้ ทักษะ...ของผู้บำเพ็ญตน!

แต่ว่าสิ่งเหล่านี้สำหรับหลี่ซิเยแล้วล้วนไม่ได้ยากเย็นอะไรเลย เขาเทพยุทธเกิดจากฝีมือของเขา เขาคือผู้สร้างสถานที่แห่งนี้ ดังนั้นกล่าวสำหรับเขาแล้ว อย่าว่าแต่ยอดเขาไปวานล่างเลย ต่อให้ขึ้นไปยังยอดเขาอันดับหนึ่งก็ไม่ได้ยากเย็นอะไร

หลังจากที่หลี่ชีย่ได้ทำการฝังสิ่งของลงไปตามจุดต่างๆ บนยอดเขาไปข้างจนครบถ้วนแล้ว จึงไล่ไปที่ยอดเขาเซียนฉ้าง ซึ่งในจำนวนยอดเขาเซียนฉ้างมากมายนั้น มีเพียงยอดเขาเซียนฉ้างที่กำหนดเท่านั้นจึงสามารถฝังสิ่งของลงไป แน่นอน จะต้องเป็นยอดเขาเซียนฉ้างลักษณะเช่นใดคงมีเพียงหลี่ชีย่คนเดียวเท่านั้นที่รู้

“คุณชายหลี่...” หลี่ชีย่เพิ่งก้าวเดินมาถึงเชิงเขาเซียนฉ้าง พลันปรากฏบุคคลผู้หนึ่งแสดงความคารวะโค้งคำนับด้วยท่าที่ที่นอบน้อมอย่างยิ่ง

พลันที่หลี่ชีย่ได้เห็นถึงกับเพยร่อยยิ้มออกมา กล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า “กษัตริย์ซู พวกเราได้พบกันอีกแล้ว นับเป็นวาสนาอย่างหนึ่ง”

ที่แท้ผู้เฒ่าที่แสดงความคารวะต่อหลี่ชีย่อย่างนอบน้อมก็คือ กษัตริย์อีชวณแห่งแคว้นซูหังนั่นเอง ในขณะที่ด้านหลังของกษัตริย์ซูหังยังมีเหล่าศิษย์ที่ติดตามมา หนึ่งในนั้นยังมีอาเป่าที่ไม่ค่อยถูกชะตากับหลี่ชีย่รวมอยู่ด้วย

อีชวณเร่งรีบสั่งการกับบรรดาศิษย์ที่อยู่ด้านหลังว่า “ยังไม่รีบคารวะต่อคุณชายหลี่”

ขณะที่อยู่ทะเลทรายกลาง บรรดาศิษย์ของอีซวนไม่เห็นด้วยในตัว
ของหลี่ชีย่ดั่งเช่นกษัตริย์ของพวกเขา แต่เวลานี้ไม่เหมือนเดิมอีก
แล้ว พวกเขาต่างรู้แล้วว่าหลี่ชีย่คือแขกผู้มีเกียรติของเจ้าสำนัก
ใหญ่ และสิ่งที่สร้างความหวั่นไหวให้กับพวกเขาก็คือพวกเขาเองก็
รับรู้เรื่องราวบางเรื่องเกี่ยวกับหลี่ชีย่มา

สามารถฆ่าได้กระทั่งผู้สืบทอดของแคว้นราตรีแดง กล่าวสำหรับผู้
บำเพ็ญตนตัวเล็กๆ เจกเช่นพวกของอาเป่าแล้ว บุคคล
ระดับเซอะจื่อเซียนเปรียบประดุจเป็นเทพธิดาในตำนานที่สูงส่ง
อย่างนั้น แต่มาวันนี้หลี่ชีย่กลับจัดการสังหารบุคคลเช่นเซอะจื่อ
เซียนได้อย่างง่ายดาย แล้วจะไม่ให้พวกของอาเป่าต้องรู้สึก
หวั่นไหวได้อย่างไร

ดังนั้นเมื่อพบกับหลี่ชีย่ในเวลานี้ พวกของอาเป่าไหนเลยจะกล้า
แสดงความไม่เคารพแม้เพียงน้อยนิด พวกเขารีบก้าวเท้าขึ้นไป
แสดงความคารวะด้วยความยำเกรงยิ่ง

“ทั้งหมดลุกขึ้นเถอะ” หลี่ชีย่โบกมือเบาๆ เมื่อเห็นพวกอาเป่า
คารวะต่อเข้า ยิ้มกล่าวว่า “ทำไมแม่นางคนนั้นไม่ได้มาด้วยหรือ?”

แม่นางคนนั้นที่หลี่ซิเย่พูดถึงก็คือศิษย์ของอีชวอนที่มีนามว่าอาหลี่
นั่นเอง สำหรับเด็กสาวที่จริงจังตรงไปตรงมา ปากกับใจตรงกันนั้น
หลี่ซิเย่ดูจะชอบพออยู่ไม่น้อยทีเดียว

“มาสิ มาด้วย” อีชวอนรู้สึกดีใจที่หลี่ซิเย่พลันเปิดปากก็ถามถึงศิษย์
ของตน จึงรีบชี้ไปที่ยอดเขาเซียนฉ้างลูกหนึ่งตรงหน้า กล่าวว่า
“เด็กคนนั้นขึ้นไปบนยอดเขาเซียนฉ้าง นางกำลังบรรลู่วาสนาอยู่
ด้านบนโน่น”

หลี่ซิเย่มองดูยอดเขาเซียนฉ้างที่อยู่ตรงหน้า เห็นยอดเขาเซียนฉ้าง
ลูกนี้มีความสูงราวห้าถึงหกพันฉ้าง นับว่าเป็นยอดเขาที่ค่อนข้างสูง
ในบรรดายอดเขาเซียนฉ้างด้วยกัน

“อืม ด้วยอายุเพียงเท่านี้สามารถขึ้นไปยังยอดเขาขนาดความสูง
หกพันฉ้างได้ หากไม่เป็นเพราะมีจิตที่แข็งแกร่งก็คือมีจิตที่
ปราศจากความรู้สึกเช่นมนุษย์ปุถุชนธรรมดา” หลี่ซิเย่พยักหน้า
เบาๆ กล่าวว่า “แต่ว่า แค่ขึ้นสู่เขาเซียนฉ้างเท่านั้น ยังถือว่าห่างชั้น
จากผู้บำเพ็ญตนที่แท้จริงในระดับหนึ่ง”

คำพูดของหลี่ชียเอทำให้บรรดาศิษย์ที่ยืนอยู่ด้านหลังของอีชานรู้สึกละอายจนก้มหน้า ก่อนหน้านั้นอาเป่าที่มีความทะนงตนยิ่งต้องรู้สึกละอายใจยิ่งในเวลานี้

สามารถขึ้นไปบนยอดเขาสูงหกพันจั้งยังไม่สามารถนับเป็นผู้บำเพ็ญตนที่แท้จริงได้ แล้วกับพวกเขาที่สามารถขึ้นไปบนยอดเขาได้แบบผืนๆ เพียงสามพันจั้งเท่านั้น เท่ากับว่าไม่ต่างอะไรจากมนุษย์ปุถุชนธรรมดาสักเท่าไรนะสิ

“ไม่ทราบว่าคุณชายหลี่ให้คำจำกัดความผู้บำเพ็ญตนเอาไว้เช่นใด?” อีชานมองเห็นโอกาสที่หาได้ยากยิ่งนี้ จึงเร่งรีบขอคำชี้แนะต่อหลี่ชียเอ ทั้งยังเป็นการสร้างโอกาสให้บรรดาศิษย์ของเขาได้เข้าใจอีกด้วย

“ความเป็นผู้บำเพ็ญตนไม่ได้อยู่ที่พรสวรรค์ แต่อยู่ที่จิตที่มั่นคง อยู่ที่ความเด็ดเดี่ยวแน่วแน่ อยู่ที่ความสามารถในการเข้าใจ...” หลี่ชียเอยิ้มชนิดหนึ่ง รู้ว่าอีชานกำลังคิดอะไรอยู่ ก็เลยถือโอกาสชี้แนะพวกเขาไป

กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนแล้ว ไม่เคยคิดจะใส่ใจกับทัศนคติที่เป็นขั้นพื้นฐานเหล่านี้ ขณะที่หลี่ชียเอเองก็ไม่ได้มีแนวความคิดที่จะสั่ง

สอนศิษย์ เพียงแต่บังเอิญพบเจอกับวาสนาเช่นนี้ก็เลยชี้แนะไปบ้าง
เท่านั้น ส่วนพวกเขาสามารถบรรลุและเรียนรู้ได้เพียงใดนั้น ก็
ขึ้นอยู่กับความพยายามและโชคชะตาของพวกเขาเอง

“โอ้ ดูเหมือนข้าจะพลาดอะไรบางอย่างเสียแล้วกรรมัง?” เสียงดัง
ชัดเจนกังวานและนารักดังขึ้น

ในที่สุดอาหลิศิษย์ที่เป็นน้องเล็กที่สุดของอิชวานก็ได้ลงมาจากการ
บรรลุธรรมจากยอดเขาแล้ว เมื่อนางเห็นหลิชิเยกำลังนั่งอยู่ด้วยกัน
กับบรรดาศิษย์พี่ทั้งหลาย ทั้งดีใจและแปลกใจ

“อาหลิ รีบมาคารวะคุณชายหลิ” อิชวานเร่งรีบกล่าวออกมาพลันที่
เห็นอาหลิลงมาจากยอดเขา

ดวงตาคู่งามที่กลมโตคู่นั้นจ้องมองดูหลิชิเยด้วยความประหลาดใจ
นางยิ้มกล่าวด้วยความดีใจว่า “คุณชายหลิก็มาที่นี่ด้วย หรือ
คุณชายหลิคิดจะประลองกับหลินเทียนต้อย่างนั้นรี? คุณชายหลิ
ต้องการขึ้นไปบนยอดเขาอันดับหนึ่งหรือ?”

อีชานรู้สึกตกใจอย่างยิ่งกับคำกล่าวเช่นนี้ของศิษย์ตน ไม่ว่าจะ
เป็นหลี่ชียเอ หรือว่าหลินเทียนตี้ บุคคลระดับสุดยอดในโลกหาใช่
แค่วันขนาดเล็กของพวกเขาจะไปรับมือได้

“นั่งหนูคนนี่นี้ เจ้าพูดเพื่อเจ้ออะไรของเจ้า ยังไม่รีบคารวะต่อ
คุณชายหลี่” อีชานร้องตวาดออกมาเบาๆ เพื่อกันไม่ให้ศิษย์ของ
ตนยิ่งพูดยิ่งไปกันใหญ่

หลี่ชียเอโบกมือเบาๆ ปรามอีชานเอาไว้ จากนั้นมองไปที่ยอดเขาไป
ว่านที่อยู่ห่างไกลออกไปแวบหนึ่ง ยิ้มกล่าวว่า “ข้าแข่งกับตัวเองก็
พอแล้วละ ไม่มีความจำเป็นต้องแข่งกับใครเขา”

“เยี่ยมมาก...” อาหลี่หัวเราะด้วยท่าทีน่ารักกล่าวว่า “พูดแบบนี้
แสดงว่าคุณชายหลี่ไม่ได้ด้อยไปกว่าหลินเทียนตี้แล้วละ” ก่อนหน้า
นั้น ในบรรดาศิษย์ของอีชานทั้งหมดมีเพียงอาหลี่คนเดียวเท่านั้นที่
ไม่ได้มีอคติต่อหลี่ชียเอ

“หลินเทียนตี้? ข้าไม่จำเป็นต้องแข่งกับเขา” หลี่ชียเอหัวเราะพร้อม
กับสายหัว นับว่าเขามีความทรงจำที่ไม่เลวต่อนั่งหนูผู้นี้

หากเป็นก่อนหน้านั้น พวกของอาเป่าจะต้องหัวเราะกันคิกๆ ต้องคิดว่าหลี่ชียะนั้นโง่เขลาอวดดี แต่ทว่ามาวันนี้พวกเขาไม่มีใครกล้าคิดเช่นนั้น หากญูกำลังมาได้แม้กระทั่งผู้สืบทอดของแคว้นราตรีแดง ย่อมบ่งบอกว่าหลี่ชีย่มีดีพอด้วยประการทั้งปวง

หลี่ชีย่มองดูอาหลี่ ยิ้มกล่าวว่า “เห็นทีวันนี้เจ้าไปได้ประโยชน์ไม่ธรรมดาจากบณยอดเขานั้นเลยนะ ได้ลายซีพชรนำมาเส้นหนึ่งสามารถบำรุงฐานเต้าของเจ้า”

“เจ้า เจ้า เจ้ารู้ได้อย่างไร?” หลี่ชีย่สามารถพูดออกมาได้อย่างถูกต้อง ทำให้นางตื่นตระหนกยิ่งนัก นางเพิ่งจะบรรลุลายเต้านี้จากบณยอดเขานั้น ยังไม่ทันได้บอกกล่าวต่ออาจารย์เสียด้วยซ้ำ แต่หลี่ชีย่กลับรู้ได้ด้วยการมองนางแวบเดียวเท่านั้น

“ก็แค่อาศัยนับนิ้วเท่านั้นเอง” หลี่ชีย่หัวเราะ เรื่องเช่นนี้ไหนเลยจะปิดบังดวงตาทั้งสองของเขาไปได้? พูดแบบคุยโตโอ้อวดนิดหนึ่ง เขาน่ะคือเจ้าผู้สรรสร้างเขาเทพยุทธนะ!

อาหลี่ทั้งตระหนกทั้งแปลกใจ กำลังขยับปากจะเอ่ยถาม แต่ทว่าอิชวณสายหน้าให้กับนาง เป็นการส่งสัญญาณให้กับนางว่าอย่าได้ถามจนถึงที่สุด

หฺลื่อชีเย่ได้กล่าวกับอีชว่นว่ “ กษัตริย์ซู่ ครั่งก่อนได้รับสุร่าเลิสรส
ลวักเจ้า ช้่าเคยบอกว่จะมอบว่สนนให้กับเจ้า วันนั้ได้พบกัน จะ
ได้ถื่อโอกาสทำให้ว่สนนนี้ได้บังเกิดผล ”

อีชว่นรู้สึกกินดีเป็นอย่งเมื่ได้ยินคำพูดนี้ลวักหฺลื่อชีเย่ ธิบนำพว
บรรดาศิษย์ทั้งหลยกั้มลงกรวบ กล่าวว่ “ ขอขอบคุณคุณชว่นหฺลื่อที่
ชี้แนะะ พวกรว่ทั้งหมดรู้สึกขอบคุณย่งนัก ”

หฺลื่อชีเย่รับกรการว่อย่งเต็มรูปแบบลวักพวกรว่ของอีชว่น ลวักนั้
กล่าวว่ “ ตามช้่าม ” กล่าวจบหันหลังเดินไปหันที่

อีชว่นเร่งธิบนำพวศิษย์ทั้งหมดเดินตามหฺลื่อชีเย่ไป กล่าวสำหรับอี
ชว่นแล้ว สิ่งนั้นับเป็นโอกาสที่หาได้ยากมาก สุดยอดดว่ร่งเจก
เช่นหฺลื่อชีเย่ใช่ว่จะพบเจอได้โดยง่่าย

หฺลื่อชีเย่นำพวลวักของอีชว่นช้่าไปย่งบริเวณที่ลึกลับมากไ้เขาเท
พยุท ครั้่นพวเขาเหยียบย่งช้่าไปบริเวณนั้ พลันหายตัวไปใน
ช้่วพริบตวเดี๋ยว

ไม่มีใครชำนาญเส้นทางของเขาเทพยุทธ์มากไปกว่าหลี่ชี่เย่ออีก
แล้ว ดังนั้นเขาจึงพาพวกของอีฉวนเข้ามาถ่ายถอดธรรมะที่นี่

Novel-Lucky

ตอนที่ 982 ถ่ายทอดวิชา

<https://novel-lucky.com>

หลี่ชีย่พาพวกเขาเข้ามาด้านในนี้ มองหน้าพวกเขาทีหนึ่ง เอ่ยอย่างช้าๆ ว่า “ข้ามีเวลาเพียงแค่ครึ่งวัน เกี่ยวกับศีลธรรมและคุณธรรมที่ข้าได้พูดไปแล้ว ข้าจะขยายความอีกครั้งหนึ่ง เจ้า เจ้าแล้วก็เจ้า...” กล่าวพลาง หลี่ชีย่ได้ชี้ตัวออกมาสามคน

ทั้งสามคนก็คือศิษย์ที่มีความโดดเด่นมากที่สุดของอีชาน หนึ่งในนั้นรวมถึงอาเป่าอยู่ด้วย

“ข้าเห็นว่าพวกเจ้าทั้งสามคนเคยฝึกเคล็ดวิชาประสานร่วมมาก่อน สามารถประสานใจได้ไม่เลวนัก ข้าจึงจะถ่ายทอดค่ายกลโบราณสามอัจฉริยะให้กับพวกเจ้า ข้าจะอธิบายให้ฟังเพียงสองครั้ง สามารถเรียนรู้ได้สำเร็จหรือไม่ นั่น ก็ขึ้นอยู่กับพวกเจ้าเองแล้วละ”

เมื่อหลี่ชีย่พูดแบบนี้ ทำให้บรรดาศิษย์ของอีชานต่างกลั่นลมหายใจเอาไว้ ทำใจให้แน่วแน่ไม่กล้าประมาท เกรงว่าจะเป็นการพลาดโอกาสที่หาได้ยากยิ่งเช่นนี้ไป

หลี่ซิเย่ได้นำเอาหลักสัจธรรมพื้นฐานอธิบายขยายความรอบหนึ่งถึงแม้ว่าสิ่งนี้เป็นเพียงพื้นฐานการบำเพ็ญตนเท่านั้น แต่ทว่า เมื่อออกมาจากปากของหลี่ซิเย่แล้ว กลับแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง เสมือนว่าเนื้อหาทุกอย่างในนั้นกลับกลายเป็นสิ่งที่น่าตื่นตะลึง กลายเป็นเนื้อหาหลักสัจธรรมที่ไม่ซับซ้อนเข้าใจง่าย

ก่อนหน้านี้ เวลาที่พวกของอาเป่าเวลาศึกษาหลักสัจธรรมหรือหลักกฎเกณฑ์เหล่านี้ จะมีความรู้สึกว่ามันไม่มีอะไรซับซ้อน และจิตคิดน่าเบื่อเหลือเกิน แต่ทว่า มาวันนี้ สิ่งที่พวกเขาคิดว่ามันไม่มีอะไรซับซ้อนและน่าเบื่อเมื่อออกมาจากปากของหลี่ซิเย่แล้ว กลับแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง

พวกเขาไม่เคยนึกมาก่อนว่า สิ่งที่ยังมองว่าเป็นอะไรที่ง่ายไม่มีความซับซ้อนกลับน่าตื่นตะลึงขนาดนี้ กลับแฝงไว้ซึ่งความลึกซึ้งพิสดารมากมายเพียงนี้ ทำให้พวกของอาเป่าฟังจนเคลิบเคลิ้มหลงใหล กระทั่งอีชานที่มีฐานะเป็นเจ้าของแห่งแคว้น และนับเป็นยอดฝีมือคนหนึ่ง

แต่ ความเป็นยอดฝีมือของเขา กลับฟังสิ่งที่ถือว่าเป็นขั้นพื้นฐานด้วยความเคลิบเคลิ้มหลงใหลเช่นกัน

ในเวลา นี้ ไม่ว่าจะ เป็น อีชวณ ผู้ ที่ อยู่ ใน ฐานะ อาจารย์ หรือ พวก ที่ เคย
ดู แคลน ต่อ หลี่ ชิเย่ อย่าง อา เป่า พวก เขา ต่าง ยอม รับ ใน ตัว ของ หลี่
ชิเย่ ทั้ง กาย และ ใจ

หลังจาก ที่ หลี่ ชิเย่ บรรยาย จบ แล้ว ได้ ถ่าย ทอด ค่า ยกล สาม อัศจรรย์
ให้ กับ พวก ของ อา เป่า ทั้ง สาม คน ค่า ยกล โบราณ ที่ ชื่อ ค่า ยกล สาม
อัศจรรย์ นี้ ไม่ได้ มีความ ลึกลับ พิสดาร มาก มาย นัก แต่ ทว่า ด้วย ค่า ย
กล สาม อัศจรรย์ ที่ ธรรมดา ๆ นี้ แห่ ละ ผ่าน การ สำแดง ออก มา โดย หลี่
ชิเย่ แล้ว กลับ กลาย เป็น ลึกลับ พิสดาร สุด หยั่ง ถึง เป็น อะไร ที่ น่า กลัว
ยิ่ง นัก ซึ่ง ทำให้ พวก ของ อา เป่า ทั้ง สาม คน รู้สึก ดี ใจ เป็น อย่าง ยิ่ง
เหมือน ได้ ของ วิเศษ มา และ ซึ่ง ใน พระ คุณ ของ หลี่ ชิเย่ อย่าง หา ที่ สุด
มิ ได้

อีชวณ เอง ก็ รู้สึก ปลื้ม ปิติ ยินดี กับ สิ่ง นี้ ซึ่งเป็น สิ่ง ที่ เกิด ขึ้น มา โดย ไม่
คาดฝัน ไม่นึก เลย ว่า เมื่อ ผูก वास นากับ หลี่ ชิเย่ แล้ว จะ ได้ รับ
ประโยชน์ ถึง เพียง นี้

หลังจาก ที่ หลี่ ชิเย่ ถ่าย ทอด ค่า ยกล โบราณ สาม อัศจรรย์ แล้ว กล่าว
กับ อา หลี่ ว่า " เจ้า ได้ ลาย เส้น สัจ จธรรม ชี พจร น้ำ มา เส้น หนึ่ง ซึ่ง เส้น
ชี พจร น้ำ เส้น นี้ มีความ พิเศษ อยู่ วัน นี้ เจ้า กับ ข้า ได้ มา พบ กัน ที่ นี้ ก็
นับ เป็น वास นา อย่าง หนึ่ง ข้า ก็ จะ ช่วย ทำให้ มัน สมบูรณ์ ขึ้น "

ขาดคำ หลีชีเย่จึงลงไปทีกลางหว่างคิ้วของอาหลี จับพลันนั้น
ปรากฏเห็นประกายแสงที่กระเพ็อม ขณะที่อาหลีหลับตาไม่
ปฏิบัติหลีชีเย่ต่อการสำรวจฐานเต้าของนาง

“แกร่งค์ แกร็งค์ แกร็งค์...” จากการทำหลีชีเย่ใช้นิ้วบีกดลงไป
ลายเส้นสัจธรรมที่เดิมเสมือดั่งน้ำที่กระเพ็อมเป็นวงกลับถักทอ
ขึ้นมา โดยที่ลายเส้นสัจธรรมแต่ละเส้นก็เหมือนเชื่อมกับด้ายที่วิ่ง
สวนไปมา ภายในระยะเวลาอันสั้น บรรดาลายเส้นสัจธรรมแต่ละ
เส้นก็ได้ถักทอเข้าด้วยกันกลายเป็นระเบียบศักดิ์สิทธิ์หลักสัจ
จธรรมเส้นหนึ่ง

“แกร่งค์...” ท้ายสุด ระเบียบศักดิ์สิทธิ์หลักสัจจธรรมเส้นนี้พลันตรึง
เข้าไปอยู่ภายในทะเลแห่งความรู้ของอาหลี จากนั้นมันก็คล้ายดั่ง
หยั่งรากลงบนนั้น เหมือนเป็นต้นกล้าเล็กๆ ต้นหนึ่งที่กำลังเติบโต
โดยที่หลักกฎเกณฑ์เส้นนี้เหมือนว่าจะกลับกลายเป็นเคล็ดวิชา
หนึ่งในโอกาสต่อไป

“นี่คือ...” อาหลีรับรู้ได้ถึงความแตกต่างที่อยู่ภายในทะเลแห่ง
ความรู้ของตน ทั้งตระหนักทั้งยินดี เอ่ยถามด้วยความอยากรู้ว่า “นี่
มันเป็นเคล็ดวิชาอะไรกันรี? ”.

“พยายามบรรลุมันก็แล้วกัน คงมีสักวันที่เจ้าจะเข้าใจว่ามันคือเคล็ดวิชาอะไรกันแน่” หลี่ซียเอ่ไม่ได้ตอบคำถามของอาหลี่ เพียงยิ้มให้นิดหนึ่ง

ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซียเอ่กวาดตามองไปที่พวกของอิชวณ กล่าวว่ “พวกเจ้าสามารถรั้งอยู่ที่ตรงนี้เป็นการชั่วคราว หลังจากที่สามารถบรรลุได้แล้ว สามารถทดลองปีนยอดเขาที่สูงมากกว่าเดิมบางทีต่อไปจะไม่มีโอกาสเช่นนี้อีกแล้ว การมาอยู่ที่เขาเทพยุทธแห่งนี้หลักใหญ่หาใช่อยู่ที่พรสวรรค์มากน้อยเพียงใด แต่อยู่ที่จิตใจของเจ้าว่าแข็งแกร่งมากน้อยเท่าใด ความเด็ดเดี่ยวแน่วแน่มากเท่าใด...” กล่าวพลาง เขาได้เอานิ้วชี้ไปที่ตำแหน่งหัวใจ

หลังจากที่หลี่ซียเอ่ถ่ายทอดทักษะในการปีนขึ้นยอดเขาให้กับพวกของอิชวณแล้ว หันหลังจากไป

“คุณชายต้องการขึ้นไปยังยอดเขาอันดับหนึ่งรึ?” ขณะที่หลี่ซียเอ่หันหลังจากไป อิชวณเอ่ยถามขึ้นด้วยความเป็นห่วง

“แน่นอน แต่ว่า ยังไม่รีบร้อนที่จะขึ้นไป” หลี่ซียเอ่หัวเราะกล่าวว่า “บางที รอให้ข้าขึ้นไปบนยอดเขาอันดับหนึ่งแล้ว พวกเจ้าก็เตรียม

ตัวจากไปได้แล้วละ หลังจากนั้นไป เขาเทพยุทธจะไม่ได้มีสภาพ
เช่นนี้อีกต่อไปแล้ว”

“ขอบคุณคุณชายที่แนะนำ” อีชวณรีบเร่งคารวะและครุ่นคิดนิดหนึ่ง
จากนั้นกล่าวด้วยความลึกลับว่า “คุณชายไปคราวนี้ต้องระวังตัวสัก
นิดหนึ่ง ได้ข่าวว่าเผ่าโลहितต้องการผูกขาดยอดเขาระดับว่านล้าง
ขึ้นไป ไม่ยอมให้เผ่าพันธมิตรมนุษย์ได้เข้าไปใกล้!”

“ข้าจะระวัง” หลี่ชียะยิ้มให้นิดหนึ่ง หันหลังจากไปทันที

“พวกเราจะได้พบกันอีกหรือไม่?” ขณะที่หลี่ชียะกำลังจะจากไป
อาหลี่จิ้งเอ่ยคำขึ้นมาต่อร่างเงาของหลี่ชียะด้วยความสงสัยยิ่ง

“หากมีวาสนาต่อกันยอมได้พบกัน ได้พบหรือไม่ขึ้นกับวาสนา”
หลี่ชียะหัวเราะกล่าว จากนั้นร่างเงาของเขาได้หายไปตรงบริเวณ
ปากทางเข้า

“ช่างเป็นคนที่แปลกประหลาดดีแท้” อาหลี่ที่เอียงคอมองดูร่างเงา
ของหลี่ชียะที่หายไป พิมพ์ออกมาว่า “หากจะบอกว่าเขานั้นยโส
แต่ เขาก็มีความเป็นมิตรยิ่งนัก แค่นี้มิตรของเราไปจอกหนึ่ง
ก็ถ่ายถอดสิ่งดีๆ ให้กับพวกเราตั้งมากมาย”

“เพราะว่าเขาเป็นผู้เยี่ยมยุทธ เป็นผู้เยี่ยมยุทธที่แท้จริง” ศิษย์ผู้หนึ่ง กล่าวว่ “ไ้ยืนยันว่า ผู้เยี่ยมยุทธจะว่กัันที่วาสนา ไม่ว่กัันด้วยชาติ กำเนิด”

“วาสนาก็ดี ชาติกำเนิดก็ช่าง” อีชวณทอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่ “คุณชายหลี่เป็นผู้ที่อยู่คนละโลกกับพวกเรา เขาถูกลิขิต เอาไว้แล้วว่าต้องทะเล่ก่้าชั้นฟ้า ก่้าว่ชั้นสูงสุดไร้สิ้นสุด เขาเหมือน หนึ่งมังกรฟ้าอย่างนั้น โบยบินอยู่บนจุดที่สูงที่สุดของโลกใบนี้ ขณะที่พวกเราเป็นเพียงมดปลวกของโลกใบนี้เท่านั้น พวกเราทำ ได้แค่แหงนหน้ามอง การที่่คุณชายหลี่ถ่ายทอดหลักสัจธรรม ใ้กับพวกเรา เป็นการสิ้นสุดวาสนาในครั้งครานี้”

ภายในใจของอีชวณยอมเข้าใจเป็นอย่างดี ที่หลี่ชีย่กระทำไป ในวันนี้เป็นการมอบคืนไมตรีจิตของเหล่าจอกนั้น และจะไม่ติดค้างต่อกันอีก

หลังจากที่หลี่ชีย่ได้จากไปแล้ว ได้ทำการฝังสิ่งของที่ละอย่างๆ ลง ในพื้นดินของยอดเขาเซียนจ้งต่อไป ทุกครั้งที่เขาไ้ขึ้นไปบน ยอดเขาเซียนจ้งแต่ละลูก จะทำการฝังสิ่งๆ หนึ่ง อีกห้สิ่งของที่ฝัง ลงไปบนยอดเขาแต่ละลูกก็จะแตกต่างกันไป

ทว่า ไม่ว่าหลี่ชีย่จะขึ้นไปบนยอดเขาเขียนจ๋างมาแล้วก็ลูกก็ตาม
ยามที่เขาขึ้นไปบนยอดเขาแล้วจะไม่ปรากฏปฏิกิริยาใดๆ ออกมา
ให้ได้เห็น ซึ่งแตกต่างจากผู้อื่น

เหมือนดังเช่นคนของเผ่าโลहितที่ได้คาดเดาเอาไว้ว่า หลี่ชีย่ต้อง
คำสาปเข้าให้แล้ว เขาเทพยุทธไม่ให้การต้อนรับเขา

“แหะ ต่อให้เขาป็นเป็นล้านยอดเขาก็ไม่มีประโยชน์ คนที่ถูก
สาปแช่งอย่างเขาจะไม่ได้รับโชคมหัสจรรย์จากเขาเทพยุทธอย่าง
แน่นอน” บางคนเห็นหลี่ชีย่ขึ้นลงยอดเขาเขียนจ๋างมาแห่งแล้ว
แห่งเล่า แต่ก็ไม่ได้รับโชคมหัสจรรย์ใดๆ ถึงกับแอบรู้สึกดีใจอย่าง
ลับๆ

แน่นอน คนอื่นอาจเข้าใจว่าหลี่ชีย่ต้องคำสาปเข้า ความจริงแล้ว
กลับไม่เป็นเช่นนั้น เขาเคยนำเอาค่ายกลสังหารราชันเขียนมาทำ
การสยบที่นี้เอาไว้ ในฐานะผู้สร้างค่ายกลสังหารราชันเขียน การ
มาของเขาจะไปมีโชคมหัสจรรย์ได้อย่างไรกันเล่า?

หากหลี่ชีย่ต้องการได้รับโชคมหัสจรรย์ที่ว่าละก็ เขาสามารถ
ได้มาอย่างไม่จำกัด เพียงแต่เขาไม่ต้องการรบกวนความสงบของ

ไต่พื้นดินแห่งนี้เท่านั้นเอง เนื่องจากไต่พื้นดินแห่งนี้ได้ฝังร่างของผู้
ที่อยู่ข้างกายเขาในครั้งครานั้นเอาไว้!

นอกจากหลี่ชียีที่เป็นเป้าสายตาภายในเขาเทพยุทธ์แล้ว ยังมี
อีกคนหนึ่งที่เป็นที่สะดุดตาผู้คนยิ่งก็คือหลินเทียนตี้!

หลินเทียนตี้ได้ขึ้นไปบนยอดเขาลูกที่สูงที่สุดของเขาไปว่านจ้าง
แต่ทว่า ไม่ว่าเขาจะก้าวต่อไปอย่างไร หรือก้าวข้ามมิติอย่างไรก็
ตาม เขายังคงไม่สามารถขึ้นสู่ยอดเขาอันดับหนึ่งได้สำเร็จ

กระทั่งหลินเทียนตี้ได้อาศัยวิธีการที่ฝืนลิขิตสวรรค์ยิ่ง สำแดง
วิธีการต่างๆ นับไม่ถ้วน ทำให้เกิดปรากฏการณ์ประหลาดต่างๆ
นับไม่ถ้วน กระทั่งสำแดงปรากฏการณ์ที่มีเหล่าเซียนเบิกทาง
รวมทั้งสำแดงสุดยอดของวิเศษที่ยอดเยี่ยม และเป็นของวิเศษที่ไม่มี
ใครทราบว่ามันคืออะไร!

แต่ ไม่ว่าหลินเทียนตี้จะใช้ความพยายามมากแค่ไหนก็ตาม และงัด
เอาสารพัดวิชาออกมาจนหมดสิ้น หุ่นธาตุแท้ภายในที่มีอยู่จน
หมด ก็ยังคงไม่สามารถก้าวขึ้นสู่ยอดเขาอันดับหนึ่งได้

ถึงแม้เขาจะถูกผู้คนเรียกขานว่าเป็นราชันสวรรค์ แต่ทว่า เมื่อต้องมาอยู่ต่อหน้ายอดเขาอันดับหนึ่งแล้ว เขาดูเหมือนเล็กมากจนไม่มีค่าคู่ควรจะกล่าวถึง

ยอดเขาอันดับหนึ่งตั้งตระหง่านอยู่ตรงนั้น ไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ มานับพันล้านปี เหมือนหนึ่งว่าพันล้านปีผ่านไปยังคงไม่มีใครปีนขึ้นไปได้ ยังไม่มีใครพิชิตมันได้!

“นับว่ายอดเยี่ยมโดยแท้ สามารถบ่มพืกดาวรุ่งเช่นนี้ขึ้นมาได้ทุกยุคทุกสมัย” หลี่ซิเย่ที่ขึ้นไปยังยอดเขาเขียนจ้างและฝังสิ่งของสิ่งหนึ่งลงในพื้นดินแล้ว บังเอิญเงยหน้าขึ้นมาเห็นหลินเทียนตี้ได้สำแดงสรรพวิชาไร้ที่สิ้นสุดออกมา ถึงกับกล่าวและพยักหน้า

สำหรับคนอื่นที่ได้เห็นวิธีการที่น่ากลัวและฝืนลิขิตสวรรค์ยิ่งของหลินเทียนตี้แล้ว อุทานออกมาด้วยความตื่นตะลึง พิมพ์ว่า “ช่างแข็งแกร่งเหลือเกิน มิน่าล่ะถึงได้รับสมญาว่าเป็นบุคคลอันดับหนึ่งแห่งแดนชาดทักษิณ ถึงแม้จะมีชาติกำเนิดจากชนชั้นรากหญ้า แต่ก็สามารถกระทบไหล่กับพวกของเหมยซู่เหยาที่เป็นพวกบุคคลระดับสุดยอด ถือเป็นความภูมิใจของผู้บำเพ็ญตนไร้สังกัดอย่างพวกเรา!”

ผู้คนจำนวนมากโดยเฉพาะกลุ่มคนรุ่นใหม่ รู้สึกอิจฉาริษยา ยิ่งนัก
เมื่อได้เห็นฝีมือของหลินเทียนตี้แล้ว และรู้ว่าตัวเองไม่อาจต่อกร
กับหลินเทียนตี้ได้เลย

ขนาดสีแดงทุกๆ วิธีการแล้วก็ยังไม่สามารถขึ้นไปยังยอดเขา
อันดับหนึ่งได้ ทำให้หลินเทียนตี้ได้แต่ยอมจำนน เขารู้สึกท้อแท้
บ้างเหมือนกัน นับตั้งแต่เขาเข้าสู่ยุทธภพมาก็พานพบแต่ความ
ราบรื่นมาโดยตลอด ไม่มีสิ่งใดสามารถขัดขวางการย่างก้าวของ
เขาได้ เรียกได้ว่าตัวเขามีความมั่นใจเต็มเปี่ยม ในสายตาของเขา
ต่อให้พานพบผู้ที่แข็งแกร่งกว่านี้ เขาก็กล้าทำสู้กับคนผู้นั้น

แต่ว่า มาวันนี้เขาต้องพบกับความล้มเหลวจนได้เมื่ออยู่ต่อหน้า
ยอดเขาอันดับหนึ่ง แม้แต่ผู้ที่ยโสโอหังอย่างยิ่ง ผู้ที่ไม่เคยทำอะไร
ไม่สำเร็จเช่นเขา ยังคงต้องสะดุดหยุดลงอยู่หน้ายอดเขาอันดับหนึ่ง
แห่งนี้

แต่ทว่า หลินเทียนตี้ยอมเป็นหลินเทียนตี้ เขาไม่ได้สูญเสียความ
มั่นใจกับความล้มเหลวเช่นนี้ เขาเพียงหัวเราะเจื่อนๆ ออกมาด้วย
ลักษณะที่จ่นด้วยเกล้า

“เอาไว้ให้ข้ามีความแข็งแกร่งมากกว่านี้ ข้าจะต้องกลับมาพิชิต ยอดเขานี้ให้จงได้!” ในที่สุดหลินเทียนตี้มองดูยอดเขาอันดับหนึ่ง และพึมพำออกมา จากนั้นหันหลังจากไปทันที

ครั้นผู้คนเห็นหลินเทียนตี้จบลงด้วยความพ่ายแพ้แล้ว มีทั้งผู้ที่รู้สึก ยินดี และผู้ที่รู้สึกจิตตก ผู้ที่ยินดีนั้นเห็นว่าแม้แต่หลินเทียนตี้ยังขึ้นไปบนยอดเขาอันดับหนึ่งไม่ได้ พวกเขายอมมีข้ออ้างในการที่จะ ปลอบใจตัวเอง อย่างน้อยที่สุด หลินเทียนตี้ได้ชื่อว่าเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จทุกอย่าง ต่อให้เขาพลาดเปรื่องนำทั้งปานใดก็ตาม ยังคงมีวันที่ต้องล้มเหลวสักวัน

ขณะที่คนที่รู้สึกจิตตกจะรู้สึก ว่า แม้แต่หลินเทียนตี้ยังขึ้นไปไม่ได้ คนอื่นยิ่งไม่มีโอกาสแล้วละ เกรงว่าพวกเขาคงเป็นไปได้ที่จะได้ ขึ้นไปขึ้นชมทิวทัศน์บนยอดเขาอันดับหนึ่งแล้ว

“ความล้มเหลวของหลินเทียนตี้ไม่เห็นจะต้องตกอกตกใจอะไร ขนาดนั้น นับแต่อดีตกาลที่ผ่านมา แม้แต่ราชันเซียนยังมีวันที่ต้อง พบกับความล้มเหลว ยิ่งไม่ต้องพูดถึงมนุษย์ปุถุชนอย่างพวกเรา เลย” มีบางคนพูดเช่นนั้นออกมาหลังจากที่ได้เห็นหลินเทียนตี้ ประสบความสำเร็จแล้ว ซึ่งไม่รู้เหมือนกันว่าคำพูดเช่นนี้เป็นการ พูดเพื่อปลอบประโลมหลินเทียนตี้ หรือปลอบใจตนเองกันแน่

ตอนที่ 983 พาลหาเรื่องของเผ่าโลหิต

<https://novel-lucky.com>

หลินเทียนตี้ไปจากยอดเขาอันดับหนึ่ง ระหว่างทางเขาได้พบเจอกับหลี่ชียเอ่ที่ปีนขึ้นไปเหมือนปลุกอะไรบางอย่างบนยอดเขาแต่ละลูก

ถึงแม้ว่าทั้งสองจะไม่ได้เผชิญหน้ากันแบบซึ่งหน้า เป็นเพียงพอเจอกันในระยะห่างไกลเท่านั้น แต่นั่นก็เพียงพอที่จะทำให้บรรยากาศเกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นมา

ตัวของหลินเทียนตี้ นั้นแน่นอนไม่ต้องกล่าวถึง ชื่อเสียงของเขาในแดนชาดทักษิณไม่มีใครสามารถเทียบเคียงกับเขาได้ ฉายายอดคนอันดับหนึ่งแห่งแดนชาดทักษิณ

ขณะที่หลี่ชียเอ่นั้นเพิ่งจะผงาดขึ้นมาเร็วๆ นี้ เพียงคำพูดไม่เข้าหูคำเดียวก็จัดการสังหารผู้สืบทอดของแคว้นราตรีแดงต่อหน้าระดับบรรพบุรุษของพวกเขา ยังได้ทำลายแคว้นราตรีแดงโดยอาศัยกำลังเพียงลำพังคนเดียว เพียงเท่านั้นก็เพียงพอที่จะบ่งชี้ได้ว่าหลี่ชียเอ่นั้นมีความอหังการแค่ไหน

ในที่สุดราชันสวรรคก็ได้พบกับคนโหดแล้วในวันนี้ ทำให้ผู้บำเพ็ญ
ตนที่ให้ความสนใจต่อความเคลื่อนไหวของพวกเขาสองคนต่าง
กลั่นลมหายใจเอาไว้ ทุกคนล้วนแล้วแต่ต้องการรู้ว่าการพบเจอกัน
ระหว่างราชันสวรรคและคนโหดจะเกิดการต่อสู้กันขึ้นหรือไม่

“หนึ่งคนโหด กับหนึ่งราชันสวรรคจะต่อสู้กันได้หรือไม่นะ แล้วถ้า
สองคนเกิดต่อสู้กันขึ้นใครจะเป็นฝ่ายแพ้ใครจะเป็นฝ่ายชนะ” มีผู้ที่
ใคร่อยากรู้อยากเห็นเป็นอันมาก

“อยู่ในเขาเทพยุทธดูไม่รู้ว่าใครแข็งแกร่งหรืออ่อนด้อยกว่าใคร
เพราะทุกคนต่างถูกสะกดเอาไว้ ต่อให้มีฝีมือขนาดไหนก็ไม่
สามารถสำแดงออกมาได้” ผู้บำเพ็ญตนแดนชาดทักซิกนกล่าวว่า
“แต่ทว่า หากออกจากเขาเทพยุทธแล้ว ตามความเห็นของข้า
เกรงว่าหลินเทียนตี้จะแข็งแกร่งที่สุด”

ผู้บำเพ็ญตนเผ่าพันธุ์มนุษย์กล่าวว่า “มันก็ไม่แน่มาก หลี่ชีย่ก็เป็น
คนโหดคนหนึ่ง กล้าที่จะอาศัยกำลังเพียงลำพังคนเดียวทำหายต่อ
แคว้นราตรีแดง ขณะอยู่หน้าเจดีย์สายฟ้า เขาไม่เห็นเจ้าแห่งเจดีย์
สายฟ้าอยู่ในสายตาเลย บทจะฆ่าก็ฆ่าเลย!”

“นั่นนะสิ ข้าเองก็ยืนอยู่ฝ่ายของหลี่ซีย่ คนหนึ่งทำสัญญากับสายสำนัก
ราชันเซียน คนหนึ่งสยบเผ่าโลหิตทั้งห้าเผ่า เรียกได้ว่า พวกเขาทั้ง
สองต่างก็เป็นคู่ปรับของเผ่าโลหิตนะเนี่ย เป็นความภูมิใจของ
เผ่าพันธมิตรมนุษย์!” กลุ่มคนรุ่นใหม่ของเผ่าพันธมิตรมนุษย์พูดถึงเรื่องนี้
อย่างตื่นเต้น

หลังจากที่พูดคำๆ นี้ออกมา ทำให้เผ่าโลหิตไม่สบอารมณ์แล้ว เป็น
การไม่สบอารมณ์อย่างยิ่ง หลินเทียนตี้อาศัยกำลังคนเดียวสยบห้า
เผ่า หลี่ซีย่คนเดียวทำทลายสายสำนักราชันเซียน หากบวกลีฉง
หวู่ตี้อีกคนที่เคยอาละวาดเผ่าโลหิต เมื่อเป็นดังนี้แล้ว แค่เรื่องราว
สามเรื่องนี้ก็ทำให้เผ่าโลหิตรู้สึกว่าเป็นเรื่องอัปยศแล้วละ

“เผ่าพันธมิตรมนุษย์นี้ช่างรู้จักพูดให้ตัวเองดูดี” กลุ่มคนรุ่นใหม่เผ่า
โลหิตเมื่อได้ยินคำพูดนี้แล้ว พูดน่าเกรงขามออกมาว่า “ใครบอก
ว่าหลินเทียนตี้เป็นเผ่าพันธมิตรมนุษย์ ตามตำนานเล่าว่า หลินเทียนตี้
นั้นมีชาติกำเนิดเป็นตระกูลบัณฑิต เลือดที่ไหลรินอยู่ในกายของ
ตระกูลของเขาเป็นสายเลือดของเผ่าโลหิต หลินเทียนตี้เป็นความ
ภาคภูมิใจของเผ่าโลหิตของพวกเรา เมื่อนำหลี่ซีย่ที่เป็นเผ่าพันธ
มิตรมนุษย์เปรียบกับหลินเทียนตี้แล้ว หลี่ซีย่นับเป็นตัวอะไร!”

ถึงแม้ว่าศิษย์เผ่าโลหิตจะพูดเช่นนี้ก็ตาม แต่ทว่า หลินเทียนตี้เป็น
เผ่าพันธมิตรมนุษย์ หรือเผ่าโลหิตกันแน่ยังคงเป็นปริศนาอยู่ ไม่มีใครรู้!

“ฮึ เผ่าโลหิตเก่งอะไรนักหนารึ” ผู้บำเพ็ญตนเผ่าพันธุ์มนุษย์ก็ไม่ยอมแพ้ กล่าวน้ำเสียงจริงจังว่า “ขณะที่หลี่ชียเอออาศัยกำลังเพียงลำพังคนเดียวทำสายสำนักราชันเซียนของเผ่าโลหิต ทำไมไม่เห็นเผ่าโลหิตของพวกเขาเจ้าทำหยังยโสอะไรเลย”

สีหน้าของผู้บำเพ็ญตนเผ่าโลหิตดูไม่จืดเมื่อถูกเหย้าหยันโดยผู้บำเพ็ญตนเผ่าพันธุ์มนุษย์ ยิ้มกล่าวอย่างมีเลศนัยว่า “ปล่อยให้หลี่ชียเออได้ใจไปเถอะ คงทำได้ใจได้ไม่นาน ในเขาเทพยุทธแห่งนี้ ผู้กล้าไม่จำเป็นต้องมีที่มาที่ไป ต่อให้เป็นกษัตริย์ก็มีวันที่ถูกลากลงมา! คอยดูต่อไปเถอะ หากหลี่ชียเออกล้าเหยียบย่างเข้าไปบริเวณยอดเขาวานจ้างละก็ รับรองมาได้แต่กลับออกไปไม่ได้แน่นอน! ที่ตรงนี้เป็นแผ่นดินของเผ่าโลหิตของพวกเรา! ”

ผู้บำเพ็ญตนเผ่าพันธุ์มนุษย์ปล้นมีสีหน้าดูเคร่งเครียด กำลังจะตอบโต้ พรรคพวกที่อยู่ข้างๆรีบดึงตัวเขาเอาไว้ สงสัยญาณให้เขาอย่าพูดมาก ความระวังภัยจะถึงตัว

หลินเทียนตี้มองดูหลี่ชียเออจากยอดเขาอีกลูกในระยะไกล ขณะที่หลี่ชียเออเพียงมองเขาแวบเดียว ไม่ได้ให้ความสนใจ ยังคงปลุกอะไรของเขาต่อไป

“ไม่รู้ว่าคุณหาหมีนามว่าอะไร?” หลินเทียนตี้ที่มองหลี่ชีย่จากรยะไกล ออกปากร้องถามออกมา แม้ว่าเสียงของเขาไม่ได้ดังกังวาน แต่ว่า สามารถส่งถึงโสตประสาทของหลี่ชีย่ได้อย่างชัดเจน

“หลี่ชีย่...” หลี่ชีย่ตอบโดยไม่มองหน้าเขาเสียด้วยซ้ำ หลังจากฟังอะไรบางอย่างเสร็จแล้วก็หันหลังจากไป เปลี่ยนไปฟังอะไรบางอย่างในยอดเขาลูกต่อๆ ไป

ในสายตาของผู้คนจำนวนมากมองว่า ท่าทีเช่นนี้ของหลี่ชีย่เป็นการหลบหลู่ต่อหลินเทียนตี้ ทุกคนคิดว่าหลินเทียนตี้จะต้องตอบโต้หรืออาละวาดต่อหลี่ชีย่ แต่ทว่า หลินเทียนตี้กลับไม่แสดงความโกรธออกมา

“ช่างเป็นบุคคลที่เมตตาต่อสรรพสิ่ง ต้องเป็นประเภทเสือซ่อนเล็บอย่างแน่นอน” หลินเทียนตี้มองดูร่างเงาของหลี่ชีย่แล้วพึมพำออกมา

หลินเทียนตี้ไม่ได้โกรธ และไม่ได้ทำสู้กับหลี่ชีย่ สุดท้าย เขาเพียงแต่ยิ้มแล้วก็ลอยละลือไปจากเขาเทพยุทธ

ภาพนี้ได้สร้างความผิดหวังให้กับผู้คนเป็นจำนวนมาก ไม่ใช่นักที่คนโหดจะได้เจอกับราชันสวรรค์ ผู้คนจำนวนเท่าไรที่หวังให้พวกเขาทั้งสองต่อสู้กัน อย่างไรก็ตาม เรื่องราวเช่นนี้ก็กลับไม่ได้เกิดขึ้น

การปรากฏเหตุการณ์ประหลาดบนเขาเทพยุทธ์ในครั้งนี้ ทำให้ยอดฝีมือจำนวนมากพากันมายังเขาเทพยุทธ์ กระทั่งบางสำนักถึงกับยกกันมาทั้งสำนัก หวังจะได้รับโชคมหัศจรรย์ที่พบเห็นได้ยากในเขาเทพยุทธ์ กระทั่งอาจจะได้รับคัมภีร์เซียนที่อยู่ในตำนาน

ขณะที่ผู้บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่ถ้วนที่พากันมาในครั้งนี้ ไม่ว่าจะด้วยจำนวนคนหรือขบวนที่ยิ่งใหญ่ ล้วนแล้วแต่มาโดยเผ่าโลหิตทั้งสิ้น ถึงแม้ว่าเผ่าพันธมิตรมนุษย์ก็พากันมาเป็นจำนวนไม่น้อย แต่ว่ายอดฝีมือที่พอดูได้มีอยู่ไม่มาก

เวลานี้ เจกเช่นพรรคปักษา เขาไฟประหลาดที่ดำรงอยู่ในฐานะเป็นยักษ์ใหญ่ ไม่ออกมาสร้างความปั่นป่วนให้กับยุทธภพ ส่งผลให้พลังหรือกำลังของเผ่าพันธมิตรมนุษย์ในแดนชาติทักษิณอ่อนกว่าเผ่าโลหิตในทุกๆ ด้าน

ดังนั้น การที่สำนักต่างๆ จำนวนมากที่พากันมาที่เขาเทพยุทธ เหมือนดังที่อิชานได้กล่าวไว้ว่า เผ่าโลहितเริ่มทำตัวเป็นใหญ่บนเขาเทพยุทธ กระทั่งมีการกำหนดเขตแดนเอาไว้ ไม่อนุญาตให้เผ่าพันธมิตรอื่นๆ ได้ขึ้นไปบนยอดเขาบางแห่ง และสำนักจากเผ่าโลहितได้ยึดเอายอดเขาบางส่วนที่คาดว่าจะมีโอกาสได้รับโชคมหัศจรรย์เอาไว้เป็นพื้นที่อิทธิพลของตน ไม่อนุญาตให้เผ่าพันธมิตรอื่นๆ กล้ำกรายเข้าไป

สำหรับท่าทีที่พาลอย่างยิ่งของเผ่าโลहितนั้น แน่นนอน ย่อมสร้างความไม่พอใจต่อผู้บำเพ็ญตนเผ่าพันธมิตรอื่นๆ และเผ่าอื่นๆ แต่ทว่าไม่มีสำนักเจ้าลัทธิหรือสายสำนักราชันเซียนคอยหนุนหลัง บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่อยู่ในเหตุการณ์ย่อมไม่สามารถทำอะไรเผ่าโลहितได้ โดยเฉพาะบรรดาเผ่ามารโลहितที่สามัคคีกลมเกลียวกันเป็นกลุ่มก้อน ดังนั้น ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากได้แต่พกพาความโกรธเอาไว้ในใจ และต้องหลบเลี่ยงเผ่าโลहितในการเลือกยอดเขาของตน

เมื่อหลี่ชีย่ได้ทำการฝังสิ่งของลงไปบนยอดเขาเซียนจั้งจนครบถ้วนแล้ว เริ่มขยับไปยังยอดเขาวานจั้ง ตอนแรกยังไม่ได้พบกับเรื่องยุ่งยากแต่อย่างใด แต่ทว่า เมื่อหลี่ชีย่ได้เลือกยอดเขาวานจั้งหลายลูกที่ต้องการ ปราบกฏปัญหาเกิดขึ้นแล้ว

“เผ่าพันธุ์มนุษย์หยุดอยู่ตรงนั้น ที่นี่เป็นเขตพื้นที่อิทธิพลของเผ่า
โลหิตของพวกเรา อย่าได้ก้าวล่วงล้ำอย่างเด็ดขาดแม้แต่ครึ่งก้าว!
” พลันที่หลี่ซิเย่เพียงจะก้าวเท้าเข้าไปยังบริเวณยอดเขาวานจ้ำง
ปรากฏเผ่าโลหิตหลายสิบคนเข้ามาขวางทางเอาไว้ ในจำนวนยอด
ฝีมือเผ่าโลหิตหลายสิบคนมีทั้งผู้เยาว์และผู้เฒ่า อีกทั้งมีพลัง
ลมปราณที่ไม่ธรรมดาเลย

หลี่ซิเย่ยืนมองดูยอดฝีมือจำนวนหลายสิบคนที่อยู่ตรงหน้า หัวเราะ
ทีหนึ่ง กล่าวว่า “เขตพื้นที่อิทธิพลของพวกเจ้า? เขาเทพยุทธถูก
กำหนดให้เป็นเขตปกครองของเผ่าโลหิตตั้งแต่เมื่อไหร่กัน? ”

ในขณะนี้ บริเวณนี้มียอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่เป็นเผ่าอื่นๆ
นอกเหนือจากเผ่าโลหิตอยู่จำนวนไม่น้อย พวกเขาล้วนแล้วแต่ถูก
ขวางทางเอาไว้ ไม่สามารถขึ้นไปยังยอดเขาวานจ้ำง จนถึงยอด
เขาสีวานจ้ำงที่อยู่บริเวณนี้ได้ ทำให้พวกเขาโกรธแค้นอย่างยิ่งที่
ไม่ได้รับความเป็นธรรม

เวลานี้ บรรดา ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนเห็นเผ่าโลหิตขวางทางหลี่ซิเย่
เอาไว้ พวกเขาจึงทยอยกันหยุดอยู่กับที่เพื่อดูชมเหตุการณ์ หลาย
คนรู้สึกยินดีอยู่ลึกๆ ในใจ พวกเขากลับหวังว่าคนโหดอย่างหลี่ซิเย่
จะสามารถเปิดทางออกมาได้

“พวกเราบอกว่าอย่างไรก็เป็นไปตามนั้น!” ผู้ที่เป็นหัวหน้าของบรรดายอดฝีมือเผ่าโลหิตกล่าวน่าเกรงขามออกมา ท่าที่แข็งกร้าวมาก “ไม่เพียงยอดเขาวานจ้างที่อยู่ตรงหน้าเท่านั้น ความจริงแล้วนับจากเขาลูกนี้เป็นต้นไป ยอดเขาที่ตั้งอยู่ในรัศมีแสงสีทั้งหมดล้วนแล้วแต่เป็นของเผ่ามารโลหิตของพวกเราทั้งสิ้น! ใครกล้าล่วงล้ำ เท่ากับเป็นศัตรูกับสำนักราชันดาบของพวกเรา และเป็นศัตรูกับเผ่าโลหิตของพวกเราทั้งหมด!”

ไม่เพียงสามสิบห้าสำนักเจ้าลัทธิของเผ่ามารโลหิตเท่านั้น ความจริงแล้วนับว่าเผ่ามารโลหิตมีความสามัคคีเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันยิ่ง ยังมีสำนักต่างๆ ของเผ่ามารโลหิตจำนวนมากที่รวมตัวกันเป็นกลุ่มก้อน ร่วมต่อต้านบุคคลภายนอก โดยเฉพาะเผ่าพันธมิตรมนุษย์!

“อันธพาลไม่เบาเลยนี่” หลี่ชีย่เผยรอยยิ้มออกมาให้เห็น กล่าวว่
“เหมือนว่าไ้้หล้าล้วนแล้วแต่เป็นของเผ่ามารโลหิตอย่างนั้น คิดจะกำหนดขอบเขตพื้นที่อย่างไรก็กำหนดตามอำเภอใจ”

“เจ้าพูดถูกแล้ว!” ผู้บำเพ็ญตนเผ่าโลหิตที่เป็นหัวหน้ากล่าววาจา
น่าเกรงขามออกมาว่า “ที่นี่ก็คือพื้นที่เผ่าโลหิตของพวกเรา หาก

รู้จักกาลเทศะล่ะก็รีบไสหัวไปให้พ้น มิฉะนั้นแล้ว จะให้เจ้าเลือดสาด
อยู่ตรงนี้! ”

“วาจาอหังการยิ่งนัก” หลี่ชีย่หัวเราะออกมา กล่าวว่่า “ตลอดเวลา
ที่ผ่านมามีแต่ข้าที่พาลและแข็งกร้าวต่อผู้อื่นเท่านั้น ยังไม่ใช่เวลา
ที่ใครหน้าไหนจะมาทำเป็นพาลและแข็งกร้าวต่อหน้าข้า”

“แหะ เจ้าก็คือหลี่ชีย่นะสิ!” ในบรรดายอดฝีมือเผ่าโลहित มียอด
ฝีมือกลุ่มคนรุ่นใหม่คนหนึ่งจ้องมองหลี่ชีย่ แหว่ตาดูไม่เป็นมิตร
เป็นพิเศษ กระทั่งส่งประกายการฆ่าออกมา

“ถูกต้อง ข้าก็คือหลี่ชีย่ แล้วจะทำไ่ม? ” หลี่ชีย่มองเห็นปณิธาน
การฆ่าที่ออกมาจากแววตาของเขาแล้ว อดที่จะหัวเราะออกมา
ไม่ได้ ถึงกับมีคนมองว่าเขาเป็นแพะที่พร้อมถูกเชือดได้

พลันที่หลี่ชีย่กล่าวขาดคำ บรรดายอดฝีมือเผ่าโลहितก็ล้อมวงเข้า
มาทันที ทั้งหมดได้ทำการปิดล้อมหลี่ชีย่เอาไว้กระทั้งน้ำยังเล็ด
รอดไปไม่ได้ ดังคลุมด้วยมานฟ้าเหดินอย่างนั้น

“ซัดกันแล้วละ!” เมื่อภาพนี้ปรากฏ ขณะที่หลี่ชีย่ยังไม่ทันตื่นตัว
กับมัน แต่บรรดาผู้บำเพ็ญตนเผ่าต่างๆ กลับรู้สึกตื่นตัวแทน ระยะ

หลังนี้ชื่อเสียงด้านความโหดของหลี่ชีย่เป็นที่รำลือ ทุกคนจึง
อยากจะได้ภาพที่หลี่ชีย่เชือดพวกเผ่าโลहितอย่างสะใจ
โดยเฉพาะผู้บำเพ็ญตนเผ่าพันธมิตรมนุษย์ ยิ่งกระหายอยากจะได้หลี่
ชีย่ได้บั่นทอนความอึกเขิมที่ร้ายกาจของเผ่าโลहितลงมา

หลี่ชีย่มองดูยอดฝีมือที่ทำการปิดล้อมตัวเองอย่างแน่นหนาใน
ฉับพลัน ถึงกับเพยร่อยยิ้มออกมา กล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า “ทำไม
รี? คิดจะปล้นกันหรือไง?”

แหะ แหะ ถูกต้อง ก็อยากจะได้ปล้นนี้แหละ ทั้งชีวิตสุขของเจ้าเอาไว้
ที่นี่!” หนึ่งในเผ่าโลहितยิ้มกล่าวน่าครั่นคร้ามออกมา

ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนเผ่าโลहितที่เป็นหัวหน้ายิ้มเยาะว่า “ถ้าหาก
เจ้าเป็นคนอื่น พวกข้าอาจจะไว้ชีวิตเจ้าได้ แต่ เจ้าคือหลี่ชีย่ วันนี้
สวรรค์มีทางเจ้าไม่ไป นรกไร้ประตูเจ้ากลับบุกเข้ามา ที่ตรงนี้ก็คือที่
ฝังศพของเจ้า วันนี้เป็นวันตายของเจ้า!”

“ถูกต้อง จับหลี่ชีย่มาแล้วใช้ห้ำมั่วแยกร่าง ให้เผ่าพันธมิตรมนุษย์ได้
เห็นว่านี่คือจุดจบของการเป็นศัตรูกับเผ่าโลहित!” กลุ่มคนรุ่นใหม่
เผ่าโลहितคนที่จดจำหลี่ชีย่ได้เมื่อครู่ร้องเอ็ดตะโรออกมา

“ดูท่าคงคิดว่าข้านะเป็นเนื้อที่อยู่บนเขียงแล้วสิ” หลี่ซีย่หัวเราะออกมา กล่าวว่ “แค่อาศัยพวกเจ้านี้นะ พวกเจ้าคิดว่าทำได้หรือ?”

“แหะ หลี่ซีย่ เจ้าทำล่ำพองใจไปเถอะ” กลุ่มคนรุ่นใหม่หัวเราะอย่างเยินชา กล่าวว่ “เป็นความจริงที่อยู่ข้างนอกเจ้านะแข็งแรงแรงมาก แต่ทว่า อย่าลืมนสิว่ที่นี่คือเขาเทพยุทธ์ ทุกคนอยู่ที่

ระดับสังสมกายเหมือนกัน! เดี่ยวๆ เจ้าอาจจะได้เปรียบ แต่ถ้ำหนึ่งต่อหลายสิบละก็ เจ้าคิดว่ายังจะมีความได้เปรียบอีกหรือ?”

“ถูกต้อง พวกเราจับหลี่ซีย่ฉีกให้เป็นชิ้นๆ ให้เขาต้องเสียใจไปตลอดกาลกับการเป็นศัตรูกับเผ่าโลหิต” ยอดฝีมือเผ่าโลหิตเผยให้เห็นถึงประกายที่กระหายเลือดออกมา

ตอนที่ 984 สงหารศัตรูอย่างง่ายดาย

<https://novel-lucky.com>

บรรดา ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนที่หยุดดูเหตุการณ์เมื่อได้ยินคำพูดคำนี้แล้วต้องรู้สึกเย็นวาบภายในใจ หลายคนต้องจ้องมองตากันและกัน เวลานี้ทุกคนจึงรับรู้ได้ว่าต่างก็ตั้งอยู่บนจุดเริ่มต้นจุดเดียวกัน

จากการที่หลี่ชีย่สังหารเซอะจื่อเซี่ยน ทำให้ผู้บำเพ็ญตนเผ่าพันธุ์มนุษย์จำนวนไม่น้อยมองว่ามีภาษีเหนือกว่า แต่ทว่า เป็นดั่งที่ยอดฝีมือเผ่าโลหิตว่าเอาไว้ เวลานี้เวลานี้ทุกคนต่างอยู่ในระดับสั่งสมกาย หากวัดกันทีเดียวๆ แน่นนอนหลี่ชีย่มีความได้เปรียบอย่างมาก แต่หากต้องหนึ่งต่อหลายสิบคนล่ะก็ ความได้เปรียบของหลี่ชีย่คงอันตรายหายไปในอย่างไม่เหลือร่องรอย

อาศัยกำลังโดยลำพังคนเดียวในระดับพลังเดียวกันสู้กับฝูงสุนัขจิ้งจอก ไม่ว่าจะมียอดฝีมือแค่ไหนก็ต้องเสียเปรียบอย่างมาก กระทั่งอาจจะต้องเสียชีวิตก็เป็นได้

“มดเป็นฝูงย่อมล้มช้างได้ สถานการณ์นี้ไม่ค่อยเอื้อต่อหลี่ชีย่ นะเนี่ย” ยอดฝีมือเผ่าพันธุ์มนุษย์รู้สึกเป็นกังวลในตัวหลี่ชีย่ แต่ทว่า ไม่มีใครต้องการก้าวออกไปช่วยเหลือหลี่ชีย่อีกแรงหนึ่ง

เพราะไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม เพื่อคนที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อนแล้ว ล่วงเกินต่อเผ่ามารโลहित มีเพียงคนสติไม่ดีเท่านั้นที่ไปทำเช่นนั้น

“บรรดาเจ้าขุนมูลนาย อำมาตย์ผู้ว่าและวงศวานในราชสำนัก แน่จริงรีเปล่า!เมื่อมาอยู่ ณ ที่ตรงนี้แล้ว ไม่ว่าเจ้าจะแข็งเกรงปานใดก็ตาม มันก็แค่ผู้บ่่าเพ็ญตนกระลอกคนหนึ่งเท่านั้น!” ในเวลานี้ กลุ่มคนรุ่นใหม่เผ่าโลहितผู้นั้นมีท่าทีดุดัน กล่าวว่่า “เจ้าคนแซ่หลี่ เจ้ายอมรับชะตาเสียเถอะ การมาที่เขาทะพยุทหยอมต้องรู้ตัวว่ามีโอกาสถูกสังหาร!”

“เอาเถอะ ฟังจากที่พวกเจ้าพูดมาอย่างนี้แล้ว ดูเหมือนข้าคงต้องถูกพวกเจ้าฉีกเป็นชิ้นๆ อย่างนั้นแล้วละ” หลี่ซีย่หัวเราะกล่าวอย่างเอ้อระเหยว่่า “พวกเจ้าเข้ามาพร้อมๆ กันก็แล้วกัน จะได้ไม่เสียเวลา ข้าต้องมาจัดการกับพวกเจ้าทีละคนๆ ”

“ลุย จับคนแซ่หลี่ฉีกให้เป็นชิ้นๆ!” กลุ่มคนรุ่นใหม่เผ่าโลहितคนนั้นร้องทวาดเสียงดัง ขาดคำบุกเข้าหาหลี่ซีย่เป็นคนแรก เขาคิดอยากได้ผลงานชิ้นโบว์แดง หากเขาสามารถสังหารหลี่ซีย่ได้เป็นคนแรกละก็ ชื่อของเขาก็จะดังกระฉ่อนไปทั่วหล้า และสร้างอำนาจให้กับเผ่าโลहित!

“ฉีกเจ้าเดรัจฉานน้อยมนุษย์ให้กระฉุย!” ยอดฝีมือเผ่าโลหิตคนอื่น ๆ ก็ไม่ต้องการน้อยหน้า ทอยยกันลงมือ ฉับพลัน ยอดฝีมือเผ่าโลหิตหลายสิบคนต่างพุ่งตัวเข้าหาหลี่ชียเอ๋ หมายถึงกร่างหลี่ชียเอ๋ให้แหลกเป็นชิ้นๆ!

“ระวัง...” ยอดฝีมือเผ่าพันธมิตรมนุษย์ที่ยืนมองดูอยู่ข้างๆ ล้วนแล้วแต่รู้สึกหัวใจหล่นไปอยู่ตาตุ่ม รู้สึกเป็นห่วงหลี่ชียเอ๋ยิ่งนัก รีบเร่งส่งเสียงเตือนหลี่ชียเอ๋ออกไป

หลี่ชียเอ๋ยืนสงบนิ่งอยู่กับที่ ไม่ได้กระพริบตาแม้แต่ครั้งเดียว เมื่อเห็นยอดฝีมือเผ่าโลหิตหลายสิบคนที่พุ่งเข้ามาหา ในเวลานั้น ท่าทางของหลี่ชียเอ๋เสมือนดังตกใจจนงงงันทำอะไรไม่ถูกไปแล้วอย่างนั้น

“แยแล้ว...” ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากที่ยืนดูอยู่ข้างๆ ถึงกับเหงื่อไหลพราก เมื่อเห็นปฏิกิริยาเช่นนี้ของหลี่ชียเอ๋ ต่างรู้สึกว้าวุ่นแล้ว

เห็นท่าดาบทวนเล่มหนึ่งกำลังจะถูกฟันฉับเข้าที่คอของหลี่ชียเอ๋อยู่แล้ว ในเสี้ยววินาทีนี้เอง หลี่ชียเอ๋พลันชูมือขึ้น พลันที่เขาชูมือขึ้นมาทันใดนั้นได้ยินเสียง “แว้งค์” เหมือนหนึ่งเป็นอาณาเขตที่ไม่อาจล่วงล้ำได้ถูกเปิดออก

ในเสี้ยววินาทีนี้เอง กาลเวลาเหมือนถูกสะกดหยุดลงอย่างนั้น มิติแห่งกาลเวลาเหมือนจับตัวแข็งขึ้น ทำให้ยอดฝีมือทั้งหมดที่พุ่งเข้ามาหมายสังหารหลี่ชี่เย่หยุดชะงัก

แต่ทว่า เหตุการณ์ใช้จะสิ้นสุดลงเพียงเท่านั้น ขณะที่มิติแห่งกาลเวลาลับตัวแข็งในทันทีนั้น ได้ยินเสียง “ปุ่ ปุ่ ปุ่” เสียงหนึ่งดังขึ้น ไม่ว่าจะเป็ดยอดฝีมือเผ่าโลहित หรือว่าเหล่าอาวุธในมือของพวกเขา ทั้งหมดล้วนถูกทำลายในทันที

ทันใดนั้นเอง ยอดฝีมือหลายสิบคนได้กลายเป็นหมอกเล็ดไป ขณะที่อาวุธที่สุดยอดแหลกละเอียดจนไม่เหลือแม้แต่ซาก!

ทั้งหมดเกิดขึ้นแทบจะเพียงพริบตาเดียวเท่านั้น รวดเร็วเกินจนผู้คนไม่สามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจน หลายคนเพียงแค่เห็นหลี่ชี่เย่ชูมือขึ้นเท่านั้น จากนั้นก็เป็นภาพของยอดฝีมือเผ่าโลहितหลายสิบคนกลับกลายเป็นหมอกเล็ดไป พร้อมๆ กับอาวุธของพวกเขาที่แหลกละเอียดเป็นพุยผงไป!

ในเวลานี้ ปราณทุกอย่างดูเงียบสงบ ทุกคนล้วนแล้วแต่จ้องมองด้วยความตะลึง กระทั่งเรียกได้ว่าไม่มีใครที่สามารถมองเห็นได้

อย่างชัดเจนว่าหลี่ชียเอ่ลงมืออย่างไร ทุกคนมองเห็นเพียงหลี่ชียเอ่ ขณะยกมือขึ้นเท่านั้น พลันยอดฝีมือเผ่าโลหิตจำนวนหลายสิบคน ก็ถูกสังหารไปจนสิ้นแล้ว

มองดูหมอกเลือดที่ลอยและจางหายไป หลี่ชียเอ่กล่าวด้วยความ เสียใจว่า “อ่อนเหลือเกิน ข้ายังเข้าใจว่าสามารถดิ้นรนก่อนตายได้ บ้างนะเนี่ย”

เมื่อครู่นี้ หลี่ชียเอ่เพียงต้องการทดลองประสิทธิภาพของเคล็ดวิชา “อาณาจักรหนักอึด” เท่านั้น อย่างไรก็ตาม ในบรรดายอดฝีมือเผ่า โลहितหลายสิบคนนี้แม้ว่าจะมียอดฝีมือระดับจอมกษัตรา รวมอยู่ ด้วย แต่ว่า ภายใต้เคล็ดวิชา “อาณาจักรหนักอึด” พวกเขาไม่สามารถต้านทานได้เลยแม้แต่น้อย ยิ่งไปกว่านั้น เวลานี้พวกเขา ล้วนถูกสยบระดับพลังเอาไว้ที่ส่งสมกายเท่านั้น จึงไม่อาจต้านทาน กับอำนาจของ “อาณาจักรหนักอึด” ได้เลย ถูกบดอัดจน กลายเป็นหมอกเลือดในทันที!

ในเวลานี้ บรรดาผู้ที่ยืนดูชมอยู่ด้านข้างต่างต้องกลั่นลมหายใจ เอาไว้ กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว นับเป็นเรื่องที่สร้างความหวั่นไหว อยู่บ้าง การที่หลี่ชียเอ่สามารถสังหารยอดฝีมือหลายสิบคนในเสี้ยว วินาทีโดยที่พวกเขามองไม่ชัดเจนว่าลงมืออย่างไรด้วยซ้ำ แล้วจะ ไม่ให้พวกเขาต้องรู้สึกหวั่นไหวได้อย่างไร?

หลี่ชีย่ยังคงมีท่าทีเหมือนอย่างไรก็ได้ หลังจากที่ได้ลงมือสังหาร ยอดฝีมือเผ่าโลหิตไปหลายสิบคน เป็นเพียงเรื่องจิปจ้านเท่านั้น เขา หันหลังกลับไปมองดูผู้บ่าเพ็ญตุนที่ยืนดูอยู่ด้านหลัง เผยรอยยิ้ม ออกมา แล้วกล่าวว่า “อยู่ที่ตรงนี้ ข้าคือผู้อยู่เหนือเหล่าเทพ ทั้งหลายทั้งปวง ใครที่คิดจะมายั่วข้า ข้ายินดีต้อนรับเป็นอย่างยิ่ง” กล่าวจบคำ หันหลังเดินไปป็นเขาวานจ้างที่อยู่ตรงหน้าทันที

ทุกคนถึงกับนิ่งเงียบขึ้นมา มองดูร่างเงาของหลี่ชีย่ที่ห่างออกไป อย่างเงียบๆ ขณะที่หลี่ชีย่เผยรอยยิ้มออกมาและเห็นถึงพื้นที่ขาว ดั่งหิมะนั้นแล้ว บวกกับท่าทีที่เอ้อระเหยไม่สะทกสะท้านแล้ว ทำให้ หลายคนต้องรู้สึกสั่นหวั่นขึ้นมา

“เจ้าหนูคนนี้ช่างชั่วร้ายเหลือเกิน ดูเหมือนเขาเทพยุทธ์ไม่สามารถ สยบเขาเอาไว้ได้อย่างนั้น!” ผู้บ่าเพ็ญตุนร่นอาวูโสที่ได้สติกลับมา เหมือนว่าจะมองอะไรบางอย่างออก ถึงกับร่างสะท้านขึ้นมา

ในเวลาตัวเอง บรรดาผู้บ่าเพ็ญตุนจำนวนมากทยอยกันได้สติ กลับมา เมื่อเห็นร่างเงาของหลี่ชีย่ที่ห่างออกไปทุกทีแล้วรู้สึกตกใจ กล่าวว่ “เฟิงจื่อเฉิงแห่งสำนักราชันดาบและดาวรุ่งหลายคนของ

เผ่ามารโลहितล้วนแล้วแต่กำลังบรรลุสัจธรรมอยู่บนยอดเขาแห่งนี้ เขาถึงกับปีนขึ้นไปได้! ”

“เฟิงจื่อเฉิงนับเป็นตัวละคร” ยอดฝีมือเผ่าพันธมิตรมนุษย์ไม่คิดเช่นนั้น กล่าวหาว่า “หลี่ชียะกั๊วสังหารกระทั่งเซอะจื่อเซี่ยน มีหรือเขาจะไปสนใจเฟิงจื่อเฉิงอย่างนั้นรี? ฮี แม้ว่าเฟิงจื่อเฉิงมีดาบมารโลहितอยู่ในมือ แต่ข้าว่า มันไม่สามารถนับเป็นอะไรได้อยู่แล้ว”

“ก็นั่นนะสิ เซอะจื่อเซี่ยนคือหนึ่งในห้าศักดิ์สิทธิ์ ขณะที่เฟิงจื่อเฉิงยังไม่มีคุณสมบัติอยู่ในห้าศักดิ์สิทธิ์เลย แม้ว่าสำนักราชันดาบถือว่าเป็นสำนักเจ้าลัทธิของเผ่ามารโลहित แต่เมื่อเปรียบกับแคว้นราตรีแดงแล้วนับว่าไม่คู่ควรจะกล่าวถึง” ชายหนุ่มเผ่าพันธมิตรมนุษย์อีกคนกล่าวว่า “คนโหดอย่างหลี่ชียะกั๊วไม่เห็นเผ่าโลहितอยู่ในสายตาอยู่แล้ว!”

ในเวลานี้ ผู้บำเพ็ญตนเผ่าพันธมิตรมนุษย์จำนวนไม่น้อยล้วนแล้วแต่ให้การสนับสนุนหลี่ชียะกั๊ว ไม่ว่าจะป็นลักษณะออกนอกหน้า หรือเป็นไปแบบลับๆ กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว หากหลี่ชียะกั๊วสามารถบั่นทอนความฮึกเหิมของเผ่าโลहितแล้วละก็ เท่ากับทำให้เผ่าพันธมิตรมนุษย์สามารถลืมนตาอ้าปากได้

หลี่ซีเยขึ้นไปบนยอดเขาแห่งนั้น บนยอดเขามีหลายคนที่กำลัง
บรรลุลักษณ์จักรวรรดิกันอยู่ และบริเวณนี้ได้บังเกิดปรากฏการณ์
ประหลาดขึ้น ย่อมไม่ต้องสงสัยว่าที่ตรงนี้สามารถได้รับโชคชะตา
มหัศจรรย์ได้

เมื่อหลี่ซีเยปีนขึ้นไปถึงยอดเขาแล้ว พลันทำให้พวกเขาตื่นตัว
พวกเขาหันหลังกลับมาองหลี่ซีเยด้วยสายตาที่คมกริบ

ชายหนุ่มเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นดาวรุ่งกลุ่มคนรุ่นใหม่ของเผ่า
मारโลहित แม้ว่าพวกเขาไม่สามารถเทียบได้กับห้าศักดิ์สิทธิ์เผ่า
โลहित แต่ว่า พวกเขาก็มียศเสียงในระดับหนึ่งภายในเผ่าโลहितของ
พวกเขา กระทั่งในแดนขาดทักษิณ

“เจ้าก็คือหลี่ซีเยคนนั้น!” ชายหนุ่มคนหนึ่งที่ดวงตาทั้งสองตั้ง
เหยี่ยว ด้านหลังเห็นบาดบยาวเล่มหนึ่ง จ้องมองหลี่ซีเยอย่างเอา
เป็นเอาตาย เขาก็คือผู้สืบทอดของสำนักราชันดาบ นามเฟิงจิวเฉิง
นั่นเอง

หลี่ซีเยมองดูพวกเขาด้วยท่าทีเหนื่อยหน่าย จากนั้นกล่าวว่า
“ถูกต้อง ข้าก็คือหลี่ซีเยคนนั้น”

“เจ้าได้สังหารพวกของอาหัง!” ชายหนุ่มอีกคนพลันส่งสายตาคู่ที่ น่ากลัวและเผยปณิธานการฆ่าออกมา พวกเขาสามารถรู้ได้ทันที ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น เมื่อเห็นหลี่ชีย่สามารถขึ้นมายังยอดเขาได้ โดยลำพัง

เวลานี้ มียอดฝีมือจำนวนไม่น้อยที่มองดูจากระยะห่างไกลบนยอด เขาอีกแห่งหนึ่ง ต้องการรู้ว่าเหตุการณ์คราวนี้จะจบลงในลักษณะ เช่นใด

“เจ้าหมายถึงพวกคนเหล่านั้นที่อยู่เชิงเขานั้นรี?” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวว่า “ขออภัย สุนัขขี้ขลาดไม่ขวางทาง บังเอิญพวกเขาขวางทางของ ข้าเอาไว้ ดังนั้น ข้าเลยถือโอกาสเชือดพวกเขาเสีย”

คำพูดที่ทำทนายของหลี่ชีย่พลันทำให้สีหน้าของพวกเขาเพียงจื่อเฉิง แปรเปลี่ยนไป สีหน้าดูปั่นยากมาก พวกเขาเพียงจื่อเฉิงล้วนแล้วแต่เป็น ดาวรุ่งของเผ่ามารโลहित นับว่ามีฐานะสูงส่งอยู่ในกลุ่มคนรุ่นใหม่ ของแดนชาติทักษิณ มาวันนี้ นอกจากหลี่ชีย่จะสังหารคนของพวกเขาแล้ว ยังโพนทนาด้วยเสียงอันดังเท่ากับเป็นการทำทนาย อำนาจของพวกเขา เป็นการลบหลู่อำนาจของสำนักพวกเขา

“เจ้าคนไม่รู้จักคำว่าตาย!” เฟิงจื่อเฉิงพลันมีสีหน้าที่น่าครั่นคร้าม ดาบมารโลหิตถูกชักออกจากฝัก ปลายดาบชี้ไปที่หลี่ซีเย กล่าว น่าเกรงขามว่า “เจ้ามดปลวกเผ่าพันธุ์มนุษย์ เข้ามาคุกเขารอรับ ความตายตรงหน้าเลย!”

ในขณะนี้ เฟิงจื่อเฉิงมือกำดาบมารโลหิตเอาไว้ ดาบมารโลหิตมีสีแดงทั้งเล่ม เสมือนหนึ่งเป็นโลหิตที่กำลังไหลรินอยู่อย่างนั้น สีสนับดู ฉูดฉาดตามาก เหมือนว่ามันไม่ใช่ดาบเล่มหนึ่ง แต่เป็น

โลหิตมารสายหนึ่ง

โดยเฉพาะยามที่เฟิงจื่อเฉิงได้ถ่ายทอดพลังลมปราณเข้าสู่ดาบยาว เล่มนั้น ยิ่งดูมีสีสนับฉูดฉาดมากยิ่งขึ้นกว่าเดิมอีก มันเปล่งประกาย ความเป็นมารออกมา คล้ายดังดาบเล่มนี้เปรียบเสมือนหนึ่งเป็นมือ ของมารร้ายอย่างนั้น พร้อมจะบีบรัดสรรพชีวิตให้มอดม้วยได้ทุก เมื่อ

“อาศัยเจ้า?” หลี่ซีเยไม่ได้เลิกแม้กระทั่งหนึ่งตา กล่าวอย่าง เชื่องช้าว่า “อาศัยมาตรฐานอย่างเจ้า ไม่สามารถรับมือข้าได้แม้ เพียงกระบวนท่าเดียว อย่าเสียเวลากันเลย พวกเจ้าเข้ามาพร้อมๆ กันทีเดียวกั้แล้วกัน ข้าจะจัดการกับพวกเจ้าทั้งหมดภายในขบวน

ท่าเดียว แนนอน หากยังคิดจะมีชีวิตอยู่ล่ะก็ ไสหัวไปจากหน้าข้า
เดี๋ยวนี้ ข้ายังพอจะละเว้นชีวิตพวกเจ้าได้! "

คำพูดของหลี่ซิเยพลันทำให้พวกของเฟิงจื่อเฉิงมีสีหน้าที่ดำคล้ำ
เพราะเป็นการลบหลู่พวกเขาอย่างแรง เป็นการท้าทายต่อเผ่า
โลหิตของพวกเขาทั้งหมด

"คนโหด ย่อมไม่เสียทีที่เป็นคนโหด อาศัยกำลังของตนลำพังคน
เดียวท้าทายต่อเผ่าโลหิตทั้งหมด ช่างเป็นความกล้าหาญเด็ดเดี่ยว
เช่นใด ชายชาติรีเผ่าพันธุ์มนุษย์สมควรเป็นเช่นนี้! " ผู้บำเพ็ญตน
เผ่าพันธุ์มนุษย์ที่อยู่บนยอดเขาอีกยอดเขาหนึ่งเห็นภาพนี้แล้ว
ถึงกับรับรู้ถึงเลือดในกายที่พลุ่งพล่าน!

"เจ้าเดรัจฉานน้อย ช้านี้แหละจะสับเจ้าเป็นพันเป็นหมื่นชิ้น! "
เฟิงจื่อเฉิงคำรามเสียงดังก้องออกมา หลี่ซิเยดูถูกเขามากเกินไป
เสียแล้ว หากว่าไม่สามารถรับได้แม้แต่กระบวนท่าเดียว? เขาคิดว่า
ตัวเองเป็นใคร? ต่อให้หลินเทียนตี้ก็ไม่น่าเป็นไปได้ที่จะเอาชนะเขา
ในกระบวนท่าเดียว พลันที่เขาสำแดงดาบมารโลหิตออกไป
สามารถสังหารสิ้นทุกสรรพชีวิต

“ฮ่า...” เฟิงจื่อเจิงคำรามเสียงดัง “ตั้ง” ดาบยาวก้องฟ้า ดาบยาวที่กวาดออกไปคลุมไปทั่วทุกทิศทุกทาง โลहितมารตั้งคลื่นยักษ์ที่สูงเทียมฟ้า ประกายดาบที่กวัดแกว่งผ่านไป ทำให้โลहितมารพุ่งเข้ากระแทกท้องฟ้า เหมือนว่าต้องการฟาดเอาหมู่ดวงดาวที่อยู่บนฟากฟ้าให้ร่วงหล่นลงมาอย่างนั้น

ท่ามกลางโลहितมารที่พลุ่งพล่านไม่ขาดสาย เหมือนหนึ่งมีมือมารข้างหนึ่งยื่นออกมาอย่างไร้ซุ่มเสียงและโหดร้ายยิ่งนัก คล้ายต้องการบีบรัดสังหารทุกสรรพชีวิตให้หมดม้วย

ด้วยมือมารที่ไร้ซุ่มเสียงเช่นนี้แหละที่พุ่งเป้าไปบีบคอหลี่ชียเอ่ และทำให้เป้าหมายไม่สามารถหลบหนีไปได้ ไม่ว่าจะหนีไปไหน มือมารข้างนี้ก็บีบคอคนผู้นั้นจนหัก!

“ดาบมารโลहितนับว่าเป็นดาบมารเล่มหนึ่ง” มีผู้ที่มองดูดาบมารโลहितในระยะไกล เห็นความเป็นมารที่น่าสะเทือนกลัว และทำหผู้คนที่ต้องรู้สึกแผ่นหลังที่เย็นวาบ

ตอนที่ 985 อ่อนเกิน

<https://novel-lucky.com>

“ตึง...” เสียงดังที่เกิดจากคมดาบกระทบบางสิ่ง ทันใดนั้น ทุกคน
เข้าใจว่าดาบนี้คงฟันถูกตัวของหลี่ชีย่เข้าให้แล้ว

แต่ว่า หลังจากสิ้นเสียงดาบแล้ว พลังลมปราณได้จางหายไป ความ
เป็นมารก็หมดไป เห็นหลี่ชีย่ยังคงยืนอยู่ ณ ที่ตรงนั้นไม่มีความ
เคลื่อนไหว เหมือนว่าเขายังไม่ได้ขยับกระทั่งนิ้วมือนิ้วเท้า

แต่ว่า ในเวลานี้เอง ทุกคนต่างมองเห็นหลี่ชีย่ใช้มือข้างเดียวกด
ทับดาบมารโลหิตเอาไว้ด้วยท่าที่สบายๆ อย่างนั้น

ในขณะที่ดาบมารโลหิตไม่สามารถขยับเขยื้อนได้ภายใต้ฝ่ามือ
ของหลี่ชีย่ที่กดทับเอาไว้ เสมือนหนึ่งว่าฝ่ามือของหลี่ชีย่ก็เปรียบ
เหมือนเป็นภูเขาเทวะจำนวนหนึ่งล้านล้านลูก เมื่อไหร่ที่ถูกมันกด
ทับเอาไว้ ต่อให้เป็นเทพมารก็ไม่อาจเอาตัวรอดได้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึง
แค่ดาบยาวเล่นหนึ่งเท่านั้น

ในเวลานี้ เฟิงจื่อเฉิงสีหน้าแดงก่ำ เนื่องจากหลี่ชีย่อาศัยท่าที่ที่ดู
สบายๆ กดทับดาบมารโลหิตของเขาเอาไว้ แต่เขากลับไม่สามารถ

ดิ่งมันออกมาได้ เสมือนว่าดาบมารโลहितกับหลี่ชีย่ได้หลอมเป็นเนื้อเดียวกัน ถึงแม้เขาจะพยายามจนสุดแรงเกิดแล้วก็ตาม แต่ไม่อาจทำให้ดาบมารโลहितขยับได้แม้แต่น้อยนิด

หลี่ชีย่สายหน้ายิ้มกล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า “ข้าก็บอกแล้ว อาศัยมাত্রฐานฝีมือเช่นเจ้า ไม่สามารถรับได้แม้เพียงกระบวนท่าเดียว”

ภายใต้กายทवेशยบอเวจี ด้วยทักษะน้อยนิดของเฟิงจื่อเฉิงนับว่าไม่มีค่าคู่ควรจะกล่าวถึงอยู่แล้ว ถึงแม้จะเป็นสุดยอดดาบมารโลहितเมื่อต้องอยู่ภายใต้ฝ่ามือของหลี่ชีย่ก็ยังคงต้องถูกสยบเอาไว้

“ผู้เยาว์ อย่าได้ทำกำเริบเสิบสาน ตายเสียเถอะ!” บรรดาดาวรุ่งเผ่ามารโลहितที่อยู่ในเหตุการณ์เมื่อเห็นเฟิงจื่อเฉิงตกอยู่ในอันตราย จึงร้องคำรามออกมาพร้อมกัน และทยอยกันสำแดงเอาอาวุธของตนออกมา เข้าต่อกรกับหลี่ชีย่ด้วยท่วงท่าที่แข็งแกร่งร้ายกาจที่สุด

“ควรเป็นเช่นนี้แต่แรกแล้วละ” หลี่ชีย่หัวเราะ ไม่คิดมองหน้าบรรดาดาวรุ่งที่ฮือกันเข้ามาหมายสังหารตน แค่นิ้วที่จิ้มและก้จิ้มออกไปเท่านั้น

“ต๊ับ ต๊ับ ต๊ับ...” ทุกคนยังไม่ทันรับรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เห็นศพที่ร่วงหล่นลงมาทีละศพๆ บรรดาดาวรุ่งเผ่ามารโลहितที่พุ่งเข้าโจมตีหลี่ชี่เย่ลั่นแล้วแต่ตายภายใต้ฝ่ามือเพียงนิ้วเดียวของหลี่ชี่เย่จนสิ้น!

เป็นอะไรที่รวดเร็วเหลือเกิน ไม่มีใครสามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจนว่า หลี่ชี่เย่อาศัยกระบวณท่าอะไร ทำให้ดาวรุ่งของเผ่ามารโลहितต้องถูกสังหารทั้งหมดภายใต้ฝ่ามือนิ้วเดียว ระหว่างคิ้วของพวกเขาปรากฏร่องเลือดที่นาสะพริงกล้าวอย่างยิ่ง

ยอมไม่ต้องสงสัย หลี่ชี่เย่อาศัยนิ้วเพียงนิ้วเดียวก็แทงทะลุหัวใจของพวกเขา ทำให้พวกเขามีตาที่เบิกโพลง โดยไม่ทันเข้าใจว่าตัวเองตายได้อย่างไร

กายเขยิบเห็น พลันที่สีแดงเคล็ดกายเขยิบนี้ออกมา ความเร็วไร้สิ้นสุด ความเร็วของหนึ่งนิ้วที่จิ้มออกไปสามารถแข่งมิติแห่งกาลเวลาได้ ดังนั้น ภายใต้หนึ่งนิ้วเช่นนี้ บรรดาดาวรุ่งเผ่ามารโลहितจึงไม่มีค่าคู่ควรจะกล่าวถึง

“โหดเกินไปแล้วมั้ง!” ผู้บำเพ็ญตนจำนวนไม่น้อยที่อยู่ตามยอดเขาลูกอื่น แม้แต่ระดับปราชญ์รุ่นอาวุโสที่ได้เห็นภาพนี้แล้วยังรู้สึก

หวาดกลัวยิ่งนัก ความเร็วของหลี่ซีเย่ช่างรวดเร็วเสียเหลือเกิน เร็วจนกระทั่งระดับปราชญ์เองยังต้องหวั่นเกรง

“ไม่มีกระบวนท่า ไม่มีวิชา เป็นเพียงความเร็วล้วนๆ หรือว่าเขาได้ฝึกกายเขียนเหินมาอย่างนั้นรึ? ” ระดับปราชญ์รุ่นอาวุโสรู้สึกตกใจและคาดเดาอย่างลับๆ

ในเวลาตัวเอง สีหน้าของเฟิงจื่อเฉิงแปรเปลี่ยนเป็นอันมาก เขารีบถอยฉากออกมาอย่างรวดเร็ว ยอมสละแม้แต่ดาบมารโลहित ทั้งระยะห่างจากหลี่ซีเย่ให้มากที่สุด!

หลังจากที่เฟิงจื่อเฉิงได้ทิ้งระยะห่างจากหลี่ซีเย่แล้ว เขาเฟิงทรงตัวยืนได้อย่างมั่นคง พลันรู้สึกถึงความเยือกเย็นที่คอ ปรากฎดาบยาวที่คมกริบได้พาดอยู่บนคอของเขาแล้ว

ความรู้สึกนี้มันช่างคุ้นเคยเสียเหลือเกิน โดยที่ไม่จำเป็นต้องดูเฟิงจื่อเฉิงก็สามารถรับรู้ได้ว่ามันคือดาบมารโลहितของตนนั่นเองที่พาดอยู่กับคอของตน!

ภาพนี้เกิดขึ้นรวดเร็วมาก รวดเร็วจนมองกันไม่ทัน บรรดาผู้
บำเพ็ญตบะอื่นๆ ที่อยู่บนยอดเขาลูกอื่นๆ เมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว
ถึงกับต้องกลั่นลมหายใจเอาไว้

เฟิงจื่อเฉิงยืนนิ่งอยู่กับที่ ไม่กล้าขยับตัวแม้แต่เพียงนิดเดียว กระทั่ง
กลั่นลมหายใจด้วยซ้ำ ดาบมารโลहितอยู่คู่กายเขามาหลายสิบปี
ความน่ากลัวของคมดาบเป็นอย่างไรมีรีที่เขาจะไม่เข้าใจ? เวลา
นี้เพียงหลี่ชียเอ้อออกแรงนิดเดียว หัวของเขาก็ต้องหลุดออกจากบ่า
ในทันที

“ช่างน่าเสียดายเหลือเกิน ดาบที่ยอดเยี่ยมเล่มนี้กลับต้องมาตัดหัว
เจ้าของเขาเสียเอง” หลี่ชียเอ้อที่มีมือกำดาบมารโลहित ยิ้มกล่าวพร้อม
กับส่ายหน้าเบาๆ

สีหน้าของเฟิงจื่อเฉิงเวลานี้ดูไม่จืดเลย ตลอดเวลาที่ผ่านมา มีแต่
เขาที่อาศัยดาบมารโลहितเล่มนี้ตัดหัวคนอื่นเขา โดยเขาไม่เคยนึก
ฝันมาก่อนเลยว่า วันหนึ่งดาบมารโลहितจะมาพาดอยู่บนคอของ
ตนเองได้! ดาบมารโลहितที่ติดตามเขามาหลายสิบปี มาวันนี้กลับ
กลายเป็นอาวุธร้ายที่จะสังหารตัวของเขาเอง

“ข้าแค่ออกแรงนิดเดียว หัวสุนัขของเจ้าก็จะลงไปกลิ้งอยู่บนพื้นแล้วละ” หลี่ชียะยิ้มกล่าวอย่างเอ้อระเหย ขณะที่ใช้ดาบมารโลहितพาดเอาไว้กับคอของเฟิงจื่อเฉิง

“เจ้าคนแซ่หลี่ เจ้าอย่าได้ทำกำเริบเสิบสาน!” เสียงที่นาเกรงขาม เสียงหนึ่งดังขึ้น พร้อมกับร่างของคนๆ หนึ่งที่ก้าวขึ้นมาบนยอดเขา

“เซอะเทียนหวีมาแล้ว” ผู้ที่ให้ความสนใจในเรื่องนี้เอ่ยออกมาเมื่อเห็นคนผู้นี้ก้าวขึ้นมา

ผู้คนจำนวนไม่น้อยต่างกลั่นลมหายใจเอาไว้เมื่อเห็นเซอะเทียนหวีขึ้นมาบนยอดเขา ทุกคนรู้ว่าเผ่ามารโลहितมีความสมัครสมานสามัคคีกันดีมาก หากมีเรื่องกับคนใดคนหนึ่ง ก็เสมือนหนึ่งแห่รังแตนเข้าให้ เวลานี้เซอะเทียนหวีเสนอหน้าเข้ามายุ่งกับเรื่องนี้ ทุกคนจึงไม่รู้สีกว่ามันแปลกแต่อย่างไร

“ทำไมรี จะออกหน้าเรียกร้องความเป็นธรรมอย่างนั้นรี?” หลี่ชียะหันมองและยิ้มกล่าวกับเซอะเทียนหวี

“ผู้ใดสังหารเผ่าโลहितของพวกเรา ถึงจะอยู่ไกลแค่ไหนก็ต้องถูกสังหาร!” พลันที่เซอะเทียนหวีก้าวขึ้นยอดเขามา ก็จ้องมองหลี่ชียะ

เสมือนดังเป็นสุนัขจิ้งจอกตัวหนึ่งที่จ้องเหยื่อเอาไว้ ปล่อยให้พลังลมปราณที่มีอยู่พวยพุ่งออกมาทั้งหมดโดยไม่มีการซ่อนเร้นอำพรางแต่อย่างใด

ถึงแม้ว่าจะถูกสะกดพลังเอาไว้ค่อนข้างมากในเขาเทพยุทธ์แห่งนี้ แต่ว่าพลังลมปราณที่เซอะเทียนหวิปล่อยออกมา แผงไว้ซึ่งพลังอำนาจดึกดำบรรพ์ เสมือนหนึ่งมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์องค์หนึ่งคอยให้การคุ้มครองเขาอยู่อย่างนั้น ทำให้เขากลับกลายเป็นแข็งแกร่งยิ่งนัก

“เห็นทีเรื่องทีลือกันจะเป็นเรื่องจริง บางคนที่มีมองเห็นลักษณะพลังของเซอะเทียนหวิจากระยะห่างไกลเพิ่มพ้อออกมาว่า “ในกายของเซอะเทียนหวิไหลรินสายเลือดดึกดำบรรพ์ของเผ่าโลหิตจริง!”

“อย่างนั้นรี? ” หลี่ซีเยหัวเราะออกมา กล่าวว่า “นับไปนับมาดูเหมือนข้าจะสังหารเผ่าโลหิตของพวกเขาเจ้าไปไม่น้อยเลย จันมิต้องถูกสังหารเป็นพันล้านครั้งนะสิ”

“เจ้าปล่อยตัวเฟิงจื่อเฉิงตอนนี้ ข้ายังสามารถให้เจ้าได้ตายอย่างสบาย มิฉะนั้นล่ะก็ ข้าจะทรมาณเจ้าอย่างช้าๆ ให้เจ้าตายเสียยิ่งกว่าอยู่!” เซอะเทียนหวิปล่อยให้ลมปราณทั้งหมดกระจายออกมา ทำให้ตัวของเขากลับกลายเป็นเทพโลหิต เปี่ยมไปด้วยพลังสังหาร

“มีความมั่นใจ ดี ลงมือเลย ในเมื่อเจ้ามีความมั่นใจถึงเพียงนี้ ข้าก็จะให้โอกาสเจ้าสักครั้งหนึ่ง ภายในหนึ่งกระบวนท่าหากเจ้าไม่สามารถช่วยเขาได้ ข้าก็จะตัดหัวของเขาเสีย”

“สยบ!” เซอะเทียนหวีกี้เด็ดขาดดี ขณะที่หลี่ชียีเยพูดยังไม่ทันขาดคำ เขาก็ได้อาศัยความไวลงมือทันที สองมือทำท่าเป็นตราประทับ ทันใดนั้น พลังลมปราณทั้งหมดของเขาได้กลายเป็นตราประทับโลหิต ภายใต้หนึ่งกระบวนท่าทำให้บังเกิดปรากฏการณ์ประหลาดขึ้น สิ่งศักดิ์สิทธิ์องค์หนึ่งถือตราประทับโลหิตเข้าจัดการกับหลี่ชียีเยทันที

ภายใต้การสยบของตราประทับโลหิตนี้ แม้แต่สรรพวิชาและหลักกฎเกณฑ์ต่างๆ ล้วนต้องอับแสง พลังสัจธรรมถูกสะกดเอาไว้ในทันที

แม้แต่ผู้บำเพ็ญตนอื่นๆ ที่อยู่บนยอดเขาคคนละลูกยังได้รับอิทธิพลจากกระบวนท่านี้ที่มาจากพลังอำนาจของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ศักดิ์ดำบรรพ์ของเผ่าโลหิต

“ตราประทับสยบมาร! ท่าไม้ตายของสำนักโลหิตพิสุทธิ์!” ยอด
ฝีมือเผ่าพันธุ์มนุษย์หลายคนต้องร้องเสียงหลงออกมาและรู้สึกเป็น
กังวลต่อหลี่ชียเอ๋ เมื่อเห็นตราประทับนี้ที่กำลังแผ่อำนาจลงมา

อย่างไรก็ตาม แม้ต้องเผชิญกับตราประทับสยบมาร หลี่ชียเอ๋ก็ไม่ได้
เลิกกระทิงหนังตา เพียงสวนหมัดตรงออกไปหมัดหนึ่ง โดยที่หมัดนี้
ไม่มีกระบวนท่าใดๆ ไม่ปรากฏหลักกฎเกณฑ์ใดๆ และก็ไม่มีพลัง
สัจธรรมใดๆ พวยพุ่งออกมา

หมัดนี้มีเพียงความเร็วที่เด็ดขาด หมัดนี้มีเพียงพลังที่เด็ดขาด หมัด
นี้มีเพียงน้ำหนักที่เด็ดขาด...

“ปัง...” ภายใต้อำนาจเดียว ตราประทับโลหิตแตกละเอียด เศษเนื้อ
และเลือดปลิวกระจาย เสียงกระตุกแตกหักดังขึ้น ได้ยินแล้วรู้สึก
สับสนแค้นมากเป็นพิเศษ

“ตึง ตึง ตึง...” ภายใต้อำนาจหมัดนี้ แม้ว่าเซอะเทียนหวิได้สำแดง
กระบวนท่าไม้ตายของสำนักโลหิตพิสุทธิ์ออกมาแล้ว แต่ยังคงต้อง
พ่ายแพ้อย่างยับเยิน เขาก้าวถอยหลังไปหลายสิบก้าว หายสุดแล้ว
ก็ไม่สามารถถกกลับเอาไว้ได้ อาเจียนเป็นเลือดสดๆ ออกมาอย่างแรง!

ทว่าอาการบาดเจ็บของเซอะเทียนหวีหาได้มีเพียงเท่านี้ ภายใต้อหังมัดเดียวของหลี่ชียเอถึงกับทำให้ท่อนแขนข้างนั้นของเขาแหลกละเอียดไปด้วย

ผู้คนจำนวนมากต่างรู้สึกเสียวสันหลังวาบกับภาพที่เห็น ไม่มีใครคาดคิดมาก่อนว่า เซอะเทียนหวีที่อยู่ในฐานะหนึ่งในห้าศักดิ์สิทธิ์จะไม่สามารถรับหัตถ์ๆ เดียวของหลี่ชียเอ

“นี่ นี่มันชั่วร้ายมากผิดปกติเกินไปแล้วละ” ระดับปราชญ์เฝ้าโลหิตรุ่นอาวุโสที่ได้เห็นภาพนี้จากระยะห่างไกลถึงกับรู้สึกสะท้อนขึ้นมา พิมพ์ออกมาว่า “ต่างอยู่ในระดับสังสมกายเหมือนกัน แล้วมันเป็นไปได้อย่างไรที่ต่างกันมากถึงเพียงนี้ มัน มัน มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เลย หรือว่า หรือว่าเจ้าหนูนี้อยู่นอกเหนืออำนาจการสยบของเขาเทพยุทธ”

ครั้นนึกถึงตรงนี้แล้ว ระดับปราชญ์เฝ้าโลหิตรุ่นอาวุโสต้องสายหน้าและพิมพ์ว่า “นี่มันไม่น่าเป็นไปได้ แม้แต่จักรพรรดิเทพยังถูกสยบยิ่งไม่ต้องพูดถึงผู้เยาว์อย่างเขาเลย”

“เจ้าทำให้ข้าผิดหวังอย่างมากเลย” หลี่ชียเอยิ้มและสายหน้า มองดูเซอะเทียนหวีที่ได้รับบาดเจ็บ กล่าวว่า “ไม่มีความสามารถ แต่ตั้ง

ต้นที่จะเสนอหน้า ไม่ว่าจะมาด้วยวัตถุประสงค์อย่างไรก็ตาม การคิดช่วยเหลือชนเผ่าเดียวกันนับเป็นเรื่องดี น่าเสียดาย เจ้ากลับไม่รู้จักเจียมตัว! ”

คำพูดของหลี่ซียเอทำให้หน้าของเซอะเทียนหวีดำคล้ำ เขาได้คาดการณถึงความเร็วของหลี่ซียเอเอาไว้แล้วว่ามันน่ากลัวมาก แต่ทว่า ครั้นถึงเวลาลงมือจริงๆ ความเร็วของหลี่ซียเอกลับน่ากลัวเหนือกว่าที่คาดการณไว้มากทีเดียว!

ภายใต้การสยบจากเขาเทพยุทธ์ หลี่ซียเอยังคงมีความเร็วที่น่ากลัวขนาดนี้ สร้างความหวั่นไหวให้กับเซอะเทียนหวีจนสะท้อนภายในใจ พร้อมๆ กับความคิดอย่างแรงกล้าที่ต้องกำจัดหลี่ซียเอให้ลงได้ ภายในใจของเขา กล้าวสำหรับเขาแล้ว ต้องไม่ให้หลี่ซียเอมีชีวิตอยู่อย่างเด็ดขาด มิฉะนั้นแล้ว มันจะเป็นหอกข้างแคร่ของพวกเขาอย่างแน่นอน

หลี่ซียเอมองดูเซอะเทียนหวีที่มีสีหน้าดำคล้ำที่หนึ่ง ยิ้มกล่าวว่า “ข้าบอกได้แต่เพียงเสียใจด้วย เจ้าล้มเหลวแล้ว ข้าได้แต่ทำตามสัญญาที่ได้ลั่นวาจาเอาไว้”

“ไม่...” เฟิงจื่อเฉิงร้องออกมาอย่างไม่เต็มใจ แต่ทุกอย่างสายไปเสียแล้ว เห็นประกายเลือดแฉะหนึ่ง หัวของเขาลอยสูงขึ้นไปบนห้องฟ้า ขณะที่หัวของเขาถูกบั่นในวินาทีนั้น เขายังคงเห็นเลือดสดๆ ที่พุ่งทะลักออกมาจากคอของเขาเอง

สุดท้าย หัวของเฟิงจื่อเฉิงกลิ้งไปไกลมาก ส่วนร่างของเขาล้มลงกับพื้น เลือดไหลนองจนพื้นดินกลายเป็นสีแดง เหมือนว่าเลือดสดๆ เหล่านี้กำลังรินไหลเพื่อบำรุงพื้นดินบริเวณนี้เท่านั้น

“สะใจ!” ยอดฝีมือเผ่าพันธุ์มนุษย์ถึงกับกำหมัดทำท่าทุบออกไปด้านหน้าเมื่อได้เห็นภาพหล่ชิเย่จัดการตัดหัวของเฟิงจื่อเฉิงออกมา กล่าวด้วยความตื่นเต้นดีใจว่า “สมควรเป็นเช่นนี้ ควรบั่นทอนความอหิหิมของเผ่าโลหิตลงเสียบ้าง เผ่าพันธุ์มนุษย์เราไม่แสดงฤทธิ์เดชออกมาบ้าง พวกเขายังคงเข้าใจว่าตัวเองคือเจ้าถิ่นของแดนขาดทักซิณ!”

คำพูดของยอดฝีมือเผ่าพันธุ์มนุษย์นี้ได้ทำให้บังเกิดสายตาที่จ้องมองมาอย่างศัตรูจำนวนไม่น้อยเลยทีเดียว ในขณะที่ บรรดา ยอดฝีมือเผ่าโลหิตต่างจ้องมองมาที่ตัวเขาอย่างน่าเกรงขาม

ยอดฝีมือเผ่าพันธุ์มนุษย์ผู้ไปถึงกับตีนตระหนก ต้องทำคอดทึ่หนึ่ง
แต่ทว่ายังคงไม่วายหัวเราะเหะเหะออกมา แสดงถึงความสะใจที่ลื
ชีย่ได้ทำการสังหารเพิงจื่อเฉิงไป

Novel-Lucky

ตอนที่ 986 ทำลายอาวุธราชันเขียนด้วยมือเปล่า

<https://novel-lucky.com>

“จนบัดนี้เจ้ายังไม่ยอมหนีไป ข้ารู้สึกนับถือในความกล้าหาญของเจ้าอยู่บ้างเหมือนกันนะ” หลี่ชีย่จัดการเก็บดาบมารโลहितเรียบร้อยแล้ว มองและยิ้มกล่าวกับเซอะเทียนหวี

เซอะเทียนหวีสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง พลังลมปราณหมุนเวียนส่งเสียงดังกุกกักออกมา ท่อนแขนที่แหลกละเอียดไปได้รับการบูรณะซ่อมแซมขึ้นมาใหม่!

ถึงแม้ว่าทักษะของเซอะเทียนหวีจะถูกสยบเอาไว้ในเขาเทพยุทธ์ แต่ทว่าฐานเต้าของเขายังคงอยู่ ดังนั้นเซอะเทียนหวียังคงสามารถซ่อมสร้างท่อนแขนข้างที่ถูกทำลายขึ้นมาใหม่ได้

“เผ่าโลहितของเรามีแต่ผู้กล้าที่ตายในสนามรบ ไม่มีผู้ซี้ซลาดที่หลบหนียามคับขัน!” เซอะเทียนหวีสุดลมหายใจเข้าลึกๆ นึกถึงท่าไม้ตายที่ตนเองมี เขายืดอกขึ้นสีแดงพลังที่สุดยอดออกมา และมีลักษณะท่าทางที่ดูสดชื่นเปล่งปลั่งอีกครั้ง!

“ดี สมเป็นชายชาติตรีของเผ่าโลหิตของพวกเรา!” ยอดฝีมือเผ่าโลหิตถึงกับสงเสียงให้กำลังใจ และพึมพำออกมาเมื่อเห็นเซอะเทียนหวีสร้างความมั่นใจขึ้นมาได้อีกครั้ง

หลี่ชียემองดูเซอะเทียนหวีที่มีท่าทางสดชื่นเปล่งปลั่งและได้สร้างความมั่นใจขึ้นมาใหม่ เขาเผยรอยยิ้มออกมาเอะอย่างซ้าๆ ว่า “ไม่ว่าเจ้าจะไม่กลัวตาย หรือว่าเชื่อมั่นในไม้เด็ดที่มีอยู่อย่างเต็มเปี่ยมเพียงแต่ความกล้าหาญเช่นนี้ก็สมควรได้รับการยกย่องแล้วละ”

“เอาเถอะ ในเมื่อเผ่าโลหิตของพวกเจ้ามีแต่ผู้กล้าที่ตายในสนามรบ ไม่มีผู้ซี้ซลาดที่หลบหนียามคับขัน งั้นซ้าก็สงเคราะห์เจ้า” หลี่ชียემกล่าว “ลงมือเถอะ มีฝีมืออะไรก็สำแดงออกมาให้หมด นี่เป็นโอกาสสุดท้ายของเจ้า”

เซอะเทียนหวีสูดลมหายใจเข้าลึกๆ จ้องมองหลี่ชียะอย่างชนิดตาไม่กระพริบ สุดท้ายก็กัดฟันปล่อยเลือดวิณณะทะลักออกมา ร้องคำรามเสียงก้อง “ฆ่า...”

“ตูม...” ทันใดนั้นห้องฟ้ากลับแปรเปลี่ยนเทือกเขาสั้นไหว ในเสี้ยววินาทีนี้เองวงล้อขนาดยักษ์ปรากฏออกมา เมื่อเลือดวิณณะได้ทำ

การชโลมจนวนวงล้อขนาดยักษ์กลายเป็นสีแดงแล้ว มันได้ดับดบังทุก
สิ่งทุกอย่าง สยบเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินเอาไว้

พลังอำนาจราชันที่ยิ่งใหญ่ สยบเหล่าเทพเทวาเอาไว้ วงล้อขนาด
ยักษ์อาศัยท่วงท่าที่ไร้เทียมทานพุ่งใส่คู่ต่อสู้ สามารถบดขยี้ทุกสิ่ง
ในหล้าให้แหลกกลายเป็นได้

“ตุ้ม...ตุ้ม...ตุ้ม...” ท่ามกลางเสียงดังตุ้มตาม วงล้อขนาดยักษ์ได้ปิด
ล้อมตัวของหลี่ชียเอเอาไว้ ทั้งยังส่งเสียงดังตุ้มตามออกมาไม่ขาด
ระยะ แล้วยังเคลื่อนไหวกลิ้งไปมา หมายบดขยี้ให้หลี่ชียเอแหลกจน
กลายเป็นหมอกเลือดไป

“อาวุธวิเศษราชันเซียน!” ด้วยพลังอำนาจราชันเช่นนี้ ได้สร้าง
ความตระหนกให้กับผู้คนเป็นจำนวนมาก กระทั่งมีผู้ที่อดจะหวีด
ร้องออกมาไม่ได้!

การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ได้สร้างความตระหนก
ตกใจให้กับผู้คนเป็นจำนวนมาก มันอยู่นอกเหนือความคาดคิด
ของทุกคน ไม่นึกเลยว่าทำไมตายของเซอะเทียนหวิก็คืออาวุธ
ราชันเซียน!

“นี่ นี่มันเป็นไปได้ไม่ได้ เท่าที่ข้ารู้สำนักโลหิตพิสุทธิไม่มีอาวุธราชันเขียนอยู่ในมือ!” ยอดฝีมือเผ่าพันธุ์มนุษย์อดไม่ได้ที่จะร้องกล่าวออกมา

แม้ว่าสำนักโลหิตพิสุทธินั้นว่ามีความแข็งแกร่ง แต่ทว่าไม่เคยกำเนิดราชันเขียนมาก่อน ทุกคนจึงรู้ว่าเป็นไปไม่ได้ที่สำนักโลหิตพิสุทธิจะมีอาวุธราชันเขียนได้ แต่ในเวลานี้เซอะเทียนหวีพลันลงมือด้วยอาวุธราชันเขียน แล้วจะไม่ให้ผู้คนรู้สึกตกใจได้อย่างไร

“อาวุธราชันเขียนของเผ่ามารโลหิต!” ยอดฝีมือรุ่นอาวุโสคนหนึ่งลดลำประวัติความเป็นมาของวงล้อยักษ์นี้ขึ้นมาได้ พิมพ์ว่า
“อาวุธราชันเขียนนี้เป็นตระกูลหวัง!”

ตระกูลหวังที่พูดถึงก็คือตระกูลของอ่องเจิงเทียน อ่องเจิงเทียนเดิมมีชื่อแซ่ว่าหวังเจิงเทียน! เพียงแต่เวลานี้ทุกคนล้วนแล้วแต่เรียกเขาว่าอ่องเจิงเทียนเท่านั้น

“เผ่ามารโลหิตนั้นว่ายอดเยี่ยมมาก มีความสามัคคีเหลือเกิน หยิบยืมกันได้แม้กระทั่งอาวุธราชันเขียน” เมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว ไม่ว่าจะ เป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์ก็ดี หรือจะเป็นเผ่าอื่นๆ ก็ช่าง ต่างมีความรู้สึกอิจฉากระทั่งริษยา

ทุกคนย่อมรู้ว่าอาวุธราชันเซียนนั้นไม่สามารถประเมินค่าได้ ถือเป็นอาวุธประจำสำนัก อย่าว่าเป็นคนนอกเลย ต่อให้เป็นศิษย์ภายในสำนักเอง โดยปกติแล้วก็ยากจะมีโอกาสได้สัมผัสอาวุธราชันเซียน!

แต่ว่าเวลานี้ตระกูลหวังแห่งเผ่ามารโลहितกลับเอาอาวุธราชันเซียนหยิบยืมให้กับเซอะเทียนหวี ช่างใจกว้างอะไรอย่างนั้น และมากความสามารถเพียงใด!

จะไม่ให้ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนเผ่าอื่นๆ ต้องรู้สึกอิจฉากระทั่งริษยาได้อย่างไร โดยเฉพาะเผ่าพันธมิตรมนุษย์ที่นับว่าเป็นเผ่าพันธมิตรใหญ่เป็นอันดับหนึ่งของแดนขาดทักษิณ ซึ่งมีสภาพเป็นเหมือนดั่งเม็ดทรายที่กระจัดกระจาย ต่างคนต่างอยู่มาโดยตลอด!

“ภาพรวมถูกกำหนดเอาไว้แล้ว หลี่ซีเยจะต้องตาย!” ยอดฝีมือเผ่าโลहितถึงกับยิ้มเยาะออกมาเมื่อเห็นอาวุธราชันเซียน

กลุ่มคนรุ่นใหม่ของเผ่าโลहितบางคนถึงกับเหมือนลืมนตาอ้าปากขึ้นมาได้แล้ว กล่าวดูแคลนออกมาว่า “คนโหดเผ่าพันธมิตรมนุษย์อะไรกัน ฮี เป็นเพียงผู้เยาว์ที่มีธาตุแท้บางเบา กลับหาญกล้ามาท้าทาย

เผ่าโลหิตของเรา ช่างไม่เลียมตัวเอาเสียเลย เผ่าโลหิตของพวกเขา ยืนหยัดในเก้าแดนมานานนับพันล้านปี ชาติแท้ภายในลึกล้ำสุดจะหยั่งถึง ใ้ชว่าอาศัยเพียงผู้เยาว์ที่โง่เขลาคนหนึ่งสามารถช่วยได้!”

แม้ว่าคำพูดเช่นนี้จะสร้างความไม่พอใจให้กับยอดฝีมือเผ่าพันธุ์มนุษย์เป็นจำนวนไม่น้อย แต่ทว่าพวกเขาไม่อาจไม่นิ่งเงียบ เพราะโดยพื้นฐานแล้วหากฝ่ายหนึ่งสำแดงอาวุธราชันเซียนออกมา ทุกอย่างก็เหมือนว่าถูกกำหนดเอาไว้แล้ว

ทุกคนต่างถูกอำนาจของเขาเทพยุทธสยบเอาไว้ ทำให้พลังของทุกคนไปอยู่ที่ระดับสังสกาย ภายใต้ระดับพลังที่น้อยนิดเช่นนี้ หากฝ่ายตรงข้ามมีท่าไม้ตายที่เป็นอาวุธราชันเช่นนี้ มันก็เท่ากับถือไฟตายอยู่ในมืออยู่แล้ว

“ตุม...” พลังอำนาจราชันที่ไหลพุ่งทะลักลงมาอย่างบ้าคลั่ง เสมือนหนึ่งเป็นคลื่นยักษ์ในทะเลที่จะกลืนกินหลี่ชีย่เสีย ท่ามกลางพลังอำนาจราชันที่มากมายเช่นนั้น ตัวของหลี่ชีย่ดูเหมือนมีขนาดที่เล็กมากอะไรขนาดนั้น

“ติง...” เสียงดังสะเทือนฟ้า ภายใต้วงล้อขนาดยักษ์ หลีซีเย่ซัดหมัดตรงเข้าไปปะทะ โดยไม่ได้อาศัยทักษะพิเศษอะไรเลย เหมือนดั่งเพชรตัดเพชร รังชนชนิดใครดีใครอยู่

หนึ่งหมัดที่ซัดลงบนวงล้อขนาดยักษ์ เสมือนว่าหนึ่งหมัดนี้เป็นหนึ่งหมัดที่ไม่มีสิ่งใดสามารถสั่นคลอนมันได้ ปรากฏว่าสามารถต้านทานการโจมตีของวงล้อยักษ์นั้นเอาไว้ได้ ภายใต้วงล้อขนาดยักษ์ยังคงสามารถมองเห็นหมัดนั้นเปล่งประกายสีทองออกมา วาววับ แลดูมีความศักดิ์สิทธิ์ยิ่งนัก เหมือนว่าหมัดนี้จะกำเนิดมาจากศาสนาพุทธ ประดุจเป็นหมัดพุทธะในตำนาน สามารถสยบโลกาการาบมารอย่างนั้น!

“จะบ้าไปแล้วหรือไร อาศัยมือเปล่าเข้าต่อกรกับอาวุธราชัน!” ผู้คนที่มองดูอยู่ในจุดที่ห่างไกลถึงกับงุนงง เมื่อเห็นหลีซีเย่อาศัยมือเปล่าเข้าต่อกรกับอาวุธราชัน นับเป็นเรื่องที่บ้าบิ่นที่สุดเท่าที่พวกเขาได้เคยพบเห็นมาก่อน!

“เด็กน้อยโง่เขลา มือเปล่าต่อกรกับอาวุธราชัน เป็นการรณหาที่ตายของเขาเอง!” กลุ่มคนรุ่นใหม่เผ่าโลหิตหัวเราะน่าเกรงขาม เสมือนหนึ่งเขาสามารถคาดการณ์ได้ว่าจะมองเห็นจุดจบที่น่าเศร้าของหลีซีเย่ได้อย่างนั้น

“ปัง...” เสียงดังสนั่นหวั่นไหว สิ่งที่ไม่คาดฝันได้เกิดขึ้นมาแล้ว หมัดที่เปล่งประกายสีทองระยิบระยับของหลี่ชีย่กลับสามารถต้านกับวงล้อขนาดยักษ์นั้นเอาไว้ เขายังคงสบายไม่มีอะไรเกิดขึ้นภายใต้วงล้อขนาดยักษ์นั้น ถึงแม้จะเป็นอาวุธราชันเซียน ยังคงไม่สามารถทำอันตรายกับหลี่ชีย่ได้แม้เพียงน้อยนิด

“ทำลายมันเสีย!” เซอะเทียนหวีแทบไม่อยากเชื่อสายตาตนเองเลย เขาไม่เคยเห็นภาพที่ไร้เหตุผลเช่นนี้มาก่อน อาศัยมือเปล่ารับมือกับอาวุธราชัน! หากเป็นก่อนหน้านั้น เขาจะไม่ยอมเชื่อเรื่องนี้เป็นอันขาด แต่มาวันนี้เขาได้พบเจอกับตนเองเข้าแล้ว

ในขณะนี้เซอะเทียนหวีไม่ลังเลอะไรอีกแล้ว เลือดวิฆเนศปริมาณมหาศาลถูกฉีดพ่นไปยังวงล้อขนาดยักษ์นั้น หวังอาศัยเลือดวิฆเนศมาขับเคลื่อนอาวุธราชัน ให้มันสำแดงพลังอำนาจราชันที่ทรงพลังมากกว่านี้ออกมา

แต่ไม่ว่าเซอะเทียนหวีจะขับเคลื่อนอาวุธราชันเช่นใดก็ตาม ยังคงไม่สามารถสังหารหลี่ชีย่ได้ ไม่ว่าจะใช้วิธีใดในการเข้าปราบ ก็ไม่อาจสิ้นคลอนหมัดนี้ของเขาได้

หมัดกายเพชรมิสลาย เป็นหนึ่งในเพลงหมัดหมื่นสังฆกรรม โดยหมัดนี้จะไม่มีการตาย ร่างกายดุจเพชรไม่บุบสลาย ภายใต้อาวุธราชัน ยังคงยากทำให้เขาต้องบาดเจ็บแม้แต่น้อยนิด

“นี่ นี่ นี่มันเป็นไปได้...” ผู้คนจำนวนมากล้าแล้วแต่ถูกภาพตรงหน้าทำให้หวั่นไหวอย่างสิ้นเชิง อาศัยมือเปล่ารับมือกับอาวุธราชันเซียน เป็นสิ่งที่ไม่มีความสามารถจินตนาการได้ แต่มันได้เกิดขึ้นแล้วต่อหน้าทุกคนในวันนี้

กลุ่มคนรุ่นใหม่เผ่าโลหิตจำนวนมากถึงกับอ้าปากค้าง เวลานี้พวกเขาเหมือนถูกตบหน้าเข้าให้ได้อย่างแรง เพราะก่อนหน้านี้ยังบอกว่าลีซีเยจะต้องสิ้นชื่ออย่างไม่ต้องสงสัย

“อาศัยมือเปล่ารับมือกับอาวุธราชันเซียน เจ้า เจ้าหนูคนนี้ยังเป็นคนอยู่หรือ?” แม้แต่ระดับปราชญ์รุ่นอาวุโสของเผ่าโลหิตเมื่อได้เห็นภาพนี้เข้าแล้ว ยังต้องรู้สึกหวาดกลัวยิ่งนัก มันช่างเป็นภาพที่น่ากลัวเหลือเกิน

“เจ้านะอ่อนเกินไปแล้ว ท่ามกลางเขาเทพยุทธ์ เจ้าถูกสยบพลังให้อยู่ในระดับสังฆกาย ทำให้เจ้าไม่สามารถสำแดงอานุภาพของราชันเซียนนี้ออกมากระทั่งหนึ่งหรือสองส่วน อาศัยพลังเพียงแค่นี้

คิดจะสังหารข้าอย่างนั้นรี?" หลี่ซีเยที่อาศัยมือข้างเดียวรับมือกับ
อาวุธราชันเอาไว้ มองดูเซอะเทียนหวีและยิ้มกล่าวออกมา

สีหน้าของเซอะเทียนหวีในเวลานี้ขาวซีดเหมือนดั่งเห็นผีอย่างนั้น!
อาศัยมือเปล่ารับมือกับอาวุธราชันเซียน เป็นอะไรที่เขาไม่เคยนึก
เคยฝันมาก่อน แต่กลับได้พบเจอกับมันแล้วในวันนี้

"จบสิ้นกันได้แล้ว!" หลี่ซีเยหัวเราะที่หนึ่ง หมัดที่ด้านวงล้อขนาด
ยักษ์เอาไว้แน่นพลันยกขึ้น หันโดนั้นกายเซียนเห็น กายขวาน
ทะลายฟ้าได้ปะทุออกมาอย่างฉับพลันทันที ด้วยพลังและความเร็ว
ที่แน่นอน และด้วยพลังที่ไม่มีสิ่งใดสามารถต้านทานได้ หุบเข้าให้
อย่างแรงบนตัววงล้อขนาดยักษ์นั้น

"ปัง..." เสียงดังสนั่นกึกก้อง วงล้อขนาดยักษ์ในขณะนี้ก็เป็นเหมือน
ดั่งภูเขาขนาดใหญ่ถูกหลี่ซีเยอาศัยพลังหมัดหุบจนลอยออกไป
ท่ามกลางเสียงดังตุมตาม วงล้อขนาดยักษ์ถูกหุบจนลอยออกไป
จากเขาเทพยุทธ์ หายไปในเส้นขอบฟ้าเพียงชั่วพริบตาเดียว

ภาพนี้ได้สร้างความงุนงงให้กับทุกคน อาศัยพลังหมัดหนึ่งหมัดซัด
จนอาวุธราชันเซียนลอยหายไป มันยิ่งกว่าปาฏิหาริย์หรือ
จินตนาการเสียอีก เป็นสิ่งที่มีอยู่ในตำนานเท่านั้น คงไม่มีใครได้

เห็นความจริงเช่นนี้มาก่อน แต่วันนี้ผู้คนจำนวนมากกลับได้เห็น
ตำนานที่เป็นความจริง!

“ข้ากำลังฝันไปหรือไม่? เจ้าช่วยหยิกข้าทีซิ..” หลายคนที่ยังมองเห็น
ภาพนี้แล้วไม่อยากจะเชื่อในสายตาตนเอง จึงได้พิมพ์ออกมา
จากนั้นตามด้วยเสียงร้องอย่างเจ็บปวด เมื่อถูกพรรคพวกที่อยู่
ข้างๆ หยิกเข้าให้เต็มรัก เขาจึงได้สติกลับมาว่านี่ไม่ใช่ความฝัน

“เจ้า เจ้า เจ้าหนูนี้ยังเป็นคนอยู่อีกหรือนี่?” ระดับปราชญ์รุ่นอาวุโส
ถึงกับเสียวสันหลังวาบ รู้สึกหวาดกลัวอย่างยิ่ง แค่มัดเดียวกลับ
สามารถทุบอาวุธราชันหายไปใ้ในขอบฟ้าได้ นี่ยังเป็นคนอยู่อีกหรือ?

“ติง...ติง...ติง...” เซอะเทียนหวีถอยหลังติดต่อกันกว่าสิบก้าว มา
คราวนี้เขาไม่ได้ถอยหลังเพราะถูกพลังของหลี่ชีย่กระแทกเข้าให้
แต่เป็นการถอยหลังเพราะตกใจอย่างหนัก

เซอะเทียนหวีมีสีหน้าขาวซีดเหมือนเห็นผีมาอย่างนั้น เมื่อเห็นหลี่
ชีย่ก้าวเท้าเข้ามาหาตน ในเวลานี้เองเขาไม่หลงเหลือความกล้า
พอที่จะเผชิญกับมันอีกแล้ว เขาถูกทำให้ตกใจสุดขีดหันหลังออก
วิ่งทันที!

“ແກຣັງ...” ຫລີ້ຊີເຢຍິນມືອອກໄປຄວ້າໂດຍບໍ່ຕ້ອງຄິດ ປຣາກກູຫລັກ
ກູກູເຄນທ໌ໃນມື ຈາກນັ້ນຂວ້າງມັນອອກໄປ “ປຸ” ຫລັກກູກູເຄນທ໌
ດັງຄຳວ່າພຸ່ງທະລຸຮ່າງຂອງເຮອະເຫີຍນຸຮີ ແລະຈັດກາຣຕຣິງເຮອະເຫີຍນຸຮີ
ເອາໄວ້ກັບພື້ນ

ເຮອະເຫີຍນຸຮີຟ່າຍແພ້ໃນກາຣຕ່ອສູ້ ເວລານີ້ບຣຣດາຜູ້ບຳເພີຍູຕນຂອງ
ເຜ່າໂລຫິດທີ່ດູຊມອູຢູເປັນຈຳນວນຫລາກ ລ້ວນມີທ່າທີ່ສລດຈນຸຮີຄອດສີ
ໃນຂະນະນີ້ເກຣງວ່າຈັງບໍ່ມີໃຜກລ້າກະໂດດອອກມາໃຫ້ກາຣສັນບສຸນຸຮີ
ຫລີ້ຊີເຢ ບໍ່ມີໃຜຍອມເສນອຕ້ວອອກມາຊ່ວຍເຮອະເຫີຍນຸຮີອີກ

ຫລີ້ຊີເຢສາມາດທຸບຈນອາວຸຮຣາຊັ້ນລອຍຫາຍໄປ ແລ້ວຍັງມີສິ່ງໃດທີ່ເຂາ
ທ່າບໍ່ໄດ້ອີກ ເມື່ອຕ້ອງເພຊີຍູຮຸ້ນກັບຄົນທີ່ຊ່ວຮ້າຍຜິດປັດຕິເຊນນີ້ແລ້ວ
ເວລານີ້ແມ້ວ່າເຜ່າມາຣໂລຫິດຈະມີຄວາມສາມັກຄີກັນເໝີຍວແນ່ນເພີຍງໃດ
ກໍບໍ່ມີໃຜຍອມອອກມາສູ້ຕ້າຍກັບຫລີ້ຊີເຢ!

ໃນຂະນະນີ້ ຫລີ້ຊີເຢໄດ້ເດີນໄປຫາເຮອະເຫີຍນຸຮີ ຂະນະທີ່ເຮອະເຫີຍນຸຮີ
ພຍາຍາມດີ້ນຣນເພື່ອຕ້ອງກາຣນີ ແຕ່ຫລັກກູກູເຄນທ໌ດັງຄຳວ່າໄດ້ທ່າ
ກາຣຕຣິງຮ່າງຂອງເຂາເອາໄວ້ກັບພື້ນ ກະຣດີກຕ້ວແທບບໍ່ໄດ້ ຍິ່ງບໍ່ຕ້ອງພູດ
ຄິ່ງວ່າຈະຮຸ້ນໄປໄດ້

หลี่ซีเยมองดูเซอะเทียนหวีที่กำลังพยายามดิ้นรน สายหน้าเบาๆ
กล่าวว่า “บอกตามตรงเลยนะ ข้ารู้สึกผิดหวังเล็กน้อย ก่อนหน้านี้
เจ้ายังมีความกล้าหาญเต็มเปี่ยม บอกว่าเผาโลหิตของพวกเจ้ามี
แต่ผู้กล้าที่ตายในสนามรบ ไม่มีผู้ขี้ขลาดที่หลบหนียามคับขัน น่า
เสียดาย สิ่งที่เจ้ากระทำในเวลานี้ก็คือ...”

Novel-Lucky

ตอนที่ 987 ลอบจู่โจม

<https://novel-lucky.com>

“ฉีก...” เห็นประกายเยือกเย็นแวบหนึ่ง หลี่ชียะยังไม่ทันพูดขาดคำ ร่างของเขาก็ถูกรถูดอกหนึ่งพุ่งเสียบทะลุ ถูกสังหารไปในทันที

การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นเรียกได้ว่ารวดเร็วเหลือเกิน รวดเร็วจนทุกคนตามไม่ทัน

หลี่ชียะเพิ่งจะเอาชนะเซอะเทียนหวี และร่างของเซอะเทียนหวีก็ถูกตรึงอยู่กับพื้น ไม่สามารถตอบโต้ใดๆ ได้อย่างสิ้นเชิง ซึ่งเวลานี้นับเป็นช่วงจังหวะที่การระวังป้องกันหย่อนยานมากที่สุด

ในเวลานี้เองไม่มีใครมองเห็นชัดเจนว่าลูกธนูถูกยิงมาจากทิศทางใด ธนูลูกนี้ถูกยิงมาด้วยความเร็วที่สูงมาก เร็วกว่าสายฟ้าเป็นร้อยเท่า ด้วยธนูที่มีความเร็วเช่นนี้ เหมือนว่ามีแต่หลี่ชียะก็หลบไม่พ้น ถูกยิงเสียชีวิตในทันที

“เกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่?” หลังจากผ่านไปชั่วครู่จึงมีคนที่ได้สติกลับมา เอ่ยถามขึ้นด้วยความงุนงง

ยอดฝีมือเผ่าพันธุ์มนุษย์ระดับอาวุโสพลันมีสีหน้าที่เคร่งเครียด
ขึ้นมา กล่าวด้วยสีหน้าที่ไร้ความรู้สึกว่า “มีคนลอบจู่โจม!” ผู้
อาวุโสคาดเดาว่าผู้ที่ลงมือทำร้ายต้องเป็นเผ่าโลหิตอย่างแน่นอน

“เลวทรามต่ำช้าไร้ยางอาย!” กลุ่มคนรุ่นใหม่เผ่าพันธุ์มนุษย์เห็น
ภาพนี้แล้วต้องกัดฟันกรอด แต่ก็ไม่สามารถทำอะไรได้ ทุกอย่าง
เกิดขึ้นมาเร็วมาก หลี่ชีย่ถูกสังหารภายใต้ธนูดอกเดียว

“ในที่สุดก็ตายจนได้!” ยอดฝีมือเผ่าโลหิตไม่รู้จำนวนเท่าไรที่
เหมือนนกยูงเขาออกจากอก เมื่อเห็นหลี่ชีย่ถูกสังหาร กล่าว
สำหรับเขาแล้ว คนจัญไรที่สามารถรับมือกับอาวุธราชันเซียนได้
ด้วยมือเปล่ามันช่างชั่วร้ายเหลือเกิน หากเผ่าโลหิตต้องมีศัตรู
เช่นนี้ล่ะก็ ไม่ว่าจะอย่างไรก็คือหนามยอกอกวันยังค่ำ แม้ว่าการลอบ
จู่โจมและสังหารหลี่ชีย่ได้จะไม่สง่างามนัก แต่อย่างน้อยก็ยังดีกว่า
คงหนามยอกอกเอาไว้

“ตายไปแล้วจริงๆ หรือ?” เผ่าพันธุ์มนุษย์บางคนรู้สึกรับไม่ได้กับสิ่ง
นี้ การเปลี่ยนแปลงนี้เกิดขึ้นเร็วมาก ทุกคนต่างมองว่าหลี่ชีย่มี
โอกาสที่ดีแต่เวลานี้กลับถูกลอบสังหารเสีย

ถ้าหากเป็นการตายจากการต่อสู้แล้วพ่ายแพ้ให้กับศัตรูยังพอจะรับ
ได้ แต่การตายอย่างอนาถจากการลอบสังหาร กล่าวสำหรับดาวรุ่ง
คนหนึ่งแล้ว นับว่าเป็นการตายที่ไม่เป็นธรรมที่สุด!

“เกรงว่าคงตายไปแล้วละ ธนูดอกนี้น่าจะยิงออกมาจากสุดยอดคัน
ธนูในหล้า” ผู้ยิ่งใหญ่ผู้หนึ่งเพ่งพิจารณาอย่างละเอียดแล้วพิมพ์
ออกมา

เซอะเทียนหวีที่เดิมนอนรอความตายอยู่ได้เห็นเหตุการณ์นี้แล้ว
รู้สึกงงันนิดหนึ่ง และรู้สึกว่ามันไม่น่าเชื่อ

ในที่สุดท่ามกลางสายตาของผู้คนจำนวนมาก ปรากฏคนสวมชุด
ดำค่อยๆ ก้าวขึ้นมาบนยอดเขาอย่างช้าๆ เมื่อเห็นหลี่ชีย่ถูกธนูยิง
เสียชีวิตแล้ว เขารู้สึกโล่งอก ค่อยๆ เปิดหมวกสีดำที่สวมอยู่บนหัว
ออกมา

“พี่เทียนอ๋อง!” เซอะเทียนหวีรู้สึกดีใจเป็นที่สุดเมื่อเห็นหน้าคนๆ นี้
ได้อย่างชัดเจน ร้องตะโกนออกมาว่า “ขอบคุณพี่เทียนอ๋องที่ยื่นมือ
มาช่วยเหลือ!” กล่าวสำหรับเซอะเทียนหวีแล้ว ไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้
เขาต้องดีใจมากไปกว่าการรอดตายอย่างหวุดหวิด

“อ๋องเฉิงเทียน!” ผู้คนจำนวนมากที่อยู่บนยอดเขาอื่นๆ เมื่อเห็นหน้าผู้สวมชุดดำนี้อย่างชัดเจนแล้ว ต่างรู้สึกใจหายใจคว่ำ หลายคนรู้สึกหนาวสะท้านภายในใจ

“หน้าไม่อาย!” กลุ่มคนรุ่นใหม่เผ่าพันธุ์มนุษย์บางคนรู้สึกโกรธแค้นและไม่ยอมรับ กล่าวหาว่า “ผู้ได้ชื่อว่าเป็นผู้สืบทอดตำแหน่งผู้ปกครองเผ่ามารโลहित มันก็แค่คนต่ำทรามที่ลอบกัดคนเท่านั้น”

“ขณะเป็นเจ้า แพ้เป็นโจร พันล้านปีที่ผ่านมา มีดาวรุ่งจำนวนเท่าไรที่ต้องตายภายใต้การลอบสังหาร” กลุ่มคนรุ่นใหม่เผ่าโลहितจึงรีบแย้งกลับว่า “หากหลี่ชีย่ยอดเยี่ยมจริง ก็ควรจะหลบธนูดอกนี้ไปได้แล้ว”

“อ๋องเฉิงเทียนไม่เสียทีที่เป็นอ๋องเฉิงเทียน ไม่เสียทีที่เป็นผู้นำเผ่ามารโลहितในอนาคต พลันที่เขาลงมือก็สามารถล้างแค้นให้กับศิษย์ของเผ่าโลहितได้!” ยอดฝีมือเผ่าโลहितปรบมือและกล่าวชื่นชมออกมา

ขณะที่ยอดฝีมือเผ่าโลहितคนอื่นๆ ก็ทยอยกันคล้อยตามว่า “นั่นนะสิ เจ้าคนแซ่หลี่สองมือเต็มไปด้วยเลือดของศิษย์เผ่าโลहित วันนี้อ๋องเฉิงเทียนสังหารเขานับว่าเขาสมควรตายแล้ว!”

ขณะเป็นเจ้า แพ้เป็นโจร เป็นคำกล่าวที่ไม่ผิดเลยสักนิด เวลานี้อ่อง
เจินเทียนได้สังหารหลี่ชีย่ไป อ่องเจินเทียนก็คือวีรบุรุษของเผ่ามาร
โลหิตไปแล้ว ส่วนอ่องเจินเทียนจะสังหารหลี่ชีย่ด้วยวิธีอะไรนั้น มัน
หาใช่เรื่องสำคัญอะไรอีกแล้ว

ผู้บำเพ็ญตนเผ่าพันธุ์มนุษย์จำนวนมากแม้ว่าจะไม่พอใจนักแต่ก็
ทำอะไรไม่ได้ มียอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากไม่น้อยที่มองตากัน
และกัน รู้สึกสะท้านในใจ เนื่องจากเผ่าโลหิตมีความสามัคคีกัน
เหนียวแน่นเหลือเกิน โดยเฉพาะเผ่ามารโลหิต พวกเขาจะยืนอยู่
ด้วยกันเสมอ ร่วมแรงร่วมใจต่อต้านภัยคุกคามจาก
บุคคลภายนอก!

“มันผู้ใดสังหารศิษย์เผ่าโลหิต ถึงอยู่ไกลเพียงใดก็ต้องถูกสังหาร!”
เวลานี้อ่องเจินเทียนมองดูศพของหลี่ชีย่ กล่าวอย่างน่าเกรงขาม
ออกมา ผู้คนจำนวนมากที่อยู่ในเขาเทพยุทธล้วนแล้วแต่สามารถ
ได้ยินเสียงของเขา

ความจริงแล้วขณะที่อ่องเจินเทียนกล่าวคำๆ นี้ออกมา ได้ลอบถอน
หายใจว่าในที่สุดเขาก็ทำได้สำเร็จ เขาสามารถลอบสังหารหลี่ชีย่

ได้แล้ว มิฉะนั้นแล้ว หากหลี่ชีย่ยังคงมีชีวิตอยู่ เขาก็คือหนามยอก
อกของเขา!

“มันผู้ใดสังหารศิษย์เผ่าโลหิต ถึงอยู่ไกลเพียงใดก็ต้องถูกสังหาร!”
ศิษย์เผ่าโลหิตจำนวนไม่น้อยที่ได้ยินคำกล่าวของอ๋องเฉิงเทียนแล้ว
ต่างเปล่งเสียงตามออกมา กระทั่งมีบางคนที่สูงเสียงเรียกชื่อของ
อ๋องเฉิงเทียน

จากการที่อ๋องเฉิงเทียนสังหารหลี่ชีย่ได้ ทำให้ฐานะในเผ่ามาร
โลหิตของเขาพลันได้รับความนิยมมากขึ้น ซึ่งส่งผลให้การเข้ารับ
ตำแหน่งผู้ปกครองเผ่ามารโลหิตของเขาในอนาคตดูราบเรียบ
ยิ่งขึ้น

“วันนี้ ข้าจะตัดหัวของหลี่ชีย่แขวนเอาไว้นอกกำแพงเมือง
ศักดิ์สิทธิ์ เพื่อให้หัวหล้าได้รู้ว่านี่คือจุดจบของคนที่สังหารศิษย์เผ่า
โลหิตของข้า” อ๋องเฉิงเทียนหัวเราะอย่างน่าเกรงขาม โดยที่กล่าว
วาจาดังกล่าวออกมาอย่างหนักแน่นจริงจัง

ผู้คนจำนวนมากต่างได้ยินคำพูดของอ๋องเฉิงเทียนกันถ้วนทั่ว ศิษย์
เผ่าโลหิตจำนวนมากต่างร้องไห้โยกกันเป็นการใหญ่ เนื่องจากสิ่ง
ที่หลี่ชีย่ได้กระทำไปก่อนหน้านี้ นั้น สร้างความกดดันให้กับเผ่า

โลหิตเป็นอันมาก เวลานี้อ่องเจียงเทียนสามารถสังหารเขาได้
นับเป็นการทำให้เผ่าโลหิตลืมนตาอ้าปากกับเขาได้บ้าง

เมื่ออ่องเจียงเทียนเห็นบรรดาศิษย์เผ่าโลหิตไซโยโห่ร้องกันจำนวน
มากมายเช่นนี้ ถึงกับเพยรอยยิ้มออกมา เนื่องจากการกระทำของ
เขาในคราวนี้ นับว่าเพียงพอให้เขาได้รับการยกกระตบฐานะที่ไม่มี
ใครผู้ใดจะมาเทียบเคียงได้

อ่องเจียงเทียนมองดูศพของหลี่ซีเย ก้าวเดินเข้าไปหาเพื่อตัดเอาหัว
ของหลี่ซีเยออกมา เขาจะต้องนำเอาหัวของหลี่ซีเยแขวนเอาไว้
นอกกำแพงเมืองศักดิ์สิทธิ์ มีเพียงวิธีนี้เท่านั้นจึงสามารถทำให้
ชื่อเสียงของเขาขจรไกลได้มากไปกว่านี้ ทำให้ผู้คนมากมายกว่านี้
ได้รับรู้ว่าเขาอ่องเจียงเทียนคือผู้สังหารหลี่ซีเย

“ปุ...” เสียงหนึ่งดังขึ้น พร้อมกับเลือดสดๆ ที่กระจายไปทั่ว ทุกคน
ต่างเข้าใจว่าอ่องเจียงเทียนคงตัดหัวของหลี่ซีเยออกมาแล้ว แต่นาที
ต่อไป ทุกคนกลับได้เห็นภาพที่ไม่น่าเป็นไปได้เกิดขึ้น

มองเห็นอ่องเจียงเทียนถอยหลังตึงตึงติดต่อกันหลายก้าว บริเวณ
หน้าอกของเขาปรือออก ปรากฎฐ์เลือดที่นำกลัวยิ่ง หัวใจของเขาถูก
คนควักออกไปเป็นๆ

“มันเกิดเรื่องอะไรขึ้น?” การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ทำให้ผู้คนจำนวนมากรู้สึกตกใจเป็นอันมาก และรู้สึกงงงันกับเรื่องที่เกิดขึ้น

ในเวลานี้ ทุกคนต่างได้เห็นภาพของหลี่ชียเอ่ที่เดิมถูกสังหารและตรึงติดเอาไว้กับพื้นได้ลุกขึ้นยืน ขณะที่ในมือของเขากำหัวใจที่ยังคงเต้นตุบๆ อยู่ มันคือหัวใจของอ๋องเฉิงเทียนนั่นเอง!

ทุกคนต้องเสียวสันหลังวาบเมื่อได้มองเห็นภาพนี้ เพราะว่าทุกคนล้วนแล้วแต่เข้าใจว่าหลี่ชียเอ่ได้ตายไปแล้ว แต่นึกไม่ถึงว่ากลับเป็นหลี่ชียเอ่ที่ได้ควักเอาหัวใจของอ๋องเฉิงเทียนออกมา

“ดี ทำได้ดีมาก!” ผู้บำเพ็ญตนเผ่าพันธุ์มนุษย์ต่างรู้สึกโล่งอกเมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว กระทั่งส่งเสียงโห่ร้องออกมาด้วยความดีใจ

“เป็น เป็น เป็นไปไม่ได้...” เวลานี้อ๋องเฉิงเทียนแทบยืนไม่ติดพื้นเสียแล้ว เขากำลังมองหลี่ชียเอ่ด้วยความรู้สึกไม่น่าเชื่อ และพึมพำออกมาว่า “เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ภายใต้ธนูพิฆาตเทพ ยังไม่เคยมีใครรอดชีวิตมาได้!”

ในเวลาตัวเอง หลีซีเยปล้นออกแรงบีบจนหัวใจที่อยู่ในมือเหล็กจนกลายเป็นหมอกเลือดไป เขาดึงเอาธนูที่ปักตรึงอยู่บนตัวออกมาอย่างช้าๆ ยึดมันหนึ่งแล้วกล่าวว่า "ธนูนี้ไม่เลวเลยทีเดียว น่าเสียดาย คิดจะอาศัยธนูนี้มาสังหารข้าล่ะก็ยังมีห่างไกลอีกมากนัก"

เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว หลีซีเยจ้องมองอ่องเจิงเทียนแล้วกล่าวว่า "ข้าจะรอเวลานี้มานานมากแล้ว" กล่าวพลาบปาดธนูดอกนั้นออกไป "ฉีก" อ่องเจิงเทียนยอมไม่มีปัญญาที่จะหลบหลีกได้อีกต่อไป ถูกลูกธนูปักตรึงเอาไว้กับพื้น

ความจริงแล้วหลีซีเยรับรู้มาแต่แรกตั้งแต่ยังไม่ได้ก้าวขึ้นเขาเทพยุทธแล้วว่ามีคนคอยเฝ้าดูความเคลื่อนไหวของเขาอยู่ ก่อนหน้านั้นที่เขาทำแก๊งตายก็เพื่อล่อเสือออกจากถ้ำเท่านั้นเอง เขาต้องการรู้ว่าเผ่าโลหิตยกขบวนมากันมากเท่าไร

"เหอะ เหอะ ผู้ปกครองเผ่ามารโลหิตอะไรนั่น ก็แค่คนถ่อยคนหนึ่งเท่านั้น เหอะ เขาไม่มีค่าคู่ควรจะกล่าวถึงเมื่ออยู่ต่อหน้าคนโหด เผ่าพันธมิตรมนุษย์ของเรา" มีผู้บ่าเพ็ญตนเผ่าพันธมิตรมนุษย์ถึงกับกล่าวออกมาด้วยความตื่นเต้นดีใจ เมื่อเห็นหลีซีเยสามารถพลิกสถานการณ์ได้

ในขณะที่สีหน้าของบรรดาศิษย์เผ่าโลหิตดูไม่ฉืดเอาเสียเลยและได้แต่นิ่งเงียบ ก่อนหน้านั้นพวกเขายังตื่นเต้นดีใจกับอ่องเงินเทียนที่สามารถสังหารหลี่ชี่เย่ได้ แต่ทว่าเวลานี้ความจริงกลับปรากฏ ทั้งเป็นการตบหน้าเผ่าโลหิตของพวกเขาอย่างแรงอีกครั้งหนึ่ง กระทั่งวิธีการลอบจู่โจมของอ่องเงินเทียนก็ไม่สามารถสังหารหลี่ชี่เย่ได้

“ปรากฏตัวออกมาให้หมดเถอะ มิฉะนั้นล่ะก็ข้าจะแล่เนื้อมันตัวของเขากลับมาทีละชิ้นๆ ข้าจะให้ทุกคนได้เห็น ว่าผู้ปกครองเผ่ามารโลหิตที่ว่าร้องโหยหวนภายใต้ดาบของข้าอย่างไร” ในเวลานี้ หลี่ชี่เย่มือกำดาบขนาดยาวและตบลงบนใบหน้าของอ่องเงินเทียนเบาๆ ยิ้มกล่าวด้วยท่าที่เอ้อระเหย

เสียงของหลี่ชี่เย่ไม่ได้ดังมากนัก แต่ว่าหลายคนล้วนแล้วแต่สามารถได้ยินเสียงของเขา

พลันที่สิ้นเสียงหลี่ชี่เย่ได้ไม่นาน เห็นคนกลุ่มหนึ่งก้าวเดินขึ้นมาบนยอดเขาในที่สุด ถึงแม้ว่าผู้คนจำนวนมากต้องถูกสะกดพลังของตนเอาไว้ แต่ทว่าพลังที่พวกเขาสำแดงออกมายังคงทำให้ผู้คนต้องสั่นเทา

“คราวนี้เผ่ามารโลहितมีการเตรียมการเอาไว้ล่วงหน้า หาใช่เป็นความคิดที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน” ครั้นผู้บำเพ็ญตนเผ่าต่างๆ มองเห็นกลุ่มผู้สวมชุดดำเดินขึ้นเขามา จึงรู้สึกสะท้อนในใจพร้อมกับพึมพำออกมา

หลี่ชียเอเผยให้เห็นถึงรอยยิ้มมองดูกลุ่มคนชุดดำที่อยู่ตรงหน้า กล่าวอย่างเอื้อระเหยว่า “ในเมื่อมาแล้วก็ถอดหมวกเผยตัวออกมา กันให้หมด เผ่ามารโลहितของพวกเขาเจ้าคงไม่ใช่ประเภทเต่าที่หดหัว อยู่แต่ในกระดองไม่กล้าสู้หน้าคนกระมัง”

หนึ่งในบรรดากลุ่มคนชุดดำหลายสิบคนได้ส่งเสียงฮือออกมา แต่ทว่าสุดท้ายแล้วพวกเขา ก็ยอมถอดหมวกออกมาอย่างช้าๆ ทั้งหมด ต่างก็เป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่มีชื่อเสียงโด่งดังกันทั้งนั้น และไม่กลัวผู้อื่นจะเห็นโฉมหน้าที่แท้จริงของพวกเขา

“บรรพบุรุษตระกูลหวัง บรรพบุรุษคนที่สองเผ่ามารโลहित...” ผู้คนจำนวนมากที่มองเห็นคนเหล่านี้จากระยะไกลรู้สึกใจหายใจคว่ำและสะท้อนภายในใจ พวกเขา ล้วนแล้วแต่เป็นระดับบรรพบุรุษที่มีชื่อเสียงโด่งดังของเผ่ามารโลहितทั้งสิ้น พวกเขาถอนตัวออกจากยุทธภพมาเป็นเวลานาน วันนี้กลับปรากฏตัวอยู่ตรงที่แห่งนี้!

“เป็นผู้ดำรงอยู่ในระดับอมตะสองคน ระดับยอดฝีมือในตำนานแปดคน ระดับปฐมบรรพบุรุษยี่สิบเจ็ดคน...” มีผู้ที่คอยตรวจสอบผู้เฒ่าเหล่านี้ กระทั่งบรรดาผู้อยู่ในระดับปราชญ์เหมือนกันของสำนักเจ้าลัทธิต่างๆ ยังคงรู้สึกสะท้านภายในใจ

การปรากฏตัวของระดับปฐมบรรพบุรุษของเผ่ามารโลहितพร้อมๆ กันทีเดียวจำนวนมากมายบนเขาเทพยุทธ์แห่งนี้ แม้แต่ระดับผู้ดำรงอยู่ในระดับอมตะก็ยังมีมา จะขาดก็แต่เพียงระดับอ่องเทพเท่านั้น นับว่าเป็นการห่มเทอย่างมหาศาล

ในขณะนี้ต่อให้เป็นคนที่โง่เขลา ก็สามารถรับรู้ได้ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเวลานี้หาใช่เกิดขึ้นอย่างฉับพลันทันที แต่เป็นแผนชั่วที่ได้ตระเตรียมการเอาไว้ก่อนหน้า เผ่ามารโลहितต้องการเอาชีวิตของหลี่ชีย่มาตั้งแต่ต้นอยู่แล้ว!

ตอนที่ 988 ปราบปราม

<https://novel-lucky.com>

“เห็นท่าคงทำให้พวกเจ้าต้องรอกันนานแล้วสินะ” หลี่ชียემองดูระดับปฐมบรรพบุรุษตรงหน้าที่มีผมเผ้าขาวโพลนโดยไม่ได้มีท่าทีตระหนกตกใจแต่อย่างใด ยังคงกล่าวออกมาด้วยท่าทีเอื้อระเหยและเผยให้เห็นถึงรอยยิ้ม

ในขณะนี้ ระดับบรรพบุรุษจำนวนหลายสิบคนต่างจ้องมองหลี่ชียเอตาไม่กระพริบ สายตาบ่งบอกถึงความน่ากลัวออกมา ย่อมไม่ต้องสงสัยเลยว่าบรรดาบรรพบุรุษเหล่านี้ล้วนแล้วแต่มีชาติกำเนิดเป็นเผ่ามารโลहितทั้งสิ้น ทั้งยังมาจากตระกูลหวังเสียเป็นส่วนใหญ่

“ควรผูกมิตรดีกว่าสร้างศัตรู” ในเวลานี้ ปฐมบรรพบุรุษที่เป็นหัวหน้าจ้องมองไปที่หลี่ชียเอกล่าวเสียงหุ่มต่ำออกมาว่า “หากสหายหลี่ปล่อยเขาไป เผ่ามารโลहितของพวกเราจะถือว่าไม่มีเรื่องใดๆ เกิดขึ้นมาก่อน”

หลี่ชียემองดูอึ้งเฉิงเทียน และเซอะเทียนหวีที่ถูกตรึงเอาไว้กับพื้นถึงกับเผยรอยยิ้มออกมา

อองเจิงเทียนในขณะที่ทั้งตระหนกทั้งโกรธแค้น เขาไม่นึกไม่ฝันเลยว่สิ่งที่ตนเองวางแผนเอาไว้อย่างดีถึงกับพลาดเป้าโดยสิ้นเชิงถึงเพียงนี้ เดิมทีเขาเข้าใจว่าการจู่โจมลอบสังหารหลี่ซีเยในครั้งนี้เป็นเรื่องที่มีความมั่นใจเก้าในสิบส่วน แต่ไม่นึกเลยว่าหลี่ซีเยถูกรณูพิฆาตเทพยงทะเลกายแล้วยังคงกระโดดโลดเต้นได้เหมือนเดิมเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

อองเจิงเทียนมองว่าเรื่องเช่นนี้เป็นเรื่องที่อัศจรรย์อย่างยิ่ง เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว ตัวเขาเองยอมเข้าใจในอำนาจของธนูพิฆาตเทพที่เป็นสุดยอดอาวุธของตระกูลหวังของเขาอยู่แล้ว แต่ทว่าความจริงที่เห็นอยู่ตรงหน้าพวกเขาเป็นเรื่องที่ยากจะยอมรับได้

ส่วนเซอะเทียนหวินั้น เวลานี้เขานอนนิ่งอยู่ตรงนั้นโดยไม่มีการดิ้นรนอีกต่อไป คล้ายกับยอมรับสภาพเรียบร้อยแล้ว เพราะว่าไม่ว่าเขาจะดิ้นรนไปอย่างไรก็ไร้ผล ดังนั้นเขาจึงเลือกที่จะปล่อยวาง

หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะขี้มนมากับคำพูดเช่นนี้ ยิ้มกล่าวว่า "คำพูดเช่นนี้ฟังดูแล้ว เหมือนว่าเป็นการประทานความเมตตาที่ยิ่งใหญ่มากอย่างนั้น เหมือนว่าการที่เผ่ามารโลहितของพวกเขาเจ้าถือว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น ก็คือการอภัยโทษที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก"

“เจ้าจะคิดอย่างนั้นก็ได้” ปฐมบรรพบุรุษอีกคนกล่าวท่าที่เย็นชา ออกมา ท่าทางของเขาดูเข้มขรึมน่าครั่นคร้าม กล่าวน่าเกรงขาม ออกมาว่า “เจ้าควรจะรู้สึกโชครึ่ดีและสำนึกถึงบุญคุณอันใหญ่หลวง ที่เฝ้ามารโลहितของข้าไม่สืบสาวเอาเรื่องเจ้าที่สังหารศิษย์เฝ้ามาร โลहितเราอย่างโหดเหี้ยม มิฉะนั้นแล้วแดนขาดทักษิณจะไม่มึ่ที่ให้ เจ้าได้ยึ่ินตลอดไป ต่อให้เจ้าหนีไปสุดหล้าฟ้าเขียว ศิษย์ของเฝ้า มารโลहितจำนวนล้านล้านคนก็ต้งติดตามฉึกเนื้อเจ้าออกเป็น ชั้ันๆ”

ในเวลาเน้ี้ บรรดาผู้บ้าเพ็ญตนจำนวนมากที่อยู่ตามยอดเขาต้งๆ ต้งกลั้้นหายใจไปกับภาพที่เก็ชึ้นตรงหน้า ไม่ว่าจะเป็้นผู้บ้าเพ็ญ ตนคนใดก็ตาม หากจะต้งเผชิญหน้ากับระดับบรรพบุรุษมากมาย เพียงเน้ี้แล้ว ก็ต้งรู้สึกสะท้านภายในใจ!

“ไม่มีที่ใ้ให้ยึ่ินในแดนขาดทักษิณตลอดไป?” หลี่ชึเย่หัวเราะออกมา ลากเน้้มองดูบรรดาบรรพบุรุษเหล้าเน้้ันว่า “พวกเจ้ารู้หรือไม้? คน อย่างข้ามีปัญหาลองอย่างหนึ่ง ถ้าหากคนอื่นคุ้กเขาขอร้องข้า บางที่ ข้าอาจเกิดใจอ่อนชั้้นมาแล้วให้อภัยเขา แต่ทว่าหากมีใครมาข่มขู่ ข้าละก็ ขอโทษด้วย คนอย่างข้ากลับชั้้นชอบที่จะทำในสิ่งทีตรงกัน ข้ามึ่”

“ในเมื่อเผ่ามารโลहितก็ได้บอกแล้วว่าจะให้ข้าไม่มีที่ยืนในแดนชาติ
ทักษิณ” หลี่ซีเยเผยรอยยิ้มอันเข้มขริมออกมา กล่าวว่า “นั่นดีละ
ข้าก็อยากจะดูว่าเผ่ามารโลहितจะมีปัญญาอะไรมาทำให้ข้าไม่มีที่
ยืนในแดนชาติทักษิณตลอดไป”

พลันที่หลี่ซีเยกล่าวขาดคำ ข้อมือของเขาขยับเล็กน้อย ดาบมาร
โลहितที่พาดอยู่บนคอของอ๋องเฉิงเทียนได้เฉือนลงไป

“ไม่...” ทันใดนั้นเอง อ๋องเฉิงเทียนรู้ว่าอะไรกำลังเกิดขึ้น เขาร้อง
เสียงดังออกมาคำหนึ่ง แต่ทุกสิ่งหายไปเสียแล้ว เขาเพียงจะเปล่ง
เสียงออกมาหัวของเขาก็ลอยขึ้นสูงพร้อมกับเลือดที่พุ่งกระฉูด
ขึ้นมา

หัวของอ๋องเฉิงเทียนหลังจากหล่นลงพื้นแล้วก็กลิ้งไปไกลมาก
ในขณะนี้ดวงตาทั้งสองของอ๋องเฉิงเทียนยังคงเบิกโพลง เขาตาย
ตาไม่หลับ เนื่องจากเขามีปณิธานที่ยิ่งใหญ่มาก มีความ
ทะเยอทะยานที่ฮึกเหิมมาก แต่ทว่าทั้งหลายทั้งปวงเหล่านี้ยังไม่ทัน
ได้กลายเป็นจริง กลับต้องมาตายอย่างอนาถเสียก่อน

“ไม่...” ปฐมบรรพบุรุษที่เป็นหัวหน้าก็ร้องด้วยเสียงอันดังออกมา
เช่นกัน แม้ต้องการจะห้ามปรามหลี่ซีเยแต่ก็ไม่ทันกาล ทุกอย่าง

สายไปเสียแล้ว ทุกอย่างล้วนแล้วแต่เกิดขึ้นไว้มาก หลี่ซิเยพลันบอกออกมาก็ทำการสังหารในทันที โดยไม่ได้สนใจพวกเขาที่อยู่กันมากมายตรงนี้

ภาพนี้ได้สร้างความสะเทือนหัวใจให้กับผู้คนจำนวนมาก ผู้คนต่างรู้สึกใจหายใจคว่ำ กระทั่งรู้สึกเสียวสันหลังวาบ ภายใต้ความกดดันของบรรพบุรุษเผ่ามารโลहितจำนวนมากหลายสิบคน หลี่ซิเยยังคงสังหารอ่องเฉิงเทียน โดยไม่ได้กระพริบแม้แต่หนึ่งตา ย่อมประเมินได้ว่าเขานั้นมีความโหดเหี้ยมขนาดไหน

“คนโหด นี่แหละคนโหดอันดับหนึ่งละ ทำการสังหารอ่องเฉิงเทียนต่อหน้าต่อตาผู้คนจำนวนมาก โดยไม่ให้เกิดอุบัติเหตุบรรพบุรุษเผ่ามารโลहित เรื่องเช่นนี้มีเพียงคนโหดอันดับหนึ่งเท่านั้นที่สามารถทำได้” มีผู้บ่นพิมพ์ออกมา

ในเวลานี้ บรรพบุรุษเผ่ามารโลहितจำนวนมากต่างรู้สึกงุนงงกับเรื่องที่เกิดขึ้น พวกเขาไม่เคยนึกเลยว่าหลี่ซิเยจะกล้าทำถึงขนาดนี้ ทั้งไม่ได้เกรงกลัวต่อคำขู่ของพวกเขาเลยแม้แต่หน่อย!

ในขณะที่บรรดาบรรพบุรุษเผ่ามารโลहितมองตากันและกัน โดยผู้ที่
เป็นหัวหน้าได้คำรามออกมาด้วยความโกรธ “เจ้าเดรัจฉานน้อย
สมควรตาย!” กล่าวขาดคำพลันขว้างสิ่งของออกมาสิ่งหนึ่ง

บรรพบุรุษหลายคนได้ขว้างของวิเศษออกมาพร้อมๆ กัน เสียง “ตึง
ตึง ตึง” ดังขึ้น หอกราชั้นจำนวนแปดเล่มที่คล้ายหล่อขึ้นมาจาก
ทองคำถูกขว้างออกไป และปักอยู่โดยรอบ หอกราชั้นทองคำทั้ง
แปดเล่มแผ่อำนาจราชันออกมาทำการปิดตายพื้นที่บริเวณนั้น
ในทันที

ทันทีที่หอกราชั้นทั้งแปดเล่มได้ปักลงบนพื้นโดยรอบนั้น บริเวณ
ที่หลี่ชียเยียนอยู่พลันถูกปิดกั้นตัดขาดจากกันทันที กลายเป็น
เหมือนนครราชันแห่งหนึ่งที่สามารถกักขังเทพหรือมารได้!

“ตึง ตึง ตึง” เสียงของโซเหล็กดังขึ้น หลังจากที่หอกราชั้นทั้งแปด
ได้ทำการปิดกั้นพื้นดินบริเวณนั้นได้แล้ว พลันปรากฏโซเหล็ก
ราชันแต่ละเส้นที่พุ่งเข้าไปพันและกักตัวหลี่ชียเยเอาไว้

ปฏิบัติการทั้งหมดนี้เกิดขึ้นเร็วมากจนทุกคนยากจะมองเห็นได้ทัน
ภาพที่เห็นในเวลานี้ก็คือแขนขาทั้งสี่ของหลี่ชียเยถูกโซเหล็กราชัน

ขนาดเขื่องแต่ละเส้นพันและตรึงร่างของหลี่ชียเอเอาไว้ สภาพคล้าย
ดั่งนักโทษที่พันธนาการด้วยโซ่ตรวนอย่างนั้น

“น่าสนใจนะ” แม้ว่าหลี่ชียเอจะถูกพันธนาการด้วยโซ่เหล็กราชัน
เอาไว้ แต่ยังคงยิ้มแยมองดูโซ่ราชันดังกล่าวโดยไม่ได้แสดงความ
หวั่นวิตกอะไรแต่อย่างใด

“เจ้าเดรัจฉานน้อย วันนี้จะต้องป่นกระดูกไปยว้ฐิของเจ้า ให้เจ้า
ตายเสียยิ่งกว่าอยู่!” ปฐมบรรพบุรุษเผ่ามารโลหิตคำรามออกมา
อย่างบ้าคลั่ง พวกเขาลงมือพร้อมๆ กันหลายสิบคน

“ตุ้ม...” เสียงดังสนั่น เหนือศีรษะของหลี่ชียเอในเวลานี้ปรากฏตรา
ประทับราชันลอยล่องขึ้นมา โดยที่ตราประทับราชันนั้นได้แผ่สุด
ยอดอำนาจราชันลงมาสยบหลี่ชียเอเอาไว้

ยามที่ตราประทับราชันนี้แผ่อำนาจราชันสยบลงมาก็คล้ายดั่งเป็น
ภูเขาจำนวนนับล้านล้านลูกที่ห่มบดขยี้ลงมา ต่อให้เป็นเทพหรือ
มารก็ต้องกลายเป็นเนื้อบดในทันที!

“อาวุธราชันเซียนสองชั้น!” บรรดาผู้บำเพ็ญตนต่างตกใจจนหน้า
ถอดสี เมื่อได้เห็นภาพที่อยู่ตรงหน้า

การที่เผ่ามารโลहितนำเอาอาวุธราชันเซียนมาถึงสองชั้น พร้อมด้วยบรรพบุรุษเผ่าโลहितอีกหลายสิบคน ด้วยธาตุแท้ภายในเช่นนี้ย่อมเปรียบได้ว่าเป็นขบวนที่สดหรูยิ่งนัก!

มีผู้ที่พิมพ์ปากออกมาว่า “เผ่ามารโลहितหมายจะเล่นงานหลี่ซีเยให้ถึงตายมาตั้งแต่ต้นแล้ว”

ในขณะนี้ ต่อให้เป็นคนที่ปัญญาอ่อนมากกว่านี้ก็สามารถเข้าใจได้ การที่ระดับบรรพบุรุษแห่งกันมาพร้อมกันทีเดียวหลายสิบคน ทั้งยังหอบเอาอาวุธราชันเซียนถึงสองชั้นมาด้วย เป็นการวางแผนเอาไว้แล้วตั้งแต่แรก หาใช่เป็นความคิดที่เกิดขึ้นมาอย่างกะทันหัน

“เปิด...” หลี่ซีเยหัวเราะออกมาราวกับบ้าคลั่ง เมื่อเผชิญหน้ากับการปราบปรามของตราประทับราชัน อาศัยมือเปล่าทั้งสองเขาต่อกรรับมือ ถึงแม้ว่าโศรราชันจะพันธนาการสองมือสองแขนของเขาเอาไว้แล้วก็ตาม แต่ทว่าสิบล้านแขนได้ปรากฏขึ้นทางด้านหลังของเขา สิบล้านแขนเหล่านี้ได้ค้ำยันท้องฟ้าเอาไว้ ค้ำยันทุกๆ พื้นที่เอาไว้ ค้ำยันสรรพสิ่งมีชีวิตเอาไว้ หวังอาศัยแขนเหล่านี้ทำการต้านทานกับพลังบดขยี้ของตราประทับราชันเอาไว้

แม้ว่าผู้บำเพ็ญตนทุกคนที่อยู่ในเขาเทพยุทธจะถูกสะกดด้านของ
ทักษะและพลังเอาไว้ แต่เมื่อระดับบรรพบุรุษเผ่ามารโลहितจำนวน
หลายสิบคนของร่วมมือกัน ย่อมบังเกิดพลาณภาพซึ่งสามารถ
จินตนาการถึงความน่ากลัวของมันได้

“ปัง ปัง ปัง...” เสียงเหมือนบางสิ่งพังครืนลงมา แม้ว่าหลี่ชีย่จะ
สำแดงวิชาพันหัตถ์ฝืนเก้าแดน แต่ยังคงไม่สามารถยันกับพลังตรา
ประทับราชันที่บดขยี้ลงมาเอาไว้ได้ ทำให้สิบล้านแขนของหลี่ชีย่
ต้องแหลกละเอียดไปภายใต้การบดขยี้ของตราประทับราชันครั้ง
แล้วครั้งเล่า

“ฆ่า...” เมื่อเห็นว่าหลี่ชีย่ยังคงสามารถยันเอาไว้ได้อีก ภายใต้
อาวุธราชันเซียนทั้งสองชิ้น ทำให้บรรพบุรุษหลายสิบคนคำราม
ก้องออกมา พร้อมกับทุ่มเทพลังลมปราณของตนที่มีอยู่ทั้งหมดเข้าไป
ในอาวุธราชันทั้งสอง โดยไม่มีการเก็บออมเอาไว้อีก

สำหรับพวกเขาแล้วในเวลานี้ต่อให้ต้องสิ้นเปลืองเลือดวิญญูไป
ทั้งหมด พวกเขาก็ต้องสังหารหลี่ชีย่ให้จงได้ มิฉะนั้นแล้ว เผ่ามาร
โลहितของพวกเขา ก็ยากที่จะมีที่ยืนในแดนขาดทักษิณได้ต่อไป

“ปัง...” สิบล้านแขนของหลี่ซีย่พลันพังครืนลงมาภายใต้อำนาจของอาวุธราชันเซียนทั้งสอง ต่อให้วิชาพันหัตถ์ฝืนเก้าแดนของหลี่ซีย่จะฝืนลิขิตสวรรค์เพียงใดก็ตาม ยังคงต้านเอาไว้ไม่อยู่ เมื่อสิบล้านแขนถูกทำลายไปแล้ว ตราประทับราชันจึงบดขยี้ลงบนตัวของหลี่ซีย่โดยตรง

“คร้าก...คร้าก...คร้าก...” เมื่อตราประทับราชันบดขยี้ลงบนตัวของหลี่ซีย่โดยตรงแล้ว ปรากฏเสียงกระดูกแตกหักดังขึ้นอย่างชัดเจน กระทบต่อโสตประสาทของผู้คนทุกคน จนพวกเขาต้องรู้สึกสั่นสะท้านขึ้นมา

ในขณะนี้บรรดาผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากที่อยู่ห่างไกลออกไปมองเห็นหลี่ซีย่ที่ถูกขังเอาไว้ในคุกราชัน แล้วยังมีตราประทับราชันที่บดขยี้ยู่เช่นนี้ ทำให้พวกเขาารู้สึกหนาวสั่นขึ้นมา นับว่าเป็นจุดจบที่น่ากลัวมาก หากไปทำให้เผ่ามารโลहितโกรธ

“เจ้าเดรัจฉานน้อย วันนี้ของปีหน้าก็คือวันครบรอบวันตายของเจ้า!” ปฐมบรรพบุรุษเผ่ามารโลहितกล่าวอย่างน่าครั่นคร้ามออกมา

“อย่างนั้นรี? น่าจะเป็นครบรอบวันตายของพวกเขาเจ้ามากกว่า” แม้ว่าจะถูกบดขยี้จนกระดูกทยอยกันแตกหักทีละท่อนๆ เลือดสดๆ ย่อม

เสื้อผ้าจนกลายเป็นสีแดงฉานไปหมดแล้ว แต่ว่าหลี่ชียะยังคงมีท่าที
เอ๋อระเหย ยังคงยิ้มออกมาได้ ยิ้มกล่าวอย่างเอ๋อระเหยว่า “หวังว่า
วันนี้ในปีหน้า ลูกหลานของพวกเขาเจ้ายังคงมีชีวิตอยู่บนโลกอีก หาก
ว่าข้าจัดการทำลายเผ่ามารโลहितของพวกเขาเจ้าทั้งหมด เช่นนั้นวันนี้
ในปีหน้าก็จะมีไม่มีลูกหลานมาราบาไหวพวกเจ้าแล้ว นับว่าเป็น
อะไรที่น่าเสียใจอย่างยิ่ง”

“เจ้าเดรัจฉานน้อย จะตายอยู่แล้วยังไม่สำนึก พวกเราจะสังเคราะห์
เจ้าก็แล้วกัน!” คำพูดของหลี่ชียะได้ทำให้บรรพบุรุษหลายสิบคน
โกรธเป็นฟืนเป็นไฟ ร้องคำรามออกมา บรรพบุรุษบางคนได้ทำ
การฉีดยาเลือดวิเศษของตนลงบนอาวุธราชันเซียนโดยตรง ทำ
ให้อาวุธราชันเซียนทั้งสองส่งประกายเจิดจ้ายิ่งขึ้น และเพิ่มพูน
อานุภาพให้ร้ายแรงมากยิ่งขึ้นกว่าเดิมอีก

“คร้าก...” ภายใต้การบดขยี้ที่รุนแรงมากขึ้น เสียงกระดูกหักก็แว่ว
ออกมา บนตัวของหลี่ชียะปรากฏเป็นรอยร้าวที่แตกเป็นลายงาไป
ทั่วทั้งตัว ในเวลานี้ร่างของหลี่ชียะก็คล้ายดั่งแจกันที่แตกร้าวใบ
หนึ่ง เพียงสัมผัสเบาๆ ก็แตกเป็นชิ้นๆ ได้ทันที

“ถูกต้อง มันต้องเป็นแบบนี้แหละ” หลี่ชียะยังคงหัวเราะก๊ากออกมา
เมื่อร่างกายของเขาแยกปรือออก กล่าวว่ “ต้องอย่างนี้สิ่งจะถูก
ข้ายังเข้าใจว่าพวกเจ้าคงแก่เฒ่ากันแล้ว แม้แต่แรงที่จะเอามา

ขับเคลื่อนอาวุธราชันเซียนก็ไม่มี สำแดงความสามารถพิเศษ เฉพาะตัวของพวกเจ้าออกมา แน่จริงขยี้ข้าให้ตาย!”

บุรุษเผ่ามารโลหิตหลายสิบคน โกรธจนแทบกระอักเป็นเลือดออกมา พวกเขาถูกสะกดพลังเอาไว้ท่ามกลางเขาเทพยุทธ์แห่งนี้ ถึงแม้จะมีอาวุธราชันเซียนอยู่ถึงสองชิ้น แต่พวกเขายากที่จะสำแดงพลังของอาวุธราชันเซียนออกมาได้มากกว่าสามถึงสี่ส่วน!

บรรพบุรุษหลายสิบคนถูกหลี่ชียะกล่าวว่ายู่เช่นนี้ ต่างอดที่จะคำรามออกมาด้วยความโกรธไม่ได้ ปรากฏบรรพบุรุษอีกหลายคน ได้ฉีดยาเลือดวิเศษของตนลงบนอาวุธราชันของพวกเขา และสาบานกับใจตนเองว่าจะต้องสังหารหลี่ชียะให้กลับกลายเป็นเนื้อบดให้จงได้

“คร้าก...คร้าก...คร้าก...” รอยร้าวที่เกิดขึ้นบนตัวของหลี่ชียะดูจะมีเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ กระทั่งหน้าอกยังปริออกมาจนสามารถมองเห็นหัวใจที่เต้นตุบๆ อยู่ภายใน

“รสชาติแบบนี้แหละ ข้าชอบ” ร่างทั้งร่างแทบจะปริแตกออกเป็นชิ้นอยู่แล้ว หลี่ชียะยังคงมีทีท่าเหมือนหนึ่งกำลังเสวยสุขอย่างนั้น หัวเราะออกมา

“นับเป็นชายชาตรีคนหนึ่งโดยแท้ ไกลจะตายอยู่แล้วยังคงหัวเราะออกมาได้อีก” ไม่ว่าจะเป็นผู้บำเพ็ญตนของเผ่าใดก็ตาม เมื่อเห็นภาพของหลี่ชีย่ตูกบดอัดโดยอาวุธราชันเซียนทั้งสองจนแทบจะแหลกเป็นชิ้นๆ อยู่แล้ว ยังคงหัวเราะออกมาได้อย่างสบายใจเช่นนี้ ต่างรู้สึกนับถือยิ่งนัก

Novel-Lucky

ตอนที่ 989 พลิกผัน

<https://novel-lucky.com>

ในขณะที่ ผู้คนจำนวนมากถึงกับกลั้นหายใจเอาไว้เพื่อมองดูภาพที่อยู่ตรงหน้า ภายใต้การพันธนาการและการสยบของอาวุธราชันเซียนทั้งสอง ดูเหมือนหลี่ชียเอ่ได้กลายเป็นเนือบนเขียงเสียแล้ว สุดแล้วแต่ใครเขาจะเชือดจะเฉือนตามอำเภอใจ โดยไม่มีทางตอบโต้ได้เลย

เวลานี้สภาพของร่างกายที่ปรือออกเป็นริ้วๆ ของหลี่ชียเอ่ ได้สร้างความหวาดเสียวให้กับผู้พบเห็นยิ่งนัก โดยเฉพาะยามที่เสียงกระดูกแตกหักที่ดังออกมาเป็นระยะๆ ยิ่งทำให้ผู้คนรู้สึกหวาดหวั่นยิ่งนัก

แต่ทว่าแม้ว่าเลือดสดๆ จะไหลย้อมเสื้อผ้าจนแดงฉาน หลี่ชียเอ่ยังคงพูดจาข่มขี้มเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ยังคงเอื้อระเหยสบายๆ เหมือนหนึ่งว่าสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นนั้นไม่ใช่ตัวของเขาอย่างนั้น

“คนโหดข่มเป็นคนโหดวันยังค่ำ จนถึงขนาดนี้ยังหัวเราะออกมาได้อีก นับเป็นแบบอย่างของลูกผู้ชายโดยแท้จริง!” แม้แต่ผู้บำเพ็ญตนเผาโลหิตเองเมื่อเห็นสภาพของหลี่ชียเอ่แล้ว ยังรู้สึกนับถือเช่นกัน

ผู้บำเพ็ญตนเผ่าพันธุ์มนุษย์บางคนที่ได้เห็นภาพนี้แล้วรู้สึกไม่พอใจ ถึงกับกล่าวด้วยความโกรธแค้นว่า “อูย เผ่ามารโลहितหน้าไม่อาย อาศัยคนมากรังแกคนน้อย อาศัยอาวุธสร้างแกเด็ก!”

แต่อย่างไรก็ตาม ต่อให้ผู้บำเพ็ญตนเผ่าพันธุ์มนุษย์ไม่พอใจ แต่ก็ทำอะไรไม่ได้

“คร้าก...” เวลานี้แม้กระทั่งหน้าผากของหลี่ชีย่ก็ปริแตกออกมาแล้ว ซึ่งส่วนนี้ถือเป็นส่วนที่แข็งแรงที่สุดของผู้บำเพ็ญตน หากว่าหน้าผากแตกออก ทะเลแห่งความรู้พังทลาย นั่นเท่ากับว่าคนผู้นั้นต้องสลายเป็นเถ้าธุลีโดยแท้จริงแล้ว

“จบกันที...” ผู้บำเพ็ญตนเผ่าพันธุ์มนุษย์พึมพำด้วยความรู้สึกจนด้วยเกล้า เมื่อเห็นบริเวณหน้าผากของหลี่ชีย่ยังปริแตกออกมา

“นี่แหละคือจุดจบของผู้ที่เป็นศัตรูกับเผ่ามารโลहितของพวกเรา” ผู้บำเพ็ญตนเผ่ามารโลहितเผยให้เห็นถึงรอยยิ้มที่น่าครั่นคร้ามออกมา เมื่อเห็นว่าทุกอย่างน่าจะสิ้นสุดลงตามนี้แล้ว

ผู้คนจำนวนมากรู้สึกเสียดายกับภาพที่เห็น โดยเฉพาะเผ่าพันธุ์ มนุษย์ด้วยแล้ว ยิ่งมีความรู้สึกที่ไม่พอใจอย่างยิ่ง ทุกคนกระหายที่จะให้เผ่าพันธุ์มนุษย์สามารถมีคนโหดเช่นหลี่ซิเย่สักคน เพื่อบั่น ทอนความอึกเหิมของเผ่ามารโลहितลง แต่ทว่าหลี่ซิเย่ยังไม่ได้ กระทำการใหญ่ให้บังเกิดก็มาตายก่อนวัยอันควรเสียแล้ว

ขณะเดียวกัน ได้ทำให้เผ่าต่างๆ รับรู้ว่าการเป็นศัตรูกับเผ่ามาร โลहितในแดนขาดทักษิณเป็นการกระทำที่ไม่ชาญฉลาด เว้นเสียแต่ต้องมีผู้ให้การสนับสนุนที่แข็งแกร่งเท่านั้น มิฉะนั้นแล้ว มีแต่ตายเพียงสถานเดียวเท่านั้น

“แคร์ริก...” แม้ว่าทุกคนมองว่าคราวนี้หลี่ซิเย่ต้องตายอย่างไม่ต้อง สงสัย กลับปรากฏเสียงดังกึ่งวานดังขึ้น

เสียงที่ดังขึ้นมาเหมือนมีอะไรบางอย่างปรือออก และเหมือนถูกแสง ถูกคล้ายกลอนออกมาอย่างนั้น

“อย่างนี้แหละ!” หลี่ซิเย่ส่งเสียงหัวเราะออกมาเวลานี้ พลันท่าทีของ เขาก็แปรเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง เหมือนพยัคฆ์ร้ายออกจากกรง อย่างนั้น “โครม” เสียงดังสนั่นเกิดขึ้น พลังลมปราณพลุ่งพล่าน ชนิดไม่มีการอ้อมแม้แต่น้อย ฉับพลันปกคลุมไปทั่วทั้งบริเวณ

“ตุม...” ภายใต้พลังอำนาจที่แผ่กระจายออกไป กระทั่งอาวุธราชันก็ไม่สามารถกำราบหฺลื่อฮื่อเอาไว้ได้ ปฐมบรรพบุรุษหลายสิบคนพลันถูกกระแทกจนปลิวออกไป ต้องกระอักเลือดออกมาอย่างแรง

เหตุการณ์ที่พลิกผันอย่างกะทันหันเช่นนี้สร้างความฉงนให้กับทุกคนแทบไม่ยากเชื่อ ทุกคนมองดูภาพนั้นด้วยความงุนงง และยิ่งไม่ยากเชื่อว่าจะมีพลังลมปราณที่แข็งแกร่งราวคลื่นยักษ์ในทะเลสามารถปกคลุมไปทั่วทั้งฟ้าดินเช่นนี้ได้!

เป็นที่ทราบกันดีว่าในเขตเขาเทพยุทธ์แห่งนี้ ไม่ว่าบุคคลผู้นั้นจะเป็นใครก็ต้องถูกสะกดพลังเอาไว้ แต่ทว่าในขณะนี้หฺลื่อฮื่อเอากลับดูเหมือนไม่ได้ถูกสะกดเอาไว้แต่อย่างใด พลังลมปราณของเขาดูจะไม่ได้รับผลกระทบจากเขาเทพยุทธ์เลยแม้แต่น้อย

“ต้องขอบคุณพวกเจ้าจริงๆ ช่วยข้าได้ไม่น้อยเลยทีเดียวนะ” หฺลื่อฮื่อเอายืนยันอย่างมั่นคง ถึงแม้ว่าทั่วทั้งตัวของเขาในเวลานี้จะชุ่มไปด้วยเลือด แต่รอยยิ้มของเขาดูสดใสมากเป็นพิเศษ

เนื่องจากพันธนาการที่สะกดฐานเต้าของเขอันมาจากฝีมือของ
จ้านเชียน เวลานี้ได้ถูกคลายออกจนหมดสิ้นแล้ว ทำให้หลี่ชีย่ไม่
จำเป็นต้องขัดเกลาตนเองเพื่อคลายพันธนาการนี้อีกต่อไป

“หนี...” สีหน้าของบรรพบุรุษเผ่ามารโลहितหลายสิบคนล้วน
แปรเปลี่ยนไป และรู้สึกหวาดผวายิ่งนัก รู้ว่าสถานการณ์ไม่สู้จะดี
นัก ทั้งหมดจึงหันหลังวิ่งหนีทันที

“ในเมื่อมาแล้วก็อยู่กับที่นี่แหละ” หลี่ชีย่หัวเราะที่หนึ่ง พลัง
ลมปราณสะเทือนหวั่นไหว “ตูม” อาวุธราชันเซียนสองชิ้นที่เดิมใช้
เพื่อกำราบหลี่ชีย่พลันถูกพลังกระแทกจนบินออกไป

“ไม่...” บรรพบุรุษเผ่าโลहितจำนวนหลายสิบคนถึงกับสะดุ้งเมื่อเห็น
อาวุธราชันสองชิ้นพุ่งเข้ามาหาพวกตน ร้องเสียงหลงออกมา แต่
ทุกอย่างสายเกินไปเสียแล้ว พวกเขาไม่อาจต้านทานกับการพุ่งเข้า
กระแทกของอาวุธราชันเซียน

“ปู ปู ปู...” อาวุธราชันเซียนทั้งสองพลันจัดการกระแทกจนร่างของ
บรรพบุรุษเผ่าโลहितหลายสิบคนจนร่างแหลกเหลว ไม่มีโอกาส
กระทั่งร้องออกมา

ทว่าอาณาจักรเซียนทั้งสองนับว่ามีความฉลาดอยู่มาก หลังจากที
สังหารบรรดาบรรพบุรุษแล้ว พลันบินหนีออกไปจากเขาเทพยุทธ
ในทันที โดยไม่ลังเลแม้แต่น้อย

“เยี่ยม...” ผู้บำเพ็ญตนเผ่าพันธุ์มนุษย์จำนวนไม่น้อยอดที่จะร้อง
ออกมาด้วยความดีใจยิ่งไม่ได้ เมื่อเห็นหลี่ชีย่สามารถพลิก
สถานการณ์ได้ถึงเพียงนี้

ส่วนผู้บำเพ็ญตนข้างฝ่ายเผ่ามารโลหิตพลันมีสีหน้าแปรเปลี่ยนไป
กระทั่งมีศิษย์เผ่ามารโลหิตแอบหันหลังเดินจากไปทันที ไม่กล้ารั้ง
อยู่ที่เขาเทพยุทธอีกต่อไป

ในเวลานี้ ทัวทั้งเขาเทพยุทธดูเจียบสงบยิ่งนัก บรรดาผู้บำเพ็ญตน
ล้วนรู้สึกสะท้อนภายในใจ โดยเฉพาะเผ่ามารโลหิต สีหน้าของพวกเขา
เขานับว่าดูไม่เจิดเลยทีเดียว

“หรือนี่จะเป็นหลินเทียนตี้คนที่สอง?” บางคนพิมพ์้าออกมาว่า
“อาศัยเพียงมือเปล่าต้านกับอาณาจักรเซียนได้ หรือบางทีอาจมี
ความฝืนลิขิตสวรรค์มากยิ่งขึ้นอีก!”

“ความรู้สึกที่กลับสู่สภาพเดิมช่างดีเหลือเกิน” หลี่ซีเยเผยรอยยิ้มออกมา ขณะนี้กลิ่นอายมรณะของเขาได้ปรากฏขึ้นมา ทำการสมานแผลบนร่างกายของเขาในบัดดล เหมือนหนึ่งเวลากำลังไหลย้อนกลับอย่างนั้น

หลี่ซีเยลงใจปล่อยให้บรรดาบรรพบุรุษเผ่ามารโลहितพันธนาการซังเอาไว้ จุดประสงค์ก็เพื่ออาศัยพลังของบรรพบุรุษเหล่านี้ช่วยปลดสลักให้กับฐานเต้าของเขา

ก่อนหน้านี้คุณแจที่ผนึกฐานเต้าของเขาเอาไว้มันได้ถูกทำให้คลายตัวออกมาบ้างแล้ว จากการที่หลี่ซีเยได้ขัดเกลามาระยะเวลาหนึ่ง เวลานี้อาศัยพลังจากภายนอกเข้ามาช่วย ทำให้สามารถช่วยให้หลี่ซีเยคลายสลักออกมาได้อย่างสะดวกโยธิน

หลังจากสลายพลังลมปราณเรียบร้อยแล้ว หลี่ซีเยเผยรอยยิ้มออกมา มองดูเซอะเทียนหวีที่ยังคงถูกตรึงเอาไว้กับพื้น ยิ้มท่าที่เฉยเมยว่า “ตอนนี้ข้าควรจัดการกับเจ้าอย่างไรดีนะ?”

เซอะเทียนหวีสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง เวลานี้เขาได้ปลงแล้ว ตัดสินใจเด็ดขาดกล่าวว่า “คนเราจะอย่างไรเสียก็ต้องตาย ในเมื่อตกไปอยู่ในมือของเจ้า ข้าก็ไม่มีอะไรจะพูดอีก จะฆ่าจะแกงสุด

แล้วแต่เจ้า หากขำร้องขอชีวิตกับเจ้า ข้าก็ไม่ใช่เซอะเทียนหวี
แล้ว!”

ณ ขณะนี้ เซอะเทียนหวีรู้สึกสิ้นหวังและยอมท้อมทุกอย่างแล้ว อ่อง
เจิงเทียนตายไปแล้ว บรรพบุรุษเผ่ามารโลहितหลายสิบคนก็ตายไป
แล้ว เขารู้ดีว่าไม่มีใครสามารถช่วยเหลือเขาได้อีกแล้ว มีเพียง
หนทางเดียวคือต้องตายเท่านั้น

หลังจากที่ปลงและพร้อมท้อมทุกอย่างออกไปได้แล้ว เซอะเทียน
หวีก็พร้อมเผชิญกับมันอย่างทรนง ไม่หวั่นเกรงต่อความตายอีก
ต่อไป

“ในเมื่อเจ้าพร้อมจะตาย เอาเถอะ ข้าก็จะสงเคราะห์เจ้า” หลี่ชียี๋ม
กล่าวพลางเดินเข้าไปหาเซอะเทียนหวี

เวลานี้ เซอะเทียนหวีนอนนิ่งอยู่ตรงนั้นโดยไม่สะทกสะท้านและไม่
กระดิกตัว ไม่ดิ้นรน ปล่อยให้หลี่ชียี๋มได้เชือดเฉือนตามใจ

เมื่อเห็นว่าแม้แต่เซอะเทียนหวีในเวลานี้ยังต้องปล่อยให้หลี่ชียี๋
แล้วแต่จะเชือดเฉือนตามอำเภอใจ บรรดายอดฝีมือเผ่ามารโลहितที่
เห็นภาพนี้แล้วก็ต้องเลือกที่จะนั่งเฉิบ

ผู้บำเพ็ญตนเผ่ามารโลहितที่ขึ้นชื่อว่ามีควมสามัคคีกลมเกลียวยิ่ง
นัก เวลานี้ก็ต้องนั่งเงียบและไม่มีใครลงมือเข้าให้การช่วยเหลือ
เซอะเทียนหวี

เพราะทุกคนรู้ว่าอ่องเฉิงเทียนตายแล้ว แม้แต่บรรพบุรุษเผ่ามาร
โลहितจำนวนหลายสิบคนก็ตายไปแล้ว เวลานี้ใครจะลงมือเข้าช่วย
ก็เสียแรงเปล่า อย่างดีก็แค่เอาชีวิตของตนพ่วงเข้าไปด้วยเท่า
นั่นเอง

“ไม่...” ในเวลานี้อเอง เสียงร้องด้วยความตกใจดังขึ้น เห็นคนผู้หนึ่ง
วิ่งขึ้นยอดเขามา แล้วยืนขวางอยู่ด้านหน้าเซอะเทียนหวี ไม่ยอม
ให้หลี่ชียเอ่เข้าไปใกล้

เวลานี้ทุกคนจึงได้มองเห็นหน้าของผู้ที่เข้ามาขวางอยู่ด้านหน้า
เซอะเทียนหวีอย่างชัดเจน นางก็คือหนึ่งในห้าศักดิ์สิทธิ์องค์หญิง
จันทรเสี้ยวนั่นเอง

หลี่ชียเอ่ถึงกับหัวเราะออกมา เมื่อเห็นองค์หญิงจันทรเสี้ยวมายืน
ขวางอยู่ด้านหน้า กล่าวว่า “ทำไม เจ้าก็คิดจะช่วยเขาอย่างนั้น
หรือ? ไม่รู้ว่าเจ้าเทียบกับพวกอ่องเฉิงเทียนแล้วเป็นอย่างไรบ้าง”

“จันทรเสี้ยว หนีไป เจ้าไม่ใช่คู่ต่อสู้ของเขา” แม้ว่าขณะนี้องค์หญิงจันทรเสี้ยวที่ยินดีเข้าช่วยเหลือเขา แต่เซอะเทียนหวีไม่ได้คาดหวังใด ๆ อีกแล้ว ดังนั้นเขาจึงขอให้องค์หญิงจันทรเสี้ยวหนีไป

“ไม่ หากจะต้องตาย ข้ายินดีตายพร้อมกับเจ้า!” องค์หญิงจันทรเสี้ยวมองดูเซอะเทียนหวีที่ถูกตรึงอยู่กับพื้น สายตาเปี่ยมไปด้วยความรักที่ล้นเอ่อ และเปี่ยมด้วยความมั่นคง

เซอะเทียนหวีถึงกับนิ่งเงียบขึ้นมา “ไม่รู้ว่าจะตอบว่าอย่างไร เขาเองก็รู้ว่าองค์หญิงจันทรเสี้ยวชอบพอเขาอยู่ แต่ทว่า คนที่เข้าชอบกลับไม่ใช่องค์หญิงจันทรเสี้ยว

“น่าสนใจ” หลี่ซีเยมองดูองค์หญิงจันทรเสี้ยว ยิ้มกล่าวว่า “แต่ว่าต่อให้เจ้าต้องการตาย ก็ไม่แน่ว่าข้าจะต้องฆ่าเจ้าเสมอ ถึงแม้ข้าจะฆ่าคนเป็นเบือ แต่ก็ไม่ได้ฆ่าคนโดยไม่มีเหตุผล”

“ใช้ชีวิตของข้าแลกกับชีวิตของเขา!” องค์หญิงจันทรเสี้ยวจ้องมองหลี่ซีเยกล่าวว่า “เจ้าปล่อยตัวเขาไป ข้าจะอยู่ที่นี้แทน จะฆ่าจะแกงสุดแล้วแต่เจ้า”

“ไม่...” เซอะเทียนหวิรู้สึกตกใจเมื่อได้ยินคำๆ นี้ กล่าวว่า “จันทร์
เสี่ยว เจ้าหนีไป ข้าไม่ต้องการติดค้างเจ้า นี่เป็นบุญคุณความแค้น
ของข้า เจ้าไม่ต้องเข้ามายุ่ง!”

องค์หญิงจันทร์เสี่ยวไม่สนใจเซอะเทียนหวิ มองดูหลี่ชียเอ่แล้วกล่าว
ว่า “เจ้าเคยบอกว่าหากร้องขอชีวิตกับเจ้า บางทีเจ้าอาจยกโทษ
ให้กับศัตรูได้! ข้าขอร้องให้ปล่อยตัวเขาไป แล้วเอาชีวิตของข้าแลก
กับชีวิตของเขา!” กล่าวพลาถ้อยๆ คุกเขาลงต่อหน้าหลี่ชียเอ่อย่าง
ซ้่าๆ

“หนีไป เจ้ารีบหนีไปเร็ว! เรื่องของข้าไม่ต้องให้เจ้าเข้ามายุ่ง!” เซอะ
เทียนหวิร้องตะโกนเสียงดังออกมา แต่องค์หญิงจันทร์เสี่ยวไม่พูด
ไม่จาใดๆ คุกเข่าต่อหน้าหลี่ชียเอ่อย่างนั้น

ในขณะนี้ความเจ็บได้ปกคลุมไปทั่วทั้งเขาเทพยุทธ สายตา
จำนวนมากต่างจ้องมองดูภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภาพนี้ บางคน
รู้สึกซาบซึ้ง บางคนمينเฉย และบางคนรู้สึกเสียดาย

“ช่างเป็นผู้หญิงที่ลุ่มหลงในความรักโดยแท้” บางคนพิมพ์้าออกมา

หลี่ซีเยมองดูองค์หญิงจันทรเสี้ยวที่คุกเข่าอยู่ตรงนั้น เพยรอยยิ้มออกมา กล่าวว่า “ในเมื่อเจ้าขอร้องขนาดนี้แล้ว หากข้าไม่ตอบตกลงคำขอของเจ้าก็ดูเหมือนจะไร้ความความรู้สึกเกินไป” กล่าวพลาง เดินเข้าหาองค์หญิงจันทรเสี้ยวอย่างช้าๆ

“ไม่ หลี่ซีเย เจ้าแน่จริงก็เข้ามาฆ่าข้า!” เซอะเทียนหวีรู้สึกตระหนกอย่างยิ่งเมื่อเห็นหลี่ซีเยเดินเข้าไปหาองค์หญิงจันทรเสี้ยว ร้องเสียงอันดังออกมาว่า “เจ้าคนแซ่หลี่ เจ้าเข้ามาฆ่าข้าสิ อย่าทำตัวเป็นพวกซี้ชลาดตาขาว! ข้ารับผิดชอบในสิ่งที่ทำด้วยตัวเอง ชีวิตของข้าอยู่ตรงนี้แล้ว เจ้าเข้ามาเอาสิ!”

หลี่ซีเยไม่สนใจต่อเซอะเทียนหวี เดินไปหยุดอยู่ตรงหน้าองค์หญิงจันทรเสี้ยว ยิ้มกล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า “ชีวิตแลกชีวิต เอาเถอะ ข้าจะขอเป็นคนดีสักครั้งสงเคราะห์เจ้า หลังจากที่ข้าได้ฆ่าเจ้าแล้วก็จะปล่อยตัวเขาไป! ไม่รู้ว่าเจ้าเตรียมตัวพร้อมหรือยัง? หากยังไม่พร้อมเปลี่ยนใจตอนนี้ยังทัน”

“ไม่...” เซอะเทียนหวีร้องกล่าวด้วยเสียงอันดังกับองค์หญิงจันทรเสี้ยว “จันทรเสี้ยว รีบหนีไป หนีไปเดี๋ยวนี้เลย!”

อย่างไรก็ตาม องค์หญิงจันทร์เสี้ยวกลับไม่ได้ขยับตัวด้วยซ้ำ คุณ
เขาอยู่ตรงนั้นเฉยๆ นางหันหลังกลับไปมองดูเซอะเทียนหวี แล้ว
กล่าวอย่างเชื่องช้าว่า "หลังจากที่ข้าตายไปแล้ว เจ้าจะต้องมีชีวิต
อยู่ต่อไป ไม่ต้องเป็นห่วง ไม่ต้องเสียใจ ขอเพียงเจ้าสามารถอยู่
ต่อไปอย่างมีความสุข ข้าก็พึงพอใจแล้ว ถึงตายข้าก็ไม่เสียใจ"

เซอะเทียนหวีรู้สึกสะท้านภายในใจ เขาไม่รู้ว่าควรจะทำเช่นใดดี
สุดท้ายเขากล่าวกับหลี่ชียะว่า "หลี่ชียะ เจ้าฆ่าข้าเสียเถอะ ข้าร้อง
ขอชีวิตกับเจ้า ข้าก็คือคนขี่ขลาดตาขาว! ขอเพียงเจ้าฆ่าข้า จะให้
ข้าคุณเขาให้กับเจ้าก็ได้!"